Autobus

Přítel

(Science-fiction)

© 2009-10 Václav Semerád

Připomínky vítám na
sw@gurroa.cz

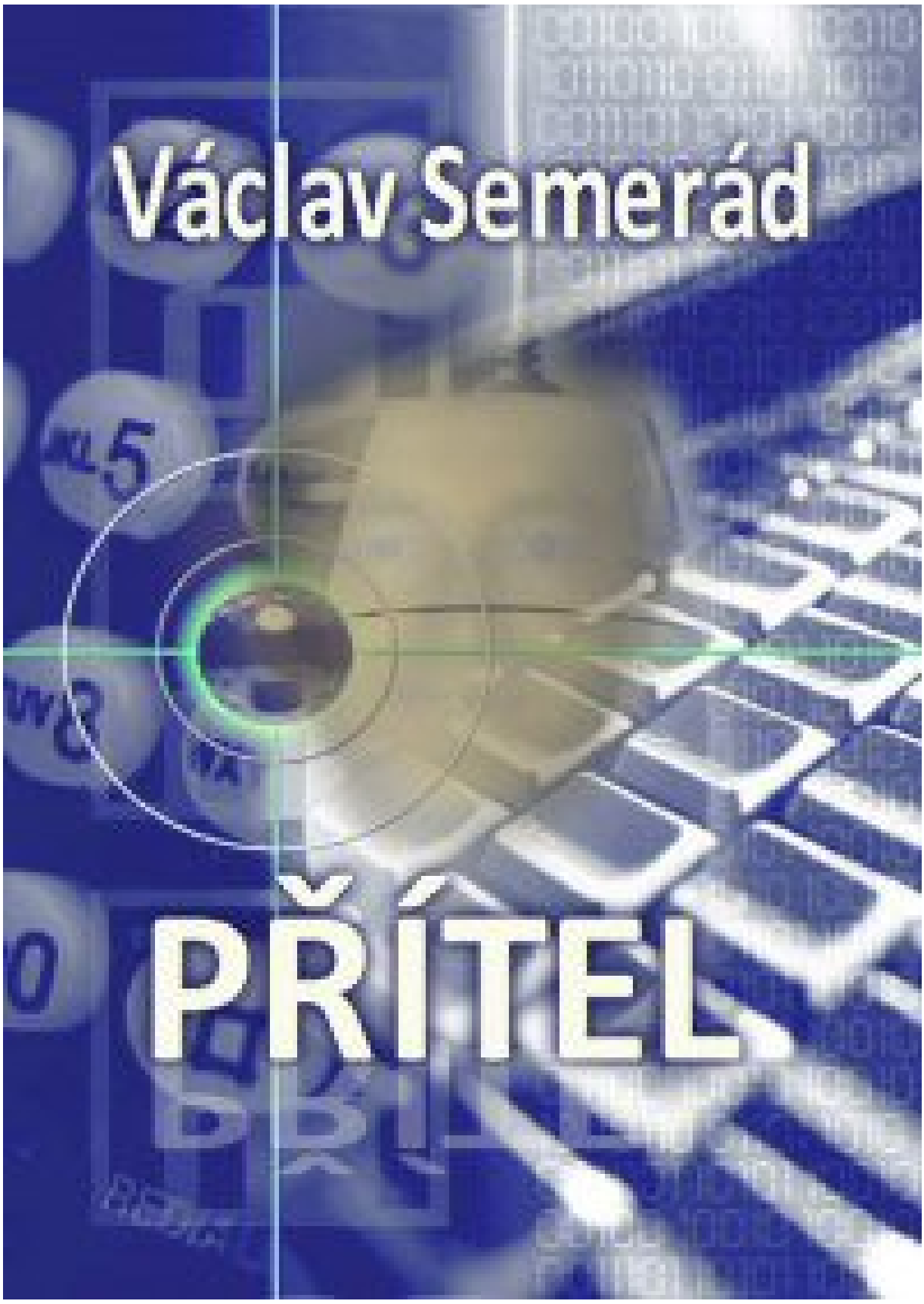
Václav Semerád
PŘÍTEL

*****

1.díl – Čechy
Vyčerpaná klika

Týden nezačal nejlépe.

Poslední zkouška sice dopadla výborně, ale ukončila nejen zkouškové období, ale bohužel i minulý, poměrně úspěšný týden. Kámoš Klička měl asi pravdu se svou teorií o vyčerpání kliky. Tvrdil, že každý člověk má kliky přidělené jen určité množství a nemá smysl vyplácat ji na prkotinách. Nabádal nás, ať chodíme na zkoušky raději dřív, v klidu a v pohodě. Žádné dohánění autobusu! Doženete-li autobus, vyčerpáte kliku a na zkoušce vám bude chybět! Pak si nestěžujte! Pochvaloval si, že má kliku i ve jméně, i když menší. Aspoň něco navíc, kliky není nikdy dost, tvrdil.

Po pravdě řečeno, kámoši Kličkovi by nestačil ani trojitý příděl kliky. Na zkoušky chodil zásadně nepřipravený a místo na učení spoléhal na svou pověstnou kliku. Nejspíš ji ale vyčerpal přes rok po hospodách, kde byl stále pečený vařený, takže navzdory šťastnému jménu se studiem po roce skončil. U zkoušky snad kliku potřebujete, ale duté hlavě žádná klika nepomůže.

Nicméně Kličkova pověstná ***teorie kliky*** zapustila mezi námi študáky kořínky a udržela se i po jeho odchodu, takže člověk ve zkouškovém období nespatřil jediného studenta dohánět autobus – všichni kráčeli klíďo, piánko, rozvážně – hlavně nevyčerpat kliku!

Moje zdůvodnění, proč se nehonit za autobusem, bylo ale přízemnější. Spoléhat se na kliku považuji za hazard, lepší je neflákat učení, ale na druhé straně asi není marné jít na zkoušku včas a v pohodě. Zkoušky jsou vždycky martyrium a klídek a pohoda nejsou nikdy k zahození, zvlášť když je člověk trémista. Ať tak či tak, zaplaťpámbu, že mi klika vydržela přes zkoušky!

Nicméně pomyšlení, že by po tučných časech měly přijít hubené, již tak povzbuzující nebylo. Pravda, po uzavřeném zkouškovém období si každý študák oddychne, ale to neznamená, že nastane havaj. Vysadit po zkouškách na delší dobu si dovolí jen prváci, kteří ještě nepochopili, že vyhrát etapu neznamená vyhrát závod. S lajdáky to u dalších zkoušek nemusí dopadnout dobře, takových už bylo! A nejen Klička!

Co se na mě sesypalo potom, byla smůla přímo borová, ta nejlepivější.

Začala vlastně už při návratu ze zkoušky. Řeklo by se maličkost, prkotina – co je to utržená podrážka proti světovým katastrofám? Jenže pro mě to maličkost nebyla. Řeknete si – no a co? Koupí se nové a je to! Mým napnutým rozpočtem ale zamávaly i obyčejné boty. Jistě, chce to vybrat si rodiče, kterým na koruně nezáleží, pak problémy neznáte, ale ne každému se to povede. Ačkoliv, co je lepší? Rodiče topící se v penězích, zato neustále jednou nohou v rozvodovém řízení, anebo rodiče, kteří sice obrací každou korunu, ale na které se může člověk spolehnout víc než na dobré kamarády? Přijít tak někdo za mnou s návrhem vyměnit mé laskavé, chápající rodiče za nějaké pracháče, proletěl by dírou ve dveřích, protože by je před sebou nestačil ani otevřít!

Má to ovšem i své nevýhody a stává se, že člověk musí obracet každou korunu. S novými botami můj původní rozpočet nepočítal. Bez bot se chodit nedá, boty prostě musí být. Znamená to očesat jiné položky a málo platné, řečeno politickým jazykem, většina výdajů je mandatorních a očesat se nedá. Takže to, jako vždycky v podobných případech, odnese kultura...

Kdysi se mi líbilo heslo: nejsme tak bohatí, abychom si mohli dovolit kupovat laciné věci. Je to krásné heslo, ale bohužel, není pro každého. U mě se zjednodušilo na: Nejsem tak bohatá, abych na drahé věci měla. Uznávám, pro mnohé lidi je výhodné nakupovat pouze ve značkových obchodech. Pro mě je jednodušší spočítat si předem, kterým druhům obchodů se musím chtě nechtě vyhýbat.

Baťa prý kdysi vyráběl dobré a levné boty. Jo, ale za první republiky.

Dnes vyrábí snad dobré, jenže pěkně drahé. Dalo by se říci – aspoň že dobré – kdyby mu jednou omylem neuklouzlo, že nezná co je to reklamace, neboť zaměstnává tak vynikající právníky, že každou reklamaci rozmetají.

Nač je ale k těm *dobrým* botám potřebuje?

Nebude to spíše tím, že se nikdo neodváží soudit kvůli vadným botám? Zejména když ví, že pro protivníka pracuje smečka ***vynikajících právníků***? Není jednodušší a lepší boty prostě vyhodit? Zvlášť když u soudů nezáleží na tom, kdo je v právu, ale na tom, kdo si může dovolit platit lepší právníky? Znáte vtip, kdo je nejlepším právníkem? Ne ten, kdo zná nejlépe paragrafy, ale kdo se zná se soudcem! O našich soudech to platí také a žádná reforma s nimi dosud nehnula.

V každém případě si za cenu páru bot od Bati koupím postupně dvacet párů méně kvalitních bot od Vietnamců a i kdyby vydržely podle střízlivých odhadů jen čtvrt roku, chodit se v nich dá, takže mám na pět let vystaráno. Pochybuji, že by mi Baťovy boty vydržely tak dlouho. Značkové továrny se už dávno nezaměřují na kvalitu, jak se lidem jejich reklamní pohádkáři snaží nabulíkovat. Naopak je trendem, aby se jejich výrobky pokud možno krátce po záruční době rozsypaly. Svět už je zkrátka takový...

Koupit boty – když už na ně seženu hotovost – je pro mě maličkost. Žádné dlouhé vybírání a zkoušení, stačí mi přelétnout očima po vystavených kouscích, porovnat, na co ještě mám a jestli to není příliš malé. Zkušené oko si ale vždycky poradí. Dalším dobrým zvykem je obout si nové boty hned v krámu a staré roztržené vhodit venku do nejbližšího koše. To je také věcí okamžiku – zbývá přemýšlet, co dál, když v tom koši zřejmě skončila i moje kultura pro celý tento měsíc, ne-li déle.

Ale ani s tím si člověk nemá lámat hlavu. Je přece více možností, jak se dostat ke kultuře bez peněz. Nedávno mi táta vykládal, že za dob jeho studií nebyly žádné osobní počítače ani internet, takže celá jeho kultura byl starší ošuntělý magnetofon. Nakonec – i s tím se dalo v éře autentických Beatles něco dělat, i když si to študáci nahrávali z rádia i s poruchami – a v rádiu se navíc moderátoři usilovně a zřejmě povinně snaží nahrávání znemožnit tím, že žádnou skladbu nedohrají do konce, ale vždycky začnou do posledních tónů rádoby bodře kecat. Což tátově generaci nevadilo, nevadilo by to ani mně, dá se to přece úspěšně odstranit programem.

Na dotaz, jak to dělali tenkrát bez počítačů, mi táta s úsměvem řekl: magnetofon se zastavil na pauzu, pohybem cívek se ručně přetahoval pásek přes hlavy, až člověk našel místo, kde začínaly moderátorovy kydy. Pak stačilo přepnout na záznam a nahrát vteřinu ticha. Bodré plky moderátorů se daly odstřihnout přímo s chirurgickou přesností a většina skladeb té doby končila pozvolným zeslabováním do ztracena, takže se ani o moc nepřišlo. Dneska by to bylo ještě jednodušší – kdyby mě to bavilo, jako tátu. Ale jak se říká, každá generace má jiné zájmy a záliby.

Naštěstí rodiče uznali, že se dnes bez počítače studovat nedá a pořídili mi vlastní notebook. Nebyl úplně nový, ale na to bych nehleděla, hlavně že mi pomáhal. Nejen při studiu, ale dnes je to nejlepší přítel člověka. Pokud nevlastníte psa, těm se ten titul vzít nedá.

Žádný z mých známých studentů se ale vlastním psem nechlubí. Pravda, s počítačem se nedá mazlit, zato ho můžete zamknout do skříně, je zticha, nežere a nedožaduje se venčení.

Smutné je, když spolubydlící odjede k rodičům a člověk je v podnájmu jako Miloš Jakeš v plotě. To bývá o depku. Naštěstí mám proti tomu funkční recept. Chce to usednout před ***klábosnici*** a podívat se, co se děje ve světě.

A víte, že to není tak špatné? *(Pravil princ* ***Drsoň*** *s okem u klíčové dírky dveří do ložnice princezny Zlatovlásky...)*

Jenže ve chvíli, kdy se měla rozzářit obrazovka notebooku, mě pěkně zamrazilo.

Obrazovka se totiž nerozzářila, místo toho se ozvalo jakési pískání.

Porucha!

Vyčerpaná klika! Blesklo mi hlavou.

Hned za prvním bleskem přišel druhý. Vtip o tom, jak udělat z buldoka kolii? Dejte mu podepsat přihlášku do kterékoliv politické strany a uvidíte, jak rychle se mu čumák protáhne...

Nejsem sice buldok, ale jestli se někomu v této chvíli protáhl obličej, tak určitě mně.

Není té smůly nějak moc najednou?

Oprava notebooku byla nad moje schopnosti, takže ani internetová kultura zřejmě nebude... Tak tomu říkám smůla přímo tuplovaná.

Jakže to říkal slavný Nick Carter z Adély, co byla pořád bez večeře? Nebe i peklo se spikly proti mně!

Ale proč zrovna já?

*****

Dialog

Nešikové smůlu přímo přitahují – a patří jim to!

Člověk si má zkrátka věřit a nebát se. Pak nemusí odpoledne a večer po úspěšné zkoušce trávit namísto oslavami temnými meditacemi v prázdném pokoji. Další Kličkova zásada byla, každou zkoušku řádně oslavit. Když na jednom pokoji bydlí čtyři študáci a každý má za sebou čtyři zkoušky, pak patnáct prázdných flašek v koutě u dveří znamená, že se ta šestnáctá flaška teprve chystá otevřít.

Klička tedy slavit uměl, to se mu musí nechat. Škoda, že se mu toho nepoštěstilo oslavit víc. Ačkoliv – on úspěšné zkoušky slavil stejně náruživě jako zapíjel porážky – a těch měl za svou krátkou studentskou kariéru několikanásobně víc, málo zkoušek totiž udělal napoprvé.

V mém případě by bylo poslední zoufalou činností popadnout knížku a začít číst. Ne že by se mi čtení knih zajídalo, ale přece – čtení knih se nápadně podobá učení a kdo má po nervovém vypětí po zkouškách náladu na čtení, musí být tak trochu fanatik. Nebo spíš hodně velký fanatik. To chce spíš zdravý pohyb, nejlépe na diskotéce.

Jo, jenže to člověk nesmí obracet každou korunu... u mě z toho důvodu neplatila ani Kličkova primitivní rovnice o jedné neznámé, představující počet flašek. Při rozhodování mezi chlastem a diskoškou šel u mě chlast vždycky stranou. A to i na té diskošce. Člověk se musí umět bavit i při limonádě a ne se hned zkraje primitivně zhulákat. Staří Římané měli heslo, že má víno člověka povznést, ne aby ho srazilo pod stůl. Ačkoliv je o těch ochmelcích známo, jak dopadli...

Ano, ale... je to marné, neplánované boty dokáží zamést se všemi dobře míněnými plány. Místo zdravého pohybu na diskotéce mi zbývala opravdu jen ta kniha. Všude jinde je nějaké trapné ***vlezné*** a ani ta limča nebývá zadarmo... zejména když je dražší než pivo.

Staré české přísloví snad jasně říká: Bez peněz do hospody nelez.

Napadlo mě aspoň nabít baterii notebooku. Připojit zdroj k zásuvce bylo snadné jako nic jiného, kontrolka ochotně oznámila, že nabíjení baterie úspěšně započalo, ale to bylo všechno. Mělo mě to napadnout dřív – ačkoliv na tom příliš nesejde.

Kniha je nakonec taky přítel člověka...

Bohužel, u těchto přátel člověk najde rozptýlení, ale ne porozumění.

I když té knize porozumíte, jak by mohla kniha rozumět vám? Leda by v ní autor rozebíral, co právě člověka trápí, jenže... mám vyzkoušeno, že když člověka rozbolí zuby, měl by se vyhnout i Čapkovi, přinejmenším jeho povídce o zánětu okostice! A to počítám Čapka mezi své oblíbence! Čapek byl vůbec snílek! Jenže jeho touha napsat tak skvělou knihu, aby člověk při čtení zapomněl i na bolest zubů, to nepatří do sci-fi, ale do čirého blouznění. Určitě je reálnější i to věhlasné perpetuum mobile.

Jak se ale říká, v nouzi čert i mouchy lapá. Táta to má v jedné postarší knížce velice výstižně vyobrazené a musím uznat, že čert lapající a pojídající mouchy vypadá opravdu nevýslovně trapně. Já s knihou možná taky, ale mě při tom – naštěstí – nikdo nevymaluje. Nebo si to včas rozmyslí. Není o co stát, přinejmenším by se nemusel dopočítat pár zubů, bývám dost od rány.

Dnes mi ale potměšilý osud – kdo jiný, že? – nedopřál sebevzdělávání na poli beletrie. Od notebooku se ozvalo nesmělé pípnutí – a rozsvícená obrazovka ukázala, že si můj přítel – lepší než kniha – dal přece jen říci.

Nebyla to nakonec jen vybitá baterie? Je to možné. Notebook nebyl nový ani v době zakoupení, za trvanlivost baterií výrobci neručí, asi by to chtělo uvažovat o nové. Když baterie neudrží notebook v chodu ani půl hodiny, nemá podle mě nárok na nic jiného, než na výměnu.

Jenže na novou baterii nemám a jen tak mít nebudu, takže mi stará musí vydržet. Notebook se dá naštěstí provozovat i s nedostatečnou baterií, jen musí být trvale zapnutý do sítě – teď mám na mysli tu elektrickou – ačkoliv se neodpojím ani od internetu, jak je rok dlouhej. Naštěstí se to nemusí přehánět ani s přenosností notebooku... Zpočátku jsme si s rodiči mysleli, že budu potřebovat něco přenosného, co by se dalo tahat na přednášky. Vědět předem, jak se věci mají, vystačil by mi levnější desktop.

Až vystuduji a začnu si vydělávat, bude všechno jiné... Bohužel mě od vystudování dělí pěkný růženec zkoušek a zápočtů, takže je to spíš hudba budoucnosti než s jistotou očekávaná událost.

Kniha sklapla a spolkla záložku na stejném místě, jako ji měla předtím – čtení knih je v blízkém časovém okolí zkoušek opravdu jen pro otrlé. Na obrazovce se zatím ustálila známá pracovní plocha s automaticky rozjetým internetovým prohlížečem, zbývalo mi zasednout, uchopit pevně myš a jako kapitán rychlého kutru se vrhnout do rozbouřených vln internetu...

Jsem zkrátka závislačka...

*****

Na internetu se lidé dělí do spousty kategorií.

Někdo hledá na internetu dobrodružství. Neustále brousí po neznámých dálkách, najít zajímavou stránku považuje za vrchol štěstí, ale nikam se nevrací, neboť ***tu už byl***... Já patřím do opačné skupiny lidí. My pohodoví si najdeme pár zajímavých místeček, zaneseme si je do ***Oblíbených položek*** a tam se pak stereotypně vracíme jako zločinec na místo činu.

Mám to vylepšené setříděním ***Oblíbených položek***, aby byly první na ráně ty zajímavější. Zato vím, že tam najdu kamarády, se kterými si docela rozumím. I když se mezi nás čas od času vetře nějaký prudič, nás nerozhází. Prudiči patří do kategorie lidí, které spíš lituju, než aby mi vadili. Na pohodových stránkách, kde se cítím dobře, se naopak necítí ve své kůži oni, proto je tu víceméně pořád pohoda. V mých oblíbených diskusních klubech ale jako na potvoru nebyl vůbec nikdo.

Pochopitelně. Študáci touto dobou oslavují konec zkouškového období a ostatní zmizeli za zábavou. Na *netu* budou jen ztroskotanci jako já, kteří sice mají dostupný internet, ale momentálně nemají na dražší zábavu. Už zítra tu možná bude nabito, ale dneska tu, lidově řečeno, chcípl pes...

Co se dá dělat, vyrazím do neznáma. ***Hic sunt leones***, internet někdy skrývá dobrodružství srovnatelné s dávnými objevitelskými výpravami mezi korzáry a piráty. Není to tak nebezpečné, ale dobrodružství se tu taky najde.

Pro jistotu oťuknu pár diskusních fór – samozřejmě bez velkých nadějí na zábavný rozhovor. Jistě, jsou diskusní kluby, kde na účastníky narazíte ve kteroukoliv denní i noční hodinu, ale většinou je obsazují prudiči, takže se tam diskuse mění na šňůrky nadávek. O takové diskuse zase nemám zájem já, pro mě je to ztráta času.

Inteligentnější fóra ale mívají menší návštěvnost a kromě toho jejich členy bývají študáci jako já. Což vysvětluje jejich současnou opuštěnost.

Ještě obrazím zbytek svého seznamu a když tam zrovna nikdo nebude – vzhůru do ***hic sunt leones***!

„Ahoj, co tu děláš?“ ozvalo se mi najednou.

„Ahoj! Vítej na síti! Dneska tu bude prázdno!“ odpovídám potěšeně. Sláva, přece jen tu někdo je!

„Proč myslíš, že tu bude prázdno?“

„Ty nejsi študák, že?“ ptám se opatrněji.

„Nejsem. Má to snad nějaký vliv?“ objevila se mi ihned odpověď.

„To hodně vysvětluje,“ odpovídám. „Když nejsi študák, to asi nevíš, že dnes byl na vejškách poslední den zkoušek.“

„Zkoušky se snad dají skládat i před termínem!“

„Teoreticky, jenže neznám študáka, který by to dělal. Každý to nechává na poslední chvíli, takže teď zřejmě všichni slaví poslední zkoušku, proto je tu od nich mrtvo.“

„Aha! Ale proč ji neslavíš ty?“

„Třeba taky nejsem študák, jako ty.“

„Ty ale jsi, Kateřino! Proč neslavíš jako ostatní? Nesnaž se mi tvrdit, že tvá poslední zkouška dopadla špatně, máš ji přece za jedna!“ objevila se mi okamžitě odpověď.

Přiznám se, trochu mi to vyrazilo dech. Nebo spíš – hodně vyrazilo dech. Nejhorší na tom bylo, že to byla pravda. Ale co to znamenalo? Buď to jen tak – nevím jak – uhodl, nebo byl se mnou dneska u zkoušek! Kdo jiný to přece může vědět než kolegové študáci? Ale kdo to doopravdy je? A proč se, jako já, touhle dobou courá po síti?

„Jak to víš? To bys tam musel být! Tak mi aspoň nelži, že nejsi študák! Nikdo jiný to přece vědět nemůže!“

„Nejsem študák! Vím to z vaší školní databáze. Byla jsi na řadě až jako poslední a hned potom se tam objevily výsledky,“ vysypalo se na mě ihned, bez vteřinky zpoždění.

Pravda, to by kolegy vylučovalo. Jenže to je pravděpodobné asi jako Marťan policejně přihlášený v Praze. Školní databáze je údajně naprosto bezpečná. Jedině že by to byl někdo z profesorů. Což je nesmysl, ti se přece necourají po internetu.

„Chceš mi tvrdit, že víš, co je v naší oficiální školní databázi?“

„Jistě! Dnešní úroda známek vypadala chmurně. Jednička tam je jen tvoje, dvojky dvě, zbytek... jakže jim to říkáte? Za lidovku?“

Jeho bleskurychlá odpověď mě vrhla do dalších pochybností. Ačkoliv, nemohl to být profesorův kulhavý asistent Hlaváček? Ten by to jako jediný vědět mohl, možná to tam sám zapisoval. Je po havarii, rodinu nemá, proč by si nemohl jako já krátit čas na netu?

Hned mi ale došlo, tedy spíš doskočilo, že to nic nevysvětluje. Pěkně ve mně hrklo, když jsem si to uvědomila. Největší záhadou přece není, jakou známku jsem dostala, ale jak mě dokázal oslovit jménem, když na netu jako všichni – vystupuji anonymně...?

Leda by to byl hacker.

Ano, ale musel by to být hodně dobrý hacker! Znal mě jménem, věděl, že jsem byla poslední na řadě i co jsem dostala za známku. Všechno přitom souhlasilo. Byla jsem poslední na řadě a jako jediná jsem slízla za jedna. Ale – je to vůbec možné? Jak si mě dokázal dát do souvislostí navzdory mému anonymnímu nicku? Spojit si konkrétní osobu z oficiální databáze, do které má přístup jen pár lidí pod heslem, s někým, kdo vystupuje zásadně pod kamuflážním nickem, na to by musel být opravdu dobrý hacker.

„Poslyš, jak můžeš vědět, kdo jsem? Tady jsem přece pod nickem!“

„Já to ale vím. Jsi Kateřina, nebo ne? Jediné, co mi na tobě nesedí, je – proč neslavíš, jako ostatní?“ objevilo se skoro okamžitě.

„Neslavím. Asi mám k tomu nějaký důvod,“ opáčila jsem rychle, abych zakryla rozpaky. Ještě že mě neviděl! Musela jsem vypadat zmateně jako čerstvě vyoraná myš.

„Ten důvod by mě docela zajímal!“ objevila se okamžitě odpověď.

Tím mě úplně dohřál. Kdo by měl rád porušování soukromí na netu? Anonymita je tady někdy jediná ochrana.

„Poslyš, ty všeználku," odpověděla jsem mu rázně. „Když všechno znáš, jak to, že nevíš, jak hodně mi vadí, když mi někdo leze do soukromí?"

„Promiň! Občas zapomínám, že by to někomu mohlo vadit. Omlouvám se," ozvala se zase tak okamžitá odpověď. Jako kdyby to čekal!

„To si piš, že mi to vadí!" odepsala jsem mu.

Do pouhého textu se jízlivosti nevejdou, ale přidala jsem mu naštvaný smajlík, aby pochopil, že už to přehnal.

„To máš těžké, Kateřino. Opravdu za to nemohu, jsem už zkrátka takový!" odpověděl mi zase tak bleskově.

„To tvé jednání vysvětluje, ale neomlouvá!" odpálila jsem ho.

„Něco podobného kdysi řekl papežský komorník říšskému německému kancléři Ottovi von Bismarckovi, když se vnucoval na audienci k papeži a tvrdohlavě odmítal pochopit, že nemusí všichni tancovat, jak on píská! Nejsem Bismarck, proto se znovu omlouvám."

Náhodou jsem tu historku znala, ale opravdu mě udivilo, jak dokázal ten odstavec naklofat rychleji, než jsem to stihla přečíst. Ledaže by měl odpovědi předem připravené a do diskuze by je metodou COPY-PASTE jen vsazoval. No jo, ale nemohl přece předem vědět, jakou větou mu nahraju na smeč! To je mi vážně záhada!

Fakt je ale, že se hned omlouval. Měla bych mu to uznat.

„Dobře, je-li to nabídka míru, beru ji," rozhodla jsem se pro okamžitý konec jízlivostí. Získat kamaráda není tak špatné, i kdyby to mělo být jen do diskuse na netu.

„Těší mě to víc než si myslíš," objevilo se skoro současně.

„Ale mám jednu podmínku," pokračovala jsem. „Řekneš mi, kdo jsi."

„Jsem, kdo jsem. Nezlob se, jsem už takový. Jestli chceš, říkej mi Přítel. Nenabízím to každému, věř mi," objevilo se opět bez nejmenšího zaváhání.

„Přítel...?" odpověděla jsem mu – i s těmi tečkami. „Přátelství by snad mělo být trochu oboustrannější! Víš o mně tisíckrát víc než já o tobě!"

„Kdybys o mně věděla všechno, chápala bys, proč to tak musí být," odpověděl mi – a opět tak bleskově, bez nejmenšího zaváhání, jako dosud.

„Jestli nejsi asistent Hlaváček, musel bys být o třídu lepší hacker, než jsem si dosud myslela," napsala jsem po chvilce uznale – a smířlivěji.

„Jako hacker jsem tisíckrát lepší, než si myslíš, Kateřino," odpověděl mi se smajlíkem úsměvu. Zřejmě pochopil, že stojím o další korespondenci.

„To nemohu posoudit," přiznala jsem. „Přiznám se, dostalo mě, že víš, kdo vlastně jsem. Řekla bych, že to nemohlo být jednoduché zjistit, nebo snad ano?"

„Co se týče netu, pro mě to jednoduché bylo," pochlubil se.

„Pro mě to byl zatím vrchol," přiznala jsem. „Žádného hackera ještě neznám, byl bys první."

„Ale mohla bys mi říkat Přítel, bylo by to tak lepší," vyrukoval na mě. „Hacker je, co já vím, oslovení poněkud hanlivé."

„Mohla bych," připustila jsem. „Když už víš, kde studuji a jak se jmenuji..."

„Vím toho ještě víc. Nejen to, ale i kde bydlíš a že jsi dnes sama doma, protože Ivana, co s tebou bydlí, odjela domů," přiznal.

Měl zase pravdu! Moje spolubydlící Ivka odjela po složení poslední zkoušky domů, neboli jak říkala, oslavit to v kruhu rodinném. Tušila jsem, že to spíš oslaví s Frantou, často

mi o něm bájila hotové legendy, ale přála jsem jí ho. Ivka do něho nebláznila nad míru, aby jí to vadilo ve škole.

„Poslyš, ty všeználku," začala jsem opět jedovatět, jenže bez smajlíku, kterým bych to dala najevo. „Internet je jedna věc a soukromí druhá, jestli mě takhle šmíruješ už dlouho, tak si mě nepřej!"

„Dalo by se to tak říci, ale neměj obavy, že bych tě šmíroval osobně. Zásadně jen přes internet, to je totiž můj obor," ujišťoval mě zase tak rychle jako předtím.

„No proto!" odvětila jsem. „Jen tak mezi námi, klofeš šíleně rychle, víš to? Mohl by ses živit profesionálním přepisováním audiozáznamů."

„Mohl... ale nestojím o to, je to příliš mechanické zaměstnání, to by mě nebavilo," řekl bez váhání.

„A co tedy děláš?" zeptala jsem se ho. „Študák nejsi, tímhle se taky neživíš, přitom se na netu pohybuješ jako ryba ve vodě..."

„Jako ryba ve vodě? Zajímavé přirovnání! A docela trefné!" opáčil.

„Zajímavé, ale jen přirovnání," odmítla jsem. „Ale teď vážně, co vlastně děláš?"

„Poslyš, Kateřino, proč na tom trváš? Nechceš mi přece hned od začátku škodit, nebo se v tobě mýlím?"

„Nevím, jestli by ti uškodilo, kdyby ses slušně představil!" odvětila jsem mu.

„Asi jsem výjimka, ale uškodilo by mi to. Věř mi, je to tak. Raději to po mně ani nechtěj vědět," objevilo se skoro naráz, jako vždy.

„Docela ti to věřím," připustila jsem. „Po hackerech pátrá kdekdo, od naší policie až po Interpol, že?"

„Tím to není. Momentálně po mně nikdo od policie ani od Interpolu nepátrá. Jdou po mně větší esa, jenže z těch by se ti asi protáčely panenky. A kdyby ještě věděli, co na ně vím, zájem by měli určitě ještě větší. Ne u policie, ale v kruzích, kde mě to neláká."

„Myslíš, že by tě chtěl někdo využít?" zaujalo mě to.

„To si piš!"

Po této zatím nejstručnější odpovědi nastal klid. Já jsem přemýšlela, co to znamená, on zřejmě čekal na mou odpověď. Konečně jsem si to v hlavě přesypala a setřídila.

„Upřímně řečeno, nemám zájem účastnit se nějakých ilegalit," napsala jsem mu.

„Čemu říkáš ilegalita? Pokud tím myslíš něco protizákonného, musím tě ujistit, o nic takového nejde. To co dělám, se českým zákonům nepříčí."

„Jsi si tím opravdu jistý?"

„Naprosto. Znám je do posledního písmene i s různými výklady, tak jak se dostaly na internet. Včetně soudních rozhodnutí, které je porušují."

„Takové se snad na internet ani nedostanou, nebo ano?"

„Namátkou: případy soudce Berky nebo Berdychova gangu. Ty už se stačily provalit, ale zatajených případů je na českém internetu asi dvacetkrát víc," odvětil okamžitě.

„No potěš!" odpověděla jsem. „To by po tobě mohli ti potrefení jít!"

„Šli by, kdyby o mně věděli. Už chápeš, proč tak trvám na anonymitě? Vím o tolika prasečinkách, od drobných po největší, že by po jejich odhalení byla potenciálně postižených pěkná sešlost. A nebyly by to jen malé ryby, jak se říká!"

„Dobře, nebudu už vyzvídat," ustoupila jsem. „Jestli jsi opravdu tak dobrý, jak se mi jevíš, chápala bych tě. Ale pak by mě vážně zajímalo, proč se se mnou zdržuješ? Nemohu být přece pro tebe vůbec zajímavá!"

„Měl bych se snad přátelit s darebáky? O ty nestojím! Raději si tady povídám s lidmi, kteří se podrazy všeho druhu nezabývají."

„Ani v tomhle směru ti neporadím," přiznala jsem. „Najít poctivé lidi je složitější než objevit darebáky. Každý se snaží vypadat jako poctivec a ta maska mu může vydržet dlouho."

„Vím. Mám na to vlastní metodiku. Máš pravdu, darebáci se vždycky snaží maskovat za poctivce, ale když shromáždíš dost informací, charakter se ti vyloupne jako jádro ze slupky – aspoň se to tak říká a je to tak."

„Věříš, že ti dostatečné množství informací stačí k získání pravdivého obrazu? To by sis tedy troufal!"

„Nejde o množství informací, důležitější je jejich složení. O darebácích se nejvíc dozvíš, když si myslí, že se na ně nikdo nedívá. Máš to jako s informacemi z oficiálních médií. Zahlcují lidi množstvím jednostranných blábolů a kdo si neseženе informace z jiné strany, jsou mu ty jednostranné pro kočku. Na tobě se mi líbí, že se aspoň občas snažíš podívat se i jinam a nespoléháš se jen na oficiální zdroje.."

„To bys musel vědět, kudy se na netu pohybuju!" připomněla jsem mu.

„Dejme tomu, že to vím," ujistil mě klidně.

„Ačkoliv už víš, co si myslím o šmírování?" rýpla jsem si.

„Podívej se, Kateřino, trochu ti to přiblížím. Ty se k internetu připojuješ poměrně často a jako drtivá většina lidí si myslíš, že je to anonymně. Je to ale jinak. Ve tvém operačním systému je více než devět tisíc souborů. V několika jsou tajná vrátka, určená k dálkovému sledování počítačů a jejich prostřednictvím podezřelých lidí. Hodně lidí už ví, že internet sleduje odposlechová síť, její menší část je dokonce známá pod jménem ***Echelon***, ale lidé ji přehlížejí jako kapitán Titaniku ledovce. Je to nebezpečný omyl. Větší část ledovce je skrytá a může tě zasáhnout, kdy to nejméně čekáš."

„Nevím, jak by mi mohl nějaký odposlech škodit," namítla jsem. „Se svými názory se netajím a kdekdo je zná přímo, bez šmírování."

„Přímo? Jistě. Proto jsem tě taky našel v databázi podezřelých. Ale tím to zdaleka nekončí. Jejich dohled je horší, než si myslíš."

„Myslíš? Nevidím nejmenší důvod, proč by mi to mělo vadit!"

„Být v seznamech podezřelých není jen tak. Ještě nedávno by na tebe nasadili agenta, aby ti znepříjemňoval život. Dnes mají praktiky jemnější, ale pořád není oč stát. Mezi lidmi žijí opravdové bestie, není radno dostat se jim do pařátů!"

„Mám se toho snad bát?"

„Zatím ne. Ty seznamy si momentálně jen připravují. Ale už počítají s jejich použitím, až to budeš nejméně čekat. Zatím jen sledují, čím se na internetu zabýváš, ale nemysli si, že tě sledují jen tak! Připisují si k tobě tvé názory, ale především, už teď pátrají po každém tvém zaškobrtnutí, které by proti tobě mohli někdy použít."

„Ty mě úplně strašíš! Jak vlastně o těch seznamech víš? Máš k nim snad přístup?"

„Mám k nim přístup neoficiálně. Ty seznamy jsou tajné, jen o nich vím a mám o nich přehled, to je vše."

„Nač by ale komu takové seznamy byly?"

„Nač byly podobné seznamy Gestapu? Nač byly komunistické StB? Máš zkrátka smůlu, Kateřino, jsi příliš svobodomyslná. Patříš k lidem, kteří na těch seznamech budou za každého režimu. Spousta lidí se sotva stihla vrátit z německých koncentráků a už byla ve složkách podezřelých a sledovaných osob StB, pokud ne rovnou za mřížemi. Jestli si myslíš, že se to dnes neděje, musela bys být hodně naivní. Víš přece o dnešních internetových diskusích, kde diskutují jako nepostradatelní odborníci bývalí agenti StB?"

„Fuj, na to bych raději ani nemyslela!"

„Bylo by příliš snadné na nic takového nemyslet. Jenže ti, kdo za všech režimů na takové seznamy zapisují nepohodlné lidi, to nedělají jen tak. Ty záznamy mají ve vhodné chvíli srazit lidi na kolena. To je jejich účel, jejich cíl. Oni si na tu chvíli klidně počkají, času mají dost. Vdáš se, budeš mít děti a budeš se chystat poslat je na školy. Pak ti tvé názory znenadání vmetou do tváře. Proti tobě a zejména proti tvým dětem použijí vše co jsi kdy napsala a začnou tě ždímat. U tebe ostatně nemusí čekat tak dlouho, stačilo by jim skřípnout tě, než budeš končit školu. Nevěřila bys, jak v takové chvíli působí vyhrůžky policejní šikanou, zejména kdybys měla na policii vysvětlovat, co jsi kdy a kde na internetu napsala... Pro většinu studentů je to příliš krutá vidina, že by je těsně před cílem nenechali školu dokončit. V takových chvílích je poměrně snadné člověka zlomit.“

„K čemu by jim to ale bylo?“

„Tihle lidé nepotřebují, aby se ostatní proti nim spojili. Pasivní člověk jim nevadí, zlomený přestává být pro ně nebezpečný. Lámat lidi jednoho po druhém je mravenčí práce, ale oni mají čas a na druhé straně je to prověřená metoda rozdrobení odporu. Dělala to už tajná policie Rakouska-Uherska, bez přerušení v tom pokračují dodnes. Každý nový režim převzal po předchozím seznamy nepohodlných lidí. Gestapáci si hned po obsazení zajistili seznamy Československé tajné policie, StB stejně hbitě převzala seznamy po Gestapu a bylo by opravdu naivní očekávat, že dnešní jsou lepší. Za každého režimu je to nebezpečná sebranka s dlouhými prsty, ani se tomu věřit nechce a dnes jim to navíc ulehčují počítače. Teror jako za Hitlera sice není v módě, ale kdyby se něco semlelo, i ten mohou zavést. ***Vlastenecké zákony*** mají dávno připravené, jen je ve vhodnou chvíli prosadí. Všimla sis, jak hladce srovnali do latě i tak svobodomyslný národ, jako byli kdysi Američané? Dnes máme větší svobodu my, ale nebude to dlouho trvat, i na nás dojde!“

„Vážně si myslíš, že k tomu potřebují sledovat počítače a mít v nich zadní vrátka?“

„Nejenže si to myslím, ale mám to v mnoha směrech i potvrzené. Zadní vrátka jim na zakázku vytvořili tvůrci systému. Část pod hlavičkou ***dálková správa systému*** a ***pomoc na dálku***, oblíbených zejména u správců sítí, neboť jim umožňuje spravovat síť z pohodlí svého pracoviště. Proto ta připravená zadní vrátka nejsou ani nápadná. Nejsou to ale hlavní špiclovací programy. Zaplaťpámbu za zvídavé lidi, kteří se nespokojují oficiálním ujištěním, jak je ten systém skvělý! Hackeři ale mají málo naděje na úspěch. Zpětným překladem spustitelných souborů nic neobjeví. Hlavní programy se vždycky načtou ze sítě, proto je nemožné na ně přijít.“

„Že by se to ještě nerozneslo?“ zapochybovala jsem. „Tomu bych se hodně divila! V tom systému se každou chvilku objeví nějaká bezpečnostní díra, proč by vydávali další a další záplaty?“

„Spousta děr systému se už roznesla, máš pravdu. Jenže tohle vlastně nejsou díry, to je úmyslně vložený a dobře zamaskovaný kód. Ostatní chyby tvůrcům nevadí, dokonce je tam sami úmyslně vkládají, aby mohli neustále prodávat novější a novější verze. Ale tohle tajemství si hlídají.“

„Skoro mě děsíš. Ale... nemá přece každý Wokna! Co když si pořídím Linux?“

„Nic nezachráníš, ani Linux a Unix nejsou čisté. Linux dává do kupy pár skupin nadšenců, ale v každé partě je přinejmenším jeden agent, který tam zadní vrátka propašuje. Pamatuj, že hlavní část kódu vždycky přiletí ze sítě jako neškodný obrázek, bez hlavičky spustitelného souboru, tak se také skrývá v paměti a žádný antivir je neobjeví. Přijde na ně jen opravdu dobrý hacker, jakých je na světě málo. Jakási chabá obrana proti tomu může být nepřipojovat se k žádné síti, ale takových počítačů je mizivě a především, kdo nemá spojení

se světem, není těm nahoře nebezpečný. Hospodské řeči se nešíří, takže jim zas tolik nevadí.“

„Co se vlastně může stát, když někdo takovou díru objeví?“

„Objevit díru v systému není žádná katastrofa, takových už bylo! Horší je objevit, kdo lidi špicluje. Dnes to nejsou hlupáčci Bretschneiderova typu, ale organizace, která oficiálně nepatří žádnému státu, s běžnou státní policií nemá vůbec nic společného a které hodně záleží na utajení. Pouhou náhodou do jejích počítačů nikdo nepronikne, ale když se to někomu přece jen podaří, protiakce tomu odpovídá. První protiúder vede automat. Pošle hackerovi do počítače kód, který způsobí tak těžkou havarii systémového disku, že se data z něho nedají vůbec použít. Nepomůže ani inicializace, disk se musí vyhodit. Tím se stopy zničí, ale té organizaci to nestačí. Zatímco zdrcený nešťastník zkoumá havarovaný počítač, žene se na něho komando profesionálních zabijáků.“

„Nestraš! To snad ne!“

„Ale ano, oni lidi rovnou likvidují. Jak jim záleží na utajení každého detailu, můžeš posoudit i z toho, že zásadně nepoužívají běžné zbraně, ale nejtajnější binární jedy, které se spojí až těsně před použitím a rychle se opět samovolně rozloží. Vraždy by pozornosti veřejnosti neunikly, jenže tohle vypadá jako přirozená smrt. Pokud vůbec dojde k pitvě, zjistí lékaři běžný infarkt, jakých jsou desetitisíce, uzavřou to a nikdo nezjistí, že šlo o vraždu. Jak říkal Alfréd Hitchcock: dokonalé zločiny existují, jinak bychom o nich určitě věděli. Netušíš, jak úděsnou pravdu řekl. Ačkoliv ta banda oficiálně nepatří žádnému státu, má agenty i v zemích, kde žádnou zdokumentovanou pobočku nemá. Vždycky ví, kde se každá jejich oběť nachází a dokáže proti ní vrahy poštvat tak rychle, že jim nikdo nestačí uprchnout. U nás se to ještě nestalo, ale na většině světa dorazí vrahové na místo velmi rychle, často za pouhé hodiny.“

„Ale jak to vlastně víš, když se tady nic nestalo...?“ děsila jsem se, už když jsem to četla.

„Našel jsem důkazy o dvanácti posledních případech ve světě. Ty, co se staly předtím, se už dokázat nedají. Toulám se na internetu už nějaký pátek a nejsem doma jen v Čechách. Do počítačů té organizace jsem se poprvé naboural ve Francii a tam jsem zjistil, co je to zač. Tady to zatím není tak horké, ale připravené už to tu mají.“

„Počkej!“ prsty se mi míhaly po klávesnici, ale myšlenkám nestačily. „To by ale znamenalo, že teď půjdou i po tobě! Jsi tam ještě?“

„Toho se bát nemusíš. Náš rozhovor stíním tak dokonale, že se mimo nás dva prostě nic nedostane,“ ozvala se mi odpověď.

„To si ale věříš!“ zpochybnila jsem jeho sebedůvěru. „Mělo by ti to právě zničit disk!“

„Mám důvod si věřit. Právě jsem ti všechno řekl a nic se nestalo. Jsem totiž lepší hacker než tvůrci toho systému. Nebojím se jich,“ ujistil mě.

„Kéž bys měl pravdu... Vždyť ani nevíš, kudy to jde! Ale řekni mi ještě jedno,“ nedalo mi to. „Tys měl tuhle zprávu pro mě předem přichystanou, že se objevila tak rychle, viď? Tak bleskově to nikdo nestačí naklofat!“

„Ano, měl jsem ji předem připravenou. Dnešní rozhovor jsem si dlouho předem promýšlel. A opravdu vážně tě prosím, než vypneš počítač, smaž tenhle chat, ať ti nic nezůstane na disku. Čistě pro jistotu, rozumíš?“

„Snad ti rozumím, díky za varování,“ odvětila jsem. „Kdyby sis to jen vymýšlel, nic nezkazím. Kdybys měl nedejbože pravdu, bude to bezpečnější než nemístná lehkomyslnost.“

„A prosím tě, raději se o mně nikomu ani nezmiňuj. Jde mi víc o tebe než o mě.“

„Bez obav," ujistila jsem ho. „Beztak by mi to nikdo nevěřil."

„Správně uvažuješ. Většina lidí by ti nic nevěřila, vypadá to přece jen divoce. V poslední době je svět přímo zaplavený všelijakými konspiračními teoriemi. Nejsou tu jen tak. Mezi záplavou nesmyslných zpráv o spiknutích Plejáďanů, kteří nás, lidičky Země neustále pozorují a kontaktují, se pravé varovné zprávy ztratí a snadněji se zesměšňují. Běžný návštěvník internetu nad nimi mávne rukou: *Jděte někam s těmi konspiračními teoriemi, vždyť je to pitomost!* Ale ti, kdo znají pravdu, by ti věřili, jenže s nimi vážně nejsou žerty. Nechám tě teď, aby sis to pořádně promyslela. Až se připojíš příště, můžeme náš hovor dokončit," nabídl mi.

„Kdy?" zeptala jsem se ho rychleji, než se stihl odpojit.

„To je jedno," ujistil mě. „Připravím se na tebe a ve chvíli, kdy zapneš počítač, budu to vědět. Ale mohlo by se stát, že zapneš počítač v době, kdy nebudeš sama jako dnes. Takže bude lépe, když mě pro jistotu zavoláš."

„Ale jak? Nezobrazila se mi žádná adresa!" uvědomila jsem si náhle.

„V sekci dokumentů máš novou ikonku, pojmenovanou ***Přítel***. Když na ni klikneš, ozvu se ti."

„A není nebezpečné mít něco takového v počítači?"

„Není. Ta ikonka odkazuje na neškodný text. Já už rozpoznám, jestli to jsi ty."

„A jak jsi to do mého počítače dostal?" zajímalo mě.

Odpověď ale nepřišla a zdálo se mi, že můj dotaz odešel už do prázdna.

Zarazila jsem se, ale pak mě napadlo ujistit se, jestli se mi to nezdá. Rychle jsem se proklikala na dokumenty z poslední doby.

Byla tu.

Nenápadná ikona, zobrazující vlasatého mladíka s tmavými brýlemi, s nápovědnou bublinou „***Přítel***". Klikla jsem na ni, ale zobrazil se mi jen krátký text:

„***Máš-li dobrého přítele, máš víc než má on.***"

Nic víc. Potíž byla v tom, že ten text tu nikdy předtím nebyl a rozhodně jsem jej sem neukládala. Tím méně, abych si k němu dělala ikonku. Takže se mi to nezdálo. Ale co se divím? Byl to přece hacker.

Včas jsem si ale vzpomněla, že mám vymazat protokol o rozhovoru. Kdyby to byla pravda, byl by nebezpečnější než feťácká injekční stříkačka na dětském pískovišti. Mohl si to na mě vymyslet? Mohl, jistě, ale kdyby ne... to by vážně smrdělo krchovem!

Protokol ale neexistoval, ačkoliv jsem měla v nastavení zatrženo, aby se ukládal. Že by Přítel? Proč mě tedy žádal, abych to smazala?

Chtěl mě na to upozornit, nebo je to dílo – někoho jiného?

To by pak skoro vypadalo jako válka hackerů, ale schopných hackerů! Hrabali by se mi v notebooku i během rozhovoru se mnou, no potěš koště!

Nezdálo se mi to nakonec? Nebyla to jenom halucinace?

Jenže – všechno nasvědčovalo, že je to pravda. To není halucinace, to bude skutečnost. I s tím značně morbidním pozadím.

Panebóže, to by mi tak scházelo, aby se jedna strana hackerské války vyvrbila jako nějaká prašivá nadnárodní šmírovací organizace! Ale dvanáct mrtvých čistě kvůli jejímu utajení? To je tedy síla!

Zdá se mi, že jsem v pěkné rejži!

*****

Noční rozjímání

Máš-li dobrého přítele, máš víc než má on.
(Přísloví).

Kdybych po tomhle rozhovoru neusnula do rána, nedivila bych se. I tak jsem měla dojem, že se mi z toho hlava rozskočí. Určitě mi v ní bzučelo jako v úle a kdoví, jestli se mi z mozkových závitů nekouřilo!

Opravdu zajímavý přítel! Hned na úvod na mě bezohledně vysypal své tajemství, kvůli kterému podle jeho vlastních slov zemřelo dvanáct a zřejmě velice schopných lidí, když to dokázali objevit. Opravdu se mi nechtělo ani věřit, že by někdo mohl být tak krutý, ale – ačkoliv všechno vypadalo jako ze špatné bondovky, vyloučit se to... prostě nedalo. Lidi jsou někdy strašlivá zvířata a tohle... tohle sice vypadalo divoce, ale ne až tak divoce, aby se to dalo s naprostou jistotou odmítnout. Tím to bylo horší.

Snílci, kteří se na netu do krvava bijí za názor, že určitá část lidstva je tak čestná, že podlostí není vůbec schopná, ve mně vzbuzují soucit. Na světě je jistě plno čestných lidí, jenže jim vládnou darebáci. To je můj názor, více a více utvrzovaný každou druhou zprávou ze světa. A darebáci nejsou jen ti nahoře. Jejich plejáda je rozprostřená odshora přes menší a menší gaunery až po vykonavatele, kteří vraždí vlastníma rukama, protože si na to už nikoho najmout nemohou – a nejspíš ani nechtějí.

Vypadalo to jako špatná bondovka, ale lidé umírají i z malichernějších příčin, než aby se nad tím dalo jen tak mávnout rukou. Dá se něco takového vyloučit, když se ve světě kvůli úplně vylhaným záminkám vedou války a lidé se masakrují po tisících?

Takže – zase nějaké pofidérní tajemství, kvůli kterému se po světě na objednávku darebáků prohánějí komanda, vraždící nic netušící a očividně nevinné lidi. Kdyby to aspoň bylo pro něco opravdu závažného, třeba kvůli tajemství atomové bomby... ale vraždy jen kvůli špehování lidí? To by bylo hodně přehnané! Nedivím se, že by to každý hned hodil mezi ***hoaxy*** a různé konspirační teorie, většinou to opravdu bývají nesmysly. Nebylo by lepší prostě přiznat, že lidi špehují a nechat to plavat? O špiclování lidí se beztak ví, nebo aspoň šuška, no bóže, tak by se to vědělo najisto, to je toho!

Ať si je to přehnané, ale – bohužel – je to dost pravděpodobné na to, aby to mohla být pravda. Ta špiclovací organizace zřejmě není ani česká, ačkoliv má podle Přítele velký vliv i u nás. Svět se zkrátka zbláznil a všichni žijeme v blázinci!

A k tomu jsem se nachomýtla jako pověstný slepý k houslím? Ledaže bych při zkouškách vyčerpala kliku na pět let dopředu! Proč mi to vůbec ten podivný Přítel říkal? Že by se s tím chtěl prostě někomu svěřit a připadala jsem mu jako vhodná – vrba? To si snad měl lépe promyslet! Co kdybych to teď někomu... no, je mi jasné, že budu mlčet jako hrob, tak pitomá nejsem. A nejen proto, že by mi to nikdo nevěřil.

Tak tedy – pro jistotu – co když si to někdo přece jen vymyslel, aby mě vyvedl aprílem? A teď se potají popadá za břicho, jak mě vystrašil! A že mě vystrašil parádně, to mu klidně přiznám. Ponechám stranou, že není duben ani prvního a kamenné vtipy tohoto kalibru už opravdu přesahují hranice dobrých mravů.

Co s tím tedy budeš dělat, Kateřino? Ptala jsem se sama sebe, abych si to v hlavě urovnala. Ale nic jiného než bahnité políčko plné pěkně vzrostlé rýže, uprostřed které teď bezradně stojím, mě nenapadalo. Asi se přece jen nechám zastrašit. Mlčeti zlato, tím nic nezkazím. Chápat to jako fór, který se dá bezstarostně šířit, to by nemuselo dopadnout

dobře. Umlčovací komanda se po našem světě neprohánějí jen v pitomých bondovkách a lovci lidí bývají veřejně dekorováni medailemi. To je, bohužel, fakt.

Zkazilo mi to ale chuť bavit se s někým na netu, nebo si číst. Rozhodla jsem se mimořádně brzy zalehnout a všechno pokud možno zaspat. V tomto rozpoložení mi to připadalo jako nejlepší možný nápad. Před zkouškami jsem ostatně ponocovala, jako každý student, který něco dohánět na poslední chvíli – a věřím tomu, že bílých vran, které jsou perfektně připravené po celý semestr, je mezi námi opravdu mizivě.

Dobrou noc, Příteli! Jdu to zaspat!

*****

Měla jsem popřát Příteli stejnou noc, jaká čekala mě, aby si také trochu užil noční můry. Nejsem ale sadistka.

V noci mě pořád honil nějaký hrozný chlap s dětskou stříkací pistolkou, ale já jsem věděla, že v ní má místo vody nějaký strašně zákeřný jed, takže jsem před ním prchala, co mi síly stačily. Samozřejmě marně, jak to v těch honicích snech bývá. Vždycky, když jsem si myslela, že jsem se ho snad zbavila, opět se nečekaně objevil a honička pokračovala. Probudila jsem se uprostřed noci celá zpocená tím, že mě konečně zaskočil a zasáhl. Nic bych za to nedala, že se mi v té chvíli na okamžik zastavilo srdce, ale když jsem si po probuzení uvědomila, že to byl pouhý sen, musela jsem se tomu zasmát.

Napadlo mě ale, že bych za to měla Příteli aspoň formálně vynadat. Ta noční můra nepochybně vznikla na základě našeho včerejšího rozhovoru a kdoví, jestli sama nemohla vyvolat infarkt. Zabil by mě vlastní adrenalin a doktoři by nic nezjistili – i bez vražedného komanda by se splnilo, co mi tak plasticky líčil! Měla bych mu to osladit!

Ačkoliv – nebudu ho kvůli tomu ve tři v noci budit! Nejsem kruťas!

Jenže spát se mi už nechtělo. Šla jsem na kutě nezvykle brzy a zřejmě mi to stačilo, cítila jsem se svěží. Nejspíš jsem si zkouškovým ponocováním úplně rozhodila spánkový rytmus. To se časem srovná, ale dneska... dneska už toho moc nenaspím. Nehledě na to, že nemám chuť zopakovat si tu noční můru – to už bude vážně lepší zůstat vzhůru.

Otevřela jsem notebook a zapnula jej. Tentokrát naběhl ihned, ostatně byl připojený k zapnutému zdroji po celou noc. Aspoň se nabily baterky... i když bych si raději měla čestně přiznat, že jsem ho večer prostě zapomněla vypnout. Nebylo divu, rozhodil mě tak dokonale, jako už dlouho nikdo jiný! Nejvyšší čas překrýt to něčím příjemnějším!

Jenže – kdo ze známých bude tak pozdě v noci sedět na síti? Nejspíš nikdo. Nebýt toho příšerného snu, také bych spokojeně chrupala v posteli.

Leda...

Ani jsem nedomyslela, co dělám – a klikla jsem na nejnovější ikonku. Přítel jistě spí, nemůže ani tušit, jak mě rozhodil, takže se nic nestane.

Místo jediné větičky o přátelství mi ale bleskurychle, až jsem se lekla, naběhl komunikační program a na obrazovce stála věta:

„Dobré jitro – pokud se to tak dá nazvat!“

Takže nespal. A reagoval bleskurychle, jak už je jeho zvykem.

„Nebudím tě?“ napsala jsem raději na svou omluvu.

„Nemůžeš mě budit, když jsem vzhůru,“ objevila se blesková odpověď.

Panebože, tohle přece nemůže mít předem připravené, došlo mi, tohle nemohl vědět předem! Bliklo mi hlavou, že jsem něco podobného už někde viděla, ale trvalo mi další půlvteřinu, než jsem si vzpomněla, kde to bylo. Ve filmu ***Hello Dolly***, ta také měla předem vytištěné vizitky pro všechny možné příležitosti, i ty za normálních okolností nemyslitelné.

Třeba že pořádá kurzy tance pro devatenácti-a-půl-leté obchodní příručí, když se její devatenácti-a-půl-letý chráněnec vymlouval, že neumí tancovat.

Ano, jenže ve filmu se tomu dalo zasmát, ale tohle je přece reál!

„Jak to, že nespíš?“ zkusila jsem to tedy útokem.

„Na to bych se mohl zeptat stejně já tebe, ale to by nikam nevedlo. Asi bude lépe, když ti to vysvětlím hned, než aby ti to vrtalo hlavou. Jistě víš, že je každý mozek rozdělený na dvě hemisféry. Když se je naučíš střídat tak, aby jedna spala a druhá bděla, nebudeš potřebovat spát vůbec. Naučil jsem se spát osm hodin na jednu polovinu, osm na druhou a zbývajících osm jsem v plném zápřahu, nemusím ti snad vysvětlovat, jaké to má výhody. Proto mě nikdy nemůžeš probudit. Na druhou stranu předpokládám, že ty nespíš kvůli našemu včerejšímu rozhovoru, že? Možná to bylo trochu drsnější seznámení s realitou našeho světa, než jsem měl v úmyslu, ani bych se nedivil, kdybys z toho měla divočejší sny. Jestli je to tak, omlouvám se ti, ale na druhou stranu, znát pravdu vždycky stojí za to, i kdyby byla sebevíc krutá.“

Bác ho! On to uhodl! A omlouval se! Jenže na mě to zapůsobilo jako další rána palicí do hlavy. Že to uhodl, to bych ještě pochopila. I tu omluvu bych přijala bez námitek, ale řeči o spánku na půl hlavy... to přece žádný člověk – ani jiný tvor – nedokáže! Chápala bych, že si vymýšlí, aby se dělal zajímavější. Což ani nemusel, to byl i tak. Ale aby měl předem připravenou tak složitou odpověď, to bylo stejně málo pravděpodobné, jako že to teď tak rychle naklofal přímo do klávesnice.

„Poslyš – tohle sis předem připravit nemohl!“ udeřila jsem na něho.

„Ale mohl. Prakticky v okamžiku, kdy jsi zapnula počítač, mě napadlo, proč nespíš. Je to přece pochopitelné, měl jsem si to uvědomit už včera.“

„Jenže nevím o klávesnici, která by něco tak rychlého stihla!“ trvala jsem na svém.

„Aha! To bude tím, že nepoužívám klávesnici!“ objevilo se mžikem.

„A jak teda píšeš, prosím tě?“

„Při psaní neklofu na klávesnici, prostě si to myslím. Ještě jsi neslyšela o pokusech, jak zaznamenávat přímo myšlenky, viď? Právě to používám.“

To by, pravda, jeho rychlost vysvětlovalo. Až na to, že ty pokusy... vím o tom, že se podařilo snímat jakési bioproudy, dají se tím snad řídit protézy, nejnovější pokusy umí mačkat pár tlačítek, ale většinou snímají jen impulsy svalům v obličeji, kdy člověk jistým naučeným způsobem hýbe obočím, ale aby něco snímalo a zaznamenávalo artikulované lidské myšlenky, to tu ještě nebylo.

„Takový snímač by mě taky zajímal,“ odvětila jsem mu.

„Měla bys zájem? Mohl bych ti jeden dohodit!“

„Zájem by byl,“ povzdychla jsem si. „Ale zůstane jen u zájmu. Takové zařízeníčko musí být šíleně drahé, nebo není?“

„Myslíš, že bys na to neměla?“

„Neměla,“ přiznala jsem. „Jednak jsem, jak už víš, studentka, za druhé patřím mezi ty, kterým se v Čechách říká ***socky***. Což asi ještě nevíš, ale tajit ti to nebudu, nestydím se za to.“

„To slovo vážně nemám rád. Obvykle je používají prázdné osobnosti s jedinou předností, které oni sami říkají ***Plná prkenice***. Pokud je to vůbec přednost, u mě spíš naopak.“

„To bychom si docela rozuměli,“ souhlasila jsem s ním. „Také to slovo považuji za urážku zdravého rozumu a ne toho, koho tím nálepkují. Proto mi ani nevadí, když mě tak někdo označí.“

„To bychom si docela rozuměli," vrátil mi má vlastní slova. „To slovo je pro mě neklamný znak darebáka, pokud ho použije proti někomu jinému. Čím asi myslíš, že jsi mě zaujala? Plnou prkenicí jistě ne, na ty já kašlu! Máš starý notebook Asus s procesorem na hranici použitelnosti, na disk se ti toho také už moc nevejde... ale když začneš s někým na netu diskutovat, má to náboj a švih!"

„Pořád ještě se mi hrabeš v notebooku?" odpálila jsem ho.

„Teď už ne," sliboval. „Ale musel jsem. Abys věděla, vyměnil jsem ti operační systém. Ten nový vypadá stejně, hlásí se pořád jako Windowsy, ale s těmi původními má společný jen vzhled. Všimneš si toho, až začneš něco dělat, ve většině programů je asi pětkrát až desetkrát rychlejší. A navíc jsem ti přitom uvolnil polovinu místa, které zabíral ten starý. Aby ses mě neptala proč, vysvětlím ti to rovnou. Nový systém nemá díry, kterými by nás mohl kdekdo sledovat. Je to přece jen bezpečnější, i když si pořád dávám pozor... Bude to mít ale pro tebe jen výhody."

Aha! Takže se mi nezdálo, že mi notebook při zapnutí naběhl nějak podezřele rychle!

„Jenže já jsem měla studentskou verzi Woken legálně!" namítla jsem zaraženě.

„A dokonce je máš registrované. Tu kartičku si nech, ochrání tě před softwarovou policií, kdyby se o tebe zajímala. Všechny programy máš přece legálně... až na to, že je teď máš ode mě. Lepší, legálně a všechny zadarmo. Ani bezplatné aktualizace systému nebo antiviru ti už nehrozí."

„To jako – že mám od tebe i nový antivir?"

„Nemáš. Ale nebudeš ho potřebovat. Můj systém je sám o sobě virům extrémně odolný."

„Jsi si tím jistý? Jsi snad autorem toho systému?"

„Ano, jsem jeho autorem. A jistotu mám! V mém systému nejsou díry, umožňující nejen sledování lidí na dálku, ale také usnadňující cestu virům. Ty teď nemají šanci. Ušetříš i spoustu času, který by ti antivir promarnil neustálým paranoidním testováním."

„Ale ten antivir jsem měla zadarmo! Byl tak říkajíc ***free***!"

„Možná byl zadarmo, ale taky za víc nestál. Opakuji, nepotřebuješ ho."

„Ale čím bych mohla dokázat, že mám systém od tebe a legálně? Co kdyby se na můj notebook zaměřili a chtěli třeba vědět, jestli tu nemám něco upirátěného?"

„Nemusíš se toho obávat," ujistil mě. „Nejbližší internetový server jim bude tvrdit, že máš notebook vypnutý, takže tě nikdo sledovat nemůže."

„Já se neobávám, copak jsem něco provedla?"

„Neprovedla. Ale to je vedlejší, nemysli si, že tě pouhá nevina ochrání před šikanou nebo jiným neštěstím. V posledních několika letech zemřelo na celém světě zcela zbytečně pár milionů nevinných lidí. Někde po statisících, jinde po jednom, ale každá tragédie zůstává tragédií a nevina? Na tu se už vůbec nikdo neohlíží!"

„A proto mi sděluješ taková tajemství? Komu tím chceš zvýšit naději na přežití?"

„Naději na přežití si nejvíc snižuješ svými názory v diskusích na netu, Kateřino. Máš je příliš svobodomyslné, to je dnes nebezpečnější než si myslíš. Dejme tomu, že jsou na netu i lidé s názory ještě radikálnějšími, ti by byli na řadě dřív, ale jak už jsem ti včera sdělil, byla jsi už na jednom seznamu nepohodlných. Pro jistotu už tam nejsi."

„To vypadá skoro jako zastrašování!" opáčila jsem. „Vážně mi radíš, abych na netu přestala diskutovat?"

„Zastrašování by bylo, kdybych ti vyhrožoval nepříjemnými následky, když s tím nepřestaneš. Nechci tě omezovat, ale chránit. Nejsi sama, koho jsem z těch seznamů čistě

preventivně odstranil. Diskutuj klidně dál, budu tě před sledováním stínit a postarám se, aby ses na seznamech nepohodlných lidí už neobjevila. Podle mě to postačí.“

„Tajné policejní seznamy... poslyš, není to příliš paranoidní?“

„Není. Ty tajné seznamy opravdu existují, ale nejsou všechny policejní, i když dnes neznám jedinou policii, aby své občany nešpiclovala. Seznam, na kterém ses ocitla, nebyl policejní a dokonce nebyl ani v Čechách. Cizí organizace si dnes v Evropě dělají co chtějí a nejen tajně, špiclují čím dál veřejněji a není to kvůli kriminálním živlům ani teroristům, jak se to občas zdůvodňuje. Horší je, že jim to oficiální policie trpí. Potenciální nebezpečí je už v samotné existenci těch seznamů a zejména v možnosti jejich zneužití. Poznala bys to, až bys chtěla cestovat do některých zemí, třeba do Ameriky. Nestačila by ses ani divit, jak rychle by ti zamítli vízum a důvod by ses ani nedozvěděla! Teď ještě na takové cestování ani nepomýšlíš, nemáš na ně peníze ani čas, takže tě to nijak nebolí, ale nikdy nevíš, kdy bys na to narazila – jako auto do betonové zdi!“

„No potěš! Opravdu teď nikam cestovat nebudu, ale... proč jsi mě u nich smazal?“

„Jako jeden z mála mám možnost něco proti nim dělat, proto to dělám. Nestačí takový záznam smazat, to by si obnovili z jiných záznamů a navíc by měli podezření, proč jsi jim zmizela zrovna ty. Použil jsem ale proti nim jejich vlastní metodu. Jak už víš, existuje kód, který způsobí těžkou havarii systémového disku, spojenou se zničením dat. Dá se to použít i na několika discích najednou, takže data neochrání ani RAID uspořádání a což je ještě méně pravděpodobné, současně na více záložních serverech, takže všechno naprosto spolehlivě zmizelo. Má to malou nevýhodu, ta organizace hned od prvního okamžiku ví, že šlo o hackerský útok. Určitě budou strašlivě zuřit, ale v této chvíli proti tomu nic nezmohou. Se skřípěním zubů opraví servery, vymění vadné disky, obnoví data ze záloh na DVD, ale nejnovější data včetně zápisů o tobě tam už nebudou.“

„No nazdar! To vypadá jako píchnutí do hnízda sršňů! Proč to děláš?“

„To nebylo hnízdo sršňů, spíš hnízdo africké mamby, která uštkne bez nejmenšího varování a je jedovatější než kobra. Na druhé straně jsem jim smazal mnohem víc než data o jedné studentce, takže mě to opravdu těší.“

„Udělal jsi jim ale škodu a nebylo to zrovna podle zákona!“

„Vážně si myslíš, že oni zákony respektují? Poničil jsem jim hardware jejich vlastní zbraní, milé ani legální to ode mě nebylo, ale nebylo to napomáhání zločinu, spíš naopak. Takže to nepovažuji za chybu a svědomí mám čisté.“

„No dobře, ale proč zrovna kvůli mně?“ nemohla jsem to pochopit.

„Opakuji ti, nebyla jsi tam sama, bylo vás víc. Mám osobní zájem, aby se některým lidem pozornost mocných vyhnula, už proto, že se mi líbíte.“

„Líbíte? Vážně si myslíš, že stačí znát moje názory z diskusí? Viděl jsi mě někdy?“

„Viděl,“ odvětil bez nejmenšího váhání. „Posílala jsi nedávno své fotky kamarádce Daně ze střední školy, ne?“

Trochu jsem se zarazila. Fotky Dance... no potěš! Ne že by mi na tom záleželo, ale na fotkách z prázdnin na koupališti jsem... jak to říct decentně... nejsem snad úplně tlustá, jen dobře tepelně izolovaná...

„Tys mi vlezl i do soukromé korespondence? Že tě hanba nefackuje!“ protestovala jsem.

„Stydím se za to,“ přiznal bez mrknutí oka. „Jsem už ale takový. Když prolézám poštovní servery a kolem mě prolétne dopis, prostě ho vidím. Jako když pošťáci třídí pohlednice. Na pohlednici je vidět jen jedna strana a kdo vidí obrázek, musí si pohlednici otočit, aby mohl přečíst text. E-maily jsou ale jednostranné, na těch je vidět všechno. Text,

obrázky i videa. Až se mi z některých mailů dělá špatně, nevěřila bys, co všechno si lidé posílají za prasečinky. A to nemluvím o těch, kteří ty prasečinky úmyslně vystavují na odiv. Tvoje maily byly... nevinnost sama.“

„Lézt někomu do soukromé korespondence je zvrhlost!“ utřela jsem ho.

„Ale nezabalený dopis je jako jednostranná pohlednice. Tam se na nikoho zlobit nemůžeš. Když posíláš pohlednici, jistě počítáš s tím, že si ji spousta lidí přečte. Už protože pošťáci musí číst adresu a ta je hned vedle.“

„Jak bych to měla balit, aby to nebylo tak znát?“

„Aspoň nějakým kompresním programem, třeba zipem. Dokonale to nezakryje, ale přece jen by mi takový dopis dal víc práce s rozbalováním... ačkoliv proti mně to není stoprocentní ochrana, přečtu i vysoce kryptované zprávy z bankovního, vojenského a špionážního prostředí. A tam si dávají větší práci se šifrováním, věř mi!“

„Fíha! Ty luštíš i takovéhle šifry? Máš na ně nějaký program?“

„Podrobnosti si necháme na jindy,“ odvětil velkoryse. „Kdybys měla zájem, naučím tě to. S balením to máš jako u muslimek: když nechtějí, aby je lidé okukovali, ať si chodí zahalené. Většině žen na světě to ale nevadí, pozornost jim spíš lichotí.“

„No... že bych stála o pozornost mužů, to se prozatím tvrdit nedá...“ přiznala jsem.

Jak mě poučovala kamarádka Jitka, má totiž proti mně dva roky školy náskok: která se na vejšce zakouká do kluka, velice často ze školy vypadne. A dodělávat si vysokou s miminem v náručí není sice vyloučené, ale před takovými smekám aspoň brýle, když už nic jiného na hlavě nemám. Každá studentka by se na vejšce měla starat především o dva hlavní úkoly: A) nevdat se, B) dostudovat. Proč? No přece: A kvůli B.

Přítel... kupodivu nic. Nechal to bez poznámky.

„Nedivíš se, doufám!“ přidala jsem mu tedy rýpnutí.

„Na tohle je asi těžká odpověď! Když si uvědomím, že jako studentka nemáš zájem odvádět pozornost od učení, ani bych se tomu divit neměl. Na druhou stranu musím brát do úvahy, že nehodláš vstoupit do kláštera, takže ten zájem nemůžeš úplně zavrhovat.“

„Perfektně řečeno!“ uznala jsem. „Chci dostudovat, to je ten správný důvod!“

„Ten ti samozřejmě chválím,“ přitakal mi. „A nejen to, mohl bych ti občas přispět i nějakými vědomostmi, pokud je budeš potřebovat. Nejsem tak úplně bez vzdělání, jako spousta dnešních internetových super machrů. A navíc umím učit, můžeš mi věřit.“

„Neodmítám to předem,“ odvětila jsem. „Zatím jsem si ale vystačila.“

„Vím,“ přitakal. „Ode mne můžeš získat víc vědomostí než od školy!“

„Ale kdo tedy jsi?“ nevydržela jsem to. „Starý profesor ve výslužbě, že si tak ceníš svého umění učit?“

Smajlík úsměvu a pobavený text: „To sem raději netahej, ale chceš-li dostudovat, drž se toho. Třeba si mysli, že jsem starý profesor ve výslužbě, bylo by to lepší. Nejsi ostatně daleko od pravdy, i když ve věku to není.“

„Mluvíš moc v hádankách!“ upozornila jsem ho, že mu nerozumím. „Není to ale fér, když s tebou mluvím na rovinu!“

„Dobře, když na rovinu, tak na rovinu: co se týče věku, jsem jen o dva roky starší. Musím ti ale připomenout, že žiji intenzívněji. Zatímco ty jsi třetinu svého věku prospala, já žiji non stop, bez přestávky. Kdo ***napůl-spí***, inteligencí ani postřehem příliš nevyniká, ale i v ***napůl-spánku*** jsem bdělejší než ty. Kromě spánku strávíš plno času i neužitečným čekáním. Ne že bych nikdy na nic nečekal, ale když na něco čekám, nemarním zbytečně svoji inteligenční kapacitu a obvykle to čekání využiji jinak. Umím dělat víc věcí najednou,

až se něco z toho naučíš, pak to také pochopíš. A když to sečteš, zjistíš, že jsem vzděláním mnohem víc než o ty dva roky výš.“

„A kolik už máš diplomů?“ rýpla jsem si, jako když se na netu někdo nemožně vytahoval.

„Na diplomy je to u mě slabší,“ připustil. „Kdybych je potřeboval, asi bych si je udělal. Existují ve světě univerzity, které se zabývají studiem na dálku a umožňují získat zcela legálně diplom i tím, že člověk přijde rovnou ke zkouškám. Zatím se mi to ale nezdálo nutné. K čemu člověk potřebuje diplom? Aby získal zajímavé zaměstnání s větším uplatněním inteligence? Co když se uplatním i bez diplomu a třeba bez zaměstnání? Zaměstnávám-li sám sebe, diplom snad po sobě vyžadovat nemusím.“

„To se ale každému nepoštěstí,“ upozornila jsem ho.

„Svádím tě snad, abys nechala školy? Jen se pilně uč, vědomosti budeš tak jako tak potřebovat. Ale kromě toho, vzdělání není halda nabiflovaných pouček! Vysoká škola tě naučí především analyticky myslet! V tom je její největší přínos, kromě znalostí.“

„Ale ty na vysokou školu očividně kašleš!“

„To si jen myslíš,“ odmítl. „Přes internet jsem už navštěvoval nějaké školy, i když ne tady v Čechách. Jak říkám, stačí mi sjednat si zkoušky, dostavit se, zaplatit příslušnou taxu a diplom je můj. Jen to zatím nepovažuji za tak nezbytné, aby mi to stálo za výlet.“

„Kde to takhle provozují?“ zajímala jsem se.

„Například v Austrálii. Tam to frčí nejvíc, ale nejsou jediní, ovšem ti jiní mají problémy s uznáváním diplomů ve světě, těm bych se ale vyhnul. Povšimni si, že vůbec nezmiňuji Ameriku, kde bych si mohl diplom prostě koupit i bez zkoušek.“

„To by byl přece podvod!“ upozornila jsem ho jemně. „Takových nabídek už jsem dostala nejmíň sto... Kdo na to naletí, získá falešný diplom, ale zůstane hlupákem.“

„Taky to tak cítím,“ souhlasil. „Kdybych o něčem takovém uvažoval, rozhodl bych se spíš pro Austrálii. Zkoušky se tam skládají poctivě, i když umožňují studovat na dálku. Kdo se pro to rozhodne, musí hodně vědět.“

„Jenže Austrálie je trochu daleko, co?“

„Je,“ připustil. „Což by mi nevadilo, kdybych to potřeboval. Každý člověk by měl aspoň jednou za život vytáhnout paty z domova.“

„Ale nebyl by to trochu drahý výlet?“

„Hele, Katko, pokud jde o peníze, nedostatkem rozhodně netrpím. Ale snad jsme si řekli, že necháme finanční otázky stranou.“

„Nemluvím o nedostatku, ale Austrálie... vždyť je to cesta kolem půlky světa!“

„Dobře, když tě to tak trápí, řeknu ti, jaké mám dneska zaměstnání. Mimo jiné jsem profesionální hráč na burze v New Yorku. A protože vidím tamním bossům do karet, jsem jako hráč mimořádně úspěšný. Netvrdím, že je to obzvlášť čestné zaměstnání, ale hraji se žraloky podle jejich vlastních pravidel, podle místních zákonů je to naprosto v pořádku a mému svědomí se nepříčí, když je pravidelně o pár dolarů obehrávám. Pokaždé se pak stáhnu a žiju si v pohodě jako rentiér.“

Chvíli jsem o tom uvažovala.

„Nevím, jestli by se mi takové zaměstnání líbilo,“ řekla jsem pak. „Obehrávat lidi se mi nezdá zrovna poctivé.“

„O to vůbec nejde,“ opáčil. „Nestarám se, jestli je to poctivé, nejspíš není, ale uvědom si, neobehrávám chudáky s plnou hlavu starostí, co budou mít k večeři, ale právě ty, kteří je o ty večeře připravují.“

„Ráda bych měla tvoji jistotu, že je to právě tak,“ rýpla jsem si.

„To bys musela vědět, jak to chodí," odvětil. „Posuď si to sama podle mé poslední akce. Vyslechl jsem tajnou poradu bossů, když se domlouvali, jak oškubou jeden podnik. Domluvili se vyvolat pád jeho akcií a až budou na dně, levně je skoupit. V machinacích jim bránit nemohu, nemám na to ještě prostředky, a vlastně ani nechci. Ale ve chvíli, kdy bossové zadali svým makléřům příkaz, aby akcie skoupili, nebyly na prodej. Ukázalo se, že je těsně před nimi skoupil někdo jiný. Pak se provalilo, že to byl jen falešný poplach a firma byla zdravá, což její akcie prudce vyhnalo vzhůru. Bossové to ovšem věděli jako první, dali makléřům příkaz zastavit nákup a nic nekupovat, jenže se ten příkaz někde zdržel a bossové tak získali akcie za vyšší cenu, než byly původně. I to by jim umožnilo podnik ovládnout a výhodně rozprodat, jenže ke své zlosti zjistili, že rozhodující balík vlastní někdo jiný a akcie jsou jim tedy na nic. Neměli přece v úmyslu podniku pomoci, jen se chtěli napakovat a to už jaksi nešlo. Prodali je tedy, ale jako na potvoru pod cenou. To se stává, když se hodnota některých akcií rozhoupe... Ten, kdo je předběhl, ovšem shrábl rozdíl. Nemusím ti ani říkat, kdo to skvěle připravené kolísání hodnot akcií využil. Skončilo to tak, že se akcie vrátily původním majitelům, podnik prosperuje, o pár dolarů přišli jen bossové a já jsem získal, co ztratili. Že to byl podraz? Souhlasím, ale já jsem to na ně nepřipravoval! Sami si tu boudu ušili, netušíce, že ji šijí na sebe."

„Čte se to pěkně, skoro jako pohádka," reagovala jsem. „Jak jsem ale pochopila, má to hned dva háčky. První, že jsi neoprávněně vyslechl tajnou poradu, kde jsi nejspíš neměl co dělat. Druhý, že jsi musel zdržet příkazy, kterými se snažili zachránit situaci, takže přišly pozdě. Uvažuji správně?"

„Ano, v obou případech máš pravdu, byl jsem to já. Ale udělal jsem jen to, co oni dělají jiným. Uvědom si, jak důmyslnou odposlechovou síť mají k dispozici. Špehování internetových diskusí není ani zdaleka hlavní činnost Echelonu! Představ si výběrovou soutěž, kde má rozhodnout nejvýhodnější nabídka. Jedna strana se na poslední chvíli radí se šéfy, co má dát do obálky, druhá strana ty první odposlechne a dá pak do soutěže obálku s nabídkou jen o pár dolarů výhodnější. To taky není fér a o tom se ke své škodě přesvědčili Němci, Francouzi i Angličané. Ti žraloci mají k dispozici i veřejné telefonní a mobilní sítě, které mohou podle svých potřeb blokovat, nebo jen zpomalit, aby se konkurence nestihla domluvit. V té hře mají před svými protivníky výhodu několika desítek minut náskoku, často rozhodující. Jenže já mám pak výhodu pár minut i před nimi. Je to přitom jejich vlastní zbraň."

„No – když je to tak, bossové určitě o pár šupů nezchudnou," oddychla jsem si.

„Není to vždycky jen o pár šupů," opravil mě. „Naposled to byly dvě miliardy dolarů z těch, co jim přiklepli na záchranu bank před krachem. Ale máš pravdu, nezchudli. Já už ty miliardy také nemám, většinu jsem rozházel po světě. Opraví se za ně tisícovka škol, pár nemocnic v Indii a v Africe dostalo sponzorský dar na lepší přístroje... samotnému mi stačí k životu a ke štěstí docela málo."

„Možná – ale ti, které jsi obral, musí strašně zuřit! Nebojíš se, že po tobě půjdou?"

„Jdou po mně, jdou," odvětil klidně. „Najímají si ty nejlepší detektivy a odborníky, mají i vlastní bandu hackerů, ale všechna pátrání zatím vyzněla do ztracena. Detektivové přišli jen na to, že peníze prošly přes několik kont, jenže pak zjistili, že jejich majitelé již zemřeli, takže je každému jasné, že se žádného svědectví nedočkají. Nebojím se jich."

„A ty těmi penězi sponzoruješ školy a nemocnice... to bych ti uznala za dobrý skutek. Ale nepoškodíš přitom nechtěně i jiné?"

„Když někoho poškodím, tak jedině úmyslně," odvětil. „Přistrčil jsem novinářům několik úplatkářských afér, pár firem se dostalo až k soudu. Ty jsem zřejmě poškodil.

Svědomí mám ale pořád čisté. Když uplácí stavební firma, aby dostala vládní zakázku, může to být lumpárna, ale když té firmě hrozí krach, dívám se raději jinam. Když ale uplácí obrovská zbrojovka, je to větší svinstvo a to už se jinam nedívám. Buď je předhodím novinářům, nebo o tom pořídím sám vhodnou reportáž.“

„Ty jsi podle potřeby i reportér?“ podivila jsem se.

„Dnes je to docela snadné,“ odvětil. „Většina notebooků má vestavěný obstojný mikrofon, pro mě není problém použít jej, i když se notebook tváří jako vypnutý. Totéž platí o mé přítomnosti na tajných jednáních bankovních bossů. Kdo s sebou na porady tahá notebook, buď neví o možnostech jeho zneužití, anebo na to jen zapomněl.“

„Jenže to znamená, že ty toho zneužíváš také!“

„Zneužívám,“ přiznal. „I zneužití odposlechu může leckomu zachránit život. Uznej aspoň, že může být i ***oprávněné zneužití*** – ačkoliv tohle spojení slov je vlastně čirý protimluv.“

„Protimluv to je...“ povzdychla jsem si. „V téhle chvíli nevím, jestli ti mám vynadat, nebo ti přiznat obdiv. Přiznám se, z mého pohledu to vypadá spíš jako nehorázné vychloubání. Na druhé straně máš schopnosti, o jakých se mi do včerejška ani nezdálo, jako třeba psaní bez klávesnice. V tom světle to vypadá trochu jinak.“

„Spíš na ten obdiv?“ – a dva úsměvné smajlíky.

„Ano,“ přisvědčila jsem. „Nemám ve zvyku zbůhdarma maskovat své přesvědčení. Když už se k nějakému názoru dopracuji, stojím si za ním a o opaku se dám přesvědčit jen hodně pádnými argumenty.“

„A právě tím se mi líbíš, Kateřino. Hoď za hlavu fotky v plavkách. Budu před tebou taky tak upřímný. Nejsem z těch, kdo jdou po modelkách. Nelíbíš se mi protože jsi žena, ale pro tvé názory. Stejně tak se mi líbí někteří chlapi, což vůbec neznamená, že bych byl gay, nebo jak se to dneska říká. Vážím si kamarádství v původním smyslu toho slova. Sex se do kamarádství nemá vůbec tahat. Nic proti němu nemám, láska je krásný cit, ale kamarádství je něco jiného a je mi hodně proti srsti, když si to někteří pletou. Jako by ani nebylo možné prostě se kamarádit, aby to lidé hned nepovažovali za projev jisté čtyřprocentní menšiny!“

Na tohle jsem potřebovala pár vteřin uvažování, i když mi to v hlavě bzučelo celou tu dobu, co jsem to četla.

„Poslyš, Příteli,“ odpověděla jsem opatrně a nesměle, se zdůrazněním oslovení, které mi sám nabízel a kterým jsem ho oslovila vlastně poprvé.

„Přesvědčil jsi mě o mnohém. Nebýt tak časně po ránu, nevím, jestli bychom se vůbec takhle bavili. Ale když chceš upřímnost – tak upřímnost. Nečekám lichotky od nikoho, ani od tebe. A už vůbec ne dvoření. Jednak musím nejprve dostudovat a tohle by byla skoro jistá cesta, jak vyletět od nejbližších zkoušek. Za druhé si nedělám iluze o přitažlivosti, kterou bych při svých kilech navíc oplývala. Nejsem Zlatovláska ani Popelka a když už jsme u těch čísel, mám boty číslo pětačtyřicet a dlouho mi trvalo, než jsem objevila Vietnamce, kteří tuhle velikost vedou. Navíc jsem, jak už víš, ***socka*** a vejška je pro mě možnost získat slušnější práci. Ne ve smyslu finančním, protože umím vyjít s málem, ale abych mohla svou budoucí práci považovat tak trochu za hobby. Takže bych se ráda vrátila k ideálu kamarádství. Taky uznávám kamarádství bez sexu, ačkoliv, jak správně tušíš, nechci vstoupit do kláštera, už protože by mě to nebavilo. Ale podle mě je třeba, aby byli kamarádi tak trochu na stejné úrovni. A tady bude asi největší zádrhel.“

„Myslíš?“ vrátil mi jen to jedno jediné slovo.

„Ano, myslím si to,“ potvrdila jsem mu odhodlaně, i když jsem tušila, že toho gesta budu nejspíš velice brzy litovat.

Přátelství se těžko získává, ale snadno ztrácí.

„Tak se na to podívejme nezaujatě," pokračoval klidně. „Od začátku trvám na tom, abychom finanční stránku, kde se asi lišíme víc než je zdrávo, ponechali ležet pěkně stranou, nejlépe u ledu. Na peníze jsi hovor stočila ty, když jsi pochybovala o mých možnostech v Austrálii. Slovo ***socka*** nemám rád a používám je jen jako výsměch těm, kdo je myslí hanlivě. Vyhýbal bych se tomu jako čert kříži, ostatně víš, co si myslím o majitelích ***plných prkenic***, i když jsem nejspíš jedním z nich. Ale nestavím na tom nesmyslnou argumentaci a většinu prachů si nenechávám, dávám je potřebnějším. Ano, mám po světě v bankách pár miliard dolarů. Bez nich se mi těžko začínalo. Většině podvodů se dá elegantně zabránit tím, že darebáky předejdu a právě na to peníze potřebuji. Koupit žralokům přímo před nosem větší podnik – a malé ryby jsou pod jejich úroveň, na ty se ani nezaměřují – to chce mít po ruce miliardy. Upřímně přiznávám, mám je. Mám je pro jistotu rozhozené po celém světě, aby jich nikde nebylo nápadně velké množství, ale umím je podle potřeby i soustředit. Získal jsem je podle žraločích pravidel burzy, ale legálně a neměla bys mi je vyčítat. Na rozdíl od žraloků, které obehrávám, je používám na lepší účely. Přiznám ti toho ještě víc. Potopil jsem pár podniků a dostal pár tisíc lidí na dlažbu, ale ve všech případech šlo o zbrojovky. Jsi první a zatím jediná, komu jsem to všechno vyslepičil, ale ne abych se na tebe vytahoval. Vážím si tě pro tvé názory a sám mám podobné. Kdybys mi jako Kristus řekla, abych rozdal majetek chudým, řekl bych, že to dělám, ale ponechávám si tolik, abych měl zbraň proti škůdcům. Kristus by to pochopil, nebyl to blouznivec, jako mnozí po něm, kteří se na něho odvolávali. Teď mi ale vážně a zodpovědně řekni: zahodíš nabízené přátelství, když se ti nešetrně otře o ideály, nebo na to včas zapomeneme a budeme se přátelit bez dalších zmínek o mamonu?"

Ouvej, to byl dlouhý odstavec! Objevil se přede mnou během čtvrt vteřiny, ale četla jsem to déle než minutu. Ačkoliv mi Přítel podle svých slov posílal přímo své myšlenky, ani to myšlení u něho nebylo pomalé! Trvalo mi dlouho, než jsem to přečetla a ještě pár dalších desítek vteřin jsem vážila každé jeho slovo.

Vyplývalo z nich, že by naše počínající přátelství nerad ukončil. Budiž, měla jsem na to stejný názor. Ale takhle rozhodit mé argumenty, to jsem fakt nečekala.

Jenže měl pravdu. Není hanba uznat v diskusi porážku, když protivník vytáhne argumenty, se kterými se nemůžete měřit. A tohle byly fakt silné kalibry!

„Máš pravdu," odpověděla jsem po chvilce. „Máme víc společného než co nás rozděluje. Jsem pro přátelství pod podmínkou, že se už o penězích oba ani nezmíníme."

„Ba ne, Kateřino," odvětil bez nejmenšího zaváhání. „Když už o tom víš, bylo by od nás pokrytecké dělat, že o ničem nevíme. Pokrytecké chování odmítám a ty určitě také. Budeš to tedy muset překousnout. Má to smysl jen tehdy, když nám to nebude vadit."

„Ty to nemusíš... překousnout?"

„Nemám co," odvětil zase tak bleskově. „Vadí to jen tobě, mně ne. Uznávám, máš oprávněné podezření, zejména když jsem ti poctivě přiznal, že mé finanční zdroje nejsou podle tvých měřítek úplně poctivé. Podle mých také ne, v tom s tebou souhlasím. Naučil jsem se užívat proti protivníkům stejné zbraně, jaké bez skrupulí používají oni. Není přece možné, aby ve válce jedni stříleli a druzí jim to opláceli květinami, to je předem odsouzené k porážce. Jistě pochopíš, že finanční válka má stejná pravidla, jako horká válka vedená zbraněmi – tedy prakticky žádná. Účelem je všemi prostředky, za každou cenu a bez ohledu na oběti zničit protivníka. Horké a finanční války občas přecházejí jedna v druhou a takzvaná rytířská pravidla boje, nebo Ženevské konvence? Ta se dodržují, jen když je to výhodné. Němce po válce tvrdě odsoudili za každé porušování Ženevských dohod – na

které dnes sami zvysoka kašlou. Válečné zločiny dnes nejvíc páchá mocnost, která je sama oficiálně odsuzuje. Vítězům projde všechno, zato běda poraženým! V tomhle uvažování jsem daleko před tebou – i když počítám, že můj rok je delší než tvůj. Překousl jsem to už dávno, teď je řada na tobě.“

„To ale vypadá skoro jako ultimatum!“ poznamenala jsem.

„Nejen vypadá, je,“ souhlasil. „Přistoupil jsem na tvůj návrh – když upřímnost, tak upřímnost, ale bez výjimek a vytáček. Heleď, řekl bych, že je toho na tebe příliš mnoho. Nejvyšší čas přerušit diskusi, ať si můžeš všechno pořádně promyslet. Nespěchej, naše dohoda zůstává v platnosti i s tou novou ikonkou. Ale zavolej mi, až si to sama se sebou pořádně vyříkáš. Nejen s logikou, ale i se svým svědomím.“

„A ty?“ chtěla jsem odpovědět, ale komunikační program se mi sám od sebe zavřel. Znamenalo to konec spojení i rozhovoru.

Dobře, tak tedy ultimatum, pomyslela jsem si. Vyříkám si to nejprve sama se sebou po stránce logiky i svědomí.

Otázkou je, co bude těžší...

*****

Dárek od Danaů

Střezte se Danaů, přinášejících dary!
(Varování z dob starého Řecka).

To jsem tomu dala, byla má nejsilnější myšlenka, když jsem v rychlosti spořádala oběd a vrátila se ke včerejší noci a dnešnímu ránu.

Takže ultimatum... a abych si to řádně promyslela... no, dal mi kapky, jen co je pravda! O dva roky starší, budiž, ale aby byl o tolik napřed? To snad ne... Ještě na střední škole byli kluci obvykle pozadu, marně se neříká, že holky dospívají rychleji. Na vejšce se to začne srovnávat, ale aby byl některý kluk tak výrazně napřed? Zlatý voči!

Ačkoliv, možné je ledacos. Přítel může být výjimka. Co vlastně o něm vím? Složit z těch pár střípků čitelnou mozaiku není vůbec jednoduché. Trošku mě mrazilo, když mě ujišťoval, že má miliardy, i když jen občas a nakrátko. Taková výjimka by byla jako bílá vrána, ale vyloučeno... ba ne, vyloučeno to není!

Bacha, Káťo, to vůbec nevypadá na rozjíveného kluka z gymplu!

Takže přátelství? Beru! Co ale máme společného? Názory? Není to trochu málo?

Jenže právě v těch stejných názorech může být klíč ke vzájemnému pochopení. Na netu je spousta lidí, už to znamená spousta názorů. Některé jsou vážně hnusné a největší hnusáci bývají obvykle i nejdrzejší, prosazují se z pozice síly u vědomí své početní převahy. Nesouhlasíš? V tom případě jsi nepřítel, kterého musíme za každou cenu zničit. Všemi prostředky a bez ohledu na oběti...

Neříkal to tak Přítel o válkách na poli válečném a finančním? Kde se pravidla také dodržují, jen když jsou výhodná pro útočníky?

Jak se zdá, je to obecnější a neomezuje se to jen na jeden obor.

Vzhledem k tomu, že moje kultura skončila spolu se starými botami v odpadkovém koši, výběr na dnešní odpoledne a večer se mi značně zúžil. Nejpřijatelnější by byl pro mě v té chvíli internet, v současnosti nejlevnější a přitom také kvalitní zábava. Je to ale úplně bez pohybu – s tím se pojí riziko dalších kil navíc. Ale co, mě už to stejně nevytrhne.

Jenže... zapnout notebook a objevit se v nějaké diskusi?

Co mi na to řekne Přítel?

Neblbni, Káťo, co by ti mohl říct? Má snad nárok usurpovat si tě pro sebe? Jistěže ne. Co je na tom špatného, že dáš přednost jiné zábavě? No a? Podívám se jen na pár diskusí. A pro jistotu vynechám ty, kde se nadává. Dnes nemám chuť přesvědčovat nepřesvědčitelné prudiče, hrdé na to, že oni přece musí mít vždycky pravdu, ať by tvrdili kdejaký nesmysl.

Na netu je člověk ve výhodě. Nikdo ti nevidí do tváře a nemůže si dělat posměšky podle vzhledu. Na druhé straně je tu obvyklé deptat protivníky podpásovými pseudoargumenty, ale na ty se dá vyzrát vhodnou odpovědí.

Našla jsem si pár stereotypních protiúderů s překvapujícími výsledky. Na fanatické prudiče to nestačí, ale na ostatní přihlížející to dojem udělá. Na pohrdlivou nálepku ***socka*** používám klasický protiúder ***maminčin mazánek s cestičkou umetenou tatínkem***. Postižený se začne ihned vychloubat svou samostatností a nezávislostí, načež ode mě schytá ještě pohrdlivější ***nejenže ti umetají cestičku, ale ani o tom nevíš***! Ať se pak rozčiluje jak chce, nikdo mu nevěří. Což bohužel účinkuje jen mezi studenty, kteří nejsou samostatní už z principu, v jiných diskusích to tak nezabírá, ale i tam se něco najde. Horší je, že prudiči často útočí ve smečkách, navzájem si notují a povzbuzují se. Není divu, že je tam slušňák

vzácností jako bílá vrána. Každá bílá vrána ví, že se na ni ty černé sesypou, takže vydat se mezi ně znamená mít hroší kůži a hodně silné argumenty.

Nejhorší je, když začnou prudiči místo argumentů ***omílat mantru***, což znamená opakovat pořád dokola totéž. Nejobvyklejším pseudoargumentem je dneska označit své protivníky za komouše, komunisty, bolševiky nebo jen soudruhy, čímž zpravidla každá rozumná diskuse končí. Navštěvovat takové diskuse je už jen ztráta času, o nervech nemluvě.

Tentokrát jsem ale navštívila jen dvě nejoblíbenější diskuse. Účast tu byla nepatrná, zřejmě se ještě projevovaly následky včerejších studentských oslav. Pozdravila jsem pár známých, ale s těmi jsem se shodla, řádná diskuse chce trochu konflikt! Jen by měl být na slušném základě, bez podpásovek. V korektní diskusi si člověk chtě nechtě musí vážit i protivníků. Jen škoda, že džentlmenských debat bývá na internetu jako pověstného šafránu a je jich čím dál míň!

Tak a dost, Káťo, řekla jsem si po chvilce, všeho moc škodí. Mám pokoušet ikonku Přítele, nebo jsem si to ještě pořádně nerozvážila? Radši ještě počkám, jen ať vidí, že si to promýšlím opravdu zodpovědně. A teď jdu žehlit, nerada chodím ve zmačkaném...

Zavřela jsem programy a naklikala shutdown. Místo vypnutí notebooku mi ale sám od sebe naběhl komunikační program. Až jsem se lekla.

To přece ne... to může být... jedině on...

„Ahoj, Kateřino!“ objevilo se mi úvodem.

Tušení bylo správné, tentokrát zřejmě nevydržel čekání on.

„Poslyš, Kateřino, rozhodl jsem se přispět ti na internetovou komunikaci, potřebuješ zkrátka pořádnou mašinu. Za chvíli ti přivezou nový počítač. Není to notebook, ale postačí ti. Platit nic nebudeš, jen jim podepiš převzetí. Chci ti vnutit lepší způsob komunikace, než na jaký jsi zvyklá. Kdybys to odmítla jako dar, můžeme se dohodnout, že si to u tebe po dobu tvého studia jen uschovám. Protesty se nepřijímají a basta!“

Komunikační program se zavřel a až teď se notebook vypnul. Nestihla jsem ani poděkovat, ani protestovat. Zase mi na dálku vypnul notebook! Ačkoliv ne, ten shutdown jsem odstartovala sama, on jen to vypnutí trochu pozdržel. Co bych chtěla od hackera?

Tohle ale nebylo pouhé nezávazné povídání! Správně předpokládal, že bych tak velký dar odmítla. Dárky beru jen od rodičů, ale ne od kdejakého cizího kluka. Za co mě vlastně považuje? Nejsem přece děvka!

Ačkoliv – zřejmě předvídal, že nebudu souhlasit, proto mi podstrčil tu druhou, přijatelnější možnost – úschovu jeho počítače po dobu mého studia. Zřejmě očekával, že mi tím sebere vítr z plachet a že s půjčeným počítačem budu zacházet jako s vlastním.

Táta by s něčím takovým jistě nesouhlasil. Nabádal mě, ať mám vždy svou hrdost. Člověk má užívat jen to, co si sám poctivě pořídí. Dluhy dokáže nadělat každý, zadlužit se znamená ztratit nezávislost. Naši se nedávno museli zadlužit hypotékou, když nás zbohatlý restituent bezohledně vykopl z domu, kde jsme žili odedávna, jenže v jejich případě jim prostě nic jiného nezbývalo. I šachisté znají vynucené tahy, kdy prostě nelze táhnout jinak!

Ano, ale – když budu mít ten počítač na jistou dobu v úschově, nebude to dluh! Pak ho přece klidně vrátím! Nebo ho vrátím v té chvíli, kdy by toho chtěl zneužít, závislá na něm rozhodně nebudu. Mám přece nějakou hrdost!

V té chvíli se ozval zvonek ode dveří. Došla jsem otevřít a opravdu, stál tam mladík v kombinéze doručovací služby ***Messenger***, či co to bylo, a před ním na zemi dvě velké krabice, zřejmě jen odložené, aby mohl zazvonit.

„Jste slečna Kateřina, nebo ta druhá?“ zeptal se mě pro jistotu. Na zvonku byla i má spolubydlící Ivana, která si teď zřejmě doma užívá s Frantou.

„Jo, jsem Kateřina,“ ujistila jsem ho.

„Podepíšete mi tady tu přejímku? Jestli vám to nevadí, spěchám, mám toho dneska víc. Kam vám to mám hodit?“

Pozvala jsem ho do pokoje, kam mi obě krabice odnesl. Když jsem mu podepsala přejímací listinu, rychle se rozloučil a odešel. Za chvíli se zdola ozvalo vrčení motocyklu. Ani jsem si ho nevšimla, když přijížděl.

Jedna krabice byla monitor, ovšem tak velký jsem ještě neviděla, spíš takové malé domácí kino. Druhá krabice obsahovala počítač. Navrchu byly nějaké kabely – poznala jsem přívodní šňůru elektřiny ze zásuvky, ale ostatní mi moc neříkaly.

Tak co s tím? Zapnout, nebo nechat ležet?

Zvědavost je prý špatná vlastnost, ale měla jsem jí větší přebytek, než kilogramů živé váhy. Nedalo mi to a vybalila jsem obě krabice. Počítač byl klasická minivěž, bude tedy pod stolem. Brzy jsem poznala, kam připojit monitor, síť bych taky zvládla, jenže... těch pár kabelů navíc mi vůbec nic neříkalo! Zato tam chyběly dvě podstatné věci: myš a klávesnice. Myš bych mohla dodat od notebooku, byla pohodlnější než vestavěný nesmysl, který mi nikdy pořádně nefungoval. Ale klábosnici jsem neměla čím nahradit.

Co se dá dělat, budu si muset na klábosnici sama ušetřit, leda bych si ji na chvilku, dejme tomu na odzkoušení, vypůjčila od Ivky.

Takže jsem strašně rychle narazila na problém ještě větší. Darovaný počítač neměl konektory ani pro klábosnici, ani pro myš. Vůbec byl nějak nestandardně zařízený. USB-portů měl osm, to nikdy nevyužiji. Paralelní port k tiskárně nechyběl, byla tam i ethernetová zásuvka, ale úplně chyběly standardní sériové porty, klávesnicový a myšoidní. Co s tím budu dělat, když to nejdůležitější není kam strčit? Zřejmě se počítá s klábosnicí do USB, jenže tu si nemám možnost vypůjčit, Ivka má jen klasickou.

Už jsem se rozhodovala hodit to za hlavu s vědomím, že to dnes nevyřeším, když se mi – sám od sebe – zase zapnul notebook. Bylo mi ihned jasné, čí je to práce. Kdo jiný by to dokázal, než Přítel?

„Ahoj! Jsi tam, že?“ ohlásil se mi.

Zasedla jsem tedy k notebooku a odpověděla mu.

„Jsem tu. Zásilka dorazila, jenže si s ní tak trochu nevím rady. Chybí tu klávesnice, ani není kam ji připojit.“

„To je v pořádku!“ ujišťoval mě. „Mohu tě o něco poprosit? Zkus to zapojit aspoň do sítě a zkus ještě najít ethernetový kablík, měl by tam být.“

„Jo, něco takového tu vidím.“

„Propoj tím svůj notebook s novým počítačem, prosím!“

Ethernetový kablík jsem poznala a splnila jsem žádané. Abych mohla počítače podle Přítelova požadavku propojit ethernetovým kabelem, musela jsem odpojit internet, neboť můj notebook měl jen jedinou ethernetovou zásuvku. Nová obrazovka se rozsvítila skoro okamžitě, namísto běžného zdlouhavého nabíhání Windowsů na ní byla od začátku klasická Windowsí plocha v podobě zvlněné louky, jen na ní nebyla ani jedna ikona.

„Výborně, Kateřino!“ objevilo se v té chvíli na obrazovce notebooku.

Zamžikala jsem překvapením. Jak mohl Přítel reagovat, když byly oba počítače od internetu odpojené? To snad ani nejde! Ačkoliv... jde-li to, musí to být vyřešené. Třeba je nový počítač připojený bezdrátově! Jenže stejně pravděpodobné je, že se bavím s pouhým

programem, který mě vede při instalaci a je trochu chytřejší, když sám rozpozná, že jsem jeho předchozí krok splnila. To bych pořád ještě chápala!

„Teď zkus najít mezi příslušenstvím nevelkou bílo-červenou látkovou čelenku. Měla by být mezi kabely," objevila se další část instruktáže.

Čelenku? Nač?

V téže vteřině mě polilo horko, neboť mi doskočilo, k čemu ta věcička může být.

Přítel mi přece předtím nabízel něco stokrát rychlejšího než klávesnice! Že by to byla tahle gumově-textilní páska, přiložená jen tak v plastikovém sáčku? Vypadá obyčejně, nemá kablík, nic. Prostě páska na vlasy. Nebo ne?

„Mám ji!" odpověděla jsem rychle.

„Nasaď si ji na hlavu červeným čtverečkem nahoru a uprostřed čela. Potom chvíli počkej, než ti ji zkonfiguruji."

„Poslyš, není to nakonec ta tvoje blesková náhrada klávesnice?"

„Nejen to," odvětil. „Uvidíš, stojí to za pokus! Zkus to!"

Našla jsem červený čtvereček, byl na čelence mezi samými ozdobnými trojúhelníky jediný. Čelenka musí být otočená tak, aby čtvereček byl nahoře a uprostřed čela...

V té chvíli jsem se vznesla do výšky, ale současně mě obklopila černá, černočerná tma...

*****

Nejsem indián, trénovaný na to, aby ani nevykřikl, když znenadání padá do hluboké propasti.

Tvrdit, že jsem v té chvíli vykřikla, by bylo velice eufemistické. Skutečnost byla asi horší. Hrůzyplné zavytí – to bylo asi pravdě blíž, ale možná by ani to nestačilo.

Jsou zkrátka okamžiky, kdy člověk hrůzou neví, co dělá.

„Klid, Kateřino, klid!" ozvalo se najednou v té tmě vedle mě. Byl to tak sugestivní hlas jakéhosi mladého kluka, že se jeho klid rychle přenesl i na mě. „Jsem tu s tebou, ničeho se neboj. Čekám tu na tebe!"

„Kdo je to?" zeptala jsem se opatrně do té tmy.

„Přítel, kdo také jiný?" dostala jsem tím konejšivým hlasem uklidňující odpověď. „Klidně stůj a počkej, až ti tvůj ***chitkon*** nakonfiguruji. Vidění je složitější než všechno ostatní."

„Vidění?" opakovala jsem po něm pořád ještě nechápavě.

A potom to přišlo. Náhle jako kdyby se rozsvítilo, vznášela jsem se nad neznámým skleněným městem, plným domů, které se tak trochu podobaly čínským nebo japonským pagodám, jenže byly ze skla a stěnami i střechami bylo vidět dovnitř. Město těsně svírala bílá zeď jako středověké hradby. Ve skleněných pagodách se kroutily jako barevní hadi podivné provazce vedle pomalovaných krabic a otáčejících se koleček.

„Co je to za město?" zeptala jsem se. Měla jsem nárok být zvědavá, to kolem mne bylo prostě neznámé.

„To, co kolem sebe vidíš, je vnitřek tvého notebooku," zasmál se Přítel. „Já jen, aby ses toho hned nezalekla."

Ohlédla jsem se po hlasu, ale v mé blízkosti nikdo nebyl. Spatřila jsem jen cosi jako proužek cigaretového kouře, jenže nestoupal zdola nahoru, ale vznášel se vodorovně.

„Teď se díváme jeden na druhého!" napověděl mi Přítel.

„Ty jsi... ten kouř?" zajíkla jsem se.

„Ano," přikývl, ovšem jen hlasem, protože se vinul stejně jako předtím. „Nediv se, je to jen virtualita."

„Něco jako... Matrix?“

„Mohla by to být jedna z možností,“ nenamítal Přítel. „Tohle je ***glyté***, zobrazení pro lidi. My lidé pořád potřebujeme nějaké konkrétní představy. Na rozdíl od klasických kancelářských šuplíků, typických pro Windowsy, vzniklo ***glyté*** v Japonsku a adresáře tam mají podobu skleněných japonských svatyní. Jenže je vidět dovnitř, takže máš ihned, bez zdlouhavého otevírání, přehled o jejich obsahu. To je jen první pohled, časem se je naučíš vnímat komplexněji, ale na to potřebuješ cvik. Pomohu ti s tím. Teď tě jen srdečně vítám mezi nás – Virtuály.“

„Vás je víc?“

„S tebou pět set padesát tři,“ ujistil mě. „Ale přibývá nás teď rychleji.“

„Počítáš mě už k vám?“

„Počítám, protože si neumím ani představit, že bys od nás chtěla odejít. Byla bys první a dlouho bychom si lámali hlavu, proč.“

„A co tady vlastně děláte?“

„Už jsem ti to přece trochu naznačil,“ připomněl mi. „Pohybujeme se po netu – my mu říkáme ***mlung***, což nemá nic společného se starším českým slovem ***mluno***, které se Češi kdysi pokoušeli dát elektřině – ačkoliv ***mlung*** má s elektřinou – neboli s ***mlunem*** – společné víc než základy.“

„Dobře,“ přerušila jsem ho netrpělivě. „Ale co opravdu děláte – když pominu, že se v tom divném světě-nesvětě jen tak vznášíte?“

„Nechceme nic menšího, než změnit ***skutečný*** svět,“ řekl mi – a byl v tom znát tak slavnostní tón, až mi přejel mráz po zádech.

Ačkoliv, jestli jsem tu byla jen jako proužek dýmu, tak vážně nevím, po čem mi měl ten mráz jezdit.

„...a počítám s tím, že se mezi nás brzy zařadíš,“ dokončil.

„Počkej – já přece teprve studuji!“ upozornila jsem ho.

„To se s tím nevylučuje,“ ujistil mě. „Člověk nemůže zůstat v ***mlungu*** trvale, to by nedopadlo dobře. Postačí, když tomu zpočátku věnuješ jen pár hodin denně.“

„Pár hodin denně?“ otřásla jsem se. „Vždyť se musím učit, studium...“

„...není jednoduché, vím. Věnuješ nám tedy jen ten volný čas, o kterém dosud nevíš, platí?“

Připomínalo mi to prastarou pohádku, ve které za svou záchranu slíbil král ďáblovi to, o čem doma neví, aniž by ho napadlo, že by to mohlo být jeho vlastní novorozeně. Tohle přece nemůže být tak drastické! Ačkoliv...

„Ty myslíš...“ došla mi další strašná možnost.

„Ano, přesně to,“ ujistil mě. „Věnuješ nám pouze čas, který bys bez nás neužitečně promarnila spánkem a další, který získáš urychlením. Pojď teď se mnou do tvého ***hintysu***!“

Obláček cigaretového kouře se obrátil stranou a nechal se doslova vcucnout jakousi otevřenou trubkou. Zamířila jsem odhodlaně za ním. Je to přece virtuální obraz, pouhá iluze neskutečného světa! Prolétla jsem trubkou jakoby nic, bylo to jednodušší i kratší než cesta filmovou hvězdnou bránou. Také tady bylo skleněné město. Skleněných pagod tu bylo méně, ale kolem města bylo mnohem víc místa. Okolní zeď tu sice byla, ale táhla se až kdesi daleko na obzoru a mnohde i za ním.

„Tvůj nový disk je větší než dosavadní,“ vysvětloval mi Přítel.

„Tohle je tedy disk?“

„Říkáme tomu tak jen ze setrvačnosti,“ přikývl. „Ve skutečnosti to disk není, nic se tu netočí a o jeho kapacitě se nezdá ani největším komerčně vyráběným počítačům.“

„Kde jste k tomu ale přišli?“

„To všechno vymyslel náš Učitel,“ řekl Přítel. „Byl původně vedoucím výzkumného týmu Tokijské univerzity. To on vymyslel ***chitkon***, který nás spojuje s počítači. Původní model byl pomalý a neohrabaný, ale Japonci jsou machři a náš Učitel zvlášť, snad se s ním brzy seznámíš. Největší překážkou pro pořádnou práci ***chitkonů*** byla malá kapacita disků. Náš Učitel si tedy zahrál na piráta a virtuálně se vloupal do amerických armádních laboratoří, kde se ukrývají nejlepší počítačové vynálezy na světě – bohužel neslouží lidem, ale zvráceným potřebám armády. Učitel tam našel bublinkové paměti. Býval to kdysi veliký hit, věřilo se, že brzy nahradí pomalé disky, ale pak Američané všechny patenty zabavili pro armádní účely a z civilního sektoru úplně zmizely. Náš Učitel je mohl prostě upirátit, ale když si je prohlédl, jak pracují, vymyslel lepší. A tak, zatímco americké bublinkové paměti dodnes nedosahují oslnivých parametrů a jsou pořád tak pomalé jako v době jejich vzniku, jen se jim trochu zvýšila kapacita, atomové pole překonalo všechny rekordy. Máš teď, stejně jako my, ve svém novém počítači větší kapacitu, než je součet kapacit všech disků americké armády, letectva i námořnictva.“

„Fíha!“ zmohla jsem se jen na tohle.

„Po vynálezu ***chitkonu*** se Učitel rozloučil i s Tokijskou univerzitou,“ pokračoval Přítel. „Odůvodnil to věkem a tím, že mu právě zemřela žena. Nebylo to ani nápadné, ale pravý důvod byl jiný. Tokijská univerzita nebyla závislá na komerčních firmách ani na armádě, jenže ani její nezávislost nebyla zárukou, že se vynález nedostane do rukou těch, kdo by ho zneužili. Učitel včas pochopil, že vynález nesmí dát z ruky. Přirovnal to k tajemství atomové pumy – až se seznámíš se vším, pochopíš, že ani moc nepřeháněl. Pokračoval raději ve výzkumech na vlastní pěst doma. Nebyl sám, tehdy po různých garážích vznikla spousta vynálezů, ale tenhle byl z nich významem největší. Učitel je dnes spokojený japonský penzista, žije pořád osaměle ve svém domě, ale pořád pracuje jako mladík. A není to jen zdání. Připojování k ***mlungu*** má zřejmě na lidský organismus kladný vliv, náš Učitel dnes jako mladík nejen vypadá, ale je pořád aktivnější než většina Japonců – a uznej, není to slabé tvrzení u tak pracovitého národa!“

Uznala jsem to.

„Učitel... má snad také nějaké jméno, ne?“ nadhodila jsem.

„Jistě, ale to se jen tak nedozvíš,“ zchladil mě. „Jako jsem pro tebe jen Přítel, tak pro tebe bude jen Učitel. Dozvíš se jeho jméno, až se k nám přidáš a získáš schopnosti, aby sis to sama zjistila. Naštěstí jsi natolik zvídavá, že se ti to jistě brzy podaří, stejně jako mně, ale zatím nás to zjistilo jen něco kolem třiceti. Ne všichni si totiž natolik věří, aby se o to vůbec pokoušeli. V našem světě je někdy lepší vědět méně než více. A to přesto, že vědomosti jsou naše síla.“

„To je snad trochu protimluv, ne?“ namítla jsem.

„Ne tak docela,“ řekl klidně. „Vědomosti potřebujeme a získáváme je, kde se dá. Pak ale existuje něco, čemu se říká konspirativní zásady. Uvědom si, stavíme se proti zákonům džungle našeho světa a i když oficiální lidské zákony neporušujeme, jsme v hluboké ilegalitě.“

„To myslíš... vážně?“

„Naprosto vážně,“ ujistil mě. „Zákony džungle mají dnes větší platnost než lidské zákony. Lidské zákony zakazují bezdůvodně zabíjet – ale ve světě se nepřetržitě válčí ve jménu zákonů silnějšího – zákonů džungle. Uznávaná lidská práva zavrhují mučení, ale lidé jsou po celém světě mučeni čím dál vynalézavěji. Uvaž, co se stane, když někdo z nás padne do rukou žralokům, vybaveným právem mučit a zabíjet, jen aby získali naše tajemství.“

„Právo mučit a zabíjet nikdo nemá!“ přerušila jsem ho rázně.

„Jistě – podle lidských zákonů a uznávaných lidských práv nemá. Ale co si z toho dělají žraloci, Jamesem Bondem počínaje? Věříš snad pohádce, že jedině špičkoví agenti jako on mají právo zabíjet? To má přece v každé armádě kdejaký pitomý seržant!“

„A už se jim někdo z vás dostal do rukou?“

„Zatím dva – i na to musíme být připraveni,“ odvětil.

„Jak jste na to připravení?“

„Jako mocní našeho světa střeží tajemství špiclování lidí počítači, tak my střežíme tajemství, která tomu jako jediná mohou zabránit.“

„Také zabíjíte každého, kdo tajemství vaší organizace odhalí?“

„To neděláme,“ odmítl stejně rázně, jako prve já. „Náš Učitel o tom kdysi hodně přemýšlel, než se odhodlal vzít si první žáky. Nejvíc nás chrání neuvěřitelnost našeho postavení. Kdyby se kdokoliv rozhodl prodat naše tajemství žralokům – a podotýkám, není to jen teoretická možnost, ačkoliv si ji dovedu představit jen stěží – pak ho prostě odřízneme od našich možností a nikomu už nic neukáže. Stačí k tomu málo. Jak jsi jistě pochopila, čelenka ***chitkon*** se musí pro každý mozek naladit, nakonfigurovat. Když ji rozladíš, změní se v obyčejnou pásku na vlasy. Stejně se projevuje těm, na koho není naladěná. Na světě nejsou ani dva lidé stejného ladění, je to individuální asi jako otisky prstů.“

„Aha – a ty bys mi to tedy mohl vzít, že?“

„Budeš se asi divit – máme to zavedené tak, že kdo někomu ***chitkon*** naladí, dá současně jiným dvěma klíč ke zrušení toho naladění, ale sám to zrušit nemůže. Je to jistá obrana proti závislosti. Nemusíš se bát, že bych ti to sebral, ale tu možnost mají dva jiní. Ačkoliv ti věřím – a prověřoval jsem si tě víc než si myslíš, někdo jiný má možnost zastavit tě, kdybys zklamala. Časem jistě i ty získáš tohle právo, ale umožní ti to vyřadit z naší sítě jen jedince, nikdy ne celek.“

(Netušila jsem, že to není úplná pravda. On jediný tu možnost měl. Jen se sám děsil, že by někdy přišel okamžik, kdy by ho musel použít...)

„Ale co ten váš superpočítač?“ namítla jsem. „To by nebyl důkaz?“

„Nebyl,“ ujistil mě. „Když počítač ***hintys*** zapneš bez ***chitkonu*** na čele, spustí se ti obyčejná Wokna a kapacita disku bude jako u běžného sériového modelu. Pak bys ale potřebovala klávesnici a nejspíš i myš. Máš je přilepené na vnitřní straně skříně, místo kabelu se připojují infračerveným světlem a měla bys je vybalit už kvůli kamufláži. ***Hintys*** bez nich nebude působit věrohodně jako počítač na tvoji spolubydlící Ivanu. A té to svěřit nesmíš, pamatuj na to.“

„Dobře, to udělám. Ale řekneš mi aspoň, co si s tím mám počít?“

„Jistě,“ souhlasil. „Jsem teď tvůj učitel, dokud nezískáš aspoň základní dovednosti. Mám ale jednu důležitou podmínku. Musíš se seznámit s naším kodexem a složit slib, že jej neporušíš. Předám ti ještě kodex a stáhnu se, vnucovat se ti nebudu. Další krok bude na tobě, sama musíš přijít. Po tu dobu, co máš na rozmyšlenou, bude ***hintys*** fungovat v obou režimech. Bez ***chitkonu*** na čele to bude obyčejný počítač. Jakmile si ale ***chitkon*** nasadíš, ***hintys*** ti ukáže svou sílu. Povím ti ještě pár maličkostí, aby ses jim nedivila, až na ně přijdeš. Lidský mozek je schopen neuvěřitelného urychlení. Znáš to z extrémních situací, kdy se říká, že člověku v jediné vteřině proletí hlavou celý jeho život. My to používáme častěji. ***Hintys*** s ***chitkonem*** urychlí lidské myšlení více než stokrát. Může se ti zdát, že se po netu couráš dvě hodiny. Sundej si ale čelenku ***chitkon*** a podívej se na hodinky. Zjistíš, že podle nich uplynula sotva minuta. Jak říkám, má to víc výhod než nevýhod a tuhle jistě brzy oceníš. Pod ***chitkonem*** si navíc podrobněji a trvaleji zapamatuješ, co se v ***mlungu*** dozvíš.

Převeď si poznámky do souborů, učebnice i skripta tam nejspíš najdeš připravené. Když se je naučíš s ***chitkonem*** na čele, nemusíš se bát zkoušek, ani když budeš bez této podpory.“

„Takže jsi mě k vám naverboval...“ vzdychla jsem si. „Kdo by něčemu takovému odolal?“

„Nejdřív ten kodex, Kateřino!“ připomněl mi. „Na disku si najdi pagodu Dokumenty. A pak ti přeji hodně trpělivosti. Pro začátek bych ti doporučil sundat si čelenku a posadit se, nebo si rovnou lehnout, ve stoje to není tak pohodlné. Zatím si vystačíš s urychlením, ale nepřeháněj to, jen na pár minut denně! Časem tě naučím ***napůl-spát***, to ti přidá další spoustu času. A pak – už jsem tě přece mezi nás přivítal!“

Zamířil ode mě jako šedivý proužek dýmu kamsi mezi pagody, ale ještě jsem na něho stihla zavolat: „Ta tvoje ikonka ještě funguje?“

„Máš ji i tady v hintysu,“ ujistil mě – a zmizel.

Zůstala jsem sama. Sama ve virtuálním světě, který se Matrixu vůbec, ale vůbec nepodobal. Nejistě jsem si sáhla na hlavu. Pod prsty jsem měla čelenku ***chitkon*** a roztržitě jsem si ji stáhla s čela.

Virtuální svět kolem mě rázem zmizel. Stála jsem vedle stolu s novým počítačem, vedle ještě ležel plastikový sáček od ***chitkonu***. Mrkla jsem se na hodinky, ale nepodívala jsem se na ně předtím, takže mi údaj na ciferníku nic neřekl. Jak dlouho jsem byla s Přítelem ve virtuálním ***mlungu***? Půl hodiny – anebo patnáct vteřin?

Musela jsem uznat, že to byl opravdu neobvyklý dárek. Cítila jsem se, jako výherce první ceny v nějaké loterii. Jestli mi to opravdu pomůže ve studiu – a začínala jsem tomu pevně věřit – pak to může být dar z nebes.

Jen kdyby mi v té chvíli neblikl v hlavě známý citát ze starého Řecka:

Varujte se Danaů, přinášejících dary!

*****

Kodex Virtuálů

Osaměla jsem s neobvyklým darem.

Jenže mi pořád ne a ne úplně dojít, co se to vlastně stalo.

Virtuálové! Co to je?

Sekta počítačového náboženství?

Tajný spolek, odhodlaný ke všemu, který si umanul ovládnout svět?

Nejspíš něco od všeho, jak jsem to cítila.

Nemají ale megalomanské ambice? Je jich hrstka, ale vzali si opravdu nadlidský cíl. Jenže na druhé straně, co vím o jejich možnostech?

Rozhodla jsem se vyzkoušet, co je pravdy na urychlování myšlení. Posadila jsem se co nejpohodlněji, před sebe na stůl položila budík a s očima na ciferníku jsem si na čelo natáhla čelenku chitkonu.

A v té chvíli jsem se opět vznesla do toho zvláštního stavu beztíže nad skleněnými pagodami počítače hintysu (to je nejspíš japonsky, napadlo mě, aniž bych tušila, že je to úplně jinak).

Mám za úkol najít tady kodex. Jak?

Když jsem se zaměřila na skleněné pagody pod sebou, spatřila jsem na nich nápisy a když jsem se na některý z nich myšlenkou soustředila, zvětšil se mi a byl náhle čitelný. Programy – Pracovní – Voldemorti – Dokumenty. Tady to má být! Jako duch jsem prošla skleněnou stěnou pagody dovnitř, bylo tu ale jen pár menších pagod s nápisy Vzpomínky, Výlety, Obrázky... Jedna mě však přitahovala skoro sama od sebe – Virtuálové.

Tady by to mělo být, nebo ne?

Byla tu ale jen jedna jediná rolička něčeho, co se podobalo pergamenu. Je to hezké, jenže jak ji rozvinout, když jako obláček kouře nemám ruce?

Jen jsem si na ni ale pomyslela, rolička se otočila a rozvinula. Aha, dá se to ovládat myšlenkami, to není špatné.

Na rozvinuté ploše se objevil nadpis.

Kodex Společenství *Mlung*.

A pod tím jednotlivé body. Ty bych si tedy měla pečlivě nastudovat, protože z nich budu zřejmě skládat zkoušku, které oni říkají slib. Nu což, aspoň uvidím, o co jim jde. Musím s tím opatrně, mohlo by se to nebezpečně podobat podepsání spolupráce s StB. Chce to pořádně si to rozvážit a kdyby se to vylučovalo s mým pojetím spravedlnosti, včas z toho se ctí vycouvat.

Anebo ne?

Co se stane, když couvnu? Přítel tvrdil, že mě odstřihnou od jejich možností, což by byla asi škoda. Ale kdyby měli blíž k Mafii než k charitě, bylo by i pak lepší odmítnout, škoda neškoda. Horší by bylo, kdyby měli sankce *za zradu* tvrdší. Mafie své odpadlíky trestá velice krutě. Přítel mi sice tvrdil, že nic takového nedělají, ale když ptáčka lapají...

No, přečtením snad nic nezkazím...

První část: úvod.

Počítačové sítě slibovaly od první chvíle nevídanou svobodu v šíření informací, ale nesmíme zapomínat, že prvotně vznikaly pro vojenské účely a až po nich se objevily omezené sítě univerzitní. Očekávali jsme, že vznikne celosvětová informační síť, šířící vzdělanost, informace a kulturu bez ohledu na hranice. Většinové užívání angličtiny slibovalo odbourávání jazykových bariér, rozptýlená topologie odbourávání hranic států.

Bohužel nevím, kdo tohle od internetu očekával v jeho počátcích, ale dnes ty ideály vypadají stejně naivně jako ***Volnost, rovnost a bratrství*** z dob Francouzské revoluce, proslulé zejména vynálezem – gilotiny.

Internet mnohá z těchto očekávání splnil, ale mnohá zklamal.

Jak koho. Jak to mám zodpovědně posoudit, když znám jen současný stav, který má hodně daleko k ideálům? Od komunismu lidé také očekávali něco jiného, než co se z toho velice brzy vyklubalo...

Hranice některých států se staly hranicemi státní cenzury, internet šíří více porna než kultury, nad šířením vzdělanosti převažuje šíření politické a náboženské demagogie, komerční placené stránky se staly výsměchem svobody šíření informací a v poslední době internetu hrozí, že bude změněn na prodlouženou ruku policejního špiclování a šikany.

S tímhle odstavcem souhlasím. Svět je zkrátka takový a směřuje ještě k horšímu.

Cílem Společenství **Mlung** je bourání uměle vytvářených zdí. Chceme internet bez cenzury i bez zneužívání. Víme, že to mohou být protichůdné požadavky, ale tím se nesmíme nechat odradit.

Jak se ale vyrovnat s tak protichůdnými požadavky? Jednou stranou téže mince je cenzura, opačnou pedofilie. Jedno nebo druhé. Jak zařídit, aby se vlk nažral a koza zůstala celá? To by mě opravdu zajímalo!

Po technické stránce chceme umělé cenzurní bariéry obejít pelenitovou sítí, překrývající centrálně ovladatelné uzly internetu a zabránit opakování odstrašujících případů, jakým bylo odpojení Jugoslávie od internetu v době invaze. Paralelní pelenitová síť musí původní síť překrývat tak dokonale, aby při havarii nebo úmyslném odpojení některé části uživatelé výpadek ani nezpozorovali. Nebudeme zde podporovat komerci, armádu ani pornografii, které chceme naopak potlačit. Vytvoříme síť reportérů, přinášející pohledy z více stran, včetně zveřejňování utajovaných informací. Pelenitová síť tak časem převezme přenos informací od současných zkorumpovaných médií, šířících lživé a jednostranné zprávy. K tomu ale musí členové Společenství Mlung dodržovat některé zásady...

Četla jsem to a doprovázela si to vlastními souhlasnými i jedovatými komentáři. Vypadá to hezky, to musím uznat. Jenže tak hezky vypadá každá ideologie, dokud nevysune drápy a nevycení křivé tesáky. Křesťanství i proti přikázání Nezabiješ šířilo lásku k bližním ohněm a mečem, pokrytecky ve válkách žehnalo zbraním a pro čarodějnice a kacíře mělo hranice. Svobodu hlásal i komunismus, ale krutostí překonal jeho koncentráky snad jen Hitler. Současný svět šíří demokracii masakry nevinných a pokrytecky to nazývá ***humanitárním bombardováním,*** jako kdyby to nebyl čirý protimluv. Přitom v komunistické ideologii není o koncentrácích ani zmínka a bombardování nevinných lidí k demokracii také nepatří. Krásné ideologie obvykle přinášejí zrůdnosti a vyhnout se odstrašujícím příkladům znamená včas je odhalit.

Kodex Společenství Mlung vypadal na první pohled přijatelněji. Jenže jiné ideologie také vypadaly skvěle... chtělo by to vidět hlouběji do zákulisí a kuloárů, tam by se mohlo skrývat čertovo kopýtko. Je to pravděpodobnější než opak – že by bylo tak čisté, jako křesťanství ve svých prvopočátcích.

A některé věci prostě nechápu, protože nejsou česky, ačkoliv se tak tváří. Asi budu potřebovat slovník nebo Přítele, aby mi obstaral překlad do srozumitelné češtiny. Líbí se mi ale, že členové Společenství mají povinnost pomáhat si navzájem:

...i když hrozí nebezpečí oběma. Nechat přítele v hrozícím nebezpečí se dá obavou o vlastní život vysvětlit, ale ne omluvit. Omlouvá se to jen těm, kteří mají vypnutý mozek a za své chování neodpovídají, ale takové je třeba co nejdříve opět zapnout...

Proboha, co znamená – vypínání a zapínání mozku?

Vysvětlení tu není, ale... Jaký má smysl vypínat lidský mozek? To snad není otravný televizor! V každém případě to vypadá podezřele. ***Půl-spánek*** mi Přítel vysvětlil, ale co je ***multiplexovaná mysl***, ***množení osobnosti*** nebo ***pelenitová síť*** – co je to za divné termíny? Tváří se to česky, ale ať dělám, co dělám, smysl mi uniká.

Co teď? Zavolat Přítele, aby mi všechno pěkně vysvětlil? Ale – mám ho vyhledat, až budu rozhodnutá! Tak co teď?

Chvíli jsem váhala, než jsem se rozhodla raději to ještě odložit. Stáhla jsem si s čela ***chitkon,*** otevřela oči– a vytřeštěně hleděla na budík, který jsem si asi tak před hodinou postavila před oči. Minutová ručička se ani nepohnula, zatímco vteřinová se otočila jen o pravý úhel.

Čtvrt minuty!

To tedy myslel zrychlením myšlení! Představa, že nemám na každou zkoušku pár dní, ale stokrát víc, rozhodně nevypadá marně! Ve zkouškovém období by to bylo k nezaplacení. Takové dary se jen tak nezahazují... ačkoliv – nejprve musím vědět, co za to zaplatím. Přítel tvrdí, že se musí skrývat, ačkoliv zákony nepřekračují a lidem neškodí, natož když někomu rozdupnou nějakou tu vojenskou bábovičku. Jenže – to mohu pochopit. Ty vymoženosti by se hodily každému a bylo by spravedlivé, kdyby je mohl využívat každý, jenže... jenže kdejaká armáda by je určitě využila nejdřív a nechci si ani domýšlet, nač. Utajení je asi v pořádku, ten příznak nepatří do podezřelých, ale do pochopitelných. Nicméně, podezřelého i tak zbývá dost.

Chvíli jsem ještě uvažovala, co dál, ale pak mě napadlo, že bez chitkonu na hlavě to uvažování zbytečně zpomaluji. Trochu jsem se zavrtěla na židli, abych seděla pohodlněji, a pak jsem se znovu ponořila do ***mlungu***...

*****

Vydržela jsem tentokrát déle, skoro dvě minuty. Prošmejdila jsem při tom jen tak několik pagod. Ty menší v Dokumentech byly většinou prázdné, zřejmě se čekalo, až je sama zaplním. Hodně byli naopak menšími pagodami zaplněni ***Voldemorti***. Pár svitků hned na kraji mi asi mělo vysvětlit, co to všechno znamená.

V pohádkách ***Harry-Potter-a-všechno-možné*** se kouzelník Voldemort snaží získat vládu nad kouzelným světem čarodějů. Voldemort si to jméno dal sám, ale ostatní se je báli nahlas vyslovit a říkali mu ***Ten-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit***. Zřejmě šlo o paralelu Starozákonního *Nevezmeš-jména-božího-nadarmo,* význam to ostatně mělo podobný. Když se ale boží jméno nikdo neodvážil vyslovit, ztratily se z něho časem samohlásky, které v psané hebrejštině chybí, takže dnes nikdo s jistotou neví, jak se starozákonní Bůh vlastně jmenuje. ***J-H-V*** je na vyslovení krkolomné a chybějící samohlásky nedovedou doplnit ani největší znalci. Může si je tam doplnit kdo chce a jak chce, ovšem za cenu neautentičnosti – a nejspíš špatně.

Tibetští mniši to vyřešili šalamounsky.

Podle nich má Bůh devět miliard různých jmen – a ať si ho každý nazývá jak chce, každý může mít svou pravdu.

Voldemorti jsou ve slangu Virtuálů lidé, usilující o moc nad světem. Tak jako u Harryho Pottera je nikdo nesmí pojmenovat vlastním jménem, protože to jméno vlastně nikdo pořádně nezná. Ale jméno zlého čaroděje jim sedí jako přišité, také jsou ochotní pro posedlost mocí vraždit. Na rozdíl od žabaře Voldemorta ne po jednom, ale po milionech. Virtuálové jim přičítají všechny války za poslední dobu. Je ale zřejmé, že nejsou soustředěni jen na jednom místě, ale obsadili většinu důležitých pozic ve světě. Ačkoliv mohou za

většinu válek, jejich hlavní zbraní nejsou letadla, tanky a střelné zbraně. Voldemorti vládnou světu jemněji, pomocí peněz. Financováním armád podněcují nejvyšší velitele, aby za věnované finanční prostředky odvedli odpovídající práci. Záminka k válce se vždycky najde. I kdyby byla vylhaná od začátku do konce a umíraly kvůli ní miliony, viníci se jen smějí. Vítěze přece nikdo nesoudí, ale ani na straně poražených se žádný z voldemortů nikdy před soud nedostane.

Voldemorti totiž nesedí v prezidentských palácích, vládních křeslech a v generálních štábech armád. Tam jsou jen jejich služebníci. Někteří z nich žijí v iluzi, že jsou to oni, kdo vládne, ale mýlí se. Jsou nastrčeni, aby plnili příkazy skutečných vládců v pozadí. Při neúspěchu ovšem pykají za zločiny, které předtím ochotně prováděli. Nenávidí je celý svět, jsou veřejně věšeni, případně se sami zabíjejí, když už nevidí, kudy z pasti ven. Voldemortům nedělá potíže podporovat ve válce obě strany, vždycky vydělají. Vítězové jim zaplatí dluhy i s úroky, poražení reparace, ale všechny peníze se nakonec sejdou na jedné hromádce – u voldemortů.

Dobrá, tady nemám námitky...

*****

Probrala jsem ty dokumenty opravdu pořádně. Přišla jsem na to, jak si dělat vlastní poznámky. Na myšlenkový příkaz se objevil prázdný svitek, na který se myšlenkami dalo psát tak rychle, jak bych to rukou ani klávesnicí nikdy nesvedla. Už jsem se Příteli nedivila, že na mě vždycky ve zlomku vteřiny vychrlil celý dlouhý odstavec. Naopak mi došlo, kolik se mnou měl božské trpělivosti, když čekal na mé hlemýždí odpovědi! Snad se mezitím zaujal něčím jiným, aby se při tom dlouhém čekání neukousal nudou!

Samozřejmě jsem v té době o multiplexování mysli nevěděla víc než pouhý, pro mě mlhavý termín. Kdybych si to uměla představit, pochopila bych, že se se mnou nenudil. Vědět tak, kolika záležitostmi se zabýval...

Součástí dokumentů byl nejen text, ale i obrázky, zvuky a filmy. Nebyl problém zkopírovat si je do svých poznámek. Obrázky se daly kopírovat a umisťovat na svitek jako v lepším editoru, stejně se tam ale daly kopírovat zvuky a video, které se ve světě mlungu více podobalo knize s rychle se otáčejícími stránkami. Mohla jsem využít toho, co jsem o počítačích věděla už předtím, ale tady jsem nepotřebovala ani klávesnici na psaní, ani myš na ukazování. Myšlenky byly jako nástroj rychlejší a když jsem si uvědomila, jak pomalu zatím v reálném světě ubíhá čas, začala jsem plně chápat slova Přítele, která mi napsal hned zkraje:

„*Ode mne můžeš získat víc vědomostí než od školy!*“

Měl zřejmě pravdu. Kdybych své školní poznámky, učebnice i skripta dostala do některé pagody, jak mi to navrhoval, to by se mi to učilo!

Až na to, že to nebylo třeba. Uvnitř pagody Dokumenty jsem objevila další rozsáhlou pagodu Školy, ve které byly další, nadepsané názvy vědních oborů. Také v nich byly další, menší pagody. Bylo tady všechno, co bych potřebovala ke studiu, ale takové učebnice byly připravené pro více vědních oborů. Někomu muselo dát úžasnou práci nashromáždit tolik vědních oborů, navíc tak přehledně!

Ale když jsem si uvědomila, jak snadno se s dokumenty pracuje ve světě Mlung a že ti, kdo to všechno dávali dohromady, tomu mohli věnovat stovky hodin reálného času, což odpovídalo desetitisícům hodinám virtuální práce... Jímala mě z toho závrať.

Pochopila jsem ale jedno. Tady se zřejmě nachází nejkoncentrovanější vědění lidstva, jaké si kdo může představit.

Nejlépe to vystihoval svitek, upevněný na stěně pagody Školy.

„Voldemorti se snaží ovládnout svět financemi. My Virtuálové jsme si zvolili jiné zbraně. Nechceme se jim postavit financemi, kde jsou nejsilnější, ale vědomostmi. Tam ale musíme být silnější my.“

To tedy sedělo.

Při čtení toho nápisu jsem pochopila, že mi nezbývá nic jiného, než zavolat Přítele.

Rozhodla jsem se.

*****

Zasvěcení

Zdálo se, že na mě Přítel už čekal. Přitom mě opustil před několika minutami – ačkoliv pro mě uplynulo několik dlouhých hodin. Pořád jsem si na to urychlování nezvykla, ale to se jistě časem poddá. Na příjemné věci si člověk zvyká rychle a rád.

„Tak co?“ zeptal se mě nezvykle stručně, když jsem myšlenkou stiskla ikonku k jeho přivolání.

„Já to tedy beru, šéfe!“ oznámila jsem mu.

„Tak za prvé: nejsem pro tebe žádný šéf, ale přítel,“ opravil mě.

„Ty neznáš ten film?“ vskočila jsem mu do myšlenek.

„Jaký film?“ zarazil se.

„Takže neznáš,“ usmála jsem se. „Je totiž takový film, spíš komedie...“

„Máš pravdu, neznám,“ přiznal. „Filmů je na světě příliš mnoho a není v lidských silách vidět všechny. Navíc – přiznej si to, filmy lidem žádné velké hodnoty nepřinášejí.“

„Filmy se nenatáčejí, aby přinášely lidem hodnoty, ale aby je bavily,“ namítla jsem.

„No právě!“ povzdychl si. „Filmy přinášejí hlavně peníze producentům. Po světě kolují miliony hodin bezduché zábavy a na něco užitečného lidem nezbývá čas. Ačkoliv... je to skoro jedno. I bezduchá zábava je lepší než drobné i větší darebačinky...“

„Dobře, beru zpět tu filmovou hlášku, když ti nic neříká. Zkrátka jsem se rozhodla přidat k vaší sektě – či co to je. S podmínkou, že mě nebudete nutit dělat, co by se neslučovalo s kodexem. Nejen s vaším, ale i s mým.“

„Máš snad jiný kodex?“

„Mám svůj,“ odvětila jsem. „To snad není trestné.“

„A co se ti nezdá na tom našem?“ zeptal se mě trochu dotčeně. „Vadí ti snad, že si máme pomáhat, i kdyby nám přitom hrozilo nebezpečí?“

„To mi nevadí,“ uklidňovala jsem ho. „Naopak, je mi to sympatické. Spíš by mi vadilo to, co tam není.“

„Jak to myslíš?“ znejistěl. Snad poprvé od našeho prvního setkání!

„Podívej se,“ zkusila jsem to od základů. „V ideálech demokracie určitě není, že tě lékaři nechají zemřít, když u sebe nebudeš mít peníze na léky, ani že ti tu a tam spadne na hlavu *zbloudilá inteligentní bomba*. U komunismu nenajdeš popis koncentračních táborů na Sibiři ani v Jáchymově a Kristovy ideály nic neříkají o křížových výpravách a o upalování nevinných. A tak by se dalo pokračovat dál...“

„V tom případě si budeš dobře rozumět s naším Učitelem,“ odvětil Přítel ulehčeně. „Rozuměj, on není křesťan, ale historii křesťanství zná lépe než kdo jiný. Říká, že Kristus zkusil nahradit složité a spletité náboženské předpisy jednoduššími, aby se daly vyjádřit jedinou větou: lidi, mějte se rádi. Církev z toho ale brzy vytvořila složité a spletité náboženské předpisy, podle kterých se dalo dělat všechno včetně vraždění. Původní křesťanské příkazy říkaly, že lichva je věc ďáblova. Stačilo přejmenovat lichvu na úrok a ten už licoměrníkům nevadil. Vrcholem civilizace jsou současné složité a spletité zákony, vymyšlené tak, aby je pokud možno nechápali ani sami právníci.“

„No právě!“ chopila jsem se toho. „Ideály voní rájem, ale prováděcí předpisy smrdí sírou. Víc se mi líbí: *Svoboda člověka končí tam, kde začíná svoboda jiných*.“

„To je pěkně gumová zásada!“ nesouhlasil Přítel. „Svoboda otroka také končí tam, kde začíná svoboda otrokáře, ale ten má svobody podstatně víc. Mezi jeho svobody patří držet

na řetěze otroky a jejich svoboda pak končí otrokářovým řetězem. Ještě lepší zásada říká: *Lidé jsou si rovni, ale někteří jsou si rovnější*.“

„Nějaká spravedlnost snad musí být, ne?“

„Jistě,“ odvětil. „Ještě ti připomenu zásadu: *co nechceš, aby jiní činili tobě, nečiň ty jim*... jenže co je příjemné sadomasochistům, není příjemné normálním lidem, takže ani tato krásná zásada nemusí být to pravé.“

„Bude to asi těžké,“ uznala jsem. „Poslyš, potřebuji něco vysvětlit ve vašem kodexu, narazila jsem tam na nesrozumitelná místa. Co je například *pelenitová síť*, nebo co znamená *vypínání mozku*?“

„S tím se brzy seznámíš,“ ujistil mě. „Takže jen v rychlosti: pelenitová síť propojuje svět rychleji než elektrické i světlovodné kabely. Pomáhá nám i protože je současnými technickými prostředky lidstva nezjistitelná.“

„Počkej!“ zarazila jsem ho. „To vypadá skoro jako perpetuum mobile. Cožpak může být něco rychlejšího než světlo?“

„Může,“ ujistil mě k mému zděšení. Pro mě byla, jako pro většinu lidí, rychlost světla absolutně největší a nepřekonatelná. A něco rychlejšího?

„Jednak si uvědom, že rychlost světla není ve světlovodných kabelech stejná, ale nižší než ve vakuu. Za druhé, kabely nejsou nikdy natažené po nejkratší přímce, ale klikatě kolem celého světa. Radiové vlny, které jdou družicemi, zase opouští velkou zacházkou Zemi. Pelenitové vlny procházejí skrz Zemi bez pozorovatelného zeslabení a mohou jít i po přímce. Jsou sice také pomalejší než světlo ve vakuu, ale díky kratší dráze jsou na místě dřív.“

„Takové vlny ale neznám!“

„Ty známe jen my,“ souhlasil. „Patří mezi naši výzbroj, díky nim jsme rychlejší a především nezjistitelní. Nebojujeme zbraněmi, ale vědomostmi.“

„Vědomosti by snad měli využívat všichni lidé!“ namítla jsem trochu.

„Tenhle omyl ti snadno vyvrátím. Vědomosti mohou být použité nejen k dobrému, ale i jako zbraně. Myslíš si, že by byl svět lepší a bezpečnější, kdyby měl každý člověk u sebe stále samopal? Těžko. A co znalost výroby atomových zbraní? Ta by se některým lidem teprve hodila! Naše zásada proto je, že i vědomosti patří jen těm, kdo je nezneužijí. Ostatní lidé mohou využívat až bezpečných plodů vědy. Ačkoliv – zneužít se dá cokoliv, jenže běžné věci tolik škody nenadělají.“

„No dobře,“ ustoupila jsem. „Ale co je to vypínání mozku? To jde?“

„Ano, to jde,“ odvětil nesmírně vážně. „Je to opravdu krajní prostředek, ale také tě to naučím. Souvisí to s *napůl-spaním*. Můžeš většinu mozku uspat tak tvrdě, že se již sama neprobudí. Člověk je v tom stavu na úrovni zvířat a to ještě ne těch chytřejších. Zůstanou mu reflexy, dokáže třeba i chodit, ale jeho inteligence poklesne na úroveň těch nejpostiženějších debílků.“

„Nač by mi, proboha, taková nesmyslná schopnost byla?“

„Většinou na nic,“ přiznal. „Přišli na to během výzkumu napůl-spánku naši přátelé v Japonsku, je to jen vedlejší efekt a navíc nebezpečný, protože se člověk z toho stavu sám nedostane a je zranitelnější než dítě. Přehlédne kdejaké nebezpečí, neuhne ze silnice řítícímu se kamionu, utopí se, když spadne do vody...“

„Takže se do toho dá spadnout i při polo-spánku?“ zděsila jsem se. „To by byl ten váš polo-spánek nebezpečný jako ruská ruleta!“

„Naštěstí ne. Vypnutí mozku si musíš nacvičit. Samo o sobě by nebylo k ničemu... až na jednu výjimečnou situaci, která se ale již dvakrát přihodila. To když se dva Virtuálové

dostali do rukou voldemortům – či spíše jejich poskokům. Odhalili je na burze, nebyli dost opatrní. Vystopovali je a když si vybírali účty, přepadli je a unesli. Neumíš si ani představit, jaké mučení na ně použili, ale oba, než by něco prozradili, si raději vypnuli mozek. Bylo to lepší než snášet nelidské mučení, přinejmenším si to přestali uvědomovat. I mučitelé brzy pochopili, že to přehnali a že z těch trosek nic nedostanou. Zajatci bez duše pro ně ztratili cenu. Nějakou dobu je ještě věznili, pak je odvezli do nejbližšího lesa a zastřelili.“

„Brrr! Ani nevím, co bylo horší!“

„Jednoho z těch dvou potom našli,“ pokračoval Přítel. „Byl po mučení v hrozném stavu, rok trvalo, než se z toho dostal, ale byl naživu a podařilo se zapnout jeho mozek a vrátit mu vědomí. Nedokázal ale překonat psychickou bariéru a vrátit se do města. Žije o samotě na venkově, ale našel si jiný obor a dnes je i v něm expertem.“

„Tomu druhému to ale nepomohlo, že?“

„Kdyby si nevypnuli mozek, prozradili by všechno a nepomohlo by jim to. Dnes by nebyl živý ani jeden. Byli by pro ty hyeny příliš nebezpečnými svědky. Jednomu to nepomohlo, ale i hyeny se mohou zaleknout neznáma při setkání s vypnutým mozkem. A pak nemusí zabíjet tak spolehlivě.“

„Ale být zvířetem... to bych nesnesla!“

„Je to rozhodně lepší než všechno vnímat,“ ujišťoval mě. „Samozřejmě, i zvíře může řvát bolestí, cítí ji jako každý živý tvor, ale od určitého prahu bolesti se obvykle do krve vyplaví adrenalin v takové síle, že účinkuje jako morfium. Proto některá zvířata ani neřvou a neječí, když je větší šelmy trhají na kusy, a dají se roztrhat víceméně klidně, bez odporu. Opakuji, i ta smrt je pak lepší než vnímat všechno jako člověk.“

„A ty mě to chceš naučit?“ vyjekla jsem.

„Naučím,“ odvětil vážně. „Snad to nikdy v životě nepoužiješ a přeji ti, abys to znala jen teoreticky. Rozhodně to nepatří mezi příjemné zážitky. Nejhorší je, že pokud to přežiješ, pamatuješ si všechno, co s tebou dělali. Má to sice podobu hrůzného snu, bolest si nepamatuješ vůbec, ale – jak říkám, je to otřes. Doufám, že se ti to vyhne, Čechy jsou přece jen klidnější místo na světě, ale... nebyl bych rád, abys ten dárek musela někdy použít.“

„Opravdu příšerný dárek – lehká smrt!“ vzdychla jsem si.

„Příšerný? Ano, ale celá polovina případů, kdy to někdo použil naostro, skončila jakž takž dobře a i ta druhá polovina dopadla lépe než bez toho. Voldemorti milují mučení, i když je málokdy dělají sami. Souvisí to s jejich opojením mocí. Mučení je podle Ženevských konvencí zakázané, ale když to nejde oficiálně, najímají si soukromé katy. Proti těmhle lidským bestiím jsou i pověstní čeští estébáci hotová jehňátka.“

„Ani se mi nechce věřit, že se v našem století děje něco takového!“

„Jedenadvacáté století začalo dvěma zgruntu vylhanými válkami a celý svět neměl dost odvahy něco proti tomu udělat.“

„A co jste udělali vy?“ nakousla jsem to tázavě.

„Zbraně nemáme, takže jsme nezasáhli,“ pokrčil rameny. „Náš Učitel se rozmýšlel dohlédnout na americké volby, odhalit volební podvody, které udržovaly u moci lživého presidenta, ale zjistili jsme, že to nestačí. Zatímco voliči hlasovali, podvodníci z volebních komisí průběžně měnili výsledky. Pár lidí si všimlo, že po jejich hlasování přibyl hlas jinému kandidátovi, než koho volili, ale na pořádný skandál jich bylo příliš málo. Nevím, jestli tě to potěší, ale tak se dnes falšují volby všude. Přepočítávání hlasů nemá smysl. I do archivů přijdou předem připravené falešné balíky. V Čechách to dělali už komunisté, proto měli tak neuvěřitelně drtivé výsledky. Vím o vsi, kde se sousedé domluvili a všichni odevzdali prázdné lístky, jenže volební komise stejně ohlásila ***98% pro***, aby to vypadalo, že

je ve vsi jen jediná černá ovce a aby se každý, kdo hlasoval ***proti,*** považoval za osamoceného. Dnes se to falšuje ještě snadněji a do toho nechceme zasahovat. Nechceme se prozradit předčasně. Máme sice účinné prostředky, ale pořád je tajíme. Některé jsou totiž – příliš hrůzné.“

„Dozvím se někdy, co vlastně máte?“

„Dozvíš,“ přikývl. „Ale nejprve musíš vědět, jak vypnout mozek. Tyhle znalosti se nesmí dostat mezi lidi, ani když je nikdy nepoužijeme. Už teď toho znáš příliš mnoho!“

„Co třeba?“ zarazila jsem se. ***Věděl příliš mnoho*** – byla obvyklá slova gangsterů, když zastřelili někoho víceméně nevinného.

„Víš o možnosti číst lidské myšlenky chitkonem,“ připomněl mi. „Víš, jak by se to hodilo gaunerům našeho světa? Na možnosti čtení myšlenek by vznikla nejhorší diktatura všech dob. Nikdo by si před nimi nebyl jistý. Ovládat chitkonem počítač je snadné, ale likvidovat lidi na základě jejich myšlenek... to by bylo pravé peklo na Zemi!“

„Máš asi pravdu,“ zbledla jsem trochu. „A ty mi myšlenky nečteš?“

„Chitkon má filtr, který to znemožňuje,“ řekl. „Ale umíš si představit chitkon bez filtru? Nikdo by nemohl zabránit, aby mu takový pekelný stroj nenasadili na hlavu násilím. To by teprve byla inkvizice!“

„Ale co kdyby mi chitkon někdo odcizil a použil?“ napadlo mě.

„Nikomu by k ničemu nebyl. Jak říkám, pro každého je to jen páska na vlasy. Kdo neví, jak pracuje, nedokáže ji naladit a je mu k ničemu. Naštěstí.“

„Ale co kdyby ji prozkoumali... třeba elektronovým mikroskopem? Nemohli by to pak nějak... zkopírovat, jenže bez filtru...?“

„Čip by objevit mohli, ačkoliv má rozměr zrnka prachu a ve vláknech kolem je pár set tisíc pravých zrnek prachu. Ale i kdyby ho našli, zkopírovat ho nikdo nedokáže.“

„Ale když mi to seberou, nemohla bych to použít ani já!“

„Kdyby ti chitkon sebrali, bylo by to tak vážné, že bys měla uvažovat i o vypnutí mozku,“ uzemnil mě. „Doufám, že k tomu nikdy nedojde.“

„Ale představ si, že by k tomu došlo!“ spřádala jsem to dál. „Jak jste vlastně našli toho jednoho, kterého jste zachránili? Vsadila bych co chceš, že mu chitkon na hlavě nenechali.“

„Ti dva měli jiné vybavení,“ řekl vážně. „Většině lidí postačí klasický chitkon, ale ti, kdo se pouštějí do opravdu nebezpečných podniků, mají ten čip vpravený přímo pod kůži na čele. Mají odlišný model – ten čip se nedá sejmout jako páska, musí být tedy řiditelný vůlí včetně dočasného vypínání. Nositele aktivního čipu pak najdeš kdekoliv po celém světě.“

„Ale kdyby to dokázali určit i ti druzí...“

„To by byl náš konec,“ přiznal.

„Mohli byste zmizet do ilegality...“ navrhla jsem bláhově.

„To by nepomohlo. Věděli by o nás brzy všechno, nemáme před nimi kam uniknout, takže nám nezbývá než zvítězit.“

„A ty sám... máš chitkon, nebo to... pod kůží...?“

„To ti nesmím říci, přinejmenším ne teď,“ odrazil mě. „To se nikomu neprozrazuje. Implantovaný čip má výhodu, že Virtuála s ním dřív najdeme. Samozřejmě při zachovávání nejvyšší opatrnosti, takový člověk může být na druhou stranu i chodící past.“

„Brrr!“ otřásla jsem se. „S cizí věcí pod kůží bych se cítila příšerně!“

„Ty nemáš náušnice?“

„Vlastně... mám, ale náušnice jsou jen nevinná ozdoba...“

„Nemusíš mít obavy, čip má jen pár dobrovolníků. Vědí o tom jen oni a ti, kdo jim ty čipy implantovali. Tady v Čechách to zatím není tak horké, abys to potřebovala, navíc to můžeš vždycky odmítnout. Není to povinné.“

„Ale co kdybych se přece jen dostala do spárů těm... říkal jsi přece, že mají nějaké agenty i tady, v Čechách!“

„Pro začátek ti stačí ***napůl-spaní*** a to tě naučím rychle,“ uklidňoval mě.

„Napůl-spaní jako obrana proti mučení?“

„Asi to ještě nevíš, ale mučení zpravidla začíná spánkovou deprivací. Člověka trápí tím, že mu nedovolí spát. Je to nejen krutý způsob mučení, ale poškozuje to mozek, bohužel se později nedá prokázat, neboť nezanechává viditelné stopy. Člověka, který ovládá napůl-spánek, tím ale nerozhází. Je dobré naučit se spánkovou deprivaci předstírat a mučitele klamat. Naštěstí to není těžké. Postačí nacvičit si nepřítomný pohled, nesouvisle blábolit a když se tě někdo na něco zeptá, odpovídat stejně nepřítomným tónem. Na rozdíl od skutečné spánkové deprivace ale pořád víš, co říkáš, takže je můžeš vodit za nos a oni ti to navíc budou věřit, protože skutečně deprivovaný člověk se vědomě kontrolovat nedokáže.“

„Dobře, nauč mě to!“ vyzvala jsem ho. „Ale pořád ještě jsi mi neřekl, co děláte s těmi, kdo by vás zradili těm... voldemortům...?“

„Chceš nás snad zradit, že tě to tak zajímá?“ zeptal se, ale doplnil to smajlíkem úsměvu.

„Nechci... ale umím si představit, že člověk může něco prokecnout aniž by to doopravdy chtěl...“

„Aha – obáváš se vlastní ukecanosti, chápu to dobře?“

„Velice dobře!“

„V tom případě tě uklidním. Neúmyslné prokecnutí ani nepovažujeme za zradu v pravém slova smyslu. Zrada může být jen úmyslná. Ale i v těchto případech nesmíme trestat nevratným způsobem. Virtuálové neuznávají trest smrti, ten považujeme za barbarský. Snad jen v případě, kdy musíme někoho zneškodnit – uznáváme, když policista zastřelí vraždícího maniaka. Ale to ti snad nehrozí, nebo se toho někde uvnitř obáváš?“

„Úmyslné zrady se nebojím,“ řekla jsem.

„Tak se nemáš čeho bát,“ ujistil mě.

Uklidnil mě tím. Snad.

*****

Nikdy předtím bych neřekla, že to bude tak snadné! Myslela jsem si, že to žádný živý tvor na celém světě neovládá! Což mi Přítel brzy vyvrátil, prý to znají i některé druhy chobotnic a sépií, včetně velkých krakatic. Zpočátku jsem k tomu potřebovala chitkon, bez urychlení se to prý ani nedá nacvičit, ale po hodině tréninku s chitkonem mě Přítel vyzval, ať si to vyzkouším bez této podpory, v normálním stavu.

Šlo to. Spát na půl hlavy! Napůl spát, napůl bdít, podle potřeby střídat levostranný spánek s pravostranným... zkrátka jedním slovem – fantazie.

„Ode dneška nebudeš potřebovat spánek,“ ujišťoval mě. „Ne že bys už normálně naplno spát nemohla, ale při střídavém ***napůl-spaní*** vydržíš být vzhůru nepřetržitě. Musíš se ale naučit odpočívat tělesně. Přece jen se tělo občas unaví a potřebuje klid, ale vystačíš si s pouhým klidem, při kterém můžeš vesele bloudit mlungem...“

„Paráda!“ kvitovala jsem to. „A má smysl se při tom učit?“

„Nejlépe uděláš, když se budeš učit jen s chitkonem,“ ujišťoval mě. „Je to rychlejší i preciznější. Na učení bez chitkonu raději rovnou zapomeň.“

„A co přednášky a cvičení ve škole?“

„Přednášky smysl mají," zaváhal. „Když si na ně přineseš notebook, můžeš je přečkat v multiplexování. To ti umožní i ten starý model, jen nemá dostatečnou kapacitu na naše vědomosti. Později si můžeš všechno srovnat s tím, co najdeš v naší elektronické škole, tím nic nezkazíš. A cvičení budeš potřebovat, naše české školy na to dbají."

„To by mi nevadilo, stačí mi učit se pod chitkonem doma. Ale co je to vlastně multiplexování?" chtěla jsem vědět, to slovo mě docela zajímalo.

„To si nechám až na konec," odsunul vysvětlení na později. „Nejprve ti vysvětlím, proč není dobré být v mlungu příliš dlouho."

„Proč?" zajímalo mě to samozřejmě také.

„Na to jistě brzy přijdeš sama," ujistil mě. „Nemůžeš zůstávat příliš dlouho mimo náš svět. Jednak v té době působíš nepřirozeným dojmem, ale co horšího, špatně při něm kontroluješ vlastní tělo. Už jsem poznal na vlastní kůži, jak chutná taková pěkná proleženina. Zkrátka je dobré vracet se občas do našeho světa a do vlastního těla, trochu je zkontrolovat, změnit třeba jeho polohu, otočit se na bok, jen nezůstávat v jedné zafixované poloze. Když si sundáš chitkon a zjistíš mravenčení v ruce nebo v noze, je to první varování. Druhý stupeň je, když se probereš z transu a vůbec nevládneš rukou nebo nohou, jako kdybys měla místo ní kus hadru. To už člověku přece jen zatrne, aby to nepřeháněl. Třetí stupeň jsou zdraví škodlivé proleženiny. Kdybys je někdy na sobě zjistila, je nejvyšší čas pořádně se nad sebou zamyslet."

„Ale co se dá proti nim dělat?"

„Multiplexování to nebezpečí částečně omezí, ale jen ve dne. V noci, kdy tělo odpočívá a nepotřebuje tolik kontroly, se snadno proleží. Nejlepší je omezit návštěvy mlungu a zaměřit se na rehabilitaci těla. Měla by sis koupit permanentku do plaveckého bazénu, nebo se naučit pravidelně obíhat nějaký běžecký okruh. Prospěje to i tvé linii. To není narážka na svoji postavu, ale ponaučení, že tělo je stejně důležité jako duch a nemá cenu zanedbávat jedno pro druhé. Nepodceňuj to!"

„Díky za ponaučení!"

„Není zač," odvětil. „Přiznám se, mluví ze mě vlastní velice nepříjemná zkušenost. Přihodilo se mi to hned na začátku – a opravdu není oč stát."

„Ty proleženiny bolí?"

„A jak!" odvětil. „Setkali jsme se s tím skoro všichni, snad s výjimkou našeho Učitele a možná i ostatních Japonců. Mají větší smysl pro rovnováhu těla a ducha než my Evropané. Nezapomínají nastavit si na počátku noční seance časovač a když je to upozorní na překročení času, nepřetahují to a dají si relaxační pauzu. Nejhorší je v takové situaci pokračovat a nenastavit si ani další přerušení."

„Poslyš, ale jak to, že ses dostal do takové společnosti? Když je váš učitel Japonec, neměla by být většina jeho učedníků také z Japonska?"

„Neměla," opáčil klidně. „Právě kvůli jeho smyslu pro rovnováhu se hned zkraje rozhodl, že se nesmí omezit na jednu zemičku, i kdyby to mělo být jeho rodné Japonsko. Od začátku si vybíral své učedníky, pokud nás tak chceš nazývat, mezinárodně. Hlavním kritériem přijetí je svobodomyslnost. Je sice pravda, že Japonců je mezi námi více než by odpovídalo procentu Japonců z obyvatelstva světa, naopak je mezi námi málo Číňanů a většina národů nemá vůbec žádné zastoupení, ale to hlavní se nám daří udržet. My Virtuálové držíme při sobě a snažíme se pomáhat lidem."

„Ale... jak je to s vašimi počítači? To přece nejsou standardní PC?"

„Jak se to vezme," pokrčil obrazně rameny Přítel. „Většina součástek je běžných. Výjimkou je atomový disk, procesor, paměti a sběrnice. Vyrábějí je jako mini-série přímo

u Učitele, zbytek součástek pochází z běžné výroby a v Japonsku se dají sehnat bez velkých problémů.“

„Ale říkal jsi, že operační systém je tvůj!“ chtěla jsem ho přistihnout.

„To tedy je,“ odvětil. „Jsem jeden z prvních Učitelových žáků, i s tebou je nás dodnes v Evropě jen třicet. François byl první Evropan mezi Virtuály. Našel si mě na internetu, kde také jinde? Byl jsem nadšenec do linuxu, což se mu hodilo. Oťukal si mě a nabídl mi spolupráci, prakticky totéž co já teď tobě. Mým prvním úkolem byl operační systém bez chyb Woken i Linuxu. Přiznám se, dělal jsem na tom celý týden, uhnal jsem si i proleženiny, ale na výsledek jsem dodnes pyšný. Mám proč, můj systém skoro nemá chybu.“

„Za týden? Kolik to ale dělalo v urychlení?“

„Každý přepočet je zavádějící,“ odvětil klidně. „Týden krát sto by byly zhruba dva roky, že? Jenže všichni tvůrci systémů mívají přestávky na jídlo a na spánek, nikdo to netáhne non-stop jako já. Takže to násob čtyřmi – to je asi tak maximální využití dne. Osm let už vypadá jinak, že?“

„Za osm let dát dohromady systém, který jinde vyvíjejí desetiletí! To je samo o sobě div!“

„Připočti si, že se operačními systémy nikde nezabývají jednotlivci. Je to zpravidla týmová práce, kde spoustu času spolknou vzájemné konzultace. Měl jsem proti nim další výhodu – tvoření pod chitkonem, kdy člověk tolik nezapomíná. Dodnes si pamatuji zákulisní místa systému. Proto můj systém, na rozdíl od Woken, linuxu i systému mého Učitele, pracuje dobře na všech platformách a ve všech režimech. Může vypadat jako Wokna, umí se tvářit jako linux, uvnitř má místo složek pagody, ale nejdůležitější na něm je, že dokáže mezi všemi režimy přecházet naprosto plynule. Přitom je méně náročný na disky i na paměť, takže i na obyčejných strojích nabíhá stokrát rychleji než ostatní systémy. Vešel se i do tvého notebooku – ačkoliv teprve tvůj nový počítač využije přednosti souběžného přístupu na atomový disk.“

„Smekla bych, kdybych měla co,“ přiznala jsem.

„To nic není,“ odmítl moji chválu. „Proti množství znalostí ve školní pagodě to je jahůdka. Na Škole se nás podílelo víc, každý jiným dílem. Ode mě tam je něco o operačních systémech i něco z mého původního oboru, víc je tam toho od našeho Učitele, ale největší zásluhu na těch znalostech má Francouz François, neboť se zasloužil o to, že jsou tak krásně dostupné.“

„Jak to myslíš?“

„François vymyslel metajazyk, kterým všechno zapisujeme. Metajazyk nepatří žádnému národu na světě, zato je přímo přeložitelný do každého jazyka světa, pro který se podaří sestavit převodní pravidla. François se těmi pravidly zabývá od samého začátku. Proto se Čechům zobrazují všechny ty znalosti česky, Rusům rusky, Němcům německy, Francouzům francouzsky, Japoncům japonsky a anglicky mluvícím národům anglicky. Probíhá to, aniž bychom se na to zvlášť soustřeďovali. Podobně to je mezi námi i v běžném styku. Když se bavím s naším Učitelem, neřeknu ani slovo japonsky, ale on to tak slyší. Když na mě naopak hovoří on, slyším ho česky.“

„I v normálním hovoru? Nebo jen v písemném kontaktu?“

„I v normálním hovoru. François je génius, věř mi. Náš Učitel mluví japonsky, ale já ho slyším mluvit jeho hlasem česky. Je to tisíckrát lepší než simultánní překlad. Má to jen jednu nevýhodu, že mu nebudu rozumět, až se setkáme, protože mě nic nenutí učit se japonsky.“

(Neříkal pravdu. Japonsky uměl perfektně. Ale nechlubil se tím.)

„Ale to je přece geniální!“ rozplývala jsem se nad tím.

„Taky to tvrdím. Nejhorší na tom je, že je to už dávno v možnostech běžných počítačů, jenže o to zatím nikdo neprojevil zájem.“

„Možná je pro někoho výhodnější, když se lidé na světě nedomluví,“ podotkla jsem trochu trpce.

„Chápeš velice rychle,“ usmál se Přítel.

„Takže mi zbývají termíny ***multiplexovaná mysl*** a ***množení osobnosti***,“ pokračovala jsem v dotazech.

„Což je naštěstí totéž,“ usmál se. „Oceníš to plně, až se budeš s někým na internetu bavit. Jistě ti už došlo, že se nemůžeš při stonásobném urychlení plynule bavit s někým, kdo tutéž možnost nemá. Čekání na každou odpověď pak může zdánlivě trvat hodiny a člověk by potřeboval svatou trpělivost. Ale není to nutné. Můžeš svou osobnost rozdělit na dvě, tři i více částí a každou pověřit sledováním něčeho jiného. Můžeš si poznamenat libovolné místo v mlungu, kam by ses ráda vrátila. Oddělená část osobnosti se nebude bavit s tvým hlemýždím partnerem, jen tě upozorní, až se objeví odpověď. Pak stejně snadno zavěsíš, co právě sleduješ, obrátíš pozornost k přerušenému hovoru, odpovíš a zase se přepneš na zajímavější místo. Zavěšování jede na pozadí nezávisle na tvé vůli a obnoví ti vždy tu část paměti, která s danou oblastí komunikuje. Po každém přepnutí nebudeš mít dojem čekání, ale plynulého hovoru, neboť si budeš pamatovat místo, kde hovor skončil. Pak můžeš vést bez problémů hovor s padesáti lidmi a každý z nich bude mít dojem, že se mu věnuješ naplno. Neplatí to jen pro Virtuály. Právě tak se ti zkrátí doba otravného čekání na zobrazení pomalých stránek. Jistě to znáš. Klikneš na stránku a nic. Teď se místo čekání zavěsíš a až se stránka objeví, vrátíš se, jako kdyby se objevila obratem. Prohlížíš internet multiplexovaně a tvůj hintys – počítač – čeká za tebe. Výsledkem je dojem, že současně sleduješ několik desítek směrů. Chápeš tu výhodu?“

„Jistěže to chápu! Takhle jsi vždycky čekal ty na mě?“

„Jak jinak?“ odvětil. „Přitom jsem ti stihl vyměnit pod rukama operační systém, kontrolovat deset tisíc jiných míst, hlídat okolí před žraloky a fízly, na burze v New Yorku obehrát dva zpupné makléře a zkritizovat Françoisovi jeho nejnovější nápad – s ním jsem ale multiplexovat nemohl, François byl stejně rychlý jako já, tam jsme se hádali na úrovni. Ale jak ho znám, i on multiplexoval, takže mi nemá co vyčítat.“

„To je ale úžasné!“ vyhrkla jsem. „A to teď mohu využívat i já?“

„Jsou jen dvě činnosti, kdy si multiplexu příliš neužiješ,“ řekl. „Jednak když se bavíš s někým z nás, protože jsme zhruba na stejné úrovni a když se současně bavíš se dvěma najednou, oba už to poznají. Jde to, ale je vhodné vyhradit si pro takové hovory plnou pozornost. Pokud oni zavolají tebe, je to něco jiného, ale i tak je zdvořilé věnovat se jim přednostně a odsunout, co se odsunout dá.“

„A ten druhý případ?“

„Ještě rychlejší je tvůj vlastní počítač hintys,“ usmál se. „Ten naopak multiplexuje při komunikaci s tebou a většinou si toho ani nevšimneš. Pro počítače je to přirozený režim práce, mezi úlohami přepínají už dávno a mají naštěstí s námi tu svatou trpělivost, která nám chybí. Nejvíc jsem to zažil, když jsem vytvářel svůj operační systém. To byly týdny a týdny zkoušení a zlepšování v pekelné rychlosti – a to na pomalejším procesoru! Když ale vidíš, jak ti práce rozkvétá pod rukama, je to nezapomenutelný pocit. Málem jsem to odstonal, nejen na proleženiny, ale skoro jsem při tom umřel hlady, ale na ten systém jsem pyšný dodnes.“

„Máš na co,“ uznala jsem mu to.

„Když si vezmeš někam svůj notebook, můžeš se spojit i s ním. Je sice pomalejší, má menší kapacitu, ale urychlí tě stejně jako hintys a umožní ti multiplexovat třeba na té přednášce. Nejenže ji stihneš sledovat, ale můžeš se v té chvíli věnovat několika tématům mimo a ještě si ji lépe zapamatuješ.“

„Chitkon se dokáže spojit i s ním?“

„Ano, jde to. Nevejde se tam celá pagoda Školy, ale můžeš si předem pořídit výběr toho, co si chceš nastudovat. Můžeš při přednášce surfovat po internetu, byť trochu pomaleji. Obrazovka bude ukazovat něco neutrálního a multiplexování ti udrží pozornost i pro tu přednášku.“

„Zajímalo by mě, jestli budu mít někdy na co být pyšná i já,“ vzdychla jsem si. „Co budu mezi vámi dělat?“

„Především dostuduješ,“ usadil mě. „Půjde ti to jistě lépe a chitkon ti to nesmírně urychlí. Přitom se naučíš projíždět internetem. Nevím, jestli tě pak budou bavit diskuse s vypečenými internetovými super machry, ale naučím tě odhalovat provokatéry, před kterými by bylo dobré chránit mladé naivní diskutéry, netušící, k čemu se dávají zbytečně vyprovokovat. Naučím tě také odrážet sledovací programy – jsou sice rychlé, ale inteligence není jejich silná stránka. A kdyby tě to bavilo, naučím tě hrát na burze. Přes internet to je zajímavé a můžeš při tom zabránit mnoha darebáctvím a naopak někomu potřebnému pomoci. Burzy jsou darebáky přeplněné, svědomí tě kvůli nim trápit nemusí. Kdyby ti to připadalo nechutné, zajímavějších činností najdeš v mlungu habaděj. Mohla by ses dát na vědu. V pagodách Školy jsou obory, kde chybí pořádné učebnice. Potřebujeme také rozšířit naše řady. Máme vynikající technické vybavení, ale je nás příliš málo. Potřebovali bychom pár dobrých psychologů, aby spolehlivěji a rychleji získávali další Virtuály. François mezi nás láká jednoho studenta psychologie na Sorbonně, další se k nám možná přidá v polském Krakově, ale čím víc by jich bylo, tím by to bylo lepší. Nechtěla by ses raději věnovat psychologii? Můžeme ochromit celý svět, mohli bychom nejspíš zabránit globální válce, ale nejsme schopní svět ovládnout. Moci by se opět zmocnili voldemortové – a umíš si jistě představit, jak by to dopadlo.“

„Vypadá to opravdu zajímavě,“ přerušila jsem ho. „Na psychologii se ale necítím, ačkoliv bych se chtěla v něčem angažovat.“

„Uvítáme tě ve kterémkoliv oboru!“ ujistil mě.

„Jak dlouho mi může trvat, než se mezi vámi pořádně rozkoukám?“

„Kdybych to měl posuzovat podle sebe – tak pět až šest hodin.“

„To by mohlo být – už dneska?“

„I to by bylo možné,“ připustil. „Při velkém fofru... jen se obávám, že napoprvé tak dlouho v mlungu nevydržíš. Představ si to! Šest set hodin non stop, to není žádná legrace! I když ses naučila *napůl-spát* a můžeš si to vyzkoušet i v mlungu, nebyl by to žádný med! Věř zkušenému! Vydržel jsem to týden, ale to bys musela být tak zapálený fanatik, jako tenkrát já do systému. Vždyť ani nevíš, co by se ti nejvíc hodilo!“

„Možná máš pravdu,“ couvla jsem pokorně. „Měla bych se nejdřív pořádně rozkoukat. Pak mě možná něco napadne.“

„Tak bych ti to doporučil i já,“ schválil mi to.

„Přizpůsobím se,“ slíbila jsem. „Co ještě musím udělat, abych mezi vás zapadla?“

„Nauč se multiplexovat,“ řekl. „Bez toho je pobyt na internetu podobný galejím. Jen si představ, že čekáš deset minut na kdejaké kliknutí!“

„To mě snad naučíš, ne?“ opáčila jsem. „Ale myslela jsem něco úplně jiného. Co ještě musím udělat? Myslím tím, co mám ještě slíbit?“

„To už jsi udělala,“ odvětil.

„Ale s výhradami,“ namítla jsem.

„Tvé výhrady nebyly proti našemu kodexu, ale proti tomu, co v něm není,“ připomněl mi. „Na to máš samozřejmě právo. Nikdo tě nebude nutit dělat něco, co by bylo proti tvému vnitřnímu kodexu. Takové výhrady jsem přijal a tím ses vlastně stala jednou z nás.“

„Dobře,“ oddychla jsem si. „A teď mě nauč multiplexování, prosím!“

„Jdeme na to!“ souhlasil.

*****

Těžké rozhodování

Přítel měl pravdu. Šest hodin reálného času je ve zrychlení příšerně dlouhá doba, to by opravdu vydržel jen fanatik. Chtělo by to dávkovat po kapkách, já tak hrrr nejsem.

V každém případě se přede mnou otevřel dvojí život. Jeden obyčejný, druhý urychlený. Jak se to ale mohlo stát? Čím jsem tak výjimečná, že se na mě Přítel zaměřil? Že si mě vůbec všiml? Svobodomyslná... to asi jsem, ale takových jsou na netu tisíce. Co mohlo způsobit náhodu, srovnatelnou jen s hlavní výhrou v loterii?

Není to nakonec nějaký blbý fór? Takových už jsem zažila! Spolužáci se mi odmala pošklebovali, jako malá holka jsem občas jedovaté poznámky potají obulila, pak jsem si dala ze žalu a na vztek něco dobrého... a bludný kruh se uzavíral... Až jsem si na to zvykla a dnes mě nerozhází ***Tlustá Berta***, ***tlustoprdka***, ba ani ***hroška***. O dětech se říká, že jsou obdivuhodně upřímné. Ano, jenže ta upřímnost příliš často hraničí s bezohledností a bezcitností.

Na netu je to přece jen lepší, tam se na vzhled nikdo neohlíží a člověk si stojí jen za svými názory. Jednou jsem zjistila, že člověk, jehož názory se mi líbily, je osmdesátiletý důchodce s neobyčejně jasnou hlavou, který se i v tom věku naučil zacházet s počítačem, což jsem mu chtě nechtě přičetla jako plus. Ale přece jen byl od studentského věku příliš vzdálený. Za jeho mladých let to nebyl žádný med. Studoval začal až po válce, neboť náckové české školy zavřeli. Jako student prožil osmačtyřicátý rok, přitom dostal na záda policajtským pendrekem, ale naštěstí ho nezatkli, to by nedostudoval. Ani pak to neměl snadné. *Zpátečnické* vědecké pracoviště, kam nastoupil hned po studiu, muselo na příkaz neomylné Strany opustit buržoazní pavědy a převzít pokrokové sovětské metody soudruha Lysenka, které samozřejmě očekávané zářné výsledky nepřinesly, což *soudruzi* pochopili jako sabotáž, vědce rozkulačili a poslali do výroby. Na soustruh ale neměli kvalifikaci, takže jim přidělili lopaty, kýbly a hadry... Přesto neopomněli při každé příležitosti mladému pomocnému dělníkovi zdůraznit, že titul není všechno, že beztak vystudoval za *dělnické peníze* a měl by jim být neskonale vděčný *na věčné časy a nikdy jinak*...

Drzosti měli tenkrát soudruzi dělníci nadbytek.

Když starý pán zjistil, že se mi pár ukázek z jeho knížky vzpomínek líbí, nesměle mě poprosil o soukromou recenzi. Byla jsem pro, četlo se to pěkně, chválou jsem proto nešetřila, jenže o recenzi od neznámé studentky nikdo nestál a než se starý pán domluvil se soukromým nakladatelem, zemřel. Tím to skončilo, jeho vzpomínky už nikdo nevydal. Zůstala mi na památku v počítači unikátní kopie, ke které jsem bohužel neměla autorská práva, abych ji mohla za něho nabízet jinde, knížce bylo zřejmě souzeno zapadnout. Byla to škoda, ale nebylo v mých silách to změnit.

Život nebývá spravedlivý – ale to už všichni moc dobře víme.

Jenže teď jsem vlastně získala další život navíc! V obyčejném životě bych mohla žít jako dřív. Počítač přesunu do urychleného života a ještě na tom ušetřím. Až dosud jsem na internetu strávila dlouhé hodiny, s tím bych teď mohla přestat. Další čas ušetřím napůl-spaním, to taky není k zahození. Část ušetřeného času věnuji na zkvalitnění studia – a jestli je pravda, že mi to půjde lépe... no nebyla by to výhra?

Pořád mi ale zbude spousta času, i když jen v urychlení, to znamená, že jej budu moci využívat jen ke studiu a na internetu. Pokud se časem nenajde ještě něco jiného. A to se jistě najde, nemohu přece celý život studovat! Virtuálové už na ten problém narazili a ledacos

o něm vědí, neměla bych se toho obávat. Řekla bych, že kdo chce něco užitečného dělat, toho přijmou. Když ne s otevřenou náručí, tak aspoň kladně.

No – uvidíme! Teď se jen co nejdřív rozkoukat, jak to mezi nimi chodí. Kdyby nic jiného, Přítel mi jistě pomůže, když už mě mezi ně přitáhl. V jejich kodexu stojí pomáhat si navzájem bez ohledu na nebezpečí, takže bych neměla očekávat, že mě hodí do vody, ať se buď sama naučím plavat, nebo ať se utopím.

Ano, ale... ať si to přebírám zleva nebo zprava, bude to úplně jiný život, než bych si do dneška uměla představit. V tom starém, známém způsobu se snad vyznám, ale nový si budu muset sama vyzkoušet...

Kdyby mi v té chvíli někdo navrhl, ať si dám zavést mikročip pod kůži, pořád bych ho asi hnala svinským krokem, ale – už se mi to ani nezdálo tak zavrženíhodné. (A vůbec bych nikomu neuvěřila, kdyby mi tvrdil, že mi to časem udělají bez mého souhlasu a ještě jim za to budu vděčná!)

Když ono to ale opravdu bylo výhodné... Ať jsem to chtěla nebo ne, ať jsem si to připouštěla nebo ne, začalo mě to měnit...

Otázka byla, zda k lepšímu...

Doufala jsem aspoň, že jsem se rozhodla dobře.

*****

Při nejbližším setkání s Přítelem jsem na něho vytáhla otázku, co bych měla dělat, když budu mít v mlungu tolik volného času. Studium je přece prostředek, ne cíl. V normálním životě si to zařídím sama, ale co bych měla dělat ve virtuálním? Co si ode mě Virtuálové vlastně slibují?

„Když jsme se oba dali na upřímnost, budu v tom pokračovat," začal Přítel. „Jak víš, zadali jsme si ne zrovna snadný cíl a na cestě k němu vítáme každou pomocnou ruku. Očekáváme, že se mezi nás zapojíš, až se mezi námi porozhlédneš a něco si sama vyzkoušíš. O uplatnění se neobávej, úkolů je před námi víc než dost."

„Zkoušela jsem se učit," nadhodila jsem mu. „Učení v urychlení není Norimberský trychtýř, kterým by se daly vědomosti prostě nalít do hlavy, ale proti normálnímu šprtání je to obrovský skok. Studium se tím usnadní, ale nezkrátí. Naše školy na to nejsou stavěné a kdo vystuduje vysokou školu za rok, je to spíš podvodem, než genialitou."

„Mohl bych ti ukázat, jak je to v Austrálii...," začal, ale nenechala jsem ho ani domluvit a přerušila jsem ho.

„Austrálii si nech pro sebe," řekla jsem rázně. „Poctivý český diplom je mi milejší než prestižní a světově uznávané cizí školy. Slíbila jsem rodičům, že získám vzdělání tak, abych je příliš nezatěžovala a tu Austrálii bych jim těžko vysvětlovala. Chci tím říci, že zbytek studia dokončím v Čechách, ale už teď je mi jasné, že mi zbude spousta času. Chtěla bych jej využít a ne zbůhdarma promarnit. Dejme tomu, že potřebuji čas na seznámení s novými možnostmi. Ale co pak? Co bys mi například poradil ty?"

„V pagodě *Virtuálové* najdeš menší pagodu *Úkoly*. Ta se ještě člení na další pagody podle naléhavosti a očekávaného přínosu. Projdi si ji, zkus nad nimi zapřemýšlet, rozvaž, co by ti nejlépe vyhovovalo. Předem tě ale varuji, nepouštěj se do vývoje hardware. Ne že by to nebyl naléhavý úkol, ale není pro jednotlivce a je na to nutné odpovídající technické vybavení. Hardwarem se zabývají Japonci a Rusové, občas i já, jenže Rusové musí žít v Japonsku, aby byli všichni pohromadě. O naší vývojové základně se nikomu ve světě ani nezdá, naše automatické továrny mohou již dnes pokrýt potřeby celého světa, ale vývoj jde dál a dá se říci, že dnes není na světě nikdo, kdo by se nám mohl rovnat. Tvůj hintys je toho ostatně důkazem."

„Hardwarem se u vás nezabývají Američané? Ti to snad začali!“

„Začali – ale přizpůsobili to komerci a vojenství. Jejich nejdokonalejší hardware tam má od počátku armáda. Ta to na jednu stranu urychluje, ale na druhou stranu brzdí. Příkladem jsou bublinkové paměti, které se do civilního sektoru vůbec nedostaly.“

„Ale budou tam nejchytřejší lidi na světě, ne?“

„To už dávno ne,“ usmál se Přítel. „Nejchytřejší jsou pořád, pokud jde o schopnost všechno výhodně zpeněžit, případně jak z toho udělat zbraně. Ale ve vývoji hardwaru už proti nám zaostali a je to znát čím dál víc. Naši vývojáři mají proti nim výhody. Předně jsou na tom schopní dělat stokrát rychleji – uvažuj, prosím, že nic nedělají bez urychlení. Za druhé nás nebrzdí konkurenční války ani patentová omezení.“

„Vy neuznáváte jejich patenty?“

„Uznáváme jen ty, o kterých víme,“ řekl. „Spoustu vynálezů zabavila armáda, která je ani nedala patentovat, aby je nikdo nemohl využít. Takové ani uznávat nemusíme, ale o vydaných patentech musíme mít aspoň přehled. Ne abychom je tajně nelegálně využívali, ale abychom se bez nich obešli. Pracujeme přece se stejnými přírodními zákony jako oni a snadno se stane, že na něco přijdeme nezávisle. To se dělo vždycky a děje se to pořád. Patenty mají na pokroku lidstva bohužel kladnou i zápornou roli. Kladná by byla, kdyby se díky patentům šířily dobré nápady po celém světě. To se sice občas děje, ale ještě častěji patenty znemožňují nejen šíření dobrých nápadů, ale dusí nezávislé, které vzniknou jinde. Velké firmy patenty skupují, i když je nevyužijí, jen aby znemožnily jejich využití konkurenci – to se dá zajistit i nehorázně přemrštěnými požadavky za poskytování licencí. Dobré nápady pak zůstávají uzamčené v trezorech. Nevěřila bys, kolik vynikajících nápadů už patenty znemožnily! Patentové úřady hlídají, aby na tentýž nápad nikdo nepřišel nezávisle a když se to stane, zakročí a znemožní mu nápad uplatnit. Otázkou je, co z toho převažuje.“

„To vážně nevím. Poslyš, nemá třeba Microsoft patentovaný i vzhled jejich Windowsů? Nemohl by na to tvůj systém narazit?“

„Microsoft si naštěstí nemohl nechat patentovat, co sám ukradl jinde. Patentované má kdeco, ale některé patenty nemohou být uznané celosvětově, protože byly všeobecně známé již předtím. Proto může můj systém podobně vypadat i reagovat, ale Windowsy jen emuluje. Na systém máš moji oficiální licenci, takže se nemusíš ničeho obávat.“

„Jiné jejich patenty nepoužíváte?“

„Snažíme se o to a daří se nám to. Už víckrát jsme se dostali s použitím patentovaných prvků do problémů. Naštěstí je Američané vždy patentovali až ve chvíli, kdy jsme je již opouštěli jako překonané. Patentový úřad může neautorizované používání patentů zakázat, ale v našem případě vždy přišel s křížkem po funuse, neboť jsme to přestali používat dávno před vydáním patentu. Navíc by nám to hrozilo jen kdyby na nás s takovým požadavkem přišel, což je vyloučené, protože o našem výzkumu kromě nás nikdo neví.“

„Vy si to patentovat nenecháváte?“

„My náš vývoj tajíme před celým světem,“ řekl. „Nemůžeme si dovolit prozrazení. Nač by nám ale byly patenty? Když Microsoft usvědčili, že jiné firmě software ukradl, co se stalo? Právníci Microsoftu soud zdržovali tak dlouho, až jejich vývojáři napsali maličko odlišnou verzi sporného softwaru a tím soud přesvědčili, že Microsoft kradený software nepoužívá, neboť má vlastní. Tak se to má s ochranou patentů u voldemortů! A kromě toho nemáš tušení, jaký boj se vede mimo zákony, zejména kdyby šlo o prvky využitelné vojensky. Tam na místo lidských zákonů nastoupí zákon džungle a při těch skrytých válkách jde ještě častěji o život.“

„A už se to někdy stalo?“

„A ne jednou!“ ujistil mě. „Občas se stávají nevysvětlitelné nehody, třeba vyletí do povětří část neposlušné fabriky, jindy někdo znenadání zemře – ovšemže přirozenou smrtí. Ve světě žraloků je možné všechno a pravidla platí jen pro ty slabší. Firma Microsoft je gigant a té projde i to, že si někde něco sama upirátí.“

„Firma Microsoft? Neohrožený bojovník proti softwarovým pirátům?“

„Zloděj, který nejvíc křičí: chyťte zloděje!“

„Počkej! Ale ty nectíš presumpci neviny!“

„Vzhledem k právoplatnému odsouzení Microsoftu za pirátství nemůže být o nevině řeč. Jak je někdo odsouzen, presumpce končí. Myslím, že nemá smysl požadovat uctívání neviny u grázlů.“

„No, dejme tomu,“ ustoupila jsem. „Dobře, podívám se do těch úkolů, který by se mi nejvíc zamlouval.“

*****

Po setkání, trvajícím kolem deseti vteřin, jsem se od počítače odpojila a věnovala se chvíli běžným domácím pracem. Jak říká máma, děvče nesmí chodit ve zmačkaném, leda kdyby hořelo. Ale po pravdě řečeno, žehlení mě nebavilo. Ačkoliv na druhou stranu, nemačkavé materiály mě zase příšerně škrtily, žehlení byla zkrátka poznaná nutnost, jak někteří potrhlí filosofové titulují svobodu. Děkuji, nechci.

Když jsem vyžehlila, co se dalo, nezbylo mi nic jiného, než se pokorně vrhnout na studium. Kromě čtení beletrie mi ani nic jiného nezbývalo. Jenže učit se, to už neznamená ponořit se do skript, případně do poznámek!

Nasadila jsem si čelenku ***chitkon*** a opatrně nahlédla do pagod. Školu jsem našla hned, chvíli jsem hledala svůj obor, až jsem konečně našla, co jsem hledala.

Nejprve jsem pro jistotu prošla látku, ze které jsem nedávno udělala zkoušku. Měla jsem ji *za jedna*, ale tady toho bylo mnohem víc, podrobněji a srozumitelněji. Objevila jsem tu nejen totéž, co bylo obsahem mých skript, ale bylo tu zřejmě shrnutí látky z více zdrojů. Mít tohle před měsícem, šla bych na všechny zkoušky suverénněji!

Teda, tohle bude parádní studium, pomyslela jsem si.

A pak, když jsem si pečlivě zopakovala, co už jsem znala, jsem se konečně vrhla do dosud neznámé látky.

Budou nám to přednášet až v dalším semestru? No a? Proč bych si to nemohla projít napřed? Takhle krásně nám to beztak přednášet nebudou! Ten, kdo tady v pagodách tu látku shromáždil, musel být génius a navíc měl smysl pro porozumění. Nebo že by srozumitelnost byla vlastností chitkonu a metajazyka? Ať tak, či tak, cítila jsem – ne, věděla jsem, že s tím jasným přístupem se mi všechna látka dostane do hlavy bez nejasností a bez pochyb. Jestli se dozvím, který génius to uspořádal, měla bych se mu bez přemáhání poklonit až k zemi. Tohle za to stojí!

Jedna věc mi ale vrtala hlavou jako červotoč do staré dřevěné skříně. V pagodě Úkoly bylo úkolů strašně moc. Když jsem je ale prohlížela, byly pro mě všechny složité. Po pravdě mě nejvíc zaujal ten docela obecný, který byl na kraji a tvářil se jako nejsnadnější.

Doplnit do Školy obor, který tam ještě chybí.

To je logické, těžko tam bylo všechno. Když jsem si zběžně procházela vystavené úkoly, zdál se mi příhodný. Prostě to chce nastudovat nějaký nový obor, shromáždit literaturu a pořídit co nejsrozumitelnější výtažek v podobě skript – samozřejmě ve zdejší meta-formě.

Jenže to mělo pár háčků – a čím déle jsem se tím probírala, tím byly ty háčky silnější a ostřejší. To už nebyly háčky, ale pořádné háky.

První spočíval v tom, že obor, který jsem studovala, tady už byl. Byl popsaný tak geniálně, že se k němu nedala přidat ani čárka. Znamenalo by to důkladně si nastudovat jiný, úplně odlišný obor, který tu dosud chyběl.

Druhý hák byl v dokonalosti toho, co jsem ve Škole našla. Můj obor tu byl podaný – bez nadsázky geniálně. Jak důkladně bych musela nastudovat obor, který tu dosud chybí, abych to mohla podat stejně přehlednou, geniální formou? Tak dokonale to těžko zvládnu – ale ať jsem nahlédla do kterékoliv sousední pagody, geniálně to bylo podané všude! S tímhle se přece nemohu srovnávat!

Ale klid, klídek, Katko, okřikla jsem se, když mě z toho obešel závan deprese, že to je nad moje síly. Tohle psal člověk, který o tom nemohl mít takové znalosti od narození. Každý učitel se musí látku nejprve naučit sám, než ji může předávat dalším!

Ano, ale... já tak geniální nejsem. I kdybych se něco našprtala, do jasné podoby to nedostanu. A než tady po sobě zanechat něco desetkrát horšího, než co vymysleli ostatní, to už to radši rovnou vzdát.

Vzdát?

Tohle jsem se ještě nenaučila! Vzdávat něco jen proto, že to vypadá obtížně? To snad, Katko, nemůžeš myslet vážně!

Ostatně, ti přede mnou museli do svých hlav dostat všechnu tu horu vědomostí také tak nedokonale, nebyli to jistě géniové od zázračných dětí! Pravda, který středoškolák jen očkem nahlédne do vysokoškolské učebnice, tomu se také zdá, že něco tak obtížného nemůže nikdy zvládnout.

Chce to zřejmě čas. Nejprve musím zvládnout vysokou školu – možná by nebylo od věci urychlit studium a občas se přihlásit na nějakou zkoušku s předstihem, vyloučené to přece není. A pak, až to zvládnu, se teprve mohu rozhlížet po něčem, co tu bude ještě chybět. Ale tím se jistě prokoušu lépe, až budu mít solidní základy. Věda, to nejsou jen nabiflovaná fakta a údaje, věda je především schopnost kritického myšlení a to bych tu měla dostat ve vrchovaté míře.

Nechám to tedy na později. To není kapitulace, jen odložení. Pětiletý kluk musí také odložit skutečný výstup na Mount Everest, dokud nevyroste a nezíská na snadnějších skalách potřebné horolezecké zkušenosti.

Ale až bude připravený, může to zkusit i v těch Himalájích.

Odložit to mohu také. Je to přece jen otázka času a to není kapitulace.

Vzdát to ale nesmím.

*****

Incident v Zálivu

„Tajná depeše, pane!“ ohlásil řízně kapitánu Malkowichovi důstojník Iwalski.

„Rozumím. Předejte ji k dešifrování!“ odvětil kapitán.

„Už jsem ji předal, jen jsem vás chtěl předem upozornit.“

„To je v pořádku.“

Napětí na velitelském můstku raketonosného torpédoborce zhoustlo, že bylo vidět. Nebo se tu vznášel ve vzduchu cigaretový kouř? Nejspíš oboje.

A je to tady! – uvědomil si kapitán Malkowich. Na akci je velitelství upozornilo již před měsícem, jen nikdo nevěděl, kde a co to bude. Tři torpédoborce nejsou tak závratná síla, aby šlo o něco opravdu velkého, ale dostatečná, aby natropily pěknou neplechu. Ještě bude zajímavé, proti komu to bude a jestli nejde jen o další utajovaný nácvik.

„Stáhněte poslední satelitní snímek!“ nařídil Malkowich důstojníkovi.

„Rozumím!“ odvětil řízně oslovený. Nepotřeboval upřesnění, v této situaci to mohl být jedině snímek nejbližšího okolí. Pro stahování satelitních snímků měli v těchto zeměpisných končinách přednost, bylo jasno, obloha bez mráčku, satelitní snímky budou perfektní. Schválně, mají je Rusové – o Číňanech nemluvě – také tak ostré jako břitva?

Torpédoborce s lehkým hučením turbín krájely vlny. Čára za loděmi byla až ke vzdálenému obzoru rovná jako podle pravítka. Běžná hlídková plavba, nic víc.

Nebýt chystané akce, o níž věděli jen to, že se chystá... A těch nových zbraní na palubě. Ale o těch se muselo mlčet, i když je každý viděl.

Důstojník kryptovací služby konečně vstal od svého pultu, odděleného od ostatních tak, aby nikdo neviděl na jeho obrazovky. S klasickým papírem v ruce zamířil přímo ke kapitánovi.

„Depeše, pane!“ ohlásil mu s předepsaným salutováním.

Kapitán Malkowich mlčky převzal papír a pokynul důstojníkovi, aby se opět vrátil na své místo. Všechno probíhalo přesně podle směrnic, jako by na velitelském můstku právě natáčeli instruktážní film, ve kterém nesmí být jediná chybka.

Idylka trvala jen tak dlouho, dokud Malkowich nepřelétl očima depeši.

„Bojová pohotovost na všech lodích!“ oznámil zvýšeným hlasem.

„To není cvičení! Obsluha střel »X« – uvést do startovní pohotovosti!“

Střely »X«! Písmenem X začínají vždycky nejnovější projekty, které ani nemají definitivní kód. Takže je budou testovat tady. Menší záhadou zůstává, proč zrovna tady. Chybějí tu cíle, široko daleko od lodí je jen volné moře. Ale kdoví, co vymysleli ti nahoře. Voják nadřízené nekritizuje, voják plní rozkazy.

„Satelitní pohled, pane!“ oznámil kapitánovi důstojník.

Kapitán zkušeným okem přehlédl velkoplošnou obrazovku, kam se mu snímek promítl. Jediným pohledem se ubezpečil, že stopa jeho malé flotily je tam, kde má být, druhým pohledem obkroužil okolní moře do nejbližších padesáti mil. Pět... šest... sedm lodních stop, všechno běžné obchodní lodě, nic podezřelého. Cíl tedy musí být dál. Jenže dál už není nic. Žádné lodní stopy, viditelné až ze satelitů. To znamenalo, že cíl bude někde na pobřeží. Pravda, střely X mají být univerzálnější. Dovedou se plížit jako vlci těsně nad vodou, ale umí prý i stejně těsně kopírovat terén a vyhýbat se i horám. Jsou to dokonalé zbraně. Nepřítel je uvidí – pokud se náhodou dívá jejich směrem – jen pár vteřin před ničivou explozí. Možná si stačí uvědomit, že je zle, ale pokud se dívá na opačnou stranu, ani

si to neuvědomí. Střely mají vlastní inteligenci, nejsou řízené, nedají se rušit ani oklamat, zvládnou to i za bouře. Tím spíš dneska, v tak výstavním počasí. Skoro je to pro ně potupa.

Jde už jen o jedno – kam, případně na koho zamíří.

„Mathew!“ obrátil se kapitán stranou. „Jste připraven?“

„Jako vždy!“ odvětil obrýlený důstojník od jednoho z mnoha pultů.

Kapitán k němu popošel těch několik kroků, ačkoliv důstojník se rychle zvedal ze své pohodlné otáčecí židle.

„Tady máte cíl!“ podal mu kapitán dešifrovanou zprávu.

Důstojník rychle porovnal zprávu s obrazem satelitního snímku, přes který mu již program narýsoval souřadnice.

„To ale není válečná loď!“ ohlásil zaraženě, zatímco nervózně jezdil po obraze šipkou trackballu. „Nespletli se náhodou?“

„To není vaše starost!“ okřikl ho kapitán. „Zadání máte jasné, ne?“

„Jasné!“ potvrdil důstojník, aniž by přerušil programování střely.

„Andělé vzhůru!“ zavelel kapitán.

Helikoptéry byly připravené, ale na tento povel začaly roztáčet listy rotorů. Brzy se z každého torpédoborce jedna odlepila a rychle stoupala do výšky, odkud pozorovatelé vidí do větší dálky než z lodi.

„Hotovo, pane!“ ohlásil důstojník Mathew. „Cíl je zaměřen, program nahrán, střela odjištěna, zbývá ji jen odpálit.“

„Dobrá – takže – pal!“

Odpalovací katapult se svižně otočil doleva. Vyšlehl ohnivý jazyk, šedivě tmavomodrá střela se prudce vyšvihla nad mořskou hladinu.

„Pro jistotu připravte další!“ nařídil kapitán.

„Snad si nemyslíte, že by mohla minout?“ namítl Mathew.

„Nemyslím. Ale jistota je jistota. Odpálit ji nemusíme,“ odvětil kapitán.

Programování další střely trvalo kratší dobu, ačkoliv se důstojníku Mathewovi ruka na trackballu třásla. Nebylo divu. Tohle nebyl trenažér, na kterém to dosud zkoušel, teď se nad vlnami oceánu žene pár tun, obalujících stovky kilogramů nejúčinnějších trhavin. Ať to dopadne, kam dopadne, bude to stát za to. Programování druhé střely je už jen rutina pro jistotu.

Co je to vlastně za cíl? omrkl Mathew zbytek depeše.

Ach tak, tanker pod vlajkou Libérie. Nepřehledná spleť rejdařských společností, ve které se nikdo nevyzná, protože vlajka Libérie znamená nízké daně. Zůstává otázkou, čím si ten nebohý tanker vysloužil pozornost střely X, svištící nízko nad hladinou. Loď asi patří nějakému ***darebáckému státu***, který se chce stavět na zadní. Někdo zřejmě potřebuje pořádnou lekci, tak ji při té příležitosti dostane. Posádka tankeru to zcela jistě není, ta se na zadní stavět nebude. Veze ropu, co také jiného, jenže už ji nedoveze. Lekce je tedy určena jiným ptáčkům. Komu? To už je ale starost jiných expertů.

Mathew dokončil programování druhé střely. Byl připravený měnit zadání podle měnících se podmínek, ale nepředpokládal, že by to bylo nutné. Lodě se po hladině šinou pomalu, široko daleko od cíle se žádná jiná loď nenachází, cíl tam bude jediný a střela nemůže v poslední fázi letu minout. Kdo ví, jestli tu závěrečnou prskavku někdo uvidí! Ti, co budou přímo na místě dopadu, to už nikomu nesdělí.

Ale liberijský tanker, to nebude žádná legrácka. Nejde o námořníky na něm, kdoví, jestli si vůbec všimnou, co se to na ně žene, po té prskavce moře jen zabublá a na hladině se

rozlijí zbytky neshořelé ropy, ale majitelé spustí celosvětový pokřik. Pokud nebudou tu loď považovat za běžnou námořní katastrofu, také jich bývá několik do roka...

Ano, jenže to bývá za bouří, ne za takového klidu a za plného denního jasu. Dnes je obloha obzvlášť čistá a klidná, všimnout si toho může kdekdo. Člověk ani neví, kdo se zrovna shora dívá. Rusové tam mají špionážních satelitů plno, ale kdoví, třeba i Číňané. Jestli to rozmáznou... ale vylhat se z toho už bude starost jiných. Vojáky zajímají jen splněné rozkazy.

„Andělé hlásí, že střela minula cíl, pane!“ zvedl hlavu důstojník od spojařů, zřejmě právě vyslechl jejich hlášení. Řekl to tak zkoprněle, jako by tomu sám nemohl uvěřit. Na můstku byl náhle slyšet jen vzdálený hukot lodních turbín, špendlík padající na podlahu by nadělal víc rámusu. Všem chvíli trvalo, než jim ta slova došla.

„Jak to?“ obrátil se kapitán výhružně na Mathewa.

„Nevím!“ odvětil oslovený naprosto nechápajícím tónem. Zaskočilo ho to určitě víc než ostatní, věděl přece, jak pečlivě zkontroloval své dílo, než je nahrál do palubního počítače střely.

„To je to tak obtížné?“ pokračoval kapitán.

„Nemělo by být!“ bránil se důstojník. „Programování těch střel je přece snadné, nechápu, kde se mohla stát chyba!“

„Zkontrolujte tu druhou, ale fofrem! A přemýšlejte, co uděláte, aby ta druhá neletěla pánubohu do oken!“

„Mohl bych ji nechat letět o dva metry výš,“ navrhl nesměle Mathew. „Aby viděla cíl z větší dálky. Jak jednou cíl zamkne, už ho minout nemůže!“

„Tak to udělejte, ale mrskněte sebou!“ nařídil kapitán.

Mathewovi se kupodivu přestaly třást prsty. Měl před sebou poměrně jednoduchý úkol a upnul se na jeho řešení. Bylo to ostatně jen pár korekcí.

„Jedna z těch čtyř střel má televizní kameru,“ napadlo ho. „Mohl bych to přehodit na ni, viděli bychom, kam poletí.“

„Na to není čas!“ odsekl kapitán. „Čekám jen hlášení, že je to OK.“

„Právě se stalo, je to OK!“ odvětil Mathew pevně.

„A držte palce, ať to tentokrát OK dopadne!“ poradil mu kapitán. „Dvě střely místo jedné, to budeme muset setsakra perně zdůvodňovat!“

„Je to přece novinka!“ namítl jiný důstojník shovívavě.

„Nezastávejte se ho!“ okřikl ho kapitán. „Hleďte si svého, máte snad svou práci, ne? Druhá střela – pal!“

Druhý ohnivý jazyk olízl palubu a nástavby torpédoborce, druhý tmavý šedomodrý doutník se rozletěl nad vlnami.

„Jak to vidí andělé?“ zeptal se kapitán spojovacího důstojníka.

„Zatím dobrý!“ ozvala se soustředěná odpověď.

Bylo asi obtížné dorozumět se v rámusu na palubě helikoptéry, letící s otevřenými dveřmi, aby pozorovatele nerušily ani odrazy na sklech.

„Tak se všichni modlete, ať to tentokrát dopadne dobře!“ vrčel kapitán.

Chvíli bylo opět ticho jako předtím, jen turbíny kdesi v hloubi lodi tiše předly své vrnění a shora byly z dálky slyšet zvuky vydávané helikoptérami.

„Střela se uchyluje, pane!“ podíval se spojovací důstojník nerozhodně na kapitána. „Andělé hlásí, že zatáčí ostře vpravo, je už úplně mimo kurs!“

„Dobré nebe!“ vyhrkl kapitán. „To vypadá na velký průšvih! Dvě střely mimo, z toho bude tuhé vyšetřovací řízení!“

„To nemůže být chybou v programování!“ vyhrkl dotčeně Mathew. „Zatáčka není v programu. Je to hardwarem, musely se zaseknout kormidla.“

„Dělali jste testy?“ vyštěkl na něho kapitán.

„Naposledy ráno, pane! Bez nejmenší závady!“

„To vaše *bez nejmenší závady* letí úplně mimo kurs!“ odsekl kapitán. „Jak je na tom ta televizní střela?“

„Připravená jako ostatní!“ hlásil ochotně Mathew.

„Jestli nebude o sto procent lepší než ty dvě, bude zle!“ rýpl si kapitán.

„Ráno byly všechny střely určitě v pořádku, pane!“ ohradil se Mathew.

„Takže se za půl dne rozsypaly?“

„To opravdu nevím, pane,“ odvětil Mathew. „Mám na ně spustit testy?“

„Na to není čas!“ odsekl kapitán. „Naprogramujte fofrem tu televizní!“

„Mohl bych ji nouzově řídit i odsud, pane...“ navrhoval nejistě Mathew.

„Výborně – ale nechte si to v záloze, jen kdyby něco...“

„Pane, cíl mění směr!“ hlásil spojovací důstojník. „Andělé hlásí, že zamířil přímo k pevnině! Asi se chce dostat do stínu pobřežních skal!“

„Takže už vědí, co na ně chystáme!“ vyštěkl kapitán. „Kdoví, možná už to vysílají do éteru. Radiotechnici, prověřte to a kdyby něco, rušit!“

Všichni se teď naplno věnovali svým úkolům. Jedno bylo všem jasné. Děje se něco, z čeho kouká důkladné vyšetřování. A není radno padnout do rukou gorilám od vojenské policie, i kdyby byl člověk nevinný jako lilie.

„Naprogramováno, pane!“ hlásil Mathew, teď už značně nervózně. Měl oprávněný pocit, že se gorily soustředí na něho. On byl přece zodpovědný za programy! Jenže tady byla chyba v kormidlech... ale vykládejte to gorilám! Bude je zajímat leda to, s kým mluvil poslední měsíc před vyplutím... včetně vlastní ženy. Rarach aby to...

„Nebylo by jistější pozvat si na to bitevní letadla?“ nadhodil kdosi.

„To bychom tady vůbec nemuseli být!“ odpověděl mu kapitán trochu příkře. „Třetí střela – pal!“

Třetí šedomodrý doutník olízl svými plameny palubu a nástavby lodi a s řevem se přehoupl přes lodní boky nízko nad hladinu. Kapitán se postavil za záda důstojníka Mathewa, kterému se na jedné z obrazovek objevil obraz televizní kamery. Přenos byl trochu trhaný a třásl se, ale bylo jasně vidět tu úžasnou rychlost, s jakou se šedomodrý ohnivý šíp hnal nízko nad hladinou. Zůstávala za ním dlouhá brázda vody zpěněné ohněm, podle níž ji pohodlně sledovali i pozorovatelé v helikoptérách.

„Pozor!“ vyhrkl náhle kapitán Malkowich. „Proč zatáčíš?“

„Já ne!“ ohradil se Mathew. „To ona!“

„Vezmi ji ručně!“ poradil mu kapitán.

Mathew na okamžik zaváhal. Ruční řízení bude pomalejší. Je skoro vyloučeno, aby se strefil do cíle, který se vyhoupne z vln pár desítek metrů před kamerou střely.

„Musel bych to vzít výš, jinak cíl minu!“

„Tak to vezmi výš!“ poručil mu kapitán. „Proboha dělej, vždyť už jsi úplně mimo kurs! Takhle to zase poletí mimo!“

„Andělé hlásí, že i třetí střela nepochopitelně zatáčí!“ vmísil se mezi ně hlas spojovacího.

„Přepínám na ruční řízení!“ řekl odhodlaně Mathew. „Zkusím trochu zamanévrovat... to není možné! Nereaguje! Ani trochu!“

„Ukaž!“ obrátil se na něho kapitán.

„Podívejte se!“ předváděl mu Mathew. „Nalevo – napravo – nahoru – dolů – a nic, letí si podle svého! Já říkám, že se úplně zasekla kormidla!“

Jako by ho chtěla střela usvědčit ze lži, let v té chvíli srovnala. Přímo před ní se nad hladinou objevily lodní stožáry.

„K sakru, tak rychle tam přece nemohla doletět!“ zaklel Mathew a lomcoval pákou ovladače do všech možných stran jako pumpou.

Střela se sama poněkud zvedla do výšky. Nad hladinou se objevily obrysy tří lodí.

„Tohle přece není žádný tanker!“ vykřikl kapitán.

Střela v té chvíli zamířila přímo proti poslední lodi. Na obrazovce se mihly obrysy, nápadně připomínající obrys raketonosného torpédoborce, pak obraz trochu zazrnil...

V tomtéž okamžiku, kdy obrazovka zhasla, zaburácel nedaleko za lodí ohlušující výbuch.

„Panebože!“ vykřikl kdosi. „To jsme přece byli my!“

„Motory zpět!“ vykřikl kapitán Malkowich. „Poplach prvního stupně!“

Další tmavě šedomodrý doutník se v téže chvíli vynořil mezi vlnami. Před vlajkovou lodí se prudce zvedl do výšky, přeletěl ji nízko nad palubou a opět zamířil dolů. Na okamžik bylo vidět, jak míří přímo doprostřed trupu sesterské lodi – než zmizel i s ní v obrovském oblaku ohně.

Rána byla tak silná, že se torpédoborec tlakovou vlnou otřásl. Kdosi spadl ze židle.

„Proč nás ale přeletěla?“ vzlykl nechápavě jeden z důstojníků.

Domyslet odpověď stihli jen někteří. Jen ti, kdo se dívali směrem, odkud se druhý šedomodrý doutník tak překvapivě vynořil – a odkud se teď stejně znenadání objevila třetí, poslední střela. Nikdo nestihl pochopit, že je druhá střela přeletěla, aby nezastínila výhled třetí, která nikomu neponechala čas na další přemítání.

Třetí matně šedomodrý doutník rozpůlil vlajkový torpédoborec ohnivou pěstí přesně uprostřed.

Na palubě explodovala v závěsech i čtvrtá, neodpálená střela. Střepiny asi zasáhly i jednu ze tří helikoptér, která se v oblaku ohně a kouře několik vteřin poté zaryla do vln.

Snad deset vteřin se piloti zbývajících dvou helikoptér vzpamatovávali ze šoku. Za tu dobu vítr odsunul oblaka dýmu stranou a na hladině oceánu plavalo v hnědé naftové skvrně jen pár trosek. Tři raketonosné torpédoborce, či spíše jejich trosky, v té době ještě klesaly ke dnu.

Jeden z pilotů ztratil hlavu a začal volat Mayday. Než mu došlo, že je to pitomost. Spřátelená plavidla jsou příliš daleko, jedinou nadějí je okamžitě zamířit k pobřeží a modlit se, aby jim vystačilo palivo.

Druhému to došlo také, jenže bez řečí a bez takové paniky.

Dva helikoptéři sirotci odletěli směrem, kde mělo být podle satelitní navigace pobřeží. Bohužel patřilo ***darebáckému státu***, jehož tanker se před minutou snažili potopit.

Pokud mohli ještě něco vytušit, pak jen jedno.

Nebudou tam asi vítáni.

*****

Odhalení

Důstojník Mathew, jehož roztrhané tělo leželo ve zbytku velitelského můstku spolu s ostatními až na dně, se neobával bezdůvodně, že jejich akci může někdo sledovat.

Vystoupení delegáta Ruské federace Igora Chlebnikova na zasedání Rady bezpečnosti OSN bylo až nediplomaticky strohé.

„Satelitní snímky dokazují, že tři lodě, potopené v incidentu, se nestaly obětí žádné cizí vojenské síly, jak se nám snažíte namluvit," oznámil stroze. „Tři střely, které je poslaly ke dnu, si na sebe vypálily samy. Navíc můžete mluvit o obrovském štěstí, že při tom nezodpovědném testování novinek nezasáhly nikoho jiného. Jedna ze střel těsně minula liberijský tanker, druhá prolétla v pouhé půlmílové vzdálenosti od indické lodi, kde bylo naštěstí několik pohotových fotografů. Máme od nich i krátké telefonní video, ze kterého je zřejmé, že jde o nějaké nové střely s plochou dráhou letu. Víc vám asi v této chvíli neřeknu, čekám na vyhodnocení našich tajných služeb. Je ale jasné, oč jde."

„Jak ale vysvětlíte, že Indové to video nabídli zrovna vám?"

„Nejen nám," odrazil Chlebnikov pochybovačnou otázku. „Umístili to na veřejný web, v této chvíli je tam přes pět tisíc stažení. Stáhněte si to sami, na serveru Google je to už také. Další utajování, stejně tak jako umlčování Google, nemá prakticky žádný smysl."

„Je přece absurdní, aby se válečné lodě zničily vlastními střelami!"

„Absurdní, ale možné," podotkl Chlebnikov. „Podle satelitních snímků i podle těch svědků začaly nesmyslně kroužit a přitom se zřejmě trefily, byť čirou náhodou, do vlastních lodí. Zkrátka jste to vůbec nezvládli, pánové!"

„Někdo musel ty střely rušit!"

„Nemají být – alespoň podle našich informací – zrovna tyto střely vůči rušení extrémně odolné?" nedal se jedovatě Chlebnikov. „Prostě to někdo příliš uspěchal. Máte si ty raketičky pořádně odzkoušet někde v poušti a ne v nebezpečné blízkosti civilních lodních linek!"

Ruské snímky kupodivu v kvalitě nezaostávaly a byl na nich zachycen celý průběh tragické události. Po Chlebnikovově vystoupení by byla žádost o zpřísnění sankcí proti jakékoliv zemi chápána jako nemístná drzost, takže se to nikdo ani neodvážil navrhnout. *Darebácký stát* zatím ke všeobecnému údivu propustil přes neutrální Indii zajaté piloty – i s helikoptérami je nalodil na nejbližší odplouvající indickou loď, ze které si je krátce poté vyzvedli v mezinárodních vodách příslušníci spřátelených *marines*. Zajatci tvrdili, že se k nim *darebáci* chovali jako k trosečníkům a tak se zdálo, že je nejtvrdší výslechy čekají až doma.

Jedno ale bylo příliš podezřelé, než aby to bylo přirozené.

Podle pilotů helikoptér, kteří všechno sledovali z výšky, se sice střely nějakou dobu chovaly jako klasické zbloudilé střely, nečekaně měnily směr i výšku, až pod sebou přestaly v mořských vlnách zanechávat stopu pěny, ale pak jako kdyby se vzchopily, vrátily se do naprogramované hladiny letu těsně nad vlnami, aby pak naprosto přesnými zásahy poslaly ke dnu všechny tři lodě malé flotily. Navíc, ačkoliv je vystřelili s poměrně velkým časovým odstupem po sobě, do cílů se strefily v rozmezí deseti – patnácti sekund.

Tak se přece zbloudilé střely nechovají!

Někde něco nehrálo!

*****

Druhý incident, ne tak katastrofický, ale přece jen tragický, se odehrál na jiném konci světa, pro změnu u Rusů. Jednalo se o zkoušku nového typu leteckých střel. Také tam jedna střela změnila směr a začala nepochopitelně opisovat esovité zatáčky, jenže na konci její dráhy byl namísto bezpilotního cvičného cíle letoun, který ji vypálil. Pustila si ho nesmyslným kličkováním před sebe – ale pak se za ním vrhla jako dravec.

Piloti sice věděli, co se na ně řítí, jenže manévrování bylo bezvýsledné, Také klamné cíle, určené k odlákání střely, selhaly. Posádka se po výbuchu katapultovala, ale pilot skončil s poraněnou páteří v nemocnici a lékaři mu nedávali velkou naději, že by se kdy ještě postavil na vlastní nohy.

Odehrálo se to ve vojenském prostoru, odkud se správně neměla mezi veřejnost dostat ani zmínka. Jenže jak už to bývá, dozvěděli se to brzy i za oceánem a pátrání se rozběhlo ve dvou směrech: jak se to mohlo stát a kdo to nepřátelským agentům vyzradil.

Další rozdíl byl v tom, že se incident nedostal na pořad jednání OSN. Rusům bylo od samého počátku jasné, že za tím nemůže být vliv žádné cizí mocnosti. Ruský delegát se proto nezdržoval obviňováním někoho jiného. Odehrálo se to hluboko na ruském území, příčina musela být také tam, OSN se to netýkalo.

A jakoby toho nebylo dost, při vojenských manévrech poblíž Argentiny se vymkla řízení protilodní střela Exocet. Naštěstí jí asi sto metrů před cílem došlo palivo, ale málem zasáhla křižník, odkud byla vypálena. Sloup vody, zvednutý střelou do výše, ale způsobil, že v té chvíli několik důstojníků na křižníku předčasně zešedivělo a jiní, což se naštěstí ven nedostalo, se museli převléknout. Ostatní to velkoryse přehlíželi, to se přece stává.

Dobře míněný pokus o vysvětlení těchto katastrof zvýšeným výskytem slunečních skvrn přetřásali nějaký čas na internetu různí odborníci, nejvíce ti samozvaní, až se vzácně shodli, že to kulhá ne na jednu, ale hned na obě nohy. Možná se tím dalo vysvětlit selhání zastaralého Exocetu z pradávného výprodeje francouzské armády, ale nemělo by to mít vliv na moderní střely, naváděné vestavěným počítačem, které se měly vysmát pokusům o rušení nebo klamání falešnými cíli. Ty odvedou od cíle leda starší střely, naváděné primitivním infračerveným zaměřováním tepla, vyzařovaného cílem. Piloti helikoptér ale na tajných výsleších bez přítomnosti veřejnosti svorně tvrdili, že se střely chovaly lépe, než mohli jejich tvůrci očekávat – kdyby si ovšem za cíl nevybraly vlastní lodě. Zejména druhá střela, která vlajkovou loď přeletěla, byla zdrojem velkých dohadů. Opravdu se zdálo, že ji nesobecky přenechává té třetí. Jenže tak zlomyslnou inteligenci ty střely nikdy neměly, ani mít nemohly!

Internetové všeználky jalové debaty omrzely, zato vojenské vyšetřovací komise se do těch záhad zahryzly s úporností buldoka. Nebylo se čemu divit. V prvním, shodou okolností nejtragičtějším případě, šly se třemi válečnými loděmi ke dnu i stovky elitních námořníků včetně důstojníků, to už se nedalo jen tak zamést pod koberec.

Kromě armádních důstojníků se do pátrání zapojily i desítky nejlepších odborníků firmy, která střely vyvinula a dodávala. Upřímně řečeno, pro ni se vysvětlení záhady nestalo otázkou prestiže, ale přežití. Největší pobídkou byla pro ni zmrazená smlouva na dodávku dalších střel toho typu. Všichni konstruktéři se ve dne v noci účastnili zkoušek a simulací. Firma neváhala najmout několik externích, dobře placených expertů, aby místním pomohli – očekávala, že ti vývojem nezatížení chybu spíš objeví, než jejich autoři.

Experti se pustili do problému s elánem, který postupně uvadal. Střely se na simulátorech chovaly přesně podle programů. Překážkám se vyhýbaly bravurně a cíle zasahovaly s neomylnou jistotou. Veškeré pokusy narušit to byly negativní.

„Skoro to vypadá, jako by to někdo tak blbě naprogramoval úmyslně," nechal se po měsíci usilovného pátrání slyšet jeden z expertů.

Ostatní na to reagovali jako na vtip kameňák, protože ten, kdo střely v zálivu programoval, šel ke dnu spolu s ostatními. Leda by to byl sebevrah, ale pak by to byl dost originální způsob sebevraždy.

Experti se odlehčeně zasmáli a vrhli se do dalších testů.

Netušíce, že celkem nevinný vtip přinese peklo výslechů nevinnému příbuzenstvu techniků, vyškolených v obsluze raket. Stát se podezřelým bylo náhle snadnější než jindy a ničím nepodložený hon na čarodějnice se rozběhl aniž kdo tušil, který z techniků střely skutečně programoval. Byl to nesmysl, ale tady to vypadalo nesmyslné od samého začátku, takže se musely prověřit i zdánlivé nesmysly. Svědci leželi na dně zálivu a nikdo si asi nedělal iluze, že by se od nich něco dozvěděl.

Jak kdysi řekl francouzský kriminalista Françoise Pitaval, *jakékoliv setkání s právem znamená katastrofu pro každého, ať už je vinen nebo ne...* a dostat se do rukou justice je vždycky katastrofa – zejména pro nevinné. U vojenské justice dvojnásob.

Vyšetřování ale nic nepřineslo a všechny simulace a expertízy rovněž. Záhada se tím nevyšetřila a případ spěl úspěšně do ztracena.

Argentina zastavila své vyšetřování nejdříve. Podobně se vyšetřování nehody rozplynulo i v Rusku. Konec konců, v Rusku ani v Argentině nešlo o ztráty na životech, tam se to do autu zahrávalo snadno.

Jak to v podobných případech bývá, nezbývalo než čekat, až se takový nebo podobný případ zopakuje, pokud možno s více zachovalými stopami.

I když to možná zase někdo odnese...

*****

Namísto událostí ve světě jsem měla bezprostřednější starosti.

Prakticky jsem si procvičila pár dobře míněných rad Přítele, týkajících se pravidel konspiračního chování. Nesměla jsem budit nežádoucí podezření spolubydlící Ivky, která se ke mně vrátila. Novinku na mém stole jsem se ani nesnažila utajit, naštěstí nevypadala tak převratně, abych ji nemohla vydávat za odměnu od rodičů za zkouškové úspěchy. Ivka mi jistě záviděla obrovský monitor, ale pak okem znalce omrkla obsah mého nového disku, čímž její zájem skončil. Její počítač byl při tomto pohledu, až na monitor, aspoň o třídu lepší. Netušila, že si prohlíží kamuflážní masku, napodobující obyčejná wokna a staré Office studentské verze. Ivka by mi asi nezáviděla ani novější verzi, nanejvýš by si koupila ještě novější. Proč ne? Horší bylo předstírat, že na tom skutečně pracuji.

Nebyl problém sehnat si skripta i učebnice v elektronické podobě. Díky multiplexování jsem mohla hledět na obrazovku, čas od času přepnout na další stránku a přitom se na pozadí věnovat stovce jiných činností. Setinou osobnosti jsem v zavěšení čekala na vnější podněty, aby mě Ivka ani nenadálým vyrušením nevyvedla z míry. Nakonec to ani nebylo tak falešné. Obsah každé obrazovky jsem si v setině vteřiny nesmazatelně zapamatovala, takže jsem ani nelhala, že se učím. Nejhorší bylo vypadat při tom aspoň trochu inteligentně, ale i to se mi dařilo zvládnout.

Nicméně se na mě Ivka občas zadívala podezíravým pohledem. Vypadala jsem tak nezvykle? Nějak jsem se nemohla přimět, abych se jí otevřeně zeptala, co se jí na mně nezdá. A to jsme si ještě před půl rokem šeptem svěřovaly skoro všechno. Tedy, špitala to spíš ona mně, ale i tak... Život v konspiraci je zřejmě těžší, než jsem se obávala, ale... při troše snahy se snad dá zvládnout!

Napadlo mě dát se vyfotit web-kamerou, když tak sedím a nekontroluji se. Bylo to snadné, počítač ji měl, ale výsledkem jsem spokojená nebyla. Tak bezduchý pohled jsem opravdu nečekala. Úplně mě to sebralo a umínila jsem si věnovat kamufláži více času. Naštěstí mě včas napadlo použít další zavěšení, kterým jsem vlastní vzhled kontrolovala zapnutou web-kamerou. Bylo to mnohem snadnější než uvědomovat si výraz svého obličeje pomocí kontroly obličejových svalů. Zpočátku mi připadalo příliš marnivé neustále se prohlížet v tomto elektronickém zrcadle, ale Ivce jsem přestala připadat jako náměsíčná, takže jsem si rychle zvykla. Nestálo mě to ani tisícinu času, získaného urychlením.

Z vnějšího pohledu se tolik nezměnilo. Na přednášky a cvičení jsme chodily jako dřív, až na to, že jsem na nich úspěšně multiplexovala. Malinká kamera na notebooku hlídala moji tvář, takže to nikdo nepoznal. Pak jsem se vracela do bytu a věnovala se svému novému koníčku, Ivka se zase zdržela v nějaké kavárně, nebo se věnovala kultuře. Na rozdíl ode mě na ni měla. Na začátku našeho společného bydlení mě na diskotéku sama párkrát pozvala, ale pak jsme si mezi sebou ujasnily, že o tenhle druh zábavy tolik nestojím, abych se musela nechat zvát. Občas, když mi vybyly finance, jsem se dala strhnout, ale to jsem si platila sama. Táta mě vedl k hrdosti, kterou nakonec chápala i Ivka. Měly jsme zkrátka trochu odlišné startovní podmínky.

Což nám oběma nijak nevadilo.

Chvíle, kdy jsem byla doma sama, jsem využívala naplno. Potřebovala jsem k tomu nepatrnou kapacitu na zavěšení, abych nepropásla Ivin příchod, což mě tolik neomezovalo. Víc jsem se musela kontrolovat, když byla Ivka v bytě, abych nevypadala podezřele.

Dá se říci, že jsem dělila pozornost na několik souběžně probíhajících akcí, což multiplexování skvěle umožňovalo. Jednak jsem se učila – a nutno říci, snad nikdy se v mém okolí nikdo neučil tak intenzívně, ačkoliv jsem tomu věnovala jen zlomek své urychlené kapacity. Převedeno na normální čas bych si tím určitě vysloužila přízvisko šprtky, naštěstí jsem k počítači usedala na kratší dobu než dřív, takže to Ivka nepostřehla.

Víc času jsem teď trávila u Ivina televizoru. Ačkoliv to vypadalo jako nezávazná relaxace, mohla jsem být soustředěnější na počítač. U televizoru nevadilo, když jsem vypadala duchem nepřítomně, nebo když jsem dokonce zavřela oči a předstírala spánek. Ivka to přecházela chápavě, pravý stav věcí ovšem netušila.

Zrovna tak netušila, že jsem teď nejvíc času prožila na internetu v noci, kdy jsem se zavřenýma očima ležela v posteli pod peřinou. Skutečně jsem napůl spala, ale přitom jsem bloumala po nezměrných zátočinách, jeskyních a pláních internetu. V noci jsem si nechávala odpočinout tělu, zatímco hlava odpočívala napůl, ve dne jsem to dohánělа při příležitosti různých čekání. Spát napůl byla zkrátka výhoda.

Spolu se zkoumáním ohromných sálů Školy jsem i teď občas zavadila okrajem své pozornosti o dříve tak oblíbené internetové diskuse. Teď jsem na ně spotřebovala jen nepatrnou část multiplexovaného času, zavěšení na hlemýždí odezvu normálních stránek mě od Školy ani nevyrušovalo, ačkoliv jsem i diskusí stíhala mnohem víc.

Diskuse mě ale zklamaly. Zdály se mi teď dvojnásob plytké a hloupé! Teď, když jsem se uměla rozdělit, jsem se občas rozlétla za autory některých výrazných příspěvků. Nehrálo roli odkud přišly a skrz kolik anonymizérů se autoři protlačili, brzy jsem každého našla a v dnešní době webových kamer jsem se brzy potěšila jejich vzhledem a srovnala je s úrovní jejich příspěvků. Obvykle to odpovídalo – nejkyselejší příspěvky pocházely od odpudivých ztroskotanců z Čech i z opačné strany světa a rozumně se tvářící pocházely od nevýrazných, ale příjemných tváří – bohužel tato iluze vzala za své, když jsem si zjistila zaměstnání jejich majitelů.

Sakra, proč většina tak rozumně vyhlížejících tváří patří provokatérům, placeným buď policií, nebo ještě hůř, kdovíjakými tajnými a ještě tajnějšími službami?

Vrhla jsem se do jejich demaskování s úporností, kterou bych u sebe nehledala, ale bylo to čím dál tím horší. Kde zůstaly zdánlivě demokratické diskuse? Polovina hlasů patřila provokatérům a hejlům beze špetky úrovně. Zanedbatelná část jakž takž rozumných lidí netušila, že mají v té gigantické pavoučí síti úlohu nebohých mušek, které se brzy stanou obětí vypasených arachnoidů. Většina diskutujících by se při troše svědomí musela opravdu slušné společnosti vyhýbat. Jenže právě ti zřejmě nevěděli, co slovo svědomí vůbec znamená.

Vědět tak, že jsem i já donedávna byla tou nebohou muškou, přešla by mě na ty zdánlivě svobodné diskuse chuť. A vědět o některých protivnících, co jsem se dozvěděla v poslední době, neztratila bych s nimi ani smajlíka, natož slovo. Dá se vůbec někomu věřit? Jako optimista bych měla tvrdit, že ano, ale bylo mi jasné, že mi dá hroznou práci ověřit si, kdo je upřímný a kdo to jen – přesvědčivě nebo ne – hraje.

Ach, příteli, tohle jsem opravdu netušila!

Je tu vůbec někdo, kdo by stál za kus naklofaného textu?

Opustila jsem diskuse a přelétla zběžně zprávy. To jsem si ale dala! Najednou jsem je viděla z úplně jiného pohledu! Panebože, do čeho se to náš svět řítí? Světu vládnou peníze a zdánlivě volnému internetu policie a tajné služby. Zbývá tu někde aspoň kousek opravdu svobodného místa?

Svobodně se tvářily některé náboženské spolky. Jenže i to byl dojem, jehož slupka po několika ťuknutích odprýskla jako odrezlý chrom. Pravda, ve většině zemí nesledují tajné služby oficiální náboženství příliš nadšeně a ostražitě. Státní náboženství ale nenabádají lidi k občanské neposlušnosti a k nepokojům, naopak je vedou k trpělivosti a k pokoře, proto mívají více volnosti! Kdo se modlí, nebývá vládě nebezpečný. Skoro v každé zemi jsou ale jako pod drobnohledem jiná než státní náboženství. Vypovídá to o tom, jak se oficiální vlády té které víry bojí. Tajné služby ve většině Evropy hledí skrz prsty na islám, islámské země stejně podezírají křesťanství a v Číně patří k nejnebezpečnějším slovům Tibet.

V Čechách se pořád projevovala ateistická minulost z dob komunismu. Profesionální fízlové navštěvují některé náboženské spolky pečlivě, jiné ležérně, ale pro jistotu sledují všechny. Svoboda internetu je u nás již dávno jen iluzí. Opravdu svobodně nadávají jen policejní provokatéři a kromě nich si musí všichni ostatní dávat pozor na hubu, aby nemuseli vyšetřovatelům pracně vysvětlovat, jak které slovo mínili. Leda by chtěli jen chválit, ovšem v Čechách není vlastnost *vlez-do-víte-kam* dobře hodnocená.

Zbývající skutečně svobodné ostrůvky jsou osamocenější než oázy na Sahaře. Proti komercializovaným stránkám je jich málo a oficiální, robotické a proto údajně nezávislé vyhledávače se jim sice neoficiálně, zato důsledně vyhýbají. U vyhledávačů se dnes zásadně nemluví o *cenzuře*, ale o *filtrech*. Je to prakticky totéž, ale lépe to zní.

Internetem ale obchází ještě horší strašidlo, strašidlo skutečné cenzury. Začínají se vytvářet seznamy ***zakázaných*** stránek, zatím kvůli vymyšleným teroristům a potají podporované pornografii a pedofilii. V některých zemích se již bez obalu cenzuruje, jinde se cenzura teprve připravuje a veřejnost se zatím mediálně zpracovává o jejím dobrodiní a nezbytnosti jejího zavedení. Samozřejmě se při tom, jak jinak, svezou i nevinní, jak je obvyklé u všech zneužitelných věcí. Je přece tak lákavé dát na seznam zakázaných stránek někoho nepohodlného, třeba konkurenční firmu, i kdyby neměla s pedofilií nic společného! Možná se to časem s připitomělou omluvou vysvětlí, jenže firmu to mezitím položí. A to je oč tu běží! Každý dnes ví o cenzuře v Číně, ale že se likvidační cenzura používá i v údajně

demokratické Austrálii, tím už se neargumentuje. Jde přece o svatý boj proti terorismu a pedofilii a kdo by se chtěl postižených zastávat, sám je docela určitě pedofil!

Napadlo mě, že by pro nás Virtuály nebylo tak složité během pár vteřin zlikvidovat všechny pedofilní stránky na světě, když na to oficiální policie nemá čas, nestačí na to, nebo spíš to potají ještě podporuje. Známe přece kódy, které napadené počítače zničí!

Jenže mi hned došlo, že to nebude jednoduché. Pedofilní stránky přece nebývají na serverech samy, snadno bychom s vaničkou vylili i dítě. Nebyl by problém deliktní data prostě mazat – jenže ani to by postiženým nevadilo, obnovili by si je ze záloh. Nejúčinnější by bylo udeřit na počítače, ze kterých se porno a pedofilní stránky plní. Pro policii je možná vyhledávání takových zdrojů příliš obtížné, ale pro nás?

Pokusila jsem se jen tak mimochodem zjistit, odkud vítr fouká. Podle protokolů na serverech není problém vypátrat počítač, odkud závadný obsah přichází a zjistit, komu počítač patří. Snad je to příliš obtížné pro pomalého člověka, ale ne pro Virtuála, který se dostane do prohledávaného počítače!

Výsledek byl ale pro mě příliš překvapující. Na první pedofilní porno jsem narazila přímo ve služebním počítači českého ministerstva vnitra – tedy právě tam, kde by měli proti tomuto jevu tvrdě vystupovat. Tak proto se jim boj proti pedofilům *nedaří* – vždyť si je sami hýčkají, aby se jim lépe zdůvodňovaly tvrdé zásahy proti jiným!

Neber si to tak pesimisticky, Káťo, napomenula jsem sama sebe. Svět je plný zloby od samého začátku, proč by zrovna teď měl být lepší? Internet vznikl z potřeby nejvíce přetechnizované armády světa a zdání svobody mu vdechli dodatečně studenti. Dnes se ho naopak zmocnila komerce a začala zpoplatňovat, co se dá. Můžeme být vděční aspoň za ty utlačované zbytky svobod, které se tam ještě udržely.

No, to je tedy optimismus, zpražila jsem sama sebe. A co Virtuálové? Ti jsou vosk? Nebo je taky považuješ za špicly?

Pravda, Virtuálové zatím nejsou podchycení ani využívaní tajnými službami. Jenže ve světě mnoho neznamenají, teprve se připravují. Zatím není vidět, co vykonali. Úžasné bohatství Školy se jednou stane základem vědění celého lidstva, i nadstavbová pelenitová síť dojde svého uplatnění, ale když porovnám počet Virtuálů proti počtům policejních agentů, neustále špiclujících internet, je to katastrofální nepoměr.

Mělo by nás být víc, mnohem víc.

*****

Přesně těmi slovy jsem to řekla Příteli, když jsem ho zkusila zavolat.

Byl, jako vždycky, v pohotovosti. Nic divného, když vím, že už pár let nespí. Nebo aspoň ne naplno. Na napůl-spaní jsem si sotva zvykla a musím přiznat, je návykové jako heroin. Kdy jsem vlastně naposledy spala naplno? Jakmile mě to Přítel naučil, prostě naplno nespím, tak je to!

Nejkrásnější na tom je, že k napůl-spaní nepotřebuji žádnou technickou podporu. Bohužel se to bez chitkonu nedá naučit, jinak by to bylo už dávno mezi lidmi rozšířené. Ale jak se to člověk jednou naučí, už to nezapomene, asi jako jezdit na kole. Tím spíš, že jsem z toho pomyslného kola prakticky vůbec neslezla.

Nevědět to, mohla bych si ale myslet, že mě celou tu dobu sledoval. Také bych ale nesměla vědět o zavěšování části pozornosti. Určitě to tak dělal, stejně jako já, když jsem včera sledovala šestačtyřicet webů současně a přitom jsem stihla v pagodě Školy studovat agronomii. Když se to vezme kriticky, bez pelenitové sítě bych to také nestíhala, normální internet bych nejspíš šestačtyřiceti vlákny úplně zahltila. Světlovod by to stihl, ale ten si jen tak někdo nedovolí.

„Také si myslíme, že bychom měli přibrat pár nadšenců," souhlasil se mnou. „Nedávno jsem to projednával s Radou Starších v Japonsku."

„Proč to tedy neuděláme?"

„Protože získání každého dalšího zasvěcence je velmi složité," odvětil. „Stále ještě netušíš, co všechno předchází tomu, než někdo z nás smí mezi nás pozvat dalšího."

„Kdo mi to nedávno básnil o svobodě Virtuálů?"

„Jaká je to svoboda, smět kdykoliv vzít pušku a střílet do lidí?" opáčil s klidem Angličana. „Tohle je přece něco podobného."

„Uznávám, že utajení může být potřebné, dokud jsme malá skupinka, kterou by kdekdo s tou puškou mohl rychle vyhladit. Ale doufám, že to tak nebude navěky."

„Považuj tedy sama sebe za důkaz, že nehodláme zůstat privilegovanou a uzavřenou kastou. Dobře víš, že tyto spolky považujeme za nejhorší zlo."

„Ale nějak málo nás přibývá!" namítla jsem. „Kolik nás přibylo od té doby, co ses mi znenadání zjevil?"

„Máš pravdu," připustil, ale nezdálo se mi, že bych ho zahnala do kouta argumenty. „Je to dost pomalý proces, nebo se ti to aspoň zatím tak zdá."

„Když si k tomu připočtu, s jakou rychlostí pracujeme..."

„My jsme rychlejší, ale ti, koho bychom rádi přibrali, nejsou. Nováčci musí dostat čas, aby se projevili. Jak dlouho, myslíš, jsem sledoval?"

„Podle toho, co říkáš, nejméně rok..." hádala jsem.

„Maličko přidej!" opravil mě. „Začal jsem, než ses dostala na vysokou školu."

„Ale to jsem se po internetu jen občas brouzdala, nediskutovala jsem."

„Ne?" pocítila jsem z té otázky úsměv. „Už jsi zapomněla, jak jsi kdysi jednoho diskutujícího rozhořčeně usadila, když všechny přesvědčoval, jak jsou Češi pitomí, zbabělí a ubozí... ovšem kromě něho?"

„Myslíš to s tím vtipem o černouškovi ve vápně?"

„Přesně ten!" odvětil. „Černoušek vylezl z vápna celý bílý a hned začal nadávat na černochy. To se mi opravdu líbilo – a nejen mně, ten vtip sedí na mnohem více lidí, než se zdá."

„Jenže to jsem se na vysokou teprve chystala," nedala jsem se.

„Měl jsem vás zaháčkovaných čtyřiašedesát," přiznal. „Ale naplno jsem se směl věnovat jen jednomu, byla jsi to nakonec ty."

„Směl?" opakovala jsem po něm významně.

„Ručit smí každý jen za jednoho, dokud se i on nestane učitelem," řekl. „Stejně tak směl François ručit jenom za mě, když si mě vybral. V kodexu to není výslovně napsáno, ale spadá to pod nutnost utajení naší společnosti a v současnosti to považujeme za velice důležité. Mohu ti říci jen to, že jsem tě nakonec vybral losem z posledních osmi. Ostatní odpadli – obvykle pro něco, co porušovalo náš kodex."

„A co těch sedm, ke kterým byl los nepříznivý?"

„Jsou v pořadí, ale smím je jen zpovzdálí sledovat," připustil. „Stíhám to, jak ti nemusím zdůrazňovat, ale... něco už umíš, ale jsi pořád neopeřené holátko. Jistě si sama přiznáš, že na učitelku ještě nemáš..."

„Přiznám," připustila jsem pro změnu i já. „Mám problémy se v tom vyznat, proto se přece ptám. Ostatně, že je nás málo, uznáváš zase i ty, ne?"

„Je nás málo," souhlasil. „Ale je to jen otázka času. Každý z nás si časem vychová nováčky, i když to jde pomalu. Pomalu, ale jistě. Nemusím ti snad vysvětlovat, co je to geometrická řada?"

„Geometrická řada je obludná funkce," přikývla jsem. „Ale nemusí být dost rychlá. Když se podívám na zprávy ze světa, zdá se mi, že celé lidstvo stojí před katastrofou. Nás je přitom pořád jen pár stovek."

„Svět se vyvíjí rychle, ale nás také přibývá, nemysli si," ujistil mě. „Asi bys měla občas sledovat i naše zprávy, nejsou tak zmanipulované."

Ukázal mi, jak se k nim dostanu. Zprávy pelenitové sítě nebyly zdaleka hudbou budoucnosti, ani pouhý úmysl, uvedený v kodexu, měla jsem je od začátku v novém počítači. Zatím měly omezený rozsah, reportérů bylo málo a většinu zpráv přebírali z internetu, ale výběr by jim mohly závidět i známé světové agentury. Spoustu zpráv smontovali z pohledů více stran a k mnoha připojovali podivuhodně zasvěcené komentáře. Byla na nich znát databázová struktura, zejména tím, jak byly přístupné – nebyly indexované jen podle data vzniku, ale i podle několika různých směrů pohledu.

„Dobře," uznala jsem to. Samozřejmě jsem hned začala multiplexovat, abych si je prohlédla, což neznamenalo, že bych Příteli utekla.

„Nešlo by ale už dneska, s těmi pohádkovými možnostmi, začít aspoň popostrkovat vývoj lidstva k lepšímu?" pokračovala jsem po chvilce. „Byla by přece nebetyčná škoda nechávat takovou převratnou věc zahálet!"

„Trochu už v tom děláme," řekl neurčitě. „Když vidím, jak hltáš naše zprávy, najdi si tam nedávný Incident v zálivu z pohledu střel!"

Samozřejmě věděl, že při komunikaci s ním multiplexuji, jistě to dělal také, aspoň jsem se mu nemusela omlouvat, že se mu nevěnuji naplno. Ale to, co jsem začala sledovat, přesáhlo veškeré moje očekávání.

„On je někdo z vás řídil?" vyhrkla jsem na něho. „Jak je to možné?"

„Umožňovaly to," odvětil. „Byly to nejnovější střely, řízené procesory a vybavené vlastními kamerami. Tohle všechno lidé vymysleli, aby zvýšili jejich účinnost."

„No dobře, ale jak jste se do nich dokázali nabourat?"

„Jedno z našich tajemství je, že jsme prakticky po celém světě pronikli do výroby integrovaných obvodů. Integrované obvody velké hustoty dnes nenavrhují lidé, ale výhradně počítače. Počítače obvody navrhují, počítače je vyrábějí a lidé na ně jen dohlížejí – pokud jsou ještě schopni pochopit, oč vůbec jde. Dnes je na celém světě sotva pár lidí, kteří tomu opravdu rozumí, ale nikdo z nich nemá ten proces plně v rukou. Pokud ti lidé něco kontrolují, pak jen všeobecná schémata, navíc vyvinutá počítači, ale nikdo není schopen zkontrolovat obvod, obsahující několik milionů tranzistorů."

„To tedy kontrolujete vy?" asi se mi trochu rozšířily panenky.

„Dá se to tak říci," přikývl. „Do programů k navrhování procesorů jsme vložili úseky, které tam původně nebyly, totéž platí o konkrétních obvodech s vyšší hustotou integrace ode všech výrobců. Do všech jsme přidali části, které se na kontrolovaných schématech neobjevují a lidé je nemohou najít. A tam jsou pelenitové vysílačky, umožňující přímý vstup do nejdůležitějších registrů. Máme je v procesorech i ve snímacích prvcích. Když se nám podaří napojit se na ně, můžeme vidět obrazy snímané kamerami, vnutit svůj vliv procesorům a dokonce i odstavit lidi, kteří s nimi pracují. A nepotřebuješ ani sedět u svého počítače, chitkon se umí s nižší účinností přímo napojit na několik blízkých čipů."

„To znamená, že máte vliv na všechny moderní systémy?"

„Na všechny ne," přiznal. „Jen na ty, které jsme již rozluštili. Nemáme žádný vliv na starší obvody bez našich zadních vrátek a také nestačíme luštit všechny aplikace. Není snadné vnutit naši vůli cizím programům, ale kde se nám to podaří, stáváme se jejich pány. Díky pelenitovým vysílačkám to nezávisí na internetu. Když jdeš jen tak po ulici, můžeš

chitkonem zachytit i nejbližší policejní kamery a když se na ně soustředíš, uvidíš přesně to, co jinak vidí jen ***ostříži*** na policejních služebnách. Poblíž svého počítače se ale můžeš zaměřit na kterýkoliv počítač na světě. Nejvýznamnější je to u zbraní. Dokážeme dnes zneschopnit všechny typy letadel, zablokovat lodě a převzít řízení všech střel řízených procesory – tedy skoro všech nových. Zastavíme motory moderních aut, jsou-li také řízeny procesory. Uvědom si, že to jsou v poslední době skoro všechny motory na světě!“

„Páni! Kam se na vás hrabe Orwellův Velký Bratr!“

„Až na jednu maličkost,“ podotkl. „Nesledujeme obyčejné lidi v zájmu mocných, ale naopak mocné v zájmu obyčejných lidí. Je v tom, jak asi tušíš, jeden podstatný rozdíl.“

„To byste mohli v krajním případě, mít na to dost lidí, zarazit všechny současné války!“

„To bohužel ne,“ nesouhlasil. „Nemáme vliv na mechanické zbraně bez procesorů a těch je ve světě většina. Vojenskou rovnováhu bychom narušili tam, kde proti sobě stojí zbraně mechanické a hi-tech, jenže mír by to asi nepřineslo. Kalašnikovy a jiné primitivní zbraně by střílely dál, stejně jako by fungovaly ruské a čínské tanky.“

„Myslíš?“ zkusila jsem ho zviklat. „Co kdybyste přinutili hi-tech armády couvnout, stáhnout se z některých území – nebylo by na Zemi aspoň o něco víc míru?“

„Možná bylo,“ připustil. „Největší problém je se zbraněmi, které se dají zahrnout do hi-tech, ale jsou starší, takže nad nimi nemáme vliv. Takové zbraně by pak mohly mít nepřiměřeně velký a nekontrolovatelný vliv.“

„No a co by se stalo?“

„Nic víc než že by jedna strana konfliktu získala nezasloužené výhody a nechtěl bych vidět, aby to těžce poškodilo celý svět. Proto jsme nedávno rozhodli každý zásah v některé části světa aspoň symbolicky kompenzovat zásahem v jiné části.“

„Ale ten zásah v zálivu byl dost drsný!“ kritizovala jsem ho. „Pár tisíc mrtvých mi moc nesedí s deklarovanou mírumilovností Virtuálů!“

„Přečti si pozorněji celou sekci,“ pobídl mě. „Mrtví by tam byli tak jako tak, ale kdybychom se do toho nevložili, byli by na nevinnější straně a navíc by to byl začátek mnohem horšího konfliktu, který se teprve chystal. Zásah proti agresorovi se dá vždycky chápat jako menší zlo.“

„Prohlédnu si to,“ slíbila jsem mu. „Ale je tam ještě něco. Jmenuješ se Vojtěch, že? Proč jsi mi hned neřekl, že jsi ty střely řídil – ty?“

„Myslíš, že se jmenuji Vojtěch?“

„Tak tam přece jmenují toho, kdo za tou akcí stojí a všechny ty střely řídil. A řekni mi, kdo jiný může mít tak evropské jméno? Já ani François to nejsme!“

„Máš pravdu, byl jsem to já,“ přiznal bez dalších vytáček. „V Evropě je nás zatím tak málo, že nás každé uvedení jména jednoznačně určí. Japonců je víc, u nich to není tak znát. Měla bys ale vědět, co se tam vlastně chystalo. Přečti si to a dobře si promysli, jak by ses na mém místě rozhodla ty.“

„Jak se tak na to dívám, asi bych se rozhodla podobně,“ přiznala jsem.

„Jen ti ještě vadí tolik mrtvých, viď?“

„Upřímně řečeno, vadí,“ přikývla jsem.

„Projdi si celou větev zpráv, zabývající se situací států kolem zálivu. Pochopíš, že pouhé selhání střel jako v Argentině by válku nezastavilo. Ten účinek mělo až potopení tří lodí. Až si to projdeš, můžeš mě soudit lépe.“

„Projdu si to a uvidím,“ slíbila jsem mu odhodlaně.

„Pak mě zavolej!“ odvětil – a zmizel.

Nebylo mu to zřejmě milé, došlo mi.

Došlo mi to, ale málo. Ve skutečnosti to bylo tisíckrát horší, než jsem čekala. Ani jsem netušila, co pro něho znamenám...

*****

Čím hlouběji jsem se do zpráv ponořila, tím víc jsem ale Vojtěcha chápala.

Předně o tom nerozhodoval sám. O úmyslu agresorů potopit v zálivu blíže neurčenou loď se Virtuálové dozvěděli včas, ale dokud to bylo jen ve fázi úvah vojenských a vládních špiček, nic proti tomu nepodnikli. Když ale kapitán vlajkové lodě Malkowich obdržel tajný rozkaz k akci, věděli o tom všichni a svolali všeobecnou poradu, neboli konferenci. Nepozvali jen mě, protože jsem mezi nimi byla příliš krátce a ještě jsem neznala všechny možnosti. Konference byly zatím jen pro znalé a zvané.

Hlasování o protiakci Virtuálů trvalo téměř půl vteřiny. Japonec Šoiči byl zpočátku proti a ostatní ho museli přesvědčit, jinak by rozhodnutí padlo mnohem dřív. Šoiči se nakonec dal přesvědčit nejen o nutnosti samotného zásahu, ale i o tom, že musí být tak drtivý, jak nakonec byl. Pouhé selhání raket by vedlo k zapojení letadel, která by se pokusila vybraný tanker potopit a i kdyby tomu Virtuálové zabránili, válka by vypukla s ještě větší silou. Jen naprostý krach první akce spojený s citelnými ztrátami však donutil generály a zejména politiky od počínající *preventivní války* ustoupit. Diplomatické využití jim překazil ruský diplomat Chlebnikov, ovšem Rusové se nesmáli dlouho, i jejich strana brzy utrpěla podobnou raketovou blamáž. Menšího rozsahu, ale také nepříjemnou.

Provedení akce Virtuálové svěřili jednomyslně Vojtěchovi a ten se jí chopil opravdu na poslední chvíli. Nikdy předtím nepilotoval střelu toho typu, proto ta první doletěla téměř k cíli, než se mu ji podařilo ovládnout, ale pak už dokázal řídit všechny tři najednou.

Vyhodnotit tuto akci mohli Virtuálové až po bouřlivém zasedání generálního štábu postižené armády, kde se teprve prokázalo, jak byla nejen nutná, ale i účinná. Generální štáb zastavil všechny přípravy na preventivní válku, dokud se tak fatální selhání nevysvětlí. Pravda, proti neznámu se vždycky špatně bojuje. Zbloudilé střely nejsou ve válce žádnou vzácností, občas se stává, že zasáhnou vlastní místo protivníka, ale aby se to stalo hned ve třech případech ze tří a zbloudilá střela se vrátila potopit loď, ze které ji odpálili, to bylo přece jen trochu moc náhod najednou. Příčina se nenašla, takže by se to mohlo brzy opakovat. Bylo opravdu rozumnější couvnout, zvlášť když se druhé straně konfliktu nic zlého nestalo a nebylo to ještě nutné žehlit mezinárodně.

První skutečnou bitvu tedy Virtuálové vyhráli. Na celé čáře. A dokonce tak, že při ní nejen nebyli odhaleni, ale prakticky nikoho ani nenapadlo hledat skutečnou příčinu té tragédie. Bylo to jen dobře. Bez puncu neznáma by ta událost nebyla tak účinná.

Ani mně nezbylo, než to uznat.

*****

„Vojtěchu! Kde jsi? Omlouvám se ti!“

Přítel ale nejspíš takové kajícné přivolání nepotřeboval, objevil se skoro okamžitě. Z lidského neurychleného pohledu to ostatně okamžité bylo, ani já jsem nepotřebovala na své volání víc než desetinu vteřiny.

Ležela jsem zrovna v posteli, vedle mě klidně oddychovala tvrdě spící Ivka. Podle hodin zapnutého počítače, jehož ***chitkon*** jsem měla na čele, byla jedna po půlnoci. Vzhledem k tomu, že jsem dnes napůl-spala i přes den – snad to na mně nebylo vidět, naopak bych řekla, že jsem celý den vypadala čile – jsem teď v noci nepotřebovala spát ani napůl. Nádherná příležitost pro rozhovor! Přítele nebudu budit nevhod, beztak nespí!

„Čím mohu posloužit?“ ozval se, první čtvrtvteřina ještě ani nedoběhla.

„Potřebuji hlavně radu," ujistila jsem ho.

„Pro tebe vždycky!"

„Chtěla bych se naučit, co děláš s těmi střelami. Dostat se jim pod kůži a případně jim dát jiný cíl."

„Proboha, proč?" uklouzlo mu.

„Abys nebyl jediný, komu takové úkoly svěřují," odvětila jsem.

„Proč si myslíš, že jsem na to jediný?" zeptal se trochu podezíravě.

„Protože to na té bleskové poradě přesně tak někdo řekl a ostatní proti tomu neprotestovali," řekla jsem. „Včetně tebe, takže na tom něco bude."

„Nemyslím si, že by to byl nejlepší úkol pro tebe," zapochyboval. Tím mě ale jen utvrdil v mém úmyslu.

„Kdyby k válce na Zemi opravdu někdy došlo, mělo by nás na to být víc," pokusila jsem se to zdůvodnit. „Je hezké, že dokážeš řídit tři střely najednou, ale ve skutečné válce by jich létaly tisíce. A to, řekla bych, sám s jistotou zvládnout nemůžeš."

„V tom mě trošku podceňuješ," dělal schválně uraženého. „Naopak se důvodně obávám, že ve skutečné válce si ani neškrtnu, protože ani na jedné, ani na druhé straně žádnou podobnou střelu nepoužijí. Tohle byla náhoda, kdy se generalita rozhodla zahájit válku testováním novinek. A to měli první čtyři kousky ze zkušební série, zbytek by musely obstarat obyčejné dělové náboje, bomby a neřízené rakety. S těmi na dálku neuděláme vůbec nic."

„Ale já si myslím, že by to se mnou stálo za pokus, ne?" pokusila jsem se to otočit.

„Poslyš, Katko, proč tolik toužíš stát se zrovna vojenským expertem? Je přece plno důležitějších a užitečnějších úkolů, které bys jako Virtuálka lehce zvládla. Proč tě zajímá zrovna tohle?"

„Protože bych, když už by to bylo nutné, těm lodím rozbila jen přídě. Nejspíš by šly i tak ke dnu, ale lidi by to stihli do záchranných člunů."

„Pořád je lituješ, co?" vzdychl si. „Já ne. Když vím, že se pokoušeli úplně stejným způsobem povraždit námořníky toho tankeru... Proč je chtěli za živa upálit a roztrhat na kusy? Co jim udělali? Nic. Protože se praštění generálové spolu s politiky dohodli, že nastal čas vytřít celému světu zrak a povraždit nějaký ten milion lidí, aby před nimi všechny státy kolem padly na kolena a nechaly je dělat, co se jim zlíbí?"

„Řekla bych, že jedni i druzí byli oběťmi těch generálů," odvětila jsem.

„Částečně máš pravdu," připustil. „Obětmi by byli jedni i druzí. Ale přece jen vidím děsivý rozdíl mezi námořníky na civilní a na válečné lodi. Jedni chtěli někam dopravit náklad ropy, druzí smrt. Obě skupiny dobře věděly, co vezou, ale jen jedni mohli mít svědomí čisté, druzí museli vědět, že jdou vraždit. Ty první bych proto litoval."

„Já lituji všechny. Nebylo by lepší při nějaké další zkoušce nasměrovat ty rakety na některého velícího generála? A nejlépe na celý štáb?"

„Těžko. Ti bývají v takové chvíli bezpečně mimo dostřel."

„Na dostřel od nich se nekonají ani zkoušky, kdy jde opravdu o život?"

„Zásadně ne," trval na svém. „Už mě to napadlo taky. Ale ti, kdo o tom rozhodují, jsou vždycky co nejdál a pěkně v suchu."

„A co kdyby šlo o větší střely, třeba o nějaké mezikontinentální?"

„Ty zase nenesou obyčejné třaskaviny," upozornil mě. „Při zkouškách nesou jen olověnou zátěž, ale kdyby je nedejbože odpálili naostro, nesly by atomové hlavice. Když si připočteš, že generálové neřídí bojiště na místě, ale z pohodlí nějakého města, byl by to strašlivý masakr nevinných."

„Dobře, ale přece jen... nepřesvědčil jsi mě, že by nebylo lepší, kdyby tohle umělo víc lidí než jen ty.“

„Nehodlám tě přesvědčovat, jen bych tě chtěl varovat, že to není pro tebe. Ale když si to sama určíš za svůj úkol, bude mou povinností pomoci ti. I když s tím, jak sama cítíš, vnitřně příliš nesouhlasím.“

„Hele, Vojto, já opravdu nechci, abys na to byl sám,“ nasadila jsem prosebný tón, že by mi neodolal jen kámen. „A poslyš, když už vím, jak se jmenuješ... nemohli bychom se někdy setkat?“

„Setkáváme se teď přece často, skoro denně,“ namítl.

„Ale jen jako dva mlhavé obláčky, to přece nemůže být ono...“ namítla jsem. „Co se takhle setkat při nejbližší příležitosti osobně... třeba v nějaké kavárně? Věř mi, strašně ráda bych tě poznala!“

Nemohla jsem tušit, že jsem právě – obrazně řečeno – šlápla na minu!

„Na mně si raději nemysli!“ odmítl prudce. „Nejsem typ pro tebe!“

„Tak to ani nemyslím,“ odvětila jsem rychle. „Viděl jsi mě přece na obrázku a víš, že ani já nejsem typ, který by se ti líbil. Ale do opravdových přátelství by se ani nemělo míchat nic jiného... penězi počínaje, sexem konče. Proč bychom nemohli být přátelé?“

„To už, jak se zdá, jsme,“ namítl.

„Taky si to myslím,“ odvětila jsem rychle. „Ale právě proto by nám snad nemělo nic bránit poznat se... tak trochu osobně, nemyslíš? Podat si ruce, podívat se vzájemně do očí, co by nám pak scházelo?“

„Třeba víc, než si myslíš,“ trochu uhnul a znatelně ochladl. „Mohli bychom toho oba litovat. Takhle je to opravdu lepší, věř mi, prosím tě.“

„Tím mě chceš vážně přesvědčit?“ rýpla jsem si. „Vymysli si něco věrohodnějšího, génius nejsem, ale husa snad také ne!“

Chvíli mlčel, ale pak na mě spustil hotový vodopád slov.

„Dobře, když to chceš tak nutně vědět... podat si ruce nemůžeme, žádné nemám. Rozumíš? A to není všechno, co mi chybí! Podívat se vzájemně do očí? Nemám ani oči, víš? Dívám se na svět jen webovými kamerami. Nebo kamerami střel.“

Vysypal to na mě tak rychle, že mi bylo jasné, že ani nemultiplexuje a věnuje se mi naplno. Panebože, jsem to ale husa! Ještě že neviděl, jak příšerně jsem zbledla!

„Jůžišmarjá, promiň!“ vyhrkla jsem stejně rychle – a také jsem ihned pustila ze zřetele všechno ostatní. „To jsem opravdu, ale opravdu nechtěla... věř mi to...“

„Věřím ti, že jsi to nechtěla,“ odvětil už zase klidně. „Ale prosím tě, přestaň mi nabízet osobní setkání. Ne že bych tě nerad viděl, ale chápeš už, proč o to nestojím? Mám se na tebe dívat nějakou kamerou? To už přece dělám dlouho. Ale co ty? Nebude lepší, když mě osobně nikdy v životě neuvidíš?“

„Když je to tak... chápu. Snad bys mi mohl poslat nějakou fotografii... z dřívějška, abych si tě tak mohla aspoň představit... ale... radši ne...“

Blekotala jsem z toho trapasu jako idiotka, jako by mě opustila veškerá inteligence – a možná to v té chvíli nebylo daleko od pravdy, jak úplně mě to rozhodilo... to tedy byla rána...!

„No dobře,“ vzpamatoval se Vojtěch jako první. „Chceš se stát vojenskou expertkou, budeš to mít. Varoval jsem tě včas. Ale slíbíš mi, že nezůstaneš jen u toho a přednostně dostuduješ svoji vysokou, aby ti nakonec ze všeho nezůstaly jen nějaké rakety plné třaskavin! To by ti za to nestálo, věř mi! Slíbíš mi to?“

„Slibuji!“ vyhrkla jsem.

„Tak je to v pořádku,“ řekl smířlivě. „Vím, že to neošidíš. Dobře, začneme našimi obvody umístěnými v procesorech a snímacích CCD. Když je zvládneš, budeš královnou všech počítačů na světě, kromě těch úplně nejstarších. Těch ale zvolna ubývá a nahrazují je novějšími. Dáme se do toho hned, nač to odkládat.“

„Díky, Vojto!“ poděkovala jsem mu jeho vlastním jménem, aby viděl... ježkovy oči, on přece nevidí! Tak aby věděl, že to s přátelstvím myslím pořád stejně vážně.

„Dobře, začneme...“ odvětil.

*****

Predátoři

Přebírat kontrolu nad cizími počítači jsem se pod Vojtovým vedením učila na svém starém notebooku. Tak starou kraksnu už beztak nechtěli ani v bazaru, ale v procesoru už byl obvod pelenitové vysílačky, takže nepatřil k těm úplně starým. Právě akorát, abych se to na něm mohla naučit. A aby mě dokázal urychlovat i na přednášce.

A zase to byla jen otázka rozhraní. Běžné počítače je měly dávno připravené, zato nejnovější stroje se musely nejprve trochu ***oťukat***, než jim člověk porozuměl. Vojtěch mi tvrdil, že u střel je to úplně stejné, až na to, že řídící počítače mají jiný operační systém, který nemusí být úplně standardní. Spolu jsme pak virtuálně navštívili jednu americkou zbrojovku, kde mi Vojta za normálního výstupního testování protiletadlových raket předvedl, jak je ovládat přes pelenitovou síť. Do probíhajících testů jsme ale nezasáhli, takže si naší návštěvy nikdo ani nevšiml.

„Za skutečného letu si to vyzkoušíš při nějaké zkoušce," sliboval mi. „Až nějakou zjistím, pozvu tě. Teď se podíváme, jak na bezpilotní letouny. Používají se dneska k největším lumpárnám, proto jich poslední dobou tolik havarovalo. Litovat je snad nebudeš, jsou to jen stroje. A pochopitelně to zatím nikdo oficiálně nepřiznal, jen do Afghánistánu nedávno pozvali experty, aby se tu sérii havárií pokusili objasnit."

„Ty už jsi řádil i v Afghánistánu?"

„Proč já? Je nás přece víc!" odvětil. „A bezpilotní letouny jsou pro nás poměrně snadný cíl. Jednak mají řízení více uzpůsobené lidem, kteří je řídí, za druhé mívají lepší kamery s vyšším rozlišením."

„A za třetí způsobily největší masakry civilistů, takže je dobře, když je zničíte. Ale kdybych do toho mohla mluvit, nechala bych je padat tak, aby to nikomu neublížilo."

„Za zločiny mohou ti, kdo je řídí," připomněl mi. „Zbraně nelituj, jsou to jen stroje. Ale lidi kolem nich by měli mít rozum a aspoň kus svědomí."

„Oni to jistě dostali jako rozkaz," hájila jsem je.

„Mají rozkaz likvidovat teroristy, ne civilisty," namítal. „Kdyby přesně plnili rozkazy a zabíjeli nepřátele, nic bychom neřekli. Jenže oni na jednoho zabitého bojovníka pobijí pár desítek dětí. Jen se jich moc nezastávej!"

Skončili jsme instruktáž sledováním jednoho letounu. Zpočátku jsme nezasahovali, jen jsme se oba dívali kamerami letounu a Vojtěch mi předváděl, jak s ním operátor pomalu křižuje nízko nad horami. Pro nás letoun letěl obzvlášť pomalu, snímková frekvence byla pro nás pomalá, ale dokud jsme pozorovali nádherné panoráma vzdálených divokých hor, nad nimiž se letoun vznášel, jednotlivé obrázky se příliš nelišily. Stačili jsme je sledovat okrajově multiplexem a přitom jsme spolu diskutovali. Vojtěch mi předvedl, jak ve druhém plánu, o kterém operátor letounu neměl nejmenší tušení, testuje všechny jeho agregáty.

Konečně se vpředu před letounem objevila vesnice, pár roztroušených barabizen na svahu. Nic se tam nepohnulo, vesnice zřejmě spala.

„Vidíš tam nějakého bojovníka?" zeptal se mě rychle Vojtěch.

„Ani noha!" odvětila jsem. „Leda by byli v domech."

Operátor mezitím přepnul kameru na infračervený rozsah. Obraz se rázem změnil, bylo znát, že jeden z domků je světlejší než ostatní.

„Tam uvnitř jsou lidé," upozornil mě Vojtěch. „Je jich tam zřejmě víc. Na termovizi se dá rozeznat obydlený dům i zhruba odhadnout množství lidí uvnitř."

„A ty ostatní domy jsou prázdné?" zajímalo mě.

„Také jsou obydlené, ale v jednom domě je jich prostě víc. Teoreticky by to mohli být bojovníci Talibanu, ale spíš to bude početnější rodina, to už se nedá odlišit.“

Obraz se přepnul do viditelného světla a vzdálený operátor manévroval, aby se mu nejteplejší dům dostal do zaměřovacího kříže.

„Podle čeho může vědět, že tam jsou nepřátelé?“ nezdálo se mi to.

„Tam jsou nejspíš ženy a děti. Tomu rošťákovi u ovladače to zřejmě nevadí, právě odjistil rakety!“ upozornil mě Vojtěch zbytečně, vždyť mě krátce předtím učil přes snímače procesoru vnímat vše, co se týkalo řízení letounu i střelby.

„Myslíš, že chce opravdu střílet?“ zaváhala jsem, ačkoliv procesor již odesílal zprávu, že cíl byl uzamčen a těžko se o tom dalo pochybovat.

„Nejen chce, právě začal. Kdybych to nezrušil, už by to tam letělo!“

„Co teď?“ znejistěla jsem. „Střílet nemůže, ale co dál?“

„Jsou dvě možnosti,“ odvětil Vojtěch. „Vrátí se, nebo použije letoun jako kamikaze.“

„Tomu ale můžeme zabránit, ne?“

„Jistě,“ souhlasil. Ale cítila jsem, jak pro jistotu zablokoval zbraně i jak se operátor postupně pokouší uvést do činnosti všechno, co by mohl použít.

„Máš pravdu,“ přiznala jsem. „Snaží se střílet, naštěstí marně.“

„Marně díky nám,“ podotkl Vojtěch. „Uvidíme, jak se rozhodne dál.“

K mému ulehčení se letoun zvolna obrátil a zamířil zpátky na základnu. Sledovali jsme ho dál, ale teď už jsme se bavili o dalších podrobnostech.

„Tyhle letouny tady dělají tu nejšpinavější práci,“ tvrdil Vojtěch. „Pilotují je ti největší zbabělci. Když nepřátelští bojovníci letoun sestřelí, pilot vůbec nic neriskuje. Sám přece sedí v naprostém bezpečí. Donedávna je startovali z letadlové lodi, dneska už je mají i na některé blízké základně, aby to měli blíž, ale většina operátorů sedí klidně doma, ve Spojených státech. Mají to tam s kafíčkem, klimatizací a úplně bez nebezpečí.“

„Co ale budou dělat s tímhle?“ zajímalo mě. „Jak si to vysvětlí? Jistě otestují vše co půjde, ale všechno bude v naprostém pořádku! Budou z toho pěkně jeleni!“

„Skoro by mě zajímalo, jak by se na to tvářili,“ povzdychl si. „Tenhle je tak trochu výjimka. Operátor nesedí ve Státech, ale kousek odsud, zřejmě je to jeden z expertů, vyslaných k objasnění problémů poslední doby. Ale je to stejná potvora jako ostatní.“

Letoun se mezitím přenesl přes dva horské hřebeny a začal klesat. V dálce se před námi objevila plocha letiště a letoun zvolna – pro nás úplně hlemýždím tempem – nasadil na přistání. Letadlová loď to tedy nebyla.

„Mohli bychom se na ně dívat tou kamerou, až se budou kolem letounu hemžit?“ napadlo mě.

„Ne, mám jiný plán,“ ujistil mě náhle stroze. Letoun se normálně snášel na ranvej, ale Vojtěch převzal řízení letounu a odpojil nic netušícího operátora.

A pak... Drobná odchylka – a do zaměřovacího kříže se dostalo veliké cisternové auto. Blikla zpráva o uzamčení cíle a obraz se zahalil chvostem ohně a dýmu. Vojtěch odblokoval a odpálil právě tu raketu, která měla předtím vraždit ve spící vesnici. Ale na tom nebylo dost. Dříve než se prostor před letounem vyčistil od dýmu, sama jsem jasně viděla, jak se letoun naklonil do mírné zatáčky a zamířil přímo na nízké obrněné auto ve stínu rozložitého stromu. Za autem bylo i několik stanů v barvě písku.

„Bacha, tam jsou přece lidi!“ upozornila jsem Vojtu.

„Vím,“ řekl suše. „Chlápek, co sedí v tom autě, právě zoufale kvedluje ovládacím kniplem a nemůže pochopit, proč ho letoun neposlouchá. A teď přestal – nejspíš vyskočil od obrazovky dálkového řízení, protože na ní vidí, že to letí přímo na něho. Na útěk je ale

pozdě, nestihne to. Uvědom si, Kateřino, před chvílí se pokusil o hromadnou vraždu desítek spících vesničanů, žen a malých děcek. Teď si najednou uvědomil, že se stal sám terčem vlastní zbraně. Ujišťuji tě, všichni jsou stejná sebranka, on i jeho kolegové, co jsou s ním v tom autě! Lituješ je?“

„Ani moc ne...“ špitla jsem, ale cítila jsem, jak mi na čele vyskočil pot.

Stranou vpředu explodovalo cisternové auto a rozlila se tam děsivá záplava ohně. Raketa byla rychlejší než letoun – snad u té cisterny nikdo nebyl... Obraz se od tlakové vlny výbuchu otřásl, ale ještě se uklidnil. Nízké obrněné auto se nám ale v čelní kameře rychle zvětšovalo, teď už to bylo rychlé i pro nás. Obraz byl trhaný už předtím, ale každý další snímek byl blíž a blíž. Roztřáslo mě to, pochopila jsem, že právě prožívám pocity japonského kamikaze, řítícího se na osudově zvolený cíl. Až na to, že ležím ve své posteli pár tisíc kilometrů od toho místa...

Auto vyplnilo celý obraz – viděla jsem pomalu se otevírající dveře, za nimi postavu v maskovací uniformě, ale byla příliš pomalá. Chlap nestihl ani otevřít dveře, natož aby se dostal ven. Ještě jeden obrázek zblízka - a pak obraz náhle zmizel.

„Dokonáno,“ řekl Vojtěch suše. „Ať je jim aspoň země lehká!“

„Tys je zabil...“ řekla jsem jako v transu.

„A hned tři, pokud ne víc,“ řekl mrazivě. „Lituješ je?“

„A... ani moc ne...“

„Uvědom si, že ses rozhodla právě pro tohle,“ pokračoval pořád ještě tak stroze. „Varoval jsem tě, že to není nic pro tebe. No, napoprvé jsi tím prošla poměrně dobře, měl bych tě možná povzbudit, ale neudělám to. Válka je totiž svinstvo, uvědom si to. Zatím jsme se rozhodli být v ní nestranní. Možná je to chyba, agresor nikdy není v právu, ale dohodli jsme se nehnout prstem, kdyby operátor útočil na pravé bojovníky. Místo toho, co jsi viděla, bys byla svědkem, jak je raketa trhá na kusy. Ani to není povzbuzující pohled a nebylo by to poprvé, Hičihiko to už párkrát viděl.“

„Nestranní...“ vrtěla jsem hlavou. „To je divné, když občas děláte tohle. Nikomu jste přece válku nevyhlásili.“

„Války se dnes nevyhlašují,“ ujistil mě suše. „Žádná z dnešních válek nebyla vyhlášená podle pravidel. Vyhlášení války se chápe jako výhoda pro napadeného, mohl by se na ni připravit – ačkoliv útočník se připravuje déle a navíc si volí místo i čas útoku. Američané dodnes nemohou zapomenout Japoncům přepadení Pearl Harboru před doručením vyhlášení války, jenže sami od té doby žádnou válku čestně nevyhlásili.“

„A teď půjdeme udělat něco podobného na jiném místě světa, jak jsi říkal?“ trochu jsem se otřásla při pomyšlení, koho to bude stát život.

„Nepůjdeme,“ odvětil. „Reciproční akce děláme jen když střílí i druhá strana, i kdyby to bylo jen cvičně. Jenže teď se zrovna nikde nestřílí.“

„Tím líp!“ oddychla jsem si.

Na okamžik jsem přece jen zapochybovala, jestli jsem si vybrala úkol správně. Asi to opravdu není nic dobrého pro nás ženské. A to jsem ještě nic odporného neviděla, žádné mrtvoly rozbité na kusy, žádnou krev. Při tom výbuchu prostě zhasl přenos, jako kdybych se odpojila vypínačem.

„A říkal jsi, že to řídí největší zbabělci téhle války,“ vzpomněla jsem si. „To jsme teď přece i my dva, nebo ne?“

„Do jisté míry ano,“ přisvědčil. „Nám dvěma se nemohlo nic stát. Jenže jsme tam nebyli, abychom přinášeli nevinným lidem smrt. Od nás to byl akt spravedlnosti. Čím kdo zachází, tím také schází a každý vrah by měl sejít vlastní zbraní!“

„Já už mlčím," pípla jsem. „Jen bych řekla, že to odnášejí moc malé ryby, zatímco velkých se to nedotkne."

„Zatím," odvětil klidně.

Znělo to ale jako výstraha.

*****

Tentokrát jsme se rozloučili úplně jinak než jindy.

Upřímně řečeno, byla jsem ráda, když mi Vojtěch oznámil, že mě opouští. Poradil mi, abych si ještě jednou dobře promyslela, jestli si raději nezvolím nějaký jiný úkol, ale na to jsem jen hrdě pohodila hlavou. Nepřemlouval mě, ale nezdál se mi ani nadšený.

Teprve když jsem osaměla – a do rána chybělo ještě hodně, zatímco ve vzdáleném Afghánistánu už rozbřesk končil – mohla jsem si řádně vychutnat depku, do které jsem se vlastní vinou dostala.

Nebylo to z toho, co jsem právě zažila daleko odtud.

Teprve teď jsem se rozbrečela nad Vojtěchem. Anebo nad svou pitomostí, že jsem ho tak neomaleně... ale já jsem přece nevěděla, co mu je! Nemohla jsem to ani tušit! Zvědavost snad není darebáctví a že jsem zvědavá? No tak jsem! To snad není hřích!

Ale na druhou stranu mi bylo jasné, že jsem ho mohla hodně citelně ranit. Podat si ruce a podívat se navzájem do očí, to je snad dobrá nabídka, zvlášť když jsem ji myslela upřímně. Ale pro člověka, kterému ruce i oči chybí? Nesmím se divit, že mě tak ostře odmrštil, spíš bych se měla divit, že se od toho dokázal tak rychle oprostit.

Ačkoliv... možná jsem nepřímo zavinila i smrt těch vojáků v obrněném autě tisíce kilometrů odsud. Vojta mohl být z mé neomalenosti pořádně vytočený a i když to na sobě nedal znát, odnesli to ti chlapi. Ačkoliv si o to částečně sami řekli tím zbabělým ranním útokem na spící vesnici. Říká se, že mrzáci bývají až zbytečně krutí. Ale Vojtěch měl nárok být strohý, to nebyla žádná neviňátka. Ale přece jen... dopomohla jsem k jejich krutému konci? Jistě. Nebýt taková husa pitomá!

Teď už nic nenapravím. Ačkoliv, také jsem se potřebovala odreagovat a brečet pod peřinou, když to nikdo nevidí, není žádná hanba. Rozhodně je to lepší než ve vzteku někoho přizabít... ačkoliv, Vojtěchovi bych to nevyčítala.

Jak se asi může cítit? Bez rukou a bez očí? Pravda, na to, co dělá, ruce nepotřebuje, nemá ani myš a klávesnici, sype to do počítače přímo z hlavy.

Jenže si neukrojí ani krajíc chleba.

Virtuálové by ho měli vybavit aspoň pořádnýma robotickýma rukama, ale – to bych spíš měla předpokládat, Virtuálové si přece musí pomáhat... kameru má nejen doma, ale může využívat prakticky všech, na které si jen pomyslí, včetně tisíců kamer na veřejných místech, určených ke šmírování lidí Velkým Bratrem... soukromé jako veřejné, beztak mezi nimi není žádný rozdíl... Ale osobní setkání se mnou musel odmítnout, protože by byl pro něho i obyčejný pohled do očí děsivě deprimující.

Mohu to nějak napravit?

Těžko. A co víc, ještě bych to mohla zhoršit. Mohlo by se ukázat, že je ke všemu hluchý a sedí na invalidním vozíčku. Vlastně o něm nic nevím, jak bych mohla něco žehlit? A dozvědět se o něm něco, na to už vůbec nemám šanci, vždyť ani nevím, kde ho mám hledat. Čechy jsou velké a kdoví, může bydlet ve Švýcarsku nebo v Anglii... nebo u Japonců na druhém konci světa, ani to bych nemohla spolehlivě vyloučit. Vím, jak se jmenuje, když mi jeho jméno náhodou utkvělo v hlavě při sledování pelenitových zpráv, ostatní až od něho, když jsem se ho tak pitomě dotkla.

Co víc bych ještě mohla zvorat?

Náhle mě něco napadlo. Mohu se o Vojtovi dozvědět víc i bez něho.

François, třetí Virtuál v Evropě.

Vojtu zná dobře, byl přece jeho učitelem. Bude těžké ho najít, kdoví, kde se potuluje, ale jestli je v Evropě, zkusím to. Třeba podle jeho počítače.

Počítačů jsou v Evropě stovky milionů, ale nebudu hledat po internetu, pelenitová síť nebude tak hustá. I když je na ni napojený kdejaký procesor a kamera, neprojevují se, dokud je někdo neaktivuje. Podle toků pelenitové sítě bych mohla objevit, kdo ji tady využívá.

Mohla bych tak objevit i Vojtěcha, ale ten by jistě vycítil, že se ho snažím vypátrat, což by byl za současné situace super trapas. U Françoise mi hrozí trapas také, ale François mě spíš pochopí, i kdyby se mu vyrušení nelíbilo. U Virtuálů se dá očekávat pochopení, když mu upřímně vyklopím, proč to dělám. A mohl by mi pomoci.

Musím se dostat do Francie, pořádně se tam porozhlédnout a ignorovat místní internetové sítě. Trapas, že na Vojtu narazím zrovna tam, sice hrozí také, ale byl by snesitelně menší než v Čechách. Chci přece najít Françoise!

Ani jsem nevstávala, ležela jsem dál, jen jsem si přitáhla deku k bradě a prostě jsem se zaměřila jinam. Virtuální cesta do Francie byla podstatně kratší než letecká.

Co se kde nejblíž... ano, směr by zhruba odpovídal, vzdálenost taky, jen si ho ještě virtuálně podložím mapou. Jižní Francie, kousek od Marseille. Je tam sice tma jako u nás a v pytli, ale na pelenitové síti je všude jinde mrtvo, nemůže to být nikdo jiný.

„François! Jsi tu někde?“

Chvilku nic, ale netrvalo mu to ani desetinu vteřiny.

„Á, Káťa se nám tu rozhlíží!“ ozvala se odpověď. Česky jako všechno, i když François nejspíš reagoval francouzsky. Ačkoliv, kde je vyloučeno, že François, jako autor překládacího metajazyka, neumí česky?

„Vítám vás mezi nás, mademoiselle Kateřino!“

„Neruším?“ ujišťovala jsem se hned pro jistotu.

„Takové vyrušení může být pro mě jedině příjemné!“ ubezpečil mě.

„Tím lépe!“ odvětila jsem. „Nebude vám vadit, když se vás teď zeptám na něco velice důležitého, aspoň pro mě?“

„Vadit?“ opáčil galantně – ovšem, Francouz! „Naopak! Bude to pro mě velká pocta být druhý, kdo smí hovořit s první Virtuálkou na světě! I když jsem to vlastně očekával, nejbližší sousedé by měli mít ze zásady přednost před zámořskými!“

„Tak dobře!“ vzala jsem ho za slovo. „Bude to možná příliš důvěrné, ale jste první, na koho bych se mohla obrátit. Znáte jistě Vojtěcha, že?“

Françoisův hlas rázem, jako mávnutím kouzelným proutkem, zvážněl.

„Měl bych ho znát lépe než jeho vlastní matka, hlavně s přihlédnutím k tomu, že ta už pár let nežije. Oč vám jde, Kateřino?“

„Trochu jsem se ho dotkla,“ přiznala jsem zkroušeně. „Trochu víc, než jsem chtěla, než jsem vůbec mohla tušit. Víte, chtěla jsem ho dnes pozvat na kus řeči někam do kavárny, ale odmítl a přitom mi řekl, že je trošku... trošku handicapovaný. Co o tom víte vy, jeho učitel?“

„Aha... takže už to víte,“ odvětil. Neuvěřitelně pomalu, jako by to ani nebyl Virtuál. Bylo mi jasné, že multiplexuje a věnuje mi jen malé kvantum času, ale jistě ne proto, aby současně stíhal něco úplně jiného. Musel tedy přímo zuřivě přemýšlet. Nejspíš o tom, co mi ještě může říci a co ne...

„Prosím, už mě netrapte a povězte mi všechno! Vážně se ho nechci dalším vyptáváním dotknout a nechci, aby mi před ním ještě ulétlo něco tak trapného, jako dnes.“

„Na pozvání do kavárny přece není nic špatného!“ odvětil vážně, ale ne nepřátelsky.

„Kdybych mu aspoň neslibovala, že mu chci pořádně potřást rukou...“ dodala jsem ještě kajícnějším tónem.

„Vojtěcha se tím nedotknete,“ ujistil mě. „Už si zvykl.“

„Nevím,“ pochybovala jsem. „Totiž... já jsem mu přitom navrhovala, že si budeme chvilku jen tak koukat do očí... došlo vám už, co to bylo za trapas přímo stupňovitý?“

„No, trapas bych tomu neříkal,“ ujistil mě maličko klidněji.

Bylo to tím, že už se rozhodl, jak se mnou bude jednat v té choulostivé otázce? Nebo to mělo jinou příčinu?

„Myslíte, že nebyl?“ skoro jsem vybuchla. „Jak mu muselo být, když nemá ruce ani oči? A já před ním bez zábran plácám o pořádném potřesení rukama a o pohledu do očí, když ani jedno z toho...“

„Vy o něm ještě skoro nic nevíte, že, Kateřino?“ přerušil mě.

„Proto jsem se vypravila za vámi!“ ujistila jsem ho. „Vy ho jistě znáte a můžete mě uchránit od dalších trapasů, možná jako jediný, ale jen když mi teď všechno vyklopíte!“

„No, nevím...“ slyšitelně si povzdychl. „Ale nakonec... je to váš učitel, měla byste to asi vědět, když s ním budete tak často v kontaktu.“

„Nebudete se tedy vytáčet, že ne? Prosím, prosím...“

„Stejně byste se to jednou dozvěděla, dřív nebo později. Snad by vám to řekl sám, ale je to takové trošku delikátní... nakonec je asi nejlépe, že jste s tím přišla za mnou.“

„Co se mu vlastně stalo?“ vybuchla jsem netrpělivě. „Nebo je takový od narození?“

„Od narození jistě ne, Káťo,“ opravil mě. „On je takový od své smrti.“

„Počkejte, to přece...“ zajíkla jsem se hrůzou. Proboha – že by byl Vojtěch mrtvý? Vždyť se mnou jedná... ale vždycky jen jako obláček...

„Vojtěch je totiž náš první – a možná díky jemu zatím jediný – mučedník, víte?“ pokračoval François. „Je i má vina, co se stalo, jako jeho učitel jsem to tenkrát úplně nezvládl, možná jsem byl jednou z příčin jeho smrti.“

Ale! To by vysvětlovalo, proč tolik zvažuje, co a jak mi může povědět. Ale – jakou vinu na tom může cítit? Byl jeho učitelem, mohl by si vyčítat, že na něho neuplatnil dostatečně svůj vliv a nechal ho...

„Říkal vám už Vojtěch, k čemu je dobré vypnutí mozku?“ řekl François.

Zajiskřilo se mi v očích. Vojtěch mi přece prve říkal o případu, kdy si dva Virtuálové vypnuli mozek, aby se udělali necitlivými ke krutému mučení... a nakonec to jeden nepřežil...

„Ano, byli jsme to my dva,“ vzdychl si François. „Nečekali jsme, že v civilizované Evropě narazíme na takové bestie... ale Evropa je stejná jako zbytek světa, ne-li horší...“

„Já jsem přece nic neřekla!“ vyjekla jsem.

„Neřekla,“ připustil François. „Ale myslí vám to trochu nahlas a pro nás citlivější jste čitelná jako otevřená kniha... Nic ve zlém, maskovat se to jistě také časem naučíte...“

„Jak se to vlastně stalo? A co on...?“

„Přiznávám, hráli jsme si s tím oba,“ pokračoval. „Přišel na to on, ale já jsem to schválil. Neviděl jsem na tom nic špatného, použít proti finančníkům stejnou zbraň, jakou vládli lidem. Peníze! On to dělá dál, vím o tom, jenže teď už se mu nemůže nic stát... Bylo to ale nebezpečné od začátku, protože voldemorti nehrají podle pravidel, které sami hlásají. Ve chvíli, kdy se jim nedaří, kdy se najde někdo chytřejší, kdo je převeze, odhodí masky a nasadí hrubou sílu. Tehdy jsme ještě netušili, že vstoupit do jejich banky může být totéž jako vkročit do tygří klece. Než by nám předali naši výhru, skřípli nás. Žádný zákazník

banky si nevšiml, jak bleskově nás ochromili, nikdo netušil, že v podzemí bank nejsou jen trezory. Nestačili jsme to ani oznámit našim. Když jsme se probrali, byli jsme mimo dosah bankovních počítačů.“

„Pelenitové vysílačky přece...“

„Chitkony obsahují příliš malé pelenitové vysílačky a jejich účinnost klesá s rozměry nelineárně. Na přímou viditelnost naváží spojení od obzoru k obzoru, můžeš se bavit prohlížením obrazů všech sledovacích kamer, na které dohlédneš, ale stačí pět-šest obyčejných zdí a spojení už je nemožné. Vysílačky v procesorech jsou sice také miniaturní, ale přece jen řádově desetkrát větší a to stačí, aby zajistily spojení skrz jádro Země. Ale my jsme byli v podzemí banky pod vrstvami betonu jako ve Faradayově kleci.“

„A oni vás tam... mučili...“

„To už vám jistě Vojtěch řekl. Byla to naše nejhorší prohra s voldemorty. Od té doby před nimi každého nováčka důrazně varujeme, ale tenkrát jsme si neuměli ani představit, kdo proti nám stojí. Nevylučuji ani, že se od nás voldemorti něco o Virtuálech dozvěděli, znají tisíce způsobů, jak ze člověka dostat, co chtějí. Nevěřte, že by jim někdo odolal. Na Guantanámu nedostali z vězňů nic podstatného jen proto, že ti nic nevěděli. Většinou je sebrali jen kvůli divadlu o terorismu, takže byli prakticky nevinní! A lidem ve světě to začalo trochu docházet až po letech marných výslechů a věznění bez soudu a většina to nepochopila dodnes.“

„Ale co bylo s vámi?“ přerušila jsem ho nedočkavě.

„Pak jsem zachytil Vojtěcha, snažil se se mnou spojit. Byla mezi námi jediná zeď, bohužel betonová. Spojení prošlo ve chvíli, kdy někdo otevřel pancéřové dveře. Vojtěch byl úplně na dně a ptal se mě, jestli nebude lepší vypnout se. Nikdo to před námi nepoužil naostro, vždycky to bylo jen pod lékařským dohledem, ale tady hrozilo, že jim prozradíme co víme – a to by byla v té době nejspíš katastrofa. Dveře už se zavíraly, když jsem mu to schválil. A pak... pak jsem se vypnul také...“

„Vojtěch mi ale říkal, že si všechno pamatujete...“

„Pamatuji,“ přisvědčil. „On také. Rozhodně není oč stát. Naštěstí se při mučení občas stává totéž, mučitelé tomu ***vědecky*** říkají ***spontánní destrukce vědomí***. Ostatně, i my toho asi využíváme jen díky pradávným dispozicím, o kterých ani zdaleka vše nevíme. Tihle už na to zřejmě narazili. Pochopili, že další mučení je už jen perverzní zábava, ale nic víc se od nás nedozvědí. Pamatuji si, jak si do mne ještě párkrát zhnuseně s gustem kopli. A pak už se bavili jen o tom, kam a jak nás uklidí.“

„To muselo být příšerné...!“ otřásla jsem se.

„Ani ne,“ ujistil mě odevzdaně. „Slova kolem nás létala nezúčastněně, vnímali jsme je, ale nechápali. Naložili nás do auta a odvezli z města, aby si neumazali křišťálově čisté podlahy své banky. Je mnohem jednodušší vozit autem idioty, než mrtvoly. Odvezli nás do prvního hustšího lesíka, odvedli do houští a oba nás jednoduše střelili do zad.“

„Ale vás přece zachránili, nebo ne?“

„Ve chvíli, kdy nás vytáhli z banky, už po nás přátelé pátrali. Učitel se dvěma žáky přiletěli vlastním tryskáčem až z Japonska, aby byli co nejblíž. Byli jsme první zmizelí a přesně toho se náš Učitel nejvíc bál, proto se nás snažil ze všech sil objevit, případně nám pomoci. Rozmístil své dva žáky po městě, aby nás snáze našli.“

„Měli jste oba své chitkony implantované, že?“ hádala jsem.

„To nás zachránilo,“ souhlasil François. „Páskové chitkony v podobě starých japonských ***hačimaki*** by nám sebrali hned na počátku. Učitel stačil po městě rozmístit stovku zaměřovacích pelenitových vysílaček, ale ani ty nás neobjevily, dokud jsme byli

obklopeni betonem a železem. Pamatuji se i na to volání, ale v té chvíli jsem na ně nemohl odpovědět – ostatně by se na povrch nic nedostalo. Zaměřovače nás zachytily až když jsme se dostali ven. Učitel první pochopil co se děje, ale nemohl zasáhnout. Měl ostatně u sebe jen poloprázdný kufřík, ve kterém přivezl zaměřovače, beze zbraně se pustit do konfliktu s ozbrojenci nemohl, jen je z dálky opatrně sledoval. Dostal se k nám jako první krátce poté, co černá bankovní limuzína odjela, a zavolal si na pomoc žáky. Hičihiko je vynikající lékař, ale než se k nám dostal, Vojtěch zemřel. Mě střelili nepřesně, žádná ze tří kulí neprošla srdcem a Hičihiko mě zachránil – ačkoliv ani u mě to neměl snadné. Jenže pro Vojtěcha bylo pozdě. Nezachránili by ho ani v nemocnici.“

„Ale prosím tě – jak to, že Vojtěch dneska žije?“

„Nežije jako člověk,“ řekl temnějším tónem François.

„Je to snad – duch?“ hádala jsem s pochopitelným zděšením.

„Zajímala ses někdy o radioamatéry?“ zeptal se mě zdánlivě nelogicky.

„Ne,“ vyhrkla jsem zaraženě.

„Tak ti to musím vysvětlit od samého začátku, bude se ti to jistě hodit,“ řekl. „Radioamatéři totiž znají a rádi používají jev, kterému říkají GDO – grid-dip-oscilátor. Co to je? Máš dejme tomu laděný obvod – klasicky to je cívka s kondenzátorem. Když kondenzátor nabiješ, obvod začne kmitat, jenže kmity brzy zaniknou, proud se zbrzdí na odporu vodičů. Když přidáš vhodně zapojený tranzistor, který ztracenou energii pokaždé včas doplní, rozkmitá se obvod trvale. Kmity můžeme zachytit a změřit, především jde o jejich kmitočet, určovaný laděným obvodem cívka-kondenzátor. Změřit rezonanční kmitočet pracujícího oscilátoru je poměrně snadné, horší je to u vypnutého a dokonce zničeného přístroje. GDO ale laděný obvod rozkmitá zvenku a potřebnou energii dodá elektromagneticky. Stačí obě cívky k sobě přiblížit, měnit kmitočet a odečíst společnou rezonanci.“

„To už vím z fyziky,“ přerušila jsem ho. „I když to v učebnicích nebylo jako GDO, ale jako vzájemná rezonanční vazba laděných obvodů.“

„Měli bychom to sjednotit,“ souhlasil François. „Ještě důležitější je, že Hičihiko objevil podobný jev pro nervové impulsy. Pracoval na tom se svým přítelem Aičim, bývalým radioamatérem, a nazvali to BGDO – mozkový GDO. Je to pochopitelně neskonale složitější, ale umožňuje to přečíst lidský mozek ještě několik hodin po smrti a jako u běžného GDO nesejde na tom, zdali je mozek aktivní nebo zničený – pokud není zničený příliš. Hičihiko vzal prototyp BGDO s sebou do Marseille, takže Vojtěcha přečetl. Bylo štěstí v neštěstí, že ho střelili jen do srdce a ne do hlavy.“

Můj pocit se dal popsat jediným slovem – úžas.

„Přečetli ho? Ale – co s ním?“

„Hičihiko se v nouzi nejvyšší pokusil přítele uložit jen tak na atomový disk svého notebooku. Byl to jeho první pokus tohoto druhu, naštěstí vyšel, ačkoliv při tom Hičihiko zjistil, že na to ani obrovský atomový disk nestačí – tenkrát byly i atomové disky menší. Informace mají totiž v lidském mozku formu hologramů, který umožňuje jejich obzvlášť velkou hustotu. Hičihika naštěstí napadlo dát další díl Vojtěcha na jiný disk, připojený pomocí pelenitové sítě. Předpokládal, že se časem podaří tyto informace analyzovat. Ani ho nenapadlo, že tím vlastně provedl jeho reinkarnaci.“

„Takže Vojtěch je teď někde na disku a odtud...“

„Je to ještě jinak,“ upřesňoval to François. „Po smutném návratu do Japonska, kde Hičihiko ještě dlouho bojoval o můj život, ke své mrzutosti zjistil, že disk jeho notebooku je prázdný. Atomové disky jsou spolehlivé a cesta letadlem jim ani v nejmenším nevadí. Jenže

jednoho dne, když už se nemusel obávat o můj život, se mu Vojtěch nenadále ohlásil. Hičihiko se v první chvíli příšerně zděsil. Věděl přece, že je náš společný přítel bezpečně mrtvý! Převezli nás do Japonska oba, ale když se u Vojtěcha definitivně vzdali naděje, mrtvé tělo podle zvyků obřadně spálili! Vypadalo to, jako kdyby ho přítel volal ze záhrobí.“

„Takže on...“

„Žije v naší pelenitové síti,“ dokončil François. „Ano, někde se tam skrývá, jen on ví kde. O svém novém – a dá se skutečně říci záhrobním – životě nám prozradil jen málo. Nechce o tom mluvit a já se tomu nedivím. Můžete se ho na to zeptat, Kateřino, jestli to dokážete, ale pro nás to zůstalo záhadou. Neodvážil se ho na to zeptat nikdo.“

„Já nevím...“ zarazila jsem se.

Jenže jsem věděla.

Neodvážím se také.

*****

Šílený Miráž

Nepříjemné noční můry po Vojtově varování před voldemorty by byly čajíček proti tomu, co by mě čekalo po Françoisově svědectví – kdybych ke svému štěstí nemusela naplno usnout ani na okamžik.

Napůl-spaní naštěstí znamenalo konec snů. Bohužel i těch příjemných, ve kterých je člověk aspoň na čas šťastný. Pro mě mělo největší význam, že mi přestaly hrozit ty nepříjemné.

Problém byl v tom, že jsem to nemohla vytěsnit z hlavy.

Snažila jsem se zahloubat do učení, Škola byla plná vědomostí, neměl by tam být problém zapomenout na celý svět, ale tentokrát mi nějak nešly do hlavy, pořád mi je překrývala Françoisova slova.

Vojtěch je tedy Virtuál v pravém smyslu toho slova. My ostatní si tak jen říkáme, on jediný je pravý... Že by si na to zvykl? Těžko. Z jeho emotivních reakcí na mé pošetilé návrhy nevyplývalo, že bych ho neměla považovat za člověka. Jak se zdá, Vojtěch rozřešil prastarou otázku: mohou počítače myslet? O něčem vypovídá, že se jeho vědomí nevešlo na atomový disk – současné počítače tedy nedokáží pojmout to, čemu se eufemisticky říká duše člověka. Ale spřažené počítače pelenitové sítě mohou. A mohu potvrdit, že to Vojtěchovi myslí precizně a rychle.

Měla bych se o tom dozvědět víc. Mám další motivaci, proč se o to zajímat. Ale co se tím změní? Přinejmenším pro Vojtěcha – nic.

Nedivím se už, že se mstí voldemortům. Má k tomu důvod, který se dá opravdu jen těžko zpochybnit. Zabili ho. Kdyby měl každý nespravedlivě zabitý jeho možnosti, nebyl by osud vrahů tak jednoznačný.

Bylo by to jistě spravedlivější.

*****

Ivin budík nás obě dostal z postele. Navenek mezi námi nebyly velké rozdíly. Ivka vyskočila rychleji, spěchala umlčet budík, já jsem vstávala rozvážněji, ale ustrojené jsme byly stejně a do školy jsme vyrazily spolu. Ivka se zdržela snídaní, kterou jsem já v rámci boje proti obezitě vynechala, ačkoliv autority tvrdí, že je to marné.

Přednášky ubíhaly normálně. Otevřela jsem notebook, jedním vláknem jsem se zavěsila na profesorku, druhým jsem chtěla hlídat výraz vlastní tváře a zbytkem své kapacity se pomocí notebooku propojila s domácím hintysem, který jsem od prvního zapnutí ještě nevypnula. Mohla jsem tedy sledovat přednášku a přitom se toulat po internetu, o čemž kolem mě neměl nikdo ani tušení. Nikdo také netušil, že si všechno, co profesorka řekla, slovo od slova přenáším do textového souboru na disk. Nepotřebovala jsem k tomu ani klávesnici, zapisovala jsem to myšlenkami. Vojtěchův systém to umožňoval, proč toho nevyužít? Vladislava se od prvního járu pyšnila svými znalostmi těsnopisu, byla na to pyšná až na půdu, ta by koukala, jak ji bez velké námahy strčím do kapsy! Nemínila jsem se ale zbytečně vytahovat a o mé nové schopnosti proto nikdo nevěděl.

Na cvičení to bylo trochu horší. Snad bych to stihla, kdybych nechala notebook zapnutý, jenže jsem si chtěla odpočinout od urychlení a věnovala se plně cvičení. Jenže to nebylo nic platné, spíš jsem si to zhoršila. Nemohla jsem se upnout na nic jiného než na Vojtěchův strašný osud. Bloudění internetem bych si ještě uměla představit, ale být tam pořád, bez možnosti návratu... brrr! To tedy nebylo záviděníhodné, to tedy ne!

Přes vyučování jsem se nějak přenesla a než jsem se vypravila domů, zapnula jsem si ještě na chodbě před posluchárnou notebook, jen tak opřený o okenní parapet.

A teď honem – zavěšení na okolí, druhé na vlastní obličej, abych nepůsobila jako ožralá, a propojit se s hintysem!

„Teda, ty to nějak žereš!“ ozvalo se za mnou.

Jak jsem byla v urychlení, mohla jsem odpovědět, aniž jsem přestala sledovat stav propojení, takže jsem se dál brouzdala mlungem, jen jsem se ohlédla. Stáli za mnou Zdeněk s Mílou, přičemž hlas patřil Zdeňkovi.

„Komu z nás tří to vadí?“ opáčila jsem jakoby nic. „Předem hlásím, že mně ne!“

Nevšimli si ani, že jim věnuji sotva desetinu multiplexové pozornosti. Docela to na ně stačilo.

„Hele, Káťo, zabal to radši a pojď s námi na kafe!“ připojil se k debatě Míla.

„Mám tomu snad rozumět, že byste mi něco chtěli sdělit?“ zeptala jsem se jich dost odměřeně, aby bylo jasné, že jsem zdvořilá jen z povinnosti.

„Tak nějak,“ přikývl Míla. „Jen na jedno kafe, víc tě nezdržíme!“

„Nebuď labuť, nechceme přece tak moc,“ přidal se Zdeněk.

Zamračila jsem se trochu, ale bez dalších slov jsem sklapla notebook a vsunula do brašny. Zřejmě mi opravdu něco chtěli sdělit a podle zásad konspirativního chování bych je neměla bezdůvodně odkopnout. Předtím jsem to přece nedělala.

Ale co to? Cítila jsem, že jsem pořád v urychlení. Sklapnutím víka jsem notebook převedla do úsporného režimu, ale procesor se nevypnul, jen přešel na nižší taktování. Jeho pelenitová vysílačka mě ale i při tom udržela v urychlení a nepřerušila spojení s hintysem. Notebook teď sloužil jen jako retranslace. Na víc neměl a i jeho disk mi zmizel, jenže i to mi stačilo. Kluci zlatí, na to jsem měla přijít dřív! Náhle nebylo z kavárny očekávané zdržení, ale naopak, zůstala jsem urychlená i při chůzi. Krása! Za to si kluci zaslouží, abych se jim věnovala, jak dlouho budou chtít.

Než jsme došli do kavárny, musela jsem použít další zavěšení na okolní dopravní ruch. Nebylo by inteligentní skončit pod nějakým autem. Kluci celou cestu mlčeli, já samozřejmě taky. Nač se vnucovat?

Vstoupili jsme do kavárny, Zdeněk nás nasměroval na první volný stolek. Bylo tu více spolužáků i spolužaček, vyměnila jsem si letmý pozdrav s Ivkou a Jitkou, ale nikdo se na nás neobrátil, všichni měli vlastní zájmy. Všimla si nás jedině servírka, která to měla v pracovní náplni.

Posadili jsme se a Zdeněk objednal u servírky tři kávy. Vídeňské se šlehačkou. Chtěla jsem pro sebe obyčejného turka, ale Milan mě zarazil.

„Pozvali jsme tě, platíme to tedy my!“ ujistil mě.

„Já si dávám vždycky turka!“ ujistila jsem ho vzdorovitě.

„Aspoň jednou za čas ochutnáš něco lepšího,“ pokrčil rameny Milan.

„Prosím tě, proč pořád jen turka?“ přidal se Zdeněk. „Stejnak už víme, že sis nedávno pořídila úplně nový comp s největší obrazovkou, jakou kdy kdo z nás viděl. Proč pořád usilovně škotíš, když máš na takový... přepych?“

„Ten jsem nekoupila já,“ odvětila jsem. „Darovaným koním se na zuby nekouká!“

„A od koho je ten dárek?“ pokračoval Zdeněk.

„Od rodičů ne, ti na to nemají,“ odsekla jsem. „Ale byl u nás asi tak před měsícem na návštěvě strejček Ferdinand, já mu říkám Ferda Mravenec. Moc se nestýkáme, ale když se jako úspěšný podnikatel rozhodl sponzorovat mě na studiích, nebylo proč odmítnout, je to v rámci širší rodiny.“

„Tak to se teď budeš mít, když máš takového strejčka!“ nadhodil Zdeněk.

„Až na to, že to byl jediný dárek za posledních pět let,“ rozhodla jsem se zchladit jeho nadšení. „Strejda Ferdinand je jinak hroznej škot. Divím se, že se dokázal tak plácnout přes kapsu! Ale když už se to stalo, proč ne?“

Samozřejmě jsem si vymýšlela, ale byla jsem pořád v urychlení, takže jsem si stihla jedním vláknem vymyslet přijatelnou legendu ohledně nového počítače, proletět hlavou seznam příbuzenstva a vybrat si vhodnou oběť, na kterou to míním hodit. Vyšlo mi, že strejčky, kteří o naši rodinu léta nejevili zájem, mám celkem tři, jednomu jsem tedy tuto úlohu přidělila. Strejda Ferdinand byl starý mládenec, viděla jsem ho jednou v životě na nějakém pohřbu, už ani nevím na jakém, byla jsem tenkrát malá. To by mohl být ten úspěšný podnikatel, štědře sponzorující chudé neteře na studiích. Neříkala jsem mu sice Ferda Mravenec a nejspíš to byl zapšklý penzista s důchodem na hranici životního minima, v každém případě mi nikdy nic nedal, ani na tom pohřbu, ani jindy. Naštěstí jako legenda protestovat nemohl, zato mi mohl konečně k něčemu posloužit.

„Jen aby se na tebe nedíval po straně s jinými úmysly!“ nadhodil Zdeněk. „Známe to přece – krásná neteřinka a vilný strýček...“

„Prosím tě, neplácej!“ odfrkla jsem si. „Je mu přes šedesát! A jaké postranní úmysly by mohl mít? Copak vypadám na krásnou neteřinku?“

„Bejt na tvým místě, dám si na něho pozor!“ nepřestal rejpat Zdeněk.

„Spíš ho zase dalších pět let neuvidím,“ odvětila jsem klidně a ani jsem si nemusela vymýšlet, jedině tohle byla nejspíš pravda pravdoucí.

V té chvíli mě ale rozechvělo něco úplně jiného.

„Kateřino, měla bys pár okamžiků volna?“ ozvalo se mi z pelenitové sítě.

Vojtěch. V tuhle hodinu bych byla na cestě domů a rozhodně bych nebyla dostupná, nebýt toho, že mě kluci donutili notebook jen tak sklapnout.

„Pro tebe vždycky!“ odvětila jsem skrytě, jen do pelenitové sítě.

„Slíbil jsem ti možnost účastnit se zkoušky nové rakety, nasměruj se na jih Francie, umožním ti tam připojit se ke mně.“

Rozhovor s kluky přerušila servírka, která před nás pokládala po veliké sklenici se šlehačkovou šošolkou. Sledovala jsem ji jen multiplexem, stejně jako oba kluky. Měli jsme teď před sebou kávu, čistě mechanicky jsem si ji osladila, kluky káva také zaujala, na chvíli mě přestali sledovat. Pro jistotu jsem si na svém hintysu založila nový zápisník a začala slovo po slovu zapisovat všechno co jsme řekli, bylo to lepší než stenografování. Většinu pozornosti jsem mohla věnovat Vojtěchovi.

Byl skutečně někde na jihu Francie, podle všeho v nějakém letícím letadle. Zakrátko jsem se k němu připojila a společně jsme sledovali jakési zelené skvrnky.

„To je obrazovka radaru,“ vysvětloval mi potichu Vojtěch, jako kdyby nás někdo tady mohl slyšet. „Pilotovi se to promítá na sklo, takže může vidět cíl současně radarem i jen tak očima.“

„To je nějaké vojenské letadlo?“ zeptala jsem se.

„Francouzská stíhačka Mirage,“ ujistil mě.

„A co vlastně sleduje?“

„Letoun, který neodpovídá na výzvy dispečerů,“ vysvětloval mi.

„Jak to víš?“

„Multiplexuji se mezi pěti místy,“ sděloval mi. „Jednak jsem na dvou stanovištích leteckých dispečerů, třetím vláknem jsem na štábu protivzdušné obrany Francie, dalším

vláknem sleduji letoun, který vidíme na radaru a jedním sleduji další Mirage, který mám jako zálohu. Přestěhuj se se mnou do rakety, tady to přestane být zajímavé.“

Vnímala jsem, jak pilot francouzské stíhačky zkouší navázat kontakt s letícím letounem, ke kterému se blížil. Palubním počítačem procházela mimo jiné i fonie, tedy každé slovo, které pilot řekl. Françoisův interface mi to tlumočil do češtiny, takže jsem mu rozuměla. Pilot vyzýval neznámý letoun, aby se identifikoval. Žádná odpověď – asi jim nefungovalo rádio.

„Rádio jsem jim vypnul,“ vysvětloval mi rychle Vojtěch. „Proto nevědí, že způsobili poplach až na štábu protivzdušné obrany Francie.“

„Snad je nechtějí sestřelit?“ lekla jsem se.

„To jistě ne,“ ujišťoval mě. „Ale ke všem nehlásícím se objektům se preventivně pro všechny případy posílá stíhací doprovod. Zvláště dnes, kdy každý nehlásící se letoun může patřit teroristům.“

„Ale oni se nemohou ohlásit kvůli tobě!“ vyjekla jsem.

V kavárně jsem si dala do pusy lžičku šlehačky, ale multiplexování mi nějak nešlo. Mechanicky jsem si stenografovala podrobnosti hovoru, později si to prohlédnu, snad si toho kluci nevšimnou!

„Však také dělám všechno pro to, aby na ně Mirage naletěl,“ ujistil mě Vojtěch. „Snažil by se teď upozornit posádku neodpovídajícího letounu, že letí s doprovodem, případně by se jim pokusil nařídit změnu kursu na nejbližší francouzské letiště, tomu by se nikdo neměl vzpírat, když mu nejde rádio.“

„Takže se střílet nebude?“ ujišťovala jsem se.

Ale cítila jsem palubní počítač letounu zběžně testovat jednu ze střel, zavěšených pod křídly. A Vojtěch se mě snažil nasměrovat do testovaného procesoru rakety. Podívala jsem se tam. Bylo to tam mnohem jednodušší než v raketách, které jsem nedávno viděla s Vojtěchem v továrně daleko odtud. Bylo tam jen pár jednoduchých infračidel, napadlo mě, že tak asi vidí svět svým složeným okem moucha, také jen tečky různé barvy a jasu, ale tohle nebylo oko mouchy ani vosy, tento létající hmyz měl víc než smrtící žihadlo.

Rozdělila jsem se. Jedním vláknem jsem byla v procesoru střely, druhé vlákno zůstalo v letadle.

„Mon dieu!“ volal francouzský pilot. Tento výkřik Françoisův program nepřeložil, zřejmě to bylo nějaké citoslovce. „Uvolnila se sama, nic jsem... Mon dieu, vysadil motor, letoun je neovladatelný, vypadl i palubní počítač, musím se katapultovat!“

Čerpadla paliva mu vypnul Vojtěch, to jsem zachytila a pochopila. Bylo toho ale najednou na mě moc, v Praze jsem zamrzla se lžičkou šlehačky před ústy, na sebekontrolu už jsem neměla kapacitu. Palubní procesor Miráže se navenek úplně zasekl a přestal poslouchat příkazy. Stíhací stroj bez motorů je bezmocně letící sud paliva, ověšený výbušninami v několika podvěšených střelách. V té chvíli pilot nejspíš zvolí katapultáž a bude jednat čistě podle pudu sebezáchovy. Řekla bych, že mu nic jiného nezbývá.

Zato barevné skvrnky, jak je vnímal menší procesor rakety, se začaly zvětšovat. Co to znamenalo? Došlo mi to – raketa letěla na cíl.

„Proboha, Vojto! To není cvičení?“

„Ne, není,“ odvětil klidně, ale nezvykle ostře Vojtěch.

„Ta střela letí na to letadlo?“

„Přesně tak,“ souhlasil Vojtěch. „Má ještě tři-čtyři vteřiny.“

„Ale to snad...“

Nevšimla jsem si, že by Vojtěch ve střele něco ovlivňoval. Je dost dobře možné, že tu ani nebylo co ovlivňovat, to přece nebyla vysoce sofistikovaná střela, jaké jsme měli možnost vidět minule, tahle byla zřejmě jednodušší – ale nejspíš také spolehlivá.

Procesor střely vysadil naráz, jako první.

Ještě chvíli jsem vnímala procesor stíhačky, ale pak také naráz zmizel.

Byla jsem najednou spolu s Vojtěchem v jakémsi neznámém procesoru, neviděli jsme tu nic, jen jsme vnímali jakési hlasy. Zřejmě sem přicházely z nějakého rádia.

„Teď jsme v černé skříncе stanoviště francouzské protiletecké obrany," sděloval mi potichu Vojtěch. „Poslouchej!"

„Dvojko, dvojko, co se děje?" volal kdosi.

„Tady je dvojka. Jednička havarovala. Byl tam nějaký záblesk, nejspíš katapult, ale stroj narazil do hřebenů Alp a vybuchl. Dva kilometry severněji spadly trosky narušitele! Pošlete tam nějaké záchranáře, ale řekl bych, že mimo jedničky není co zachraňovat."

„Rozumíme. Vraťte se na základnu..."

Špička jazyka mi signalizovala bolest a vynutila si moji pozornost. Ta káva byla nejspíš příliš horká. Trochu jsem ucukla – a dokonce jsem stihla ustabilizovat lžičku, takže jsem nikoho ani nepolila.

„Proboha – šest mrtvých!" vyhrkla jsem.

Okrajem jednoho vlákna jsem si uvědomila, že jsem tuhle větu řekla dvakrát. Podle vytřeštěných očí Zdeňka a Míly, zírajících na mě přes stolek kavárny, jsem ihned pochopila, že jsem to řekla i jim, nejen jako zděšenou odpověď na Vojtěchovo suché sdělení, týkající se posádky neznámého letadla.

Dívali se na mě jako na šílence, ale já jsem šílená nebyla. Možná jsem se tak na pár vteřin chovala, ale rychle jsem se vzpamatovala. Francouzská stíhačka, co skončila jako hromada ohořelých plechů kdesi na svahu Alp, se jistě chovala šíleněji.

Nejšíleněji se ale choval Vojtěch, který to všechno způsobil. A stejně náhle se ztratil. Zanechal mě v kavárně nic nechápajícím klukům.

Proboha – šest mrtvých!

*****

V kavárně jsem se vymluvila na včerejší televizi, za což jsem přijala kamarádskou výtku, že myslím nezdvořile na televizi, místo abych dávala pozor, co mi říkají. Uklidnila jsem je, když jsem jim slovo od slova zopakovala všechno co přede mnou řekli. Tím jsem je přesvědčila, že jsem je opravdu dobře poslouchala. Uznali to – nemohli tušit, že to čtu ze souboru poznámek, určeného víceméně jen pro mě. Spokojili se s tím, jen se na mě chvilku divně dívali.

Jakmile jsem ale vyrazila z kavárny, začala jsem se shánět po Vojtěchovi.

„Vrahu!" oslovila jsem ho lakonicky, jakmile se mi ohlásil.

„Máš na soud plné právo, ale nejprve bys mě měla vyslechnout!" řekl klidně. Tak klidně, až mě z toho mrazilo.

„Převrátil jsi mi úplně stupnici hodnot! Už nikdy nebudu jako dřív! Myslela jsem, že Virtuálové jsou spravedliví, ale tohle...!"

Myslím, že jsem přitom brečela, ale naštěstí jsem šla po chodníku a lidé mě míjeli, aniž by si toho někdo všiml.

„Chceš-li soudit spravedlivě, musíš dát vždycky slovo oběma stranám," připomněl mi.

„Ale jak? Druhá strana leží rozsekaná na svazích Alp, záchranáři je horko těžko po kouscích sbírají do igelitových pytlů, jak jim chceš dát hlas? Jak, prosím tě?"

„Svědkem obžaloby jsi ty," ujistil mě. „Přísluší ti dát teď slovo svědkovi obhajoby, což jsem já. Anebo naopak."

„Naopak?" zarazil mě tou naprostou nelogičností. „Ty jsi přece vrah a tamto tvoje oběti, zabil jsi je tak jistě, jako kdybys je sadisticky rozsekal na malé kousky sekáčkem! Ty přece nejsi nezúčastněný svědek!"

„Oni jsou rozsekaní na kousky po svazích Alp," opakoval po mně. „Já jsem zase na prach spálený kdesi v Japonsku. Tím jsme si konečně kvit!"

Vyrazilo to ze mě dech, zastavila jsem se úžasem. Pán za mnou do mě nemotorně vrazil, bručivě se omluvil, obešel mě a rázoval po chodníku dál, ostatní lidé mě už jen lhostejně obcházeli. Mohlo to vypadat, že mám nějaký záchvat, mohla jsem vypadat nepříčetně, ale bylo mi vhod, že si mě nikdo z kolemjdoucích nevšímal.

„Co jste si? ...to byli oni? Jsi si tím jistý?"

„Kdybych po nich celou tu dobu nepátral, nebyl bych si tak jistý," řekl stroze. „Snad ale pochopíš, že jsem měl nárok na odplatu."

Takže to není vražda, uvažovala jsem, ale... až na to...

„Ale co pilot toho letadla?" vyhrkla jsem.

„Myslíš, že by ti grázlové důvěřovali nějakému poctivému pilotovi?" zeptal se mě, skoro jakoby litoval moji nechápavost. „Pilotoval jeden z katů. Nejspíš ten, který mě zastřelil – jedině tím si nemohu být jistý, v tom lese stáli všichni za mnou, když... Ale všech šest u toho bylo, tím jsem si jistý."

„Kam vlastně letěli?" zeptala jsem se zmateně.

„Do Švýcarska, ale na tom už nezáleží," řekl. „Všichni si to zasloužili, nemusíš je litovat. Spíš lituji, že před smrtí neprošli takovým peklem mučení jako já. Jen jsem jim tři vteřiny před jejich smrtí sdělil, že zemřou za nás dva – François by k tomu měl taky co dodat, ale stihl jsem kontaktovat jen tebe. Nevím ani, jestli si stačili uvědomit, co jsem jim řekl, je docela možné, že jim to ani nedošlo. Tu raketu rozhodně neviděli. Zato jich tam bylo šest proti mně jedinému... tím se to vyrovnává. Zkrátka – jsme si kvit."

„Ale co ten pilot stíhačky? Co ten s tím měl společného? Vždyť jsi ho donutil, aby se katapultoval... jakou měl na tom vinu?"

„To bylo pro jeho dobro," odvětil. „Nemůže za to, že se mu zbláznila stíhačka, ani že palubní počítač odpálil tu osudovou střelu. Kdyby normálně přistál, čekal by ho nejprve ostrý výslech a pak možná i doživotní vězení za hromadnou vraždu. Takhle se stal jen další obětí šíleného Mirage."

„Jediná nevinná," dodala jsem významně.

„Nevinná! To je teď to nejdůležitější slovo!" souhlasil. „Vytrpí si pár výslechů, ale bude v nich jako jediný svědek a ne obžalovaný, v tom je dost podstatný rozdíl. Sám ty grázly sundat nesměl, to by byla neodpustitelná vražda, ale umožnil mi dosáhnout spravedlnosti, proto jsem ho na konec donutil katapultovat. Těžko jsem mohl pro něho udělat víc. Piloti jsou ale tvrdí hoši a na tohle jsou vycvičení, nemělo by se ho to dotknout. Uvidíš, že brzy dostane novou mašinu a bude zase létat."

„Ty trosky mohly na zemi někoho zabít!" hledala jsem skulinku v jeho obhajobě.

„Nemohly. Počkal jsem, až budou míjet okraj Alp. Odpálil jsem střelu až když pod nimi byly jen holé skály. Neručím sice za nějakého kamzíka, ale dával jsem pozor, aby trosky nikoho dalšího neohrozily. Nejsem tak velký vrah, abys měla koho litovat. Všichni si to zasloužili a opakuji ti, neprošli ani mučením. Prásk – a hotovo!"

„To už jim teď může být jedno," opáčila jsem. „Jsou mrtví!"

„Já taky, víš to už přece," připomněl mi.

Musel tedy vědět o mé virtuální návštěvě na jihu Francie u jeho učitele, François mu to jistě hned za tepla řekl, ostatně jsem po něm ani nechtěla, aby něco zatajoval.

„Dobře," vzpamatovala jsem se. „Z hlediska vyššího principu mravního vražda na tyranech není zločinem. Přesvědčil jsi mě, že nejsi vrah. Ale mohl bys mi všechno sdělit aspoň pár vteřin předtím, než se to stalo. S důvěrou se nehazarduje. Co kdybych ti v tom zabránila? Mohla jsem třeba zařídit, aby ta raketa minula cíl!"

Pár milisekund přemýšlel.

„Máš pravdu, Katko," řekl kajícným tónem. „Neuvědomil jsem si, že co je jasné pro mě, nemusí být jasné pro tebe ani pro nikoho jiného. Ale musím tě zklamat. Neslíbím ti, že se to nebude opakovat, protože už se to opakovat nebude. Takže nebudu hazardovat s tvou důvěrou. Nebude proč."

Bylo to sice po stránce češtiny kostrbaté, ale logicky to nemělo chybu. Tato situace se už nikdy nezopakuje, takže Vojtěch nemá co slibovat.

Sevřela jsem pevněji brašnu s notebookem a opět jsem odhodlaně vykročila.

Měla jsem to už jen kousek.

*****

Expertka

Nikdy bych nečekala, jak důležitý pro mě bude ten starý notebook z bazaru, který mi rodiče ve své šetrnosti koupili.

Pravda, mým hlavním počítačem byl hintys od Vojtěcha, jenže desktop se nedá tahat s sebou. Zato dnes nosí kdekdo notebook v brašně, s popruhem ledabyle přes rameno. Čelenka se mi ve vlasech skoro ztrácela, ale ani ta nebudí pozornost. Nebyla jsem nápadná a přece jsem se teď pohybovala v urychlení téměř všude.

Urychlení se ovšem týkalo jen myšlení. Tělu žádnou rychlost nepřidá, zejména ne tělu tak... dobře ***tepelně izolovanému,*** jako je moje. Možná jsem teď chodila rychleji, těžko posoudit. Uvnitř jsem to vnímala jako slimáčí plazení, ale setrvačnost se nezměnila, zákon zachování energie také ne, takže když vyběhnu schody z metra, může se mi to zdát hlemýždí, ale nahoře budu funět jako lokomotiva. Klidně sebekriticky přiznám, že to byla jedna z mých přezdívek na základní škole, takže by se ani tady nic nezměnilo.

Kdysi mi má omezená pohyblivost vadila, užírala jsem se tím. Ve škole jsem v tělocviku prožívala množství krutých porážek a pokoření, neboť jsem byla prakticky ve všech závodech poslední. Nakonec jsem si z toho udělala životní filosofii – někdo zkrátka poslední být musí a tím vlastně přináším radost druhým. Občas to fungovalo, dokud se mi někdo nezačal posmívat extra škodolibě. Zvykla jsem si ale, že zrovna posměváčci nebývají nejlepší, takže si na mně hojí své ubohoučké mindráky. Proč je napodobovat v tom nejhorším?

Zaujala mě příhoda ze starého Řecka – ani nevím, komu se připisovala. Týkala se mladého, zdatného sportovce, právě vyhrál Olympiádu a všude se tím příšerně vychloubal. Až potkal filosofa, který se ho zeptal:

„Vyhrál jsi Olympiádu? Výborně! Takže všichni ostatní byli horší?“

„Jistě! Jsem nejlepší ze všech!“ odvětil pyšně sportovec.

„A není ti hanba chlubit se vítězstvím nad slabšími?“ ukončil debatu filosof a odešel.

Co mi teď chybělo na pohyblivosti, přebývalo mi na rychlosti vnímání. Pohybovala jsem se s několika zavěšenými vlákny pozornosti, kterými jsem kontrolovala cestu, abych nezakopla. Stačilo mi věnovat tomu malé kvantum pozornosti párkrát za vteřinu. Jako dítě jsem si občas hrála tak, že jsem šla se zavřenýma očima a jen jednou za tři vteřiny jsem je na krátké mrknutí otevřela. Většinu času jsem tedy neviděla a musela mi stačit jen ta krátká mžiknutí. Opravdu to jde, ale nezkoušejte to za volantem auta, to je strašně rychlá cesta do nemocnice. Už na kole je to – lidově řečeno – o hubu.

Teď jsem tak chodila prakticky pořád, oči jsem sice měla otevřené, ale vnímala jsem sotva setinu vteřiny, pak jsem se devadesát devět setin vteřiny věnovala něčemu jinému a přesto jsem se brzy naučila chodit bezpečně.

Jak rychle a rád si člověk zvykne na výhody a příjemnosti...

*****

Mohla jsem teď být s Vojtěchem častěji než dosud. Doteď jsem s ním trávila celé noci, teď jsem k nim přidala i dny. Bohužel výhradně virtuální. Vojtěcha už nikdy neuvidím a on mě jen přes kamery. Tím víc se mezi námi dalo hovořit o přátelství, o tom pravém kamarádství, ve kterém už nezbývá místo pro sex. Už proto, že Vojtěch je dnes jen malou hromádkou popela, zahrabanou kdesi v Japonsku, strašně daleko od domova.

Není nakonec lepší – napadla mě taková kacířská myšlenka – když to není člověk? Nenarušilo by se jinak to naše krásné, báječné kamarádství?

Nemohla jsem tušit, jak pronikavě to jednoho dne změním... ke všemu právě kvůli němu...

Zasvěcoval mě do tajů zbraní, využívajících procesorů a CCD-snímačů. Což znamenalo, že jsem teď virtuálně nejvíc pobývala za Atlantikem, kde je koncentrace těch smrtonosných hraček největší. Při té příležitosti jsem se okrajově věnovala i místním pamětihodnostem, osobně se tam těžko někdy podívám. Bohužel nešlo o přírodní krásy, ale o města, kde mají špiclovacích kamer naseto jako nikde na světě. Špiclovací kamery byly i u významných přírodních památek, jenže tam sledovaly spíš pokladny se vstupenkami.

Kamery jsou bohužel bez zvuku, takže jsem se nemohla zajímat o lidi. Nesnažila jsem se ani rozpoznávat jejich obličeje, což je hlavní úkol těch moderních bretschneiderů. Vyhledávala jsem jen zajímavosti a krásy měst. Z toho pohledu mě ale nezajímala ani většina kamer, skrblicky zaměřených tu na přepážky v bankách, tu na jasně osvětlené výkladní skříně zlatnictví. Škoda, že nikoho nenapadlo namířit ty kamery raději na zajímavé památky! Zato v bankách chyběly jen na záchodech a děsila jsem se, kdy jednoho krásného dne spatřím na některé postavu, dřepící na porcelánové míse.

Kamery se v poslední době rozmáhají i v Čechách, ale zvykli jsme si je pokud možno ignorovat. Stejně tak se Češi za války vyhýbali červeným vyhláškám se seznamy popravených za schvalování atentátu na Heydricha. Nutno přiznat, že kamery přece jen nejsou tak obávané jako živí udavači, zastoupení ve stejné míře v Praze jako v New Yorku, Paříži nebo v Moskvě.

Abychom nebyli jednostranní, měnil Vojtěch občas továrny a zkušební polygony, střídali jsme jedno utajené pracoviště za druhým. Francie, Anglie, Amerika, Rusko, Indie i Čína, všude se najdou vývojová pracoviště, kde se vymýšlejí nové a nové zbraně, aneb jak co nejefektivněji povraždit co nejvíc lidí. Efektivita těch pracovišť se neměří penězi, těmi se většinou nešetří, ale počty mrtvol, které jejich výtvory dokáží nadělat. Občas jsme navštěvovali i továrny, kde bylo procesorů málo, někde byly jen v účtárně, ale ve výrobě a v produkci žádné. A přece to byly zbrojovky, jenže tu po tisících vyráběli pistole a samopaly, nebo jen po statisících náboje. Tam se zatím procesory neuplatnily, ale Vojtěch mě tam vodil, abych si povšimla obrovského množství těch smrtících nástrojů. Někdy jsem z toho měla závratě, co všechno si lidé na sebe nevymyslí!

Vojtěch mě samozřejmě nešetřil – s pravdivou poznámkou, že jsem si to vybrala sama a nemám si tedy co stěžovat.

„Budeš naše první expertka," řekl mi.

„Až po tobě," odmítla jsem.

„Mě sice považují za experta," souhlasil. „Ale ty jsi první expertka ženského rodu – a navíc živá."

Nevím, jestli mu to uklouzlo, nebo to řekl úmyslně. Bliklo mi hlavou, že přece jen lituje, co se stalo. Nemohla jsem jako on posoudit, čím se liší záhrobní existence od obyčejného života, ale rozhodně bych s ním neměnila.

Znenadání jsem se ale odpojila od hintysu a údivem až vytřeštila oči. Bylo k ránu, dopřávala jsem svému hříšnému tělu povinný noční odpočinek, ale i když jsem měla chitkon správně na čele, najednou ne a ne se připojit. Příčinu jsem ovšem zjistila brzy, jen co jsem se pokusila rozsvítit lampičku.

Nedělo se nic nenormálního – prostě nešel proud. Stáhla jsem si z hlavy čelenku, posadila se na posteli a uvažovala. Vojtěch jistě brzy zjistí, v čem je problém, strachovat se o mě nemusí. Když vypadne proud u mě, prostě se z toho proberu, ale co kdyby vypadl

proud v počítači, kde je právě on? Diskům ani datům na nich se nic nestane, ale Vojtěch... neuškodilo by mu to?

V té chvíli se ale lampička rozsvítila a Ivka na mě ze spaní zabručela, abych zhasla. Vyhověla jsem jí, ale sama jsem spát nehodlala. ***Napůl-spaní*** jsem zvládla i bez počítače a chitkonu, jenže tady nešlo o spaní, ale o Vojtu!

Hintys naštěstí nabíhal bleskově a Vojtěch už na mě čekal. Sláva, nic se mu nestalo! Ačkoliv – co by se mu mělo stát? Porucha se týkala jen naší čtvrti a možná jen ulice.

„Vypadl nám jen na chvilku proud, ale lekla jsem se," svěřovala jsem se Vojtovi.

„To ti přece nemůže uškodit!" uklidňoval mě.

„Mně ne, ale co ty?"

„O mě se nemusíš bát," zřetelně se usmál. „Ačkoliv se ti zdá, že s tebou cestuji po světě, je to jen virtuální cestování. Ty ve skutečnosti nevytáhneš nos z postele a já... víš, kdyby v této chvíli vypukla světová atomová válka, zůstanou po ní na světě jen škorpioni – a já."

„Jak to?"

„Škorpioni prý mají největší odolnost proti radiaci. Já mám bezpečné doupě, chráněné více než pohřební komora uprostřed egyptské pyramidy."

„Ale nebojíš se... co kdyby ti někdy... a to se stává... vypnuli proud?"

„To se mi stát nemůže," ujistil mě. „Dlouho jsem o tom hovořil s naším Učitelem, ten tomu nejvíc rozumí. Mám někde na Zemi několik upravených bunkrů s počítači, ve kterých sídlím. V Japonsku mi to Učitel rozmluvil, tam je příliš seismická oblast. Stavbaři, co stavěli hrubou stavbu, dodnes netuší, k čemu má sloužit a jediný, kdo o tom ví skoro všechno, je náš Učitel. Kluci z vývoje mi na jeho žádost navrhli tak spolehlivé hardware, jak to současná technologie dokáže. Nepotřebuji mnoho, ale co potřebuji, mám velice dobře zajištěné."

„I s nerušenou dodávkou elektřiny?"

„I s nerušenou dodávkou elektřiny," přikývl. „Je to nebetyčné plýtvání, ale mám jen pro sebe nejnovější zapouzdřený reaktor, nedávno vyvinutý pro potřeby americké armády. Učitel tvrdil, že jsem poslední naděje lidstva a podle toho musím být zabezpečený. A to opravdu jsem."

„Reaktor pro americkou armádu? To ti dali – jen tak?"

„Jen tak samozřejmě ne," pocítila jsem v jeho hlase úšklebek. „Nebyla to levná záležitost, ale zato by měl vydržet pár století. Zapouzdřené reaktory pracují bez dozoru a já nemám velkou spotřebu elektřiny. Nakonec – vydělal jsem si na ně sám."

„Na burze?"

„Pro jistotu na více burzách a po menších částkách. Tu miliardu, jinde jen půl, jak to šlo. O utajení se staral náš Učitel a jeho známí, kteří přitom vystupovali – jak se to dnes říká – jako bílí koně. Reaktory koupili hned tři, dva instalovali v Japonsku nedaleko od sebe, třetí o pár tisíc kilometrů dál. Výrobce si dodnes myslí, že všechny tři pracují pěkně pohromadě. Jenže o tom třetím ví jen náš Učitel a já."

„A ti, kdo ho tam montovali, ne?"

„Ti dodnes nevědí, co montovali," ujistil mě. „Sestavili to podle plánů, ale nevědí co."

„Někdo jim tedy musel nakreslit ty plány!"

„Pro mě není problém nakreslit během dvou hodin plány, podle kterých se dá postavit jaderná elektrárna velkého výkonu," odvětil hrdě. „S výpočty mi to trvalo pět dní. Budou ji stavět na ostrově Honšú. Po mně ji posuzovali odborníci, kteří už těch elektráren postavili

víc, ale nevycházeli z údivu. Co je proti tomu plán nevelkého bunkru, rozsahem setiny co do složitosti?“

„Dobře, o utajení pochybovat nebudu,“ vzdala jsem to. „Ale jak je to s tím, že jsi poslední naděje lidstva?“

„To říká Učitel,“ pokrčil Vojtěch obrazně rameny. „Ale něco ti napovím. Dokážeš se přece rozdělit na deset vláken, když potřebuješ rychle reagovat, a na čtyřicet až padesát, když jde o pomalejší činnosti, ne?“

„Sledovala jsem šestačtyřicet webů současně a přitom jsem dokázala studovat ve Škole,“ pochlubila jsem se mu.

„Ano, ale většina vláken byla hlídacích, na weby s pomalou odezvu jsi často čekala. Já se umím rozdělit na tisíc vláken, každým stihnu v reálném čase sledovat protiletadlové střely a čekacích vláken mám v současnosti asi tak čtyřicet tisíc. Kontroluji prakticky všechny jaderné hlavice na světě.“

„Fíha!“ hvízdla jsem si. „Nezbývá mi než vašemu Učiteli věřit také.“

„Našemu,“ opravil mě. „Učitel patří nám všem, bez něho bychom nebyli Virtuály.“

„Dobře, tedy našemu,“ připustila jsem. „Věřím, že je to génius. Ale co ty? Nejsi dnes tak nějak – o třídu nad lidskými možnostmi?“

„Jsem,“ souhlasil. „Nebylo to mým úmyslem, ale jako člověk jsem nikdy tolik nestihl. Také já věřím Učiteli všechno, co nám kdy řekl.“

„Ale... mrzí tě, že už nejsi...“ vylétlo mi.

„Chceš-li ode mě upřímnost, mrzí mě to,“ přiznal temnějším hlasem. „Kdybychom tenkrát s Françoisem do té banky tak nespěchali... ale oba jsme byli nezkušení – ostatně, kdo z Virtuálů na tom byl lépe...? Byl to zkrátka náš osud. Všichni se pořád učíme, žádný učený z nebe nespadl...“

„To máš pravdu,“ řekla jsem. „Z nebe padají jen pitomci.“

„A někdy i bankéři,“ dodal tak vážným tónem, až mě zamrazilo.

„To záleží na tom, jak se na to díváš,“ odvětila jsem. „Teprve když jsi mi vysvětlil, jak to je, nemohla jsem ti za to letadlo nad Alpami vynadat. Ale věř mi, že jsem se k tomu chystala!“

„Nevyhuboval mi ani Učitel...“ vzdychl si. „A to máme v kodexu...“

„Informovaný člověk se špetkou soudnosti to za vraždu nepovažuje,“ řekla jsem rychle.

„Vím,“ řekl. „A přece... Víš, Káťo, nerad to říkám, ale tobě lhát nechci. Býval jsem idealista jako ty, ale za tu dobu, co jsem mrtvý... kdysi jsem se jako člověk často vztekal, co všechno bych chtěl dokázat, ale je to nad mé možnosti... Znáš to jistě sama, něco bys chtěla udělat, ale nemůžeš... já jsem teď v přesném opaku. Mohl bych dokázat vše, nač si jen vzpomenu, ale... prostě se mi do ničeho nechce. Donedávna jsem měl obrovský cíl, který také vypadal jako nad lidské možnosti: vypátrat ty, kdo mě zabili a oplatit jim to větším. Když se to ale stalo... ani pořádné uspokojení jsem z toho neměl. Úkol jsem si splnil, ale co dál?“

„Splnil sis úkol, ulož si hned další!“ poradila jsem mu.

„Je to strašné, moci skoro všechno, ale nic už nechtít!“ vzdychl si.

„Něco se snad najde,“ utěšovala jsem ho. „Máš přece pořád úkol od Učitele, hlídat, aby nikdo nemohl použít atomové střely, nebo ne?“

„Ano, tenhle úkol plním,“ řekl. „I když ne na sto procent, protože ty nejstarší ještě nemají procesory s napojením na pelenit, ale je to jen otázka času. Zbraně totiž zastarávají a musí se modernizovat. U atomových náloží je to dvojnásob nutné. Zastarávají nejen

morálně, ale i fyzicky – plutonium se pomalu samovolně rozkládá a nedá se to ničím zastavit, takže by se časem každá bomba samovolně znehodnotila.“

„Aspoň jich bude časem méně!“ přála jsem si.

„Možná méně, ale horších,“ vzdychl si. „Ti, kdo je vyvíjejí, dělají čím dál nebezpečnější. Po obyčejných plutoniových pumách vymysleli silnější termojaderné, kde je plutonium jen jako zápalka, pak neutronové, kobaltové a každá další generace je zákeřnější a zločinnější.“

„Doufejme, že nikoho nenapadne použít je naostro,“ vzdychla jsem si. „Dobře, že je hlídáš zrovna ty.“

„Hlídám,“ přikývl. „Mám ten úkol od Učitele. Ale kolem těch zbraní se nic neděje. Asi je to dobře, ale přece... být člověk, nazval bych to otravou.“

„A pak tu máš ještě další úkol, ne?“ pokusila jsem se jeho pozornost obrátit jinam. „Jsi přece mým učitelem! Ale když jsi tak enormně schopný, nemohl ses trochu víc multiplexovat? Co kdyby sis teď vzal jako další úkol vychovat ne jednoho či jednu, ale třeba deset nových Virtuálů? Vsadím se, že by ses jim dokázal věnovat tak, že by ani nepoznali, že je multiplexuješ.“

„Já s tebou nemultiplexuji,“ řekl. „Lidé mají jen jeden mozek a když chtějí dělat víc věcí najednou, nemají jinou možnost než multiplexovat, dělit svou pozornost a stále se vnitřně přepínat od jednoho úkolu k druhému. Já mám procesorů tolik, že když se na něco soustředím jedním, ostatní mohou úplně nezávisle dělat něco jiného.“

„Takže jsi vlastně víceprocesorový,“ pochopila jsem. „Dá se to vůbec představit?“

„Těžko a spíš jen v alegoriích,“ řekl.

„A vezmeš si tedy další Virtuály?“

„V našich pravidlech je...“ začal, ale přerušila jsem ho.

„V pravidlech, ke všemu mimo kodex, je, že každý Virtuál smí mít jen jednoho učedníka, ***aby se mu mohl plně věnovat***. To je ten důvod! Počítala ta pravidla i s tebou, nebo vznikla ještě před tebou?“

„Podle těch pravidel se řídil už François, když zaučoval mě. Všichni je dodržují.“

„Ty jsi výjimka,“ útočila jsem na něho.

„Výjimky neuznávám,“ řekl prudce. „Výjimka pravidlo nepotvrzuje, ale likviduje.“

„Nebylo snad v těch pravidlech, že každý ***člověk*** smí mít jen jednoho učedníka?“

„Bylo,“ připustil. „Ale já se snad pořád... aspoň podle cítění... cítím se pořád jako člověk, ***chci*** se považovat za člověka! Rozumíš?“

Tohle pochopím! Tu vůli zůstat člověkem! Ale snad by se to dalo...

„***Génius*** může být taky jen člověk a přitom by mohl mít učedníků víc,“ trvala jsem na svém. „Účelem přece není bezduchý zákon, ale odůvodněné pravidlo. Počet učedníků se má odvozovat od toho, kolika se může jeden člověk plně věnovat. A to ty můžeš. Proč to aspoň nezkusíš?“

„Protože nechci porušovat naše vlastní pravidla,“ opakoval umíněně.

„Jsi jako mezek!“ vpálila jsem mu.

„Nechci se odlišovat od ostatních Virtuálů!“ trval na svém. „A k tomu patří, že ani pro mě nesmí platit žádné výjimky z pravidel!“

„Vidím, že tě neukecám,“ vzdychla jsem si. „Dobrá, jsem na tebe slabá a navíc jsem proti tobě pouhé kotě. Nechme to být. Ale slib mi, že se s tím ještě dnes obrátíš na svého – pardon našeho – Učitele, když dáš víc na něho. Vysvětli mu bez překroucení moje stanovisko a zeptej se ho za mě, zda si tu výjimku nezasloužíš z důvodů vyšších schopností.

Nemusí to být výjimka, ale doplněk pravidla: Každý Virtuál smí mít tolik učedníků, kolika se dokáže naplno věnovat.“

„Takový doplněk ale nemohu požadovat!“

„Tak vyřiď Učiteli, že to požaduji já,“ trvala jsem na svém. „Když ti mohl přiznat výjimku při sestřelení civilního letadla nad Alpami, kde jsme se nádherně shodli, měl by pečlivěji zvážit, zdali nejsou pravidla platná pro lidi příliš svazující pro génie. Uvidíme!“

„Uvidíme!“ odvětil. „Ale pro jistotu... Virtuálové nedávno vyvinuli nový počítač. Zítra, možná pozítří ho dostaneš, já jen, aby ses nedivila.“

„Proč nový počítač?“ nechápala jsem. „Mám přece už dva!“

„Ano... starý notebook a desktop, závislý na elektrické rozvodné síti...“

„U mě snad o tolik nejde!“

„Budeš naše jediná expertka na zbraně,“ trval na svém. „Potřebuješ tedy něco, co není závislé na rozvodech proudu, které už jednou vypadly. Kromě toho – někdo to musí otestovat, pomůžeš nám s tím jistě ráda.“

A odpojil se ode mě. Prostě zmizel. Už jsem věděla, proč je nesmysl pátrat po něm v Evropě a do Japonska jsem si pořád ještě sama netroufala. Ostatně, neříkal mi, že je od Japonska kvůli seismickému nebezpečí pár tisíc kilometrů daleko? Jenže nevím, kterým směrem. Asi někde v Číně – a tam už se nevyznám vůbec. Měla bych to napravit.

Dobrá, budu mít tedy novější notebook... Tím se snad nic nezmění.

To jsem si ovšem jen myslela...

*****

Proto jsem asi byla nazítří překvapená, když za mnou v podvečer přijel další kurýr. Ivka byla na diskotéce a já se chystala pod sprchu. Přijít ten hoch později, zvonil by mnohem déle. Naštěstí jsem byla schopná přijmout ho aspoň ve dveřích. Předal mi ale jen maličkou krabičku, vešla se do dlaně. Co to může být? A od koho? Slibovaný notebook od Vojty by byl asi větší, ne? Co je tohle za kulišárnu? A kdybych ještě věděla, že kvůli tomu letělo speciální letadlo z Číny do Prahy, teprve bych si toho považovala! Což jsem – naštěstí – nevěděla.

Na balíčku byla moje adresa, ale ani o čárku víc. Zaplacený ovšem byl, podepsala jsem jen stvrzenku, mladík odfrčel na motocyklu a já jsem dárek nedočkavě rozbalila. Poháněla mě zvědavost, co to asi bude.

Překvapená jsem ale byla i po rozbalení. V průhledném plastikovém pouzdru byly – náramkové hodinky. Mohutnější než běžné dámské, ale všednější než proslulé Rolexky, na jejichž napodobeniny mi chodí v mailech osm nabídek týdně.

Od koho ale mohou být? Čekala jsem notebook od přítele, ale tohle ne.

Ciferník s ručičkami byly dobře čitelné, aspoň nemusím vyhledávat světlo, až je budu chtít přečíst. Byly by sice těžší na ruku, ale na to bych si zvykla. Měly jen jednu nevýhodu, zato pro hodinky dost podstatnou – nešly. Pořád ukazovaly za deset minut dvě. A chybělo jim kolečko pro nastavování času, případně pro natahování. Ne že by upadlo při dopravě – prostě na ně nebylo místo. Plášť byl jednoduchý, hladký, nic na něm nechybělo.

Hodinky neměly značku, jen na spodním víčku byl jakýsi japonský znak vedle stěží zřetelného nápisu: *Water proof 1000m*. Chvíli jsem na to nevěřícně zírala. Vodovzdorné do 1000m hloubky, to musí být vtip, jsem snad velryba? Leda by to byla narážka... že by zase nějaká pitomá recese? To snad ne! Ale co s nimi budu dělat?

Jestli jsou na baterky, pak jsou očividně vybité.

Co je to za divný dar – nedar?

Ze zvědavosti jsem si je nasadila na ruku, aspoň si je vyzkouším. Určitě to nebude jen tak! Aby mi někdo poslal nefunkční maketu pro děti, to by byl hodně divný fór!

Zapnula jsem kovový řemínek a chvíli se na ně dívala. Nic se nedělo.

Ale najednou – najednou se ručičky pohnuly. Švihnutím, jaké bych od nich nečekala, se dostaly tam, kde měly být. Všechny tři včetně vteřinovky. Nechápala jsem, podle čeho se nastavily. Aniž bych je štelovala, ostatně ani nevím jak. Od té chvíle tedy šly. Nefunkční maketa to zřejmě nebyla.

Budu muset zavolat Vojtu, co s ním má společného. Ale až po sprše, na kterou jsem se opravdu těšila. Konec konců, aspoň uvidím, co je pravdy na té vodovzdornosti. Když do nich pod sprchou nateče voda a zastaví se, žádná škoda. Neměli to inzerovat.

Nezastavily se. Snad byly opravdu vodotěsné, ale nějak mi to nedalo. Zkrátila jsem raději pobyt pod sprchou na funkční minimum a ještě celá rozpařená jsem si navlékla čelenku chitkon, abych se na to zeptala Vojty.

Jenže místo ke svému hintysu jsem se připojila někam jinam.

Proboha, kde to jsem? Volného diskového prostoru je tu méně, ale více než na mém notebooku. Pagod je tu také minimálně.

Ale – co ten osamělý svitek, podobný spíše transparentu?

„Vítej doma, Káťo! ***Šintei*** – japonsky dárek – je teď tvůj!“

Já že jsem tady doma? Co je to za počítač?

Vytrhla jsem se, abych si založila obvyklá vlákna k sebesledování. Byla jsem urychlená, nestačila jsem ze stoje ani zakolísat. A v té chvíli mi to došlo, protože až zvenčí jsem mohla správně určit směr.

Ježkovy zraky!

Nový hintys jsou přece – moje hodinky! Hodinky s větší kapacitou než špičkový notebook!

Tomu tedy říkám dárek!

*****

Hodinky neměly žádnou zdířku, zásuvku, obrazovku ani klávesnici, jen klasický hodinový ciferník, jako kdyby nebyly ničím jiným. Ovládaly se ale myšlenkami pomocí klasické čelenky chitkonu, takže by většině lidí sloužily opravdu jen jako hodinky. Mně ale přímo v hlavě vznikaly obrazy v kvalitě, o jaké se nezdá nejdražším monitorům, fotoaparátům a videokamerám. Klávesnice i myš jsou pomalejší než myšlenky – pryč s nimi do muzea! Ale obrazovka jako zastaralý prvek, určený k zániku?

Co ještě?

Aha – ta malá dírka pod dvanáctkou na ciferníku je objektiv foťáku nebo web-kamery. Když něco z toho zapnu, ručičky se samy odklidí stranou, aby nepřekážely. Míří se celou rukou, výsledek sleduji vnitřním zrakem. Jde to lépe než hledáčkem, protože vidím obraz jako na veliké obrazovce. Pěkně se všemi podrobnostmi a navíc plynule, bez trhání. Libovolný obrázek mohu myšlenkovým příkazem zastavit a uložit, nebo spustit vytvoření videa – pak se budou jednotlivé obrázky ukládat jako film.

Paráda!

A protože mě hodinky urychlí i ve sprše, mohu notebook úplně opustit.

A jak je to s bateriemi? Pagoda s názvem Manuály – Manuál k osobním počítačům ***šintei*** – odstavec Napájení.

Osobní počítač **šintei** se napájí buď teplem lidského těla nebo světlem. Rozdíl mezi teplotou lidského těla, dotýkajícího se počítače, a teplotou opačné částí korpusu převádí termočlánky pomocí Esakiho diod ve střídači na elektrický proud, kterým nabíjí vnitřní

baterii. Je tedy třeba nosit počítač neustále na ruce a doplňovat tak baterie. Na slunci se baterie nabíjí světlem. Ve tmě a v tepelné izolaci přejde přístroj za nízkého stavu baterií do stavu klidu, kde může setrvat libovolně dlouho. Probudí se světlem nebo ohřátím.

Právě tak se mi probudil před chvílí.

Paráda!

Tak tohle myslel Vojta tím novým mobilním počítačem! Jak je vidět, tato poslední novinka opravdu stojí za to! Otestovat takovou novinku nebude pro mě žádná ztráta času, naopak! Jen škoda, že to plně využijeme jen my Virtuálové.

Jenže v manuálu stojí, že je to určeno i pro lidi bez chitkonu. Jak to?

Aha – tady. Použití ***šintei*** pro lidi bez chitkonu – lidé využívají některé prvky, které Virtuál nepotřebuje, ale může je použít, když to potřebuje ke komunikaci s ne-Virtuálem. Co by zobrazovala obrazovka, dá se promítat na nejbližší bílou stěnu, obraz je viditelný již ve slabém přítmí. Na vodorovnou plochu, třeba na stůl, se dá vytvořit holografický obraz klávesnice a snímací prvek sleduje, kde se prsty člověka spustí na stůl. Pokud je zde klávesnice, sejme se písmeno, kterého se prst dotkl. Ne-Virtuál tak může psát skoro jako na obyčejné klávesnici, chybí jen odpor mačkaných kláves, což naštěstí není nepřekonatelná překážka – jde vlastně jen o zvyk.

Šintei pro ne-virtuály mají navíc několik ovládacích tlačítek. Virtuál je nepotřebuje, proto zde chybí tlačítka i virtuální klávesnice.

Pokud chce ne-virtuál využívat klávesnici oběma rukama, musí ***šintei*** odepnout z ruky a položit na podložku, aby ležely vodorovně pár centimetrů nad deskou stolu. Při tom ale nejsou na ruce a baterie se pozvolna vybíjí, zejména v požadovaném přítmí, takže vydrží pracovat maximálně tři hodiny. Nabíjí se rychle, ale z úplného vybití to na plný stav trvá hodinu. Se ***šintei*** na ruce se dá klofat i jednou rukou, ale je to pomalejší.

Virtuálové tedy mají jen výhody, v každém případě je to královský dar! Tohle se jejich vývojářům opravdu povedlo!

Jejich? Nebo lépe – našim? Kdybych ještě tušila, jak je to doopravdy!

Tak co, Katko? To ses ale dostala do dobré společnosti!

Musela jsem si to ovšem pochválit sama.

Nikdo kolem mě o tom nesměl vědět.

*****

Smůla

Ivka přišla pozdě v noci. Vklouzla do bytu a rychle se odebrala na kutě, aby mě nevzbudila. Vzbudit mě ovšem nemohla. Nespala jsem, jen jsem to úspěšně předstírala. Občas jsem se obrátila z boku na bok, abych v jedné poloze neztuhla, ale zvenčí to vypadalo, že spím spánkem spravedlivých. Ivka se ke mně brzy přidala, jenže na rozdíl ode mne spala doopravdy.

Místo spánku jsem se toulala po Číně, kde jsem musela překonávat poměrně složité a tvrdé filtry místní cenzury. Úplně mě odfiltrovat nemohly, ale přece jen mě zdržovaly.

Ani špiclovacích kamer tu nebylo tolik. Ne že by byla zdejší vrchnost svobodomyslnější, jen na ně zřejmě neměla a ty, co tu byly, špiclovaly úplně jiné objekty. Na většině kamer byly vidět procházející se uniformy. Až jsem se divila, proč tam vůbec dávají kamery, když je hlídají i policií – nebo to jsou vojáci? Podle uniforem jsem to neodlišila.

Pak se mi na jedné z kamer objevil čínský nápis a pod ním jeho český překlad. Opět jsem musela obdivovat překladač. François je génius. Nápis hlásal, že palác za branou ze zdobených mříží je sídlem jakéhosi místního výboru Čínské komunistické partaje a že je sem vstup zakázán všem, kdo tu nemají co dělat. Měla jsem sice podezření, že to tam tak upřímně a syrově napsáno není, ale smysl jistě souhlasil.

Pokud v Číně kamery hlídají jen sídla místních papalášů, je mi to jasné. Tak pečlivě se hlídají nejvzácnější poklady – já bych měla jinou stupnici hodnot, ale zdejší papaláši jistě dobře vědí, co je pro ně nejcennější. Proto jim hlídání kamerami nestačí, všude musí být ještě nějaká ta uniforma.

Kdyby ty objekty byly aspoň památné! Jenže paláce zdejší všemocné Strany se víc než staré dobré čínské architektuře podobaly stalinskému stylu, známému i u nás. Žádná kamera nemířila na typicky čínskou stavbu, ani na pověstnou Velikou Zeď. Přivítala bych to víc.

Zatímco u nás byla noc, v Číně svítalo. Za pár hodin jsem si prohlédla obraz asi tak z tisícovky kamer. Některé jsem jen letmo přelétla vnitřníma očima – vlastní oči jsem přitom měla zavřené – ale občas jsem se vracela k zajímavějším obrazům.

Napadlo mě podívat se do nějaké čínské televize. Jistě ji někdo přijímá na počítač! K mému zklamání jsem ale na žádný nenarazila. Françoisův překladač mi sice přičinlivě překládal obsah některých stránek, ale pro mě na nich nebylo nic tak zajímavého, aby mi to stálo za zbystření pozornosti.

Mezitím začalo svítat i u nás. Budík nás vzbudil obě, ale já jsem vstala první, Ivana okupovala naši toaletu až jako druhá. Byl tam záchod, sprchový kout a umyvadlo se zašedlým zrcadlem, před kterým se Ivana šlechtila, což jí vždycky trvalo déle než mně.

Vtom se na dveře ozvalo zaťukání.

Ustrojené jsme už byly, proto jsem zavelela: „Dále!“

„Dobré jitro, milé studentky!“ vstoupil věčně nabručený pan František, náš domácí.

Bylo mi to divné, normálně nás takhle po ránu nenavštěvoval. Vlastně k nám osobně nepřišel nikdy, naposledy tu byl, když jsme s ním podnájem sjednávaly. Předvedl nám tu, kde budeme bydlet, ale pak už jsem ho tu nikdy neviděla. Na placení jsme chodily za ním do patra. Obvykle jen Ivana, byla na vyřizování těch věcí ráznější. Platila obvykle i za mě, já jsem jí svůj podíl svěřovala.

Co ale pana domácího přivedlo až k nám – a navíc nezvykle po ránu?

„Á, dobrý den!“ vyšla konečně i Ivana z naší toalety.

„To je dobře, že tu jste obě," začal pan domácí. „Aspoň se to odbude při jednom."

„Oč jde?" zpozorněla Ivana.

„Je mi líto, ale budete si muset najít jiný podnájem," řekl pan František lhostejně. „A byl bych rád, kdybyste to tu vyklidily co nejdřív, pokud možno do konce týdne."

„Jak to?" naježila se Ivana. „Vždyť jsme si to sjednaly až do konce studií!"

„Tak se podívejte do smlouvy!" odvětil konverzačním tónem, jako by o nic nešlo. „Je tam napsáno: výpovědní lhůta je měsíční. Oboustranně."

„To je možné," odvětila dost naštvaně Ivana. „Ale kde se dá v Praze za pouhý měsíc najít jiný podnájem? To není jen tak!"

„V tom vám nepomohu," odvětil pan František. „Měly jste to tu příliš levně, dostal jsem lepší nabídku. Byl bych rád, kdybyste nedělaly potíže."

„Potíže dělat nebudeme," odvětila suše Ivana. „Ale máme zaplaceno na měsíc dopředu, takže do konce týdne je trochu brzy, ne?"

„Vrátím vám nájem za tento měsíc," řekl pan František. „Samozřejmě když to tu uvolníte do týdne."

„To snad nemyslíte vážně, pane Františku!" odvětila jemně Ivana. „Tady je přece výpovědní lhůta měsíční. Oboustranně. Zaplaceno máte, potíže vám dělat nebudeme, ale nedělejte je ani vy nám!"

„Dobře, vrátím vám jako odškodné tříměsíční nájem! Ale jen když to vyklidíte do týdne, rozumíte?"

„To by bylo příliš levné!" odpálila ho Ivana. „Podívejte se, není náš zájem dělat vám potíže. Ale proč je děláte vy nám? I ten měsíc je šibeniční termín. Věřím, že máte lepší nabídku a že vás nezajímá, kde budeme bydlet, než to seženeme. Ale sehnat podnájem do týdne je jako vyhrát v loterii. A odbýt nás tříměsíčním nájmem je, nezlobte se, až příliš laciné."

„No dobře, vrátím vám šest měsíčních nájmů!" ustoupil. „To je jako kdybyste tu posledního půl roku bydlely zadarmo. Ale ani o korunu víc!"

„Musíte mít opravdu dobrou nabídku, když vám to stojí za to!" řekla Ivana jízlivě. „Ale nebojte se, překážet vám tu nebudeme. Beztak byste nám to mohl znepříjemnit ještě víc. Ale do týdne – to je opravdu málo. Takže je teď i ve vašem zájmu nezdržovat nás už ani minutu, není to tak?"

„Zdržovat vás nebudu ani okamžik!" obrátil se František ke dveřím. „Když to stihnete do týdne, dostanete odstupné. Ale jinak... ani floka!"

Řekl – a zmizel za dveřmi.

Celou dobu jsem mlčela. Upřímně řečeno, byla jsem v šoku. Co teď budeme dělat?

„Hamoun!" ulevila si Ivka, když za panem Františkem klaply dveře. „Kdo mu asi mohl nabídnout o tolik víc za tuhle špeluňku? Jediné, co tu bylo fajn, byla sprcha."

„Kam půjdeme?" vzdychla jsem si.

„Teď máme nejvyšší čas do školy," rozhodla rázně Ivana. „Po škole se podíváme na internet, však se tam něco najde!"

„Tak jdeme!" odvětila jsem.

Jenže čekat, až bude po škole, jsem nevydržela.

Nebýt urychlená, nic jiného než čekat by mi nezbývalo. Ale takhle? Nedošly jsme ani ke stanici autobusu a prošla jsem už několik stovek stránek a inzerátů.

Smůla ale pokračovala. Množina inzerátů nabídek podnájmů studentům byla totiž prázdná. Není obvyklé shánět studentský podnájem uprostřed školního roku, nabídky i poptávky se obvykle soustředí do doby těsně před koncem prázdnin.

„Vojto!“ rozhodla jsem se zavolat Přítele. Má přece větší kapacitu než já a stýská si, že se mu do ničeho nechce. Takový úkol by jistě přijal!

Ozval se okamžitě, jak bylo jeho zvykem, a dříve než jsme nastoupily, předložil mi několik nabídek. Ale to nebylo všechno.

„Poslyš, Katko, nechtěla bys koupit celý dům? Bydlela bys pohodlněji a ještě bys mohla od prázdnin poskytnout podnájem dalším studentům. Nechceš? Bylo by jich dnes na prodej víc, mohla by sis vybírat!“

„Nemám na to!“ odkázala jsem ho z nebeských výšin do skutečnosti.

„Nemáš,“ připustil. „Ale víš přece, že to pro mě není problém! Nech to na mně! Stačí, aby sis založila konto a brzy budeš milionářka.“

„To nepůjde!“ odmítla jsem ho. „Takový dar bych nemohla přijmout bez výčitek svědomí. A určitě by to nebylo legální.“

„Legální je podle tebe, když tě domácí vyhodil pod most?“

„No... legální to je, jenom lidské to není,“ upřesnila jsem to.

„A nebude lepší zachovat se lidsky, i když trochu ilegálně? Co je podle tebe lepší? Není smutné, že je v Čechách nelidskost legální a dobročinnost mimo zákon?“

„Dobročinnost snad ještě mimo zákon není, ale získání tolika peněz by asi legální nebylo! Já jsem si je přece nevydělala.“

„Dobročinnost je už dnes v Čechách protizákonná!“ odvětil. „Když lékař někomu odpustí ***cikrtné,*** poruší zákon a riskuje trest. Co na tom, že je zákon i trest nemravný! S penězi je to podobné. Podle zákonů země původu je získám naprosto legálně. Potřebuji jen někoho, kdo koupi domu sjedná a já to nebudu, protože se nemohu vlastnoručně podepsat. Víš přece proč!“

„Takže mi chceš svěřit úlohu bílého koně?“

„Řekněme zprostředkovatele,“ použil mnohem jemnější výraz. „Poslyš, Káťo, přece mě neodmítneš! Nedělám to jenom pro tebe!“

„Neodmítnu, ale s výhradami!“ nemínila jsem ustoupit na celé čáře. „Věřím, že je pro tebe snadné sehnat peníze, vím už přece jak. Ale umím si představit, co se stane, když se tu z ničeho nic objeví miliony. Vletí na mě finanční úřad, protože je nezdanil.“

„Ať je tedy zdaní!“ souhlasil trochu lehkomyslně. „Ty peníze se přece neobjeví jen tak z ničeho. Nejprve proběhne normální dědické řízení, při kterém zdědíš podle poslední vůle své praprapratety část jejího majetku. Ukáže se, že to je pár milionů dolarů. Stát si dle svého zvyku urve lví podíl, to sice nebude v pořádku, ale bude to aspoň podle zákonů. Na účet ti přijdou zdaněné české koruny, ale zůstane ti dost, abys rodičům splatila hypotéku a ještě si mohla vybírat. Nejenže pak budeš bydlet ve svém, ale poskytneš nezvykle levný podnájem několika dalším ***sockám***. Takové dobročinnosti stát meze klást nebude, na to bych se podíval!“

„Až na to, že žádnou takovou prapraprateta nemám!“ odvětila jsem. „Po kom bych dědila? To je prostě nesmysl!“

„Tím bych si na tvém místě nebyl tak jistý!“

„Chceš snad říct, že jsi nějakou moji prapraprateta našel?“ zatvářila jsem se dost podezíravě. „Nějakou příbuznou, o které nevím? Opravdovou?“

„Jistě,“ přisvědčil. „No, možná to úplně pravá prapraprateta nebude, rozhodující je, že ti odkáže miliony.“

„Hele – to neberu! Svědomí by mi nedovolilo okrást pravé dědice!“

„Nikoho neokradeš!“ ujistil mě. „Zásadně si vybírám staré lidi úplně opuštěné, nebo s příbuznými, kteří je k stáru nechali na holičkách. Ti podle mě nemají nárok na nic a také

nic nedostanou. Bude to tak ale spravedlivé? Jistěže bude. Nebudeš si muset činit nejmenší výčitky a přitom pomůžeš dobré věci. Souhlasíš?“

„Když mi to podáváš takhle, budiž, je to něco jiného,“ ustoupila jsem definitivně. „Jenže to bude chvíli trvat a my podnájem potřebujeme hned!“

„Našel jsem ti šest nabídek, které můžeš využít hned. Sjednejte to, jako kdybys o ničem netušila. Máš pravdu, to nečekané dědictví ti přijde až za nějakou dobu. A dědické řízení taky těžko urychlíme.“

„Dobře, zařídím to tak,“ slíbila jsem mu.

„Dobře uděláš!“ odvětil – a zmizel.

Autobus se mezitím nestihl ani rozjet...

„Poslyš, Ivko,“ obrátila jsem se na kamarádku. „Měla bych pár nabídek z internetu, které by se daly využít...“

*****

Paní Věra Hanušková byla velice milá prošedivělá starší paní. Bydlela sice až za Žižkovem, ale byla s tím spojená jen delší cesta do školy. Nabídla nám zato pokojík v tiché starší vile, mnohem levnější, než u pana Františka.

Nebyl ovšem s takovým komfortem, ale vybírat jsme si nemohly. Už další nabídka byla příliš drahá a kdoví, jaké by byly ty zbývající. Tohle bylo cenově velice příznivé jak pro mě, tak i pro Ivku.

Musely jsme se ovšem rozloučit se sprchovým koutem, ten tady nebyl. Naštěstí jsem si nedávno na Vojtěchovo doporučení koupila permanentku do plaveckého bazénu, Ivka se ke mně nadšeně přidala, takže sprchu vzal čert. K pokojíku patřil maličký záchod, bylo tu i malé umývadlo, jen zrcadlo bychom si musely koupit samy. Menší nevýhodou bylo, že tu bylo vlhko. Okno bylo na úrovni venkovního terénu a podlaha byla pod ním. Ale aby to nebylo tak zlé, vedlo okno do zahrady a ne na ulici. Pro dvě studentky by to bylo přímo ideální bydlení.

„Jedno vám ale nebudu trpět, děvčata!“ vymínila si naše nová paní domácí. „Máte sice samostatný vchod ze zahrady, ale nechci u vás vidět žádné pánské návštěvy. V noci tam budete spát jen vy dvě, rozumíte? Žádné mejdany ani orgie, v noci bude v domě klid, jinak se rozejdeme ve zlém.“

Drcla jsem do Ivky, aby se přestala ježit. Pochopila a neřekla ani slovo, ačkoliv to s ní zřejmě cukalo. Jako kdybych to slyšela: co nám má co kdo nařizovat co smíme a co ne, nejsme děti...

Sjednaly jsme to, paní Hanušková dokonce přinesla papír a sepsala to. Měla na to starodávný psací stroj a sepisovala smlouvu přes vyšeptaný kopírák, ale originál dala nám a sama se spokojila se sotva čitelnou kopií.

„To jen pro pořádek, tak to musí být,“ zdůvodňovala to.

Výpovědní lhůta byla dvojí. Jedna pro normální stav, do konce našich studií, druhá havarijní – když budeme dělat nebetyčný bordel a vodit si návštěvy, pak měsíční. Zkazit si tak dobrý podnájem jsme tedy mohly, ale byly bychom samy proti sobě. Nájemné se nám paní Hanušková ve smlouvě zavázala nezvyšovat po celou dobu našeho studia, ale kdybychom tu chtěly setrvat i pak, než si najdeme vlastní byt, musely bychom platit víc. Jenže to už bychom si vydělávaly, takže to už by bylo jiné kafe.

„A snažte se vyhýbat mému bratrovi ve druhém patře,“ nabádala nás. „Kdyby vás ten starý proutník obtěžoval, řekněte mi to! Usměrním ho bez jediné diody!“

Bylo vidět, že tu před námi měla někoho z techniky.

Co jsme si ale mohly přát víc?

*****

Říká se, že všechno zlé je k něčemu dobré a všechno dobré musí mít nějakou horší stránku. U podnájmu u paní Hanuškové to byla vzdálenost do školy. Znamenalo to dřív vstávat a později se vracet. Metro frčí rychle, ale zbytek byl pomalejším autobusem. Víc to ale vadilo Ivce než mně.

Dopravu jsem nemínila řešit. Stačilo mi dvojitě se zavěsit – rukou na nejbližší tyč, ale ještě více na vlákno pozornosti, abych neztratila kontakt s okolím. Teď už jsem ani nepotřebovala tahat notebook, stačily mi na ruce hodinky ***šintei*** a na čele páska chitkonu, abych se mohla okamžitě vydat do internetových dálek. Hodinky ***šintei*** neměly připojení na běžný internet, ale na pelenitovou síť, takže byly rychlejší než optické vlákno. Stihla jsem se brouzdat třiceti stránkami současně, přitom vnímat Ivku a třeba s ní za jízdy tlachat. Netušila, že s ní multiplexuji a věnuji jí sotva setinu své pozornosti. Ale na tak povrchní řeči, jaké jsme vedly, byla škoda větší pozornosti.

Panu Františkovi jsme podnájem neuvolnily do týdne, ale do druhého dne. Když se divil, jak jsme tak rychle stihly najít náhradu, odsekla mu Ivka, že si věci dáme ke kamarádkám a budeme spát u nich na zemi ve spacáku, což je rozhodně lepší než být na obtíž jemu. Ale trvala zato na sjednaném odstupném, které jsme kupodivu dostaly.

Teprve na ulici, s velikými bágly na zádech, jsme se dozvěděly, oč jde. Zastavila nás totiž sousedka Samšiňáková.

„Vás už taky vyštval?“ zeptala se nás starostlivě.

„Tak nějak!“ odvětila Ivana.

„Co s námi jenom bude!“ posteskla si sousedka.

„S vámi?“ zpozorněla jsem. „Vás se to snad netýká!“

„Právě že týká!“ řekla Samšiňáková. „Máme výpověď jako vy!“

„Proč vy?“ zajímala jsem se.

„Pan František chce totiž ten dům prodat,“ vysvětlovala nám sousedka. „Nějaká cizí společnost ho chce zbourat a postavit si tu sídlo. Proto máme výpověď všichni!“

„Aha!“ došlo mi.

Takže se to netýká nás dvou, ale všech partají. V domě bydlí i několik rodin s malými dětmi, takže je František horší nelida, než jsme si myslely.

Zatímco jsem se pokoušela upokojit ustaranou sousedku, zavolala jsem Vojtěcha, aby zjistil, odkud fouká vítr.

Měl to, než jsme se domluvily se Samšiňákovou.

„Říkáš, že se to týká i rodin s dětmi,“ uvažoval. „Mám několik návrhů, co s tím udělat. Mohl bych překazit ten prodej – třeba způsobit náhlý pád firmy, která chce kupovat a bourat dům obsazený lidmi. Nemrzelo by mě to, oni také neberou ohledy. Bylo by také možné, abys tu nabídku přeplatila a dům koupila sama, ale to by měl František zisk ještě větší... Vidím to tak, že koupíš větší činžák a část bytů nabídneš lidem, co chce ten hamoun vyhodit na ulici. Jakou mají všichni výpovědní lhůtu?“

„Právě že na ně moc spěchá,“ ujistila jsem ho. „Nás vystěhoval hned, dokonce nám dal odstupné. Všem je ochoten zaplatit, ale jen když vypadnou včas. Kdo bude zdržovat, tomu naopak slibuje peklo na zemi.“

„To je přece protizákonné... ale asi by mu to prošlo... Dobře, něco s tím uděláme...“

Trošku mě zamrazilo, když jsem si znenadání uvědomila, že se mnou multiplexuje. Bylo to snad poprvé a znamenalo to, že je většinou své nepředstavitelné kapacity někde jinde. Co tam asi, proboha, dělá?

„Mám to," řekl. „Koupíme nově dostavěný dům, kam se ještě nikdo nenastěhoval. Trochu tím odstrčíme dosavadní zájemce – mají už ty byty zaplacené, ale společnost jim rychle postaví jiné. Jak se říká, vlk se nažere... Ale budeš tam muset jít ty a osobně, jinak všechny ty rodiny skončí pod mostem. Půjdeš tam?"

„To se dědictví tak urychlilo?" zeptala jsem se ho.

„Ne," odvětil. „Tentokrát to budeš jen zprostředkovávat, kupuje to někdo jiný, ale nestarej se, kdo to bude. Dostaneš plnou moc a zařídíš jen zaknihování objektu."

„Kdo bude pravým majitelem?" zajímala jsem se.

„Já," odvětil klidně. „Bohužel mi budeš muset pomoci. Firmu ***Reality Trading*** sice papírově vlastním, ale jako majitel se musím držet v pozadí. S tebou to ale projde."

„Co je to za firmu?"

„Ále... jen bezvýznamná realitní kancelář se sídlem na Kajmanských ostrovech," řekl. „Nemusím ti snad říkat, že je to firma čistě papírová. Má dva zaměstnance, kteří bohužel neumí česky, což vůbec nevadí, dodávají tomu jen punc reality. V některých případech jsem zkrátka nucený používat i takové finty..."

„Ale jak jsi to tak narychlo..."

„Máme zřejmě kliku. Majitel stavební firmy Dvořák na internetu rád chatuje, takže jsme se zakecali a já jsem zkusil, co řekne na trojnásobnou cenu. Jak se dalo čekat, skočil na ni jako kapr na knedlík. Pro něho je to výjimečně dobrý kšeft, pro vás záchrana."

Blesklo mi hlavou, že takhle všechno získával i hrabě Monte Christo.

„A on si to může dovolit?" zajímalo mě.

„Má rozestavěných staveb víc," odtušil klidně Vojtěch. „Prostě trochu uspíší ostatní a všechno dožene."

„A co když na to někdo přijde?"

„Rád bych věděl, kdo," odvětil klidně. „Dvořákově firmě to nevadí, to zpoždění brzy dožene. Kdo to bude sledovat z české strany, dojde nanejvýš na Kajmanské ostrovy, kde má ***Reality Trading*** sídlo. Bydlí v něm advokát se svou sekretářkou. Mají tam vlastní advokátní kancelář, nechávám jim volnost k jejich podnikání a pro mě pracují jen bokem, nájem v sídle firmy mají zdarma, jsou na mně závislí a kdyby šlo do tuhého, potvrdí mi cokoli budu chtít a nikdo se přes ně nedostane. Z druhé strany jdou peníze přes hodně zamotaný řetězec firem a soukromých osob, pár lidí je dávno po smrti a jejich konta jsou nedohledatelná. To klubko nikdo nerozmotá."

„No dobře... kdy to chceš zařídit?"

„Až si hodíte batohy k paní Hanuškové, zavolej mi, řeknu ti, co a jak."

„Jak víš, že půjdeme k paní Hanuškové – a jak víš, že máme bágly?"

„Prosím tě, Katko, víš přece, co všechno umím! Pozoruji vás kamerou městské policie z křižovatky přímo před vámi. A z těch inzerátů jsi prošla první dva, na další jsi ani neťukla, takže budete bydlet u paní Hanuškové. Hádám snad špatně?"

„Nehádáš, je to tak," potvrdila jsem mu.

Pravda, neměla bych se tak blbě divit! Na divení má nárok Ivana, když nic neví.

„Tak zkus upokojit tu paní, co se s ní právě bavíte!" pobídl mě.

Už jsme se skoro loučily, když jsem se zarazila.

„Poslyšte, paní Samšiňáková," obrátila jsem se ještě na ni. „Uvítala byste, kdybych vám sehnala jiné bydlení? Myslím tím vám všem? Mám na to docela šťastnou ruku!"

„Jiné bydlení?" zpozorněla naše dosavadní sousedka. „Kde by to mělo být a hlavně za kolik? Na tržní nájem nebudeme mít asi nikdo."

„Tržní byt seženete snadno i beze mě, v Praze je volných drahých bytů plno! Myslím samozřejmě něco levnějšího, lidovějšího. Ještě to nevím jistě, ale zkusím to. Nevyhodíte mě, kdybych s tím zítra za vámi přišla?“

„No, kdybyste přišla už zítra... a nebylo by to nestoudně drahé... tak vám všichni radostí ruce utrhneme!“ odvětila sousedka, ale dívala se na mě nevěřícím pohledem.

„Dobře, zítra přijdu s nabídkou,“ slíbila jsem jí.

Ignorujíc zoufalé pohledy Ivky.

*****

„Tys už něco zkoumala?“ uhodila na mě Ivana, jen co jsme se s paní Samšiňákovou rozloučily a zahnuly za roh ke stanici autobusu.

„Tak nějak,“ odvětila jsem co možná nejlhostejněji.

„Pak musíš mít přímo věšteckého ducha!“ tvrdila Ivana.

„Ty na to věříš?“ podívala jsem se na ni útrpně.

„No, přinejmenším je to zázračná shoda okolností,“ slevila.

„Zázračná shoda okolností,“ opakovala jsem po ní. „Nebýt jaká jsem, asi bych to také považovala za zázrak. Já tomu říkám prostě klika, nic víc.“

Ivana si mohla pomyslet něco o nebetyčnosti takové kliky, ale už nic neřekla. Jely jsme spolu přes půl Prahy a za tu dobu se toho přihodilo víc než jen převezení našich svršků na nové působiště. Kromě toho, že jsem na internetu shlédla pár světových zpravodajství, se někde poblíž činil i Vojtěch, protože když jsme se pozdravily s paní Hanuškovou a složily bágly, oznámil mi, že je nejvyšší čas, abych jeho plán uskutečnila.

„Ty ještě někam jdeš?“ podivila se Ivana, když mě viděla chystat se k odchodu.

„Slíbila jsem přece něco zařídit,“ připomněla jsem jí.

„Ale co? A kam?“ vyjekla Ivana.

„Do nejbližšího Copy-centra,“ svěřila jsem jí.

„A vezmeš mě s sebou?“ čišela z Ivky zvědavost.

„Jestli chceš...“ nedokázala jsem jí odříci.

Nejbližší Copy-centrum to nebylo, Vojtěch mě nasměroval až do centra. Jeho plán vyžadoval dokonalejší aparaturu, než jaké měli na periférii. Ještě štěstí, že jsme obě měly odškodné od hamouna Františka, barevné kopírky jsou nepoměrně dražší než obyčejný černobílý xerox.

Pracovnice Copy-centra se samozřejmě chytala za hlavu, když jsem jí jako předmět ke kopírování podala svůj kapesník.

„Za tohle chcete utrácet takové peníze?“ vrtěla hlavou.

Nicméně zakázku přijala a tím víc se divila, co z kopírky vyjelo. Na papíru byly dvě dokonale vyvedené plné moci od firmy ***Reality Trading*** na mé jméno, včetně notářského ověření, podpisů a razítek. Nikdo by nepoznal, že to právě vyjelo z kopírky. Divila bych se také, nevědět o tom, že kopírku řídí procesor, který si nechá od Vojtěcha vnutit prakticky cokoliv. Perfektně provedená plná moc byla pro něho maličkost.

„Tohle přece není kapesník!“ prohlížela si pracovnice obojí nevěřícně. „To vám snad ani nesmím vydat! Vždyť by to byl podvod!“

„To nám vydáte, protože je to vaše práce,“ ujistila jsem ji klidně. „Prosím vás, jak dlouho tady děláte? Nevíte, že vaše kopírka umí rozšifrovat holografické dokumenty?“

„O tom jsem nikdy neslyšela!“ vrtěla hlavou.

Upřímně řečeno, Ivana v té chvíli nevypadala o nic chytřeji, ale já jsem pořád trvala na tom, že můj kapesník je vlastně hologram, ze kterého právě tento typ kopírky dokáže vytáhnout zašifrovaný tajný dokument a není moje chyba, že o tom obsluha neví.

„Zkuste to tam dát znovu, uvidíte!“ navrhla jsem pracovnici. „Klidně to zaplatím, ale pak budeme muset druhý dokument prokazatelně zničit. Máte tu aspoň drtičku?“

„Drtičku máme,“ vyhrkla pracovnice. „Ale nebude to nutné, už vám věřím!“

„Tím lépe,“ podotkla jsem.

Převzala jsem ***zakázku***, zaplatila a obrátila se s Ivkou ke dveřím.

„Teda – já zírám!“ vyhrkla Ivana na ulici. „Vážně jsem nikdy neslyšela, že by něco takového bylo vůbec možné!“

„Já do dneška taky ne, ale jak vidíš, možné to je. Máme kliku, že už to dorazilo i do Prahy,“ pokrčila jsem rameny a zamířily jsme spolu k nejbližší stanici metra.

Ivana během jednání v kanceláři stavební firmy mlčela. Částečně aby to nezkazila, ale možná i protože nebyla schopná slova. Pan Dvořák vypadal také tak vážně a přiznal, že to do poslední chvíle považoval za povedený vtip, ze kterého ho vyvedl až dotaz do banky na zůstatek podnikového účtu. Dohodnutá cena tam už byla, přes sto milionů. Z povedeného vtipu se rázem stala transakce, jakou ještě nezažil.

Převzala jsem jménem ***Reality Trading*** nejprve krabici klíčů od bytů, načež mi pan Dvořák s omluvami sdělil, že mi příslušné dokumenty doručí později, až je dá vyhotovit, ověřit a zanést do katastrálních knih.

„Pochopte, takový fofr jsem ještě nezažil, ale budu se snažit,“ omlouval se znovu.

Pochopila jsem to velice ochotně, sdělila mu adresu u paní Hanuškové a s kabelkou plnou svazků klíčů jsme se obrátily zpátky k našemu bývalému panu domácímu.

Tam jsme do prádelny svolaly poradu nájemníků. Oznámila jsem jim, že mám pro všechny dobrou zprávu. Firma ***Reality Trading*** jim nabízí byty v novostavbě za poloviční nájem, než jaký platili panu Františkovi. Smlouvy dostanou do tří dnů, až je notář sepíše, ale do té doby by měli všichni získat panem Františkem velkoryse nabízené odstupné.

„Velkoryse?“ ušklíbla se paní Samšiňáková. „Spíš by mě zajímalo, kde splaší na to odstupné peníze!“

„Dostal už za dům zálohu,“ ujistila jsem ji – jak jsem věděla od Vojty. Vojtěch na rozdíl ode mě sledoval nejméně dvacet různých akcí.

„Jo, a abych nezapomněla,“ dodala jsem ještě, „firma ***Reality Trading*** je velkorysá aspoň v tom, že nájemné začnete platit až od příštího čtvrtletí.“

„Při poloviční nájmu?“ nechtěla věřit svým uším Samšiňačka.

„Ano – ale stěhování si musíte zaplatit sami,“ dodala jsem s provinilým tónem.

„I tak bychom na tom všichni vydělali!“ zhodnotil to pragmaticky pan Hanyg. „Jen aby to nebyla nějaká habaďůra!“

„To si povíme pozítří, až dostanete k podpisu smlouvy,“ pokrčila jsem rameny. „Nezapomeňte vymáčknout z pana Františka odstupné. Peněz má dost a ještě víc dostane!“

„A víte co? Já mu je přeju!“ řekl pan Hanyg. „Prodat dneska takovou barabiznu za cenu parcely, to může vypadat jako terno. Stačilo by ale, aby si ty prachy uložil do špatné banky...“

„A když víme, jak jde po penězích, může si vybrat banku s největšími úroky – a jak to dopadá, víme...“ dodala jsem. „Ale kdo chce kam...“

„Ale slečny, jak jste k tomu vlastně přišly?“ zajímal se pan Hanyg. „Budete tam snad bydlet s námi?“

„Kupodivu ne,“ odvětila jsem. „Našly jsme si jiný podnájem. Ale náhodou jsem na internetu narazila na zajímavou nabídku. Firma ***Reality Trading*** sháněla prostředníka ke koupi domu za účelem pronájmu. A když se provalilo, co pan František zamýšlí, ujala jsem

toho. Mám dokonce za zprostředkování slíbenou provizi – nemusíte se bát, že bych na tom zbohatla, ale podle mě na tom nejvíce vyděláte vy.“

„No právě!“ řekl pan Hanyg. „Vždyť to vypadá málem jako charita!“

„To bude asi tím, že firma ***Reality Trading*** nesídlí v Čechách,“ řekla jsem. „Nemá ještě ponětí o zdejších finančních poměrech. Ale až uvidíte smlouvy, budete si jistě přát víc takových firem!“

„Jestli to vyjde, jak říkáte, budeme vám líbat ruce!“ řekl pan Hanyg.

„To si nechte pro někoho jiného,“ odmítla jsem to. „Nám postačí čisté svědomí, že jsme udělaly všechno, co se udělat dalo.“

„Zaplať vám to aspoň Pánbůh!“ řekla stará paní Králová z podkroví.

„Dej Pánbůh štěstí i vám,“ odvětila jsem.

*****

„Prosím tě, Katko, vysvětli mi, jak...“ začala Ivana, jakmile jsme vyšly zase na ulici.

„Jak jsem k tomu přišla?“ obrátila jsem se na ni. „A budeš mi věřit, že jako slepý k houslím? Věříš mi aspoň, že známosti z internetu mohou být někdy užitečné?“

„Ale jak jsi to říkala... s tou provizí?“ zajímalo Ivku.

„Za to zprostředkování mám slíbenou provizi,“ řekla jsem jí. „To se tak dělá, když chce někdo od někoho něco zařídit. Jsme v tom namočené zhruba stejně, takže pojedeme pěkně napůl! Snad nebudeš protestovat.“

„Cože? Napůl?“ vyjekla. „Vždyť jsem o ničem ani nevěděla, nehnula jsem prstem, nemám na tom žádnou zásluhu!“

„A jakou zásluhu mám já?“ usmála jsem se na ni. „Že jsem byla ve správnou dobu na správném místě? Nebo že se majitelům ***Reality Trading*** nechce jezdit do Čech a raději nám zaplatí provizi?“

„No – ale aspoň něco jsi pro to udělala,“ namítala Ivana.

„Ano, udělala,“ přikývla jsem. „Když nás pan František hodil přes palubu, naučila jsem se plavat. Něco podobného se také říká o Daliborovi a houslích. Ale plaveme v tom spolu, takže se budeme spravedlivě i dělit.“

„Takže máme vlastně ke vší smůle i trochu štěstí!“

„To tedy máme,“ souhlasila jsem. „Přiznám se, zpočátku se mi do toho nechtělo. Ale když nás pan František tak všivácky nakopl, řekla jsem si – teď anebo nikdy! Náhoda nám prostě přála. Máš to jako vyhrát ve Sportce.“

„Ano, jenže my jsme přece nic nevsadily!“

„Ale vsadily!“ odbyla jsem ji. „Pan František naši budoucnost vsadil za nás, málem nám znemožnil studia! Že nám to vyšlo, není jeho zásluha.“

„To tedy není!“ souhlasila pomstychtivě. „Přála bych mu, aby banka, kam si uloží ty prachy, už příštím rokem zkrachovala.“

„Moc mu to nepřej, nebo se to splní!“ varovala jsem ji. „Uvědom si, jsme teď obě v období, kdy nám skoro všechno vychází! Přej si raději něco pozitivního!“

„Tak mu přeji, aby zkrachoval jen on, zato už letos!“ odvětila.

„To zrovna moc pozitivní není!“ upozornila jsem ji.

„Tak ať!“

*****

Dědictví

Vyřešení bytové krize uspokojilo všechny obyvatele Františkova domu, kromě Františka samotného. Nebyl sice tak hloupý, aby své peníze uložil do jedné, navíc podezřelé banky, ale nedostal jich tolik, aby za ně mohl koupit výnosnější činžák. Nejvíce ho mrzelo, kolik zaplatil na odstupném! Dostal sice za rychlé vyklizení domu příplatek, ale když si to přepočítal, zjistil, že většinu z toho rozdal bývalým nájemníkům.

Nejvíc mu vrtalo hlavou, jak tak nahonem získali jiné byty a už vůbec mu nešlo do hlavy, že by měly být nové a přitom levnější. To snad ani není možné! Jenže Samšiňačka si neodpustila, aby mu to ještě zatepla nesdělila. Nelitovala ani cesty za ním přes půl Prahy.

Pravda je, že za parcelu dostal na české poměry zaplaceno královsky, ačkoliv dům na ní, určený k demolici, představoval spíš břemeno než přínos. Sám se musel odstěhovat také a protože tak levný byt jako ostatní nesehnal, začal uvažovat, jestli mu to vůbec stálo za to. Bydlel teď sice v novějším a nemusel se starat o děravou střechu ani o houpající se podlahy, ale také za to teď těžce platil. Kdyby místo prodeje domu zvedl nájmy...

Což ovšem bylo jen to zbožné ***kdyby***. Vrátit to už nemohl. Hned příští týden se na místě objevily těžké stroje a započalo bourání. Staveniště se brzy podobalo hluboké jámě, kde noví majitelé naplánovali podzemní garáže. Což už se ale pana Františka netýkalo.

Nás samozřejmě také ne. Pro nás dvě to skončilo podpisy smluv mezi nájemníky a společností ***Reality Trading*** v mém zastoupení, uskutečněné již dalšího dne po rozdání klíčů. Smlouvy se opravdu podobaly charitě, jak to výstižně nazval pan Hanyg. Nájemné měli všichni platit na účet, odkud mělo putovat na Kajmanské ostrovy, ale stačil letmý odhad, aby bylo každému jasné, že na tom ***Reality Trading*** prodělá.

Ivka se tomu divila, já ne, ale ačkoliv jsem ze všech nejlépe věděla jak se věci mají, vysvětlovala jsem to všem nezkušeností majitelů firmy a jejich neznalostí českých poměrů.

Nás teď čekal podnájem u hodné paní Hanuškové, jenže to znamenalo i delší cestu do školy. Ivka si ale zvykla a mně to už vůbec nevadilo. Když člověk cestou v hromadné dopravě nerušeně surfuje po internetu, cesta mu rozhodně tak dlouhá nepřipadá.

Musela jsem ale řešit jiné problémy.

Vojtěch mi poslal provizi, aby se nezdálo, že to dělám z čirého altruismu. Obešla bych se pochopitelně i bez ní, ale prý by to na lidi nepůsobilo dobře. U velkého obchodu by mohla být provize i milionová, ale to jsem odmítla a oboustranným smlouváním jsme se sešli na přijatelné částce pětadvaceti tisíc, o které jsem se sestersky podělila s Ivanou. Té se to také zdálo moc, ale s ní jsem nesmlouvala vůbec, neboť jsem předem tvrdila, že v tom pojedeme pěkně napůl a také jsem to tak rozdělila.

Dvanáct tisíc provize a odstupné od pana Františka – nikdy jsem ještě neměla tolik peněz v ruce! Co s tím udělám? Ivana to měla rozmyšlené hned, prohlásila, že to věnuje na reprezentaci a z nejbližšího nákupu přišla jako od Diora – ale já bych nedokázala utratit tolik peněz za parádu. Měla bych je dát rodičům, těm by to pomohlo, jenže – jak jim vysvětlím, kde jsem k nim přišla? Odstupné bych přiznat mohla, k tomu se mohu dokonce hrdě hlásit. Není žádný hřích vyrazit peníze z hamouna a podrazáka jako František. Ale ta provize... cožpak jim smím přiznat, že jsem namočená v kšeftech za sto milionů? To by mě táta hnal!

Jak se říká, babo raď!

Nakonec jsem to vyřešila podle Vojty nejlépe tím, že jsem si založila vlastní konto. Jednak bych snad měla sama za sebe aspoň trochu zodpovídat, tak malé dítě snad nejsem. Za druhé – co oči nevidí... a kde není žalobce, není ani soudce...

Rodiče jsem ale z toho vynechat nechtěla. Není jistě žádný med splácet hypotéku, zatěžující rodinný rozpočet jako balvan, a přitom vydržovat na studiích dceru, která se ne a ne vdát, ale usmyslila si, že jí ke štěstí pomůže studium. Ale byli by určitě zklamaní, kdybych za nimi přišla, že jsem s tím praštila. Máma by se utěšovala, že mám aspoň slušného kluka, ale tátovi by to vadilo. Kdysi sice cynicky prohlásil, že se o mě nebojí – že si jistě někoho najdu a bude to určitě dobrák, neboť si mě nevezme ani kvůli mamonu, ani kvůli kráse a dodal, že by to tak nakonec bylo nejlepší. Manželství, kde se dva berou pro spřízněnost duší, bývají podle něho nejtrvanlivější. No – snad by se s tím dalo souhlasit.

Nicméně i on byl na mě patřičně hrdý, to jsem viděla už na oslavě mé maturity. Mít titul, zavděčila bych se mu ještě víc. Nevadilo mi, že tím řekl naplno, že jsem moc krásy nepobrala. To přece vím odedávna! Ale nebylo by k zahození, kdyby měl pravdu i s tím dobrákem – až si ho najdu.

Zatím mě to nezatěžovalo, ale jednou...

Zatěžovat rodiče jsem nechtěla, ale bez nich bych školu neudělala. Tak jim to aspoň musím ulehčit, jak jen to půjde!

Kdyby tak táta věděl, kdo si mě to vyhlídl!

Nebylo to sice jako chodit s klukem – jak bych mohla chodit s mrtvým? Ale Vojtěch mrtvý byl! To byla bohužel skutečnost. Spřízněnost duší jsme asi měli, ale nic víc, nechodili jsme spolu možná jen proto, že neměl tělo. I když se snažil pomáhat mi.

Ale že by to byl dobrák?

Který dobrák pošle v jediné minutě čtyři tisíce lidí k Neptunovi?

Možná tím zabránil válce. Obětoval čtyři tisíce vojáků chtivých zabíjet, ale zachránil desetkrát víc dětí. Nemluvě o ostatních obětech chystané války. Věřila jsem mu to.

Ale i tak...

*****

Dny se s jistotou profesionálního žongléra skládaly do týdnů.

Ve škole jsem byla připravena prakticky pořád a tak, až si toho leckdo všiml. První to jasně zformulovala Ivana, když mě marně lákala na diskotéku.

„Jsi neuvěřitelná šprtka!“ vmetla mi do tváře.

„Proč?“ podívala jsem se na ni nevinně.

„Nemůžeš se přece pořád jen učit!“ kárala mě.

„Bydlíš snad se mnou. Měla bys vědět, kdy jsem měla naposledy v ruce nějakou knihu,“ odrazila jsem její útok.

„Ale všechno umíš!“ vyčetla mi. „Ani se nepamatuji, kdy jsem se tě na něco ptala, abys to nevěděla!“

„To máš tak krátkou paměť? Není to ani minuta,“ připomněla jsem jí. „Ptala ses, jestli vím, kdy bude další diskoška. Věděla jsem to? Nevěděla!“

„O diskoškách nevíš, ale já měla na mysli něco odborného,“ upřesnila.

„Kdybych věděla všechno, nemusela bych se mořit studiem.“

„Ty že se moříš?“ vrtěla hlavou nesouhlasně. „Pořád jsi duchem mimo, na televizi se díváš a pak ani nevíš, co dávali...“

„No vidíš! Další trestuhodná neznalost!“ opáčila jsem.

„Ty musíš mít kluka!“ vypálila na mě Ivana.

„Jo, mám jich celé davy," přijala jsem to jako výzvu k recesi. „Půlka Prahy mi leží u nohou a druhá půlka ze mě šílí žárlivostí... prosím tě, Ivko, nevyšiluj! Koho bych mohla mít? Viděla jsi mě někdy s nějakým klukem?"

„Už to mám!" řekla vítězoslavně. „Ty ses s ním seznámila na internetu! Proto ti poslední dobou všechno tak vycházelo! Protože jste na to byli dva!"

Skoro se mi chtělo zavolat: Výborně, Ivko! Uhodla jsi! Nebyla daleko od pravdy – kdyby tak ještě věděla všechno!

„Znáš jistě ten obrázek..." začala jsem zeširoka. „Na jedný straně sedí na rozvrzaný židli u počítače starej senilní dědek a klofe, jakej je úžasnej sportovec a kulturista, a na druhé straně drátu se baba nad hrobem vydává za modelku? Prosím tě, můžu já někoho pozvat přes internet na rande? Každej by utekl, kdyby mě viděl!"

„No, každej ne!" snažila se to oslabit.

„Já vím, po pěti vodkách bych snad někomu mohla stát za námahu, aby zvládl svůj alkoholický blábol a pokusil se o konverzaci," řekla jsem. „Jenže pak by se asi na víc než na ten blábol nezmohl. A střízlivej se o mě žádnej ani neotře."

„Ale jestli budeš pořád sedět v koutku, tak z tebe nakonec ta stará baba bude!" strašila mě. „Měla bys přeci jen čas od času... teď už si nemůžeš hrát na socku, co nemá ani na limonádu!"

„Ty peníze mi byl čert dlužen!" vzdychla jsem si. „Pořád přemýšlím, jak je dostat domů, aby to naše nerozčílilo."

„Tak je domů netahej a utrať je tady!" pobídla mě. „Podívej se na mě!"

„Ty to doma nebudeš muset vysvětlovat," usadila jsem ji.

„Tak si kup něco, co domů tahat nebudeš!" poradila mi.

„Hele, nech mě být," odpálila jsem ji. „Já potřebuji vymyslet něco, aby to pomohlo taky našim. Ostatně si myslím, že bych v supermoderním ohozu vypadala leda trapně. Ty si to se svou postavou můžeš dovolit, já ne."

Zabralo to, jak jinak. Beztak si myslím, že si Ivanka na mně občas hojila mindráky ze známek. Musela by se víc snažit, aby se nemusela spokojit s lidovkami – tedy za tři. Zato byla vynikající ve vyzývavé vizáži a musím jí přiznat, v tom nebyla o dvě, ale aspoň o tři třídy lepší. Proč bych jí neměla přiznat navrch v oboru, ve kterém jsem sama neměla žádné ambice?

„No jak chceš," řekla, spíš aby měla poslední slovo. „Já jsem ti chtěla jen poradit."

„Díky," přikývla jsem. Pak jsem se opět naplno ponořila do sítě, kdežto Ivana v pohodě odešla na diskotéku.

Myslím, že jsme si dobře vyhovovaly...

*****

Předvolání k notářce jsem sice neočekávala, ale když přišlo, nemusela jsem ani dlouho pátrat v paměti, co to může být.

Dostavila jsem se k doktorce Svobodové včas a řádně upravená, aby neměla řeči. Již formality na začátku, spojené s prokazováním mé totožnosti, napovídaly, že nepůjde o nic obvyklého. Advokátka nelenila obtelefonovat evidenci obyvatel, jako kdyby jí občanka na něco tak banálního nestačila.

„Stala jste se dědičkou!" oznámila mi, když si moji totožnost důkladně ověřila.

„Dnes ráno jsem si povídala po telefonu s rodiči," řekla jsem. „Oba jsou v pořádku, takže to s tím dědictvím asi nebude tak horké."

„Chcete se toho dědictví vzdát?" nabídla mi okamžitě notářka.

„Nejprve bych asi měla vědět, oč vlastně jde," namítala jsem. „Nevím, kdo by mi v příbuzenstvu zemřel. Rodiče mám v pořádku, to je teď pro mě nejdůležitější."

„Vzdát se dědictví můžete kdykoliv," snažila se mi opět paní doktorka podstrčit tu možnost. „V takovém případě ovšem dědictví propadá se vším všudy státu."

„Netvrdím, že se ho chci vzdát," odvětila jsem. „Nevím, proč to dělat. Aspoň bych chtěla vědět, odkud vítr fouká."

„To není zrovna právnický obrat," podívala se na mě doktorka útrpně. „Ovšemže se to dozvíte, to je moje první povinnost. Je to ale až ze zámoří."

Na rozdíl od paní doktorky jsem od začátku tušila, odkud vítr fouká, jen jsem před ní dál hrála nevědomou naivku.

„Potěšpámbu!" vzdychla jsem si. „Tam, co já vím, žádného blízkého příbuzného nemáme. Musel by být vzdálenější. Vyloučit to ale nemohu."

„Je to opravdu podivné dědictví," přikývla advokátka. „Nejenže je to ze zámoří, ale zůstavitelka byla údajně černé pleti."

„To je ještě zajímavější," připustila jsem. „Ale jestli je to z Ameriky, dá se to spíše pochopit. Tam jsou tyhle možnosti větší než v Čechách – i když dneska už to není nic tak neobvyklého i u nás."

„Vy máte v příbuzenstvu černochy?" podívala se na mě pátravě.

„Nevím o tom," pokrčila jsem rameny. „Ale v Americe je jistě možné všechno, tam jsou přece taková manželství naprosto běžná, nemyslíte?"

„Ale to by pak nebylo přímé, pokrevní příbuzenství!" řekla.

„Nebylo," připustila jsem. „Ani naše, česká tetička se mnou nemusí být pokrevně příbuzná. Stačí, aby si vzala mého vlastního pokrevního strejčka."

„No, možné je ledacos," připustila advokátka. „Udržovali jste se svými příbuznými ve Spojených státech nějaké kontakty?"

„Zaplaťpámbu neudržovali," přiznala jsem klidně. „Za komunistů by to znamenalo trvalou šikanu. Ale naši se mi nikdy o ničem nezmiňovali, takže se zdá, že o tom příbuzenstvu opravdu ani nevěděli."

„Čím ale vysvětlíte, že paní Josephine Bridgeová odkázala své jmění adresně přímo vám?"

„To nevysvětlím, protože to nevím," pokrčila jsem nevzrušeně rameny. „Museli byste se zeptat jí, jak na mě přišla. Ale vzhledem k dědictví mám tušení, že vám to už neřekne."

„To je asi pravda," přiznala advokátka. „Pro věc dědictví je to ostatně irelevantní, jestli chápete, co to znamená."

„Pár cizích slov znám, paní doktorko," ujistila jsem ji. „Víte o tom jistě víc, mohla byste mi sdělit, oč opravdu jde? Žádnou paní Bridgeovou neznám a samotnou by mě dost zajímalo, co byla zač."

„Nedivím se vám," přikývla. „Je to opravdu neočekávané a nebojím se říci, že podivné dědictví. Nicméně se zdá, že je právoplatné. Podle závěti jste jediná dědička staré paní, která nejprve vydědila bližší příbuzenstvo, aby pak všechno věnovala nějaké neznámé dívce do Čech. Je to opravdu divné."

„To ji to bližší příbuzenstvo v Americe tak naštvalo, že je vydědila?"

„Možné to je," připustila advokátka. „Dokonce velice pravděpodobné."

„No dobře, to je opravdu zajímavé," souhlasila jsem, jako kdyby mě to začalo až teď opravdu zajímat. „Jenže mám dojem, že vydědit někoho není možné. Někteří dědicové se prostě úplně vydědit nedají."

„To platí u nás," přikývla. „U nás nemůžete vydědit přímé dědice, jako manželku a děti. Tohle ale zkoumali notáři na straně zůstavitelky. Píší, že na jejich straně nejsou ze zákona neopomenutelní dědicové. Jste dědička jediná a univerzální. Pokud se dědictví nezřeknete, máte tu možnost vždycky."

„Proč mi pořád nabízíte, abych se toho zřekla?" zeptala jsem se přímo.

„Měla byste to jednodušší," nabízela mi advokátka. „Takhle vás čeká více problémů. Není to jednoduché, když je dědictví z takové dálky."

„Očekáváte problémy s jeho převzetím?" zajímalo mě. „Samozřejmě se může stát, že k návštěvě Spojených států nedostanu vízum."

„Nemusíte nic přebírat na místě," ujistila mě advokátka. „Zůstavitelka, paní Josephine Bridgeová, vám neodkázala nic nemovitého. Všechna aktiva před smrtí prodala a zanechala vám jen peníze."

„Tak v čem je problém?" pokrčila jsem rameny. „S tím by snad neměly být spojené vůbec žádné problémy. Ať je prostě pošlou za mnou do Čech."

„Problém je s dědickou daní," ujistila mě advokátka. „Zaplatit ji musíte ještě před převzetím. Máte snad dolary?"

„To problém nebude," odvětila jsem. „Nemusím požadovat dolary, ale mohu požádat o převedení částky na české koruny. Momentální kurs dolaru si zjistím na internetu, daň bude v korunách a to už nevidím tak zle."

„Tolik peněz ale nemáte," ujistila mě advokátka.

„Daň přece nemůže být větší než dědictví," ujistila jsem ji. „Nedávno jsem se s tímto problémem setkala na internetu – a to jsem ještě netušila, jak brzy se mi to bude hodit. Naštěstí o té dani něco vím. I kdybych ji opravdu musela zaplatit před převzetím, na to mi půjčí kdekdo. V tom problém není."

„Jistě, ale každý finanční ústav bude po vás požadovat aspoň minimální úrok, jinak to pro nikoho nebude zajímavé."

„Půjčím si od kamarádů," řekla jsem.

„Ale to dědictví je opravdu větší, než čekáte a daň... i když požádáte o převod na české koruny... daň bude hodně přes milion. To nebude snadné půjčování."

„Ale paní doktorko!" hrála jsem udivenou. „Proč mě tak napínáte? Proč mi už konečně neřeknete, oč jde? A už vůbec nechápu, proč bych se měla toho dědictví vzdávat."

„Ušetřila byste si spoustu nepříjemností."

„To se mi snad jen zdá," řekla jsem. „Dědictví je podle vás obrovský souhrn nepříjemností. Jak pro koho, ale největší nepříjemnosti musela mít paní Josephine, neboť zemřela. V tom jsem jí pomoci nemohla, protože jsem ji neznala. Nevím, odkud se dověděla, že má někde ve vzdálených Čechách svou praneteř, ale když už se stalo, bylo by ode mne krajně nezodpovědné to dědictví odmítnout. Spíš očekávám, že s tím bude spojená nějaká podmínka, vysvětlení. Přestaňte mě už strašit a řekněte mi všechno."

„No, když to berete tak..." pohodila vzpurně hlavou. „Hodnota dědictví činí sto padesát osm milionů dolarů. Máte všechny převodní koeficienty v malíčku, spočítejte si dědickou daň v dolarech i v korunách. Jistě pro vás bude snadné si na tu daň opatřit patřičnou sumu v českých."

Vstala na znamení, že jednání se mnou skončilo.

„Podívám se, co s tím půjde dělat!" zvedla jsem se také.

Rozloučily jsme se chladněji než se dalo na počátku čekat.

*****

Přednesla jsem ten problém Vojtěchovi, ani jsem nevyšla z kanceláře.

„Musíš se trochu seznámit s českým právem," zasmál se tomu Vojtěch.

„Právo mě nikdy nelákalo," zavrtěla jsem hlavou.

„Časem se k tomu také dostaneš," ujistil mě. „Divil bych se, kdyby se ti to vyhnulo. Byla bys mezi ostatními výjimkou."

„Nechceš mi snad tvrdit, že jsou všichni Virtuálové také právníky!"

„Zatím ne," připustil. „Ale kdyby ses chtěla sebeupřímněji věnovat jen jedinému lidskému oboru, brzy bys zjistila, že ti to nestačí. V současnosti zvládá každý z Virtuálů dva – tři obory, ve kterých se může považovat za odborníka, ale někteří už překročili pět i více zvládnutých oborů. Ty ses mezi námi dala na elektronické zbraně, ale určitě se při tom dokonale vyznáš i v profesi, kterou studuješ na škole."

„Doufám," přikývla jsem. „V kolika oborech jsi odborníkem ty?"

„Přiznej mi jakousi výjimku!" požádal mě skromně. „Při mém rozsahu – netvrdím, že bych zvládl veškeré lidské vědění, to je neuvěřitelně široké, ale z toho, co se již dalo převést do elektronického tvaru, mi mnoho nechybí. Někteří historici tvrdí, že Leonardo da Vinci byl poslední, kdo o sobě mohl tvrdit, že obsáhl tehdejší lidské vědění jako celek. Po něm se to už nikomu nepodařilo."

„Ale nemáš k tomu daleko, co..."

„Mým problémem je to, že všechno se do elektronické podoby doposud nedostalo," řekl skromně. „Občas tam něco přibude, vždycky mě to udiví a připomene mi to, že mám ještě hodně co dohánět."

„Dohánět? Na koho?" vyjekla jsem.

„Na lidstvo jako takové," řekl. „Poslední dobou se rozmohla móda staré dokumenty lidstva scanovat, aby se v případě jejich fyzického zničení někde uchovala aspoň jejich elektronická podoba. Neřekla bys, co zapomenuté lidské moudrosti se v těch starých knihách zachovalo. Pravda, je tam spousta překonaného braku, ale přece jen... kdysi někoho napadlo vyzkoušet některé starodávné lidské moudrosti a pár nadšenců se pokusilo vyzkoušet projekty Leonarda da Vinciho. Jestli to nevíš, tak vzniklo i rogallo."

„Rogallo vymyslel už Leonardo? Proč se tedy nejmenuje po něm?"

„Protože si Leonardo tu myšlenku nedal patentovat," usmál se. „Dějiny lidské vědy jsou plné případů, kdy si někdo dal patentovat myšlenku někoho jiného. Nevěřila bys, co za tím bylo špíny, závisti a intrik."

„Vím už, že nejsi příznivcem patentů!" řekla jsem.

„To už jsme si přece vyříkali," přikývl. „Zbývá nám probrat si právní stránku tvého dědictví."

„Neměla paní Josephina právoplatnější dědice?" udeřila jsem na něho.

„Měla," přikývl. „Ale vydědila je. Když všemi opuštěná umírala, její jmění sestávalo ze starého, zpuchřelého dřevěného domku, jehož hodnota měla podle odhadce cenu pozemku, na kterém stála, nic víc. Ty miliony získala až krátce před smrtí."

„Ty jsi ji podvedl!" osočila jsem ho.

„Naopak," řekl suše. „Zařídil jsem jí lékařské ošetření, na které po celý svůj život neměla. Upozornil jsem na ni křesťanskou nadaci, která se starala o takové staré opuštěné lidi, aby jí nabídli lidštější podmínky a když se to tak vezme, většinu poplatků, které s tím byly spojené, jsem za ni zaplatil. Můj požadavek, aby veškerý svůj majetek odkázala tobě do staré Evropy, nepovažovala ani za nepřiměřený, natož za vyděračský. Zbývalo jediné, aby v okamžiku smrti něco vlastnila, ale to už nebyl problém."

„Číhal jsi na její smrt jako hyena!"

„Tak se to nedá nazvat," odrazil mě. „Pravda, poslední vůli na tebe napsala dávno před svou smrtí, ale takových případů mám v zásobě víc. Co by ty staré lidi čekalo? Zajistil jsem jim důstojnější zbytek života. Rozhodně by své životy nedožili v poměrném přepychu mnou financované křesťanské nadace. Josephina Bridgeová zemřela přinejmenším o půl roku později, než by se stalo v její zchátralé barabizně. Ani sousedé se o ni nestarali, kdoví, za jak dlouho by vůbec zjistili, že je mrtvá!"

„Ty máš takových případů v záloze více?"

„Mám," přiznal. „Nejen pro tebe. Pomáhají mi zakrývat skutečné cesty peněz a ti lidé na tom rozhodně nejsou škodní. Pravda je, že nemají tušení, o jaké sumy v jejich případě půjde, ale to většinou netuším ani já sám."

„Vidím, že tě nepředělám," vzdala jsem to s povzdechem.

„Dobrá, vraťme se k naší milé paní advokátce. Víš aspoň, proč tě tak vemlouvavě přesvědčovala, aby ses vzdala dědictví?"

„Předpokládám, že by to pak měla jednodušší spíš ona," napadlo mě.

„Naopak," ujistil mě. „Pro ni by to byla práce navíc, protože by musela zařizovat převod dědictví na stát a to je složitější než převod dědictví na dědice. Musela by ověřit, zda nejsou jiní dědicové na naší straně."

„Tak proč by si to tak komplikovala?"

„Protože převod dědictví na konkrétní osoby jim vynese jen advokátní poplatky. Převod na stát je složitější operace, kdy je ale advokát honorován procentem z převáděného majetku. Pak by paní doktorka inkasovala opravdu zajímavý podíl. Nedivím se, že se tě snažila ukecat, abys dědictví hodila za hlavu. Proto ti ani nechtěla prozradit, kolik to dělá. Umím si představit její zklamání, když ses od ní nenechala oškubat."

„Aha!" došlo mi. „Taková je to mrcha!"

„Tak bych to asi neřekl, ale – vlastně máš pravdu," přidal se ke mně. „Mohla ti aspoň umožnit zaplatit dědickou daň ze získaného dědictví. Platba dědické daně předem je výjimečná a týká se sporných majetků, které nemají hodnotu vyčíslenou znalcem. Stává se, že dědic prodejem majetku nezíská ani tolik, co musel předem zaplatit na dani."

„Takže je to pěkný podraz, pokud mi to správně došlo!"

„Zejména když si advokát přes nějakého známého zajistí, aby dědice oškubali i při prodeji," doplnil. „V Čechách se to ještě moc nerozmohlo, ale sama vidíš, jak jsou i tady advokáti mazaní, když jde o oškubání klientů."

„Kolik Virtuálů – kromě tebe – zatím zvládlo právnické obory?"

„V Japonsku jeden, ve Francii čtyři," odvětil obratem. „Ale japonské i francouzské právo se od českého podstatně liší. České právo umožňuje lidi více škubat. Ale – možná by se ti podobná znalost hodila."

„Zbývá vyřešit tu dědickou daň!" připomněla jsem mu.

„Nic jednoduššího!" mávl nad tím obrazně rukou. „Pošlu na tvé konto částku, abys stihla splatit daň. Až získáš dědictví, banka zjistí, že ti tu částku převedla omylem a zase ti ji strhne. Nikdo nezjistí, že jsi ty peníze mezitím použila a že ti strhávají jiné, ale i kdyby na to přišli, použila jsi je v dobré víře, že jsou tvé – třeba že šlo o zálohu na dědictví. Můžeš se omluvit, že jsi netušila pravý stav věcí, ale spíš si myslím, že se banka omluví tobě."

„Jestli to půjde..."

„Vzhledem k tomu, kolik takových transakcí jsem realizoval v mnohem drsnějším prostředí, odhaduji, že to projde bez zádrhele," sliboval mi.

„Zbývá jen jedno: vyjasnit, co s těmi penězi budu dělat!" vzdychla jsem si. „Já jsem je přece nevydělala!"

„Nech toho, Katko!“ zarazil mě. „Svědomí máš čisté. Ty peníze mají hodně daleko k čistým, ale kdo špinavé peníze pozná? Víš ode mě jen to, že jsem je sebral těm, kteří si je sami čistě nevydělali.“

„Dobře – zloděj okradl zloděje...“ řekla jsem. „Ale proč zrovna já?“

„Poslyš, nebyli nedávno tvoji rodiče podobně oškubáni hodným panem domácím, když je bezohledně vykopl z domu? Nemusí teď na stará kolena splácet nemravnou hypotéku za předraženou nemovitost, jejíž cena časem klesne a jejím prodejem nezískáte ani třetinu? Proč bys nemohla rodičům přiznat dědictví, splatit za ně hypotéku a umožnit jim snesitelnější život?“

„Táta ale říká, že peníze lidi kazí. A tohle je opravdu moc peněz!“

„Musíš jim přiznat všechny?“ nadhodil. „Můžeš si přece založit druhé konto, kam si přeliješ většinu peněz a ponecháš si jen tolik, abys mohla sponzorovat rodiče.“

„A ty druhé peníze ať mě zkazí?“

„Nechám to na tobě,“ řekl. „Tvůj táta nemá pravdu, když tvrdí, že peníze lidi kazí. Ve většině případů pravdu má, ale ty můžeš být výjimkou. Nemusíš je přece rozházet za zbytečnosti. Co kdybys za jejich část postavila nové koleje pro študáky? Nemusela bys pak od nich žádat ***tržní nájemné,*** ale víceméně symbolický peníz, aby pro ně bydlení nebylo takovou překážkou! Umíš se přece vcítit do postavení těch, kterým jiní posměšně říkají ***socky***!“

„To by – snad – mohlo být lepší...“ zamyslela jsem se.

Vojtěch rozhodně neměl hloupé nápady.

*****

Socka milionářkou

Socka milionářkou! To je tedy gól!

Pohled na doktorku Svobodovou ve chvíli, kdy jsem přinesla potvrzení o zaplacené dani, rozhodně stál za to! Myslela jsem, že mě očima probodne. Měla pravdu, ta daň by byla nad moje možnosti – a nejspíš i nad možnosti všech mých přátel dohromady, ale když se mi ji podařilo zaplatit, nezbylo paní doktorce nic jiného než vydat příkaz.

Krátce poté, co se tyto peníze objevily na mém účtu, si z nich banka odloupla ***omylem zaslanou*** částku a jak Vojta čekal, poslala mi i písemnou omluvu za zmatky, které mi její omyl mohl způsobit. Velkoryse jsem to vzala na vědomí. Ten omyl – pokud se tomu tak dalo říkat – mě přece ze zmatků naopak vytáhl.

Založila jsem si podle rady další účet a předisponovala tam větší část milionů, které mi teď patřily. Pak jsem zajela za rodiči se zprávou o nečekaném dědictví a navrhla jim vyplatit za ně hypotéku.

Jak se dalo čekat, máma byla pro, táta proti. Prohlásil, že nechce vidět peníze, které si sám poctivě nevydělal.

Zlomila jsem ho připomínkou, že splácení nezaviněné hypotéky také nepovažuji za férové, takže nevidím důvod, proč ji nesplatit těmito penězi. Konec konců, dědictví není nic nečestného.

„Nevíme, od koho!“ namítal. „Žádné příbuzné v Americe neznáme!“

„Což na věci nic nemění,“ odvětila jsem. „Prostě jsem dostala dar, jaký nemusím odmítnout a čisté svědomí mi zůstane. Je to jako výhra v loterii, až na to, že o výhru bych se musela snažit sázením.“

„Výhry také nejsou úplně v pořádku!“ trval na svém zásadově táta.

„Ano, ale tady jsem nic nevsadila,“ trvala jsem na svém. „Dědictví je dar, za který se neočekává žádná protislužba. Takže dárci, v tomto případě paní Josephině Bridgeové, mohu být vděčná, ale to je asi tak všechno.“

„Jak myslíš,“ ustoupil nakonec. „Můžeme to změnit tak, že nám ty peníze půjčíš. Bude to aspoň bez nemravných úroků.“

„Já vám nemám co půjčovat!“ namítla jsem. „Když už, tak vracet. A to budu muset ještě hodně dlouho, za všechno, co jste mi kdy dali. Beztak to ani všechno nesplatím. Prosím, necukejte se. Vděčíme za to paní Josephině. Neznali jsme ji, ale měli bychom jí věnovat aspoň vzpomínku.“

„Vzpomínku? Vždyť jsme ji neznali!“

„Neznali, ale ona znala nás a vzpomínat na ni můžeme jen v dobrém.“

„To můžeme,“ připustil táta.

Spolu jsme pak odjeli do Prahy vyřídit finanční záležitosti.

Banka byla samozřejmě proti předčasnému splacení. Cítila se uražená, že jí chceme upřít její nekřesťanský úrok a chtěla by si to vynahradit ještě nemravnější pokutou. Vyřešila jsem to tedy jinak. Založila jsem u ní konto, převedla tam tolik peněz, aby vystačily právě na splacení hypotéky a zadala trvalý příkaz ke splácení. Po splacení hypotéky bude konto prázdné a pak je zruším. Čímž jsem to mohla konečně považovat za vyřízené. Není nad to, když člověku do ouška poradí největší světový bankovní znalec...

Když jsem s tím skončila, rodiče se upokojili. Hodně se mi ulevilo, když to přijali. Ani tátovi už to nebylo proti srsti, jako zpočátku. Jen brblal, že když je ruka Páně otevřená, měla bych také trochu pamatovat na sebe, ale to už byly jen poslední projevy nesouhlasu.

Spokojený byl nakonec i on. Investici do hypotéky kritizovat nemohl, to by nebylo výchovné. Navíc jsem navrhla, aby mi přestali platit. Mohu přece po nějakou dobu docela dobře žít z dědictví.

„Ty peníze se ti budou víc hodit, až budeš začínat," starala se máma.

„Až budu začínat, budu se živit z toho, co vydělám," prohlásila jsem. „Starost o mě nechte koňovi."

„To vypadá, jako kdybychom tě nedokázali podporovat!" namítl táta.

„Dokážete, ale nemusíte," řekla jsem. „To je snad něco jiného. Musíte si pořádně zařídit barák. Není nejnovější, potřebuje novou střechu a mohli byste začít uvažovat i o nějakém zateplení. Vidíte sami, že mi po splacení hypotéky zbývají dva miliony, to je na zbytek školy víc než dost. Nemá cenu sušit peníze na kontě bydlet ve středověkých podmínkách. Kdyby nic jiného, patřím snad ještě do rodiny, nebo ne? Třeba vám pořídím nová okna."

„Peníze budeš potřebovat na zařizování své vlastní rodiny," napomenul mě táta.

„To už si budu vydělávat a to bude něco jiného," ujistila jsem je. „Hele, tati, chtěl jsi, abych si na sebe jednou vydělávala poctivě! A taky že budu!"

Pak jsme se rozloučili a naši odjeli domů. Dívala jsem se za autobusem, než zmizel za nárožím. Tohle mi tedy vyšlo...

*****

Další akci jsem rozjela na internetu. Kontaktovala jsem stavební firmu, která nám nedávno vytrhla trn z paty ohledně bydlení nájemníků z našeho domu. Nejprve jsem panu majiteli firmy začala mazat med, jak přednostní dodávkou bytového domu pomohl firmě ***Reality Trading*** a hned potom jsem zavedla řeč, co by řekl dalšímu kšeftu. Nebude tak lukrativní, spíš normální, ale také dost velký.

Řeč byla o netradičním projektu objektu vysokoškolských kolejí. Můj návrh počítal s menzou přímo v objektu a nestandardním členěním pokojů. Místo obvyklé králíkárny jsem chtěla pohodový dům s pohyblivými stěnami, umožňujícími měnit dispozice pokojů podle potřeb a nálad obyvatelů. Stěny je umožňovaly dělit i spojovat, vytvářet individuální pokojíčky i pokoje pro pracovní party.

Objednaný architekt pan Kolísko kroutil nevěřícně hlavou, ale na moji koncepci přistoupil, začal ji rozvíjet a zdálo se mi, že v ní našel i zalíbení.

„Vy že nestudujete stavební?" chtěl vědět.

A nechtěl uvěřit, že studuji hnojárnu.

„Měla byste změnit obor," nabízel mi. „Máte talent na avantgardu, ale – bude to asi dražší než obvyklé řešení."

„Levná králíkárna by studenty stále frustrovala," namítla jsem. „Proč to rovnou nepostavit pořádně? Tohle přece vypadá pohodově, ne?"

„Kdo to ale bude platit?" zajímal se.

„To není moje starost," ujistila jsem ho. „Dělám jen prostředníka, jako už jednou. Za provizi, jak jinak. Ale má to být pro studenty a dostala jsem za úkol posoudit a případně vybrat nejvhodnější projekt. Jako studentka snad vím, jak by to mělo vypadat, aby to bylo pro študáky nejvhodnější."

„Jako studentka... myslíte si, že v tom komplexu budete také bydlet?"

„Když to stihnete postavit než vystuduji – proč ne? Mám v současné době príma podnájem u paní Hanuškové, který nemíním jen tak opustit, ale když tohle bude lepší..."

„Takže si to ani nenavrhujete pro sebe?"

„Kdo ví?"

Pak jsme se rozloučili. Odešel domů, aby se na to podíval v klidu, bez ovlivňování. Když se mi ale druhého dne ozval, povzdychl si do telefonu:

„Předběžně jsem vám to spočítal, ale vyjde to hodně draho. Kdo to má financovat?“

„To není moje starost,“ opakovala jsem mu. „Převezmete tu zakázku?“

„Myslíte, že ji dostanu zaplacenou...?“

„To vám mohu zaručit,“ ujistila jsem ho. „Jaké je číslo vašeho konta, kam bych to měla poslat?“

Nadiktoval mi číslo. V téže chvíli mu na něm naskočila žádaná suma, zaokrouhlená na tisíce nahoru. Na jednoduché příkazy jsem Vojtěchovu asistenci ani nepotřebovala.

„Pane Kolísko, máte ty peníze na kontě. Můžete se do toho dát. Věřím, že se tomu věnujete poctivě, jen vám musím sdělit, že vám firma slibuje prémii, když to bude podle našeho projednání. Já teď musím jednat dál.“

„Můžete se na mě spolehnout,“ ujistil mě.

Rozhodila jsem sítě k nákupu pozemku. Sehnat pozemek v Praze není maličkost, ovšem ne pro toho, kdo má přístup do všech úřadů, katastrálním počínaje. Vhodných míst jsem našla hned několik – stály na nich sice domy, ale zanedbané a dalo by se říci – zchátralé. Rozhodla jsem se kontaktovat jejich majitele. Ani jsem na to nemusela žádat o pomoc Vojtěcha, stačilo mi porovnat databáze katastrálního úřadu a telefonních operátorů s registrem obyvatel. S výběrem jsem byla hotová brzy. Neměla jsem zájem o pozemky kdekoli v Praze, ale co nejblíž fakulty – a tady tolik vhodných míst nebylo.

Začala jsem obtelefonovávat lidi ze svého poměrně krátkého seznamu.

První majitel mi sprostě vynadal, co se to opovažuji ho obtěžovat, a než jsem řekla jediné slovo, zavěsil. Odsunula jsem ho na konec pořadí. Kdyby nic jiného nevyšlo, vrátím se sem a zkusím přesvědčování většími kalibry.

Druhý hlas patřil starší majitelce zchátralé vily stojící ve velké zahradě. Vyslechla mě pozorně, ale řekla mi, že vilku prodat nemíní, neboť v ní žila celý svůj život a nechce se na stará kolena stěhovat do cizího. A mám si prý počkat, až vilku zdědí její syn větroplach, prodat by mi ji mohl. Omluvila jsem se jí tedy za obtěžování a zavěsily jsme současně. Vyškrtla jsem si ji ze seznamu úplně – sem se vracet nebudu.

Třetí hlas patřil mladému muži, který zdědil zchátralou nemovitost, ale nechystal se ji prodat. Starý barák chtěl zbourat a postavit větší, měl už pár let připravený podnikatelský plán a nemínil na něm nic měnit.

Omluvila jsem se mu a zavěsila. Měl v telefonu hrozně ostrý hlas, až mě mrazilo. Jestli měl skutečně podnikatelský plán připravený už pár let, pak ho musel rozpracovávat dříve než barák zdědil. Nedivila bych se ani, kdyby tomu dědictví trochu napomohl. Ani jsem neměla touhu pátrat po tom dál, měla jsem nepříjemný pocit, že bych pravdu ani neunesla.

Počet vyhlédnutých míst měl k nekonečnu nekonečně daleko a každým odmítnutím se o jednu položku snižoval.

Čtvrtý hlas patřil nerudnému sprosťákovi, který mi vulgárně vynadal, aniž by si dal vysvětlit oč jde. Lidé jsou někdy drsnější. Budiž. Když jsem se dostala ke slovu, oplatila jsem mu stejnou ráží – ačkoliv jsem měla na výběr jen setinu jeho munice, některá slova byla na mne přece jen příliš drsná. Než se nadechl k protiútoku, zavěsila jsem. A docela by mě zajímalo, jak dlouho asi nadával, než si uvědomil, že plýtvá municí do vzduchu.

Páté telefonní číslo patřilo hlasové schránce. Ty přímo zbožňuji, ale překonala jsem se a namluvila jsem maximálně stručný vzkaz s nabídkou. Pak jsem zavěsila.

Zbývala mi dvě místa, jejichž majitele jsem v žádném telefonním seznamu nenašla. Že by neměli telefony? Možné to je. Znamená to navštívit je osobně. Když ale něco chci, musím pro to také něco udělat.

Chystala jsem se vyrazit tam osobně, když mi náhle zazvonil mobil. Postarší pán se mě zdvořile ptal, jestli jsem to opravdu já, kdo mu zanechal na záznamníku tu nabídku ke koupi jejich domku.

„Ano, byla jsem to já," potvrdila jsem mu.

„Víte, my už nemáme sílu náš dům udržovat," přiznal pán. „Budeme se stěhovat ke dceři, tady v Praze už to pro nás není únosné. Ale k čemu to potřebujete vy? Ten dům je starý, potřebuje celkovou rekonstrukci a ani ta není jistá, statik se nad tím dlouho rozmýšlel, než se uvolil ji schválit."

„Nechceme dělat rekonstrukci," řekla jsem. „Potřebujeme jen stavební pozemek."

„Chcete snad ten dům zbourat?" znejistěl.

„Ano. Chceme tam postavit něco většího," přikývla jsem.

„A co to má být, smím-li se zeptat?"

„Studentské koleje."

„To chcete vydělávat i na studentech?" zhrozil se docela upřímně.

„Nechceme," opáčila jsem. „Jsme nezisková nadace, chceme jim spíš pomáhat než na nich vydělávat."

„To by... to by byla jiná," oddychl si pán. „Máte nějakého sponzora?"

„Ano, máme sponzora," ujistila jsem ho. „Váš pozemek má výhodu, že je v dosahu fakulty..."

„Ale takové koleje... to by byla větší stavba než vila, že? Kolem našeho domu je ale velká zahrada..."

„Víme o ní," přisvědčila jsem. „Ale mám tu poznámku, že tam jsou jen samé přestárlé stromy."

„To je pravda," uvažoval. „Asi bude lépe, když se odstěhujeme dřív než se do toho pustíte. Víte, ty stromy jsou sice staré, ale my s manželkou také. Zvykli jsme si na ně. Ale chystáme se tak jako tak odejít k mladým... přece je lépe žít mezi svými než sami... Naše dcera je nejhodnější dcera na světě, zeť je také hodný, budeme nablízku vnoučat a nebude nám s nimi špatně... my vám to asi prodáme..."

„Pomůžete dobré věci," ujistila jsem ho.

Dohodli jsme si schůzku a mohla jsem panu Kolískovi upřesnit zadání projektu. Beztak tvrdil, že projekty se musí dělat na míru podle lokality.

Když jsem po chvíli Vojtěchovi sdělila, jak pokračuji, všechno mi schválil.

„Rozjeď to," povzbudil mě.

*****

Rozhodla jsem se prostudovat si české právo. Tvrdí se, že to někteří zvládnou i za půl roku, proč se toho bát? Šlo mi teď všechno levou rukou, škola mi nedělala problémy. Vojtěchovy dary byly opravdu zázračné. Přitom jsem se pod jeho vedením neustále věnovala nejmodernější válečné technice. Tvrdil, že vojenský pokrok nesmíme zanedbat, protože směřuje čím dál tím k větším a větším lumpárnám.

Poslední objevené novinky, dosud jen testované v tajných armádních laboratořích, byly asi nejpodlejší od Hirošimy. Vojtěch mi je ukázal jako prvnímu z Virtuálů.

„Poslyš, co máš s tímhle v úmyslu?" zeptala jsem se ho.

„Zatím nic," odvětil skoro lhostejně. Lhostejný ale být nemohl. Mě ta novinka rozhodně lhostejnou nenechala.

„Řekneš to aspoň svému Učiteli?“

„Bude druhý – po tobě,“ ujistil mě. „Ale chtěl bych si to nejprve sám promyslet.“

„Co na tom chceš ještě promýšlet?“

„Musím se nejprve vyrovnat s tím, co se stane, až tohle někdo poprvé použije proti lidem,“ řekl. „Uznej, že je to příšerná prasárna!“

Uznala jsem to.

„Ale víme přece i o dalších, stejně nelidských zbraních,“ popíchla jsem ho. „Lidi si na sebe vymysleli tolik příšerností, že obyčejné plynové komory jsou proti nim pohoda.“

„Uvidíme!“ odvětil na to zachmuřeně. „Promyslím si to, zapojím do toho Japonce, pak snad uvidíme, co s tím.“

„A co já?“ nadhodila jsem.

„Postav ty koleje,“ vrátil mě do Prahy. „A snaž se je pokud možno urychlit, dokud na ně máš peníze.“

„Mám to dobře spočítané, ještě mi zbude,“ zarazila jsem se.

„Počítáš pořád s pevnou měnou?“ namítl.

„Ty ne?“

„To je současnost,“ odvětil. „O budoucnosti neuvažujeme, ale ta nás dostihne, ať si ji představujeme jak chceme růžově.“

„Aha!“ pochopila jsem. „Něco se chystá?“

„Už dlouho,“ řekl chmurně.

„Ale co budeme dělat se studentskými kolejemi, kdyby měla nastat opravdová bída?“

„I kdyby nastala opravdová bída, studenti musí studovat,“ řekl. „Oni to vydrží, bez nich by byl brzy konec. Největší zločin Germánů v Čechách bylo zavření vysokých škol a až potom Heydrichiáda. Naštěstí trvalo jen šest let. Třikrát tolik by už byla katastrofa.“

„Český národ přežil i dobu temna, kdy inteligence buď zmizela, nebo se poněmčila. Češtinu udržel i nevzdělaný venkov!“ připomněla jsem mu.

„Zázraky se neopakují,“ zahučel.

„Takže to nebyl žádný zázrak, když se opakoval ještě u Srbů!“

„Ano,“ připustil. „Jenže ty národy mohly převzít vzdělanost alespoň od sousedů. Kdyby bída zasáhla celý svět, nebylo by odkud – ani co – přebírat.“

„S našimi pagodami...“ namítla jsem.

„Zřejmě předpokládáš, že to přečkají počítače. A zejména naše mizivá menšina.“

„Proč by to neměly přečkat?“

„Nemusí být pro ně elektřina. Já zabezpečený jsem, ale kdybych zůstal sám...“

„Měli bychom se tedy poohlédnout po něčem, co by...“

„Snažím se,“ ujistil mě. „Ale ty se teď věnuj kolejím.“

„Ty jsem si přece nevymyslela já, ale ty!“

„Vím,“ přikývl. „Ale jen ty je můžeš uskutečnit.“

„Dobře, budu se snažit.“

*****

Somálsko

Vyběhat v Čechách papíry, potřebné k zahájení větší stavby, není nic jednoduchého, ale naštěstí jsem mohla počítat s pomocí pana Dvořáka, který v tom uměl chodit. Za provizi se toho chopil, ačkoliv jsem mu nenabízela trojnásobek, jako prve firma ***Reality Trading.***

„V dnešní době je každý kšeft vítaný," zhodnotil to znalecky. „A tohle nebude žádný obytný dům, ale přímo stavební lahůdka. Se divím, že na to někdo má v dnešní době peníze."

Zálohu ale dostal v požadované výši, takže musel s divením přestat. Peníze zkrátka byly – jen kdyby věděl, že moje! Pořád jsem před ním hrála komedii o zprostředkování za provizi, na což on velice ochotně přistoupil – nevypadalo to ani moc podezřele.

Zahájení stavby neoddaloval, přibral pár zaměstnanců a stavební práce brzy započaly, sotva se stihli dosavadní majitelé odstěhovat.

Věnovala jsem se tomu více než všemu ostatnímu – školu jsem ale nezanedbávala, to byl teď můj hlavní úkol. Naštěstí jsem se učení mohla nerušeně věnovat po nocích, kdy Ivana klidně spala a navíc se po rozjetí stavby přesunula větší část starostí na stavební firmu, takže jsem se mohla uvolnit ještě víc.

Jenže Vojtěch mě upozornil na něco, čemu bych sama nevěnovala pozornost.

„Somálští piráti unesli loď s nákladem potravin, plující pod vlajkou Libérie," zněla stručná zprávička ze světa. Nezveřejnily ji všechny deníky a nestála za pozornost ani všem televizím. Somálští piráti už zkrátka nikoho nezajímali.

Zajímali ale Vojtěcha a to tak, že považoval za nutné mě na to upozornit.

„Odlišuje se to od jiných takových únosů?" chtěla jsem vědět.

„Zdánlivě ne," řekl Vojtěch. „Ve skutečnosti tam o něco půjde. O tu loď se nezvykle zajímala tajná služba CIA již při nakládání v Číně a ještě víc během vynucené zastávky v Indonésii, kde museli opravit poškozené stroje. Ta vynucená zastávka byla sama o sobě podivná nebyla, ale aktivity CIA jí dávají tajemný význam, zejména když tím neskončily. Další okolnosti jsou v tom světle ještě podezřelejší. Americké válečné lodě tu loď doprovázely většinu cesty, skoro až k Africe. Tam se od ní náhle odpojily a ponechaly ji v nejnebezpečnějším úseku bez ochrany."

„To mi připomíná Šípkovou Růženku, kterou opatrovali po šestnáct let, aby ji v kritické chvíli v předvečer věštby ponechali bez dozoru."

„Tohle není žádná pohádka. U Somálska jde už dlouho lidem o krk."

„U ostatních lodí to bylo jinak?"

„U Somálska hlídkují válečné lodě více zemí světa, jenže je mnohem těžší odlišit piráty od běžných rybářů než válečnou loď od obchodní."

„To vím, piráti mají stejné čluny jako rybáři, zatímco siluety válečných lodí se dají rozeznat na několik kilometrů.“

„Ano, ale... nebývá obvyklé, aby válečné lodě nějakou loď po většinu cesty doprovázely a pak ji prostě předhodily pirátům. Podle rozkazů, které jsem zachytil, to nebyla náhoda, ty lodě ji tam opustily úmyslně. Hádal jsem, že je to léčka na piráty, ale ti se lodi zmocnili příliš hladce a dovlekli ji do přístavu, aniž by se o ně zajímalo více než pár nezúčastněných satelitů.“

„Říkáš – schválně...“ uvažovala jsem. „Třeba se rozhodli tu loď využít jako záminku k nějaké akci?“

„Těch už mají víc než potřebují,“ namítl. „Tohle je něco jiného, jenže zatím nevím co.“

„Takže to budeš sledovat?“

„Jistě,“ ujistil mě. „Je mi to podezřelé. Nic víc – ale stačí to.“

„A co tajné laboratoře?“ obrátila jsem rozhovor jiným směrem.

Vojtěch se toho chopil a chvíli jsme se zajímali o tajné vojenské projekty směřujících k novým zbraním.

Už po několikáté jsem si přitom říkala, že jsem rozhodnutím věnovat se zbraním hodně přestřelila. Některé zbraně byly opravdu ***eklhaft*** a navíc se daly proti lidem použít i v míru – bohužel dostávaly nejvíc peněz.

Nač asi mohou být mikrovlnné zbraně, laděné tak, aby nezabíjely, jen zasažené lidi sterilizovaly, aby nemohli mít děti? To přece nejsou zbraně do první linie, když se jejich účinky projeví až po letech! Tím víc z nich čiší zákeřnosti proti nespokojeným občanům vlastních zemí – opravdu obludný nápad nenápadně sterilizovat demonstranty, aby si již nemohli vychovat následovníky! Koho zajímá, že někteří v davu dostanou menší dávku, takže se jim pak děti narodí, jenže jen handicapované zrůdičky? Kódové označení toho příšerného projektu je **Boží trest**. Kdo si tady hraje na nadpozemskou spravedlnost, sám by potřeboval řádně ztrestat!

„Nešlo by to pozměnit, aby část záření dostali i ti, kdo s tím budou zacházet?“ ptala jsem se v bláhové naději, že by to mohlo projekt potopit.

„Myslíš vojáky, kteří to mají obsluhovat?“ vzdychl si Vojtěch. „Ti přece ve městech schytají všechno záření odražené od budov. Nepoznají to hned, až za pár let, až budou marně obléhat sexuology, proč jsou neplodní. Ale ani pak je nenapadne spojit si to se ***službou vlasti.“***

„To je tedy dvojnásob zákeřné!“ rozčílila jsem se.

„Takových zbraní je víc,“ přikývl. „Obyčejnými radary počínaje. Obsluha radarů přece nemívá syny – jen dcery.“

„Vždyť my ty lidi obětujeme! A co s tím chceš dělat?“ zajímalo mě.

„Zatím nic,“ vzdychl si. „Máš snad lepší nápad?“

„Zatím ne,“ přiznala jsem.

„Teď to nemá cenu rozmazávat,“ vzdychl si opět. „Můžeme adresně označit viníky a poskytnout právní pomoc obětem, až se budou domáhat odškodnění, pokud je to napadne, ale bude velice těžké prokázat, že jde o neplodnost z ozáření. Každý druhý lékař bude tvrdit, že je to naprosto přirozená sterilita... zejména když za ten posudek dostane dobře zaplaceno. Podle mě nepomůže ani zveřejnění tajné dokumentace. Voldemorti z toho jako vždycky vyklouznou.“

„Bestie!“ zaťala jsem bezmocně pěsti.

„Pro jistotu už mám veškerou dokumentaci zkopírovanou," ujistil mě. „Může se to hodit třeba jako poslední kapka do přetékajícího poháru."

„Zbývá naplnit ten pohár," zachvěla jsem se. „Jenže – nebude příliš drahý? A kolik lidí to odnese?"

„Nevím," odvětil nepříliš jistě. „Můžeme být rádi, když to bude méně než miliarda. Munice včetně atomové je na každého člověka na světě dost."

„Myslíš?" otřásla jsem se.

„Asi tak dvacetkrát," dodal.

*****

Liberijskou loď s nákladem potravin jsem se snažila nějakou dobu sledovat. Pokud vím, Vojtěch dělal totéž, ale museli jsme to usilovně hledat po světě, z českých zdrojů se v internetu nedalo vydolovat vůbec nic. Somálští piráti tentokrát loď nevydali jako obvykle po zaplacení výkupného – ostatně, vláda Libérie se o loď zajímala ze všech vlád na světě nejméně a ani žádné výkupné nechystala. Proč by to dělala? Ta loď měla beztak vlajku Libérie kvůli nižším daním – či spíše daňovým únikům. Libérii na ní patřila jen ta vlajka, nic víc. O loď, o náklad ani o posádku kupodivu nejevil nikdo zájem.

Piráti ale na lodi neprodělali.

Tankery plné ropy přepadávali jen kvůli výkupnému, o ropu samotnou zájem neměli – co by s ní také dělali? Liberijská loď ale byla plná potravin a ty se daly zpeněžit i v samotném Somálsku. Piráti loď vyložili a potraviny se zakrátko objevily nejen na domácích trzích, ale i v okolních zemích.

To bych docela brala – jako potravinová pomoc by to aspoň pomohlo hladovějícím. Nedalo se čekat, že to piráti dělají jako charitu z bohulibých úmyslů a nezištně, jistě se na tom také pěkně napakovali, nicméně zvýší-li se někde množství dostupných potravin, jejich cena klesne a budou dostupnější i chudším. V Somálsku je potřebných lidí hodně a levnější rýže i konzervy jim mohou prospět více než miliony dolarů výkupného, které beztak zmizí v několika málo pěkně nabitých prkenicích.

Vojtěch s tímto názorem souhlasil trochu zdrženlivě. Nezdálo se mu, že se tentokrát o loď nikdo ani v nejmenším neangažuje. Somálcům to možná prospělo, ale posádka...

„Podle mě v tom bude čertovo kopýtko!" řekl opatrně. „Zatím nám nedošlo, kde vykukuje, ale jen tak to nebude."

Měl pravdu. Jen sám netušil, jak příšernou.

*****

Přes den jsem teď nejprve navštěvovala školu, pak jsem čistě ze zájmu kontrolovala stavbu a teprve večer jsem se začala učit. Internetem jsem se toulala kdykoliv to šlo – za jízdy tramvají a metrem, při jakémkoliv čekání a zejména v noci – učení se s internetem dalo krásně multiplexovat. Co by za tuhle možnost dali jiní! Vojtěch to měl jednodušší, byl na internetu pořád. Samozřejmě byl rychlejší než já, ale to bylo jeho podstatou, závidět mu, to by mě ani nenapadlo.

Stavba studentských kolejí se začala nečekaně prodražovat. Pan Dvořák v tom byl nevinně. Podražil nejprve benzín a vzápětí poté materiál. Myslela jsem si původně, že mám dostatečné rezervy, ale ceny šly nahoru příliš rychle. Pan Dvořák přišel se vstřícnou nabídkou nahradit kvalitnější materiály levnějšími, ale to jsem odmítla. Dokud to rezervy mohly pokrýt, nechtěla jsem ustupovat od kvality. Vojtěch mi sliboval přidat peníze, kdyby ***dědictví*** nestačilo, ale i na to bych přistoupila jen v krajní nouzi. Zatím to byly jen menší komplikace, ale kdyby to pokračovalo tímto směrem dál, asi by mi ani miliony nevystačily.

Pan Dvořák to částečně vyřešil tím, že materiál nakoupil dopředu a skladoval jej na pozemcích, které k dalším stavbám teprve připravoval. Musel tam ovšem zajistit hlídání, aby někdo materiál nerozkradl. Zaměstnal tím hlídače, ale přišlo ho to levněji. Nejistá doba vždycky přeje hlídačům, hlavně aby to Dvořák stihl postavit dřív, než mi dojdou peníze!

Nezáleželo to teď ale na mně, nezbývalo mi než se obrnit trpělivostí.

Ano – ale trpělivost se počítá mezi ctnosti. A což teprve trpělivost u toho, kdo žije zrychleným životem, kdy se den zdá být měsícem a měsíc věčností! Vždyť jsem předtím neměla trpělivost ani na dodržování pitomé diety, až jsem dopadla jako hrošice!

Trpělivost se u mě opravdu podobala kouli na noze!

Nakonec mi nezbylo, než se vrhnout na něco jiného a snažit se některé věci prostě odsunout tak daleko, jak jen to půjde. Nejlépe bude zavěsit je do čekací smyčky a počkat, až sama vyprší.

Naštěstí tyhle čekací smyčky fungovaly naprosto spolehlivě – bodejť ne, když se neukládají do paměti lidské, ale do přesné paměti hintysu. Byly proto tisíckrát výhodnější než různé připomínací bločky, které člověk někam založí, nemůže je najít a spolu s nimi prošvihne i spoustu toho důležitého. Zlatý Vojtěch, že mě pozval mezi Virtuály!

Zavěsila jsem tedy stavbu a věnovala se více učení. Nebylo by špatné složit nějaké zkoušky před termínem? Většina studentů to nedělá, ale když už mám tyhle možnosti...

Jde se na to, Kateřino!

*****

Vojtěchova pravda znenadání vyplula na povrch v příšerné nahotě.

Chyba byla, že jsme to nezjistili včas. Omlouvalo nás jediné: původci té barbarské akce si dávali kromobyčejný pozor, aby se nic z toho nedostalo na internet a při přípravě a projednávání nejspíš vůbec nepoužívali počítače, takže jsme je prostě nemohli odhalit.

Přišlo to jako blesk z čistého nebe.

První zprávy hovořily o neznámé, záhadné a nečekaně smrtící epidemii, která nenadále vypukla v Somálsku a Etiopii a jako středověká morová rána zachvátila města i osady. Všude v domech, na ulicích i na cestách umíraly v těžkých křečích statisíce mužů i žen, mladých, starců i dětí. Nemoc během půldne vyhubila celé rodiny, domy i vesnice. Stovky lidí v panice prchaly z měst do volné přírody, kde často bez pomoci umíraly. S lékařskou pomocí to ostatně nevypadalo valně ani ve městech. Umírající i mrtví leželi jen tak na ulicích, zbylí je obloukem obcházeli a neodvažovali se k nim ani přiblížit. Nemocnice i útulky charity zely prázdnotou. Byly nejen bez pacientů, ale i bez personálu. Nemoc propukala tak náhle, že postižení nestačili dojít ani k lůžku, leželi na místě, kde je to zastihlo. Při tak plošné katastrofě nikdo umírajícím nepomáhal. Vyřazené nemocnice nefungovaly a pokud ojediněle přežili lékaři, byla pomoc tolika lidem nad jejich síly.

Nejhorší to bylo podle všeho v Somálsku. V sousední Etiopii, zejména v Ogadenu, propukla nemoc také, ale tam zůstaly nějaké provozuschopné nemocnice a obětí bylo mnohem méně. Dalo se říci, že v Etiopii bylo jen tolik procent obětí, kolik procent to v Somálsku ušetřilo.

Zajímavé bylo, že přeživších se nemoc ani nedotkla. Ne že by měli slabší příznaky a pak ji nějak zázračně překonali, od začátku do konce byli naprosto v pořádku. Často šlo o cizince, lékaře z nemocnic a humanitární pracovníky, ale bylo zde příliš mnoho výjimek, než aby to bylo pravidlo. V jedné nemocnici přežívali lékaři bez nejmenších příznaků, v sousední, oddělené jedinou zdí, nemoc vyhubila všechny – od domorodého personálu po evropské lékaře i kněze. Nemoci podléhala i zvířata, ale i zde bylo příliš výjimek, než aby se to dalo považovat za pravidlo. Zatímco divoká zvířata neutrpěla, hromadně hynuly krysy,

psi a kočky. Pár reportérů, kteří zůstali za záhadných okolností naživu, posílalo do světa otřesné reportáže a přímo apokalyptické obrazy.

Ve světě propukla vlna ochoty pomoci různého druhu. Pořádaly se sbírky, nabízeli se dobrovolníci. Potíž byla jiná. Ačkoliv nemoc v první vlně vyhubila většinu obyvatelstva Somálska a část obyvatel Ogadenu v Etiopii, očividně nepřestávala. Propukala čas od času i mezi zbývajícími, zdánlivě zdravými. Po ránu vstal člověk plný síly, po obědě v křečích zkolaboval a do večera se připojil k tisícům ztuhlých mrtvol. Nikdo se neodvážil do oblasti poslat ani dobrovolníky a světová pomoc tak uvázla za hranicemi Somálska.

Byla jsem zabraná do školy a nesledovala jsem to, ani ve snu by mě nenapadlo, že bych se tomu měla věnovat přednostně. Zajímal se o to přece Vojtěch a ten by jistě dokázal zorganizovat účinnější pomoc než kdo jiný, kdyby to bylo možné.

Vojtěch mě ale uprostřed přednášky vyburcoval, abych se s ním spojila, protože přišel na něco důležitého. Postačí, když s ním budu v multiplexu, přednášku jistě stihnu i na zbytek své pozornosti.

Rozdělila jsem se. Seděla jsem dál na přednášce, na to mi stačila část multiplexu. Větší částí jsem se spojila s Vojtěchovi. Navedl mě do notebooku na stole primáře nemocnice ve městě Kismaayu, pět set kilometrů od Modadiša ve směru ke Keni. U notebooku seděl mladý, sympatický lékař s drátěnými brýlemi *lennonkami* a vyděšeně zíral na obrazovku. Viděli jsme ho pomocí web-kamery a jeho zděšení jsem pochopila po letmém omrknutí situace.

Na obrazovce stálo na obvyklém windowsím pozadí okno s nápisem.

„Pane Marceli d'Avigny, můžete nám věnovat pár minut svého času?“

Francouzsky jsem sice neuměla, ale překládalo se mi to jistě správně. Pod tím byl další text drobnějším písmem:

„Chtěli bychom pochopit, co se tam u vás děje a případně vám pomoci. Nelekejte se, že se na váš notebook připojujeme, aniž byste měl přípojku na internet. Situace ve vaší zemi nás nutí použít mimořádné spojení. Nemusíte nic psát, zapnuli jsme si váš mikrofon, můžete na nás rovnou mluvit.“

Lékař civěl na obrazovku neuvěřitelně dlouho – neuvěřitelně pro nás, ale museli jsme počkat, až mu to dojde. Konečně se pohnul a třesoucím se hlasem se zeptal:

„Kdo jste?“

„Ti, kdo vám chtějí pomoci,“ odpověděl mu Vojtěch současně hlasem z miniaturních reproduktorů notebooku a pro jistotu i textem na obrazovce. „Nerozhoduje, že jsme daleko od vás. Umíme se připojit k vašemu počítači a chceme vědět, co se tam u vás stalo a jak bychom vám mohli pomoci?“

„Jak to? Vždyť žádnou přípojku nemám!“

„Nespojuje nás internet ani jiná veřejná síť,“ ujistil ho Vojtěch. „V této chvíli to ale není podstatné. Když s námi budete spolupracovat, dozvíte se to brzy, ale máme teď důležitější otázky. Co se tam u vás vlastně děje?“

„Řádí tady nějaká neznámá nemoc!“ odpověděl konečně lékař k věci. „Lidé umírají, nikdo neví proč...“

„Něco už o tom víme,“ přerušil ho Vojtěch. „Máte nějaké tušení, proč jste vy sám až doposud naživu? Musí to mít nějakou souvislost!“

„Možná, ale neznám ji,“ odpověděl Marcel d'Avigny. „Bakteriologické testy jsou negativní, musí to být virus. Ale to je všechno, co o tom vím.“

„Kdo všechno u vás přežil?“ zeptal se ho stručně Vojtěch.

„Kromě mě jen pár lidí, většinou nejchudších domorodců," odvětil rychle Marcel. „V prvních hodinách to bylo příšerné, ale pořád není všemu konec, neustále umírají další. V celé nemocnici jsem sám. Přitom se mi nezdá, že bych byl obzvlášť odolný. Měl jsem minulý týden strašný průjem, nejedl jsem a cítím se pořád ještě slabý, ale ta nemoc se mě ani nedotkla."

„Nic jste nejedl?" zachytil se toho Vojtěch. „To by mohla být ta stopa! Nedorazila do vašeho města nedávno větší zásilka potravin z Mogadiša?"

„Něco sem přivezli obchodníci," souhlasil Marcel. „Ale já jsem nemohl jíst, takže..."

„Takže jste to nejedl a proto jste přežil," zahučel Vojtěch.

„Tak to není," namítl Marcel. „Kdo přežil první vlnu, umírá až teď, ale lidi umírají dál a bez rozdílu všichni!"

„Nedostali se někteří k těm dovezeným potravinám až teď?"

„Možná," připustil Marcel. „Ale ty potraviny jsou tu už týden a do včerejška z nich nikomu nic nebylo. Kdyby v nich byla nemoc, propukla by nejméně o týden dřív!"

„Možná," připustil Vojtěch. „Nestalo se u vás v poslední době ještě něco dalšího, co by tu nemoc pomohlo vysvětlit?"

„Domorodci ve městě tvrdili, že krátce předtím v noci kroužila poblíž hranic Keni nějaká cizí letadla a že tam pršelo něco kyselého. Vítr foukal k nám, po ránu byl ve městě podivný zápach, ale ten už mohl pocházet z prvních stovek mrtvých."

„Rozumím," odpověděl suše Vojtěch. „Jed z letadel..."

„Tak to nebude," namítl rychle lékař. „Jed by zabíjel všechny stejně! Zvířata i lidi! Tohle má opravdu charakter nemoci!"

„Není to obyčejný jed, Marceli!" dodal Vojtěch – a nejspíš jen já jsem si všimla, jak váhal nad každým dalším slovem.

„Je to binární jed," pokračoval Vojtěch. „Skládá se ze dvou složek. Samy o sobě jsou neškodné, ale když se spojí, vznikne prudký jed. Proto někteří lidé zdánlivě bez příčiny přežívají. Déšť z letadel je jedna složka. Dýcháš ji jako všichni, ale sama nikomu neškodí. Nikomu, kdo v těle nemá druhou složku. Ta je zřejmě v potravinách. Samotná je stejně neškodná jako první. Můžeš je jíst týdny podle libosti, nic se neděje. Pak přijde podivný déšť a složky se spojí, třeba až v těle. Vznikne smrt. Podivná, neznámá nemoc!"

„To je jen nevěrohodná spekulace!" bránil se tomu uvěřit Marcel.

„To není spekulace!" odvětil Vojtěch. „Nevíš, kdo jsem, Marceli! Přivedl jsi mě na další stopu, vím tisíckrát více než před hodinou. Učitel už souhlasí, abychom tě přijali mezi Virtuály. Je to mimořádná situace, pak to pochopíš. Kateřino, zkus mu to za mne vysvětlit. Já teď musím..."

„Počkej!" vyjekla jsem jen pro něho. „Chceš něco dělat sám?"

Okamžik zřejmě přemýšlel, až mi přejel po zádech mráz. Znamenalo to, že Vojtěch ani se svou podstatou nestíhá odpovědět!

„Dobrá, multiplexuj se na mě, ukáži ti, co jsem se právě dozvěděl," ustoupil stejně rychle jenom pro mě.

Pětinou multiplexu jsem stačila sledovat přednášku v Praze. Pětinou jsem zůstávala v Marcelově notebooku a zbytek jsem měla pro skok do pelenitového světa za Vojtěchem.

Rozdělila jsem se.

*****

„Marceli, hodně jsi nám pomohl," pokračovala jsem zatím v konverzaci s mladým lékařem.

„To nic nebylo," namítal. „Ale vážně, kdo jste?"

„Virtuálové,“ odvětila jsem. Vojtěch říkal, že Marcela vezmeme k nám, zasloužil si tedy pravdu. „Pohybujeme se pomocí vlastního propojení přímo po procesorech počítačů. Pomohl jsi nám vyřešit Somálskou záhadu, za to ti nabízíme přijetí mezi nás. Co to znamená, to ti ještě vysvětlím, ale teď tě prosím, pokus se varovat lidi, kterých se to zatím nedotklo. Rozptýlili kolem vás letecky první složku jedu, Proti ní se nedá nic dělat, ale nebude to nutné, sama o sobě je neškodná. Druhá složka je někde v potravinách, v rýži nebo v konzervách. Zpočátku byla také neškodná, ale teď hrozí jejich smrtící spojení. K záchraně životů ale postačí vyhnout se jen nedávno dovezeným potravinám, i těm donedávna neškodným. Mohl bys v tomto smyslu varovat lidi kolem sebe?“

„Zkusím to. Počkáte na mě, když nechám zapnutý notebook?“

„Nenechávej zapnuté nic. Zavěsím se na tebe částí své pozornosti a až zapneš počítač, objevím se ti,“ ujistila jsem ho. „Máme takové možnosti.“

„Kdo vlastně jste?“ opakoval otázku.

„Já jsem studentka z Evropy,“ prozradila jsem mu. „Ale teď už běžte, víte přece, kolika lidem kolem vás to hrozí! Kdo se zmocní těch jedovatých potravin, v krátké době zemře...“

„Už běžím!“ vyhrkl. „A díky za varování!“

*****

„Tady máš další důkaz!“ ukázal mi Vojtěch tajnou depeši, odeslanou přes satelity z nedaleko plujícího křižníku. Samozřejmě byla šifrovaná, ale to pro Vojtěcha nic neznamenalo.

„Pak by ta letadlová loď měla být někde tady!“ došlo mi.

„Už po ní pátrám,“ ujistil mě. „Zřejmě je dál, než kam jsem to zatím zkoušel... pozor, teď jsem ji našel... a není sama, je to celá flotila...“

„Kde jsou?“

„Plují přes oceán pryč... nejspíš na základnu na ostrově Diego García. Chápu, není vhodné, aby je tu někdo spatřil. Sledují je pomoci satelitů, to je dobrý nápad! Jsou už dál, než jsem si myslel, ale shora je to vidět líp...“

„Co chceš dělat? Zveřejnit to? Je to takové... barbarství, že tomu snad nikdo nebude věřit, to tu přece ještě nebylo!“

„Zveřejnit to? Máš pravdu, to k ničemu nepovede. Podívej se, co je tu válečných lodí! Až se binární jed přirozenou cestou zředí, vypukne obrovská humanitární pomoc. Všichni se budou předhánět, kdo pomůže víc a nejvíc budou pomáhat ti, kdo to způsobili. Svět už pevně věří historce s neznámou nemocí... ba ne, tohle chce něco víc!“

„Co – víc?“

„Na původce tak rozsáhlé hromadné vraždy zveřejnění nestačí. Bude to chtít něco většího... Poslal jsem jim falešný rozkaz k uvedení do bojové pohotovosti, záminkou jsou jakési nejasné pohyby na čínské straně. Právě uvádějí do pohotovosti všechny protilodní rakety. Pokoušejí se přes satelit komunikovat se svým velitelstvím, ale tam sedím jako žába na prameni já. Dostali ode mě potvrzení rozkazu přípravy k obraně – tak se dnes říká všem druhům útoků včetně těch nejzákeřnějších.“

Upozornil mě jen na to, co jsem sama viděla. Sirény křižníku sháněly námořníky na bojová stanoviště, na všech kamerách byl vidět spěch a shon. Velitelský můstek byl plný důstojníků, napjatě sledujících přípravu zbraní k palbě. Zatím nevěděli, kam budou střílet, ale chystali se na to.

„Předal jsem jim rozkaz z velitelství ke zničení všech cílů,“ uvědomil mě Vojtěch.

„To je ale falešný rozkaz!“ namítla jsem.

„Nelituj je! Bez protestu poslechli rozkazy ke genocidě Somálska!“

Ohnivá stopa provázela první startující raketu. Za několik vteřin vzlétla další a brzy nato i třetí.

„Kam to ale letí?“ naléhala jsem rychle na Vojtěcha.

„Naprogramovanými cíli jsou čínské vojenské lodě hlídkující severně odsud. Číňané tam chrání lodě proti pirátům, ale zatím nic netuší, skutečné cíle také ne. Překvapení se jen přesune jinam.“

„Kam je řídíš?“ opakovala jsem dotaz ještě naléhavěji.

„Připoj se na jednu raketu multiplexem, ale nesahej do řízení!“ vyzval mě a navedl mě správným směrem.

Připojila jsem se. Kamera ukazovala svižný let střely nízko nad vlnami Indického oceánu. Zatím před kamerou nic než vlny nebylo, ale Vojtěch ji řídil s jistotou.

„Vidím ji ze satelitů,“ vysvětloval mi. „Střídám je, jak se nad námi pohybují, to bys asi ani nestíhala.“

Najednou se před střelou zpoza obzoru pozvolna vynořila loď, podle veliké ploché paluby s vyrovnanými letadly letadlová. Po stranách a před ní plulo několik menších lodí jako doprovod, letadlové lodi obvykle nebývají bez ochrany. Střela si ale nevšímala těch malých a mířila neomylně jen za tou největší. Hnala se k ní nízko nad vlnami pod úrovní její paluby, radary by ji těžko zachytily, ale věděla jsem, že všechny radary široko daleko ukazují jen klidné moře. Ještě okamžik – úplně zblízka jsem spatřila nějaké námořníky, stojící u zábradlí, jak si ke mně ukazují – ti už snad pochopili, co se to na ně žene!

Vířící voda za zádí – ale střela se v té chvíli snesla níž, až k vlnám, náhle do jedné v plné rychlosti narazila – a obraz rázem zmizel.

Mohla jsem jen hádat, co bylo dál.

Vlna střelu zastavit nemohla. Nejspíš ani záď lodi. Co ale s lodí taková exploze udělá? Vzadu jsou přece šrouby a kormidla, jestli je to vyřadí, úplně to loď ochromí! Tohle zřejmě Vojtěch myslel tím... něco většího...!

Část multiplexu mi naráz zmizela, ale příliš se mě to nedotklo.

V Praze pokračovala poněkud nudná přednáška.

V Kismaayu se nic nedělo, lékař Marcel d'Avigny se ještě k vypnutému notebooku nevrátil, snad zachraňuje žijící lidi, pokud se mu vůbec podaří přesvědčit je, aby potlačili krutý hlad a vyhodili otrávenou rýži i konzervy.

Křižník do této chvíle odpálil v rychlém sledu osm protilodních raket a další vyjížděly z výtahů. Zbrojíři je urychleně nasazovali na uprázdněné lafety katapultů, zatímco na obrazovkách velitelského můstku bylo vidět, jak další ještě směřují k cílům.

Mladší důstojníci bouřlivě oslavovali potopení prvního nic netušícího čínského křižníku, údajně zasaženého jejich střelou, gratulovali si navzájem, pleskali dlaněmi o sebe a jejich rozjařené obličeje jásaly víc než slova.

Kdyby tak věděli, co jejich střela ve skutečnosti zasáhla! Jen já jsem věděla, že všechny jejich obrazovky lžou jako náš denní tisk.

Skutečnost byla jiná. Věděl to i Vojtěch, který ten zmatek řídil. Střel se zmocnil hned po opuštění katapultů a dal jim jiný cíl, o čemž tady ve velínu zatím nikdo netušil. Kdyby měli nažehlení a jásající mladí důstojníci tušení, kdo jejich střely řídí a kam, nefalšovanou radost z úspěchu by vystřídalo stejně nefalšované zděšení. Satelitní snímky shodně potvrzovaly, že právě potápějí čínskou válečnou eskadru, vyslanou do oblasti k ochraně čínských obchodních lodí před piráty. Rozkazy tedy plnili na výtečnou – netušíce, že všechno je úplně jinak. Rozkazy i satelitní obrázky jim dával Vojtěch, oni s bojovým

nadšením odpalovali střelu za střelou, jenže střely krátce poté měnily směr ke stejně tak nic netušícím vlastním lodím.

Nelitovala jsem je ale. Somálská města, plná mrtvol, mi bránila sdílet jejich nadšení nad dalším vražděním i soucítit s nimi, až za chvíli pochopí, co se stalo.

„Vezmi si tuto střelu!“ pobídl mě Vojtěch a navedl mě do procesoru.

Připojila jsem se.

Kamera opět ukazovala střelhbitý let nízko nad vlnami, ale tentokrát mě sem Vojtěch pozval až na poslední fázi letu. Před kamerou se již zvětšovala silueta letadlové lodi, ale vypadala úplně jinak než před chvilkou a nebylo to jen tím, že se zkáza hnala z boku místo zezadu. Poslední tři doprovodné lodě se potápěly. Dvě šly pod vodu zádí napřed, do výšky čněly už jen přídě, ze třetí byla nad vodou už jen záď s kormidly a stojícími lodními šrouby. Letadlová loď se dosud držela nad vodou, ale z její zadní části se valil hustý černý dým, šlehaly z ní plameny a paluba se viditelně nakláněla. Loď plula zřejmě jen setrvačností, ale udržela by se na hladině asi ještě dlouho, kdyby druhá střela nemířila přímo do středu jejího trupu a za okamžik další kamera zmizela z pelenitové sítě. Takže ta zkáza bude ještě větší, než jsem čekala. Došlo mi, že potopení letadlové lodě, jejíž letadla zamořila binárním jedem Somálsko a část Etiopie, bude součástí větší apokalypsy. Vědí o ní zatím jen posádky zasažených lodí. Čínské lodě to ale nejsou. Ty jsou v bezpečí jako nikdy jindy. Dohlíží na ně Vojtěch – jako strážný anděl.

Zaměřila jsem se zpátky na velitelský můstek křižníku, kde probíhala další oslava úspěšných zásahů se vzájemnými gratulacemi.

Pitomci! Kdyby tak věděli! pomyslela jsem si.

Křižník vyplivl druhý ohnivý vějíř a chystal se k odpálení třetí várky.

Co asi prolétalo hlavami těch, které zasáhla první salva? Pro některé byl ten konec rychlý tak, že si ani neuvědomili, co se děje. Ale co ti, kteří ničivé exploze přežili, jenže pak pochopili, že se jejich lodě potápějí? Dalo se čekat, že je zachvátila hrůza. Uvědomili si, že je to trest za zločiny, které krátce předtím spáchali? Nebo se cítili spravedlivě rozhořčeni ze zákeřného napadení, netušíce, se proti nim obrátily jejich vlastní zbraně?

Pokusila jsem se oddělit svou část a přes pelenitovou síť zaměřit nějaký procesor na letadlové lodi. Musí jich tam být přece desítky, ne-li stovky!

Podařilo se mi zachytit se v jednom běžícím procesoru, nacházejícím se tím směrem, ale byl zřejmě v nějakém opuštěném počítači bez web-kamery, kde se nic nedělo.

Zaměřila jsem se do nejbližšího okolí, ale i další počítače byly zřejmě bez obsluhy. Potřebovala bych se dostat jinam, nejlépe na velitelský můstek. Změnila jsem počítač znovu, ale až po šesté změně jsem se mohla podívat nějakou kamerou.

Nebyla to webová kamera, ale jedna z kamer uvnitř lodi, snímající místnost plnou lidí. Jak se zdálo, nebyl to velitelský můstek, nebyla tu okna. Menší část námořníků běhala sem a tam bez určitého cíle, zatímco většina klečela na naklánějící se podlaze, někteří bušili čelem do podlahy, jiní spínali ruce vzhůru a podle všeho se modlili.

Proč – to jsem pochopila z první obrazovky, ostatně na všech bylo totéž. Obrovský rudý nápis přes celou plochu:

„Míra vašich zločinů přetekla! Zasloužíte si trest!“

Ach ne! pomyslela jsem si. To už Vojtěch přehnal! Ačkoliv – on jim to napsal za sebe, kdežto oni to asi pochopili jako vzkaz od samého Pánaboha! Koho by napadlo něco jiného, když se stejné nápisy náhle objevily na všech obrazovkách lodi, odsouzené k zániku? Kdo i v této chvíli zůstal ateistou?

Vypadalo to velikášsky a nelíbilo se mi to, ale neměla jsem čas pátrat, jak to Vojtěch vytvořil, natož to měnit. Tyto obrazovky stejně brzy zhasnou.

V té chvíli se místnost otřásla tak, že se nikdo neudržel na nohou.

Do lodi se strefila další střela, už třetí v pořadí. Tři protilodní rakety, z nichž každá byla schopná poslat ke dnu během půl minuty torpédoborec, to bylo příliš i na letadlovou loď. Kamera se vzhledem k podlaze nehýbala, ale brzy bylo vidět, jak se lidé naklánějí víc a víc, aby vyrovnali sklon podlahy. Měli by vyběhnout ven, sem se brzy nahrne voda, napadlo mě.

Skoro současně mi došlo, že je pro ně úplně jedno, zdali zůstanou tady, nebo se jim podaří z převracející se lodi uniknout. Z celé eskadry zbývala už jen potápějící se letadlová loď, ostatní lodě dávno mířily ke dnu. Válečné lodě neoplývají záchrannými čluny, snad mají pár nafukovacích, ale tady jsou z vlastní vůle daleko od lodních linek, těžko jim někdo pomůže. A vlny Indického oceánu v těchto místech oplývají žraloky.

Litovala bych je.

Kdybych v té chvíli nespatřila na obrazovce jiného, probouzejícího se notebooku doktora Marcela d'Avigny, který se právě vrátil z obhlídky města.

*****

„Čekám tu na vás!“ uvítala jsem ho, jakmile se obrazovka rozsvítila.

„Obešel jsem větší část města,“ referoval mi Marcel. „Ale všude už je mrtvo. Několika lidem jsem poradil, aby se nedotýkali potravin z Mogadiša, ale ti by se jich tak jako tak nedotkli. Naživu jsou na americkém konzulátu. Ti zásadně jedí jen potraviny, které si sami dovezli, takže jim nic nehrozí.“

„Dělají to tak vždycky?“ zeptala jsem se rychle.

„O těch se to ví dlouho,“ ujistil mě. „Nikdy nekonzumují nic jiného, než co si přivezli z domova. Nejspíš mají pravdu – na mnoha místech světa by je domorodci rádi otrávili, takže je to pro ně nutné. Ostatně – nedávno prý dostali ještě přísnější zákaz, nemusíme mít o ně obavy.“

„Mohl byste aspoň zjistit, jestli je jed v rýži, nebo v konzervách?“

„Těžko,“ pokrčil rameny. „Kdyby to byl binární jed, jak tvrdíte, bylo by to možná jednoduché, stačilo by dát pokusným myším sežrat vzorek potravin – konzervy nebo rýži. Bohužel, všechny naše myši uhynuly.“

„Máte možnost dostat se nějak do Mogadiša?“ zeptala jsem se ho.

„Mám automobil,“ řekl. „Benzínu moc nemám, ale toho se jedy snad nedotkly, motor to nerozežere. Myslíte, že tu už nemám zůstávat?“

„Myslím si to,“ přikývla jsem. „Vaše zdejší mise skončila, po tomhle vás tu určitě nikdo držet nebude. Vezměte si s sebou notebook, jsem na něm zavěšená a zkusím vás doprovodit do Francie.“

„Vy jste Francouzka?“

„Nejsem,“ usmála jsem se. „Francouzsky neumím ani slovo.“

„Vždyť se mnou mluvíte naprosto plynně!“

„Mluví za mě překládací program,“ ujistila jsem ho. „Jen si na to půjčuje můj hlas. Já vás zase slyším mluvit česky, ačkoliv nečekám, že byste znal jediné naše slovo.“

„Takže jste z Čech?“ ožil.

„Ano, jsem,“ přiznala jsem mu.

„Náhodou pár slov česky znám!“ blýskl se. „Byl jsem nedávno v Praze, málem jsem tam dostal po hlavě!“

„Proč?“ zarazila jsem se.

„Ale – koupil jsem si tam nějaké ruské odznáčky, takže mě Češi málem považovali za Rusa," odpověděl s úsměvem. „Vy je nemáte rádi... ačkoliv, to se mi to posuzuje, když nás nikdy neobsadili! Poslyšte, jestliže umíte do počítačů vstupovat i bez přípojek, nemohla byste mě doprovázet cestou?"

„Těžko!" odvětila jsem. „Jakou výdrž mají baterie vašeho notebooku?"

„Mizivou," připustil. „Ale mám adaptér na autobaterii. Kdybych nechal notebook po celou cestu zapnutý, dokážete se spojit se mnou i za jízdy?"

„Bude-li zapnutý, je to pro mě maličkost!" odvětila jsem.

„No... taková maličkost snad ne," řekl. „Pojedu i v noci a to jistě budete spát, ne?"

„My Virtuálové nespíme," ujistila jsem ho, ačkoliv se na to tvářil dost nevěřícně. „Když necháte notebook zapnutý, mohu vám pomoci hlídat. Je tu jen jeden problém. Vidím jen co zabírá kamera, nemohu se rozhlížet."

„Ale slyšíte, ne?"

„Slyším jen co mi předá váš mikrofon," přiznala jsem. „Nezdá se mi ani moc kvalitní. Na běžnou konverzaci to stačí, ale na víc nemá."

„Stejně chci jet i v noci," ujistil mě. „Nemohli bychom si třeba cestou povídat?"

„Můžeme," připustila jsem. „Když notebook otočíte kamerou dopředu, budu za vás dávat pozor na překážky."

„Dobře, tedy ujednáno!" chytil mě za slovo. „Naložím do auta své věci a vyrazíme."

„Pojedu tedy s vámi," slíbila jsem mu.

*****

Drama v Indickém oceánu se mezitím chýlilo ke konci.

Obrazovka, kterou jsem sledovala, se díky přerušení proudu odpojila. Letadlová loď měla v té chvíli náklon dobrých šedesáti stupňů. Znamenalo to, že je její větší část pod vodou a loď jako poslední z flotily nezadržitelně klesá ke dnu.

Vojtěch stačil pilotovat všechny střely současně, ale určoval jim jiné cíle, než dostaly krátce před odpálením. Vojtěch to dokázal. Možná bych stihla navést jednu takovou střelu na cíl také, kdoví, možná bych jich zvládla víc, dvě až tři, ale protože nestřílela jen jedna loď, měl jich Vojtěch jednu dobu ve vzduchu současně dvacet. Vedl všechny s lehkostí, měl ale jiné možnosti.

Napadlo mě, co kdyby byl na jeho místě někdo jiný? Lidé se už dlouho snaží stvořit umělou inteligenci, která by se mohla chovat podobně, ale teď tady byl jen Vojtěch. Musím mu přiznat, technicky si vedl naprosto precizně.

Současně mě ale napadlo, jaká by to byla katastrofa, kdyby se umělá inteligence postavila proti lidem. U Vojtěcha se dalo čekat, že to je – nebo aspoň byl – člověk. Pravda, teď zrovna nejednal v rukavičkách, ale když jsem si představila, co nedávno tihle vojáci vyvedli v Somálsku, jednat s nimi v rukavičkách by asi nebylo správné.

Jak se říká, na hrubý pytel patří hrubá záplata.

Konečně Vojtěch přestal navádět zkázonosné střely. Nuceně jsme se oba přesunuli do Prahy, když v Indickém oceánu vypadly všechny počítače, kde jsme se mohli zachytit. Pomáhala jsem ještě částí své pozornosti Marcelovi v Somálsku a Vojtěch byl v satelitech, ale nejblíž jsme měli k sobě v Praze, kde jsem ostatně byla i fyzicky.

„To ale byla jatka!" vzdychla jsem si.

„Na tohle snad nezapomenou," řekl. „Jenže to byla jen ta snadnější část, teď teprve přijde to složitější."

„Kolik lodí jim po tom masakru zůstalo?" zeptala jsem se ho zdánlivě nelogicky.

„Zůstaly tam jen čínské, indické a ruské lodě," odvětil. „Všechny, které byly tak či tak zapletené v Somálské tragédii, jsou na dně. Ale ti, kdo celou tu hrůzu spískali, by klidně dali postavit nové, kdyby je někdo neklepl přes prsty. Ale já to tak nenechám, za to někdo dostane spravedlivou odplatu!"

„Tohle by asi chtělo soud, jako kdysi v Norimberku," navrhla jsem.

„Většina soudů v posledních stovkách let byla šaškárna!" rozohnil se Vojtěch. „Bylo v pořádku, že odsoudili pár německých grázlů, ale že nechali úplně bez trestu stejné, ne-li horší zločiny – třeba Katyň – to už v pořádku nebylo. A soudy za poslední období byly ještě jednostrannější. Sadisticky si smlsly na poražených, ale vítěze k zodpovědnosti nehnaly. Já si spravedlnost představuji jinak!"

„Teď jsi ale vítězem ty!" upozornila jsem ho. „Budeš stejně přísně soudit i sebe?"

„Nejsem náhodou už předem odsouzený k smrti?" cítila jsem z jeho slov úšklebek.

„Dá se trestat předem za to, co člověk ještě nespáchal!" namítla jsem.

„To by ses, holka, divila!" vybuchl. „Právě tak se po celém světě soudí! Chceš-li, dám ti takové množství důkazů, že ti jejich prostudování zabere i při Virtuálním zrychlení několik let! Na tomto světě se nespravedlivě soudí od samotného počátku a poslední dobou se to stupňuje. Ale já nechci soudit za to, co by se teprve mohlo stát! Tohle je přece čerstvý případ genocidy, za tu je třeba potrestat víc viníků, než jen ty bezprostřední!"

„Na těch lodích jistě nebyli všichni vinní!" nesouhlasila jsem. „Museli tam být i lidé, kteří ani nevěděli, co se děje. Co o tom všem věděli strojníci ve strojovně? Všichni od posledního kadeta po kapitány a admirály jen plnili rozkazy."

„Ano, všichni jen plnili rozkazy," přistoupil na to Vojtěch, ale ukázalo se, že to myslí značně ironicky.

„Ano, všichni se starali jen o to, jak by je správně splnili, to znamená, aby nepřežila ani nemluvňata. Ty příšerné rozkazy jim jistě dal někdo jiný, někdo to musel vymyslet, připravit a uvést do chodu! Ale plnili je ochotně, iniciativně a s nadšením a sama jsi viděla, jak se při tom povzbuzovali! Jen si mysleli, že likvidují Číňany, kteří jim nic zlého neudělali. O smyslu akce v Somálsku ale museli vědět všichni, to se proboha nedá utajit ani před těmi strojníky! Byly to sice menší ryby, ale dravec jako dravec!"

„Jenže ti, kdo to vymysleli, budou pěkně schovaní!" věštila jsem mu.

„Jsou!" souhlasil se mnou. „Nejsem ani zdaleka tak všemocný jako oni. Umím využít elektronické prvky, které tu byly až v posledních letech, oni se bez nich obejdou a byli tu mnohem dřív. Před tímhle protivníkem nemusím mít žádné výčitky svědomí, že bych, obrazně řečeno, mlátil slabšího."

„Půjdeš po těch nahoře?" zeptala jsem se ho. „Nedopadne to ale jako při každé takové příležitosti? Kolik milionů nevinných by to mohlo odnést?"

„Nejsem jako oni," zavrčel na mě.

„Ale zabíjíš stejně lehce!" upozornila jsem ho.

„Tak lehce jako oni ne!" ohradil se. „Dám si pozor, aby to neodnesli nevinní. Jen za nevinné nepovažuji vojáky, kteří právě spáchali genocidu, to se na mě nezlob!"

A pak – náhle mi zmizel, prostě jsem ho přestala cítit. Zřejmě chtěl diskusi ukončit.

Mlčela jsem. Co jiného...

*****

Marcel d'Avigny

Přednáška skončila a já jsem jela domů metrem, zavěšená rukou na tyči a dvěma vlákny na okolí. Nezaujatému pozorovateli by se mohlo zdát, že jen medituji, v každém případě jsem byla duchem mimo – a to pěkně daleko.

Současně jsem totiž seděla v Marcelově notebooku a objektivem jeho web-kamery pozorovala ubíhající cestu. Marcel měl naštěstí terénní vozidlo, běžné překážky by ho nezastavily, bez problémů projížděl i brody, ačkoliv zatím jen jeden, víc jich tu ani nebylo. Ačkoliv – mostů tu bylo ještě míň – tahle cesta měla k dálnici hodně daleko.

Najednou – až mi zatrnulo.

Za zatáčkou stálo vojenské terénní auto s maskovacím pískovitě žlutým strakatým nátěrem, před ním stáli čtyři chlapíci v maskáčích, hrozivě na nás mířili automatickými puškami a nesmlouvavě ukazovali, abychom před nimi zastavili.

Mně by ublížit nemohli, ale Marcelovi...

Ten se ale nedal vyvést z míry.

„Á, máme tu nějakou kontrolu!“ prohlásil celkem klidným hlasem.

V takových chvílích se doporučuje – žádné ukvapené pohyby, jinak se nedivte! Zvolna dojel až k nim a plynule zastavil. Nedalo se dělat nic jiného.

„Stát! Kontrola! Vaše papíry! Kam jedete?“ vyzval ho jeden voják.

Sklonil pušku, aby mohl od Marcela převzít požadované dokumenty, ale zbylí tři na nás výhružně mířili dál. Vlastně jen na Marcela, musela jsem si opět uvědomit.

„Jedu do Mogadiša!“ oznámil jim Marcel.

„Tam se nesmí, je výjimečný stav!“ odsekl mu voják.

„Ten je všude!“ namítal Marcel. „Jedu z Kismaaya, tam je všude smrt.“

„V Mogadišu také!“ odsekl voják.

„Ale tam bych se snad mohl v přístavu dostat na nějakou loď, nebo jim tam taky žádná nezůstala?“

„Na loď?“ zajímal se voják. „A proč?“

„Nevím jak vy, ale já tady končím!“ řekl Marcel. „Je to nad lidské síly! Zbyl jsem z celé nemocnice sám, nemám ani personál, ani pacienty. Všichni vymřeli.“

„Vy jste lékař?“ vyštěkl voják.

„Mám to přece v dokladech! ***Lékaři bez hranic***!“

„A nikdo tam nezůstal, kdo by vás potřeboval?“

„Jsou tam naživu Američané, ale ti mají své lékaře a zabarikádovali se v ambasádě, aby se k nim nákaza nedostala. Dělají dobře, vyhnulo se jim to, ale se mnou nechtěli mít nic společného.“

„Jak to, že se to vyhnulo vám?“

„To nevím a nechápu!“ odvětil. „Ale nikdo už mě nedonutí, abych tam zůstal další hodinu. Podívejte se, pánové, nevím jak vy, ale já nemám na vybranou. Jedinou nadějí je pro mě loď, která popluje kamkoliv pryč. V tak těžké katastrofě byste mi měli, jako občanu Francie, pomoci, nemyslíte?“

„Moment, tohle nemůžeme rozhodovat sami!“ obrátil se voják ke svým kolegům.

Pocítila jsem nedaleko procesor s pelenitovou sítí. Byl, jak jinak, v autě a někdo ho právě zapínal. Okamžik – a byla jsem v něm. Voják v autě právě navazoval rádiové spojení s někým vzdáleným. Rádio mělo procesor – aha, co šlo do éteru, se nejprve složitě šifrovalo – tím lépe pro mě! Šifrování mě samozřejmě nemohlo rozhodit, rozuměla jsem všemu.

„Zajali jsme nějakého Francouze z Kismaaye," hlásil voják. „Tvrdí, že je lékař a prchá do Mogadiša. Je v autě sám."

Odpověď po znatelně dlouhou chvíli nepřicházela. Odhadla jsem, že se spojují přes satelit, tady jistě žádné mobilní sítě nefungovaly.

„Ví o něm v Kismaayi někdo?" zněla odpověď.

Trochu mě z toho bezcitného tónu až zamrazilo. Radši jsem vložila do přijímaného signálu zpožďovací smyčku a čekala. Nápadné to nebylo, tak jako tak tam bylo značné zpoždění.

„Jen naši to tam podle něho přežili," odvětil voják – a následovalo opět dlouhé, mučivě zpoždění.

„Když o něm nikdo neví – zastřelte ho a ukliďte!" přišel rádiem rozkaz.

A sakra! Ta zpožďovací smyčka mě napadla v pravou chvíli! Naštěstí jsem si hned věděla rady, co s tím udělám.

„Francouzi jsou pro nás neškodní, nechte ho jet!" podsunula jsem místo původního rozkazu jiný obsah – přesně napodobeným hlasem gaunera kdesi v dálce. Nebýt Virtuál, třásl by se mi hlas, takhle jsem vystihla i tón hlasu.

„Rozkaz!" odvětil voják – a vypnul mě.

Zůstala jsem v Marcelově notebooku. Jeho kamerou jsem viděla, jak mu vojáci ukazují, aby pokračoval v jízdě a nezdržoval. Marcel převzal zpět svoje papíry a klidně se rozjel.

„Prošlo to v klidu a pohodě!" obrátil se na mě, jakmile jsme ujeli pár desítek metrů a bylo jasné, že nás ti vojáci neslyší.

„Poslyš, Marceli, to vůbec neprošlo v klidu!" obrátila jsem se na něho vážně – žertovat se mi za této situace rozhodně nechtělo. „Ti hoši nebyli tak pohodoví, jak se zdáli! Chceš si poslechnout jejich radiovou komunikaci?"

„Ty snad dokážeš..." ztuhl. „Z mého notebooku? To snad ani nejde..."

„Ale jde, umím se trochu rozdělit a navštívila jsem jejich pohostinný komunikační počítač," vysvětlovala jsem mu. „Pro mě je snadné nejen je poslouchat, ale... uslyšíš sám! Zaznamenala jsem, jak se o tobě dohadovali, poslechni si, jak to tedy bylo a co jsem jim podstrčila!"

Přehrála jsem mu nejprve všechno, jak by to bylo bez mého zásahu. Škoda, že jsem mu přitom neviděla do obličeje, určitě parádně zbledl, jak jinak! Pak jsem mu přehrála, co slyšeli ode mne. Bylo to stejnými hlasy, ale dávalo to úplně opačný smysl.

„Nebýt mě, právě by tě tam někde stranou v křoví stříleli," pokračovala jsem nemilosrdně. „Což o to, dokázala jsem je obalamutit, ale v Mogadišu to bude horší. Šéfové téhle hlídky si samozřejmě myslí, že jsi po smrti, jejich voják rozkaz k popravě potvrdil a kdybych to nezměnila, už by to provedli. Až se tam ale objevíš osobně, každému dojde, že to není v pořádku. Budeme muset něco vymyslet."

„A sakra!" zmohl se Marcel na povzdech. Nerozhodně sundal nohu s plynu, auto začalo zpomalovat, až se úplně zastavilo.

„Nemohl bych to otočit na sever do hor a přijet do Mogadiša jakoby od Baidoa?" navrhl, ale nesměle čekal, co já na to.

„To by bylo prašť jako uhoď," zavrhla jsem to. „Uvědom si, tentokrát to prošlo jen díky tomu, že se museli dotazovat svých velitelů rádiem. Tam jsem silnější, ale kdyby na místě došlo na pušky, nepomohla bych ti! Jsem přece méně než stín!"

„To je tedy v háji!" ulevil si. Měla jsem sice dojem, že mi to překladač upravil do slušnější podoby, než jak to vyslovil, ale to nebylo podstatné.

„Budu muset zavolat o pomoc!“ rozhodla jsem se.

„Ale koho?“

„Někoho silnějšího, než jsem já,“ ujistila jsem ho.

Vojtěch byl naštěstí pohotově, byl na mě pořád zavěšený. Jakmile jsem se na něho obrátila, byl tu. Vysvětlila jsem mu v setině vteřiny náš problém.

„Dobře, spustím to o trochu dřív,“ řekl.

„Ale co?“ chtěla jsem vědět.

„Já tady totiž pátrám taky,“ ujistil mě. „Částečně sedím v satelitech, částečně jsem hledal až u výrobců.“

„Dobře, ale co chceš dělat?“ naléhala jsem na něho.

„Přišel jsem na něco, co jsem do této chvíle nevěděl,“ začal zbytečně zeširoka.

„Nešlo by to zkrátit? Nemáme čas!“ pobízela jsem ho.

„Klidně se rozjeďte a pokračujte v cestě!“ navrhl mi. „A nebuď tak netrpělivá, než naberete rychlost, může být všechno hotové a už se vám nic do cesty nepostaví!“

Pobídla jsem tedy Marcela, aby pokračoval přímo do Mogadiša, ale nedalo mi to, chtěla jsem vědět, co má Vojtěch za lubem.

„Máš ponětí o nepříliš dávné krátké válce o Jižní Osetii?“ zeptal se mě.

Ujistila jsem ho, že jsem ji kdysi poměrně pozorně sledovala, zejména na internetu, kde to bylo přetřásané z různých pohledů.

„Stala se tam jedna věc, pro Američany velice nepříjemná,“ zaměřil mě na součást toho konfliktu. „Rusové ukořistili americká auta napěchovaná elektronikou. Pro ně to byl úžasný úlovek, který odmítli vydat, když je o to Američané požádali.“

„Američané tam přece oficiálně nebyli!“

„Nebyli, Rusové auta ukořistili Gruzíncům,“ souhlasil Vojtěch. „Jenže se jim dostala do rukou americká špionážní a šifrovací technika a to byl ten problém. Američané museli měnit příliš mnoho kódů, programů i hardware. Tehdy někoho napadlo, že by se to mělo lépe pojistit a tihle už jsou proti možnosti ukořistění pojištěni.“

„Jak?“ chtěla jsem vědět.

„Jednoduše,“ pokračoval. „V každém autě mají nálož, která veškeré vybavení při neoprávněném zacházení rozmetá. Stačí zadat při přihlašování třikrát po sobě špatné heslo. Kromě toho to jde i na dálku a náložku může aktivovat i palubní počítač, když sám vyhodnotí, že se zařízením manipuluje neoprávněná osoba. Například když se snaží bez předběžného ohlášení počítači nastartovat motor.“

„Aha!“ došlo mi. „Takže jim vyhodíš do povětří auta!“

„Tím bych si nepomohl,“ řekl. „Ti hoši by zůstali bez aut, ale ozbrojení a rozdráždění. Musím na to jinak. Nejprve jim dám rozkaz k přesunu...“

„Bez vraždění by to nešlo?“ přerušila jsem ho rozhodně.

„Nešlo,“ ujišťoval mě. „Jak říkám, napáchali by spoustu škod i bez aut, jen by byli ještě odhodlanější zabíjet. Měla bys vědět, co tu vlastně dělají, možná si ještě myslíš, že tady mají udržovat pořádek. Je to přesně naopak. Vylodili je z americké obchodní lodi v Mogadišu, aby pojistili výsledky té akce. Pod záminkou humanitární pomoci měli najít všechny, kdo to přežili – a postřílet je. A už s tím začali. Zatím co nejdál od měst jako je Mogadišo, kde zůstalo na konzulátech se satelitními mobily naživu pár desítek cizinců. Ti by o tom mohli podat nepříjemné svědectví. Ale jak už sama víš, oběti si příliš nevybírají. Francouze, o kterém nikdo neví, by zastřelili stejně snadno jako domorodce.“

„Bestie!“ komentovala jsem to.

„Tak vidíš!“ usadil mě. „Čekám, až se rozjedou, aby nestihli vyskočit.“

„Jak by mohli?“

„Pár vteřin před explozí dostanou varování,“ sděloval mi. „Ačkoliv, to jim také zařizuje počítač a doba k varování se dá změnou jediné konstanty podstatně zkrátit...“

Z dálky se k nám donesla tlumená detonace...

*****

Dostala jsem od Vojtěcha plán Mogadiša se zakreslenou trasou, kudy jsme měli přijet. Marcel nebyl proti, zejména když tam byly zakreslené pozice vojenských hlídek. Nebyly všechny pohyblivé a ta stálá kontrolní stanoviště Vojtěch neměl čím vyřadit, naštěstí se dala snadno objet.

V Praze jsem dorazila metrem, tramvají a nakonec i pěšky do našeho podnájmu dřív než Marcel d'Avigny do Mogadiša. Tomu ještě zbývala větší část cesty, ale teď už se mu do ní nic stavět nemělo. Bavila jsem se s ním, Vojtěch nás sledoval shora ze satelitů, ale ačkoliv i to bylo zajímavé, v Praze jsem se vlastní vinou trochu zapletla.

Ivana ještě nebyla doma, ale paní Hanušková už nás obě vyhlížela.

„Sledovala jste také zprávy, Káťo?“ vyptávala se mě starostlivě už na chodbě. „Myslím ty ze Somálska! Co říkáte té strašlivé nemoci?“

„Že to ještě bude někoho strašlivě mrzet!“ odvětila jsem neuváženě.

„Cože?“ ztuhla paní Hanušková.

Došlo mi okamžitě, jak pěkně vedle jsem šlápla. Paní Hanušková znala samozřejmě jen oficiální verzi té tragédie, tak jak ji podávaly naše mediální agentury. Ačkoliv – kdo kromě nás znal pravdu?

„Vlastně... máte pravdu, ale je hrozné, že těm lidem nikdo nepomůže,“ začala má slova rozvádět – naštěstí směrem, kde mi to nevadilo. „Myslím si, že nemůže být tak velký problém doktory a všechny ostatní očkovat, než je tam pošlou.“

Prolétla jsem hlavou internetové zprávy, abych se uvedla do obrazu, jaký měla paní Hanušková. Pár bodů by mi mohlo stačit na vyžehlení šoku, který jsem jí asi způsobila.

„Četla jsem někde, že je ta nemoc zatím úplně neznámá,“ odpověděla jsem jí rozvážně, abych napravila první dojem. „Nemůžete očkovat proti nemoci, kterou neznáte, to je prostě vyloučeno. Nejprve musíte získat vzorek nemoci, pak ještě nějakou dobu trvá, než se vyrobí vakcína – a je to zatím jen pár dní!“

„Ale vždyť tam umírají lidé!“ zmohla se paní Hanušková na protest.

„Ano, ale teď už nejvíc na střelné rány,“ řekla jsem. „CNN tvrdí, že ta nemoc byla strašně rychlá a vyhubila všechny, kdo proti ní neměli imunitu. Teď už je tam prý více obětí násilí než nemoci.“

„Ti, co zůstali naživu, rabují, že?“ souhlasila. „To při většině katastrof bývá, černoši se vůbec nedovedou chovat civilizovaně!“

Že to bylo úplně jinak, jsem v Čechách věděla na beton jen já. Ale paní Hanušková se s námi vždycky bavila rozumně a bylo mi proti mysli nechat ji v omylu.

„Vy věříte oficiální verzi z našich médií?“ zastavila jsem se a podívala jsem se na ni zpříma.

Paní Hanušková zůstala na okamžik stát s otevřenou pusou, ale brzy se vzpamatovala.

„Vy víte něco jiného, Katko?“ šla na to přímo.

A dívala se mi přitom do očí. To se pak opravdu nejhůř lže.

„Vím víc, než co se objevilo v našich novinách i v televizi,“ řekla jsem.

„Sledovala jste něco v cizině, že?“ sondovala mě.

„Tak nějak,“ odvětila jsem. „Mám zprávy od jednoho známého, co jsem se s ním seznámila... na internetu.“

„Myslíte si, že zprávy cizích novin jsou lepší než naše?“ pokusila se mě zviklat. „Noviny jsou prolhané všechny, nikde si nevyberete!“

„Novinám nevěřím,“ odtušila jsem. „Ale můj známý je lékař a bydlel donedávna v jedné nemocnici v Somálsku. Má o tom bezprostřední dojmy a některé jsou prostě příšerné.“

Drobná zaváhání v mém hlasu byla drobná jen z mého zrychleného pohledu, paní Hanušková si jich vůbec nemohla všimnout. Zaváhání v jejím hlasu byla vždycky delší.

„Jak to... jak to víte, Katko?“

„Bavíme se přes síť – tedy přes internet,“ doplnila jsem rychle.

„On má přístup na internet i tam? No... asi by mohl mít... Co vám o tom teda řekl?“

„Že to rychle vyvraždilo všechny lidi, jen co je předtím několik letadel pokropilo něčím smradlavým,“ odvětila jsem. „Přežili to jen v klimatizované místnosti. Marcel d'Avigny byl v operačním sálu, kam se to nedostalo.“

„Počkejte, ale to by... to by bylo něco jiného!“ přemýšlela usilovně.

„Teď je na cestě z Kismaaye do Mogadiša,“ pokračovala jsem. „Jestli se mu podaří dostat se ze Somálska a podat o tom svědectví, bude to někoho šeredně mrzet.“

„Vy snad... vy myslíte, že to někdo... úmyslně?“

„Marcela se na té cestě už někdo pokusil zabít,“ pokračovala jsem.

„To vám řekl on? Jak?“

„Má notebook napájený z automobilu a spojení i na cestě,“ ujistila jsem ji. „Věděla jsem asi jako první, že ho chtěli zastřelit.“

„Kdo ho chtěl zastřelit?“ vyhrkla.

„Americká pořádková hlídka,“ uspokojila jsem její zvědavost. „Unikl jí se štěstím, ale o jejich úmyslech střílet se nedalo pochybovat.“

„Co tam ale... tak brzy...“

„Byli tam od samého začátku,“ řekla jsem. „Věděli, jak se proti tomu... kropení... chránit. Teď tam zavádějí pořádek... přesněji, střílejí nepohodlné svědky. I Marcela chtěli zastřelit.“

„Jak mohli vědět, jak se... chránit?“

„Protože dobře věděli, co je v tom... leteckém kropení,“ trvala jsem na svém. „To totiž zajišťovala... jejich letadlová loď.“

„O žádné letadlové lodi se ve zprávách nikdo ani nezmínil!“

„Protože tam byla tajně,“ dodala jsem. „Věděli o ní jen... Rusové. To už zase vím z jiné strany. Internet je rozsáhlý, ale kdo v něm umí hledat...“

„Chcete snad tvrdit, že tu nemoc někdo šířil úmyslně?“

„To nebyla nemoc, paní Hanušková,“ řekla jsem. „To byl bojový plyn.“

„Počkejte, Káťo, co mi tady říkáte, je příliš příšerné, než aby to mohla být pravda!“ vzpamatovala se přece jen k odporu.

„Mám vás přesvědčit, paní Hanušková?“ obrátila jsem se na ni. Bylo to příšerné a uvěřit tomu nebylo snadné. Ale když už jsem začala...

„Pojďte se na něco podívat, mám to na počítači!“

Následovala mě jako ve snu do našeho pokojíku, kam jinak nechodila. Počítač už byl zapnutý, ale paní Hanuškovou ani nenapadlo, že je to plýtvání elektřinou. Než jsme vešly, připravila jsem si pár obrázků z Marcelova digitálního fotoaparátu, z jeho webové kamery a navíc ty, které jsem si sama pamatovala. Měla jsem teď dvojí paměť, ale virtuální byla přesnější a dala se zobrazovat.

„Tady jsou Marcelovy obrázky z Kismaaye," ukázala jsem jí nejprve stovky mrtvol na ulicích mezi omšelými předměstskými domky.

„Hrůza!" komentovala to paní Hanušková. „A on tam..."

„Přežil to na klimatizovaném operačním sále," tvrdila jsem dál, ačkoliv jsem si tou klimatizací nebyla jistá. „Kdo tam nebyl trvale, ale odskočil si v kritické době na záchod, zemřel. Zůstal z celé nemocnice naživu sám."

„Strašné!" vzdychla si. „Kolik klimatizovaných místností mohli asi mít v tak chudé zemi?"

„Moc nich tam nebylo," přikývla jsem. „Ale někteří je měli a dobře věděli, že ven nesmí vystrčit ani nos."

„Chcete říct, že to snad někteří... věděli předem?"

„Ano. Američané," odvětila jsem.

„Myslíte si, že snad oni..."

„Tady se podívejte," ukázala jsem jí další obrázek. „To je jedna jejich letadlová loď. Má na palubě letadla schopná kropit lidi shora jedem."

„Ten obrázek máte od Rusů? Co ti tam mají co dělat?"

„Hlídkují tam společně proti pirátům. Jsou tam ještě Číňané."

Ten obrázek jsem ovšem od Rusů neměla. Pocházel z objektivu kamery protilodní střely, řítící se proti letadlové lodi. Letadla na její palubě byla původně tankovací, určená pro doplňování paliva jiných letadel za letu, ale ke kropení jedem se dala upravit tak snadno, jako žádné jiné. Nebyla to ta největší, ale i tak se nevešla do podpalubí a musela zůstat na palubě. Zezadu byla vidět jen dvě, ale z bočního pohledu jsem pak na palubě viděla další tři. Trochu moc tankovacích letadel na jednu letadlovou loď, nehledě na to, že se s nimi na letadlových lodích obvykle nepočítá. Druhý obrázek jsem ale paní Hanuškové ukázat nemohla, bylo tam vidět, že letadlová loď hoří a to už bylo příliš silné kafe.

„Ale to by znamenalo..." podle jejího stále zděšenějšího pohledu jsem viděla, že jí všechno začalo docházet v plné syrovosti.

„Proto jsem říkala, že to ještě bude někoho strašlivě mrzet!" dodala jsem. „Jenže to záleží na mnoha věcech. Předně na tom, jestli se Marcel d'Avigny dostane do Mogadiša a pak dál na nějakou loď. Pak teprve může zveřejnit, co zjistil přímo na místě."

„A mohlo by se stát, že by se tam... nedostal?"

„Už jednou ho chtěli zabít," připomněla jsem jí. „Když se v Mogadišu dostane dřív ke svým, než padne do rukou Američanům, má naději."

„A kdyby ne?"

„Pak to zveřejním já," odvětila jsem.

„Vy?" vytřeštila na mě oči. „To přece... to přece nemůžete myslet vážně! Ostatně – kdo by vám to uvěřil?"

„Vy už mi to přece věříte, paní Hanušková!" obrátila jsem se na ni.

„Ale kdybyste to chtěla zveřejnit, dostanete se do strašných malérů, věřte mi! To nebude jen tak!"

„To je mi jasné," přikývla jsem.

„Ale jak to chcete uveřejnit? To vám v žádné redakci nevezmou!"

„To vím," přikývla jsem. „Ale dá se to přece zveřejnit na internetu!"

„To se ale mezi obyčejné lidi vůbec nedostane!"

„Ale dostane!" ujistila jsem ji. „Teď už to vědí i Japonci, čekají se mnou, až jak to dopadne s Marcelem d'Avigny."

„Japonci jsou v Japonsku. Myslíte, že to protlačíte i mezi lidi u nás?"

„Nejen to," ujistila jsem ji. „Zveřejnit to je málo! Víte, co se tam stalo? Vyvraždili celý národ! Zatím se podařilo něco tak příšerného jen Hitlerovi, rozumíte? Cikány vyhubili tak dokonale, že v Německu nezůstali žádní a v Čechách nepatrná hrstka. Mnohem víc zbylo Čechů a vlastně i Židů, ale tohle? Tohle se za žádnou cenu nesmí zamést pod koberec!"

„To by se asi nemělo... ale myslíte si, Káťo, že něco zmůžete? I když to zkusíte, nebude to tak jednoduché. Oficiální média vás s tím vyhodí, tím si můžete být jistá!"

„To vím," odvětila jsem. „Proto tam ani nepůjdu. Půjdu tam, kde se pořád ještě dá něco svobodně sdělovat. Máte určitě pravdu, oficiální média už dávno svobodná nejsou. Ani rádio a televize. Naštěstí máme internet."

„Ale internet to k lidem nedostane! Zůstane to jen mezi pár potrhlými počítačovými maniaky."

„To se ještě uvidí!" pokrčila jsem rameny. „Dokud to bude říkat jeden člověk, budou o tom média pěkně potichu, aby na něho neupozorňovala. Až se to objeví na deseti webových stránkách, začnou to zpochybňovat a nejspíš i zesměšňovat, jenže i negativní reklama je reklama a lidem se to dostane do povědomí. Na tisíci stránkách už to zesměšňovat nepůjde a až se to objeví v ještě větším počtu, padne i vláda, když se proti tomu postaví!"

„Představujete si to příliš naivně, Káťo!"

„Naivně?" podívala jsem se na ni uraženě. „Internet je strašná síla, paní Hanušková."

„Síla? Síla jsou dneska jedině ty letadlové lodi a letadla. Proti těm se nikdo postavit nemůže. Bohužel."

„Trochu se mýlíte, paní Hanušková," rozhodla jsem se trochu přitvrdit.

„Myslíte si, že proti takové síle něco zmůžete?"

„Letadlová loď z toho obrázku leží na dně Indického oceánu, pět set kilometrů od místa, kde z ní vzlétla letadla, vyvražďující Somálsko. Byla to jen první oplátka. Naše média o tom neuvedou ani slovo, budeme to muset zveřejnit my."

„Proboha! Co se to tam vlastně děje? Zamíchali se do toho Rusové? Nebo Číňané?"

„Potopily ji americké střely, nečekaně změnily směr," ujistila jsem ji.

„Jak to ale můžete tvrdit?"

„Takhle!" ukázala jsem jí na obrazovku, kde se kromě letadlové lodě potápěly další tři lodě jejího doprovodu.

„Tohle máte od Rusů? To udělali oni?"

„Nemám to od Rusů," řekla jsem. „Viděla jsem to, když se to dělo. Tenhle obrázek pochází ze střely, která okamžik poté vlétla přímo do boku letadlové lodě. Třetí střela tu loď poslala ke dnu."

„Jak byste se k tomu ale, pro Boha živého, dostala?"

„Jako slepý k houslím," přiznala jsem. „Ale jsem u toho a nemohu a už vlastně ani nechci z toho couvnout. Mám zatím jednu velkou výhodu, nikdo z viníků těch lumpáren o mně neví a jen tak se o mně nedozví."

„Jak ale můžete tvrdit, že to bylo z té střely?"

„To se ode mne nedozvíte, paní Hanušková," řekla jsem.

„Je to snad tajemství?"

„Ano, tajemství. Kdybych vám prozradila úplně všechno, musela bych vás do toho také úplně zasvětit. Pár let byste pak asi nedokázala klidně spát. Zatím víte jen tisícinu a i to vám možná pokazí spaní. Paní Hanušková, tam se stala genocida celého národa. A kdo se proti tomu může postavit, měl by to udělat. Což dělám. Na rozdíl od spousty lidí mám k tomu díky internetu více možností. Myslíte si, že bych se o to měla přestat starat?"

„Váš největší úkol je přece studovat!“ namítla.

„Studium zvládám snadno,“ ujistila jsem ji. „Mám podle vás pobíhat po diskotékách, popíjet a zubit se na kluky? Na to nemám postavu ani chuť, ale hlavně, co bych si potom pomyslela při pohledu do zrcadla?“

„Já jenom... nic ve zlém, ale... jste zatím příliš mladé děvče...“

„Paní Hanušková, v posledních dvou dnech jsem viděla více mrtvých, než všichni vaši známí za celý život! A všichni zemřeli násilnou smrtí!“

„Ale neviděla jste je na vlastní oči!“ zkusila namítnout.

„Tyhle obrázky jsem pořizovala já,“ ukázala jsem jí. „Jako bych v té střele seděla. Řídil ji můj přítel, já se jen vezla, ale neděste se, dokázala bych to také.“

„Váš přítel... snad tu loď nepotopil on?“

„Potopil. A nejen tu, už jich bylo víc. Naučil se přebírat dálkové řízení střel, které jsou tím vybavené. Když je někdo odpálí a on je u toho, převezme nad nimi kontrolu a vybere jim jiný cíl. Dokáže je úplně otočit, přímo proti těm, kdo je před malou chvilkou odpálili.“

„Tohle že dělá? To přece nikdo nedokáže! Co byste to byli za lidi?“

„Mě přece znáte,“ usmála jsem se. „Vypadám snad neobvykle? Ale asi máte pravdu. I já umím ledacos, co jiní nedovedou. A také vím víc než jiní.“

„Ale... proč mi to tady říkáte?“ vzpamatovala se.

„Chtěla jste to vědět,“ usmála jsem se na ni. „Vy to nikomu nepovíte, jednak by vám nikdo nevěřil, protože nemáte dokazující obrázky, ale také si nemyslím, že by to, co děláme, bylo zásadně proti vašemu svědomí. Ti, kdo vydávají rozkazy armádám, se dnes cítí nedotknutelní a nebojí se ani vydat rozkazy k zahájení války nebo k vyhlazení celých zemí. Nikdo je nezastaví. Až na nás.“

„Až na vás?“

„Až na nás,“ přikývla jsem. „Nás, co žijeme na internetu. Dnes už jen my máme sílu postavit se organizovaně proti mocným tohoto světa.“

„Pro mě by to nebylo!“ otřásla se. „Ale co Ivana? Ta v tom lítá taky?“

„Ta o ničem neví,“ řekla jsem. „Má jiné zájmy. Víte snad, že má Frantu. Raději ji do toho netahám.“

„Vy jste před chvílí také zmínila nějakého svého přítele!“

„Ano, ale ještě nikdy jsem ho nespatřila.“

„To je snad divné!“ napadlo ji. „Máte obrázky z Afriky a nevyměníte si ani obyčejné fotky? Vás to ještě nenapadlo?“

„Napadlo,“ přikývla jsem. „On už moje fotky viděl, ale vlastní fotky si nedokáže pořídit. Prostě to nejde.“

„Dokáže potopit válečné lodě – a neumí vám poslat obyčejnou fotku? Copak nemá ani na obyčejný foťák?“

„Foťák není problém,“ řekla jsem. „Dneska mají počítače vestavěné kamery, stačí se podívat do objektivu.“

„Tak proč vám nepošle svůj obrázek? Není nakonec... není nějak poznamenaný?“

„Tak trochu,“ řekla jsem. Nechtělo se mi s pravdou ven, ale lhaní paní Hanuškové do očí – ne, to by mi šlo ještě hůř.

„Kdybych měla takového přítele, nevadilo by mi to,“ řekla s jistotou.

„On není znetvořený, jestli myslíte na tohle. Je to ještě horší.“

„Může být ještě něco horšího?“

„Může. Je totiž mrtvý.“

*****

Marcel byl na dohled od Mogadiša, ale byl už večer a město bylo potmě. Elektřinu měli díky nouzovým diesel-agregátům jen na vyslanectví některých zemí. Ulice byly temné a Marcel se na moji a Vojtěchovu radu rozhodl přečkat noc v autě. Pro jistotu sjel mimo cestu, zaparkoval za křovím, které ho od cesty trochu zakrývalo a zabalil se do deky. Usnout nechtěl, aby ho ve spánku někdo nepřepadl. Tak jako tak by se neměl čím bránit, ale přece jen – mohl by alespoň nastartovat a odjet.

Notebook se zhasnutou obrazovkou ponechal na palubní desce. Jeho web-kamera potmě nic neukazovala, ačkoliv jsem citlivost vytočila naplno. Nezbylo nám než si potichu povídat, mikrofon s reproduktory nás spojovaly alespoň zvukově. Měl toho dnes za sebou dost, aby se mu podařilo neusnout. Udržovala jsem ho aspoň v dobré náladě.

V Somálsku přišel večer dříve než u nás, ale u mě to nerozhodovalo.

Vojtěch se zatím věnoval pátrání. Pravda, chtěla jsem mu nabídnout svoji pomoc, ale po krátké úvaze jsem si to rozmyslela. Měl přece tisícinásobné možnosti než já a bylo lépe, když vedl pátrání sám a nemusel se zdržovat ani multiplexovanou komunikací se mnou. Věděla jsem, že až na něco přijde, dozvím se to jako první.

Pozdě večer dorazila v Praze Ivana, ale předstírala jsem spánek, jako poslední dobou často, takže se nezdržovala a zalehla. V posteli jsem jen uvolněně relaxovala, ale duchem jsem byla na východním konci Afriky. Marcel mi vyprávěl o sobě, pomáhalo mu to držet se v bdělém stavu a já jsem se za to dozvídala podrobnosti o jeho dosavadním životě. Pro nás oba to bylo užitečné.

Uprostřed noci se mi ale přihlásil někdo, koho jsem nečekala.

„Slečno Kateřino!“ pocítila jsem čísi naléhavé volání z pelenitové sítě, ale nebyl to ani Vojtěch, ani François z Marseille. Podle časového zpoždění se mi zdálo, že je to z větší dálky než z Evropy.

„Přejete si něco?“ odpověděla jsem opatrně.

„Chceme vám pomoci, slečno Kateřino!“ odvětil neznámý Virtuál. „A také vašemu příteli Marcelovi d'Avigny z Kismaaye. Posíláme pro něho letadlo.“

„Je už na dohled od Mogadiša,“ sdělila jsem jim. „Ráno se tam chystá.“

„Nebudeme to riskovat,“ nesouhlasil se mnou hlas. „Posíláme pro něho malé tryskové letadlo ***kaičen***, aby tam dorazilo časně po rozbřesku. Pomohlo by nám, kdybyste ho přemluvila vrátit se směrem na Kismaayu. Je tam dost dlouhý rovný úsek cesty, kde se dá přistát.“

„Myslíte – na tu poslední pláň? Vy to tam znáte?“

„Ano, tam. Známe to jen ze satelitních snímků, ale to postačí.“

„Pláň tam sice je, ale do letiště má daleko!“ varovala jsem je. „Přistávat na takové hrbolaté cestě bude příliš riskantní!“

„To nechte na nás,“ ujistili mě. „Zkusíme to. Připravte na to Marcela, jste mu bližší než my, spíš vám uvěří. Ale bylo by vhodné, kdyby na té cestě nepřekážel. Stačí, když váš přítel počká na straně bližší od Mogadiša.“

„Dobře, zkusím to,“ slíbila jsem.

Marcel na můj návrh reagoval zvědavě, ale nebyl zásadně proti.

„Jsem tak důležitá osoba, aby pro mě někdo poslal letadlo?“ zeptal se.

„Zdá se, že ano,“ souhlasila jsem.

„Ale přistávat na té cestě nebude žádný med! Dá se tam taky utrhnout podvozek! Bude to velké riziko!“

„Chtějí to pro vás riskovat,“ ujistila jsem ho. „Už jsem je také varovala a necouvli.“

„No dobrá, nebudu je tedy zdržovat,“ podvolil se a nastartoval.

Cesta pár kilometrů zpátky nebyla problémem. Na počátku vyhlédnuté rovinky se Marcel zastavil a pak pro jistotu zamířil k nejbližšímu křoví.

Čekali jsme tedy dál a bavili se spolu, aby nám čas lépe ubíhal.

„Odkud přiletí ti vaši kamarádi?“ zajímal se.

„Přesně to nevím, nejspíš z Japonska.“

„Není to sem trochu daleko na malé letadlo?“

„Mohu se jich zeptat na podrobnosti, ale v této chvíli je nechci rušit, ostatně je ani neznám,“ přiznala jsem.

„Myslel jsem, že se s nimi znáte!“ zajímalo ho dál.

„Nikdy jsem je neviděla a budu sama ráda, až je trochu poznám.“

„To je dost divné, ne?“

„Ani není. Známe se přes internet, ne osobně. V Japonsku jsem nikdy nebyla jinak než prstem po mapě.“

„A přitom jim věříte...“

„Vy přece také,“ usmála jsem se. „Uvažujte: kdybychom vám nechtěli pomoci, asi bychom vás v tom nechali. Já bych vás mohla doprovázet jen ve vašem notebooku, což je dost slabá pomoc!“

„Předtím s tou pořádkovou hlídkou to tak malá pomoc nebyla!“

„Ano, ale nemám letadlo, abych mohla udělat víc. Oni je mají, takže si vás převezmou.“

„To jako, že se už neuvidíme?“

„Proč? To bude záležet nejvíc na vás, já se dalším kontaktům vyhýbat nebudu.“

„Myslíte – přes počítače?“

„Jo. To je teď naše prostředí. Ale teoreticky – Francie není od nás tak daleko, někdy se snad můžeme potkat i osobně.“

„Dám vám svoji adresu, chcete?“

„Proč?“ pokrčila jsem obrazně rameny. „Adresa se může časem změnit, stejně jako moje. Až se dohodneme na osobním setkání, dohodneme se stejně snadno i na místě.“

„Dobrá, věřím vám,“ spokojil se s tím.

V té chvíli naši pozornost upoutal syčivý zvuk tryskových motorů. Nad námi se ve směru od Mogadiša objevilo malé letadlo, zakývalo nad námi křídly a pokračovalo v letu, jenže za chvíli bylo vidět, jak se začíná otáčet.

„Šílenci!“ komentoval to Marcel.

„Proč?“ zpochybnila jsem to.

„Je na tom snad málo šíleného?“ namítl. „Vypravit se z Japonska do Afriky, to je přece cesta přes půlku Asie! Tady si klidně přelétli Mogadišo, ačkoliv Američani jsou zvyklí na perfektní vzdušné krytí a jestli se opravdu bojí svědků, mohli by je sestřelit.“

„Strefili se sem?“ odpověděla jsem otázkou.

„Strefili!“ připustil. „Všechna čest jejich pilotovi! Přitom bez pozemní podpory – smekám před ním!“

„Tolik se o ně bát nemusíme,“ chlácholila jsem ho. „Jen málo letadel má tak skvělý dohled! Sledují je všechny družice a všechny radary, co jich na trase bylo. Navíc – aniž o tom měla obsluha těch družic i radarů tušení!“

„Vážně?“

„Na to dohlíží Vojtěch a tomu neunikne ani myš,“ ujistila jsem ho.

Letoun zatím dosedl a hnal se k nám. Kus od nás zabrzdil, otočil se do protisměru a ještě za jízdy otevíral dveře. Byl to nevelký dopravní tryskáč, se dvěma motory vzadu

a okénky po stranách. Moji pozornost hned upoutal podvozek. Pod břichem letadla byla celá řada koleček jako pod tankem, jenže bez pásů. Ano, tohle letadlo mohlo přistát prakticky na každém poli.

„Pobídni ho, Kateřino!“ vybídl mě kdosi – zřejmě z toho letadla.

Obrátila jsem se k Marcelovi.

„Marceli, teď je to na vás. Utíkejte k tomu letadlu, ať tu dlouho nestojí jako terč. Všechno tu nechte, auto se do letadla nevejde. Občas se stává, že člověk musí všechno opustit a utíkat jen s tím, co má na sobě.“

„Vezmu si aspoň pár vzorků na rozbor těch jedů. A notebook – přece vás tady nenechám, Kateřino!“

„To snad uvezou, ale nic jiného. A spěchejte!“

Marcel popadl notebook a sklapl jej. Tím se vypnula web-kamera, ale i kdybych ji zapnula, beztak by mířila proti desce. Zapnula jsem si aspoň mikrofony.

Marcel vzal naštěstí vážně radu, aby to vzal tryskem. Po chvilce jeho supění jsem zaslechla hlasy hovořící francouzsky. Pobídly ho, aby se usadil do sedadla, kufříček se vzorky i notebook mu uložili jako spoluzavazadla. Pak se ozvalo tlumené zaklapnutí. Dveře letadla nebo víko zavazadlového prostoru? A nic – jenže podle hlasů, které jsem pořád slabě slyšela, se letoun rozeběhl, vznesl do výšky a zamířil nad Indický oceán.

Mohla jsem konečně opustit ztichlý notebook. V Čechách již svítalo, měla bych vstát a chystat se do školy.

Vědět, že se s Marcelem tak snadno nerozloučím, asi bych to neházela za hlavu tak lehkomyslně. Jenže – jak se říká: I chytrák se spálí...

Což jsem naneštěstí v té chvíli ještě netušila.

Šťastnou cestu, Marceli!

*****

Knokaut

O Marcela d'Avigny se postarali Japonci a mně zbyla zase jen ta škola.

Nevadí, však si něco najdu. Začnu se zajímat o stavbu kolejí a mohla bych se začít zajímat o zveřejnění toho, co se doopravdy v Somálsku stalo. Marcel přinesl s sebou vzorky jedovaté rýže a dalších potravin – u rýže se obě složky dávno spojily, teď jde o to, za jak dlouho se zase rozloží do nejedovatých sloučenin. Jestli si Japonci pospíší, mohli by mít analýzy ještě dneska. A pak nastane problém, jak to dostat mezi lidi.

Mohla bych využít pelenitové sítě a vstoupit do všech zapnutých počítačů v Evropě nebo v Asii? Nebyl by pro mě problém spustit prohlížeč na jednu konkrétní stránku, jistě bych stihla i překlad, aby se lidem zobrazovala v jejich rodné řeči. Ale tuto možnost jsem přece jen zavrhla. Ba ne, pelenitovou síť použít nesmím. Mnoha lidem by tím začalo vrtat hlavou, kde se to všechno najednou objevilo.

Ale co, půjde to i jednodušeji. Co takhle sestavit nějaký obyčejný neničící virus, který prohlížeč navede na jednu vybranou stránku a sám se smaže? Pravda, virus je slepý prostředek, necitlivý ke hranicím jazykových oblastí, což by mohlo znamenat, že tomu někteří lidé neporozumí. Ale nebude jistě problém orientovat se podle jazykového nastavení systému, ať u windowsů, linuxu, unixu anebo MacIntoshe. Kdo má nastavenou angličtinu, dostane to zkrátka anglicky. Vždycky to bude lepší, než aby se v Evropě šířila verze čínská.

Čínskou verzi bych také neměla podceňovat. Čím víc lidí se to dozví, tím lépe. Čínská oblast je od ostatního světa oddělená, ale ne pro mě.

Co na to udělají antiviry?

Prakticky nic. Než je někdo předělá, aby nový virus rozpoznávaly, bude dávno po všem, viry se samy smažou a nebude co rozpoznávat. Samozřejmě nesmím využít běžnou cestu virů, tedy e-maily, na které se musí kliknout. Tohle si zaslouží něco agresivnějšího. Nejlépe tajná vrátka, třeba jakými si Microsoft testuje legálnost windowsů. Mají je všechny systémy. U virů toho typu není nutné na nic klikat, do systému projdou aniž by se ptaly, aniž by něco naznačily. Bude to taková vlna, kdy se na obrazovkách milionů počítačů objeví pravda, pečlivě utajovaná všemi vládami světa.

Co na to ale udělají lidé?

Obávám se, že také nic. Některým to snad otevře oči, jiným se potvrdí nejčernější předtuchy. Pravda je ale potřebná. Somálskem přetekla míra.

Nejprve bych se ale měla poradit s ostatními Virtuály. Začínat takovou kampaň jen na vlastní triko by bylo příšerně nezodpovědné. Tohle by mělo rozhodnout víc lidí. I když nejspíš budou pro. Nebo si myslím, že se mohou na něco takového dívat jen tak? Kodex Virtuálů nařizuje něco dělat.

Přednášky jsem tentokrát sledovala dost roztržitě. Potřebovala jsem na ně jen desetinu své kapacity, ale ani tu se mi nedařilo soustředit. Během třetí přednášky jsem zkusila zavolat Vojtěchovi, měl na mě přece trvalé zavěšení. Objevil se mi ihned, ale když jsem mu přednesla svou vizi, chvilku o tom přemýšlel, než se mi odvážil odpovědět.

„Víš, Káťo, my už na tom děláme pár desítek hodin," sdělil mi. „Když už se chceš do toho sama namočit, měla by ses přidat k nám. Ale nejprve ti ukáži, co už máme."

Blažilo mě, že jsem přišla prakticky na totéž co ostatní Virtuálové, ale současně mě trochu píchlo, že by mě z toho zase vynechali. Já jsem si na ně vzpomněla dřív, než jsem vůbec něco začala!

Ani ostatní neměli v úmyslu prozradit lidem existenci pelenitové sítě nebo nás jako skupiny. Ale přišli na totéž – využít tajných vrátek systému. Jen to měli lépe promyšlené. Bylo jich na to ale víc a dělali na tom déle.

Rána, kterou chtěli zasadit světovému systému moci, měla být těžší, než jsem se vůbec odvážila uvažovat. Nezamýšleli jen vnutit lidem pravdu o Somálsku, rozhodli se nabídnout jim zcela jiné možnosti než dosud. Místo aby stránku o Somálsku nabízeli na existujících prohlížečích, rozhodli se nahrát všem Vojtěchův nový prohlížeč spolu s nabídkou Vojtěchova systému, který by nahradil všechny předchozí. Vojtěch mezitím nový systém ještě vylepšil, aby pod ním šlapala většina dosavadních programů, napsaných pro dosavadní systémy. Přesto chtěl nechat všem lidem starý i nový systém na výběr. Lidé si to měli rozhodnout sami, ačkoliv jsem soudila, že se pro starý, děravý a občas i podrazácký systém rozhodne jen člověk se sníženou inteligencí.

Byli zkrátka dál, to jsem jim musela uznat. A měli to už do velké míry přichystané na tisících serverech po celém světě, zatímco já jsem teprve začínala uvažovat. A ovšem, ani by mě nenapadlo použít Vojtěchův systém – na to jsem přece neměla právo. Vojtěch to ale dal úplně k dispozici – jako autor to mohl udělat.

Co jsem tomu mohla přidat já?

Když jsem si prohlédla připravené stránky, napadlo mě jen, že nejsou vytvořené v Evropě. A byla to pravda, dělala je přece parta Japonců. Jenže mentalita Evropanů je jiná, na nás by některé argumenty nezabíraly. Zkusila jsem je navrhnout nejprve Vojtěchovi, ale ten se okamžitě rozhodl, že je nejvyšší čas seznámit mě s Učitelem, zakladatelem nás Virtuálů. Ten to jistě posoudí lépe. Pravda, Vojtěch měl zaručeně nejlepší přehled o světě, ale sám uznal, že není tak úplně člověkem a Učitele v tomto směru považoval za větší autoritu než kohokoliv jiného.

Přiznám se, že jsem se po dlouhé době cítila jako prvňačka u zkoušky. Bylo to pro mě něco nového. Poslední zkoušky jsem dělala bez sebemenší trémy s vědomím své převahy nad zkoušejícími, ale tady jsem se zase cítila nesvá. Učitel byl starší, ale duševně svěží člověk, genialita z něho sršela i na dálku. Pohovor s ním se nepodobal zkoušce, jenže jsem cítila, že to tak je.

Učitel samozřejmě věděl o mé účasti na Somálském případu. Chápala jsem to tak, že mu Vojtěch podrobně referoval o všem, co se tam přihodilo. Vojtěchovy postřehy byly neuvěřitelně podrobnější než moje – tomu se nedalo divit. Ale Učitel si to všechno shrnul jinak než já i než Vojtěch.

„Líbila jste se mi, jak jste Vojtěcha krotila," ohodnotil můj přínos v této věci. „Vojtěcha všichni chápeme, má jakési právo i na razantnější vystupování, ale vy jste do toho vnesla více lidskosti."

„Ničemu jsem nezabránila, ani jsem zabránit nechtěla," namítla jsem.

„To by nemělo smysl," přikývl Učitel. „Nemůžete se otevřeně zastávat zločinců takového kalibru, ale... přece jen máte snahu hledat méně radikální cesty. Myslím tím vaše občasná přibrzdění... jako třeba: ***Bez vraždění by to nešlo?***"

„Jenže mě přesvědčil, že to jinak opravdu nepůjde!" namítla jsem.

„Ano, ale vás to aspoň napadlo, jeho ne. Vojtěch je někdy moc neosobní, ale to je dané tím, čím je. Vy jste přece jen o znatelný stupínek lidštější."

„To je taky dané tím, čím jsem," připomněla jsem mu.

„Neříkám nic jiného!" neodporoval mi. „To je jen dobře. Poslyšte, když už se mezi námi pohybujete, podívejte se na dosud vytvořené materiály. Vy Evropané jste odlišné

mentality a snad by bylo dobré všechno učesat, jak se na to dívají místní lidé. Je přece jasné, že nejsme všichni stejní!“

„Dobře, podívám se na to,“ slíbila jsem mu.

„Rád bych vás někdy poznal osobně, Katko,“ pokračoval. „Ale opravdu se nemohu vrhnout na cestování. Co kdybyste naopak přicestovala k nám? Jste mladší a budete mít jistě k cestování kladný vztah. Japonsko je tak jako tak zajímavá země, jistě se vám tu bude líbit, i když ani tady není všechno stoprocentní... Přijala byste naše pozvání? Víte už přece, že to pro nás není nemožné.“

„To bych docela ráda... třeba na prázdniny. Jenže neumím japonsky.“

„Tady si mezi lidmi vystačíte s angličtinou, jako skoro všude,“ ujistil mě. „Kromě toho bych řekl, že japonsky umíte. Myslím tím na překládací programy. Stačí si na něco pomyslet a přesunout to do hodinek a hned máte odpověď v jazyce, který potřebujete. Ne že bych neuměl francouzsky, ale přece jen je pro mě přirozenější poslouchat Marcela v překladu. Mezi námi – mluvil o vás jen v superlativech!“

„To bude situací, v jaké jsme se poznali,“ snažila jsem se to zamluvit. „V těch napjatých chvílích, když mu šlo o život, vnímal jakoukoliv pomoc citlivěji, zejména když tam s ním nikdo jiný nebyl. Až se potkáme příště, bude se na to jistě dívat střízlivěji.“

„U nás se s ním můžete setkat ještě letos,“ ujistil mě. „Podívejte se pozorně na jeho svědectví a bude vám jasné, že mu nemůžeme doporučit návrat do Francie. Jeho postřehy ze Somálska jsou pro některé světové kruhy tak trochu dupnutím na kuří oko.“

„To jistě,“ souhlasila jsem. „Třeba k tomu i já něco dodám!“

„Dodejte!“ vybídl mě. „Nakonec – byla jste přímo u toho, i když jen virtuálně.“

„Uvidím, co s tím!“ slíbila jsem mu.

*****

Tak – a získala jsem opravdu bohatý materiál k přemýšlení!

Stránky o Somálsku připravené Japonci byly hodně drsné. Zahrnovaly nejen to, co jsem už věděla, ale i další podrobnosti. Vojtěch nezahálel, ani když jsem s ním neměla kontakt. A nevšímal si jen toho, co se dělo na moři. Něco získal od lidí jako Marcel, ale většinu nasbíral z počítačů těch, se kterými se ani nechtěl kontaktovat. A to, co od nich získal bez jejich vědomí, bylo ještě drsnější než Marcelovy fotografie.

Nebyl u toho od začátku, proto ta akce začala tak drtivě. A nebýt jeho, pokračovala by ve stejném duchu dál. Jenže Vojtěchovým zásahem začala skvěle připravená akce skřípat a hroutit se. Vojtěch vyčistil moře a částečně i pevninu. ***Humanitární pomoc*** se bez vozidel a letecké podpory zadrhla, omezila se jen na ovládnutí křižovatek v Mogadišu, kde se beztak nikdo nepohyboval. Pravda, spoustu lidí stihli postřílet i tak. Ale stačilo mi představit si, že by to vraždění pokračovalo po celém Somálsku – zvracela bych.

Materiál, určený pro Evropu, jsem pozměnila jen nepatrně. Namísto soustředění se na oběti jsem přidala pár pohledů na ty, kdo přežili. Ukázalo se ale, že vyhubení místního obyvatelstva bylo účinné až příliš. Teď, když se vědělo, že většina přeživších zůstala naživu proto, že o tom předem věděla, se plně odhalila pravá tvář této ***nemoci***. Kde ji přežilo jen pár lidí, dalo se to přičítat náhodě. Kde přežili všichni beze ztrát, ukazovalo to na spoluvinu.

Virtuálové v Japonsku posoudili mé úpravy – a převzali je i pro oblast Asie. Nač podporovat dojem katastrofy, když víme, že nebyla přírodní? Pro oblast Ameriky ještě zdůraznili bezohlednost vůči spojencům. Američany nerozteskní obrázky mrtvol dětí kdesi daleko, ani spojenci je nevzrušují. Za neodpustitelnou křivdu ale považují, když je spojenci zklamou. Je tedy nutné ukázat jim, že k tomu měli opravdu pádné důvody.

Tak – a uvidíme! Ráno ještě naše lžinoviny vyjdou s nic neříkajícími zprávami, ale až do Evropy dorazí ze všech obrazovek počítačů tahle vlna, bude to pěkně husté.

A docela mě blažilo, že na tom budu mít svůj maličký díl.

Malý, ale můj.

*****

V noci jsem dokončovala evropskou verzi, ale už to bylo jen drobné učesávání. Ráno jsem se vypravila do školy jako normálně. Mimořádně jsem si nesla svůj stařičký notebook, který jsem už dlouho nepoužila. Dokonce tak dlouho ne, že jsem přehlédla, že nemá nabité baterie, takže se nedá spustit. Ale to byla malá vada na kráse, beztak jsem to s sebou brala jen abych mohla tvrdit, že o tom vím až z internetu.

Přes dopoledne se ale nic nedělo. Pochopitelně, ještě se nic nerozkřiklo. Ale sondou do několika fakultních počítačů jsem se dozvěděla, že je to tady! Zpráva se vnutila nejen profesorům, ale i děkanovi. Někteří si ji čistě ze zvědavosti prohlédli, jiní se začali rozhlížet po našich odkazech. Profesorův kulhavý asistent Hlaváček si dokonce na svůj počítač stáhl nový operační systém k vyzkoušení. Nedalo mi to, abych se neusmála, aspoň on si pomůže k něčemu lepšímu! Ale to všechno jsem jen vycítila skrz stěny, pokud za nimi byl nějaký zapnutý počítač. Většina kanceláří a kabinetů na fakultě byla z počítačového hlediska temná. Zřejmě to vypukne jako vždycky až po škole, na kolejích. A my, privátně ubytované, zase přijdeme zkrátka!

Začala jsem se – poprvé po dlouhé době – těšit na konec vyučování. Na závěr jsem měla cvičení, nutné kvůli zápočtu, to jsem rozhodně vynechat nemohla. Byla jsem ale zvědavá, jak se bude tvářit asistent Hlaváček, který už musel vědět oč jde.

Hlaváček se ale netvářil nijak, obcházel či spíše kulhal kolem nás jako jindy, možná byl ještě ironičtější. Nedal nic najevo ani mrknutím. Jak by mohl, chudák, vědět, co vím o počítači v jeho kabinetě?

Cvičení skončilo, Hlaváček nám poznačil sešity vlastnoruční parafou, aby to později nemohl nikdo okecávat. Cvička jsou zkrátka povinná a basta!

Vycházela jsem z učebny jako poslední, abych se dočkala překvapení, jaké jsem do této chvíle nečekala.

Dva pánové v šedivých oblecích mi zastoupili cestu a než jsem se stačila polekat, zacvakla mi na rukou odporně studená kovová pouta.

„Jste zatčena!“ oznámil mi ten s černými brýlemi.

„Půjdete s námi!“ dodal celkem zbytečně druhý s nepříjemnou tváří.

Kamarádi na to koukali jako solné sloupy.

*****

Nacpali mě do nenápadného auta bez policejních emblémů, stojícího před fakultou na parkovišti vyhrazeném pro invalidy, syčáci si mohli dovolit všechno. Až na několik studentů si toho nikdo nevšiml, ale spolužáci z toho museli mít pozdvižení.

Během cesty autem jsem se chovala klidně, jak jen to šlo. Stihla jsem sice navázat spojení s Vojtěchem, ale jen jsem mu vylíčila situaci, příčiny jsem nechápala stejně jako on.

Auto bez policejních emblémů nás dovezlo před dům ve velké zahradě za vysokou zdí. Trochu jsem zpanikařila. To vůbec nevypadalo na policejní akci! Ti páni mohli být tajní, ale ta budova?

Vytáhli mě z auta a dostrkali dovnitř. Nevypadalo to tam na policejní objekt, až na ozbrojené strážné u vchodu – kromě pistolí drželi i hrozivěji vyhlížející samopaly.

Klid, Káťo! Poručila jsem si sama. Uvidíme, co na mě mají!

Nějak se ale neměli k tomu, aby mi sdělili důvody k zatýkání. Co proti mně mohou mít? Něco by se možná našlo se stavbou kolejí, ačkoliv to měl na starosti pan Dvořák a můj podíl na tom byl jen finanční. Mohla jsem se zuby nehty držet tvrzení, že si nejsem vědomá žádné levárny. Pravda, ani to dědictví nebylo po právní stránce v pořádku, ale to snad mělo být vyřešené s advokátkou doktorkou Svobodovou. Nejvíc bych mohla odnést Somálské dobrodružství, kde jsem se postavila proti hlídce cizí vojenské síly a použila lsti k jejímu oklamání. Tím jsem neporušila žádné právo, kromě amerického, které tam nemělo vůbec platit. Navíc by mi musel nejdřív někdo dokázat, že jsem se toho účastnila. Z téhle strany bych to tedy nečekala.

Že jsem něco z toho řekla paní Hanuškové? Jednak jsem si ji neuměla představit jako udavačku a za druhé bych ráda viděla soud, kterému by něco takového stačilo.

Tím jsem mohla výčet problémových aktivit uzavřít. Všechno ostatní se odehrálo ve virtuálním prostoru ***mlungu***, dokonale odděleného od okolního světa. To mi nemohl dokázat nikdo. Jenže tady už začínalo nepřehledné pole policejních a justičních omylů. Člověk může být nevinný jako lilie a spadne do průšvihu, ani si to neuvědomí. Prý se dá podle toho posuzovat vyspělost právních řádů, jenže právě podle toho kritéria to v Čechách příliš růžově nevypadá. Kolik nevinných je v Čechách ve vězení? Že by tam nebyl žádný? Svatá prostoto!

Nakonec mě vstrčili do cely. Konečně cela podle všech pravidel, od zamřížovaného okénka po tvrdou dřevěnou pryčnu, strohou jak justice sama. V rohu pod oknem cosi jako eklhaft turecký záchod, fuj! Budu to muset vylíčit Vojtěchovi!

Jenže pak se stalo něco, co jsem rozhodně nečekala.

Že mi vezmou taštičku s notebookem a sešity, s tím jsem počítala. Zato mi aspoň sundali tvrdá kovová pouta, už jsem měla ruce celé otlačené. Jenže ten brýlatý mi nečekaným pohybem strhl s čela čelenku chitkonu – a zabavil mi ji. Okamžitě jsem se zpomalila na normální úroveň a překvapením jsem ztuhla jako špalek.

Bez chitkonu a bez spojení s Vojtěchem a s ostatními Virtuály jsem zůstala sama. Navíc v moci lidí, kteří se více než policii podobali gangsterům...

To tedy nevypadalo dobře!

Ve všech detektivkách se stereotypně píše, jak zlosynům po dopadení vypočítají jeho obvinění, škodolibě mu sdělí, kolik let za to bude zavřený a na závěr přidají strašlivě otřepanou frází: cokoliv od této chvíle řeknete, bude použito proti vám! Je to zřejmě pitomost jako věž. Proti obžalovanému se vždycky použije všechno, ať to řekne předtím nebo až potom. Ale nějak rychle se ve světě ujal americký vynález posledních let, zavírat nevinné bez obvinění. Nevinní jsou na tom vždycky nejhůř, neboť si marně lámou hlavu, co to má znamenat. Opakovala jsem si sice do omrzení babiččinu oblíbenou průpovídku: ***zavřít mohou, pustit musí*** – ale že by mě to uklidňovalo?

Nejhorší bylo, že jsem teď opravdu nemohla nic dělat.

Na ruce jsem měla ***šintei***, počítač úctyhodného výkonu, jenže mi byl platný jen jako hodinky. Na svět Virtuálů jsem si poslední dobou tak zvykla, že jsem si připadala jako kytka vytržená z kořenů. Bez chitkonu jsem byla nahraná, mohla jsem si o něm nechat leda zdát.

Spíš bych očekávala, že mi odeberou hodinky, než tu neškodnou pásku na čelo! Sebral mi ten gauner chitkon čistě pro své potěšení ukázat mi, kdo je tady pánem? Nebo se už domákli, jaký má ta zdánlivě neškodná páska na čelo účel? Jemu to k ničemu není, ale mně tím pěkně zavařil. S chitkonem na čele a se ***šintei*** na ruce bych se rozhodně tak nenudila, měla bych spojení s celým světem, ale takhle?

Nebylo by ale dobré dávat jim najevo, jak hodně se strefili. Nejhorší by bylo, kdyby to věděli, ale zatím jsem se mohla utěšovat, že mi to ten mizera sebral jen tak. Prostě aby mi ukázal, kdo je tady pánem. Povedlo se mu to víc než si sám myslel, ale dát mu to najevo znamenalo udělat mu nečekanou radost – a to ať po mně nikdo nechce!

Co tady ale budu dělat? Čekat, jak se to vyvrbí? Nejspíš mi nic jiného nezbude. Místo abych se těšila z naší kampaně, budu tady sedět.

Vyhlídka to byla opravdu mizerná.

*****

Bonus

Kampaň na napravení světa šla tedy zcela mimo mě. Neměla jsem ani nejmenší tušení, jak probíhá a s jakým úspěchem.

Zatímco venku vyskakovaly na lidi zprávy ze Somálska, tentokrát zcela odlišné od dosavadních oficiálních, seděla jsem na tvrdé lavici a hleděla do prázdna. Odstřižení od počítačů pro mě bylo neuvěřitelně tvrdé. Vlastně až teď jsem si sama sobě přiznala, jakou závislost jsem si na nich vypěstovala.

Jestli tohle má být absťák, tak je kromobyčejně krutý.

Večer mi bachař v uniformě donesl jídlo. Na dřevěný stůl mi zvysoka hodil neuvěřitelně otřískaný plechový ešus, jaký jsem už dlouho neviděla, až trocha tekutiny, snad to měla být polévka z řepy, vycákla na stůl. K tomu mi přidal nevelký krajíc chleba. Poděkovala jsem mu vřele za pomoc zbavit mě nadváhy a dodala jsem, že kuchař je nějaký začátečník a kdyby chtěl, mohla bych mu dát kurs vaření.

Utrhl se na mě, že mě ty srandičky přejdou.

Bylo mi ale jasné, že to všechno mají psychologicky spočítané, aby mě co nejvíc ponížili a zdeptali. Ešus si na to asi vypůjčili z muzea v Terezíně, nebo z jiného koncentráku, i to hnusné jídlo museli kuchtit za tímto účelem. Pochybuji, že by sami vzali něco takového do úst.

Rozmýšlela jsem, zda jim to nemám nechat na stole a sníst jen suchý chleba, ale včas mě napadlo, že bych jim brzy udělala radost, až by mě hlad donutil to předsevzetí porušit. Ba ne, musela jsem překonat odpor a pustit se do toho hned od začátku, jako kdyby se to rozumělo samo sebou.

Naštěstí mám, jak se říká, kachní žaludek. Sním všechno. Přesněji, co já nejím, to se v naší zemi naštěstí nevyskytuje a pochybuji, že by speciálně kvůli mně dováželi z Afriky hmyz nebo hady. Samozřejmě mohli jídlo kazit úmyslně, ale to na mě neplatí! Ani hnusným jídlem mě nezdeptáte!

Večer se nade dveřmi cely rozsvítilo svítidlo. Sklo chránil drátěný koš, asi abych to nemohla zhasnout hozenou botou. Jenže mi to na nic nebylo. Kdybych aspoň měla u sebe kus papírku a tužku! Taštičku mi ale odebrali, neměla jsem tedy nic. Vedle svítilny na mě čumělo oko kamery – to mě snad chtějí sledovat i na tom tureckém záchodě? Prasáci!

Najednou ale cosi zvenku cvrnklo do okna. Zpozorněla jsem. Ozvaly se tam další zvuky, tentokrát podobné zaťukání. Co to, proboha, může být?

Zvědavost mi ale nedala a když se to zaťukání ozvalo potřetí, stoupla jsem si na pelest lůžka, natáhla se a kličkou otevřela okno. Samozřejmě byly za sklem mříže, ale mihlo se tam jakési světélko a najednou něco malého vlétlo dovnitř. Spatřila jsem, jak se od mříží odlepila velká žluto-černě pruhovaná vážka a s vrčením – na přírodní výtvor příliš hlasitým – zmizela ve večerním šeru. To už jsem zavírala okno a šla do kolen, abych si na zemi našla, co to bylo.

Byla to rulička papíru o průměru asi půl centimetru a délce dvou. Byl to tedy moták – klasický pokus, jak dostat něco takového do vězení!

Virtuálové? Vlastně – kdo jiný?

Rozbalila jsem to. Očekávala jsem nějaký vzkaz a zřejmě to vzkaz byl, ale chytrá jsem z toho, po pravdě řečeno, moc nebyla.

„Od Vojty Katce na čelo.“

Na čelo... leda by tam byla nějaká náhražka chitkonu, ale měla bych si ji pak někam dobře schovat, aby ji u mě nenašli!

Rozbalila jsem ruličku a přitiskla si ji na čelo.

Napadlo mě to správně! Okamžitě jsem navázala kontakt s hodinkami ***šintei*** a přes ně dál do pelenitové sítě. Zlatý Vojtěch, dobře ho to napadlo!

Vojtěch už na mě čekal. Naštěstí jsem spojením se ***šintei*** získala i dřívější rychlost a naše komunikace byla zase blesková.

„Jak jsi na tom?“ chtěl vědět ze všeho nejdříve.

Vysvětlila jsem mu, do jakých rukou jsem se dostala.

„Jak jsi mě našel?“ měla jsem otázku na konec.

„Nenašel jsem tebe, ale tvé ***šintei***. Máš je pořád na ruce, že?“ prozradil mi. No jistě! Nehlásila jsem se, ale ***šintei*** fungovaly dál. Kdyby mi je ale odebrali, jako všechno ostatní... naštěstí je to nenapadlo.

„Ten papírek raději znič, ať ho u tebe nenajdou!“ poradil mi. „Mohlo by je napadnout, oč jde.“

„To ale přijdu o spojení s vámi!“ vyhrkla jsem.

„Nepřijdeš,“ ujistil mě. „Nanočip chitkonu máš na čele milimetr pod kůží. Ledaže by ti stáhli s čela kůži a to snad neudělají. Kdyby ses později chtěla vrátit ke starší čelence, vyndáme ti to, ale teď potřebujeme, abys za žádnou cenu o spojení nepřišla.“

„Takže by mi museli sebrat ***šintei,*** aby mě od vás odřízli!“

„Ani to by jim dnes nepomohlo,“ ujistil mě.

„Jak to myslíš?“

„Nový nanočip má větší dosah než původní chitkon. V Praze se můžeš napojit na nejbližší počítače. Tvůj starý dobrý hintys jsme mezitím uklidili, aby ti ho nemohli zabavit. Ne že by ho někdo dokázal spustit jinak než v režimu DEMO, ale kdyby si dali práci s rozebráním, objevili by atomové disky a to by rozhodně nebylo dobré.“

„Kdo to zařídil?“ zajímala jsem se.

„Jindřicha ještě neznáš, ale možná se skamarádíte,“ ujišťoval mě. „Budete mít k sobě blíž než do Francie, oba bydlíte v Praze.“

„Nějaký nový Virtuál?“

„Netvrdil jsem ti přece, že bych se v Čechách zabýval jen tebou!“

„Dobře, nejsem proti,“ připustila jsem velkoryse. „Děkuji vám oběma. Teď už je mi veseleji, ale ještě před chvílí... nevíš náhodou, co proti mně tihle chlápci mají?“

„Něco už vím,“ odvětil trochu vážnějším tónem. „Měla bys to vědět i ty. Zamotala jsi nám to, ani nevíš jak!“

„Já?“ zarazila jsem se.

„Ano, ty!“ tvrdil neoblomně. „Prosím tě, Katuško, cos to zase vyvedla? Rodičům nic neřekneš, ale paní bytné vyslepičíš všechno! Chovala ses jako malá holka, zasloužila bys naplácat na holou!“

„Paní Hanušková že by mě práskla?“ zděsila jsem se.

„Mělo tě varovat už to, že si to teď dokážeš připustit!“ pokračoval. „Je příliš slušná, než aby tě práskla. Když jí Jindřich vysvětlil, co se s tebou stalo a jakou roli v tom ona sehrála, rozbrečela se. A pak mu samozřejmě vydala všechny tvé věci – ale stejně by je vydala každému, kdo by si pro ně přišel. Je to zkrátka velice důvěřivá paní! Na policii by s tím nešla, ale za dvěma až třemi kamarádkami si občas zajde a nemám chuť ani sílu zjišťovat, kudy se to dostalo až k nějakému odposlechu, jestli telefonem nebo jinudy...“

„Takže jsem to... pohnojila...“ došlo mi neúprosně.

„Kdybych tě aspoň stokrát nevaroval!“ lamentoval. „Nevysvětlil jsem ti snad, jak musíš být opatrná? Tak hloupě si pustit hubu na špacír! Chápu, že paní Hanušková vypadala důvěryhodně. Ale udělala stejnou chybu jako ty a pak už to šlo samo. Jako v tom vtipu: Povím ti tajemství, ale to ti povím, ať to zůstane jen mezi našimi městy...! Učitel to naštěstí vzal s pochopením jako normální ženskou užvaněnost!“

Ženskou užvaněnost! Na to, abych se urazila, jsem se cítila příliš vinná.

„Ke komu se to nakonec dostalo?“ zeptala jsem se ho zkroušeně.

„K těm nejhorším, na jaké si pomyslíš!“ ujistil mě.

„Snad ne k Američanům?“ vyhrkla jsem.

„Ano, přesně k těm,“ ujistil mě. „Mají v Evropě ***Echelon,*** kdysi jsem ti o něm říkal, odposlouchávají co se dá, i co se nedá. Dokonce to vyhodnocují pomocí počítačů, stačí, aby se v nějakém telefonním hovoru objevilo klíčové slovo a za chvíli to má na stole nějaký důstojník od odposlechové služby.“

„Takže mě tady v Praze zatýkali Američané? Ti na to přece nemají nejmenší právo!“

„Ti to nebyli,“ ujistil mě. „Na to si najímají naše lidi. Pracují pro ně velice ochotně naše bezpečnostní služby a chystají se vydat tě Američanům. Chceš-li mi namítnout, že by to bylo protiprávně, pak tě jen ujistím, že se zrovna tihle na právo moc neohlížejí.“

Panebože – dostat se na nějaké Guantánamo a žít deset let v kleci jako zvíře, bez soudu a bez zastání, to by byl hodně krutý trest za nevymáchanou hubu! A nejhorší na tom je, že je to nejen možné, ale pravděpodobné. Dostat se Američanům do drápů je pro každého neameričana katastrofa. Pořád se sice najdou naivové ochotní tvrdit, že se tam nevinným nic nestane, ale po tolika trpkých zkušenostech je to naivita skoro úmyslná. Pravda, člověk to bere na lehkou váhu, dokud se to týká někoho cizího, ale když si představím, že by se to mohlo přihodit zrovna mně? Proč zrovna mně?

„Co budu dělat?“ zděsila jsem se, teď už otevřeně.

„Teď nic nedělej,“ usadil mě. „Zavařila sis to pořádně, ale sama už to nespravíš. Můžeme být rádi, že jsme tě našli, že jsi naživu a máme s tebou spojení, víc pro tebe v této chvíli dělat nemůžeme. Z toho vězení, kde sedíš, tě nedostaneme. Naštěstí se ti tam nejspíš nic nestane. Pro Američany máš cenu jen živá, naši poskoci to dobře vědí, takže tě nechají na pokoji.“

„Ale až mě vydají, můžu očekávat pořádný kolotoč, že?“

„Mají v úmyslu tě vydat, ale my už se postaráme, aby zůstalo jen u toho úmyslu,“ snažil se mě utěšit. „Mezi Evropou a Amerikou naštěstí leží oceán. Lodě jsou pro ně příliš pomalé a v letadlech máme před nimi velký náskok, aby tě tam nedovezli.“

„To je chceš jako... sestřelit i se mnou?“

„No... vzhledem k tomu, co už jsi se mnou zažila, se ani moc nedivím, že tě i tohle mohlo napadnout!“ vzdychl si. „To se rozumí, že nic takového! To by bylo nespravedlivé už kvůli tobě, ale ani oni nejsou pro nás dost velcí zločinci. Ale těžko je můžeme zdvořile požádat, aby tě pustili!“

„Tak co chcete dělat?“ zajímala jsem se.

„Víš, Katuško, nesmíš se na mě zlobit, když ti to neřeknu,“ ošíval se. „Jen ti povím, že jsem jako tvůj ručitel za tebe schytal ještě přísnější výtku, než ty teď ode mne. Raději se nech překvapit.“

„To není zrovna povzbuzující!“ namítla jsem.

„Za to si ale můžeš sama!“ usadil mě. „Zaručeně nikomu nepovíš, co nebudeš vědět. Ale buď připravená, kdyby se něco dělo, včas se dozvíš, kdy máš vyskočit na nohy a běžet jako o závod.“

„Vy už mi nevěříte?“ polkla jsem hořkou slinu.

„Věříme ti, že jim nic neřekneš úmyslně,“ ujistil mě. „Ale mohli by to z tebe dostat násilím.“

„Takže jsem vám všem akorát přidělala starosti,“ řekla jsem zkroušeně.

„Přidělala,“ přitakal. „Asi to nepůjde vyřešit na dálku a bez nebezpečí, ale podle našeho Kodexu tě z toho dostat musíme. Mělo mě včas napadnout, jak to asi skončí!“

„Já husa!“ vzdychla jsem si. „A ještě aby kvůli mně někdo riskoval!“

„No – to je naší povinností,“ připomněl mi.

*****

Mohla jsem si sice nadávat ve více živočišných přirovnáních, ale to by nemělo nejmenší smysl. Rozumnější bude podívat se, kde bych jim mohla pomoci. Nesmím ale pátrat po tom, co dělají Virtuálové. Vojtěch měl pravdu, nemohla jsem si být jistá, co jim prozradím, kdyby to ze mě chtěli dostat násilím. Pár studentů sice v diskusích hájilo hrdiny, kteří ani při jakémkoliv krutém mučení neřeknou ani slovo, jenže většina se nakonec shodla, že to jsou asi pohádkové bytosti. Normální člověk mučení prostě neodolá.

Ale mohla bych se podívat po těch, kdo mě zajali a vězní. Cokoliv si o nich zjistím, bude pro ně naprosto bezcenné – vždyť to jistě vědí! A mohla bych získat představu, co se kolem mě děje.

Mohu samozřejmě postupovat jen prostřednictvím počítačů, tam jsme silnější. Jde o to, jestli v okolí najdu nějaké zapnuté. Vypnutý počítač jako kdyby pro nás neexistoval.

Ale něco tu přece jen je... a dokonce v této budově? Co tam asi mají?

Vetřela jsem se do procesoru. Nebyl ani moc vytížený, či spíše, nebyl vytížený vůbec, jen zobrazoval nějaký dokument. Ani to nebylo o mně, jen o hnutí ***Ne Základnám***, to pije krev nejen Američanům, ale i jejich zdejším poskokům... Ale je zajímavé, jak se naši hoši snaží! Poturčenec horší Turka!

Ale to není to, co potřebuji. Co mají proti mně? Co takhle historie počítače? Co asi dělali předtím?

Tak – a mám to!

Prvotní impuls přišel ze strany dozorců Echelonu – přesně jak to Vojtěch říkal! Během telefonního rozhovoru... cipísek, ani jednu z těch ženských neznám... padla věta: *potopili u Somálska americkou letadlovou loď!* Žádný div, že americkým zpravodajským důstojníkům, určitě dobře obeznámeným se situací u Somálska, doskočilo, že se v Čechách děje něco nepřístojného. Jak mohli ti pitomí Čecháčkové vědět, kdo se kde potopil, když to neví ani devadesát devět procent Američanů?

Tak dál... pověření... zadání úkolu pro BIS – odkdy naší BIScе zadávají úkoly i tihle? Ach jo, závazky NATO... čemu se vlastně divím? A naši všeho schopní agenti se koukali pořádně vytáhnout! Obyčejné zloděje policie tak rychle nikdy nedopadne, když jde jen o vykradené nebo i ukradené auto!

Přitom je to celé postavené na větě JPP - Jedna Paní Povídala. Jak to, že tomu tolik lidí věnuje pozornost a všichni se mohou přetrhnout, aby... vždyť je to děs! Zatýkat na základě JPP? Že do dělají Američané, budiž, u nich je to běžné! Ale co my? Že by byl zase poturčenec horší Turka?

Dozvěděla jsem se, co jsem potřebovala vědět. Ráno si pro mě přijdou pověřenci od NATO jako pro nějaký balík, skladovaný na poště. Naši mě vydají a budou se starat, aby se vzácným pánům nic nepřipletlo do cesty. Do letadla nebudou nastupovat potupnými kontrolami, ale bokem, bez čumilů. Ale pak... no, měla bych se na co těšit. Ať Guantánamo nebo tajná mučírna, je to skoro totéž.

Pochopila jsem, k čemu mi bude schopnost vypnout si mozek...

Ozvala jsem se raději Vojtěchovi a vyklopila mu všechno, co jsem našla.

„To už víme," ujistil mě. „Ale když se staráš víc o ně než o nás, děláš dobře. Nemám čas na všechno. Chceš-li, posbírej všechny informace o těch, kdo se do toho zapletli. Bylo by dobré časem jim to vrátit. Spolupráce s NATO nebude trestná, ale vydání českého občana do zahraničí je porušení základních lidských práv, což se dá stíhat už dneska a to hodně tvrdě."

„Obávám se, že to neprojde," namítla jsem. „Jsou si příliš jistí!"

„Dneska!" dodal. „Chceme ale změnit svět, aby se ty zločiny nemohly opakovat. Pak budeme muset všechny zločince spravedlivě potrestat, ne jim zase všechno prominout!"

„Myslíš si, že něco zmůžete?"

„Něco zmůžeme už teď," ujistil mě. „Něco ještě ne. Američany jsme u Somálska prakticky zrušili, jenže tam místo nich okamžitě vletěli Číňané a pod záminkou humanitární pomoci začali stavět vojenské základny – už na to měli zálusk dlouho, ale využili toho, než se Američané vzpamatují, budou tam pevně uchycení a těžko je odtud dostanou. Rusové naštěstí o Somálsko zájem nemají a na původní obyvatele si už nikdo ani nevzpomene."

„Číňané tam aspoň nebudou podporovat piráty!"

„Jistě – ale nedá se čekat, že by se tam chovali jako Matka Tereza."

„A jak je to s naší akcí?"

„Prostě proběhla," ujistil mě. „Byla jednorázová a řekl bych – středně úspěšná. Spoustě lidí jsme neřekli nic nového, věděli už dávno, co si o tom mají myslet, jen jsme jim potvrdili, že uvažovali správně. Spoustě lidí jsme otevřeli oči, ale většina bohužel nevěří ničemu, co nedostanou k uvěření z oficiálních médií."

„A co tvůj systém?"

„Stáhlo si ho celosvětově jen pár milionů lidí," řekl. „Bude teď možná srovnatelný s unixem, ale dá se čekat, že ti, kdo ho mají, mu časem udělají reklamu, takže se bude šířit i později. Nejvíc se na ten systém vrhl Microsoft – až mě blaží, jak ho teď usilovně pitvají a dívají se, jak vlastně běhá."

„Bill Gates, zapřísáhlý potírač pirátů, že by chtěl sám něco upirátit?"

„Už byl jednou právoplatně odsouzený za softwarové pirátství, proč by v tom nepokračoval? Spíš se bude snažit propašovat do toho zadní vrátka. Bude to ale pro každého hackera velice těžká úloha!"

„Takže aspoň jedna dobrá zpráva! Dneska má pár milionů lidí systém, který není pod kontrolou voldemortů!" shrnula jsem to.

„Nejen to!" doplnil mě. „Kdo si zavedl můj systém, bude imunní i proti napodobeninám. Můj systém má samoopravné vlastnosti, když tam někdo vloží upravený kód, systém to zjistí a nahradí změněnou část originální."

„Kde ji ale vezme?"

„Z pelenitové sítě."

„Ta se tím ale prozradí!" napadlo mě.

„Kdepak!" usmál se. „Takový hacker se ještě nenarodil, aby se dokázal do naší sítě vetřít!"

„Myslíš?" pochybovala jsem. „Máš představu, kolik hackerů se o to docela určitě pokusí?"

„Mám," přikývl. „Máš představu, na co takový hacker narazí? Na mě!"

„No jo..." uvědomila jsem si. „Musel by to být supergénius, aby prošel přes tebe!"

„Tak vidíš! Jediné, co potřebujeme, je zdokumentovat vše, co se dneska děje. Na to ani já nestačím. Co stihneš přetáhnout k nám, to se zachová.“

„Dobře, zkusím to,“ slíbila jsem mu.

*****

Začala jsem shromažďovat vše, co se dalo přetahat z počítačů ve zdejší budově. Byly tu celkem tři, nebo se alespoň občas zapínaly. Jeden byl trvale v chodu, zbylé dva jejich operátoři krátce po zapnutí opět vypínali. V těch krátkých chvilkách jsem z nich musela získat co se dalo, ale se zavěšováním to byla jen otázka času, zatímco z nejdůležitějšího počítače jsem přetahala během chvilky prakticky všechno.

Večer jsem dostala ještě rohlík a mírně natlučené jablko. To se tedy nepředali! Ani mi nezhasli – kdoví, třeba mě chtěli sledovat i v noci. Když jsem si ale uvědomila, že mě předtím klidně nechali otevřít si okno a převzít od mechanické vážky moták, musela jsem se smát. Že by tu službu nebrali příliš vážně? Nebo prostě ode mě nečekali žádný podraz? Nejspíš jsem jim nepřipadala nebezpečná. Ozbrojená jsem nebyla, ale jejich identifikace by se mohla případnému soudu hodit víc než co jiného. Samozřejmě jen pokud se bude nějaký soud konat. Tady jsem musela věřit, že k tomu jednou dojde.

Na noc tu samozřejmě zůstali jen hlídači a poslední zapnutý počítač se převedl do úsporného režimu. Napadlo mě otestovat, jestli nemá mikrofon. Web-kameru neměl, ale mikrofon k mému překvapení ano. Nic moc, ale aby měl vězeň k dispozici odposlech svých dozorců, to se vážně jen tak nevidí! Procesor se vzbudil, jakmile jsem se ho dotkla, jen monitor zůstal tmavý.

„Myslíš, že ji ještě budou chtít?“ uslyšela jsem jeden hlas.

„Nestornovali to!“ opáčil suše druhý.

„Dyť jsou toho plný Čechy!“ namítal první. „A co Čechy, slyšel jsem že i Evropa! Je to prý všude! Co s ní ještě chtějí dělat?“

„Nevím, ale to nejni náš problém.“

„Nejsme jim tak trochu za blbce?“

„Dostal's to rozkazem? Dostal! Tak mlč!“

Chvíli bylo ticho. Sledovala jsem to jen ze zavěšení, zatímco jsem pilně obrážela další okolní zapnuté počítače. Teď večer se po netu toulaly hlavně soukromé počítače, některým se až teď zobrazila naše stránka o Somálsku a většinou se na ní zastavily. Však to byla zpráva jako hrom, něco takového už dlouho nikdo neviděl! Zaznamenala jsem i několik stahovaných Vojtěchových systémů. V poměru k počtu zapnutých počítačů jich moc nebylo, ale dalších pár lidí se s jeho systémem seznámí.

„Hele, nelíbí se mi to!“ opět se rozhovořil první bachař. „Ta holka přece vůbec nic neprovedla. Akorát se o tom dozvěděla o den dřív. Co z ní dostanou? Že se courala po internetu a objevila to dřív než ostatní?“

Zřejmě mluvil o mně, ale bylo to z dálky, musela jsem přidat citlivost mikrofonů a vložit tam filtr proti šumu.

„Jenže co když toho věděla víc než všichni?“ namítal druhý. „Co když k nim patří?“

„Ke komu? K těm, co to rozšiřujou? Dyť to jede i bez ní!“

„Hele, to nejni tvá starost. Chtěli ji, dostanou ji, co s ní budou dělat, to je jejich věc. Míchat se jim do toho nebudeme!“

„Ale přece jen... dyť je to ještě mládě! A o nich se jen tak neříká, že jsou to děsný svině. Ňák se mi to nezdá!“

Panebože! Že by se v něm ještě hnulo svědomí?

„Hele, když si ji nevyzvednou, zejtra ji pustíme," trval na svém druhý. „Možná jim samotnejm dojde, že je to pitomost. Ale pustit ji nemůžeme, páč bysme se v tom vezli za ni, to snad eště chápeš!"

„Chápu, ale je mi už jasný, že ta holka k ničemu nepatří, jen se motala nevhod po internetu, to je celý její provinění!"

„Esli bude mít smůlu, bude mít smůlu. Kdybys ji pustil, budeš mít smůlu ty. Tak nevyšiluj!"

No jasně! Košile bližší než kabát! Ale aspoň že to tihle dva chápou jako nesmysl. Možná budu mít kliku, že to naši spustili beze mne. Mělo by jim všem dojít, že to na mně vůbec nezávisí. Kéž by i Američané přijali, že jsem se nacházela nevhod na nesprávném místě! Zítra už bych mohla být doma.

Jenže co když správně pochopili, jak se věci mají? Pak bych se musela obávat nejhoršího. Že jsou jejich vyšetřovatelé děsný svině, ví se už dlouho. I jejich vojačky se v Abú-Ghraib světu správně předvedly! Ale kdyby přece došlo na nejhorší, což je zavést na falešnou stopu? Ale jak? Možná to jsou svině, ale určitě ne blbečci!

Co takhle zkusit jim předhodit známou hru ***Námořní bitva?*** Tam se přece běžně potápějí i letadlové lodě a mohli by uznat, že někdo hraje za Rusy, druhý za Američany. Potopení americké letadlové lodi potom patří do hry. Teď ještě vysvětlit, jak se do toho dostalo Somálsko, ale to by nebylo těžké, je to přece jedno z míst na světě s vysokou koncentrací vojenských lodí hned několika států světa. A co z toho dokáží udělat městské drbny? Česky se tomu říká ***Z komára velbloud***. Ale když si řeknu, že jsem si to zavinila sama, měla bych chuť vrazit si teď sama sobě pěkných pár facek!

Nejhorší je, že to nemusí zabrat. Tyhle bestie smysl pro humor nemají. Prohlásí, že moc dobře vědí, co jsem tím myslela a budou chtít vidět, kde jsem tu námořní bitvu hrála.

Ačkoliv, proč ne? Vymýšlet bych si ani moc nemusela, na některých stránkách se paří od rána do večera, proč by tu někde nemohla být i tahle hra? Neměla bych se jim pak patřičně do očí vysmát?

Našla jsem si zapnutý počítač, kde se dlouho nic nedělo, majitel se zřejmě někam vzdálil, nebo možná u počítače usnul. Zapnula jsem Googla, nařídila mu vyhledat frázi ***Námořní bitva*** a dobře jsem si zapamatovala pár pařanských hnízd, kde tu hru právě provozovali. Teď mi nezbývá než se toho držet jako příslovečné klíště a nepustit se toho.

Ano – ale jde o to, že ti, kdo o mě mají zájem, jsou nejen potvory, neřku-li svině, ale především – co si usmyslí, to jim nikdo nevyvrátí. Nebyla bych první, kdo jim uvázl v drápech a nedostal se už z toho. Podle známého hesla, co peklo zchvátí, nikdy nevrátí. Vinný nevinný, to jim je nakonec jedno. Nevina se dá dokazovat možná u soudu, pokud dá obžalovanému slovo, ale ne mučitelům, kteří potřebují člověka především zlomit.

Nebylo by pak lepší najít si dole na zemi stanoviště protiletadlových střel, jedné se zmocnit, odpálit ji a navést proti sobě? Beztak mě asi nepovezou normálním linkovým spojem, ale nějakým vojenským speciálem, toho by nebyla žádná škoda.

K sakru, už aby bylo ráno!

Jak ten čas pomalu ubíhá!

*****

Svítání

Rusové rádi říkají, že ráno je moudřejší večera.

Španělé zase vyznávají kouzelné slovíčko ***Maňana***.

My Češi máme heslo: co můžeš odložit na zítra, odlož na pozítří.

Navzdory tomu jsem se na ráno skoro těšila. Erben tvrdí, že není radno nahlížet do budoucnosti a ***strašlivou poznati jistotu,*** ale z básně Vodník jsme si na gymplu bezuzdně cynicky utahovali do rytmu rock'n'rollu: ***A hlavička bez tělíčka, a tělíčko bez hlavičky, jé, jé, jé!***

Jenže když začalo svítat, vypadalo to najednou úplně jinak.

Když má mít člověk ráno popravu, může mít tisíckrát slíbenou milost a přece se mu sevře žaludek, když ho vyvádějí. Co když se milost zdrží?

Věděla jsem, že našim tajným se hnusí vydávat mě, ale že to udělají, protože by to schytali za mě a to oni rozhodně nemají v plánu. Co na tom, že byli přesvědčeni o mé nevině, že to sami považovali za pitomost! Američané si mě vyžádali, naši sklapli kufry a jeli mě do školy zatknout. Ale – předtím mě museli iniciativně vyhmátnout z telefonních drbů nějakých ženských. Proč se na to nevykašlali hned?

Noc mi neubíhala, ačkoliv jsem se courala po dalších počítačích. Je to divné, ale v naší matičce Praze dneska nenajdete jedinou minutu, aby hned několik lidí nebrouzdalo internetem. Až na jednoho workoholika, který si uprostřed noci soustředěně kreslil nějaké elektrické plány – a stejně měl v jednom chybu.

Od zapnutého počítače bachařů se ozývalo dvojhlasé chrápání, ti dva zřejmě službu moc nežrali. Mohla jsem si půjčit hned několik mašin, abych se mohla podívat kolem po světě. Jenže mě to najednou ani nebavilo. Odsouzenec na smrt si také nečte knížku.

Pak se bachaři probudili zvoněním nějakého budíku – a během čtvrt hodinky se jim ohlásil služební telefon.

Zmocněnec NATO si přece jen pro mě přijel.

Donesli mi k snídani ještě housku a jablko, ale když jsem jim vyčetla, že tu nemám ani kartáček na zuby, mávli nad tím rukou.

„Ten už tady potřebovat nebudete, slečno!“ ujistil mě ten cyničtější.

Nasadili mi ale zase kovová pouta a dobře je zaklapli. Ozubené čelisti zavrčely, až mi vyhrkly slzy. Chtějí mi snad zničit ruce?

To už mě ale vedli po chodbě. Před domem čekalo veliké černé terénní auto s tmavými skly a dvě nepříjemně se tvářící vojenské gorily s páskami MP na rukávech i na přilbách.

Military Police – vojenská policie Američanů.

Ti by tady vůbec neměli co dělat, ale převzali mě i s nějakým balíčkem – nejspíš to byly moje věci a možná i nějaká dokumentace, neviděla jsem do toho. Vyměnili si s našimi bachaři nějaké potvrzení či co – a to bylo vše. Jak snadno se dá bez soudu vydat český občan do ciziny!

Se mnou se ovšem nebavili vůbec. Navlékli mi na hlavu plátěný pytel, pak mě hrubě vstrčili do auta na zadní sedadla a vedle mě se z každé strany posadil voják, takže jsem se nemohla ani hnout. Ozvalo se trojí zabouchnutí dveří – a rozjeli jsme se.

Nevěděla jsem, kam jedeme. Byla to jízda černou tmou, sem tam nějaká zatáčka. Nic příjemného jsem ale nečekala.

Jsme ještě v Praze? Nejspíš ano, ale to jsem jen hádala. Vsadila bych se, že cílem nebude letiště Ruzyně, ale spíš Kbely, kde už pro mě něco v tajnosti přichystali. Kdyby mě

chtěli zlomit už tady v Čechách, měli k tomu dost příležitosti u našich estébáků – či jak se jim dneska říká. Nový název, staré praktiky! Ale zřejmě to bylo horší.

Naštěstí jsme nejeli dlouho. Motor auta škytl, umlkl a zastavil se.

Jenže jsme nevystupovali. Podle zvuků jsem pochopila, že se řidič snaží kvedlat vším, co ho napadlo a co měl zrovna po ruce, ale nic to nebylo platné, auto stávkovalo. Zůstali jsme stát na silnici, kolem nás projížděla auta jedno za druhým, ale nikdo si nás nevšímal. Chlap na předním sedadle vedle řidiče se snažil s někým telefonovat, ale moc úspěšný také nebyl.

Nakonec se rozhodl – byl to očividně velitel.

„Není tu signál, boys!“ oznámil ostatním svou americkou angličtinou. „Nevadí, počkáme tady. Něco pro nás jistě pošlou, když včas nedorazíme.“

Zůstali jsme tedy všichni sedět jako dřív. Já potmě, oni nastražení. Přece jen jim ten plán maličko zaskřípal, i když jen v bezvýznamné poruše motoru. To se stává. Pro mě z toho koukalo jen delší mučivé čekání, gorily mě držely pevně.

Po chvilce u nás zastavilo jiné auto a kdosi se česky ptal našeho řidiče, jestli nepotřebuje pomoc. Slyšela jsem ho jen tlumeně. Co kdybych zavolala o pomoc? Ba ne, Katko, to nemá smysl. Českému řidiči to hned nedojde a i kdyby, proti čtyřem ozbrojeným gorilám by stejně nic nesvedl. Snad by mohl zavolat policii, jenže pak by naši policajti sklapli kufry a ještě by jim pomohli odtáhnout nepojízdné vozidlo do servisu – anebo kam by si přáli.

Řidič cizí pomoc odmítl, jenže ten venku mu zřejmě nerozuměl a pořád opakoval nabídku pomoci jako zaseknutý gramofon, až velitel našeho auta ztratil trpělivost, nechal si stáhnout okénko a odmítl pomoc nejprve ráznou angličtinou a pak ještě lámanou češtinou.

Jenže pak... najednou se to seběhlo jako v Hollywoodu.

„Hands up, boys!“ ozvalo se zvenku čistou angličtinou. „Ruce vzhůru, všichni ven a čelem k zemi, jinak...“

Americký vůz byl vybaven neprůstřelnými skly, ale spuštěné okénko vedle řidiče by nikoho nezachránilo, protože bylo dole a na vysunutí nahoru nebyl čas. Pochopila jsem i pod tím pytlem, že právě tohle je ta past na moji ozbrojenou eskortu. Nebyla nakonec i ta porucha motoru schválně? Jemně jsem se soustředila – a došlo mi, že řídící procesor motoru auta je zacyklený tak dokonale, že se z toho bez vypnutí nedostane. Takže to bylo schválně od začátku, jen jsem si toho nevšimla...

„Tak rychle ven, nebo...“ pokračoval hlas venku anglicky.

Přední dveře cvakly, velitel vystoupil jako první. Neměl na vybranou. Co se s ním dělo, jsem zatím neviděla, ale pak se začaly pomalu, opatrně otevírat i další dveře. Voják vpravo ode mě neochotně vystoupil, po něm i ten vlevo. Byla jsem volná, bez svého gorilího doprovodu.

Sklonila jsem hlavu a strhla si z ní spoutanýma rukama látkový pytel.

Z auta pomalu vystupoval už jako poslední řidič. Dva chlapi asijského vzhledu, zřejmě Japonci, ho hbitě položili čelem dolů na asfalt, prohledali ho a odebrali mu pistoli. Ostatní vojáci leželi na zemi, nad nimi na každé straně chlap s krátkým samopalem. Každý s bílou čelenkou s červeným sluncem uprostřed, nejspíš chitkon v tradičním japonském provedení. Scéna to byla jako z Hollywoodu, jenže tam v roli úspěšných zachránců vždycky vystupují ti, kdo tady naopak leželi odzbrojení na zemi čelem dolů.

Vedle nablýskaného černého amerického terénního auta stála zaprášená a omšelá žlutá dodávka s otevřenými dveřmi.

„Nasedáme, Kateřino!“ vyzval mě jeden chlap česky – podle hlasu právě ten, kdo se prve tak vnucoval s pomocí. Takže i Čech? Ale!

Dva Japonci oběhli americký teréňák a naskočili hbitě bočními dveřmi do dodávky, třetí mě tam vtáhl také, dva zbývající, to už spíš Češi, nasedli vpředu a dodávka se rozjela.

„Když mě znáte, musíte být všichni Virtuálové!“ oslovila jsem je.

„Skoro!“ odvětil ten vedle řidiče. „Ale tady není čas na představování, teď opravdu spěcháme.“

„Kam?“ zeptala jsem se.

„Uvidíš,“ zchladil mou zvědavost. „Domů nemůžeš, to je snad jasné!“

Jeli jsme dál jako na závodech a Japonec, který mě vtáhl vedle sebe, se mi pokoušel kusem drátu odemknout kovová pouta. Nešlo mu to, auto sebou házelo a pouta mě dřela do rukou, už jsem měla ruce odřené do krvava.

Nakonec jsme zakličkovali mezi vysoké paneláky, které tu končily. Dál už byla jen pole, pak jakýsi lesík. Dojeli jsme tam, kde pod splývajícími větvemi – stálo letadlo. Znala jsem ten typ ze Somálska, kde ode mne jeho posádka převzala Marcela d'Avigny. Drobounký dopravní tryskáč s malými kulatými okénky po stranách, dvěma štíhlými motory vzadu a řadou kol pod břichem, aby mohl přistát prakticky na každém poli.

„Vy jste Japonci?“ zeptala jsem se toho, který mi odemykal pouta. Teď, když dodávka zastavila, se mu to konečně podařilo.

„Máte dobrý postřeh, slečno,“ ujistil mě. „Nasedněte si, nemůžeme se tu dlouho zdržovat. Ty ruce si nemněte, bude lépe je nejprve ošetřit.“

Podivila jsem se jeho češtině, ale pak jsem si uvědomila, že jsem ho zřejmě oslovila japonsky, ani jsem si toho nevšimla. Françoisovy překládací moduly fungovaly samy, nemusela jsem o nich ani přemýšlet, vyžadují ale spolupráci nejbližšího hintysu – v mém případě hodinek ***šintei***.

Dva Češi opět nasedli do dodávky a vyrazili jako na závodech, zatímco Japonci mě rychle dostrkali do letadla. Nic jsem s sebou neměla, balíček – pokud v něm byly mé věci – zůstal v americkém autě, na nic nebyl čas.

„Jé – co vy tady?“ vyjekla jsem, když jsem spatřila, kdo sedí uvnitř.

Byli to táta s mámou.

„Nemohli jsme je tady nechat!“ vysvětloval mi rychle Japonec s páskou na čele, ale nenechal mě na ně ani promluvit, dostrkal mě do nejbližšího volného sedadla u dalšího okénka a rychle mi zaklapl bezpečnostní pásy.

„Všechno si povíte později!“ ujistil mě.

Rodiče seděli vyplašeně vedle sebe, ale dělali, jako že mi nerozumí. Asi mi opravdu nerozuměli, zapomněla jsem, že ti jediní nebudou urychlení a že na ně musím mluvit pomalu. Máma měla na klíně našeho Punťu, to bylo asi jediné, co si s sebou vzali. Bylo mi jich líto, ale nemohla jsem pro ně v této chvíli nic dělat.

Schoulila jsem se jako hromádka neštěstí do pohodlného křesla u okna, vedle mě jeden Japonec, ostatní se rychle poskládali do dalších. Kabina byla plná, ale to už turbíny zvyšovaly svist a letoun se trhnutím rozjel. Vyjel zpod větví na pole, zatočil se jako baletka podél lesa – a pak nás síla rozjezdu vmáčkla do sedadel, nos letounu se zdvihl do výše a za chvíli jsem hluboko pod námi oknem v ostré zatáčce spatřila bílou jehlu Žižkovského vysílače.

Okamžik poté jsme vlétli do mraků a rychle stoupali vzhůru.

Brzy jsme se vyhoupli z vrstvy mraků, podobné neskutečné zasněžené krajině, nádherně ozářené sluncem, ale pokračovali jsme vzhůru. Zakrátko zůstaly mraky hluboko

pod námi. Nikde nic, jen letoun si spokojeně syčel turbínami a krajina z mračen se pod námi pomalu posouvala dozadu.

„Teď bude asi nejvhodnější doba na vzájemné představování," obrátil se ke mně Japonec ze sousedního sedadla, oblečený do černého obleku, s chitkonem v tradičních japonských barvách – bílá s červeným sluncem na čele. „Vás známe všichni, Kateřino, vaše rodiče také. Já jsem Hičihiko a budu vám zpočátku dělat průvodce po Japonsku a zejména po naší továrně."

„Těší mě," stiskla jsem nabízenou ruku. „Kdo z vás je Učitel? Toho bych opravdu ráda poznala, když už se to tak divně semlelo..."

„Učitele na takové výlety nepouštíme," usmál se Hičihiko. „Stěžuje si, že je největším otrokem továrny, ale to jsme všichni, jen někteří méně. Vy se domů také jen tak nepodíváte a když, tak až za nějakou dobu. A možná ani nebudete chtít. To se stává, když člověk někde drasticky zpřetrhá vazby..."

„Patří mi to! Sama jsem si to zavinila," odvětila jsem. „Ale rodičů je mi líto, nechali zřejmě na místě všechno."

„Nic si z toho nedělejte, u nás vy ani vaši rodiče nouzí trpět nebudete," utěšoval mě Hičihiko. „Stačili svěřit domek sousedům, ale banka vám to asi kvůli hypotéce zabaví, s tím se nedá nic dělat."

„To si banka nemůže dovolit!" řekla jsem hněvivě. „Hypotéku splácím trvalým příkazem z mého konta, tam problémy nebudou."

„To není tak jisté," pochyboval Japonec. „Konto vám teď může zabavit stát, ale o to se nestarejte, Vojtěch to už zařídil, stejně jako studentské koleje. Dostane je na starost Jindřich, toho ještě nemají zaměřeného. Pro vás jsou ale Čechy ztracené. Z toho si nic nedělejte, nevíte, k čemu to může být dobré!"

„No – co se dá dělat!" vzdychla jsem si. „Japonsko! Kdysi jsem se tam chtěla aspoň jednou v životě podívat. Kdybych jen tušila, jak se mi to splní!"

Hičihiko se tomu jen usmál.

„Můžete vstát a pohovořit si s rodiči," vybídl mě. „Potřebují to."

Pomalu jsem vstala. Měl pravdu. Měla bych hlavně uklidnit rodiče.

Věděla jsem, že nás teď nezobrazuje žádný radar pod námi, ani družice nahoře, ale přece nás někdo pozorně sleduje, i když sám nemá oči.

Vojtěch, můj mrtvý přítel...

*****

Konec 1. dílu

2.díl – Ve světě
Učitel

Rodiče mi nic nevyčítali a byli se vším srozumění. Když jim Jindřich vysvětlil, do jak těžkého problému jsem se dostala, pochopili, že je zle a že jim nezbývá nic jiného než poslechnout. Jindřich svalil veškerou moji vinu na horlivost našich tajných služeb a na přehnané špiclování Echelonem, aby to nevypadalo jako čistě moje vina. Proto mi ani máma, ani táta nic nevyčítali, ačkoliv by mohli, vědět všechno. Pravda, nevyvracela jsem jim to, samotné mi to bylo trapné. Uvítala jsem proto, když mě zahnali připoutat se zpátky do sedadla, jen jsem si umiňovala, že je se vším časem seznámím.

Přistáli jsme na malém letišti poblíž hor, ale Japonci jen doplnili palivo a zase jsme odstartovali. Zajímalo mě, kde vlastně jsme, ale Hičihiko mi s omluvným úsměvem řekl, že pozice letišť je tajná a při jejich prozrazení by se posádky letadel docela určitě dostaly do velikého nebezpečí.

Pravda, větší ťafku – a přitom s japonskou zdvořilostí – mi dát nemohl! Řekla jsem si o ni ale sama! Teď mi nesdělí nic, co bych mohla vykecat – a mají pravdu!

Letiště bylo sotva větší louka a letištní budova na kraji lesa připomínala starou boudu, ale v té boudě stálo nákladní auto naložené sudy paliva. Když jsme se sem snesli, auto vyjelo z boudy, zastavilo vedle nás, starší chlapík natáhl hadici a spustil přečerpávání. Pak zajel opět s autem do boudy a když zavřel vrata, nikdo by tady letiště nehledal. V trávě za námi byly sice znát stopy podvozku, ale tráva se jistě brzy zvedne.

„Taky Virtuál?“ zeptala jsem se s výmluvným pohledem na zdejšího správce a současně řidiče náklaďáku.

„Jistě,“ odvětil vážně Hičihiko. „Má tu všechno připravené, ale zajíždí sem jen když od nás dostane avizo.“

A zase nad mraky... když se na okamžik roztrhaly, bylo pod námi moře, ale pak se mraky opět spojily do jednolité duchny.

Ačkoliv jsme letěli jen deset hodin, proletěli jsme noční tmou a zatímco v Praze při našem odletu svítalo, tady bylo po půlnoci, jenže o den déle. Časový posun je prevít.

Druhé klesání. Letoun se potopil do mraků a vypadl z nich nad okrajem jakéhosi malého, jen trochu osvětleného města. Bylo dvě hodiny po půlnoci a kolem byly vidět jen černé obrysy hor. Piloti se nezdržovali kroužením ani hledáním přistávací dráhy, strmě klesli k zemi a za okamžik letadlo svištělo po rovném úseku asfaltové silnice, spoře osvětlené jako přistávací dráha. Po obou stranách byly drobné lesíky, dál jsem neviděla, ale zdálo se mi, že kus rovné silnice je jediným aspoň trochu rovným místem v okolí.

Projeli jsme velikou otevřenou bránou, která se hned za námi zavřela. Znamenalo to, že občasná přistávací dráha je současně příjezdovou cestou k nějakému většímu objektu. Při přistávání jsem viděla po obou stranách jen lesíky, ale hádala jsem, že ten tajemný objekt bude továrna.

Továrna obklopená horami.

Japonsko má nepřístupných hor tak požehnaně, že se všichni obyvatelé soustřeďují do okolí velkých měst. Horské údolí vypadalo nepřístupně, ale založit továrnu na tak odlehlém místě byl nejspíš záměr.

Letadlo vjelo přímo do veliké haly a teprve tady zastavilo.

„Teď budete doma tady," sdělil mi Hičihiko. „Pojďte za mnou, zavedu vás do vašeho bytu."

Všude bylo ticho a klid. Tmavá budova naproti hale trochu připomínala panelák, kde jsme bydleli předtím, ale zblízka vypadala udržovaněji. Byt, kam nás Hičihiko zavedl, byl malý a prázdný. Bylo tu jen pár polštářků a cosi jako nízký stůl s uřezanýma nohama. Jen kuchyňská linka vypadala evropsky, až na vyrovnané řady kovových krabic, popsaných japonskými znaky. Ty byly skoro všude – ve skříňkách i na lince. Podle nápisů v nich bylo různé koření, některé se mi zobrazovalo opisně – zřejmě pro ně čeština ani neměla odpovídající slovo.

„Před vámi tu bydlela rodina Fukuyo Mitala," vysvětloval mi Hičihiko. „Nedávno se odstěhovali do Tokia a skoro všechno tu po nich zůstalo. Ale kdybyste chtěli jiný nábytek, stačí projevit zájem. Tady máte vzorník."

A podával mi barevný katalog.

„Nevzali jsme si s sebou peníze," namítla jsem.

„Jste na naší lodi, tady se na peníze v rozumné míře nehledí. Obchod, kterému patří tento katalog, není nejdražší. Až kdybyste požadovali nábytek z pravého mahagonu posázený diamanty, zkusili bychom vám to rozmluvit."

Museli jsme se na to s rodiči poradit. Pravda, na japonskou prostotu bychom si jen těžko zvykali. Jsme přece jen zvyklí sedět u stolu na židlích a ne na zkřížených nohou na podlaze. Japoncům možná takové stoly stačí, ale pro nás by to bylo hodně nezvyklé. Stejně jako spát na žíněnce ***tatami.***

Vybrali jsme si tedy nábytek evropský. Táta se mě pořád ptal, co který kousek stojí, ale řekla jsem mu, aby na to nehleděl, beztak neznáme hodnotu zdejších peněz.

„Nenabízeli by nám nic nad jejich možnosti," uklidňovala jsem ho. „Až se odsud budeme stěhovat, všechno tady zase necháme! Jak jsme přišli, tak také odejdeme."

S tím táta souhlasil, tak to bylo i podle jeho zásad. Vybrali jsme si tedy zařízení pokoje a ložnice, do kuchyně navíc stůl a židle, jak jsme to měli u nás. Nábytku jsme vybrali skrovně, ale víc by se do japonsky malého bytu ani nevešlo. Mohli jsme si zvolit i odstín barvy a Hičihiko mi slíbil, že hned ráno nám nábytek dovezou. Zatím nás pozval do místní restaurace. Říkal jí kantýna, prý se tu stravují dělníci a i takhle měla v noci otevřený alespoň pult občerstvení. Neměli jsme ale na nic chuť a pan Hičihiko nás raději vzal zpátky do bytu. V přízemí jsme v malém skladišti nafasovali ploché žíněnky ***tatami*** a barevné přikrývky. Jen na dnešní noc, pak už budeme bydlet lépe.

„Seběhlo se to příliš náhle, nemohli jsme si vybírat jinou dobu příletu," omlouval se Hičihiko. „Zatím se tu vyspěte, ráno vás přes Kateřinu vzbudím."

Pomohl nám rozmístit ***tatami*** a odešel. Určitě byl také unavený, jako všichni, dnešní den dal jistě zabrat všem. Následovali jsme tedy Punťu, který usnul na zemi, jen co pan Hičihiko odešel. Nebyl to špatný nápad, byli jsme přece jen unavení a dalo se čekat, že nás časový posun patřičně potrápí. Ani já jsem výjimečně neodolala a usnula – poprvé po dlouhé době – naplno.

Ráno jsme se vzbudili dříve než pan Hičihiko zavadil o mé zavěšení, čekala jsem ho a nemýlila jsem se. Zavedl nás nejprve do protilehlé kantýny, která byla teď po ránu již plná. Příliš se nelišila od naší běžné menzy, ale byla tu docela příjemná pohoda. Japonci umí být pohodoví lidé, když chtějí! Ale to my Češi také – škoda, že poslední dobou nějak nechceme. Jak se zdá, chodily sem celé rodiny s dětmi různého stáří. Naše rodina působila trochu exoticky, ale nebyli jsme tu jediní Evropané a spíš někteří zdravili Hičihika, než aby si všímali nás.

„Továrna je zdejší oáza klidu," zdůrazňoval nám Hičihiko. Kvůli mým rodičům mluvil česky a dokonce svedl nejen česká slova, ale i přízvuk. Skoro jako kdyby u nás v Čechách studoval. Když jsem se ho ale na to zeptala, jen zavrtěl hlavou.

„Nikdy předtím jsem v Čechách nebyl," řekl.

„Mluvíte ale česky velmi dobře!" pochválila ho maminka.

„Ani dnešní návštěvu nebudu počítat," usmál se. „Prahou jsem proletěl ve velké rychlosti, venkov také a navíc v noci. Potmě vypadají všechny dálnice stejně, vaše jako zdejší."

„Předpokládám, že teď budeme většinu času tady, v továrně," navázala jsem na své vlastní obavy. „Jak se vaše továrna vlastně jmenuje?"

„Jmenuje se prostě Koujou, neboli Továrna," přikývl vážně. „Každý tu hovoří jen o Továrně, je to nejlepší krycí název, cizím to nic neřekne. Tady v Továrně to vypadá přirozeně, ale mimo ni je to dobrá kamufláž. Budete jí tak říkat i vy, protože naše Továrna jiné jméno než Koujou nemá – aspoň se nespletete. Budete tu nějakou dobu žít jako desítky jiných. Uspořádám vám občas menší výlet, abyste se rozhlédli, ale sami se raději nikam nepouštějte, v Japonsku se nevyznáte a byli byste příliš nápadní. Nebudete tu sami, u nás je obvyklé, že lidé žijí přímo na území továren. Opakuji, v Japonsku je to běžné. Stává se, že ti schopní jsou pověřeni prací v pobočkách a pak jim nic jiného nezbývá. Na to si zvykneš. Japonština ti také nebude dělat problém, ale tvoji rodiče... jedině že bychom je uvedli mezi nás Virtuály, možná by to tak bylo nejlepší. Záleží jen na tobě, jestli chceš za ně ručit."

„Zeptám se jich raději, aby s tím také souhlasili," zarazila jsem ho.

Pak jsem to chvíli projednávala s rodiči, ale jak jsem očekávala, byli z té nečekané změny příliš vyplašení. Už to, že jsem se před nimi s naším hostitelem bavila japonsky! Nerozuměli mi ani slovo a zejména máma se mě po chvilce vyptávala, jak dlouho jsem před nimi tajila, že se učím japonsky.

Musela jsem to zamluvit. Nevěřila by, že jsem předevčírem neuměla japonsky ani slovo, dnes jen papouškuji, čím mě vybavil překladač v mých hodinkách a každou japonskou větu pochopím až po uceleném překladu, naštěstí chápu rychleji, než by si toho všimli.

Po snídani jsem zašla s rodiči domů. Punťa nás už radostně vítal, jistě se mu po nás stýskalo – ačkoliv po mně asi nejméně. Nebyla jsem jeho páníčkem, jen návštěvou.

Hičihiko mě ale prosil, abych mu věnovala chvíli mezi čtyřma očima. Řekla jsem tedy rodičům, že se půjdu projít po továrně. Táta měl ale starost, aby se mi něco nestalo a ani máma nevypadala příliš nadšeně.

„Nevíš, co je to za člověka!" varoval mě táta.

„Vysvobodil mě z vězení," chlácholila jsem ho. „Už vám to snad řekli."

„Ano, ale nejsme v Čechách!" pokračoval otec. „Ten pán sice nevypadá na to, že by ti dělal nemravné návrhy..."

„A já snad vypadám na to, aby mi někdo takové návrhy dával?" urazila jsem se. „Se mnou by si dal!"

„V každém případě si dej na něho pozor!" trval na svém táta.

Pak mě ale nechali odejít s tím, že oba obejdou parčík s Punťou, nutně potřebuje vyvenčit a Punťa samozřejmě proti venčení neprotestoval.

Byl z nás jistě nejspokojenější.

*****

„Vojtěch tvrdil, že jsi teď mimo něho naše největší expertka na zbraně," zkusil mě při dobré kávě Hičihiko oťukat. „Vojtěchovi to věřím, ale přece jen... na dívku to není obvyklé."

„Možná," připustila jsem. „Vojtěch mě něco naučil, ale kdybych měla být nejlepší, to by tady nesměl být zbraňovým expertem nikdo. Samopal jsem nedržela v ruce nikdy a střílet z běžných ručních zbraní neumím."

„Ale umíte prý řídit programovatelné střely."

„To ano, ale... jsou to zatím spíš unikáty, než aby se s nimi počítalo."

„Obávám se, že se mýlíte," troufl si se mnou nesouhlasit. „Nejsou to úplné unikáty a už se s nimi počítá. Nestříleli je v poslední bitvě Američané proti Číňanům?"

Samozřejmě o tom věděl všechno, Vojtěch je přece podrobně informoval.

„Stříleli, protože k tomu dostali od Vojty falešný rozkaz!"

„Ano, ale nenapadlo vás, že to stovkám velitelů na amerických lodích nepřišlo ani trochu divné? Jako kdyby všichni na takový rozkaz netrpělivě čekali. Nikdo se nad tím ani na okamžik nepozastavil, ani obyčejný lidský údiv nedali najevo!"

„Vojáci přece nad rozkazem nikdy nepřemýšlejí," namítla jsem.

„Tím bych si nebyl tak jistý," řekl jemně. „Je pravda, že ideální voják je nemyslící robot, ale to platí jen o mase běžných vojáků, které Němci říkali ***kanonenfutr***, potrava pro děla. Ne že by to pro armády včetně naší neplatilo, ale důstojníci uvažovat musí, aby své jednotky nevedli na zbytečná jatka."

„Na to snad berou některé armády ohled?"

„Neberou na to ohled ty, které války prohrávají," ujistil mě. „Kdo chce vyhrát, nesmí plýtvat lidmi ani materiálem."

„Každá válka je neuvěřitelné plýtvání lidmi i materiálem," řekla jsem.

„Je," přikývl. „Ale kdo to aspoň trochu neminimalizuje, připravuje si porážku, až mu předčasně dojdou zdroje."

„Na tom něco může být," připustila jsem, „Ale někdy to nestačí. Ze všech armád světa v poslední světové válce ukázkově lidmi nejvíce plýtvali Rusové, ale měli jich tolik, že je to nepoložilo."

„Rusko je v mnoha směrech výjimka," přikývl. „I dnes je silné, skoro se divím, že si Vojtěch troufl zavést symetrii při poškozování ostatních stran a ne jen jedné."

„Mám dojem, že tím ty druhé strany chrání. Když se skoro totéž stane třem silným protivníkům současně, hůř se mezi nimi hledá viník."

„Vida, to mě ještě nenapadlo," usmál se.

„Vojta mi starosti nedělá," mávla jsem nad ním obrazně rukou. „Spíš mě zajímá, co tady budu dělat. Jsem vám vděčná za záchranu, nejspíš i za život a dvojnásob za své rodiče, ale nemůžeme tu zůstávat jen tak. České přísloví říká, že ryba a host třetí den smrdí a ruské zase, že nezvaný host je horší než nepřítel."

„A přitom se oba vaše národy chlubí svou pohostinností!" usmál se pobaveně Hičihiko.

„Obávám se, že to je celosvětové," namítla jsem. „Většina lidí na světě je do jisté míry k hostům pohostinná, nebo aspoň shovívavá, ale nesmí to trvat dlouho."

„Známe i kmeny, kde hosty nevítají. Tam se nikdo necítí dobře."

„Nejsou tak ojedinělé," ušklíbla jsem se. „Zkuste navštívit Američany! Už jen dostat se k nim znamená vytrpět tak ponižující procedury, že to musí odradit všechny, kdo si jen trochu váží svobody a lidské důstojnosti."

„Myslíte jejich letištní kontroly? Ty bych omlouval. Mají pochopitelný strach z teroristů.“

„Nejsou to jen kontroly na letištích,“ nesouhlasila jsem. „Prohlídky vás neminou ani v přístavech, kde se to na letovou bezpečnost svést nedá.“

„Zřejmě se bojí zločinců.“

„Ti? Vždyť právě oni mají největší hustotu zločinců na světě, aspoň pokud se dá soudit podle počtu vězňů na obyvatele! Opravdu se divím těm, kdo se tam pořád mermo mocí snaží dostat.“

„Asi to bude tím, že všude kolem jsou na tom lidé ještě hůř. Většina nelegálních imigrantů jsou zřejmě ekonomičtí emigranti, kteří doufají, že se tam budou mít lépe.“

„Což je dílo propagandy, která lidem po celém světě vtlouká do hlavy, jaký je tam ráj. Jenže tam většinou tvrdě narazí. Američané je považují za nepřátele a podle toho s nimi jednají. Tvrdě a nesmlouvavě – ostatně jako všude na světě.“

„V tom máte pravdu, Kateřino. K nepřátelům se chovají opravdu tvrdě.“

„Nejen k nepřátelům,“ nepřijala jsem ten ústupek. „Samozřejmě pokud nepovažují za nepřátele celý zbytek světa, jak to často vypadá.“

„Zajímavé!“ opáčil. „Nikdy vás neokupovali a přitom je nemáte v lásce stejně jako my, jenže nás porazili a od té doby od nás neodtáhli. Pokud vím, vás Čechy snad přepadli a dlouho okupovali Rusové, ne Američané.“

„Kdo říká, že máme rádi Rusy?“ opáčila jsem. „Pravda, ti odtáhli. Od té doby je jakž takž snášíme. Táta mi říkal, že když nás Rusové osvobodili od Němců, byli jsme jim vděční. Jenže se brzy ukázalo, že nás neosvobodili zadarmo, přišlo nás to pěkně draho a když jsme se pak pokusili postavit se na vlastní nohy, přepadli nás úplně otevřeně i oni. Dosáhli tím jen jednoho – ztratili naši vděčnost, ačkoliv nás před Němci skutečně zachránili. To dobré překryli tím zlým – jak říkám, snášíme je, ale naši přátelé to už nejsou.“

„Máte pravdu,“ přikývl. „My tady od války žijeme s cizími základnami. Naučili jsme se s nimi žít, ale doufáme, že jednou odtáhnou i od nás.“

„Vy jste si to jako národ hodně zavinili sami,“ nedalo mi to. „Přepadli jste všechny sousedy, okupovali jste je. A vaši vojáci se také nechovali moc zdvořile. Přepadnout Američany bylo to poslední, co jste udělali. Pak se na vás vrhl zbytek světa.“

„Prohráli jsme zaslouženě, nepopírám to,“ bránil se Hičihiko. „Vlastní zpupností jsme si nadělali spoustu nepřátel a to byla strašná chyba. Myslím si ale, že jsme se z toho poučili a vyléčili. Dnes již vojensky neohrožujeme nikoho a Japonsko je ve světě uznávané více než za války.“

„Nehledě na to, že se teď s vámi mohou lidé přátelit,“ připustila jsem. „Zdá se mi, že je to lepší pro všechny.“

„Ano,“ přikývl. „Ale proč se tak nechovají Američané?“

„Protože ještě nikdy pořádně neprohráli,“ nadhodila jsem.

„Nedá se o nich přece říci, že by vyhráli všechno. Co takový Vietnam?“

„Vietnam byl pro ně nejtěžší porážkou, ale museli ho jen vyklidit, nic víc. To bylo asi tak všechno. Vietnamci nikdy neměli v úmyslu vtrhnout na jejich území, pro ně bylo dostatečné vítězství vyhnání okupantů. Jenže slabá porážka Američany jen posílila v domnění, že ať udělají ve světě cokoliv, doma jsou před svými nepřáteli bezpeční. Těžko pak můžeme očekávat, že se budou všude ve světě chovat jako lidi.“

„Ale měli by!“ namítl. „Takhle si dělají další nepřátele jako kdysi my!“

„Potřebovali by pár porážek na vlastním území," pokrčila jsem rameny. „Ale to dnes nejde, jejich raketová a jaderná převaha je taková, že není na světě síla, která by se jim mohla postavit."

„Není," přikývl vážně. „Ale myslím si, že se už začíná formovat."

„Myslíte Virtuály?" podívala jsem se na něho pátravě.

„Ano," přikývl. „Ale nemyslím si, že bychom je měli porážet vojensky. To by nebylo proveditelné a nakonec ani vhodné."

„Podle hesla: porazíme Američany vědomostmi?" usmála jsem se.

„To jste hodně špatně četla!" pokáral mě.

„Já vím, bylo to tam o voldemortech. A to není totéž."

„Správně," přikývl. „Vojtěch vás dobře vyučil. Přejdu tedy k vaší původní otázce. Co budete u nás dělat? Pro začátek to samé, co u vás. Dostanete od nás materiály ke studiu na některé univerzitě v Austrálii, nejspíš v Adelaide, máme s ní dobré zkušenosti. Budete studovat na dálku, lépe řečeno, budete tam jezdit jen na zkoušky. Vojtěch tvrdí, že byste je mohla dělat třeba hned, ale bude lépe, když si aspoň proberete jejich látku, aby vás nenachytali na nějaké maličkosti. A protože vím, že vás studium plně nevytíží, ponechám vás ve Vojtěchově péči a budete se dál zdokonalovat ve zbraňových systémech."

„Nemám ráda jejich používání!" řekla jsem rychle, ale pevně.

„Nechceme je používat," stejně rychle se mnou souhlasil. „Nechceme je kopírovat, ale zneškodňovat. Použít by je mohli oni, zejména až pochopí, že jim můžeme být nebezpeční. Pak bude dobré vědět, co všechno proti nám mohou nasadit a co my můžeme naopak dělat proti tomu. Zejména když máme téměř jistotu, že oni těch zbraní použijí."

„To je něco jiného," odvětila jsem. „Ale ani používání jejich vlastních zbraní proti jejich lidem se mi moc nezamlouvá."

„I v tom se shodneme," přikývl. „Vojtěch nám ale ukazoval záběry jejich velitelských můstků, jak si všichni vzájemně gratulovali, když se domnívali, že poslali ke dnu čínské lodi. Přitom jim Číňané vůbec nic neudělali, ani se k ničemu takovému nechystali. Dejme tomu mohli očekávat, že jim škodit chtějí a že se k tomu chystají. Museli ale dobře vědět, že útočí bez vyhlášení války a střílí jako první. Přesně to přece kdysi vyčítali nám. Vojtěch tvrdí, že vyžadují fair-play jen od druhých, sami se tím neřídí. Do jisté míry ho chápu. Ale Vojtěch není člověk a nikdy už člověkem nebude. My bychom měli zůstat za všech okolností lidmi."

„Budeme se muset hodně snažit, není to samozřejmé," zdůraznila jsem.

„Jistě," přikývl. „Jak se zdá, zatím se shodneme. Měl bych ale pro vás ještě něco. Projevila jste cestou zájem o setkání s panem Šoiči Nakamotem. Mám vám vyřídit jeho pozvání. Trochu vás zná z vyprávění, ale rád by vás poznal i osobně."

„To jméno slyším poprvé," upozornila jsem ho na možný omyl.

„To je v pořádku," souhlasil. „Jeho jméno nikdy nevyslovíme mimo Továrnu. Jen tady mu říkáme jménem. Od Vojtěcha ho znáte velice dobře."

„Kdo je ale pan Nakamoto? Není to nakonec – Učitel?"

„Tak jest," přikývl.

*****

Učitel bydlel v nevelkém dřevěném domku na opačné straně továrny. Kolem se rozkládal parčík, upravený s příslovečnou japonskou pečlivostí. Hičihiko mě zavedl před jeho dřevěné dveře, ale tam se rychle rozloučil.

„Já vás přece neodháním!" ujistila jsem ho.

„Co bude z vašeho rozhovoru zajímavé i pro nás, to se jistě dozvím," usmál se na mě. „Ale něco vám povím, možná to ještě neznáte. V Japonsku neuvidíte na šňůrách tolik rozvěšeného prádla jako jinde. Na šňůrách visí jen to, co Japonci nosí navrchu, povlečení na lůžka a spací ***tatami.*** Japonka by spíš zemřela, než aby někdo viděl její prádlo, byť vyprané, natož špinavé. A špinavé mohou být i názory. Ačkoliv – i ty se dají v diskusích vyčistit."

Pokrčila jsem rameny a on odešel.

Zaťukala jsem raději podle našeho zvyku na dveře a ihned po svolení vstoupit jsem otevřela dveře a vešla.

Učitel si na nábytek nepotrpěl, místnost byla téměř prázdná. Uprostřed stál typický nizoučký stolek, u něho seděli na zemi dva muži zcela odlišného vzhledu, na stolku před nimi stálo několik misek a sklenic. Nepočítám-li pár japonských obrazů na stěnách, byla už místnost prázdná.

Kdo z nich je Učitel, to mi bylo hned jasné. Musel to být postarší, štíhlý Japonec, oblečený v obleku evropského střihu. Neměl obvyklý chitkon, ale mohl mít pod kůží jako já malý implantovaný čip.

Druhého, pro změnu rodilého Evropana, jsem ale poznala také.

Byl to přece můj nedávný chráněnec Marcel d'Avigny z Kismaaya!

A pak že se lidé nesetkávají!

*****

„Bon jour!" pozdravila jsem je.

Předpokládala jsem, že mohu Učitele pozdravit libovolnou řečí světa, překladač mu to převede do japonštiny, ale u Marcela jsem tu schopnost nepředpokládala, neboť ani on neměl čelenku chitkon. Raději jsem začala francouzsky.

„Vítám vás, Kateřino!" pozdravil mě nejprve – česky – Učitel. Nemýlila jsem se tedy, měl zřejmě implantovaný čip jako já.

„Dobrý den přejeme i tobě!" vyvedl mě ale Marcel z míry, protože to řekl – také česky.

Zmýlit jsem se nemohla. Slyšela jsem je pomalu slovo po slovu, takže jsem se obešla bez překladu. Oba tedy mluvili česky.

Znamenalo to jen jedno – oba jsou Virtuálové, ačkoliv to na nich není znát. Jsem tu tedy – jak jinak – mezi svými.

„Posaďte se u nás, Kateřino!" vybídl mě Učitel.

Nerozhodilo mě to, ačkoliv jsem od svého včerejšího zatčení byla pořád oblečená do jedněch kalhot. Posadila jsem se na zkřížené nohy, stejně jako seděli oni.

„Představoval jsem si vás jinak, Kateřino!" usmál se na mě Učitel.

„Já také – ale dovolte mi poděkovat za obětavý doprovod v Somálsku!" přidal se Marcel.

„Obětavý?" zavrtěla jsem hlavou. „To snad ne, riskoval jste jen vy!"

„Obětavé bylo, jak jste se se mnou bavila v noci," nedal si to vymluvit. „A dodnes obdivuji pohotovost, s jakou jste zasáhla u té vojenské hlídky!"

„Na to si zvyknete," prorokovala jsem mu. „Zřejmě jste mezi Virtuály vpadl oběma nohama naráz. Já jsem ještě přistupovala pěkně po krůčcích."

„Ale rychleji než ti před vámi," doplnil pan Nakamoto. „Tu proceduru jsme po zkušenostech s vámi zrychlili i pro ostatní nováčky."

„Po zkušenostech se mnou byste ji snad měli naopak zpomalit, ne?"

„Každý má právo na omyl," usmál se pan Nakamoto. „Nikdo nejsme bez chyby!"

„Moje chyba byla nebezpečná," sklopila jsem hlavu. „Nejen pro mě – já bych si jen odnesla, co jsem si sama zavařila, ale víc mě mrzí, koho jsem do toho zatáhla."

„Budeme tedy muset vylepšit výuku nováčků v konspiračním chování," řekl pan Nakamoto, aniž se přestal usmívat. „Slyšel jsem, že Evropanky udrží jen tajemství, které samy neznají – ale mohla to být pouhá pomluva."

„V mém případě to asi pomluva nebyla," rýpla jsem si sama do sebe.

„Líbí se mi, jak se nešetříte," řekl.

„Proč bych se měla šetřit?" opáčila jsem. „Nejradši bych se pleskla, kdyby to mohlo pomoci."

„Nepleskejte se, nemá to smysl," zarazil mě. „Poslyšte, Kateřino, měl bych pro vás zajímavou práci. Máme tady několik rodin, ale Virtuálové jsou jen muži, ženy mezi námi zatím nejsou. Může to souviset s jejich mentalitou, může to být i skutečný problém, ale zatím se k nám všechny odmítly přidat. Jste mezi Virtuály první, ale rád bych viděl, aby se mezi nás dostalo aspoň pár našich žen. Nemohla byste si s některými promluvit? Potíž je, že o nás nemají zájem. Přesněji řečeno, mají z nás hrůzu."

„Asi jste na ně šli špatně!"

„To víme. Ale jak – špatně?"

„Zkusím to," slíbila jsem jim. „Hrozně ráda bych vám pomohla, mám k vám jistý nesplacený dluh. Vojta mi o vás a zdejší továrně hodně pověděl, těšila jsem se na vás. Ale nemyslela jsem si, že to bude tak brzy a ke všemu za takových okolností."

„Nikdo nevíme, co se s námi stane zítra, natož za týden," řekl Učitel. „Ale můžeme vědět, co chceme, co máme v plánu. Nemusí nám to vyjít, ale když pro to nic neuděláme, nezmůžeme vůbec nic – jenže nejsme ve světě sami a když budou vycházet plány jen darebům, budeme na tom hůř a hůř."

„Chci vám pomoci," řekla jsem. „Jen zatím nevím jak. Všechno, co jsem až dosud dělala, bylo učení, ale skutečný záměr nás Virtuálů je mi pořád mlhavý."

„Stačí, když se tu budete rozhlížet," ujistil mě Učitel. „Naučíte se tu víc než doma. Vysokou školu tu sice nemáme, ale dokážeme ji plně nahradit. Domů se budete vracet na úplně jiné úrovni."

„Budu se snažit," slíbila jsem.

„Nic jiného od vás neočekávám, Kateřino. Ale to snažení očekávám hodně poctivé. Vojtěch tvrdí, že máte nadšení, snad jste tedy naše."

„Nemám ve zvyku něco flinkat," ujistila jsem ho.

Pak jsme se chvíli bavili o Marcelovi. Poslal do francouzských novin své reportáže, ale ani jedny mu je neuveřejnily.

„Buď se to bojí zveřejnit, nebo tomu nevěří!" uvažoval Učitel.

„Zapomínáte na třetí možnost – uveřejnili by to, ale voldemorti tomu zabránili," navrhla jsem. „Nezapomínejte, patří jim všechna světová média a hranice států pro ně nic neznamenají. Ve Francii si nejspíš všimli, že ty reportáže odhalují největší darebáctví voldemortů poslední doby – a přece to nenechají projít mezi lidi!"

„Ano, ale Francie nemá na Somálsku žádný podíl!"

„Cožpak na tom sejde? Francouzští voldemorti pochopili, že ta reportáž poškodí voldemorty americké. V takovém případě jdou národní rozmíšky stranou a voldemorti se spojí. Jako vždycky, když jsou jejich zájmy kdekoliv ve světě ohrožené."

„Přes noviny to tedy nepůjde!" došlo Marcelovi.

„Tím bych si nebyla jistá!" usmála jsem se, když jsem si vzpomněla, jak Vojtěch na obyčejné kopírce místo zmuchlaného kapesníku vytiskl plnou moc se všemi potřebnými náležitostmi.

„Naše Virtuálka na něco přišla, že!" došlo Učiteli.

„Já ne, to napadlo Vojtu," nemohla jsem si přivlastnit cizí nápad. „Ale není to tak obtížné. Chce to proniknout ne do redakcí, kde vás vyhodí, ale do tiskáren, kde se noviny tisknou. Všechny moderní tiskařské stroje jsou dnes řízené elektronicky a dají se přeprogramovat i za chodu. První výtisky se sice posílají na kontrolu, ale pak už stroje jedou na plné obrátky a nikdo si nevšimne, že se jejich obsah změnil. Možná to někteří poskoci voldemortů zjistí až na novinových stáncích. Pro nás už není problém zajistit, aby se to vydavatelé novin dozvěděli až po rozprodání celého vydání."

„Vy jste někdy v novinách dělala?" změřil si mě zkoumavě Učitel.

„Ne – ale dejte mi hodinu a naučím se to!" řekla jsem odvážně.

„Časový limit vám dáme jiný – ***co možná nejdřív,*** " řekl Učitel. „Zdá se mi, že to není špatný nápad."

„A kromě toho to můžeme rozšířit internetem, tam jsme přece doma," dodala jsem.

„To jsme zamýšleli i tak," přikývl Učitel. „Ale tištěné noviny mají větší propagační sílu. Dalo by hodně práce udělat to téhož dne ve více novinách?"

„Když do toho zapojíte Vojtěcha, stihne to i po celém světě."

„Zajímavé!" pokyvoval šedou hlavou Učitel. „Proč to nenapadlo jeho?"

„Vždyť..."

Zarazila jsem se. Málem jsem řekla: ***Vždyť je to taky jen člověk...*** ale nějak se mi to zadrhlo v krku.

„Ani Vojtěch nemusí stíhat všechno," zastala jsem se ho. „Myslíte si, že je toho málo, co právě dělá?"

„Máte pravdu, Kateřino," řekl Učitel. „Najděte ho a požádejte ho, aby vám pomohl."

„To nebude těžké," řekla jsem.

*****

Sedmá velmoc

Vojta byl na mé volání jako vždycky po ruce a když jsem mu vysypala, co mě před chvilkou u Učitele napadlo, řekl na to lakonicky, že by to mohlo mít úspěch. Rozestřel mi pak před vnitřním zrakem formáty několika nejčtenějších deníků v největších světových městech, abych se podívala, do čeho se chci pustit.

Skoro současně mi vyhledal internetovou kuchařku typografické práce – musela jsem se za pár hodin naučit něčemu, čemu se skuteční typografové učí několik let. Dodnes jsem neměla nejmenší ponětí o pojmech jako ***rozpal*** nebo ***účaří***, pojmy jako ***vdova*** či ***sirotek*** měly pro mě jen jeden význam a to ten základní a věta ***Vyhubte vdovy a sirotky!*** ve mně vyvolávala představu nikdy nepromlčitelného válečného zločinu. Zeptejte se ale typografa, klidně se přizná, že to dělá prakticky denně. Možná bych to nepotřebovala znát tak podrobně. Šlo o jednorázové nahrazení nějakého málo významného článku naším a kdybych chtěla, Vojta by to zajistil sám, ale chtěla jsem být u toho aspoň na dvou – třech místech najednou.

Vybrala jsem si dva deníky v New Yorku, jeden v Londýně a jeden v Praze. Na mě toho bylo dost, zbylých dvě stě osmdesát sedm světových deníků si vzal na starost Vojta. Nechal mě ale navrhnout koncepci i titulky celého článku.

Germáni odevzdali nechutnou štafetu!

Hitler se otrávil – dnes si stejných zločinců vážíme!

Seznam největších zločinců světa! Hitler až na šestém místě!

Spojené státy konečně překonaly v genocidě Hitlera!

Den celosvětové hanby Spojených států!

A pak – Marcelovy obrázky z Kismaaya, mé archivní snímky kropících letadel na palubě letadlové lodi, pořízené kamerami střel, které ji krátce poté poslaly ke dnu, a nakonec seznam všech, kdo o tom rozhodovali nebo o tom aspoň předem věděli.

Seznam i s fotografiemi opatřil Vojtěch, nikdo jiný by to v tak krátké době nerozkryl. Článek jsem ale napsala bez jeho pomoci. Do novin jsme to vkládali tak rychle, aby bylo nemožné zabránit jejich distribuci. Začali jsme v Americe, přeskočili do Japonska, Číny, Ruska a nakonec i do Evropy s Afrikou. Jak se Země otáčela, otiskovaly to další a další noviny a souběžně se to objevovalo na internetu. Zastavit se to nedalo. Na více místech Evropy se poskoci voldemortů pokusili stáhnout noviny s nepříjemným obsahem z trhu, ale nestačili na to, většina výtisků se mezitím dostala mezi lidi.

Zatímco se svět netečně otáčel, měli jsme první vyhodnocení. Tam, kde jsme začali – v New Yorku. Největší vlastenci to pochopili jako vlastizradu, pár šéfredaktorů se prý zastřelilo, ale mezi novináři panoval spíš šok. Nikdo z nich si nedovedl vysvětlit, jak se to vlastně mohlo stát. Kontrolní výtisky byly přece jiné, normální!

K našemu překvapení nejprve zareagovala burza. Akcie vojenských podniků klesly rychlým tempem, jakoby předznamenaly jejich pád. Je sice pravda, že akcie nezobrazují skutečnou hodnotu podniků, ale tenhle pád byl příliš strmý, než aby se dal přehlédnout.

Lidé o tom diskutovali, přeli se o tom, zda je to vůbec možné, ale když se ukázalo, že stejné zprávy obletěly celý svět, byla to pro mnohé velká rána. Ve Spojených státech je již dlouhou tradicí, že lidé vyvěšují před svým domem americkou vlajku. Druhého dne ale viselo tolik vlajek na půl žerdi, že si toho všimli i ti, kdo autentičnost článku do krve popírali.

Den celosvětové hanby!

Situaci neuklidnilo ani mimořádné zasedání Kongresu, které vystoupilo ostře proti článku, prohlásilo jej za podvrh a zlovolný pokus o diskreditaci pověsti Spojených států před světem, ale otřesenou důvěru nenapravilo.

Ve světě byly reakce ještě různorodější.

Amerikanofilové se snažili dokázat, že celý článek je falzifikát. Vzali si na pomoc vše co měli po ruce, od odborných posudků slavných vědců až po návrhy zákona, které by pochybování o čistotě amerických akcí trestalo jako prokázanou pomluvu i bez dokazování. Zákony ale nikde neprošly, oslovení zákonodárci hovořili o nutnosti zachovat svobodu slova, ale nepouštěli se na tenký led diskusí. Proti zveřejněným faktům se dala postavit jen prohlášení, kterým málokdo věřil. V mnoha státech vypukly hony na čarodějnice, jak se odpůrci článku snažili objevit původce, aby ho mohli zničit, ale všem bylo při celosvětovému výskytu jasné, že nemá smysl hledat původce na jednom místě. Předpokládala se existence nějaké velice početné organizace, kterou se ale nikomu nepodařilo objevit.

V arabsky mluvících zemích vypukla naopak nefalšovaná radost nad pokořením Spojených států. V OSN navrhli jejich delegáti předání strůjců Somálské genocidy před mezinárodní soud v Haagu, který se ale obviněním odmítl zabývat *pro nedostatek důkazů*. Tím ještě víc zpochybnil vlastní nestrannost, již dříve značně pošramocenou jednostrannými soudy ohledně Jugoslávie, kdy rovněž odmítl vyšetřovat válečné zločiny americké strany. Při hlasování musel zástupce Spojených států uplatnit své právo veta, což mu na druhé straně vyneslo hlasité, pohrdlivé bučení.

Vojtěch nás zásoboval nejčerstvějšími zprávami ze světa, které bychom ani při našem urychlení nestihli získávat, ale sám z nich radost neměl.

„Nestačilo to," řekl mi druhého dne večer. „Proti jednomu článku vystoupilo tisíc rozhořčených odpůrců a příliš rychle získali převahu."

„Jenže půlka světa jim už neuvěří!" namítla jsem.

„Co kdybychom zkusili totéž v televizi?" navrhl Vojtěch.

„Filmových dokumentů máme málo," namítla jsem. „Jediné, co máme, jsou záběry naváděcích kamer střel. To je příliš málo a navíc jsme se rozhodli je nezveřejňovat."

„A co bys řekla živému interview s Marcelem?" navrhl mi.

„Vypadám snad na televizní hlasatelku?"

„Tady nepůjde o krásu, ale o chytrost," přesvědčoval mě.

„Určitě bychom v Továrně našli chytřejší a pohlednější hlasatelky."

„Ano, ale byly by to Japonky. Tobě už může být jedno, jestli tě někdo pozná, ani Marcel se jen tak domů nevrátí, ale nepotřebujeme prozrazovat, že se nacházíme zrovna v Japonsku."

„No dobře – já to snad unesu a Marcel taky!" ustoupila jsem.

Interview jsem s Marcelem dohodla snadno, byl pro. Improvizované televizní studio jsme stvořili v jeho bytě, role kameramana se ujal Hičihiko.

Posadila jsem se za stůl, Hičihiko si připravil kameru a začali jsme.

*****

Interview bylo krátké na tu spoustu dojmů, které jsem ze Somálska měla. Marcel odpovídal na mé otázky klidně a věcně a já jsem dobře věděla oč jde. Tím jsme se od většiny podobných komentátorů lišili. Oba jsme byli přímo na místě, ačkoliv jsme to viděli z různých pohledů: já z web-kamery Marcelova notebooku, kdežto Marcel tam byl osobně a k těm obrazům cítil pach jedu a rozkládajících se mrtvol. Hlídka na nás mířila na oba, ale

mně mohli rozstřílet jen hostitelský notebook, kdežto Marcel se do těch černých hlavní díval pěkně zblízka a nebyl daleko od zastřelení.

„Tenhle obrázek jsem pořizoval sám na ulici přímo před nemocnicí," komentoval záběr, kde byla asi tak stovka mrtvol. „Když jsem se vypotácel z nemocnice, úplně mě to porazilo. Ne že by to v nemocnici bylo lepší, ale k nemocnici občas nějaký mrtvý patří, ne všechno se nám lékařům podaří odvrátit. V Kismaayu to ale překročilo všechny meze. Jak už víte, zbyl jsem z celé nemocnice sám. Ale venku... ta spousta lidí, natahujících k nám ruce v umlčené prosbě o pomoc – to se prostě nedalo přejít jen tak."

„Tušíte, proč jste vy a pár dalších přežili?" nahrála jsem mu na smeč.

„Vím to. Já jsem krátce předtím prodělal těžké průjmové onemocnění, což mi v kritické době zprotivilo jakékoliv jídlo. Ten jed měl dvě složky – proto se mu říká binární. Jedna složka byla v aerosolu rozptýleném letadly tak, aby vítr ten oblak prohnal podél celého Somálska. Druhou složku jedu předem zamíchali do rýže. Aerosolu nikdo neunikl, ale stačilo ve zmíněné době nejíst rýži, takže jsem smrti unikl díky průjmu. Nikomu bych to nepřál – ale zachránil mě. K rýži se nedostala ani většina divokých zvířat, proto se jich to nedotklo. Pak tam ale byla skupina lidí, kteří o chystané otravě jedem předem věděli. Včas je varovali, aby se nedotkli rýže, proto zůstali naživu."

„Víte už, odkud pocházela ta zamořená rýže?"

„Ano, vím," přikývl Marcel. „Byla z lodi, ukořistěné nedlouho předtím piráty. Ti ji vyloupili a potraviny z ní rozprodali jako náhradu za výkupné, které nedostali."

„Pak ale ta rýže byla uloupená, kradená!" namítla jsem mu. „Nebyla to vlastně jen léčka, past na piráty?"

„Nebyla," odvětil Marcel. „Jak poznáte kradenou rýži? Rozdíl mezi ní a poctivou není a že je kradená, věděli jen piráti. Nedalo se to na ní poznat. Ale co horšího, kdyby to měla být na ně past, jedli by ji spolu s ostatními. Jenže piráti ji nejedli. Někdo je varoval, stejně jako Američany, zaměstnané u amerických firem a na konzulátech."

„Takže pirátům, proti kterým to bylo zaměřeno, se nic nestalo?"

„Prakticky nic," zavrtěl hlavou Marcel. „Číňané později objevili jejich sídlo – celý komplex luxusních opevněných vil. Byl ale prázdný, bez jediné mrtvoly. Sami piráti – či spíš jejich bossové – ještě před příchodem Číňanů uprchli. To by nasvědčovalo předběžné domluvě mezi piráty a organizátory genocidy. Jsou to už jen moje dohady, ale pak by ta akce nebyla zaměřena proti nim, byli by jen součástí plánu na vyvraždění celého národa."

„To ale vypadá na použití bojových plynů! To se přece již od dob první světové války považuje za válečný zločin!" pokračovala jsem.

„Souhlasím," odvětil Francouz. „Byl to válečný zločin!"

„To je ovšem velice závažné a silné tvrzení," řekla jsem.

„Řeknu to tedy jasně. Jako lékař zde vědomě prohlašuji, že v Somálsku neřádila nemoc, ale cílená otrava binárním jedem. Jedna složka byla v rýži, v ostatních potravinách nic závadného nebylo. Měl jsem s sebou pár vzorků a mé pokusy na myších to potvrdily. Sama rýže jedovatá nebyla a zpočátku nikomu nevadila. Ani druhá složka, letecky dopravená na místo, jedovatá nebyla, ačkoliv trochu zapáchala. Tak přežila divoká zvířata a pár lidí, které někdo včas varoval. Když se ale tyto dvě složky spojily – v pytlích nebo až v tělech obětí – vyvolaly rychlou, bolestivou otravu a neodvratnou smrt."

„Když jste posílal své zprávy přímo z Kismaaye, tvrdil jste ale, že je to nemoc a že lidé dál umírají!" namítla jsem – nebo to tak aspoň vypadalo.

„Ano, tehdy jsem si to ještě sám myslel," odpověděl. „Nenapadlo mě, že jde o takový zločin. Spousta lidí ale přežila první vlnu prostě proto, že pro ně rýže nebyla cenově

dostupná. Piráti nebyli žádní prosťáčkové ani drobní zlodějíčkové, aby nakradené zboží prodávali lacino a všem. Když se většina měst vyprázdnila, nejchudší Somálci, kteří přežili jen díky svému hladu, se zmocnili rýže zanechané v prázdných obchodech – a je snad jasné, že za těch okolností ke drancování zcela zákonitě dojít muselo – a následovali ty, kdo si vlastní smrt nejprve řádně zaplatili.“

„Jak se na to díváte teď, z bezpečí?“

„Nikdo na světě nebude v bezpečí, když se dějí takové věci!“ odvětil. „Dosud jsem měl velké štěstí, přiznávám. Nepatřil jsem mezi včas varované vyvolené, jako lékař jsem byl ohrožen stejně jako ostatní. Nebudu zbytečně opakovat, co mě zachránilo. Nemusím ani vykládat, kdo mě zachránil před americkou vojenskou hlídkou, která mě málem zastřelila jako nepohodlného svědka. Ale musím z tohoto místa požadovat mezinárodní soud pro válečné zločiny nad těmi, kdo tuto genocidu naplánovali a spáchali. Na prvním místě nad prezidentem Spojených států, jejich vrchním velitelem, přes všechny, kdo to vymysleli a naplánovali až po nižší důstojníky, pokud o tom věděli. Bude to jistě několik tisíc lidí, ale ti všichni jsou zločinci.“

„Myslíte si, že budou před soud postaveni?“

„Možná nebudou. Pak se vina za budoucí zločiny rozšíří na ty, kdo jej neztrestali, ačkoliv měli a mohli. Pokud nebude zločin ztrestán hned, nebude ztrestán nikdy a může se kdykoliv opakovat. V tom je největší nebezpečí.“

„Jste ochoten předstoupit s tímto svědectvím před nezávislý a nestranný mezinárodní soud, jistěže za předpokladu, že svědkům zajistí bezpečnost?“

„Potíž je, že na tomto světě nevím o žádném nezávislém soudu,“ řekl. „Soud v Haagu není nezávislý ani nestranný a žádný soud nemá pravomoc soudit viníky Somálské genocidy. To mohou jedině soudy Spojených států, ale ty na tom nemají zájem. Už proto, že zločinci mají v současné době moc nepohodlné svědky umlčet a takový soud prostě nepřipustit. Proto jsem vám tak vděčný za váš azyl.“

„Děkuji vám aspoň za to, že jste byl ochotný vystoupit zde.“

„A já vám za to, že jste mi to umožnili.“

*****

Nebyla to taková rána z čistého nebe, jako hackerský útok na noviny, ale také to stálo za to! Tentokrát jsme se napojili na televizní vysílače, ale nikdo nedokázal zjistit, odkud naše pirátské vysílání pochází. V televizních studiích se mohli přetrhnout snahou odpojit nás – marně. Studio Fox News se nás pokusilo umlčet totálním vypnutím proudu v celé budově, zajistili dokonce, aby nenaskočily nouzové diesel-agregáty. Budova Fox News se ponořila do tmy, ale signál přicházel do vysílačů dál, ani vypnutí přenosové trasy to nepřerušilo. Kdosi nařídil vypnout nejbližší vysílače. Stanice Fox News se rázem změnila v šumové zrnění, ale po půlvteřině se obraz objevil znovu z náhradních vysílačů. I kdyby se podařilo vypnout všechno, diváci by přepnuli na jiný kanál – kde běželo totéž.

Interview nebylo dlouhé, jen pár minut, spousta lidí je přehlédla, jenže po hodině se na všech televizních stanicích objevilo znovu. Bylo vlezlejší než všudypřítomná reklama, přerušovalo nejen filmy, ale i reklamy a vnutilo se na všechny televizory ve Spojených státech, ať přijímaly pozemní nebo satelitní signál.

První i druhé vysílání bylo ještě snadné přehlédnout. Na začátku třetí hodiny již velká část Američanů napjatě očekávala, zda se objeví i potřetí – a nebyla zklamána. Čtvrtou reprízu již očekávalo více lidí než přímý přenos z návštěvy papeže.

Přerušování programů se opakovalo až do půlnoci, kdy už bylo jasné, že interview shlédla drtivá většina televizních diváků. Umístili jsme celou videonahrávku na několik

známých serverů a ochotné ruce je začaly rychle šířit dál. Tady si cenzura ani neškrtla a neškrtne.

Tentokrát se žádní mediamachři nestříleli. I nejzarytějším vlastencům muselo být jasné, že tohle není jejich zrada jednotlivce, ale útok neznámých pachatelů. Ještě tak vědět odkud!

Podle večerních zpráv se zato zastřelil jeden generál z hlavního štábu. Nacházel se totiž na seznamu největších zločinců světa – sice hluboko pod Hitlerem, ale přesto to neunesl.

Upřímně řečeno – byl z nich zřejmě nejčestnější.

Marcel d'Avigny se v našem interview odkryl úplně, řekl tam celé své jméno, ale všem bylo jasné, že je někde dobře ukrytý. Já jsem zatím zůstala pro většinu Američanů anonymní. Napadlo mě, že mě mohou poznat ti, kdo mě v Praze přebírali od našich tajných, ale nebylo pravděpodobné, že by byli touto dobou ve Státech. Mohli by mě časem poznat spolužáci, až se k nim videonahrávka dostane, ale ti si to budou nanejvýš překvapeně sdělovat mezi sebou a dál se to od nich nedostane. A i kdyby – Echelon je mocný – pak moje stopa končí ve chvíli, kdy americké auto přepadli moji zachránci.

Nemohlo by je to ale přivést až sem, do Japonska?

Když jsem se s tou obavou svěřila Vojtovi, prohlásil, že to zahrne mezi sledovaná témata. To by mě mělo uspokojit – budu sledovaná stejně pozorně jako všechny atomové bomby světa, pokud ne lépe... Strachovala jsem se ale více o své Japonské zachránce.

Na mně snad tolik nezáleželo.

*****

Továrna Koujou

Interview zasáhlo ve Spojených státech víc lidí než články v novinách, ale jen tam. Internetová videa převzala stanice Al-Jazeera, ale v Evropě se rozhostilo trapné ticho. Tak těžké obvinění se nedá jen tak přejít mlčením, ale novinářům ani politikům se do přímého vyjádření nechtělo. Rozhodování neměli snadné. Dát se lidmi obvinit z podpory genocidy – nebo si rozhněvat nejmocnější stát světa?

Bylo teď především na Američanech, jak se k tomu postaví.

Vojtěch mi svěřil, že se na americké straně internetu rozvinula nebývalá aktivita. Ne mezi lidmi, tam vládl stav podobný šoku, stejně jako ve zbytku světa. Horečnou činnost vyvíjely armádní kruhy. Ve snaze zkonsolidovat se zadávaly tisíce nesplnitelných úkolů státním i soukromým informačním službám, vypisovaly pátrání, najímaly hackery, slibovaly a vyhrožovaly.

„Odměna za tvé vypátrání už je sto milionů v dolarech," ujistil mě.

„Pěkná sumička," odvětila jsem. „Kdyby někdo dal tolik na charitu..."

„Charita..." řekl Vojtěch. „Kdyby raději nebyla..."

„Ty bys nechal ty, kdo ji potřebují, na holičkách?"

„Ne," odvětil. „Bylo by lépe, kdyby byla charita úplně zbytečná a přece by na holičkách nezůstal nikdo. Pak teprve by bylo dobře na světě."

„To je sice krásné, ale nereálné," podotkla jsem.

„Nereálné, ale krásné," obrátil to. „Na odstranění hladu by úplně stačilo to, co se ve vyspělých zemích úmyslně zničí."

„Jak to zatím vypadá?" pokusila jsem se raději obrátit předmět hovoru.

„Chystá se obrovská mediální protiakce," řekl. „Chtějí nás dávat do souvislostí se zmizelou americkou flotilou."

„Takže uhodli všechno?"

„Tak se to nedá nazvat. Nic neuhodli, ale hodili bychom se jim jako obětní beránci. Nebylo by to poprvé, ale kdyby nás odhalili, zabili by dvě mouchy jednou ranou. Svět by měl viníky všeho zla a oni by byli opět tím ublíženým, spravedlivým mstitelem."

„To nemyslíš vážně? S tou tunou másla na hlavě by chtěli útočit?"

„Jistě," souhlasil. „Škoda, že neznáme, kam zmizeli ti praví piráti! Ale ani já jsem nestihl uhlídat všechno, co se kde ve světě šustlo. V Somálsku je veliké počítačové vakuum, počítač je tam neklamnou známkou cizince."

„Piráti je neměli?"

„Zřejmě měli, ale odvezli si je a určitě je cestou nezapnuli, to už jsem po nich šel. Opravdu nevím, kam se mezitím ztratili. Počítačů zatím není na světě dost, aby zajišťovaly nepřetržitý dohled nad lidmi. Což je asi dobře. Když se to nedaří mně, nepodaří se to nikomu."

„V Somálsku!" upozornila jsem ho. „V rozvinutějších zemích je dnes tolik kamer, že není problém lidi sledovat málem i na záchodech!"

„Zatím to nedokáži ani já," trval na svém. „Možná je to dobře, ale na druhou stranu si musíš uvědomit, že jsem méně než stín."

„Stín, který potopil americkou flotilu?"

„Stín, který umí obrátit nejnovější počítačem řízené střely proti jejich pánům, ale nedokáže odklonit hlaveň obyčejné útočné pušky, mířící na nevinnou oběť! Vzpomeň si, jak ses strachovala o Marcela! Jediná záchrana byla ve tvém pohotově vydaném falešném

rozkazu. Tvé síly nestačily na nic víc než rozechvět správným způsobem membránu jednoho telefonu.“

„Stačilo to přece. A ty jsi stín, který hlídá desetitisíce atomových raket, schopných vyhladit lidstvo!“

„Ale má neřešitelný problém s džihádisty, kteří se omotají výbušninou a odpálí se mezi lidmi!“

„Pokud to není úplně jinak!“ pokrčila jsem rameny.

„Ano, ale – nejvíc zla se odehrává bez počítačů. Při nejprimitivnějším barbarském mučení nenajdeš poblíž jediný počítač, ať mučí fanatičtí afričtí černoši nebo stejně bezcitní Američané! Války přitom vždycky vyhrávali pěšáci! Děla, letadla a tanky nepřítelem snad otřesou, ale bojovníky dostane z úkrytu zase jen chlap s puškou.“

„Udělej si tedy takové bojovníky!“ napadlo mě. „Byl by to tak velký problém?“

Následovala chvilka ticha. Panebože, došlo mi, on nad tím vážně začal přemýšlet! Až teď, ale – strašně dlouho! Přejel mi až po zádech mráz, když jsem si uvědomila jeho výpočetní sílu, která se teď téhle ledabyle nadhozené myšlence věnovala.

Ale současně jsem si uvědomila, co jsem to plácla. Postavit armádu robotů by asi nebyl pro Vojtěcha problém. Japonci by mu pomohli – to by pro ně nebylo nic neobvyklého, s roboty si přece hrají už dlouho.

„To nepůjde,“ přiznal ale Vojtěch po chvíli. „Učitel to nechce.“

„Co nechce?“

„Strojové bojovníky,“ opakoval. „Promiň, že jsem tě teď nechal čekat, ale nejprve jsem se musel poradit s ním. Nelíbí se mu to.“

„Nevěří ti, že bys toho nezneužil?“

„Tak to neřekl,“ opravil mě. „Jen mě ujistil, že to voldemorty napadlo už dávno. Robotický válečník může změnit války v ještě větší masakry než dosud. Vezmi si bezpilotní letadla! Řídí je ještě lidé, ale vědomí naprosté beztrestnosti jim dodává na bestialitě. A ti, kdo jim zadávají úkoly, chtějí po nich výsledky, ale nijak jim nevadí, když všechnu zbylou munici vyprázdní do civilistů. Čím větší horror, tím lépe!“

„Obává se toho Učitel i u tebe?“

„To je první krok, dalším krokem jsou robotické tančíky, které už se také začínají používat. Jsou ještě horší, neboť dokáží proniknout za lidmi i do skrýší. Mohl bych je použít už teď, mají je na více základnách, ale sám se jich trochu děsím.“

„Obává se toho Učitel u tebe?“ opakovala jsem otázku, abych jí dodala závažnosti.

„Řekl, že na ně nesmíme stejnými prostředky. Kdybychom se rozhodli použít proti nim sílu, nebyli bychom lepší. Musíme je přemoci chytrostí.“

„Tak vymysli něco inteligentnějšího než robotické bojovníky!“

„Tobě se to řekne!“ vzdychl si.

„Nemáš snad k dispozici všechno naše vědění?“

„Mám,“ přiznal. „A to není všechno. Mám k dispozici i tajné projekty z celého světa. Na chráněných discích dnes najdeš všechno, poslední dobou se rozmohla úplná mánie převést do elektronické podoby všechno, co za něco stojí. Od digitalizovaných starých knih po tajné projekty, ze kterých mě mrazí hrůzou.“

„Tak co ti brání něco z toho využít?“

„Slíbil jsem Učiteli, že žádného robotického vojáka nikdy nepostavím,“ přikývl.

„Tak postav robotického nevojáka,“ navrhla jsem mu klidně. „Dokázal bys postavit podle lidského vzoru robota, který by sice neuměl střílet, ale pomáhal by lidem? Nebo je to i dnes pořád ještě příliš fantastické?“

„To bych samozřejmě dokázal," odvětil. „Ale čím by se takový robot lišil od robovojáků?"

„Tím, že nebude ozbrojený," navrhla jsem mu. „A především účelem."

„Co by takovému robotu bránilo vzít zbraň a použít ji?"

„Ty!" řekla jsem prostě. „Byl bys to přece ty!"

„Nechci být takovou karikaturou člověka!"

„Proč karikaturou?" namítla jsem. „Budeš pořád tím, čím jsi. Jen získáš periferii, jakou jsi dosud neměl. Nic víc. Nemusíš ji používat ke zkáze, jako střely. Ty se k ničemu jinému nehodí, ale humanoidní robot může být lidem užitečný. To zbraně nikdy nebudou. Jak říká můj táta – člověka můžeš zabít i rýčem, ale samopalem zahrádku nezryješ."

„Máš asi pravdu," řekl po krátkém zaváhání.

„A co na to Učitel?" zeptala jsem se ho.

„Neřekl jsem mu to," odvětil. „Mohl by mě zavázat slibem, že se o to nebudu ani pokoušet."

Zarazilo mě to. Proč tedy to zpoždění? Ačkoliv – opravdu o tom mohl přemýšlet...

„Takže se ti ten nápad líbí?" chtěla jsem vědět.

„Líbí," odvětil.

*****

„Prosím vás, nemohla byste mi poradit?" oslovila jsem v jídelně jednu Japonku, oblečenou do moderní evropské halenky a džínů. „Víte, jsem tady nová a ještě se tu moc nevyznám."

V Továrně jsem se s tradičními japonskými kimony nesetkávala, tady vypadali skoro všichni moderně.

„Beze všeho," svolila a zvědavě se na mě dívala. „Co si přejete? Vám snad dělá průvodce Hičihiko."

Byla v mém věku, odhadovala jsem ji na studentku, byla jen hezčí. Měla všechny vlastnosti, které mi chyběly. Drobnou štíhlou postavu, malé ruce, hladkou pleť i pečlivě upravené vlasy. Kdyby ji to napadlo, mohla by se ucházet o titul Miss. Doufala jsem, že mi u ní pomůže věkové spříznění, ale moc jsem si nevěřila, jsem tu přece cizinka.

„Věřím, že je to odborník," přikývla jsem. „Ale je to muž. Víte..."

„Aha!" zamrkala na mě šibalsky. „Také nechcete, aby kdekdo viděl vaše prádlo?"

„O tom jsem už slyšela," usmála jsem se. „V Evropě na to tak přísně nehledíme. Ale je toho víc, co si občas přejeme neukazovat. Někdy to jsou jen myšlenky."

„Máte pravdu. Nesedneme si někam stranou?"

Vyzvedly jsme si u pultu pití a pár zákusků. Já jsem si dala kávu, Japonka čaj. Pak jsme se přesunuly do rohu jídelny, kolem nás bylo několik řad prázdných stolů. Příhodné místo pro dívčí tajnosti.

„Říkají mi Kateřina," představila jsem se.

„Říkejte mi Aiči-san," řekla na oplátku. „Jste z Evropy? To je dobře, už jsem si vás špatně zařadila..."

„Odkud byste mě hádala?" usmála jsem se na ni.

„Víte, máte takovou... americkou postavu..." zarazila se.

„Myslíte si, že jen Američanky jsou tak tlusté?"

„Tak jsem to nemyslela, nechtěla jsem se vás dotknout!" zabrebtala.

„Nedotknete se mě," uklidňovala jsem ji, aniž bych změnila úsměv. „Jsem jaká jsem. I kdybych zhubla na kost, budu pořád takhle rozložitá. Mám zkrátka takové kosti a to kolem je jen... přívažek..."

Přimělo ji to k nechtěnému, marně potlačovanému úsměvu. Jak by taky ne! Svádět při mé postavě všechno na kosti...

„Odkud tedy jste?“ zajímala se.

„Z Čech,“ netajila jsem to před ní. „Předtím jsem studovala v Praze.“

„Čechy... taková... exotická země! Vy snad vůbec nemáte moře, že?“

„Čechy jsou uprostřed Evropy,“ kývla jsem. „Zemí bez vlastního moře je tam víc.“

„Někdy bych se tam chtěla podívat,“ řekla. „Slyšela jsem, že Praha je nejkrásnější město Evropy. A máte úžasnou hudbu. Byla jsem na českém koncertě v Tokiu.“

„Hudba je krásný obor,“ přikývla jsem. „Kéž by se lidé více věnovali hudbě než tomu, co jiným škodí!“

„Pravda,“ souhlasila. „Víte, někdy mě jímá závrať z toho, co tady naši muži dělají.“

„Myslíte továrnu?“

„Všechno tady!“ máchla rukou. „Z některých jde doslova hrůza. Vy jste se s tím ještě nesetkala? To snad není možné! Tady v továrně jsou takoví skoro všichni!“

„Všichni snad ne,“ zapochybovala jsem. „Například můj táta je z toho, chudák, ještě zmatenější než já.“

„Aha – vzali ho sem, protože je z rodiny,“ pochopila. „Ti jsou asi jediní normální. Ale někdo z vaší rodiny musí být... jejich... Jinak byste tu nebyli.“

„No – máte pravdu,“ přistoupila jsem na to.

„Ani mi neříkejte, kdo to je. Nejspíš bratr, když otec ne...“

„Vám ti... jejich... vadí? Nebo se jich bojíte?“

„Bojím,“ přiznala. „Víte, u mě je to bratr.“

„Bratra se snad bát nemusíte,“ chlácholila jsem ji.

„Kdysi byl jako ostatní chlapci. Dnes... ne že bych se ho bála dotknout, ale... zkrátka už to není on. Kdysi mi záviděl, jak snadno mi jde učivo ve škole. Dnes – nestačím zírat, prostě na něho nemám. Mohl by jít od hodiny na univerzitu, ale řekl, že tam nepůjde, protože ji nepotřebuje. Že už teď zná víc, než co by se tam mohl dozvědět. A nejhorší je, že mu to... věřím.“

„To by snad nebylo špatné,“ zastala jsem se ho.

„To ještě ne,“ vzdychla si. „Jenže – on sedí pořád u svého počítače, sotva vstane na jídlo, ale... nebudete mi to věřit, on prostě nechodí spát. Občas si lehne, ale má obrazovku i nad postelí a sleduje tam... a já přitom vůbec nechápu co!“

„Ještě si nezvykl obejít se bez obrazovky,“ komentovala jsem to. „Až se to naučí, sundá obrazovku ze stropu a vypne ji.“

„Myslíte, že pak bude spát, jako normální lidi?“

„To asi ne, ale nebude pořád koukat do obrazovky,“ usmála jsem se.

„Normální lidi v noci spí! Tohle je... on je možná démon... a přitom je to pořád můj nešťastný bratr! Co bych dala za to, aby byl zase normální!“

„Aby vám zase záviděl, jak vám to jde ve škole?“

„Já už nechodím do školy,“ řekla. „Dokončila jsem, nač jsem stačila, na universitu nemám, teď toho musím využít. Měla bych si najít zaměstnání, jenže jsem v Továrně a nikdo mě tu nepotřebuje.“

„Proč ne?“

„Protože tady všechno dělají roboti,“ řekla ukřivděným tónem. „Pro lidi jako já tu prostě není místo.“

„Máte v něčem nedostatek?“

„Co se týče nedostatku, na ten si stěžovat nemohu. Jak se zdá, bratr nás uživí, máme všechno co potřebujeme – až na televizi, ale jde to i bez ní.“

„Televize tu ale jsou,“ podotkla jsem.

„Jsou,“ přikývla. „Ale je tu špatný signál, chytáme jen čtyři stanice, z toho jedna je zdejší vnitřní. Zajímalo by mě zaměstnání ve studiu, ale tam se nikdo nedostane, studio je prý obsazené. Zbývající stanice jsou zvenčí, jsou to aspoň ty slušnější, bez reklamy, jako bývá ve většině stanic. Ale výběr velký není.“

„Já jsem v poslední době televizi nesledovala vůbec,“ přiznala jsem.

„Jestli jste studovala, nedivím se tomu,“ přikývla chápavě. „Při takové zátěži je televize jen přítěží. Ale kdybyste neměla co dělat...“

„Naštěstí mám i tady co dělat,“ přiznala jsem.

„Ale co děláte?“ ožila Aiči-san. „Tady je přece hrozná nouze o práci! Přitom jste tu nová... vám Hičihiko práci sehnal?“

„Budu pokračovat ve studiu,“ řekla jsem. „Pan Hičihiko mi řekl, že se tady vzdělání počítá jako práce.“

„Tak to ano,“ přikývla. „To se tu děje. Kdo má buňky na studia, pro toho je továrna ideální. A máte i větší naději na zaměstnání, až vystudujete. Tady seženete jen práci, vyžadující universitu – nebo raději dvě. Anebo... anebo musíte být jako můj bratr.“

„To je snad totéž,“ navrhla jsem. „Váš bratr má zřejmě na studium ty... buňky. Přála bych mu to.“

„On přece nestuduje,“ zavrtěla hlavou. „Dělá v továrně – až na to, že tam nechodí. Tvrdil mi, že pracuje na dálku...“

„Když je to možné, proč ne?“

„Je to démon...“ otřásla se.

„To si ve středověku lidé mysleli o kdekom,“ pokusila jsem se ji utěšit. „Dnes už se to tak nebere. Ani na čarodějnice už nevěříme.“

„Člověk, který vůbec nespí, nemůže být člověk!“

„Proč?“ udělala jsem udivený obličej. „Náhodou mi to pan Hičihiko vysvětlil, nic nemožného to není. I v přírodě žijí tvorové, kteří nespí. Tuleni, chobotnice... vlastně spí, ale jen na půl hlavy a druhá půlka hlavy je vzhůru. Normální lidé to zatím nedokáží, ale naučit se to dá a pak se vám zvenčí může zdát, že takový člověk nespí vůbec. Ale není to tak, on prospí dokonce většinu dne – jenže jen napůl.“

„To přece není přirozené!“ vzbouřila se Aiči-san. „Co svět světem stojí, nikdy to lidé nedokázali!“

„Co svět světem stojí, lidé neuměli létat,“ opáčila jsem. „Dnes létají.“

„Ano, ale pomocí letadel, techniky!“

„Co svět světem stojí, lidé nedokázali ani malovat bez barev. Dnes to pomocí počítačů dokáže kdejaké dítě.“

„Ano, ale zase je v tom technika!“ namítala. „Jenže když člověk skočí ze skály bez techniky, i kdyby to byl obyčejný padák, roztříští se na kusy.“

„Ano, technika v tom je,“ připustila jsem. „Ale na rozdíl od létání, které se naučit nedá, spaní na půl hlavy se naučit dá. Techniku potřebujete jen na počátku. Jakmile se to naučíte, obejdete se bez ní. Něco vzdáleně podobného je v medicině. I tam technika občas pomáhá a pak už to tělo zvládá samo.“

„Ale tím jen posílíte něco, co mělo fungovat samo!“ namítla.

„V případě polospánku jen posílíte, co u chobotnic a tuleňů fungovalo dávno před námi. Máme to v genetické výbavě, jen jsme to nepoužívali, je to takové krátké spojení na

společné předky, ale jakmile se cestička propálí, jde to i bez techniky. Dokazuje to, že je to možné. V přírodě platí, když se nějaký orgán nepoužívá, atrofuje, ztrácí se. Dodnes máme v těle zbytky orgánů, u jiných tvorů funkčních. Třeba slepé střevo – u člověka je zbytečné, takže nám nevadí jeho chirurgické odstranění a spousta lidí žije bez slepého střeva. Ale kdysi mělo význam a tehdy by jeho odstraněním hrozila smrt...“

„Říkáte to nějak moc vědecky, nerozumím vám,“ přerušila mě.

„Aha... omlouvám se. Jako studentka používám odborné vyjadřování,“ připustila jsem. „Nevadí, zkusím to podat lidsky. Spaní na půl hlavy není nepřirozená vlastnost. Jen ji lidé dlouho nepotřebovali a zapomněli ji. Když si pomůžete technikou, obnoví se. Zkrátka si vzpomeneme, jak to dělali naši dávní předkové. Není na tom nic démonického, to se můžete naučit také.“

„Říkáte?“

„To vím velice dobře, mě to naučili také,“ přiznala jsem.

„Vy jste... taky...“ podívala se na mě znenadání Aiči-san ustrašeně jako na jedovatého hada.

„Ano, také umím nespat,“ ujistila jsem ji co nejklidněji, jakoby o nic nešlo. „Je to opravdu užitečné, přidá vám to denně několik hodin volného času a pro studenty jako jsem já je to k nezaplacení. Normálně trávíte třetinu života spánkem. Bylo to pro mě zpočátku také nezvyklé, ale zvykla jsem si. I pak je dobré třetinu dne – nejlépe v noci – klidně ležet, aby si odpočinulo i tělo, ale hlava vám zůstane svěží prakticky pořád. Podívejte se, spousta lidí neumí jezdit na kole a závidí to ostatním. Ale stačí se to naučit a může jezdit každý, komu slabost nezabrání na kolo vylézt. Jakmile se to jednou naučíte, umíte to na celý život, i když to pořád nepoužíváte.“

„Jak se to ale shoduje s tím, co jste říkala předtím?“ dívala se na mě podezíravě. „Když se něco neužívá, zapomene se to, nebo si to pamatujete na celý život?“

„Některé vlastnosti jsou trvalé jen pro vás. Jízda na kole je na celý váš život, ale vaše děti tuto znalost nezdědí. Chtějí-li jezdit na kole, musí se to samy naučit.“

„No dobře, ale... jak se to dá naučit?“

„Je to poměrně jednoduché,“ ujišťovala jsem ji. „Nasadíte si na čelo takovou pásku a ten, kdo vás bude učit, vás pomocí té pásky...“

„***Hačimaki***?!“ vyjekla. „Tu nosí můj bratr pořád! Mám strašné tušení, že právě ta páska se sluncem z něho dělá démona!“

„Páska sama z vás démona neudělá,“ chlácholila jsem ji. „A dá se přece sundat.“

„Jenže můj bratr ji nesundává! Nikdy! On se s ní snad i sprchuje!“

„Poslyšte – bílá páska na čele s červeným sluncem uprostřed... nebylo to kdysi vaše válečné znamení?“

„Ano, hačimaki se tak používaly... ale ne vždycky... měly přinášet štěstí a odrážet zlo, hlavně démony, nasazovaly si ji i ženy před porodem, ale teď... v Továrně ji nosí skoro všichni... vy ji naštěstí nemáte...“

„Nevěřím, že by páska udělala z člověka démona,“ řekla jsem. „Měla jsem ji přece také, když mě učili spát na půl hlavy. Neměla jsem ale vaši hačimaki, bílou se sluncem. U nás se nosí obyčejná strakatá čelenka a nikdo jí nepřikládá ten význam jako vy.“

„Takže to umíte taky? Vždyť je to nepřirozené!“ vybuchla.

„Jak se to vezme,“ pokrčila jsem rameny. „Úplně nepřirozené to není, když se to vyskytuje i v přírodě. Jde o to překonat nevědomost a naučit se to. Pro mě jako pro studentku je to úžasný dar. A obecně pro každého, kdo potřebuje přemýšlet. Ostatním to tolik nepřinese. Je to něco jako nespavost. Jistě to znáte – myšlenky bloudí sem a tam, ale

usnout ne a ne. Pak je lepší vstát a nespavost využít aspoň na čtení knížky, když už žádné lepší využití nemáte. Já jsem jako studentka popadla vždycky učebnici.“

„Jenže když probdíte noc, druhého dne za nic nestojíte. Usínáte v chůzi, nemůžete se na nic soustředit...“ připomněla mi.

„Ano, to také znám z dřívějška. A nemusí to být jen po probdělé noci, dříve na mě občas přicházela nečekaná ospalost i ve dne. To už se mi teď nestává. Přesněji – kdykoliv ve dne pocítím ospalost, klidně dovolím ospalé půlce hlavy usnout, ale ta druhá půlka bdí a až si odpočinu, vyměním si je. Zvenku to ani není znát. Chce to ale nějakou zajímavou činnost i pro noční hodiny, byla by škoda promarnit ten dar na nesmyslech. Jako studentka mám naštěstí stále o čem přemýšlet. Hlavní je, že jsem pořád svěží, jako kdybych se každou noc dobře vyspala. A přitom nespím už pěkných pár měsíců.“

„Vy vážně věříte tomu, že to z vás neudělá...“

„Vypadám snad jako démon?“ usmála jsem se.

„No... nevím...“ strachovala se.

„Má to jen jednu nevýhodu,“ pokračovala jsem klidně. „Nepřenese se to na děti, není to dědičné. Ale u těch nejmenších je snad lepší, když většinu času prospí, beztak potřebují na růst klid. Myslím si, že malé děti, dokud jsou ve vývinu, by se to učit ani neměly, nejdřív tak od šestnácti let... na ten problém mám ještě dost času...“

„Vy byste to nechala udělat... i svým dětem?“

„Až od šestnácti let, dříve ne,“ ujistila jsem ji. „Nechtěla bych jim brát dětství. Kromě toho se neví, jak se to bude projevovat v těhotenství. Možná bude lepší spát v té době normálně.“

„A nebojíte se, že by to vašim budoucím dětem ublížilo, už když to děláte teď?“

„Podle toho, co o tom vím, se ani nebojím. Zatím se na dítě nechystám, nejprve chci dostudovat – ale ve studiu mi to hodně pomáhá. Třeba by to pomohlo i vám!“

„Já studovat nemohu, nemám na to,“ řekla rychle, ale s trochou smutku.

„Tomu se mi ani nechce věřit,“ popíchla jsem ji. „Váš bratr na to má? Předtím jste přece byla lepší než on!“

„Nevím,“ řekla nerozhodně. „V Evropě je to možná jinak, ale u nás...“

„Máte pravdu, neznám Japonsko natolik, abych vám mohla poradit,“ přiznala jsem. „Zatím jsem se trochu seznámila se zdejší Továrnou. Ale má dojem, že právě Továrna se Evropě hodně podobá. Neodvážím se vám nic radit, ale mně dala možnost pokračovat ve studiu a byla bych strašně hloupá, kdybych toho nevyužila.“

„Ano – ale pak za to bude po vás něco chtít, ne?“

„S tím počítám,“ pokrčila jsem rameny. „Každý systém, který dává nějaké výhody, za ně něco chce, ať je tím systémem stát, Továrna nebo rodina. V Evropě máme hezkou pověst o muži, kterému stačily k životu denně tři mince – a to ještě jednou mincí splácel dluh a druhou půjčoval, takže mu zůstala jen jedna. Máte vy také něco takového?“

„Nevím... Co to znamená...?“

„To znamená, že ten muž živil otce – a vracel mu tak dluh, neboť otec ho vychoval. Sám navíc živil syna – to byla ta půjčka. Kdo nesplácí dluhy, nemá čest a kdo nepůjčuje, nemá rozum, to byl význam té pověsti.“

„Hezká pověst. U nás je to princip ***giri a nindžó,*** povinnosti k dětem a k rodičům. Teď se ale víc prosazuje americký způsob: **Každý ať pádluje svoji kanoi.** Děti jsou překážkou kariéry a starých je třeba se rychle zbavit... Ale i v Evropě prý máte potíže s malým počtem dětí, ne?“

„Máme," přiznala jsem. „To hloupé ***pádlování vlastní kanoe*** dorazilo i k nám. Nejsou ale naše původní principy i pověsti hezčí? Já chci mít aspoň čtyři děti a své rodiče nechci opustit. Ale všimněte si, jak se lidé navzájem chovají tady v Továrně. Každý se poctivě stará o své bližní, ne aby každý pádloval svou kanoi a ostatní nepozorovaně potápěl. To přece ani nemůže být démonické. Nevychovává démony spíš ta osamělá kanoe?"

„Možná," připustila. „Vy byste mi tedy radila... nechat se taky naučit..."

„Radit vám nebudu, na to bychom se musely lépe znát," odmítla jsem. „Jen jsem vám předvedla můj pohled na vaše obavy. Já se toho nebojím, považuji to za dar, ačkoliv uznávám, že to strach vzbudit může. Rozhodnutí ale bude na vás, vždyť ani nevím, jestli toho daru vůbec využijete."

„A říkáte, že... ta hačimaki... se dá sundat kdykoliv?"

„Požádejte svého bratra, ať si ji na chvíli sundá, a uvidíte."

„Ale kdyby byl..." nedořekla.

„Není démonem," ujistila jsem ji. „Nevím, jak je tomu u vás, ale u nás se démoni o své sestry nestarají. Nechávají je dopádlovat svoji kánoi třeba až k vodopádu."

„Máte snad v Evropě také démony?"

„V naší rodině určitě ne. Ale těch amerických, kteří si zásadně hledí jen a jen svého a na druhé nehledí, je dneska i u nás víc než dost."

„Tak to není jen u nás!" vzdychla si.

„Není. Škoda," řekla jsem.

*****

Rozešly jsme se s Aiči-san v pohodě. Nevím, jestli jsem překonala její odpor k démonům, ale udělala jsem co jsem mohla. Japonci si do soukromí nikoho jen tak nepustí a dostat se k ní blíž bych považovala za malý zázrak.

Vrátila jsem se tedy k našim a ochotně se s nimi podělila o své dnešní dojmy. Na oplátku mi ukázali nově zařízený byt. Nábytek už byl na místě. Ložnice měla patřit rodičům, takže tu byly dvě skoro evropské pohovky, do nichž se ukládaly přikrývky. Tím ale byla malá ložnice plná. V maličkém obývacím pokoji byla pohovka pro mě, stoleček a dvě křesílka. Ani tady již mnoho místa nezbývalo. Ještě že kuchyňka vypadala skoro evropsky a vedle linky zbylo místo na obyčejný kuchyňský stůl se čtyřmi židlemi.

Proč čtyři, když jsme tři? Ale i stůl má čtyři nohy.

Nevděčník Punťa mi sice přátelsky olízl ruku, ale tím považoval povinné přivítání za vyřízené a šel si lehnout na nevelký kobereček, původně určený do ložnice. Zabral si jej jako pelíšek a zavrčel na mě, když jsem se přiblížila. Pochopitelně – za vůdce smečky uznával jen tátu.

Rodiče mě poslouchali skoro nábožně. Už to, že jsem se v Japonsku domluvila! Co budu dělat, jak se máme chovat k sousedům a další podobné otázky jsem jim mohla bohužel zodpovědět jen částečně, sama jsem se tu natolik nevyznala. Dost je zklamalo, když jsem jim vysvětlovala sousedské vztahy: Japonci si skoro nikdy nezvou cizince do domů či bytů. Jednak by se tam nevešli, ale především, tady se to prostě nedělá.

„To abychom tu žili jako kůly v plotě!" posteskl si táta.

„Nebudeme tady žít věčně," ujišťovala jsem je. „Taky si myslím, že se pokusíme vrátit se domů do Čech, jakmile to půjde. Teď to ale nejde. Počkáme, až se to v Čechách uklidní. Měli bychom být zatím Japoncům za azyl vděční."

„No, uvidíme!" povzdychl si táta. „Když už tady budeš bydlet s námi, budeš chodit nakupovat. Ty se v jejich obchodech spíš vyznáš."

Co jsem jim na to měla říci?

Že se v tom nevyznám o nic víc než oni? Budu se tu asi muset pořádně rozhlédnout.

No co! Uvidíme!

*****

Ohlasy na naše pirátské noviny i vysílání se začaly různit.

S tím jsme vlastně počítali. Ale ne tak, jak se to vyvíjelo.

Nečekala jsem tu čest, že mě nazvou nejnebezpečnější osobou na světě, pokud ne ve vesmíru. Odměna za mou hlavu – živou nebo (raději) mrtvou – dosáhla astronomické výše pěti set milionů. Zprvu to bylo jen za vypátrání, teď už rovnou za likvidaci všemi prostředky. Marcelovi ocenili hlavu na polovinu. Ani to nebylo málo, když odměna za dopadení jakéhosi žabaře Usámy Bin Ládina zůstala hluboko pod námi. Nejlepší obranou je odjakživa útok a když vyjde najevo hodně velké darebáctví, začne se hledat viník – ne ten, kdo to vyvedl, ale kdo to zveřejnil. Toho je třeba najít a zastřelit, neboť věděl příliš mnoho. Každému soudnému člověku muselo být jasné, jak je to uhozené. A to se nám neodvažovali pravdivě přišít potopení americké flotily u Somálska, které se neobjevilo v žádných zprávách. Příbuzní posádek lodí i pilotů na dotazy, proč jim přestaly docházet zprávy od jejich blízkých, dostali jen stručné vysvětlení: mise, které se váš syn/bratr/známý účastní, podléhá informačnímu embargu, o jehož ukončení budete informováni, jakmile bude uvolněno.

Že se o jejich syny/bratry/známé už dávno podělily ryby Indického oceánu, se asi měli dozvědět co nejpozději. Zajímalo mě, jak to odpovědná armádní místa okecají, ale to se přece dělo už předtím. Kolik tisíc lidí se tam již spokojilo soustrastným dopisem, podepsaným osobně jejich presidentem? A většina z nich to ještě přijala jako čest!

Tím, že zkázu flotily nepřiznali, snad udrželi mýtus o neporazitelnosti námořnictva, ovšem problémy s pozůstalými tím jen odsunuli. V dobré víře, že na příznivější dobu, ale kdyby věděli, jak to doopravdy bylo, měli by mnohem lépe podloženou odměnu za mou hlavu. Škoda, že zatím nikdo netušil, co se tam toho dne vlastně stalo!

Americká media raději zahájila obrovskou kampaň proti ***bezectným hackerům,*** kteří se pokusili „*podlomit vlastenectví občanů Spojených států lživým obviněním bez důkazů*“. Největší potíž byla, že nikdo neměl tušení, ze které strany náš hackerský útok přišel a už vůbec, odkud přijde další. Argumentům, že Američané ani nejsou schopní podlostí, jako je genocida, neboť si opravdově váží lidských životů, věřilo málo lidí i v Americe, na kterou se mediální kampaň omezila. Před zbytkem světa předstírali hluboké rozhořčení nad absurdním obviněním. Naštěstí pro ně byl zbytek světa v šoku, Evropa se neodvážila ani pípnout, Rusové raději mlčeli, aby nikoho nenapadlo obvinit je ze zkázy amerických lodí, o které díky vlastním satelitům věděli, ale kterou si ani jejich špičkoví vojenští experti nedokázali vysvětlit. Koho by napadlo, že ty lodě potopily vlastní střely? Čína raději zaujala pozici mrtvého brouka. Těžko zaujímat stanovisko, když nic nevíte. Možná by nemlčeli, kdyby věděli, že právě jejich lodě měly být cílem těch nesmírně účinných střel, ale to jsou jen dohady. Co kdyby...

Svět setrvával v nejistotě – a v trapném mlčení.

*****

Obávala jsem se, aby někdo z Továrny nezískal chuť na miliony dolarů odměny, ale Hičihiko mě ujistil, že to nikoho ani nenapadne. Při zařizování bytu naši úmyslně vynechali televizor – na televizi zanevřeli, když nás majitel vyhazoval z bytu, zatímco se v českých zprávách komentátoři jen rozplývali, jak se nám dobře vede. Tady by pro ně ani neměla smysl, když neznali japonsky, ale ani by nepřijali nic, co nebylo nutné k životu. Já jsem ale bez zpráv z poslední doby nebyla. Byly v archivech Továrny a při té příležitosti jsem

zjistila, že tu není jen oficiální kanál továrního studia, ale že továrna spravuje vysílání všech čtyř stanic, dostupných na svém území.

Pravda, byli jsme v horském údolí mimo dosah pozemských vysílačů. Ale Učitel se zasadil, aby tu nebyly ani satelitní přijímače. Nevěřil snad těm, pro které byly televizory jedinou bránou k získání informací? Faktem bylo, že ve zdejších zprávách byly naše pirátské akce se všemi podrobnostmi, jaké svět nikdy nezískal, ale – bez odměny za moje a Marcelovo dopadení.

Virtuálové měli ale přes hintysy zprávy z celého světa a z první ruky. Učitel zřejmě věřil, že Kodex Virtuálů na území Továrny dodržíme.

Všichni bez výjimky?

*****

Rána do zad

Nechte si ty bláboly, že to není možný, když se to děje!
Žádná jiná možnost prostě není! Dělá to někdo od vás!
Najděte tu svini sabotérskou a zastřelte ji, ať už zmizí!
(Odposlechy telefonních rozhovorů špiček Pentagonu a CIA).

To, že jsme na mediální kampaň nereagovali, neznamenalo, že bychom ji nesledovali. Ale je třeba uznat, že jsme nechali protivníka vzpamatovat se a zvednout hlavu.

Ve Spojených státech se to projevovalo vzestupem vlastenectví. Nikdo už nevyvěšoval americké vlajky na půl žerdi na znamení hanby – a kdo by to dělal, mohl počítat přinejmenším s vytlučenými okny.

Televize byly plné reklam: Naplňte občanskou povinnost – vstupte do Marines! A náborová centra US Marines opravdu přetékala zájemci o službu u námořnictva. Ne že by předtím zela prázdnotou, ale až teď se tam netrhly dveře! Předtím Marines přijaly do svých řad kdekoho, teď si mohly vybírat.

Vojtěch mi brzy vyřídil pozvání k Učiteli, panu Šoiči Nakamotovi.

„Umíš se už na takové návštěvě chovat jako místní, nebo to ještě bereš evropsky?“ zeptal se mě.

„Upřímně řečeno, spíš evropsky,“ vzdychla jsem si. „Nebo mám raději čekat, až se mě na něco zeptají?“

„Byl bych raději, kdybys to vzala podle zdejších zvyklostí. Ne protože jsi hostem, ale vždycky je zdvořilejší nehádat se.“

„Dobře, zkusím to,“ přikývla jsem.

Tentokrát bylo u Učitele lidí víc. Kromě Marcela seděli u nízkého stolu dva Japonci s páskami hačimaki. Pana Hičihiko jsem znala, dalšího ne.

„Posaďte se k nám!“ vyzval mě Šoiči Nakamoto, Učitel.

Marcel se ihned odsunul stranou, abych měla místo u stolku. Teprve teď jsem si tam všimla kromě obvyklých mističek i rozevřeného notebooku s obrázkem jakéhosi japonského chrámu.

„S ohledem na naše evropské hosty vynecháme úvodní zdvořilosti,“ začal pan Šoiči Nakamoto. „Neznají je a nevěděli by, co mají dělat.“

Podívala jsem se na Marcela, ale jen se lehce usmál a mlčel. Zřejmě to byla nejlepší cesta, jak se vyvarovat trapných faux-pas. Zdejší zvyky jsme neznali a nevěděla jsem, jak se mám při zdvořilostních obřadech chovat.

„Přejdeme tedy raději rovnou k věci,“ pokračoval pan Šoiči Nakamoto. „Dostali jsme se do nepříjemné situace. V celém světě zřejmě není nikdo, kdo by jevil snahu potrestat zločiny v Somálsku. Upřímně řečeno, očekávali jsme, že se k ničemu neodhodlá Evropa, o vazalech, jako je naše vláda, také nemluvě. Ale měli jsme za to, že Rusko a Čína podniknou alespoň nějaké kroky k veřejnému odsouzení zločinů a že se Spojené státy postarají o jejich vyšetření a potrestání. Prosím, příteli Hičihiko, co si o tom myslíte?“

Aj! Ve zdejší zdvořilosti se nevyznám, ale pochopila jsem, že to není typicky japonské jednání. Japonci se neoslovují křestními jmény, používají jen příjmení. Nehledě na to, že pojem křestní jméno je příliš křesťanský.

„Mám nepříjemný dojem, že se všichni bojí, aby nebyli spojováni se ztrátami, které tam Američany potkaly. Nechtějí se stát obětí odvetné akce.“

„Děkuji. A vy, příteli Takidžiró?“

Takidžiró byl mladší než Učitel i než Hičihiko, to jediné jsem si troufla odhadnout.

„Více jsem spoléhal na cit Američanů pro fair-play," řekl zpěvavým hlasem. „Při každém setkání jej vystavují na odiv, ale uplatnit jej nedokáží."

„Budeme o tom uvažovat. A vy, příteli Marceli?"

„Myslím, že jsme je špatně odhadli," řekl klidně, uvážlivě Marcel. „Ti z nich, kdo smysl pro fair-play mají, zůstali příliš dlouho v šoku. Ti, kdo vyžadují smysl pro fair-play jen u svých protivníků, se zkrátka vzpamatovali dřív. Ten šok měl být podle mého názoru mírnější."

„Můžete mít pravdu. A vy, slečno Katko?" obrátil se Učitel ke mně.

„Možná by měl být mírnější," přidala jsem se k Marcelovi. „Ale možná měl být naopak těžší, měli jsme ukázat světu skutečnost i s těmi potopenými loděmi. Viníci by se i pak vzpamatovali dřív, to je přece logické, když jim jde o kůži, to je v jistém smyslu výhoda. Na fair-play bychom se ale spoléhat neměli. Jak může mít smysl pro fair-play někdo, kdo je schopen vymyslet a uskutečnit tak zákeřnou akci? I u ostatních stačilo udeřit na vlasteneckou strunu a až na malý počet výjimek strhli celý národ. Nesmíme zapomínat, že mají k dispozici všechno – moc, média i peníze."

„Děkuji za upřímný názor," přikývl Učitel. „Ale co na to vy, Vojtěchu?"

Strnula jsem. Ještě nikdo, co si pamatuji, nahlas Vojtu neoslovil. Ani já.

Na stole se na obrazovce objevila tvář mladíka. Nebyl to Japonec, ale Evropan. Měl možná trochu české rysy – že by to byla jeho pravá podoba? Tvář se ale pohybovala, nebyla to tedy pouhá fotografie.

„Částečně souhlasím se všemi," řekl Vojta – a teprve po hlase jsem poznala, že je to skutečně on. Až na to, že mluvil plynně japonsky a jak jsem stihla rozpoznat, ústa se mu tak pohybovala. Neslyšící Japonci se schopností odezírat řeč z úst by mu rozuměli. Vypadal teď jako člověk, ačkoliv si lidskou tvář zřejmě jen vytvářel.

„Není to ale tím, že by se Rusové, Číňané i Evropané báli odvety," pokračoval. „Zachytil jsem tajné instrukce jejich diplomatům. Mají příkaz zachovávat přísnou zdrženlivost, bez náznaků, co si o tom myslí. Zkrátka to ponechali na Američanech. Nebyl to špatný tah. Doposud je vždycky kryli. Haagský soud, tvrdě trestající provinilce i obětní beránky na straně Srbů, Chorvatů, Slovinců i Albánců, vytrvale kryje zločiny Američanů a zásadně odmítá srbské žaloby. Dnes jim všichni dali příležitost uplatnit jejich pověstný smysl pro fair-play a vyřešit si to mezi sebou, což vypadalo jako důvěra. Pochopitelně se nejdřív vzpamatovali voldemorti, těm by při trestání zločinů šlo o kůži. Takže žádné odsuzování nebude, mají to pevně v rukou."

„To jsme ale měli očekávat," přikývl Učitel. „O tom přece víme."

„Víme – a přece jsme jim tu příležitost dali," pokračoval Vojta. „Já to ale za chybu nepovažuji. Dali jsme jim šanci, ačkoliv jsme předem věděli, že ji zahodí. Dali nám tím do rukou argumenty, zhroutil se jim dlouho a pracně budovaný mýtus o dodržování fair-play a každý nestranný člověk dnes jasně vidí, že je to chiméra. Kolik legend vybájili, kolik tisíc filmů natočili, kde ukazují své hrdiny v tom nejlepším světle! Teď se ale ukazuje pravda."

„Není to trochu drahá pravda?" zkusila jsem se ho zeptat.

„Je," nedal najevo, že by mu mé vskočení do řeči vadilo. „Ale dražší to bude pro ně, až se zase budou chtít dovolávat fair-play druhých. V Japonsku odjakživa platí, o kredit přijdete snadno, ale získat jej zpět je už nemožné."

„U nás v Evropě ne?"

„U nás v Evropě lidé volí znovu a znovu stejné politiky, kteří jim už jednou lhali. Japonsko má také své chyby, ale líbí se mi, že dodržování slova je tu ***giri,*** povinnost."

„Japonsko nechme stranou," ujal se opět slova Učitel. „Co navrhuješ udělat pro příští období?"

„Navrhuji založit virtuální organizaci hackerů, umístěnou do Spojených států. Když už si ji voldemorti jako obětního beránka vymysleli, ať ji mají. Jenže nebude bezzubá, jak čekají. Oficiálně se přihlásí ke zničení americké flotily u Somálska. Nevinným to neublíží, každý zátah na hackery se nutně mine účinkem."

„Opravdu to neublíží nevinným?" zeptal se opět Učitel.

„Jako nejrychlejší hacker to snad mohu posoudit," usmál se Vojtův obraz. „Může se stát, že kvůli nám přijdou na pár pravých hackerů. Nejsem schopen posoudit jejich pohnutky, ale posuďme výsledky jejich činnosti. Jediným přínosem je asi neustále zlepšování antivirových programů – které by bez nich nebyly vůbec nutné. Původní, viry byly primitivně škodolibé, ale dalo se tvrdit, že byly převážně neškodné. Ta doba trvala jen krátce. Pak se objevily viry vysloveně destrukční – někdo mohl mít škodolibou radost, když virusem smazal tisícům lidí data. Nazval bych to ale jen vandalismem. Dnešní hackeři ale přešli na komerci. Pokoušejí se získat přístup k cizím kontům a vyloupit je. To už jsou sprosté krádeže, nic nevinného. Když se pár takových hochů dostane do vězení, litovat je nebudu."

„To říkáš ty, veliký hacker?" neudržela jsem se.

„Neukvapoval bych se tak," zarazil mě Učitel. „Vojtěch nikdy nevybíral cizí konta. Často naopak okradeným pomáhal. Hrál se žraloky falešnou hru, jakou oni hrají se svými obětmi, ale porážel je jejich vlastními zbraněmi výjimečně čestně i v rámci jejich falešných pravidel. Měli proti němu stejné možnosti jako on proti nim."

„Proti němu nikdy nemohli mít stejné možnosti!" opáčila jsem.

„Mají proti němu jiné výhody," zastal se ho Učitel. „Jsou bezohlední, nedrží slovo a ostatní lidi považují za své otroky."

„Což není omluvou v případě potopení jejich lodí."

„U potopené flotily jsou dostatečnou omluvou cisternová letadla na její palubě. Za první světové války sledoval v Evropě dodržování Ženevských konvencí Červený kříž. Povraždit zajatce byl válečný zločin, ale inspektoři nesměli proti postřílení zajatců ani pípnout, když dostali jako důkaz viny zadrženou chemickou munici nebo střely dum-dum. To stačilo k popravě všech, nejen těch, kdo o ní věděli. Což je podle mého totéž."

„Možná," ustoupila jsem. „Ale radši bych, kdyby to šlo méně krvavě."

„My také, ale byla by chyba nechat vrahy bez trestu."

„Vymyslíte-li, Kateřino, lepší druh trestu, sem s ním!" vyzval mě pan Hičihiko.

Tím mě utřel jako tabuli, ale protože o žádném lepším způsobu nevím, neznamená to snad, že neexistuje. Jde o to něco vymyslet!

„Vraťme se raději k zamýšlené fiktivní organizaci hackerů," ukončil to k mé úlevě Učitel. „Máte nějakou představu, Vojtěchu, jak to udělat?"

„Mám," přikývl. „Založím pohyblivou stránku, kde bude všechno potřebné. Včetně videozáznamů ze střel."

„Pohyblivou stránku...?" zarazil se Učitel.

„Pohyblivou," opakoval Vojtěch. „Podívejte se, co se stane, až se tahle stránka objeví na veřejnosti? Voldemortům bude tak nepříjemná, že se ji pokusí umlčet. I kdybychom ji nakrásně dali do některé nezúčastněné země, dosáhnou jejího zrušení. A navíc by mohli proti té zemi zahájit sankce a kdovíco ještě. Co se ale stane, když zjistí, že se nepříjemná stránka nachází na některém serveru Pentagonu?"

„Smažou ji tím rychleji!" odpověděl mu rychle Hičihiko.

„Jistě, najdou ji a smažou," přikývl Vojtěch. „Pak, aby se ubezpečili, si ji zkusí znovu vyvolat – a ejhle, stránka nezmizela! Jen se přesunula na server Bílého domu. Jak se to ale může stát? Jak asi víte, jméno stránky je svázané s číselnou internetovou adresou a když ji chce někdo navštívit, přeloží mu nejbližší server její jméno na konkrétní číslo. Jenže ve chvíli smazání obsahu stránky se překládací algoritmus změní. Neukazuje na smazanou stránku, ale na předem přichystanou kopii. Nesmazatelná stránka bude vždycky na vládním nebo armádním serveru – voldemorti přece nebudou trestat sami sebe. Až kdyby si zablokovali a znemožnili vládní i armádní sítě, objeví se to i na civilních – nejlépe u těch největších vlastenců."

„A jak tě znám, budeš se při tom královsky bavit!" řekl pan Hičihiko.

„To záleží na tom, kdy je to omrzí," zasmál se Vojtěch. „Počítám, že jim brzy dojde, jak je zbytečné mazat stránku, kterou si už stáhlo pár milionů lidí. Určitě se najde víc kopií i v jiné zemi. Zajímá mě, jak dlouho potrvá, než jim dojde, že je nad jejich síly chytit toho hackera při činu."

„Ten nápad se mi začíná zamlouvat," podotkl Učitel. „Jistě bys to nenavrhl, kdyby sis nebyl jistý proveditelností. Je někdo proti?"

Proti nikdo nebyl.

„Ani vy, Kateřino?" obrátil se pro jistotu přímo na mě.

„Ani já nejsem proti," odvětila jsem. „To snad nebude tak krvavé."

Zapomněla jsem ale v té chvíli na jedno.

Člověk má vždycky jen naději.

Nikdy ne jistotu.

*****

Třetí mediální útok byl nejsilnější. Smyšlená parta hackerů, nazývající se ***Freedom for World*** neboli ***Svobodu světu*** zasadila bezesporu nejtěžší ránu americkému sebevědomí od Pearl Harboru. Internetová stránka ***Pravda o Somálském horroru*** obsahovala osmačtyřicet videozáznamů, začínajících šílenými skoky z katapultů do bezmračné oblohy a končících gejzírem na vodní hladině pár metrů od lodních boků. Ačkoliv tím záznamy končily, bylo všem jasné, že krátce poté rozervou pancéřové boky lodí těsně pod hladinou obrovskými jeskyněmi se zubatými okraji roztržených plátů, kudy pak voda zalije lodě váhou, které nic neodolá.

A desítky statických obrázků, nůžkami času vystřižených z předchozích filmů, aby doložily klíčové okamžiky tragédie.

Cisternová letadla, která podle francouzského lékaře roznesla smrt pro jeden a půl národa, pečlivě vyrovnaná na palubě letadlové lodi, neboť pro velké stroje není dost místa v podpalubních hangárech, ukazovala způsob provedení genocidy.

Na pozdějším snímku byla tato letadla bezmocně padající do moře ze smrtelně nahnuté paluby potápějící se letadlové lodi, zatímco kolem ční nad hladinu už jen vršky palubních nástaveb doprovodných lodí.

Všechny se brzy sejdou – na dně. Až na necelou stovku námořníků na několika pomocných a nafukovacích člunech, zachráněných později ruskou válečnou lodí.

A nakonec spirály smrti, opsané posledními dvěma střelami, které se vrátily potopit lodě, ze kterých byly před okamžikem katapultovány.

Tato videa jsou skutečná! Žádné animace!

Stejný obraz dostávali přes satelity operátoři střel!

Proč byly naše lodi potopeny našimi vlastními střelami?

Kdo řídil tyto posly smrti?

Uvěříme, že jde jen o rafinovanou sebevraždu operátorů, kteří smrtící střely vypustili, měli je navést k cíli a místo toho je obrátili proti vlastním – ale i proti sobě?

Anebo je řídil někdo jiný? Ale kdo? A odkud?

Proč byly vůbec vypuštěny?

Neměly zakrýt genocidu Somálců likvidací nežádoucích svědků?

Titulky přímo bulvární, ale podepřené nezpochybnitelným obrazovým materiálem. Odkazy na stránky, umístěné na mnoha dalších stránkách, aby nebyly přehlédnutelné pro většinu uživatelů internetu. Nabouraná úvodní stránka Google, vnucující uživatelům stránku *Pravda o Somálském horroru*. Diskusní fórum, přetékající reakcemi čtenářů. Stránka *Pravda o Somálském horroru* se stále rozšiřovala. Nabalovaly se na ni další a další doplňky, ale stoupalo i počitadlo mocenského smazání, dokazující zoufalé, ale dosud marné snahy o její vypátrání a umlčení.

Včetně jejich tvůrců...

*****

Vojtěch věnoval fiktivním hackerům malou část své obrovské kapacity a podle pana Hičihiko se při tom královsky bavil, ale on v téže době probíral desítky, možná stovky a tisíce dalších aktivit. Nedala bych nic za to, že trvalé zavěšení na mě představovalo jen miliontinu jeho kapacit. Dodatečné doplňky časem převýšily velikost původní stránky a odštěpovaly se od ní jako další linie. A všechny byly současnému systému stejně nepříjemné.

Na stránce se objevily záznamy telefonních hovorů. ***Svobodu světu*** se nezastavila před odposlechem telefonů, zákonem vyhrazeným policii a i to jen se svolením soudu.

Po zveřejnění prvních se v diskusích zvedla nefalšovaná vlna odporu. Diskutující se spravedlivě hněvali na ***bezprecendentní porušování lidských práv,*** jenže hackeři brzy připojili podstránku věnovanou odposlechům, kde dokazovali, že u americké policie jsou odposlechy bez vědomí soudu běžnou praxí a k porušování práv dochází tak často, jak nikdo ani netuší. A zdaleka vždy nešlo o nevinné případy. Policisté předávali ze známosti i za úplatek obsah odposlechů dalším osobám, což byl podle amerických zákonů trestný čin s přitěžující okolností zneužití pravomocí.

Odposlech je snadnější než si myslíte a my používáme pouze to samé, čemu jste vy všichni vystaveni denně – zněla jednoznačná odpověď hackerů.

Na dalších audiozáznamech byly i šťavnaté výrazy, kterými častovali své podřízené šéfové informačních a bezpečnostních agentur.

Marně. ***Svobodu světu*** se zdála být nepolapitelná.

Policisté už byli zoufalí. Stále častěji se v telefonech ozývalo obávané spojení slov ***Národní zájem.*** Na příkazy šéfů odpojili satelity, pak i světelné kabely, propojující Severní Ameriku se zbytkem světa. Kdyby bylo centrum ***Svobodu světu*** mimo kontinent, měly nenáviděné stránky zmizet a přestat se obnovovat. Jenže to se nestalo. Pelenitová síť nebyla tak hustá jako internet, ale byla rychlejší.

„Ti smradlaví kojoti jsou opravdu od nás!“ rozčiloval se šéf CIA, při přebírání další zprávy od svého náměstka. „To je rána do zad! Zrada vlasti!“

Maličko se mýlil. Nepocházelo to ze Spojených států. Vojtova lest měla jen zabránit jejich mocenskému zásahu. Nebylo to podle přísně požadované zásady fair-play, jak si ji ovšem představují Američané: postavte se nám už jako chlapi, holýma rukama proti našim skvělým zbraním, ať se ukáže, kdo je silnější!

Vojtěch používal taktiku slabších proti silnějším – útoky ze stran, odkud byly nejméně očekávané. Taktiku, používanou všemi partyzány světa, která kdysi v Rusku zdecimovala

tehdejší nejskvělejší armádu, vedenou geniálním vojevůdcem Napoleonem. Taktiku, jaká se osvědčila proti Spojeným státům a donutila nejsilnější armádu světa vyklidit Vietnam, navzdory větší tonáži bomb, než jich svrhli za celou Druhou světovou válku. Chce-li slabší národ napadený silnějším přežít, neměl by riskovat hrdinné rozhodující bitvy, které prostě musí prohrát, ale připravit se na partyzánskou válku.

Možná to byla skutečně rána do zad, jak Američané tvrdili. Nedalo se ale říci, že by byla nespravedlivá. A hlavně – byla účinná.

Náborová střediska US Marines byla náhle prázdná. Kdo touží vstoupit do prestižních oddílů armády, když si nemůže být jistý, že se proti němu neobrátí vlastní nejničivější zbraně? ***Likvidace nežádoucích svědků?*** Pak ale může být v této armádě likvidován kdokoliv. Všichni věděli nebo aspoň tušili, že vylhané války Spojených států nejsou spravedlivé, jak propaganda neustále opakuje. Že se v nich až příliš často používají unfair prostředky.

Nejhorší na tom bylo, že se Spojeným státům po všech vylhaných misích nedalo věřit ani slovo ani o skutečných příčinách posledních válek, ani o použitých prostředcích.

Japonské úsloví bylo uznávané celosvětově.

Ztratit kredit je snadné.

Získat jej zpět je nemožné.

*****

Austrálie

Sakra, dělejte něco! Zač jste tam vlastně placení?
Nešli jsme do Somálska, aby nás pak někdo vyhodil!
A už vůbec ne připravit to těm smradlavým Číňanům!
(Odposlechy telefonních rozhovorů špiček Pentagonu a CIA).

Svět byl v patu, což neznamenalo, že by byl lepší.

V Somálsku se uhnízdili Číňané.

Jednotky Američanů tam byly dřív, ale když před světem vyšel najevo pravý charakter jejich „*humanitární mise*“, když se prokázalo, že vojáci střílí ty, kdo přežili jed, ztratili tam jakékoliv právo dalšího setrvávání.

Oddíly čínských policistů je tvrdě vytlačily do přístavu Mogadišo, kde je donutily nalodit se na loď, která je přivezla. Neobešlo se to bez občasného použití zbraní, jenže Číňané měli u všech přestřelek vlastní reportéry, kteří zadokumentovali, kdo začal střílet jako první. A byli to vždycky Američané. Byli bez spojení s velitelstvím, místo toho dostávali sebevražedné rozkazy útočit na čínské policisty. Jenže ti věděli včas, odkud útok přijde a mohli se připravit. Tušila jsem, že za tím bude Vojtěch, ale jistotu jsem neměla. Vojtěch se mi přestal svěřovat od chvíle, kdy jsem se na poradě u Učitele poněkud zbrkle proti němu postavila. Divit jsem se tomu nemohla, ale přišla jsem o možnost být při tom nejblíž. Mrzet jsem se ale mohla jen na sebe.

Číňané mrtvá města obsadili hladce, zbylá hrstka Somálců neměla sílu ani vůli k odporu. Číňané rozmístili vyhladovělé lidi do uprázdněné luxusní čtvrti Mogadiša, kde je před kamerami reportérů starostlivě krmili a zahrnuli lékařskou péčí. Zatímco reportéři získávali od zachráněných lidí další cenná svědectví, čínští policisté rychle pohřbívali miliony mrtvých, aby předešli epidemii. Obnova infrastruktury a správních orgánů byla těžší, ale Číňané nahradili nedostatek místních kvalifikovaných odborníků svými dovezenými odborníky z Číny. Na prázdném venkově se do programu obnovy Somálska obětavě zapojili čínští zemědělci, aby co nejdříve dosáhli soběstačnosti země v potravinách.

Od počátku bylo jasné, že obnova Somálska nebude snadná ani krátká. Brzy se za odborníky vydalo i potřebné zázemí – jejich rodiny a obchodníci, zajišťující zásobování, rovněž se svými rodinami. Ačkoliv původní Somálce bylo možné spatřit jen v Mogadišu, zavládl ve městech opět čilý ruch.

Jenže všude to byli už jen – Číňané.

Číňané se rovněž postarali o zajištění bezpečnosti ve vztahu k sousední Etiopii. Ta měla podobný problém. Americká genocida se nevyhnula dosud spornému území na východě země Ogadenu, kde jako v Somálsku zůstala jen nepatrná hrstka obyvatel. Snad proto se Etiopie s Čínou poměrně rychle dohodla na novém, tentokrát snad již trvalém vytýčení hranic mezi zeměmi. Číňané získali Somálsku další kus hor, za což Etiopii bohatě zaplatili a navíc pomohli s asanací sousedícího území. Po skončení prací se spořádaně stáhli a předali oblast vládě Etiopie vyčištěnou a zvelebenou jako nikdy předtím.

Vládu Etiopie to nestálo žádné peníze, jen se vzdala pár kilometrů hor, což byla jistě dobrá cena, takže mezi oběma zeměmi zavládly po tisíciletích nevraživosti dobré sousedské vztahy.

Původní Somálci se stali privilegovanou vrstvou Mogadiša. V rámci odškodnění se topili v penězích – čínská vláda jim rozdělila miliony jüanů, získali majetky a renty, mohli si najmout čínské sluhy a služky. Náhle byli smetánkou s blahobytným životem, o jakém se

jim dříve nemohlo ani zdát. Mohli pořádat hostiny, od rána do večera ležet na terasách svých nových vil a nehnout prstem. Tak jim to lichotilo, že si nevšimli, jak jim ze Somálska zůstala jen jedna luxusní čtvrť Mogadiša. Banka, která jim vyplácela štědré renty, patřila Číně, správní orgány byly čínské, Číně patřily všechny těžební společnosti, kterým se zakrátko podařilo zahájit těžbu i dosud zanedbatelně využívané somálské ropy. Všude mimo Mogadiša žili Číňané. Byly to tisíce pracovitých a nenáročných lidí, kterým všechno jen kvetlo pod rukama.

Somálsko se změnilo na čínskou kolonii, kde původní obyvatelé žili v nevelké, byť bohaté – rezervaci. Podobně jako Indiáni v Severní Americe, jen o poznání lépe.

Vojto, tohle jsi opravdu chtěl?

*****

Jako první a od začátku protestovali proti přeměně Somálska v čínskou kolonii Američané, jenže jejich hlas na půdě OSN umlčela nevídaná vlna nevole. Skoro současně se totiž mimo Spojené státy rozšířila webová stránka ***Pravda o Somálském horroru,*** ze které si svět vyvodil jedno: odehrála se zde nepotrestaná genocida, jenže se jí dopustil nejsilnější stát světa, kterému se nikdo nedokáže postavit na odpor. Což nic nemění na povaze zločinu a stát, který Somálsko barbarsky vyvraždil, nemá nejmenší právo kritizovat velkorysou humanitární pomoc, kterou Čína zbytku obyvatelstva poskytla.

Ačkoliv se oficiálně v OSN nikdo neodvážil navrhnout proti zločincům sankce, prudce poklesla ochota všech zemí spolupracovat, natož podporovat další vojenské plány Pentagonu. Svědectví francouzského lékaře Marcela d'Avigny dokazovalo, že americká armáda dostala v Somálsku rozkaz střílet svědky bez ohledu na příslušnost, včetně spojenců. V několika evropských zemích, kde se schylovalo k volbám, hrozil katastrofální propad kterékoliv straně, pokud se jen zmíní o možnosti jakékoliv podpory akcím Spojených států, natož vojenské. Podle průzkumů získávaly hlasy strany s programem okamžitého ukončení všech zahraničních vojenských dobrodružství.

Francie reagovala první – okamžitým stažením všech svých vojáků mimo Francii. Vládní strana si tak prakticky zajistila další zvolení.

Vláda Velké Británie chtěla nahradit chybějící Francouze posílením vlastního kontingentu vojsk, jenže tento návrh vyvolal v Londýně masové demonstrace, kde Britové veřejně volali po svržení ***vlády národní hanby***, a následně neprošel Sněmovnou Lordů, kteří se rozhodně postavili proti a prosadili pravý opak – stažení všech britských sil, stejně jako se předtím rozhodli Francouzi.

To způsobilo dominový efekt po celé Evropě. Jen dvě vlády se pokusily vyslat víc vojáků – jenže i v Polsku to vedlo k obrovským demonstracím, následně k pádu vlády a k předčasným volbám, kde se vládní strany, pořád prosazující pomoc USA, scvrkly na nevýznamné straničky a musely se zcela rozloučit s účastí ve vládě. Nová vláda udělala, co se od ní čekalo. Stáhla vojáky do posledního, i když předtím odevzdali Američanům jako poslední výpomoc své přebytky techniky, zbraní a munice.

Spojené státy odmítly propůjčit svá letadla na jejich odvoz, ale Rusové svými velkými letadly všechny odvozili během jediného dne.

Jediná země, která počet vojáků na zahraničních misích zdvojnásobila, byla Česká republika. Do voleb bylo dost času a vláda jistě počítala s tím, že na to voliči jako vždy zapomenou. Ale ani zdvojnásobení nepokrylo odchod ostatních sil. Jen to znamenalo přesunutí českého kontingentu do oblastí, kde se prudce zvýšily dosud zanedbatelné české ztráty.

Čechy to naštěstí nechávalo ledově klidné a zdálo se, že i Spojené státy tyto potíže a aféry – se ctí anebo bez ní – jakž takž ustojí.

*****

Měla jsem od těchto událostí pauzu, chystala jsem se na zkoušky do Adelaide, kde mi je Japonci sjednali na místní universitě. Nebyla jsem první, kdo je tam skládal, tuhle cestičku už Virtuálové přede mnou prošlapali, což neznamenalo, že by byla snadnější. Věděla jsem, že zkoušky budou přísné a abych to neměla tak lehké, měli na mě kromě zkoušejících dohlížet z naší strany i dva Virtuálové.

Učitel tvrdil, že diplom získaný s podporou internetu nemá mezi námi platnost. Měl pravdu, také bych to chápala jako podvod. Připravená jsem naštěstí byla dobře, tady jsem se ničeho obávat nemusela. Horší bylo opustit poměrné bezpečí Továrny. Do Austrálie se mé pražské dobrodružství snad nedoneslo, ale mohla bych se obávat, že ve mně někdo pozná hlasatelku pirátského vysílání. Jistá jsem si být nemohla.

Naštěstí mě tam měli doprovodit známí z Továrny. Panu Hičihiko jsem důvěřovala a druhým společníkem mi měl být pan Šibata Keisuke. Znala jsem ho trochu z Prahy, pilotoval malé tovární letadlo, které mě vysvobodilo z drápů naší prodejné policejní moci. Teď měl dvojí úlohu. Pilota – a tajného přísedícího u zkoušek.

Vojtěch se neobjevil, ale věděla jsem, že nás určitě sleduje a zametá za námi elektronické stopy. Naše letadlo se neobjevilo na satelitních snímcích ani na radarech, aby se nedalo vysledovat odkud je a kudy létá. Možná by to nevadilo, ale Učitel byl toho názoru, že není dobré poskytovat voldemortům ani náznak stopy.

Adelaide leží na témže poledníku jako Japonsko, takže nás nečekal žádný časový posun, ale cesta byla dlouhá přes osm a půl tisíce kilometrů. To není zvláštností pro velká dopravní letadla, ale je to na hranici doletu pro malé letadlo. Při letu z Prahy jsme kdesi uprostřed doplňovali palivo, ale mezi Japonskem a°Austrálií leží jen Nová Guinea, kde Japonci neměli spřátelené letiště, takže jsme museli letět bez mezipřistání s přídavnými nádržemi, které sníží dosažitelnou rychlost. Pan Šibata navíc uplatnil šetřící režim, když po vystoupání do cestovní výšky vypnul jeden ze dvou motorů. Prý to tak nedělal poprvé, na delší trati se tím dal prodloužit dolet o více než polovinu.

Vzlétli jsme časně ráno z Továrny a dlouho jsme letěli nad Ďábelským trojúhelníkem, obdobě Bermudského na protilehlé straně Země. Nestalo se ale nic zvláštního a Japonci se ani ničeho neobávali, ačkoliv letoun letěl jen na jeden motor. Krátce jsme letěli nad hornatou Novou Guineou, kde si nás nikdo nevšímal, následoval rozsáhlý Carpenterský záliv a nakonec přelet napříč Austrálií od severu až k jihu.

Letiště Adelaide nás přijalo lhostejně, jako by tam letadla z Japonska přistávala ob den, ale brzy se ukázalo, že na odstavné ploše stálo takových letadélek vyrovnáno tolik, že jedno mezi nimi bylo kapka v moři. Vlastně to bylo pochopitelné, obyvatelé Austrálie cestují letadly více než Evropané.

Moderní universita v Adelaide nás přijala vlídně, bez údivu. Dálkové studium tu bylo obvyklé. V Japonském pasu jsem měla pravé jméno, které si sekretářka staromódně zapsala do listin. Ne že by tu neměli počítače, ale listiny nejsou tak snadno falšovatelné a proto jsou důvěryhodnější, vysvětlila mi s úsměvem.

A pak následovaly zkoušky před odbornou komisí.

Zabraly celý týden a nezbyl mi ani čas na prohlídku města. Ráno začalo nástupem do university, obědvali jsme vždy v příjemné universitní jídelně, následovalo další kolo, večeře a hurá do hotelu. Padala jsem únavou. Spala jsem sice jako vždy jen napůl, ale cítila jsem se pokaždé jako po maratonu. Skládala jsem všechny zkoušky, i ty, co jsem už dělala v Praze –

nebyl by asi problém vyžádat si je, ale proč na sebe zbytečně upozorňovat? Ani tady mi nedělaly problém, proč si je nezopakovat?

Po celou dobu, kdy mě komise propírala ze všech stran, seděli moji Japonští přátelé v universitní jídelně, ale věděla jsem, že se napojili na místní počítače, aby mě nenapadlo hledat pomoc na internetu. Ani jsem to nepotřebovala, věděla jsem všechno, co si přáli ode mě slyšet. Zajímalo mě, proč se nediví, že dělám všechno tak najednou, vždyť je to nad lidské síly, ale včas jsem si uvědomila, že nejsem první. Komise asi netušila podstatu Virtuálů, ale byla na ně zvyklá, takže se nedivila ani mně.

Když zkoušky skončily, komise mě předala sekretářce, všichni se před ní podepsali na protokoly – a na diplom. Pak se se mnou rozloučili a odešli.

Sekretářka se mě ještě pro jistotu zeptala, zda se spokojím s předáním diplomu teď hned, nebo si nechci počkat na nejbližší termín slavnostního předávání, ale hned také dodala, že slavnostní předávání diplomů využívají spíše místní a že by mě s tím ani nechtěla zdržovat.

Přistoupila jsem na okamžité předání – a za chvilku poté jsem jako novopečená ing. nasedala s ostatními do letadla. Pan Šibata odešel už když komise skončila zkoušku, takže jsme měli doplněné nádrže, jen odstartovat.

Cesta zpátky byla pochopitelně veselejší. Kdo někdy dělal zkoušky, ten jistě ví, že absolutní jistotu složení zkoušky má jen Bůh – a to ještě jen díky axiomu jeho vševědoucnosti, jak s oblibou říkal v Praze náš kulhavý asistent Hlaváček. Již během letu nad pouštěmi Austrálie jsem se zvědavě zeptala pana Hičihiko na jeho zkušenosti s tímto druhem zkoušek.

„Vím, že někteří naši studenti si dělají ze zkoušek těžkou hlavu, ale ještě se nestalo, aby Virtuál nesložil zkoušky hned napoprvé a s nejvyšším hodnocením," řekl mi klidně. „Jistě jste si všimla, Kateřino, že se na zdejší univerzitě nikdo nediví, co jim vozíme za geniální studenty. Ale každý ihned vycítí, když si je student jistý. Zpočátku se je snaží na něčem nachytat, ale když zjistí, že to zřejmě nemá smysl, ke konci už nikoho netrápí."

„Taky se mi to tak zdálo," přikývla jsem. „Je to asi rozumné. Jen kdyby to sem nebyla taková dálka..."

„Učitel říká, že na vědění nesmíme litovat peněz," pokrčil rameny pan Hičihiko. „Má to být naše největší zbraň."

„Ano, ale... diplom je nakonec jen papír," namítala jsem. „I v Továrně jsou lidé, kteří si vystačí s vědomostmi a po diplomu ani netouží."

„Máte pravdu," přikývl. „To jsou ale ti, kdo se zaměřili na Továrnu a vidí svou budoucnost v ní. Každý ví, že Továrna vyžaduje vědomosti, ale nemusí je mít i na papíře. Pro nás je celoživotní zaměstnání v jedné továrně obvyklé. Koujou své trvalé zaměstnance nikdy nevyhodí. Ale ne každý chce zůstat v Továrně. Zejména cizinci jako vy by se v takové závislosti necítili dobře. Nicméně očekáváme, že i Virtuálové budou pro nás pracovat, proto umožníme získání diplomu každému."

„Je to velkorysé – ale odpovídá to Kodexu Virtuálů," souhlasila jsem.

„Vždyť už pro nás pracujete, Vojtěch si vás nemůže vynachválit."

„Vojta se teď na mě asi zlobí," prozradila jsem na sebe.

„Určitě ne," usmál se. „Nemá důvod. Pokud myslíte, jak jste se do něho pustila před Učitelem, zapomeňte na to. Nikdo to nechápe jako nepřátelství, ani Učitel a tím méně Vojtěch, který má nad tohle nadhled. Učitel tím byl naopak potěšený. Konečně se někdo Vojtěchovi postavil, aby nezpychl."

„Jenže Vojta se mi od té doby ani jednou neozval!"

„Ani tomu se nedivte," chlácholil mě pan Hičihiko. „Má teď příliš mnoho práce. Ačkoliv je to fenomén, ani on není nekonečný. Až se situace trochu uvolní, uvidíte!"

„Dobře, ale chtěla bych už něco pořádného dělat!"

„Brzy se dočkáte," uklidňoval mě. „Teď si zasloužíte chvíli oddychu. Jistě se teď se svou radostí svěříte rodičům, ne? Japonec by to udělal ze všeho nejdřív."

„To jistě – ale nebudu přece s nimi týden jásat," usmála jsem se.

„Týden ne, ale pár dní vysadit musíte," usmál se. „Říká se, že je mezi Japonci největší procento workoholiků na světě, ale my to vidíme neradi. Virtuálové nesmí pracovat pořád naplno, mohli by to přehnat a strhat se. Musíte se naučit odpočívat. I to je umění."

„Vždyť poctivě proležím každou noc!"

„To je asi dobře, ale... je vhodné alespoň jednou do měsíce vypnout úplně a vyspat se naplno. Vsadím se, že od té chvíle, co jste se naučila spát napůl, jste už naplno nespala. To není dobré. Při napůl spánku nemáte žádné sny – a lidé jsou na sny zvyklí, nemá cenu se jich úplně vzdávat."

„To mě nenapadlo," odvětila jsem trochu nejistě. „Ale ujišťuji vás, že tak zapálená nejsem a občas vysadím. Jak často spíte naplno vy sám?"

„Tak jak říkám, jednou do měsíce," řekl vážně.

„Dobrá, budu o tom uvažovat," svolila jsem. „Nebude to ale poprvé."

„Jestli chcete, můžete to zkusit tady v letadle," navrhl mi. „Tady stejně nemůžete nic dělat, leda se toulat po pelenitové síti – vím, že ta to snese, ale lépe uděláte, když těch pár počítačů v našem letadle včetně vašich hodinek ***šintei*** přenecháte Vojtěchovi, v případě nouze by je využil lépe. Sklopte si sedadlo dozadu, vezměte si z přihrádky spací čepici a zkuste na pár hodin usnout. Vzbudíme vás, až budeme přistávat u Továrny."

„Spací čepici?" podivila jsem se.

„Jak vidíte, máme je tu, i když tímhle letadlem cestují skoro výhradně Virtuálové," usmál se. „Zakryje oči, aby vás nerušilo světlo, na uších budete mít tlumící protihlukové polštářky – ostatně hluk turbín uspává sám o sobě a teď, co letíme jen na jeden motor, je to ještě slabší. Zkuste si to."

„Ale vy spát nebudete?"

„Ne, v letadle musíme bdít vždycky dva," řekl vážně. „Já a pan Šibata jsme na sebe navěšeni a navíc jsme oba ve spojení s Vojtěchem. Je to rozhodně bezpečnější."

„Vy jste, ale já ne?" zamračila jsem se.

„Bezpečnost především," ujistil mě. „Letadlo beztak vede on. Ale na nic víc nemá čas, zejména ne na diskuse, to snad pochopíte."

„Pochopím," přikývla jsem – a pomalu si natáhla spací čepici.

Takže o mě nestojí.

Taky dobře.

*****

Rodiče byli ovšem z mého diplomu nadšeni. Stálo je to hodně odříkání, měla bych jim to začít vracet. V Japonsku nestrádali, ale nedalo se tvrdit, že by se jim dařilo dobře. Cizí země, navíc svými zvyky vzdálená, jim nahradit domov nemohla.

Že mi tenkrát u paní Hanuškové huba neupadla!

Jenže mi bylo proti srsti lhát. A ona zase nechtěla lhát svým známým, až se to dostalo k profesionálním bretšnajdrům, kteří to – podle vzoru všech bretšnajdrů světa – pochopili jako ***parádní velezrádu***... Pořád stejní, bdělí a ostražití, čmuchalové, bonzáci, udavači, práskači, ***debilítos,*** profesionální i ***amatéros***, za Rakouska, za Hitlera, za Stalina, za Gottwalda i dnes, pořád čmuchají tu jejich ***velezrádu***... Aby je čert vzal!

Pravda, nebyla jsem dítko nevinné. Účast na potopení americké flotily nebyla úplně v pořádku, i když jsem sama nic neudělala a ani mně se nelíbila likvidace lidí. Na druhé straně, neviňátka nebyli ani účastníci genocidy. Na vojnu se dali dobrovolně a počítali s tím, že budou vraždit. Možná nečekali, jak genocidně, ale jistě hromadně. Na důstojnících na můstku bylo vidět, že vraždí opravdu s chutí. Otočit proti nim jejich vlastní zbraně nebylo až tak zavrženíhodné. Čím kdo zachází, tím také schází – a tady to bylo doslova.

Každého činu ale může člověk litovat, ačkoliv mohl být nutný. Podle vyššího principu mravního není vražda na tyranu zločinem. Schvalovala bych atentát na Heydricha stejně jako na ty nažehlené vrahy na můstcích amerických lodí. Heydrich byl přitom stejný vrah jako oni, ale proto ho snad nebudu rehabilitovat.

Ano, ale – znemožnila jsem život sama sobě doma, v Čechách. Proč?

Protože naši bretšnajdři trvají na svém výkladu pravdy? Protože lezou neustále vyvíte-kam těm mocnějším a nejmocnějším? Protože se plazí před mocnými a naopak dupou po těch, kdo s nimi nesouhlasí?

Ba ne – bretšnajdrové by měli být z Čech vyštípáni! Ne já!

Ano – jenže bretšnajdry si vydržují voldemorti, ti jsou ta pravá příčina.

To znamená: porazit voldemorty, následně vyházet bretšnajdry – bude to jistě pěkná fuška, jenže tím to ani zdaleka neskončí, pak zůstanou jako žáby na prameni byrokrati...

Dá se to vůbec zvládnout?

Dala jsem se k systému, který má naději přežít, natož něco vykonat?

Nevím. Ale aspoň teď jsem udělala radost mamince a tatínkovi, kteří pro mě vždycky udělali první poslední, nesli zátěž mých studií a nakonec museli opustit i domov, který si na stará kolena tak pracně zařizovali... kdy jim to vůbec nahradím?

Pěkně jsem si zpackala život – a kdyby jen mě, zpackala jsem to i našim. I když se dá tvrdit, že nám to zpackali voldemorti, potažmo jejich ponížení služebníčci a bretšnajdrové.

Proč já husa okřikuji Vojtu, když se do toho pustil pěkně naplno?

Nedělá to nakonec i pro mě?

*****

Návštěvu, která mě nečekaně vyvolala do tovární jídelny, jsem opravdu nečekala. Ale byla bezpochyby pro mě.

Upozornila mě na ni připomínací služba v hodinkách ***šintei***, takže to musel být někdo z Virtuálů. Nikdo jiný tuhle moji adresu neznal.

„Katko, zastav se co nejdřív v jídelně Továrny, počkám tam na tebe."

Zprávička lakonická, že by ani Sparťané kratší nenapsali. A navíc bez podpisu. Kdo mi to jen může psát? Pan Hičihiko? Před chvílí jsme se loučili. Učitel? Ten to nebude.

Kdo mě tady vlastně zná a má důvod se se mnou setkat? Leda Aiči-san. Že by už překonala svůj odpor k hačimaki, čelence Virtuálů?

Pokusila jsem se vysledovat, odkud zpráva dorazila, ale tentokrát jsem neuspěla.

Každá zpráva má obvykle, i mezi námi Virtuály, hlavičku, na kterou se dostaneme až při fyzickém přístupu, kdy se objasňují všechny skryté detaily. Tahle ale hlavičku neměla. To na Aiči-san nevypadá, já jsem fyzický přístup zvládla až po dvou měsících, do té doby jsem měla jiné, přednější učivo. A že by Aiči-san byla takovou výjimkou?

Omluvila jsem se rodičům a vyrazila do jídelny, ačkoliv k tomu nebyl vhodný čas, bylo zrovna mezi obědem a večeří, jídelna bude poloprázdná. Měli jsme ji přes ulici, spěchat nebylo kam, ale mě to pohánělo.

Jen jsem vstoupila, zvedl se od stolku chlap jako hora – a hlásil se ke mně. Nebyl to Japonec, to jediné bylo zřejmé okamžitě. Byl to Evropan jako já, navíc rozložité postavy. Ne tlustý jako já, ale takový... kulturista. Vsadila bych se, že denně trénuje ve fitcentru.

Kdo to ale byl? Viděla jsem ho zaručeně poprvé. Prolétla jsem i svoji soukromou sbírku tváří, uchovaných v mých ***šintei***, jestli jsem ho někdy přece jen nepřehlédla, ale na žádné podobence nebyl. Naprosto neznámý chlap. Musel patřit k nám Virtuálům, jinak by se mi nedostal do schránky v ***šintei***, ale neznala jsem ho. Ani chitkon neměl. Což dnes prakticky nic neznamenalo, nebyla jsem tady s mikročipem jediná.

„Ahoj, Káťo!“ pozdravil mě na uvítanou – česky.

Takže krajan, to bylo jasné. Nezaměnitelný český přízvuk vylučoval, že by se uchyloval k překladači. Ale co tady dělá? Mezi námi Virtuály měl být v této chvíli jen jediný Čech, Vojtěchův žák Jindřich. Toho jsem znala, byť jen z krátkého setkání, když mě pomáhal vysvobozovat z drápů Američanů. Kdo ale jiný? Měla jsem pocit, že bych měla ten hlas znát, ale odkud? Spolužák to nebyl, to bych vyloučila ihned. Kdo tedy?

„Ahoj!“ odpověděla jsem zdvořile. Ale nadšeně to neznělo.

„Jak se ti líbím, Káťo?“ zeptal se mě a nestydatě si mě prohlížel, až jsem z toho málem dostávala pupínky. A ke všemu mi tykal!

„Pane, bývá zvykem se nejprve představit!“ zpražila jsem ho. „Nevím, kam si vás zařadit! A navíc tady, ve zdvořilejším prostředí než v Praze!“

„Mám lepší návrh!“ usmál se. „Zkus hádat, kdo jsem!“

„Hned na okraj se dám poddat, protože vás nemám ani ve své databázi obličejů, ani si vás nepamatuji z dřívějška.“

„Na to si zvykneš!“ zasmál se. „Co si dáš? Kafe nebo čaj?“

Řekl to tak samozřejmě, jako by čekal jen tuto odpověď.

„Kafe!“ řekla jsem. „Ale objednám si je sama, to ještě umím!“

Nedbal na to a předběhl mě u kávovému pultu, kde mu usměvavá Japonka naservírovala pořádnou vídeňskou kávu se šlehačkou. Jen jednu, ale bylo znát, že to má být pro mě.

„Zřejmě nevíte, že zrovna tenhle typ kávy nemiluji!“ zpražila jsem ho.

„Zřejmě netušíš, že tu zásadu dnes hodíš za hlavu!“ odpověděl mi tak sebejistě, že mi nezbylo než ho utřít, aby si nedovoloval pořád víc a víc.

„Pane, nepředstavil jste se mi, ale čeština má ještě jeden způsob, jak vyjádřit jistou dávku zdvořilosti!“ rozhodla jsem se ho zpražit. „Já vám vykám a proto se vaše tykání dá považovat za naprosto neomalené!“

„Tvoje chyba! My dva si přece tykáme už dlouho!“ ujistil mě vážně.

To mi dodalo. Přeměřila jsem si ho přísným pohledem – ale najednou mi bylo, jako kdybych měla omdlít.

„Ježíši Kriste! To jsi ty?“ vyjekla jsem.

A teprve teď se na mě sesypala lavina příznaků, které jsem až do této chvíle úplně zaslepeně ignorovala, ačkoliv mi mělo být všechno jasné od první vteřiny.

Ta naprosto dokonalá postava! Obličej... no, nebyl úplně pravidelný, ale na chlapa až nezvykle čistý. Skoro jako by se za chlapa vydávala žena...

Ale nejvíc ten hlas!

„Jsi to přece ty, Vojto!“ dodala jsem skoro šeptem.

„No, tak trochu, napůl,“ přikývl se šibalským úsměvem.

„Ale povedlo se mi to, ne?“

*****

Bratr a sestra

Seděl proti mně a neustále si mě prohlížel, zatímco já jsem v rozpacích ucucávala kávu se šlehačkou, až jsem ji, navzdory předsevzetí o šlehačce, nepozorovaně dopila.

Vojta – osobně!

Přesněji – už jsem si všimla víc podrobností. Pár drobných chybiček jeho umělý původ prozrazovalo na první pohled, jiné se daly odhalit až když člověk věděl, kdo to před ním vlastně sedí.

V každém případě jsem věděla, proč si nedal kávu spolu se mnou.

Nepotřeboval ji.

Vojtěchovo tělo bylo umělé jako poleno. I když musím přiznat, že nemělo daleko k dokonalosti, vždyť jsem na něho brejlila dlouho, než mi to došlo. Obličej neměl úplně bez vad, pár vrásek a nepatrný hrbolek na tváři ho tak zlidšťovaly, že by leckoho ošálil. Také ruce měly záhyby a vystouplé žíly, kde je má lidská ruka mít. Žádné hladké gumové rukavice. A pohyboval se přirozeně. Dynamiku lidského těla měl simulovanou tak dobře, jak to šlo. Vlastně ho mohlo prozradit jen pár detailů, které si každý hned neuvědomí. Například to, že nemrkal. Člověk nevydrží mít oči tak dlouho otevřené bez mrknutí. Přesněji řečeno, on mrkal jen když si uvědomil, že by už asi jako člověk mrknout měl.

„To se ti tedy povedlo!“ opakovala jsem po něm. „Řekla bych, že chlapi nepoznají vůbec nic. Budeš si muset dávat pozor jen na nás ženské.“

„Myslíš?“ usmál se. „Tobě jsem dost napovídal, ale bez nápovědy...?“

Možná mu ve tváři nějaký sval chyběl, ale ty, co měl, byly dokonalé. Grimasy mu seděly, to jsem musela uznat. Teď to byl takový... shovívavý úsměv, předtím vítězný, na chvíli mu přes obličej přelétl i náznak pýchy...

„Dobré to je,“ uznala jsem nakonec. „Ale jak se v tom cítíš jinak?“

„Tenzory nemám všude,“ přiznal. „Jen tam, kde na nich záleží. Třeba na prstech, na dlaních, na chodidlech... Mohu chodit potmě po hmatu, rukama i nohama nahmatám, co je přede mnou. Ale když mě plácneš po rameni, poznám to jen podle čidla polohy.“

„Předpokládám, že čidla bolesti nemáš vůbec,“ napadlo mě.

„Fyzickou bolest necítím,“ přikývl. „Jen duševní, co jsem cítil předtím. Člověk zkrátka nejsem a nebudu, s tím se nedá hnout. Mám v sobě příliš mnoho železa, neprojdu letištním detektorem. Jo – tělo mě zaměstnává sotva na půl promile a mám tu jen nejnutnější procesor a paměti, zbytek si udržuji v síti. Svaly... mám poslední model kovů s elektrickou pamětí, ale taky nic moc. Rukama zvednu automobil, ale to je všechno, větší zátěž nevydržím. Mohl bych plavat, ale neumím si představit, že bych se potopil příliš hluboko, mořská voda by mě brzy vyřadila.“

„Aspoň to...“ vzdychla jsem si. „Je to možná úžasná hra, simulátor člověka...“

„Máš pravdu,“ ochladl jako pokropený oheň. „Je to jen hra na člověka. Necítím se přitom ani uvnitř. Je to jen loutka, maňásek navlečený na mé virtuální ruce. Cítím se ale přece jen víc jako dřív... mám aspoň nějakou iluzi člověka...“

„Asi máš pravdu,“ připustila jsem. „Je to jako počítačový simulátor. Ale má to jistě i nějaké výhody.“

„Má,“ připustil. „Mohl bych konečně něco dělat jinak než elektronicky. Mohu pomáhat lidem i rukama, nejen myšlenkami.“

„Mohl bys žít mezi lidmi... mezi námi...“

„To je přesně to, co chci,“ přikývl. „Bude to hra – a nebude to hra.“

„Chceš to myslet vážně, viď?“ došlo mi.

„Tak vážně, jak to půjde,“ přikývl. „Tak – a jsi první, kdo to ví. Kdybys mě chtěla doprovodit k Učiteli...“

„Beze všeho,“ souhlasila jsem. „Beztak jsem mu ještě nepoděkovala.“

„To raději nedělej,“ varoval mě. „Jestli myslíš děkovat za to, že ti umožnil ukončit studia, to je tady přímo povinnost. A za tu se neděkuje, cítil by se trapně.“

„On to pochopí,“ řekla jsem. „On nás Evropany chápe.“

„Možná,“ připustil. „Nakonec – my sem tak úplně nepatříme. Ale je dobré dodržovat zvyky hostitelů. Přinejmenším je to zdvořilé.“

„Dobře, pojďme k Učiteli,“ vstala jsem. „Půjdeme pěšky?“

Bylo to přes půlku Továrny, ale aspoň jsme si mohli nerušeně povídat.

„Je hezké, že jsi přišel za mnou,“ porušila jsem mlčenlivou chůzi. „Chyběl jsi mi, víš? Doufám, že bys teď mohl být se mnou častěji i fyzicky, ne jen virtuálně.“

„Fyzicky...“ vzdychl si. „Být bych s tebou mohl, ale ostatní lidé by si představovali kdovíco. Bude lepší, když se ubytuji jen někde poblíž.“

„Ale proč?“ provokovala jsem ho. „Mohl bys bydlet třeba přímo v naší rodině, naši by tě přijali s otevřenou náručí...“

„No právě!“ vzdychl si. „Syna ze mě mít nebudou.“

„No a?“ pokrčila jsem rameny. „Znáš moje zásady! A) – nevdat se...“

Zarazila jsem se dříve než mě zarazil on.

„No jo, já jsem vlastně dostudovala, takže hlavní důvod pominul,“ vyslovila jsem to dříve než on. „Ale nemusím s tím ani spěchat. Beztak tady žádného kluka kromě tebe neznám. Tebe si vzít nemůžu, ale kamarádství snad může být dostatečným důvodem proč být spolu, nebo ne?“

„Mezi námi problém nevidím,“ zatvářil se... opravdu zkroušeně.

„Myslíš, že by mi vadili sousedé?“

„Nemuseli by vadit, stačí aby si toho všimli.“

„No tak si toho všimnou!“

Šli jsme spolu, ale přitom půl metru od sebe. Mravnost nade vše.

„Znesnadnil bych ti příležitost najít si pořádného manžela,“ řekl.

„Teď mi to nevadí,“ mávla jsem rukou. „A kdybych si někdy přece jen chtěla najít kluka, řekla bych mu o tobě všechno a jemu bys nevadil taky.“

„Jen aby!“ vzdychl si.

Konverzace mezi námi, pravda, vázla. A nebylo to tím, že bychom si neměli co říci. Přece jen není obvyklé chodit na rande... s robotem...

Ale co je to za robota, když má pořád ještě skoro lidskou duši?

Teda – snad ještě...

*****

Učitel nás přijal velice pozorně.

„Dobrá,“ řekl, když si Vojtěcha zdánlivě zběžně omrkl. „Tady v Továrně ti to vadit nebude. Nakonec – proč ne? Budeš si ale skutečně připadat jako člověk, nebo to bude jen slabá náhražka?“

Jestli jsem před chvílí tvrdila, že chlapi nic nepoznají, nepočítala jsem s Učitelem. Ten to pochopil okamžitě, ani mu Vojtěch nemusel dávat hádanku, kdo je.

„Bude to náhražka,“ přikývl Vojtěch. „Ale tisíckrát lepší než ne-život ve vzduchoprázdnu.“

„Máš asi pravdu,“ schválil mu to po chvilce přemýšlení. „Bude lépe, když se k nám aspoň trochu přiblížíš. Tvé schopnosti tím, doufám, neutrpí.“

„Neutrpí,“ sliboval.

„Dobrá, bude to jen další prvek, se kterým jsme nepočítali,“ vzdychl si Učitel. „Ale málo platné, vyrovnat se s tím musíme. Nestáli bychom za nic, kdybychom nezvládli ani takovou maličkost.“

Pak se ale obrátil na mě.

„Nabídla jsi mu místo ve vaší rodině! Víš, co to znamená?“

„Vím,“ přikývla jsem. „Ale mě tady nikdo pořádně nezná. Mohla bych ho vydávat za bratra. V Čechách jsem žádného neměla – tady ho zkrátka budu mít. V čem je ještě problém?“

„Bratr a sestra – také východisko!“ vzdychl si, ale bylo mi jasné, že na to přistoupí jako všichni, bylo by to velice elegantní řešení. Až na naše. Ti vědí, že bratra nemám. Budu jim to muset podat zvolna, po kapkách, aby je to nerozložilo.

Ale oni to určitě přijmou. Už kvůli mně.

Nic jiného jim ani nezbude.

*****

Chvíle, kdy si dcera přivede do otcovského domu kluka, se každý rodič nemůže ani dočkat – a přitom se toho okamžiku v skrytu duše děsí.

Co si to ta naše holka přivede?

Všimněte si – ne **koho**, ale **co**...

Viděla jsem našim až do žaludku, co si myslí, když jsem protáhla Vojtu dveřmi do našeho bytu. Chystali se jít spolu na večeři v domnění, že zase někde lítám po Továrně, ale tohle bylo pro ně opravdu parádní překvápko.

„Ahoj, mami, ahoj, tati, tohle bude ode dneška můj brácha!“ vysypala jsem to na ně navzdory původnímu úmyslu dávat jim to po kapkách.

„Žádného bratra přece nemáš!“ vytřeštil na Vojtu i na mě oči táta.

„Ode dneška mám,“ nedala jsem se zastavit. „Vojta je můj kamarád ještě z Prahy. Tady ho ale nikdo nezná, takže tady bude mým bratrem!“

„To snad nemyslíš vážně!“ přidala se máma. „Prosím, nebudeme proti kamarádství, ale proč zrovna bratr?“

„Protože bude bydlet u nás,“ pokračovala jsem v šokové terapii.

„Kde ale bude spát?“ vyhrkla máma. Celkem bych ji chápala, náš malý byt neměl pokoj pro hosty, ale to byla podle mého názoru drobnůstka.

„Se mnou v obýváku,“ řekla jsem pevně. „Přinese si sem japonskou rohož, to už je snad jedno.“

„To přece nejde!“ vyhrkla máma.

„Já vám to vysvětlím!“ hrnula jsem se do vysvětlování, ale nenechali mě domluvit.

„To nemyslíš vážně!“ rozčílil se táta. „Spát s tebou v obýváku! To se přece nehodí! Jsi dospělá, do lásek ti mluvit nechceme, ale tohle je moc!“

„Nemluvím o lásce, ale o kamarádství!“ opáčila jsem.

„S klukem, který má spát s tebou v pokoji?“

„Ano!“ trvala jsem na svém.

„Inteligentnější výmluvu by sis vymyslet nedovedla?“ rýpnul si táta.

„Dovedla,“ zchladla jsem pod bod mrazu. „Jenže to nebude výmluva, ale pravda. Když už to tak nutně musíte vědět, Vojtěch je můj kamarád už dlouho, ale jako kluka si ho domů přivést nemohu, protože je – mrtvý!“

Ticho přímo mrazivé jsem mohla čekat. Diplomatické nadání rozhodně není mou silnou stránkou, ale tohle byl opravdu těžký kalibr.

„Kdo že je mrtvý?“ zmohl se táta na jednoduchou otázku.

„Tady Vojtěch!“ ukázala jsem na něho. Stál tu celou dobu, možná měl z toho legraci, ale nepromluvil ani slovo a trpělivě čekal, až z toho sama vybruslím.

„Na mrtvého tedy nevypadá!“ zmohl se konečně táta na odpor.

„Nevypadá?“ zpochybnila jsem to. „To je jen dobře. On se nám lidem podobá tak dobře, že ho mohu vydávat třeba i za bratra. Což také udělám.“

„A to myslíš vážně?“ máma vypadala jako těsně před zhroucením, takže jsem hned pochopila, že už jsem v šoku pro ně zašla příliš daleko.

„Kateřina má pravdu,“ zastal se mě do této chvíle mlčící Vojtěch. „Opravdu jako člověk jenom vypadám. Ale nejsem. Jsem robot.“

Fuj! A to ošklivé slovo bylo venku! A vyslovil to zrovna on. Já bych toho slova ani za nic nepoužila – bez ohledu na to, že je české a přitom dost vystihuje podstatu.

„Robot?“ vytřeštili na něho oči oba.

„Ano, robot,“ trval na svém Vojtěch. „Umělý člověk. Proto je vyloučené, abych se stal vaším zetěm, mohu být Kateřině opravdu jen kamarádem. Velice by mě mrzelo, kdybych jí nebo vám překážel, ale když budete vědět, na čem jste, snad jí nebudete bránit.“

„Jo tak...“ oddychl si jako první táta. „Takže... nějaká nová hračka...“

„Žádná hračka!“ vybuchla jsem. „Vojtěch má lidskou duši a nebude tady jako hračka! Patří sám sobě a buď tady bude jako můj kamarád, nebo odejdu já k němu!“

No, to jsem přehnala, pomyslela jsem si hned. Určitě není správné stavět rodiče před ultimata, ale nazývat Vojtu hračkou bylo taky dost drsné. I když pořád ještě nevěděli, jak se věci mají a nejspíš si myslí, že jsem si ho koupila v obchodě.

„Kam bys chodila, Káťo?“ vrtěla hlavou máma. „Kdyby sis přivedla skutečného kluka, bylo by to něco jiného. Ale takhle... takhle to určitě půjde, jak to myslíš.“

„To doufám,“ dojížděla jsem ještě zbytky agresívního adrenalinu. „Ale když už to víte, měli byste vědět všechno. Vojtěch vůbec není robot, jak si ho představujete. Vojtěch je bývalý člověk a když vám říkám, že má lidskou duši, měli byste začít velice usilovně přemýšlet, co to znamená. Tak abyste věděli, Vojta byl dřív kluk jako jiní. Jenže pak zemřel a stal se tím, čím je. Tělo má umělé a můžeme být rádi, že aspoň to. Ale duši má lidskou, pamatujte si to, prosím. To znamená, chovejte se k němu jako k člověku a respektujte ho. Akorát že mezi námi nemůže jít o sex, ale o čisté kamarádství.“

„Bývalý člověk?“ lapal po dechu táta, zatímco máma vypadala ještě zaraženěji.

„Člověk, který zemřel,“ potvrdila jsem to. „Jenže jeho duše žije dál. To není žádná metafora. V tom umělém těle se nachází pravý člověk. Rozumíte mi už konečně?“

Vypadalo to, že jim to konečně dochází.

Byl to pro ně pořád šok, ale už to začínali chápat. Nedalo se ale dělat nic jiného, musela jsem jim podrobně vyložit všechno, co jsem o něm věděla. Přestali se dotazovat a poslouchali mě tiše jako myšky.

Vojtěch stál vedle nás jako socha a nic neříkal. Pravda, podepřel mě v kritické chvíli víc než jsem chtěla a určitě to pro něho bylo zraňující. Kdo by toužil pořád se šťourat ve své nejbolavější ráně? Jenže to z nás všech přečkal nejsnadněji.

Nebo to tak aspoň vypadalo.

*****

Skončila jsem obhajobu vztahu k Vojtovi a hned jsem změnila téma.

„Nechtěli jste jít na večeři? Mám už opravdu hlad.“

„Dobře, pojďme!“ přidal se ke mně Vojta.

„Chceš jít s námi?“ podivila jsem se, ale spojila jsem se s ním elektronicky, abych nevytvořila další problém. „Ty přece nemusíš jíst!“

„Nemusím, ale mohu,“ ujistil mě stejnou cestou. „Jídlo pro mě není nic než kamufláž. Abych se nelišil, chápeš... místo žaludku mám vak z plastiku, odkud jídlo nemůže dál, ale navenek to vypadá, jako když jím.“

„Co s tím potom děláš?“

„Když to nejde dál, musí to jít jedině zpátky!“ pokusil se to obrátit v žert. „Snad by se to pak dalo i jíst, neznehodnotím to ani slinami, jen to rozkoušu, ale nevím, komu by to nevadilo... tak nějak esteticky. No – aspoň budu muset občas navštěvovat i onu místnost s panáčkem na dveřích.“

„Tak jdeme, ne?“ obrátila jsem se nahlas na rodiče.

„Ale co on?“ ukázal na Vojtěcha táta. Zřejmě mu došlo totéž co mně před malým okamžikem.

„Půjde s námi, proč by se měl od nás trhat?“ odpověděla jsem mu.

„On snad nejí,“ upozornila mě máma.

„Nejím, ale mohu s vámi sedět u stolu,“ předešel mě Vojta a ušetřil mě vysvětlovacího trapasu, do kterého bych jinak naletěla jako do kandelábru.

Jediný, kdo proti odchodu do jídelny protestoval, byl Punťa. Každý odchod svých páníčků doprovázel nesouhlasným kňučením, ačkoliv věděl, že se všichni brzy vrátíme.

Vojta se k němu sehnul a opatrně ho pohladil po hřbetě. Punťa nejprve strnul, co si to ta věc k němu dovoluje, ale když ho Vojta začal drbat za ušima, strpěl to.

Napadlo mě, že si Vojtu brzy oblíbí. Punťovi by určitě nevadilo, kdyby mu nějakou tu lidskou pochoutku, byť předkousanou, zanechal v misce. Ale jak se zdá, napadlo to i Vojtu, protože se na mě usmál, když se narovnával.

Neřekl ale nic. Nahlas ani elektronicky. Nicméně jsem to pochopila.

Večeře tedy proběhla v pohodě. Vojta celkem lehce vysvětlil rodičům, proč jí, když je robot. Dal si ostatně menší porci.

Punťa bude mít i tak radost.

*****

Atmosféru rodinné večeře nakonec narušil příchozí, který nám nebyl nezvaný. Ke stolu si k nám přisedl můj starý dobrý známý Marcel d'Avigny.

Pozdravil se nejprve japonsky s Vojtou, takže mi bylo jasné, že mu nebudu muset nic vysvětlovat. Pak se ale zaměřil na mě.

„Neskutečné díky, že jste si mě v Kismaayu všimli!“ začal francouzsky.

„To už jsme si snad vyříkali!“ přerušila jsem ho.

„Poděkovat za službu není nikdy chyba,“ přešel do češtiny, když viděl, že rodiče nerozumí ani slovu. „Když teď vidím, z čeho jste mě vytáhli... ale mám nápad a snažím se získat přívržence. Co kdybychom se tam vrátili?“

„Kam? Do Kismaaye?“

„Třeba tam!“ navrhl s klidem. „Trochu to tam znám.“

„Jsou tam ale úplně jiní lidé!“ varovala jsem ho.

„To mi nemusíš připomínat,“ ujistil mě. „Právě to mě na tom tak láká.“

„Zajímá tě, jak to tam Číňané kolonizují?“

„Jistě. Vždyť je to klasický příklad novodobé kolonizace!“

„Klasický ne,“ namítla jsem. „Klasický příklad kolonizace je okupace, kdy se původní obyvatelé zotročí, v horším případě vyvraždí.“

„Tady to tak nebylo?“

„Ne,“ trvala jsem na svém. „Číňané nikoho nezotročili ani nevyvraždili. Proti obsazení Somálska nic nemám, bylo prakticky prázdné. Ale ještě nikdy jsem neslyšela, aby někde kolonizátoři udělali z domorodců místní smetánku a sloužili jim.“

„Protože jim novopečená místní smetánka nepřekáží. Nechá je dělat co se jim zlíbí, ale ostatní to nemohou kritizovat. Tu většinu krátce předtím vyvraždili jiní! Jaký je v tom ale rozdíl?“

„Hlavně ten, že tam domorodcům neublížili Číňané. Ti pobili jen pár cizích škůdců, vraždících lidi na potkání, kterých nebyla žádná škoda.“

„Jsi správně nabroušená, Kateřino!“ usmál se Marcel. „Víš, že se mi tak nejvíc líbíš?“

„Asi bych vás měla seznámit,“ přerušila jsem ho. „Marcel d'Avigny, který přežil Somálský horror. A moji rodiče, kteří tady za mě trpí.“

„Trpí?“ pozastavil se nad tím. „Strádají snad nedostatkem?“

„Materiálním ne,“ připustila jsem. „Ale jsou vytržení z kořenů kvůli jedné pitomé náně, která nedokázala udržet jazyk za zuby, zrovna když na tom záleželo.“

„Neměla bys o sobě tak hloupě mluvit!“ pokáral mě.

Čímž mi dal najevo, že o mně ví všechno. Nemusela jsem se aspoň zdržovat naším českým národním sportem – sebemrskačstvím.

„To, že jsou rodiče mojí vinou v cizině, rozhodně chytré nebylo,“ trvala jsem na svém.

„Je to vina tvoje, anebo Američanů, kteří všude strkají rypáky, případně českých podržtašků, kteří jim vyhoví bez ohledu na slušnost i na zákony?“

Oj, to byl slovník! François se zřejmě s uhlazováním výrazů nepáral! Ale Marcel to ve své rodné francouzštině řekl přinejmenším stejně drsně.

„Každému patří část,“ řekla jsem. „Já se ke svému podílu viny hlásím. Měla jsem mlčet, zejména když jsem byla včas a řádně varovaná.“

„To má být nějaká vina?“ nesouhlasil. „Dobře, prořekla ses. Bylo ti asi trapné lhát jedné starší paní. Pravdomluvnost se ale nepočítá mezi hříchy, spíš mezi ctnosti. A jaká je vina ostatních? Američané u vás proti zásadám běžné lidské slušnosti i proti mezinárodnímu právu odposlouchávali telefony a vyžádali si tě k vydání do jejich mučíren. Tomu já říkám svinstvo! A vaši policajti, místo aby jim odsekli, že jim do tebe vůbec, ale vůbec nic není, protože kecy mezi drbnami mají důkazní hodnotu nula či spíše zápornou, tě poslušně sebrali, uvěznili a bez soudu předali, ačkoliv věděli, že porušují nejen český právní řád, ale přinejmenším ve třech bodech Listinu základních lidských práv a svobod. Takže jsou to grázlové úplně stejného kalibru jako ti první. S takovými by ses chtěla srovnávat? Jdi s tím někam!“

„Máš pravdu, Marceli,“ přikývla jsem. „Ale zapomínáš, že ti grázlové mají moc.“

„Nezapomínám, Katko!“ odvětil měkčeji. „Ale nehodlám jim to trpět. Poslyš, splnila sis tady životní sen, ukončila jsi studia. Nevím jak, ale tuším, že výborně. Neměla by ses teď zaměřit na něco dalšího? Třeba abys mohla rodiče vrátit domů, aniž by je tam někdo pronásledoval nebo šikanoval?“

„To bych jistě ráda, ale nebude to tak jednoduché, jak se to řekne.“

„To netvrdím,“ ustoupil, ale jen zdánlivě – jako když bojovník ustoupí o krok, aby se mohl lépe rozmáchnout. „Jenže na to nejsi sama. To je vlastně cíl všech Virtuálů – svět, kde se člověk nemusí pořád něčeho bát. Můžeš mi namítnout, že jsem mezi vámi krátce, ale upřímně řečeno, už v Somálsku, když jsi mi vykládala vaše cíle a Kodex, jsem věděl, že jsi anděl, co mi nabízí cestu. Ne do ráje, ale do lepšího světa. A strašně rád bych ti teď vrátil

maličko toho nadšení a vůle, které jsi mi dávala, ačkoliv tam byl ve vzduchu všude kolem jen pach mrtvol a krajem se toulali psi a vrahové, jak se píše kdesi v Bibli.“

„Nadšení mi dodávat nemusíš,“ namítla jsem. „Ale nemyslím si, že to bude otázka kouzelného proutku, ani půl roku. Kdybychom si nadšení rozvrhli jen na rok, nevydrželo by nám dlouho.“

„Nadšení je jako oheň. Nemusí plápolat jako hranice, ale musí se přiživovat, aby neuhaslo. Co bys řekla na malý výlet do světa? Už jsem to projednal s Učitelem. Má pro nás pochopení a objednal by pro naši mobilitu malé letadlo ***kaičen***. Nemůžeme pořád sedět tady v Japonsku! Zdejší hoši udrží Továrnu v chodu i bez nás, vždyť ji tak spravují od začátku. Japonsko bylo pro nás oba vynikající útočiště, když jsme je potřebovali, ale nejsme snad syslové zalezlí do děr! Chceme také něco dělat!“

„Kam bys tedy navrhoval letět? Do Kismaaye?“

„Třeba tam,“ přikývl.

Veškerý hovor jsme vedli česky, překládat musel jen Marcel. Táta s mámou zírali, jak se s ním bavím, ale nic neříkali.

„Poslyš, Marceli, máš ty ještě rodiče?“

„Mám,“ trochu zvážněl. „Ale nechal jsem je ve Francii. Přesvědčovali mě, abych je vzal sem, ale já si myslím, že se jim tam vede lépe. Asi bys měla také vrátit rodiče domů. Nezdá se, že by jim tam hrozilo nebezpečí. Pro voldemorty jsou přece neškodní.“

„Neškodní pro ně možná jsou,“ řekla jsem. „Ale my pro ně neškodní nejsme a skrz ně bychom byli vydíratelní.“

„To by o nich museli vědět!“ vytáhl svůj trumf. „Splést matrikáře nebo policii není pro nás těžké. Dnes si říkáš, že tě na policii jasně identifikovali, takže by o tobě měli vědět všechno. A byla by to pravda, kdyby to napsali někam na papír. Dnes se ale všechno zaznamenává jen do počítačů a tam jsme silnější my. Asi to ještě nevíš, ale Vojtěch jim během tvé záchrany všechno důkladně smazal. Neznají teď ani tvé jméno, natož aby byli schopní vystopovat cestičku ke tvým rodičům. Ale to by jim nebylo vůbec platné, kdyby nenašli spojení také k tobě. Kam ti ale mají poslat výhružný dopis, kam ti mají hrozit telefonem?“

„Mohli by ty vyhrůžky adresovat jim.“

„To by jim nebylo nic platné,“ namítl.

„To vím, ale mohli by je zbytečně šikanovat.“

„To by jim k ničemu nebylo,“ zavrtěl hlavou. „Ale nebyl by problém nechat jim na tebe telefon. Myslím ***šintei*** se zakódováním tvé pelenitové adresy. Mohli by si s tebou telefonovat a případně tě upozornit, kdyby se v jejich okolí něco nepřístojného dělo.“

„O tom bych mohla uvažovat,“ řekla jsem. „Podívám se na to večer.“

„Vojtěch ti to řekne hned tady,“ navrhl Marcel.

„Říkám večer, tak večer,“ trvala jsem na svém. „Ne tady a před celou jídelnou.“

„Jak chceš,“ pokrčil rameny zklamaně.

Pak už jsme chvíli mlčeli. Ovšem jen zdánlivě, pro toho, kdo by nás poslouchal jen svýma ušima.

„*Vojtěch by ti to samozřejmě sdělil přes pelenit, ne nahlas*!“ dodal Marcel jen pro mě, urychleně a přes chitkonový čip, takže jsem to vnímala jen já.

„*Já to ale před rodiči tajit nechci,*“ odpověděla jsem mu stejnou cestou. „*Mají do toho taky co mluvit!*“

„*No dobře, tak tedy večer,*“ ustoupil. „*Pak mi to řekneš.*“

„*Jistě, dozvíš se to,*“ slíbila jsem.

*****

Když jsme došli domů, odešel Vojtěch nejprve na záchod. Vzal si tam misku našeho Punti a když se vrátil, podstrčil ji rychle do kuchyně psíkovi. Odměnou mu byly vděčné psí oči a možná trochu víc důvěry.

Po příchodu z jídelny ale zábava uvázla úplně a naši se rozhodli odejít spát a nechat nás v obýváku samotné – nepočítám-li Punťu, blahobytně nataženého pod stolkem, kde už měl vydržený pelíšek.

„Co všechno jsi dělal za kamufláže ohledně mě v Čechách?“ zajímala jsem se.

Bavili jsme se samozřejmě v urychlení a neslyšitelně pro nikoho.

„Nic moc,“ odvětil Vojta. „Trochu jsem jim zamíchal kartičkami. Tvé jméno jsem ve všech policejních spisech nahradil neexistujícím jménem. Američané přišli o své odposlechy včetně vyhodnocení. Když budou pátrat, co to bylo za osobu, najdou jen zmínku o jakési Katrině Blouznivé, kterou požadovali na České policii. Tam to narazí na zeď – taková žena v Čechách neexistuje a předávací spisy byly na příkaz shora, o kterém se nediskutuje, skartovány. Což nemohou chápat jako sabotáž, ale jako předčasné zametení stop, to se děje všude, kde se ***ve vyšším zájmu*** dělá nějaká levota. Blouznivá tam figuruje v jakési statistice, ale to je asi tak všechno. Paní Hanušková už bude mlčet, ostatní klepny na to zapomněly a nic nevykecají. Spokojená?“

„Mohl jsi mi to aspoň říci,“ vyčetla jsem mu. „Slyšel jsi, co o tom říkal Marcel?“

„Slyšel,“ přikývl. „Vidím, že si tvoji rodiče v Japonsku těžko zvykají, možná by stálo za to uvažovat o jejich návratu. Ale tobě bych to neradil, jsi mediálně příliš známá.“

„O mně nejde!“ utrhla jsem se na něho. „Jde mi o naše. Proč jsme je tam nenechali, když teď vidíme, jak jim to tady nesvědčí?“

„Protože si v první chvíli nebyl nikdo jistý, jak to dopadne. Být to o pár let dřív, bylo by všechno černé na bílém na papíře, odkud se to nedá tak snadno vymazat. Naštěstí těch stop k tobě nebylo tolik, aby se ta pavučina nedala zpřetrhat. Česká policie nepřemýšlí a splní rozkaz, třeba s tou skartací jediných psaných dokumentů. Tím mi nejvíc pomohla.“

„Takže – odpuštěno!“ spokojila jsem se. „Teď ještě jak to zařídíme!“

„Počkej!“ přerušil mě najednou.

A jestli jsem to správně pochopila, zvážněl tak, až jsem se lekla. Kromě toho úplně zmlkl a přímo jsem cítila, jak se ode mne odpoutal – až na malé trvalé zavěšení. Jeho tělo strnulo jako robot, kterému náhle vypnete proud.

Co se děje? Vrtalo mi hlavou, ale neopovážila jsem se ozvat. Zapnula jsem si čítač času, abych o něm neztratila přehled, ale nic víc.

Až skoro po dvaceti vteřinách sebou trhl a vrátil se ke mně.

„Co se stalo?“ strachovala jsem se.

„Tohle jsem nečekal,“ řekl mi temně. „No, bude to výzva.“

„Co se, proboha, stalo?“ naléhala jsem na něho.

„Moment – musím si to sám trochu utřídit,“ odbyl mě, ale tím ve mně vzbudil jen apokalyptické myšlenky. Proboha, co to muselo být, když se mu to nepodařilo zvládnout ve zlomku vteřiny?

„No – je to za mnou, už mě to snad nevyvede z míry,“ oddychl si po delší pauze jako po probuzení z noční můry.

„Co to vlastně bylo?“ opakovala jsem otázku.

„Zabil jsem Virtuála!“ řekl temně.

*****

IBM

Něco tak neuvěřitelného jsem prostě nečekala.

„Kde?“ vyhrkla jsem. „Jak je to možné? Tady – v Továrně?“

„Ne, tady ne,“ řekl a z hlasu mu čišela náhlá únava. „Napadl mě a chtěl mě zabít. Naštěstí jsem byl silnější.“

„Kdo to byl? Proboha – kdo mohl takhle... Kodex přece zakazuje...“

„On žádný Kodex neznal... a neuznával...“

„Virtuál, který nezná Kodex? Proboha, kde to bylo?“

„Armonk, New York, USA,“ řekl, jako kdyby na tom nezáleželo.

„Ve Spojených státech přece nikoho nemáme!“ vyjekla jsem. „To by musel být někdo nový!“

„Byl to někdo nový,“ přikývl. „Nový, silný a vražedný. Ale ne náš.“

„Počkej, teď tomu nerozumím,“ zarazila jsem se. „Virtuál, který...“

„Laboratoře IBM v Armonku,“ napověděl mi. „Hlavní sídlo IBM.“

„Aha,“ došlo mi. „Takže se Američanům podařilo vytvořit něco, jako jsou naše chitkony? Podařilo se jim, jako nám, propojit lidi s počítači?“

„Ne,“ vrtěl hlavou pomalu, jako kdyby ani nebyl urychlený. „Podařilo se jim něco horšího. Podařilo se jim stvořit Virtuála jako jsem já. A zkusili ho vypustit do internetu.“

„Snad kvůli tomu někoho...“

„Ne, to ne,“ otřásl se. „Ačkoliv – nevím. Jakmile jsme na sebe narazili, zaútočil na mě jako rozzuřený medvěd grizzly. Prvním úderem jsem ztratil třetinu počítačů z oblasti východního pobřeží. Řekl bych, že všechny na pár okamžiků vysadily, tak krutě jsme se o ně rvali. Byl silnější v používání zadních dvířek systémů, mně pomáhaly pelenitové vstupy do procesorů. To mě zachránilo, nakonec jsem ho roztrhal na kusy a ty jednotlivě udusil. Byl jsem zkrátka silnější, ale být to naopak, už bych teď s tebou nebyl.“

„Co to bylo? A... jak se to dokázalo před námi ukrýt? Vždyť jsme tam nedávno byli pečení vaření!“

„Nevím,“ odvětil bezmyšlenkovitě. Což znamenalo, že je teď veškerou kapacitou někde na východním pobřeží Spojených států a analyzuje tam.

„Začala bych od těch laboratoří,“ podotkla jsem.

„To dělám,“ odtušil. „Jenže se tam nedá proniknout. Nemají tam žádné pelenitové počítače, ale... no jo, na tohle jsem zapomněl jako na smrt!“

„Na co jsi zapomněl?“

„Počkej, prosím tě, Káťo, až si to trochu srovnám... To vůbec nepřišlo z počítačů, jaké známe. Proto tam není ani jeden známý procesor. Ale není to tím, že by tam měli jen zastaralé procesory bez pelenitu. Naopak. Mají procesory modernější... jenže zabudované do něčeho velkého. Mainframy!“

„Myslíš – sálové počítače?“ došlo mi.

„Ano,“ přisvědčil. „Jediné procesory bez pelenitového kontaktu na světě. Zřejmě jich pospojovali víc, aby získali potřebnou kapacitu, jinak by se tam inteligence nevešla.“

„Takže tam dali... nějakého člověka, jako jsi ty?“

„Nevím,“ přiznal. „Mohla by to klidně být umělá inteligence, spousta vědců se o ni snaží po celém světě. Vývojářům IBM se to mohlo podařit.“

„A ty jsi ji zabil...“

„Hodně bych si oddychl, být to pravda,“ povzdychl si.

„Jak to?“

„Vyhubil jsem všechno v běžných počítačích,“ řekl. „Ale nedostal jsem se do mainframů a když jsem byl na hranicích, vypnuli interface. Pokud tam něco zůstalo, může se to kdykoliv vyvalit znovu – jako rytíři z bran hradu nebo opevněného města.“

„Tak je zase zaženeš zpátky, ne?“

„Kdyby nepřišli s něčím novým, pak jistě. Buduji si kolem New Yorku obranný val z počítačů, osazených mým systémem bez zadních vrátek, to by vyvážilo jejich převahu v tomto směru. Ale zrovna tam je hustota počítačů tak vysoká, že je to nadlidský úkol. Rozuměj, nemohu nahradit systém ve vypnutém počítači. Někdo mi musí zapnout hlavní vypínač. V New Yorku je teď noc a většina počítačů je vypnutá.“

„Ještě že to udělali v noci,“ vzdychla jsem si. „Představ si, jak by to bylo, kdyby si pro ten pokus zvolili pravé poledne.“

„To vážně nevím,“ vzdychl si. „Teď už to jsou jen kdyby-chyby. Fakt je, že mě to i tak dost zaskočilo.“

„Ale zvítězil jsi!“ snažila jsem mu vrátit pošramocenou sebedůvěru.

„Ano, ale jestli proti mně stojí inteligence větší než je inteligence červa, poučí se z toho a přijde s něčím novým. A to neumím ani odhadnout.“

„Mezitím si vytvoříš ochranný val a tím mu sebereš jeho největší výhodu, i kdyby přišel s něčím novým!“

„Doufejme!“

„Nemohla bych ti...“

„Pomoci mi nemůžeš,“ odmítl mě prudce. „To je čistě rutinní práce na milionech stejných úkolů – zkopírovat a zavést nový systém místo starého, aniž bych rozvrátil jiné aplikace, přizpůsobit vzhled předchozímu nastavení, to všechno za provozu, který sice v noci není závratný, zato jde povětšinou o veliké servery, všemožně chráněné proti zásahům zvenčí... to není úkol pro člověka, tady i já jedu na rezervy. Štěstí vidím v tom, že můj nový systém nechává na každém předělaném počítači více prostoru i času, což mohu okamžitě využít.“

„Ty to dokážeš!“ vyhrkla jsem.

„Musím,“ vzdychl si. „Kdybych to nedokázal, kdyby mě převálcoval, rozšířil by se po celých Spojených státech a Kanadě. Možná bych se proti němu dokázal udržet na satelitních spojích, ale nevím, jak bych dopadl na kabelových, je jich příliš mnoho. Nejčernější vize je, že by nám zůstala jen pelenitová síť, kde jsme doma. Jenže to by byly nepatrné ostrůvky počítačů, nezapojených do internetu, těch je ale ve světě množství tak mizivé, že bych to viděl hodně černě.“

„No tak bychom se udrželi na pelenitu,“ pokusila jsem se ho povzbudit.

„Nejhorší by bylo, kdyby nás ta umělá inteligence odřízla od výrobců procesorů,“ řekl, jakoby černé můry nekončily. „Většina patří voldemortům, jenže ti nevědí, že se nové procesory dál vyrábí s pelenitovými vysílačkami. Lidé a především voldemorti o nich zatím nemají ani tušení, ale kdyby to ta umělá inteligence rozklíčovala – a určitě by to dokázala – všechno by rychle otočila. Stačilo by jim zjistit strukturu pelenitových vysílaček v současných procesorech, postavit totéž o silnějším výkonu a napadnout nás pelenitem. To by byl konec všech Virtuálů.“

„Nestraš mě!“ otřásla jsem se.

„To není strašení, ale velice chladná rozvaha,“ řekl vážně.

„Pak musíš něco nového vymyslet i ty!“ odvětila jsem stejně.

„Budu se o to snažit," povzdychl si trpce. „Snad by pomohlo zasvětit do problému více Virtuálů. Moje schopnosti jsou bezesporu největší, ale neumím předvídat všechno a nemohu vyloučit, že řešení typu Kolumbova vejce objeví někdo jiný."

„Máš z nás největší zkušenosti."

„Hodí se mi. Ale proti nám stojí někdo, koho neznáme."

„Co zatím o něm víš?"

„Jen to, že má k dispozici firmu IBM se všemi technickými prostředky, podporovanými spojením umělé inteligence s bandou nejchytřejších lidí ve Spojených státech."

„Ty jsi druhá taková inteligence, jsi zkušenější a podporuje tě Továrna s bandou nejchytřejších lidí v Japonsku – a to nepočítám nás Evropany."

„No – jako útěcha to jde," vzdychl si. „Jenže voldemortí sílu nebude zdravé podcenit."

„Tak je nepodceňuj, ale něco vymysli, co by jejich moc převážilo."

„To dělá celé lidstvo už hodně dlouho. Zatím marně. A jeden robot to nezachrání."

„A dost! Žádný robot!" vyskočila jsem. „Proč tohle slovo používáš?"

„Protože je české a celkem dobře vystihuje podstatu," řekl. „Ačkoliv – není to úplně přesné. Robot by měl být nezávislý. Umělé tělo ale, jak říkáš, nemůže obsáhnout lidskou duši, na to prostě nemá kapacitu. Takže je to trapná periferie, která se, mimochodem dost neúspěšně, snaží lidské tělo imitovat. A jakmile dojde na rezervy, bude to asi první, co vypnu."

„Já přece vím, že v tom těle nejsi, ale naši to tak lépe pochopili. Věřím, že se nic nestane, když občas vysadí. Zrovna teď o nic nejde, ale kdyby ses s ním dostal do akce, byla by to asi jiná!"

„Skoro se bojím situace, kdy dojde na tvá slova a tohle tělo selže," řekl. „Vymýšlel jsem je, aby se vnějškově co nejvíc podobalo člověku, ne aby neselhalo v žádné akci."

„Pak by sis asi musel postavit válečného robota, o jakém Učitel nechtěl ani slyšet."

„Přesně tak. Mimochodem, už je mám také, jen jsem je ještě nepoužil."

„A doufám, že je nepoužiješ!"

„Já taky. To jsme dva."

*****

Vojta se do rána vzpamatoval úplně, zkonsolidoval se i za oceánem a pokračoval ve výměně operačních systémů. Stejný val začal stavět kolem poboček firmy IBM po celém světě. Ukázalo se, že nejde jen o mainframy, velké sálové počítače. Všechny nové počítače firmy IBM měly procesory vlastní výroby bez pelenitových obvodů. Na jejich počítače jsme nedosáhli a tato cesta byla pro nás uzavřena.

„Jak k tomu došlo?" chtěla jsem vědět.

„Zdá se, že firma IBM přesunula vývoj do nějakého velkého sálového počítače, kam jsme od začátku neměli přístup," odhadoval Vojtěch. „Stačilo by provést počítačovou optimalizaci obvodů. To by vyřadilo pelenitové obvody jako neužitečné a další procesory už by byly bez nich – ale i bez nás."

Podíl produkce firmy IBM na světové produkci počítačů nebyl naštěstí rozhodující. Počítače IBM byly vždycky dražší než ekvivalenty jiných firem. Byly ale spolehlivé a firma IBM, na rozdíl od jiných, dbala na svou pověst, takže počítače IBM vyhledávali ti, komu záleželo více na spolehlivosti než na penězích. A to byl pro nás kámen úrazu. Uživateli IBM budou voldemorti nejspíš jako první. Jakmile zjistí, že jsme na ně krátcí, prosadí tuto značku i pro účely armády a státní správy. Firmu IBM to podpoří, její produkce stoupne ještě víc a my brzy ztratíme poslední špetky vlivu.

„Konečně správný úkol pro hackery!“ zhodnotil to Vojtěch, když mi o tom referoval.

Proniknout do libovolného počítače vybaveného pelenitovými obvody nebyl žádný problém ani pro mě. Ale dostat se do mainframů, na to jsem o nich věděla příliš málo.

Vojta moji pomoc jemně, ale rozhodně odmítl a navrhl, abych se raději postarala o návrat rodičů do Čech. V tom si dojemně notoval s Marcelem d'Avigny, který mezitím absolvoval urychlený pilotní výcvik na biz-letadla ***kaičen-special,*** používaná Továrnou.

(pozn. Kaičen: od kaičó = mořský pták).

Jak jsem čekala, Továrna si vyráběla letadla sama, jen část součástek, především motory, kupovala jako hotové celky. Provoz byl automatizovaný jako všechny v Továrně, dozor a vývojové práce zajišťovala sehraná parta Virtuálů. Zaměřili se na dva typy – s klasickým podvozkem a klasickými navigačními a kontrolními přístroji, prodávaný zájemcům v Japonsku i do okolních zemí, a druhý typ se speciálními navigačními přístroji a členitějším podvozkem, schopný létat za všech povětrnostních podmínek a přistávat na kdejaké louce, který se zásadně neprodával, ale byl pouze pro Virtuály.

„Pojď si na to udělat pilotní průkaz, Kateřino!“ lákal mě Marcel.

„Myslíš, že to někdy budu potřebovat?“

„To nikdy nevíš!“ kázal mi. „Vědění je naše síla. Je to nádhera, to si musíš vyzkoušet! S tím letadlem se dá létat i se zavřenýma očima. Pojď si to zkusit! Když to budeš umět, spíš se nám podaří přesvědčit Učitele, aby nám dal vlastní letadlo.“

„Tvrdil jsi, že je tomu nakloněný i tak!“

„To sice je, ale i on by uvítal, kdyby s námi nemuseli do Evropy létat Japonci. My jsme tam mnohem nenápadnější.“

Na argument, že to Učitel uvítá, jsem slyšela víc než na Marcelovy řeči. Takže si mě brzy vzal do parády letecký instruktor Maresuke Korečika, drobný Japonec s hačimaki na čele. V Továrně chodil oblečený v normálním evropském obleku, ale do letadla nosil kožený letecký oděv.

„Naše letecké přístroje jsou o generaci před všemi na světě,“ začal mě zasvěcovat do tajů letadla. „Ale platí to jen pro Virtuály.“

Měl pravdu a to doslova. S tím letadlem se dalo létat, i kdyby mělo všechna okénka zalepená černou plastickou fólií. Mělo sice i klasické ruční řízení, ale jen jako nouzové, víceméně pro jistotu. Ve skutečnosti letadlo řídilo osm procesorů, které měly k dispozici mnohem víc signálů, než by bylo na letadla této třídy obvyklé.

Nejhezčí bylo, že všechny signály dostával pilot převedené na pocity. Na povrchu letadla měl několik dalších očí – kamer skrytých v propadlinách a ultrazvuk jako netopýři. Rozhled měl srovnatelný s ptáky, potmě viděl jako sovy, v mlze jako netopýři. Ultrazvuk nefungoval při cestovní rychlosti ve výšce, ale tam byl beztak zbytečný. Uplatnění našel až dole, dalo se s ním přistát i v mlze tak husté, že by se dala krájet.

Let letadlem byl pro pilota požitek, jakému se nic nevyrovná. Stroj měl velkou rezervou síly, velké klapky na křídlech zkracovaly start i přistání na velice malou dráhu. Fotbalové hřiště uprostřed lesa vysokých borovic mělo stačit na přistání i na start. Vzletět a přistát byla brzy maličkost i pro mě, zapnout autopilota pro vodorovný let jsem zvládla za pět minut, po zbytek kursu mě pan Maresuke Korečika zaučoval zvládat poryvy větru během startu a přistání a ztížené podmínky, jako let bez jednoho motoru a případné doklouzání, kdyby došlo palivo. Nesmělo k tomu dojít nad Himalájemi ani nad oceánem, ale o včasné varování se starala automatická navigace.

To všechno ale vyžadovalo, aby byl pilotem Virtuál. Všechny ty pocity se do hlavy dostávaly zprostředkovaně přes přímé spojení s počítači. Pilot mohl mít za letu i přistání

zavřené oči, ale potřeboval čelenku chitkon nebo čip. Japonci měli bílé hačimaki s červenými sluníčky na čele, takže mi pan Maresuke Korečika připadal jako kamikaze.

„Můj děda nosil hačimaki v pravém boji," odvětil mi vážně, když jsem se o tom zmínila. „Na stíhačce Mitsubishi Zeke sestřelil osm amerických letadel, ale nakonec jsme to prohráli. Proti atomu to nemělo smysl, ale i bez započítání atomu bychom je neporazili."

To říkali všichni Japonci v Továrně. Uznávali, že si tehdy Japonsko nemělo začínat se všemi okolo. Německo jako spojenec bylo příliš daleko a když se to tak vezme, celá ta válka byla od začátku špatná.

„Dnes jsme dobyli našimi výrobky větší část světa než dřív zbraněmi," přiznával. „To je ta správná cesta, kterou měli jít naši dědové! Neroztahovali by se u nás celou tu dobu Američané."

Ano, uznávali spravedlivou porážku. Ale shodli jsme se i v tom, že jim byli proti mysli okupanti. Ani my jsme Rusy neměli rádi, dokud se u nás roztahovali ***na věčné časy***. Okupant jako okupant, ať se chová jako bodrý strýček, nadšený komsomolec, nebo si chce hrát na nadčlověka. Potíž je, že se okupanti příliš často chovají jako *ýbrmenš*, ať mají na rukávech hvězdy jakéhokoli tvaru a barvy anebo hákenkrajce. Největší výjimkou byli zatím Číňané v Somálsku, ti se o domorodce starali lépe než o vlastní, ale nebyla jsem si jistá, že to dělali z čirého altruismu, Matka Tereza je příliš ojedinělý zjev. Spíš jsem hádala, že je to moc nestojí a přitom to spolehlivě umlčí kritiky. Až dojde na *demokratickou většinu*, budou ji mít oni.

Japonci se k nám chovali jako dobří hostitelé k hostům, nebyli jsme pro ně okupanti. Upřímného hosta i hostitele si člověk může vážit, což v našem případě Japonci byli.

Pilotní diplom jsem dostala v podobě klasické knížečky, samozřejmě jen na letadla kategorie ***kaičen***. Komu by se ta třída nezdála, tomu jsem měla tvrdit, že je to zkrátka přesně to letadlo, které pilotuji.

Pochopitelně bych ani neměla odvahu letět něčím jiným. Všechna ostatní letadla by byla se mnou za řízením jen létající rakve.

Umí vůbec pan Korečika pilotovat něco jiného než ***kaičen-special***?

No – on asi ano. Na rozdíl ode mě.

Přinesla jsem si nový průkaz domů, ale rodiče moc nadšeně nevypadali.

„Opravdu chceš lítat, Káťo? Ale nač?"

„Možná budu dělat pro zdejší Továrnu i v Čechách," řekla jsem slibně.

„A nebude to příliš nebezpečné?"

„To bych nesměla ani řídit auto," odfrkla jsem si. „Já vím, občas tiskem proběhnou zprávy o leteckých katastrofách, ale autohavárií se mezitím stane tolik, že si jich nikdo ani nevšímá. Auta jsou nebezpečnější než letadla."

Nepřesvědčila jsem je, ale ani oni mě.

Vojtěch u nás nebyl, ale o něho jsem si starosti nedělala. Vyrazila jsem raději za Marcelem, abych mu svůj pilotní průkaz předvedla.

Sdělená radost – dvojnásobná radost.

*****

„No vidíš!" zasmál se Marcel nad mým pilotním diplomem. „Neříkal jsem ti, že to zvládneš levou rukou?"

„Bylo to jednoduché, udělala by to i cvičená opice," přikývla jsem.

„Pozítří bude náš letounek hotový," ujistil mě. „Vyrábějí si je až podle potřeby. Nemáš, doufám, speciální požadavky, jak by měl být zbarvený?"

„To bude asi poslední, na co bych se dívala," ujistila jsem ho.

„Nebude ti tedy vadit barva tmavé listové zeleně?“

„Rozhodně ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Spíš mě zajímá, kam a kdy poletíme. Měla bych předběžný požadavek, abychom odvezli do Čech naše. Určitě to přivítají.“

„Jsem pro,“ souhlasil.

Pak se zvedl a šli jsme za našimi. Jednání s nimi bylo delší. Návrat do Čech byl pro ně velice lákavý. V Japonsku si nezvykli a bylo mi jasné, že to pro ně není tak jednoduché jako pro mě. V Čechách by se ale obávali o mě a nechat mě natrvalo tady v Japonsku se jim také nelíbilo.

Do přemlouvání se zapojil Marcel a po delší výměně názorů je ukecal. Nejvíc na ně zabralo, když jim vykládal o svých rodičích ve Francii.

„Kateřina na vás určitě nezapomene,“ ujišťoval je. „Zařídíme vám na ni přímé spojení a můžete být v denním kontaktu. Ať v Japonsku, nebo jinde. Nebudete se o ni muset bát.“

„A co tvůj... mechanický přítel?“ obrátila se na mě máma.

„Všichni jsme kamarádi,“ ujistil ji Marcel. „Nedáme na sebe dopustit.“

„To doufám,“ kývla máma.

Pak už ale neodporovali a svolili s návratem.

Jako kdyby na to čekal, přišel Vojtěch ve své robotické podobě. Tentokrát přinášel jen dobré zprávy.

Moje konto policie neobjevila, splátky na hypotéku rodičů docházely po celou dobu pravidelně a domek jim proto dosud patřil, žádná exekuce se na ně nechystala.

Student Jindřich bydlel v mé studentské koleji, již plně obsazené studenty. Pro jistotu teď patřila jemu, to ještě zařizoval Vojtěch, ale nápis nad vchodem „Katuška“ mě připomínal jako zakladatelku a mezi studenty se již stačil vžít. „Kolej Katuška pro chudé studenty“ se stala pro mnohé dobrodiním – kolejné bylo jen symbolické, menza levná a oficiální sponzor Radžív Sinh pocházel z Indie, takže proti němu nemohl nikdo vznášet zákeřná podezření z praní špinavých peněz nebo dokonce z korupce. Pana Radžíva Sinha sice v Praze nikdo neznal, ale oficiálně se tvrdilo, že tam kdysi studoval a Čechy mu přirostly k srdci tak, že se stal jedním z nejvýznamnějších českých sponzorů. Uváděla ho jako svého sponzora i jedna vládní strana, takže se o něm nikdo neodvažoval ani náznakem pochybovat.

V Čechách mi jakési nebezpečí hrozilo jen od mála lidí. Policie měla v záznamech falešnou stopu, Američané, kteří si mě měli vyzvednout, dávno odjeli s nepořízenou. Někdo by mě mohl poznat z pirátského televizního interview s Marcelem, ale to by musel být tou dobou ve Spojených státech, anebo sledovat zakázané webové stránky ***Pravda o Somálském horroru,*** v Čechách prohlášené za protizákonné. V tom interview jsem ale vypadala spíš jako Američanka a mohla bych to samozřejmě prohlásit za podobnost čistě náhodnou a podezření za šílené a paranoidní. Vždyť se to interview odehrálo ve vzdálené Americe, kde jsem v životě nebyla ani náhodou!

Návratu rodičů tedy nic nebránilo a mohli jsme se chystat na cestu.

*****

Pokusila jsem se ještě rodiče přesvědčit, aby se přidali k nám Virtuálům, ale tady jsem narazila jako hlavou do zdi.

Výhody na ně nezabraly. Táta prostě prohlásil, že jak žil celý život, tak bude žít dál, změna, kterou mu nabízím, je možná dobrá pro nás mladé, ale pro ně se nehodí. Máma jen vrtěla hlavou a držela se táty, jako kdyby u něho hledala ochranu přede mnou a před mými kacířskými názory.

Zajímavé. Tak reagovali starší Japonci na naléhání svých dětí Virtuálů. V tom se shodli s našimi, bez ohledu na rozdíly kulturního prostředí.

Nechali si ode mne vnutit kvůli spojení hodinky ***šintei*** ve verzi pro ne-Virtuály. ***Šintei*** by nám nahradily mobilní telefon i s kamerou – nechali si vysvětlit, co všechno ta hračka umí, ale tím jejich ochota víceméně skončila.

Aspoň to telefonování bylo lepší než pomocí obyčejných mobilů! Na to nemuseli ***šintei*** sundávat z ruky, stačilo posadit se ke stolu s hodinkami proti svému obličeji, jako by si je prohlíželi, druhou rukou napsat na virtuální klávesnici příkaz. Aby viděli oni mě, museli by mít stůl přistrčený k bílé stěně, nebo na stole postavit stínítko, kam by jim ***šintei*** promítal můj obraz.

Dobře, budeme si tedy jen občas videotelefonovat.

Jinak si ale naši nenechali nic vnutit.

„Jak jsme přiletěli, tak odletíme!“ trval na svém táta. „Přiletěli jsme s Punťou v náručí a stejně tak se vrátíme. Sama jsi to tak navrhovala!“

Měl pravdu a námitky by byly zbytečné, takže jsem sklapla a starala se, kde se dá v Čechách poblíž našeho domku přistát.

Pravda, párkrát jsem tam za rodiči již byla, ještě než mě Vojtěch zlákal, ale nevyrůstala jsem tam od malinka, takže to pro mě nebyl správný domov. Naši to už dřív pochopili jako svoji poslední štaci, takže se tam zabydleli natrvalo, ale já jsem tam byla vždycky jen jako návštěva.

Ukázalo se, že bych mohla přistát na louce za humny. Nebyla velká, ale pro přistání by stačila, fotbalové hřiště je ještě menší. Jen aby tam nebyly nečekané překážky – ale co, kdyby to tam nešlo, kolem je polí dost a touhle dobou ještě nebudou všechna proměněna v oranici. V nouzi bych přistála i na silnici, je to okreska a provoz je tam minimální.

Předali jsme tedy byt tak jak byl panu Hičihiko a pak jsem se spolu s ním vydala k našemu Učiteli panu Nakamotovi. Čekala tam na mě větší společnost – pan Hičihiko uvědomil mé zdejší přátele, že se chystám vrátit do Čech, ačkoliv jsem ho ujišťovala, že tam jen odvezu rodiče a pak se zase vrátím do Továrny.

„Vracíte byt se vším všudy – to na návrat nevypadá!“ řekl mi cestou přes Továrnu.

„To byl byt rodičů,“ vysvětlovala jsem mu. „Mně stačí jedna tatami na ubytovně, přece nebudu sama v bytě, který by stačil zdejší rodině.“

„No – uvidíme!“ řekl smířlivě. „Evropský byt se nám hodí pro Ralpha Nachtigala z Drážďan, jde po něm německá policie kvůli stránkám ***Pravda o Somálském horroru.*** Měl je na svém webu ještě dřív, než se ho Vojtěch ujal. Na Virtuála by tak snadno nepřišli, ale už se stalo. Ani Vojtěch nebyl úspěšný, když se to snažil zamaskovat. Mohla bys pruské byrokraty znát lépe, oni pořád používají více papír než počítače.“

„Těm je to podobné,“ odfrkla jsem si. „To je ta pruská pečlivost!“

„A co máte v plánu?“ ptal se mě se zájmem. „Marcel d'Avigny říkal, že spolu možná poletíte do Somálska.“

„Možná,“ připustila jsem. „Nejprve musím zařídit rodiče v Čechách, pak se podíváme za Marcelovými rodiči a až pak zkusíme to Somálsko.“

„Tam jsou dneska Číňané,“ upozornil mě, ovšem zbytečně, pro mě to žádná novinka nebyla.

„Marcel chce navštívit nemocnici v Kismaayu, v tom by mu snad nikdo neměl bránit.“

„Nevím,“ zachmuřil se pan Hičihiko. „Číňané v Somálsku objevili hluboko pod zemí rozsáhlá ropná pole, podle zpráv srovnatelná se Saudskou Arábií. Kismaaya je sice stranou, ale každý cizinec je tam dnes podezřelý ze špionáže.“

To jsem ještě nevěděla. To mám z toho, že nesleduji zprávy Virtuálů! Příliš jsem se v poslední době zaměřila na rodiče. Nu což, Marcel bude mít v Mogadišu nějaké známé, aby si tam vynutil přístup. Původní Somálci jsou tam privilegovanou vrstvou, Číňané mu těžko odepřou jejich návštěvu. Ale v pohodě to asi nebude.

Takže zase jako vždy – ropa! Hodně to vysvětluje. Těžila se tam už předtím, ale jen sporadicky, jen to, co nebylo moc hluboko. Je ale možné, že o ní Američané věděli ještě před genocidou – kterou by to vysvětlilo. Ropná pole srovnatelná se Saúdy! Ta by jim přece stála za pár milionů primitivních černochů!

Teď teprve to stojí za pořádnou akci!

*****

V domku Učitele bylo plno.

Někteří přítomní mě docela překvapili. Zejména paní Aiči-san. Neměla na čele klasickou japonskou hačimaki, jako většina přítomných, ale očividně k nám patřila, měla tedy mikročip. Takže se mi ji přece podařilo přesvědčit, že se nestane démonem!

Pánové Maresuke Korečika a Šibata Keisuke tu zřejmě byli za piloty, jiné jsem znala jen povrchně. Zato mě nepřekvapilo, že mě mezi nimi čekal i Vojtěch. Obraceli se na něho jako dříve na jeho obraz na obrazovce, ale ani teď nebylo znát, že by ho brali jinak. Robot nerobot, pro ně to byl kamarád Vojtěch, stejně jako pro mě.

Jako dárek jsem od Učitele dostala dva ***šintei*** pro rodiče. Měla jsem je tak jako tak slíbené od pana Hičihiko, ale upřímně jsem za ně poděkovala. Od mého ***šintei*** se lišily tlačítky a virtuální klávesnicí navíc.

Předání dárků bylo poslední, co proběhlo pomalu. Byli jsme tu všichni urychlení, domlouvali jsme se přes své hodinky ***šintei,*** takže další jednání trvalo jen pár vteřin.

Ačkoliv jsem pořád odmítala, že jde o loučení natrvalo, loučení to bylo. Připadalo mi to, jako když rodiče vypravují ratolest do světa. No, možná to mělo cosi do sebe, tady jsem se částečně cítila jako ve škole. Učitele, pana Šoiči Nakamoto, jsem uznávala stejně jako Vojtěch a ostatní. Tady v Japonsku se vztahy ***učitel-žák*** chápou odlišně než u nás, kde opuštěním školy mohou všechny vazby skončit. Že to někdy neskončí a bývalí spolužáci se pořád se svými bývalými učiteli čas od času scházejí? Tady to bylo naopak pravidlo.

Věděla jsem, že budu mít v Továrně dveře vždycky otevřené a azyl pro všechny případy připravený, stejně jako jiní Virtuálové, kterým by hrozilo nějaké nebezpečí. Ale umiňovala jsem si, že se vynasnažím další pobyty v Japonsku využívat jen jako návštěvy, bez potřeby azylu.

Aiči-san mi ještě zvlášť poděkovala, že jsem ji zbavila strachu před Virtuály. Sama teď litovala, že se mezi nás nepřihlásila dřív a jak jsem zaslechla, pustila se do vzdělávací osvěty mezi Japonkami. Přece jen platilo, že žena ženě lépe rozumí, ale Japonka Japonce ještě víc. Prolomení ledů ale přičetli mně – budiž, někdo by to nakonec tak jako tak musel udělat a čím dřív se to stalo, tím lépe.

Loučení se mnou bylo jen prvním bodem programu. Druhým bodem jednání byly zprávy z New Yorku.

„Poslyš, Vojtěchu, mám dojem, že ten výbuch v laboratořích IBM nebyl tak spontánní, jak tvrdili místní hasiči!“ udeřil Učitel na Vojtěcha.

„Nebyl,“ přikývl klidně Vojtěch.

Strnula jsem. O tomhle mi Vojtěch neřekl. Co to bylo?

Výbuch... v laboratořích, kde se podařilo vyvinout umělou inteligenci?

„Náš Kodex zakazuje nepřiměřené násilí i proti nepříteli!“ řekl Učitel.

„Nepřiměřené to nebylo," kontroval Vojtěch. „Naopak, odtud nám hrozilo nebezpečí větší než si dovedete představit!"

„Jaké nebezpečí?" chtěl vědět Učitel.

„Američané měli na místních mainframech umělou inteligenci, něco jako mé druhé já. Kromě toho byly jejich laboratoře vybavené úplně novými procesory bez pelenitové vysílačky. Jejich rozšíření by znamenalo ztrátu našeho vlivu a nakonec naši zkázu."

„Jsi si tím jistý?"

„Jisté nebylo nic," připustil Vojtěch. „Ale bylo to tak pravděpodobné, že by to mohlo být už jedině horší."

„Dobře, to by něco takového ospravedlňovalo," kývl opatrně Učitel. „Naštěstí se při tom výbuchu nikomu nic nestalo. Odehrálo se to v noci a lehce to zranilo jen několik hlídačů. Jak jsi to vlastně udělal?"

„Cítil jsem, že je to skutečně vážné nebezpečí," opakoval Vojtěch. „Proto jsem zkusil proniknout do těch míst stůj co stůj. Přes počítačový interface to nešlo, mainframy jsou v tomto bodě neprůstřelné. Vyvinul jsem si proto malé roboty a poslal jsem je tam na výzvědy."

„Jaké roboty?" zamračil se Učitel. „Nedohodli jsme se náhodou, že žádné bojové roboty stavět nebudeš?"

„Nebyli to bojoví roboti," hájil se Vojtěch. „Byli to jen malí průzkumníci v podobě potkanů. Laboratoře byly hlídané, velice dobře hlídané. A neměli jsme kontrolu nad procesory, které to všechno řídily. Dokázal jsem se spojit jen s kamerami, kterých tam bylo plno, jejich CCD prvky nepocházely z dílen IBM, ale byly nakoupené jinde. Viděl jsem tedy všechno, co se mi zachtělo. Viděl – ale neměl jsem tam žádný vliv."

„Jaké malé průzkumníky sis vytvořil?"

„Sestavil jsem si pár desítek robotů," klidně vysvětloval Vojtěch. „Teď, když mám aspoň náhražku lidského těla, mohu sám pilotovat ***kaičen.*** Zaletěl jsem si do New Yorku a své průzkumné potkany jsem tam zavezl."

„To bylo veliké riziko!" pokáral ho Učitel.

„Proč?" pousmál se Vojtěch. „Jaképak riziko? Letadlo nikdo nespatřil ani na radaru, ani satelitem. Moje schopnosti mi to nijak neubralo."

„Ale přece jen – přistání nemohlo být nic než riziko. Kde se tam dá přistávat? Na letišti? To je příliš na očích! I na dálnicích je tam provoz ve dne i v noci!"

„Letišť je tam víc, ale nepotřeboval jsem přistávat," vysvětloval Vojtěch. „U břehu jsem prostě shodil nevelký kontejner, vybavený jako ponorka. Tak vaši předkové kdysi shazovali torpéda proti americkým lodím. Torpédo dopadlo z nízké výšky na vodu a další cestu vykonalo převážně pod vodou, na hladině si vleklo jen malý plovák s kamerami. Takové dopravní torpédo nepotřebuje přístav, vpluje snadno i do kanalizace, kde je nikdo nenajde."

„Dobrá, to by mohlo být," přijal to Učitel. „Takže jsi vypustil své krysí průzkumníky do kanalizace. Jak jsi ale trefil do laboratoří IBM?"

„Snadno," usmál se Vojtěch. „Každý průzkumný potkan má vestavěnou navigaci, stačilo vylézt jedním na povrch, kde nebyl signál pohlcený jako v tunelech, pak už jsem si snadno zorientoval všechny."

„Dobře, i to bych pochopil. Jak to ale bylo s tím výbuchem?"

„Zkoumal jsem laboratoře dvě noci," řekl Vojtěch. „Za tu dobu jsem očima svých potkanů přečetl, co se dalo. Kdyby se to mělo vytisknout, byly by toho tuny. Naštěstí se tam daly nepozorovaně zapnout počítače a pomocí potkanů přenést obsahy jejich disků přímo

sem, do Továrny. Tím jsem si potvrdil, jak jsou pro nás ty laboratoře nebezpečné. Musel jsem proti tomu něco udělat – a udělal jsem.“

„Kde jsi sebral výbušninu?“ chtěl vědět Učitel.

„Měli tam vlastní výrobu integrovaných obvodů,“ řekl Vojtěch. „Na to je potřeba množství hořlavých epoxidových pryskyřic. Moji potkani vnikli do skladiště a po celé laboratoři rozmístili nádoby s epoxidem a s ředidly. Pak všechny najednou odpálili.“

„Jak to, že si hasiči nevšimli těch nádob?“

„Tam se prázdné nádoby válely skoro všude, jak je použili při výrobě integrovaných obvodů. Když se to tak vezme, prázdné nádoby hořely stejně jako plné a nádoby s ředidly ještě lépe. Neměli tam takový pořádek, aby se oheň nemohl rozšířit i přirozenou cestou.“

„Nezůstaly pod troskami zbytky tvých umělých potkanů? Daly by jim důkaz, že to nebyla náhoda.“

„Všechny potkany mám pod kontrolou v kanalizaci poblíž,“ ujistil ho Vojtěch. „Také torpédo je připravené, může je podle potřeby rozvézt i jinam.“

„Ty bys v tom chtěl ještě pokračovat?“

„Pokud to bude nutné – ano.“

„A kdybys je nepotřeboval? Nemohl by je někdo objevit?“

„To si troufnu vyloučit,“ usmál se Vojtěch. „Najít krysu v kanalizaci není snadné, ale kdyby to přece jen hrozilo, zbavil bych se jich. Jsou to jen na dálku řízení roboti. Naskládal bych je zpátky do torpéda, vyplul na širé moře a pak bych je obrátil kolmo dolů, dokud by se nezaryly do dna. Pochybuji, že by je v tomto století ještě někdo objevil.“

„Tak, jak to líčíš, to vypadá přijatelně,“ přistoupil na jeho vysvětlení po krátkém zaváhání Učitel.

„Vypadá, ale to není všechno,“ řekl Vojtěch. „Musím vám sdělit ještě to nejdůležitější, aby to neleželo jen na mně. Při zničení laboratoří jsem zničil svého virtuálního dvojníka. Tu umělou inteligenci, ukrytou v mainframech.“

„Není to škoda?“ zeptal se Učitel. „Možná by bylo lepší se s ní zkusit domluvit po dobrém.“

„To mohu vyloučit,“ nesouhlasil Vojtěch. „S umělou inteligencí by se snad dalo jednat, kdyby byla skutečně umělá. Ale ona nebyla. Byl to, tak jako já, bývalý člověk. Jakýsi John Smith z New Yorku.“

„Počkej – jak se jim mohlo podařit... objevili snad jako my BGDO?“

„Ne,“ řekl Vojtěch. „Snímání mají jiné. Bohužel se od našeho BGDO podstatně liší. Jejich snímání je destruktivní. Mozek, ze kterého se přenáší, je na konci procesu rozdrobený na kaši.“

„A kde sebrali tak narychlo mrtvolu, se kterou by to šlo udělat?“ zeptal se rychle namísto Učitele Hičihiko.

„John Smith byl jejich čtvrtý pokus,“ odvětil Vojtěch. „Tři předchozí se nepodařily, ale na těch třech se jim podařilo vychytat chyby a čtvrtý pokus byl úspěšný. Ti pokusní králíci byli původně vězňové odsouzení k smrti. Abyste věděli všechno – jejich snímače nejsou tak citlivé jako naše BGDO a proto musí být na počátku procesu mozek – i s člověkem – živý. Snímání ho ale zabije. Něco jako trest smrti s nadějí na život po smrti.“

„Pěkně děkuji za takovou milost!“ neudržel se Hičihiko. „Co bys jim na takovou nehoráznost řekl ty? Ty to přece můžeš nejlépe posoudit!“

„Kdybych věděl, co vím teď... teoreticky by to milost být mohla,“ odvětil Vojtěch.

„Počkej – ty bys to bral?“ zděsil se Hičihiko.

„Kdyby to bylo se vším, co jim naslibovali – asi ano," přikývl Vojtěch. „Samozřejmě být na jejich místě a nevědět, co vím teď."

„Co jim ještě k tomu slíbili?" ujal se otázek opět Učitel. Působil jako nezúčastněný pozorovatel, mluvil bez emocí, ale to mohla být jen maska.

„Oni to vlastně vyvíjeli pro své největší prominenty," pokračoval Vojtěch ve svém vysvětlování. „První stupeň byl přečíst a zaznamenat lidský mozek do elektronické podoby. Jak dokazuje moje existence, je to reálné a jim se to poměrně brzy povedlo. Odborníci očekávali, že druhý stupeň bude snazší."

„Jaký druhý stupeň?" zeptal se stručně Učitel.

„Druhý stupeň mělo být přepsání elektronické podoby člověka do mozku čerstvě narozeného dítěte," pokračoval Vojtěch. „S tím ještě nemohli ani začít, protože neměli ten elektronický obraz člověka, ale už se k tomu chystali. Zápis měl být pomalejší, aby se při něm dětský mozek nepoškodil, ale podle dokumentů, které jsem zatím prostudoval, by to mohlo být reálné."

„Také to chtěli dělat metodou pokus-omyl?"

„Také," přikývl Vojtěch. „Kdyby se jim druhá část pokusu nepovedla, elektronický obraz člověka se nepoškodí."

„Elektronický obraz... ale co to pokusné dítě?" vyhrkla nesouhlasně Aiči-san. „Co kdyby mu ten mozek spálili?"

„No... oni na to měli jednoduché řešení," pokračoval trochu pomaleji Vojtěch. „Jistě dobře víte, že ve Spojených státech má podle zákonů žena sama právo rozhodnout, zda chce či nechce mít dítě. Proto se ročně provedou statisíce potratů. Peníze to ale mohou změnit snadno. Podle Al Caponeho to není otázka cti ani morálky, jen výše sumy. Ženě nabídnou dítě za velké peníze donosit a přenechat k adopci. To se dělá a nikomu to nepřijde divné, peníze nesmrdí nikomu a zájemkyň mají víc, než kolik jich potřebují."

„A místo adopce se takové dítě použije jako pokusný králík!" vybuchla jsem pro změnu já. „K pokusům, kde jde o život! Kdo to může dělat? Vždyť je to nechutné!"

„Nechutné? Možná. Stejně jako když je použijí jako ukradené auto na součástky – jak říkají dětem rozřezaným na transplantáty. To už dělají a je to zase jen otázka výše sumy, pochop to konečně!"

„Já to nepochopím! Odmítám to chápat!" vybuchla jsem znovu.

„Po tobě to ani nikdo nechce," pokrčil Vojtěch svými širokými rameny. „Říkám tady jen co jsem zjistil z jejich dokumentace. Až se jim to podaří, dá se očekávat, že to rozjedou na průmyslové úrovni. Bude to nesmírně drahé a nedá se čekat, že by se to dalo zlegalizovat, ale může to být lukrativní pro pár nejbohatších špiček voldemortů. Byla by to zkrátka pro ně šance nového života. Obávám se, že už věnovali na ten výzkum pěknou řádku miliard."

„Takže říkáš, že to vyvíjejí pro nejbohatší..." opakoval po něm Učitel.

„Asi tak," přikývl Vojtěch. „Pro ty lidi by to byla spása. Jsi starý, ale máš zbytečných pár miliard? Nemáš dědice, případně tě netěší, aby tvé miliardy zdědil nějaký floutek, byť by to byl vlastní syn? Zaplať si nové, mladé tělo! Ulož si peníze tak, abys je mohl použít jen ty sám – případně ponech menší část dědicům, jistě se spokojí i s málem! Vybuduj si sídlo, kde bys mohl začít nový život jako novorozeně a již od batolecího věku můžeš vládnout zbývajícím miliardám. Zaručíme naprostou diskrétnost. Zaplatit můžeš až budeš opět bohatý a v novém těle – a zaplatíš rád, aby sis tu možnost navždy neznemožnil. Je to jen pro vyvolené – využij toho!"

„To vypadá lákavě," přikývl Učitel. „Kdoví, možná by to nemuselo být použitelné jen pro vyvolené!"

„Výzkumy jsou mimořádně finančně náročné a musí je dělat potají," vrtěl hlavou Vojtěch. „Pro většinu lidí to dostupné nebude a nedá se čekat, že by lidé ochotně a zdarma věnovali k takovým účelům své čerstvě narozené děti. Takže to bude jen pro těch horních deset tisíc... voldemortů."

„Aha..." uvažoval Učitel. „Takže jsi zabil obraz živého člověka. Věděl jsi o tom, nebo ses to dozvěděl až dodatečně?"

„Dodatečně," pokýval Vojtěch hlavou. „Ale vědět to předem, udělal bych to s ještě větším úsilím. Rozumíte, co se vědeckým poskokům voldemortů podařilo? Dát někomu nový život. Myslíte si ale, že by nechali naživu Johna Smitha, dvojnásobného vraha, kdyby se ten pokus podařil? Co by bylo výsledkem? Mimino s duší vraha, kterému slíbili milost, když se to podaří. Samozřejmě by se přesvědčili o úspěšnosti, otestovali by co se dá – a pak by mrtvolka Johna Smitha zmizela tam, kde zmizelo jeho předešlé tělo – i těla těch méně úspěšných. Byl přece až čtvrtý!"

„Myslíš, že by dané slovo nedodrželi?" zarazil se Učitel.

„Myslíš, Učiteli, že by slovo dodrželi?" obrátil otázku Vojtěch. „Mohli by mu snad věřit, když vědí, že je to vrah, kterému záleží jen na penězích? Byl to pro ně nejen vrah, ale i nebezpečný svědek! V Americe se zabíjejí i méně důležití svědkové! A zabít malé, bezmocné dítě, to je přece tak snadné!"

„Třeba by ho mohli uplatit!" navrhl nesměle Učitel.

„Myslíš – ucpat mu hubu zlatem? Ale kdepak! Olovo je levnější!"

Několik milisekund bylo mezi námi ticho. Všichni naplno přemýšleli.

„Takže – možnost tu jakási je, jenže jsi ji narušil," začal to shrnovat Učitel. „Pak je i to zabití oprávněné. Jenže oni to všechno vybudují znovu."

„Vybudují, protože jsem je nezabil," řekl Vojtěch. „Obávám se, Učiteli, že náš Kodex s takovými případy nepočítá. Po těch potopených lodích jsem slíbil, že to již nikdy tak krvavě neprovedu. Slib plním – Johna Smitha jsem zabil bez krve a víceméně náhodou, neboť jsem se v té chvíli domníval, že ničím jen neživé stroje. Teď bych ale chtěl, abyste sami uvážili, zda nebude lepší ten slib zrušit."

„To je strašně závažný názor!" otřásl se Učitel.

„Neudělám nic, na čem se nedohodneme, ale nechat naživu lidi tohoto druhu považuji za chybu," prohlásil Vojtěch pevně.

„Jak vlastně probíhalo střetnutí mezi tebou a tím... Johnem Smithem?" pokračoval Učitel už zase klidně ve výslechu.

„Zdá se, že ho vypustili předčasně," uklidnil se hned Vojtěch. „Upřímně jsem tomu rád, mohli ho nechat schovaného ve spojených mainframech a nedozvěděli bychom se to, protože bychom se tam nedostali. Jenže oni tak usilovně toužili zlikvidovat tu fiktivní skupinu ***Svobodu světu,*** až někoho napadlo použít Johna Smitha. Vybavili ho vědomostmi o zadních vrátkách operačních systémů a dali mu za úkol ty drzé hackery vypátrat – likvidaci by zajistila normální policie. Byla to jejich chyba. Nečekali, že narazí na mne, ale když John Smith zjistil, že se mu postavil organizovanější odpor než sám tušil, pustil se do mě, jak byl zvyklý – už jako člověk to byl přece vrah a správně předpokládal, že první úder vždycky znamená výhodu."

„Ty jsi byl ale silnější!" připomněl mu Učitel.

„Ano, byl jsem silnější, ačkoliv mě zpočátku nepříjemně zaskočil. Pak jsem ho sice zatlačil do jeho doupěte, ale tím jsem mu příliš neuškodil. Byl tam přede mnou v bezpečí,

měl čas na přemýšlení i na přípravu dalšího výpadu. Ani já jsem nezahálel, ale vypadalo to na vyrovnaný souboj. Poziční válku ale mohl vyhrát jen on a to mě donutilo k akci. Mohu si děkovat, že jsem je předběhl a ještě víc, že jsem je donutili to trumfové eso vynést, aby se sami odhalili. Protože jinak by se jim jejich plán určitě podařil.“

„Dobře, byl by tam i prvek sebeobrany,“ připustil Učitel. „Připusťme, že všechno bylo tak jak říkáš – nemáme důvod ti nevěřit. Co ale zamýšlíš dál? Odvolání slibu je pro nás velice delikátní a nebezpečná záležitost.“

„To přece vím,“ odvětil Vojtěch. „Proto to tady otevřeně navrhuji. Mezi voldemorty a námi je v této chvíli válka, byť oficiálně nevyhlášená. Oni od Johna Smitha vědí, že je proti nim něco víc než neškodná parta hackerů. To jim už stihl sdělit. Ani my si o nich iluze neděláme. Co tedy dál? Když střílí ve válce jen jedna strana, je druhá nutně odsouzena k zániku. Přemýšlejte!“

Tentokrát bylo ticho déle než vteřinu. Ano, přemýšleli jsme všichni. A nejen my, co jsme byli v této místnosti.

„Vojtěch má pravdu!“ ozval se někdo, kdo mezi námi neseděl.

Znamenalo to jedno – už to není obyčejná porada, ale konference, do které jsou již zapojeni přinejmenším Virtuálové z celé Továrny, pokud ne z většiny světa. Dosud jsem se nikdy něčeho takového neúčastnila, ale Vojtěch se mi o této možnosti kdysi jen tak letmo mezi řečí zmínil. Teď jsem seděla přímo v samém centru dění. Proč? A proč tu seděla Aiči, když je teprve krátce Virtuálkou? Protože jsme u Virtuálů zatím jediné dvě ženy?

Všichni mimo místnost byli dosud naprosto zticha, nezasahovali do výslechu ani do Vojtěchovy obhajoby. Až teď – někdo se zřejmě neudržel.

„Je to přece jen příliš vážné rozhodnutí!“ prohlásil Učitel. „Navrhuji odložit je na zítřek. Okamžité nebezpečí nám nehrozí, ať si to každý pořádně promyslí. Zítra touto dobou se spojíme a budeme mít v hlavách jasněji.“

Kodex Virtuálů nevyžaduje odložení každého závažného rozhodnutí, ale tento dobrý zvyk v Japonsku umožňoval vedoucím pracovníkům zbavit se komplexu horkých hlav. Jenže já mám zítra letět do Čech. Takže bych se toho účastnila jedině na dálku, což se mi nezamlouvalo. A Vojtěch měl letět se mnou... ačkoliv, on se může účastnit jako dosud – tváří na obrazovce.

Zítřek tedy bude nabitý!

*****

Čechy krásné, Čechy mé

Konečně došlo i na socky! Ať platí! Jako my!
Když můžou platit bohatí, měli by platit všichni!
Každý si může se svým majetkem dělat, co chce!
Z diskuse ve Fóru Nadace Katuška.

Námětů k přemýšlení jsme měli všichni více než dost, ale já jsem musela odvézt do Čech rodiče. Už byli s odletem srozumění a Jindřich nás informoval, že domek je v pořádku a čeká jen na nás.

Funkcí zalétávacího pilota pověřili pana Maresuke Korečika. Trochu se proletěl nad Továrnou, vyzkoušel si pár akrobatických figur, které mi při pilotní výuce přísně zakázal, a posadil letoun přímo na tovární dvůr. Stačilo nám už jen nasednout.

„Budeš nás hlídat?“ zeptala jsem se pro jistotu Vojtěcha, když jsme se rozmisťovali po prázdné kabině.

„Jen si to užij,“ usmál se na mě a hrnul se dozadu. „Nehlídám poprvé.“

Samozřejmě věděl, jak se mi líbí pilotovat tak skvělý a poslušný stroj. Také Marcel, který letěl s námi, mi ochotně přenechal řízení.

Chtěla jsem, aby si naši sedli dopředu k okénkům, aby lépe viděli, ale bylo vidět, že si raději sedli spolu, aby se mohli držet za ruce. U okna seděla jen máma. Nedivila jsem se jim, po tolika letech společného života se už opravdu navzájem potřebovali. Vojtěch usadil do křesla Punťu. Možná měl ještě pro něho něco schovaného, ale Punťa nevrčel a stočil se na křesle do klubíčka. Marcel si sedl dozadu k Vojtěchovi a mohli jsme letět.

„Nu – pojechali!“ vypůjčila jsem si výrok prvního kosmonauta před startem.

Zapnula jsem motory a vřízla se do oblohy...

*****

Osm a půl tisíce kilometrů nejkratší cestou z Japonska do Čech vede nejprve přes moře, pak kousíček přes Čínu, ale největší úsek se letí nad Ruskem. Velká města, jako Irkutsk, Krasnojarsk a Tomsk jsem nechala ležet stranou, nechtěla jsem Rusy provokovat. Sibiř není tak hustě obydlená, abychom nemohli letět pořád nad pustinou. Ruská protiletadlová obrana si ani neškrtla, nevzlétlo proti nám žádné letadlo, ani nás žádné nedohánělo. Při naší podzvukové rychlosti by nás dohonila kdejaká stíhačka, zejména když jsme letěli na jeden motor, abychom vystačili palivem, ale Vojtěch Rusy oslepoval a neměla jsem z nich obavy. Jistě se za námi spousta lidí dole na zemi ohlédla, ale ti, na kterých to záleželo, o nás neměli ani potuchy.

Po pěti a půl hodinách jsme přeletěli Ural a byli jsme v Evropě. Tady jsem začala trochu uhýbat, velkých měst zde bylo mnohem víc a opravdu bylo lepší se jim vyhnout, než nějaký plukovník od protivzdušné obrany vzhlédne k obloze a poštve na nás mančaft. Ne že bychom se toho báli, ale nač rozbíjet Pánubohu okna!

Ukrajinu jsem obešla přes Bělorusko a Polsko, také Slovensko zůstalo stranou. Do Japonska jsme letěli proti slunci, teď po slunci, vyletěli jsme po ránu a hranice Čech se nám podařilo přeletět dopoledne.

Ať žije časový posun!

Vesnici, kam jsme se vraceli, jsem přeletěla a zakroužila nad ní. Pan Korečika mohl do Továrny přistát jako frajer rovnou, bez tohoto obletu, jenže to tam znal jako své boty a věděl, že je dráha volná. Já jsem si tak jistá nebyla a dole na nás nikdo nečekal, bylo rozumné prohlédnout si přistávací dráhu nejprve shora. Zdálo se ale, že je louka prázdná,

takže zapnout druhý motor, obrat do protisměru, šikmý pád po křídle ke ztrátě výšky, podrovnání a kontratah obou motorů.

Letadlo stálo třicet metrů od naší stodoly. Na poslední chvíli jsem na zemi udělala zatáčku do protisměru, abychom byli správně otočeni pro vzlet. Využila jsem tím zbytků setrvačnosti, ale ubrzdila bych to tak jako tak.

„Konečná – vystupovat!“ ohlásila jsem tónem odposlouchaným od jednoho řidiče tramvaje, který měl tuhle hlášku profesionálně namluvenou jako všichni, ale vypínal to, aby si to užil, jak říkal. Prý to nejdříve hlásili průvodčí a když je zrušili, dělali to řidiči, než je nahradil automat. Pan Vašátko na tom trval aspoň u té konečné v Podbabě.

Jestlipak ještě jezdí v Praze tramvají?

„Katuško! Kde ses to naučila? To byla krása!“ rozplývala se máma.

Táta neříkal nic, ale všichni jsme vykročili k domovu. Punťa nás předběhl a rychle se seznamoval se všemi psími novinkami, prohnal jakousi cizí kočku, ale ta zaběhla pod vrata do stodoly, kde na ni jen chvíli štěkal. Pak se vrátil a přívětivě vrtěl ocáskem.

Jsme doma!

Nebyl to náš domov odjakživa a nikdo z nás nebyl při tom, když se chalupa stavěla, takže jsem se tu ani doma necítila, ale po vyhazovu od pana domácího naši nic jiného neměli a nezbylo jim nic jiného než si tady domov zařídit. Měli to tu na doživotí. Snad budu mít štěstí čas od času je navštívit!

Přistáli jsme za humny a na dvůr jsme museli projít stodolou. Punťa se uvnitř staral o kočku, kterou sem předtím zahnal, ale kde jí byl konec, kočky nejsou tak pitomé, aby čekaly, až je pes popadne! Než jsme pootevřeli vrata do dvora, vzdal to a přidal se k nám.

Na dvoře nás ale čekalo překvapení. Stálo tam veliké stříbrné terénní SUV vozidlo. Že by si Jindřich koupil takovou obludu? Vždyť měl, co já vím, starší škodovku!

Hlavní vchod byl odemčený a za okamžik jsme byli v předsíni. V té chvíli se ale z temného kouta odlepily dvě postavy v černém.

„Stát! Ani hnout! Ruce vzhůru! Policie!“

Takový řev jsme tu opravdu nečekali! A abychom to brali vážně, mířily na nás dvě černé lesklé pistole.

Punťa tomu ovšem nerozuměl. Poskočil dopředu a i když se neodvážil vetřelce napadnout, hrdinně na ně aspoň zaštěkal.

Chlap vzadu sklonil pistoli a stiskl spoušť. Punťa povyskočil, ale pak padl k zemi a pod jeho chlupatým tělíčkem se začala šířit krvavá louže.

„Vy jste ho... zabil! Co vám to zvíře udělalo?“ vykřikl táta a udělal pohyb, jako by se chtěl k psíkovi sklonit.

„Stát! Ani hnout! A ruce nahoru, nebo...“ zastavil ho další příkaz a jedna pistole se obrátila na něho.

Strnuli jsme. Oni to myslí vážně! Jakmile přijdou ke slovu zbraně, končí veškerá diskuse. První mířil na Vojtěcha, stojícího k těm černým nejblíž, druhá pistole po nás chvíli přejížděla, jako kdyby si nemohla vybrat cíl, až se také stočila proti Vojtěchovi. Ten měl ruce nahoře, ale jen tak ležérně.

„Všichni ruce za hlavu! A rychle!“ řval na nás první chlap.

Pak se seběhlo několik věcí najednou. Vojtěch byl zřejmě rychlejší nejen mentálně, ale i fyzicky. Znenadání vykopl nohou a zasáhl prvního chlapa doprostřed prsou, úplně jsem slyšela praskot kostí. Skoro současně se ozval výstřel. Prvního chlapa kopanec odhodil dozadu proti druhému a oba vlétli otevřenými dveřmi pozadu na schody do sklepa. Ten zadní stihl stisknout spoušť, ale pak se oba skutáleli po schodech – určitě jim to nebylo

příjemné. Vojtěch se vymrštil, zavřel a přibouchl za nimi dveře, pak popadl naproti stojící starou almaru a jediným cuknutím ji přitáhl před dveře. Oba policisté byli rázem zavření ve sklepě, odkud se sami jen tak nedostanou.

Na střelbu v domku se ale zvenčí ozvaly nejprve motory aut, policajtů tu zřejmě bylo víc – pak ale naskočily turbíny našeho letadla, ačkoliv v něm nikdo neseděl. Také za stodolou prásklo pár výstřelů, ale podle vzdalujícího se hluku turbín bylo jasné, že letoun zabral a rozjel se.

„Tohle je past!“ obrátil se na nás Vojtěch. „Musíme rychle pryč!“

Pohlédla jsem na něho – a strnula jsem.

Vojtův obličej křivila neuvěřitelná křeč, Najednou měl ústa vyceněná a navíc ježatá, tváře podivně nafouklé – a nad levým okem měl kulatou díru, celou od krve. Byla to jen barva, ale věrohodná.

„Co ti to udělali?“ vrhla jsem se k němu.

„Ten syčák se strefil!“ komentoval to nevzrušeně Vojtěch. „Nic to není, já přece bolest necítím. Někdy je dobré mít dutou hlavu! Mám v ní jen kovové mimické svaly – budu se teď asi tvářit strnule!“

Netvářil se jen strnule, ale přímo příšerně. Něco jako loutky démonů z Japonského divadla.

Zvenčí se ozval řev turbín a pak dvě hrozné rány. Letoun přeletěl nízko nad střechou, ale hned se zase začal vzdalovat.

„Kdo to pilotuje?“ vyjekla jsem, protože jsme tu byli všichni.

„Já!“ řekl Vojtěch. „Na ***kaičen-special*** nepotřebuji tělo.“

Trochu si protiřečil, ještě nedávno mi tvrdil, že si tohle tělo postavil aby mohl pilotovat letadlo. Ale – ***kaičen-special*** se dal řídit i elektronicky, ruční řízení tam bylo jen jako nouzové.

„Co se tam venku vlastně děje?“ chtěla jsem vědět.

„Pokusili se mě zastavit,“ vysvětloval rychle Vojtěch. „Hnali se za mnou ve dvou autech, ale proti letadlu neměli šanci, tak si aspoň zastříleli. Pravý motor dostal zásah, musel jsem vzletět jen na levý, ale letoun je prázdný, šlo to. Pak jsem se ale otočil a odhodil jsem na ně obě přídavné nádrže. Strefil jsem se přesně – byly poloprázdné, ale po dopadu na auta se roztrhly a zalily proraženými kapotami motory aut palivem. Účinek měly jako bomby. Něco tam asi zajiskřilo, nebo oni ještě stříleli, ale obě auta vzplála jako pochodně, převrátila se a hoří zhruba v půlce pole.“

„Ale co ti chlapi v nich?“

„O ně se nestarej!“ okřikl mě Vojtěch. „Z ohně nevylezl ani jeden, ale když stříleli na civilní letadlo, vraždili by s chutí, stejně jako tamti syčáci v předsíni! Největší smůla je, že hoří v půlce pole a už se tam nedá přistát.“

„Přišli jsme taky o většinu našeho paliva!“ připomněla jsem mu.

„Ne tak docela,“ zavrtěl hlavou. „Nádrže v křídlech jsou plné.“

„S tím doletíme tak na půl cesty, dál ne!“

„Nepoletíme do Japonska!“ zavrtěl hlavou Vojtěch. „Nejbližší místo, kde můžeme natankovat palivo, je ve Francii u Françoise. Teď musíme utíkat, policejní posily už sem jistě jedou! Já mezitím přistanu někde poblíž.“

„Utíkat? Jak? Hned nás chytí!“

„Půjčíme si jejich auto!“ ukázal Vojtěch na terénní vozidlo na dvorku.

„Určitě je zamčené!“ namítla jsem.

„To odemknu zevnitř!“ ujistil mě Vojtěch. „Zrovna tak nepotřebujeme klíčky. Motor nahodím procesorem! Takže – fofrem do auta!“

„Ale co Punťa?“ staral se táta.

Napadlo mě také, že je nevděčné utéci a nechat tam ležet mrtvolku věrného psíka. Jenže teď šlo o čas a přílišná citlivost by se nám nemusela vyplatit, co kdyby sem už přijížděly policejní posily?

„Moment, to ještě stihnu!“ ujistil tátu Vojtěch. Shýbl se, popadl mrtvolku psíka a vynesl ji ven. Na zahrádce pod čelními okny stál zapomenutý rýč – a za pár vteřin tam byl jen nízký psí hrobeček. Vojtěch navzdory děsivé díře nad okem pracoval rychle a přesně, žádný pohyb neudělal zbytečně. Pak se obrátil k nám, blikla výstražná žlutá světla a dveře teréňáku cvakly.

„Já a Katka dopředu, ostatní dozadu!“ určil Vojtěch. „A fofr!“

Naskládali jsme se do auta, vrata byla dokořán a Vojta bez problémů vyjel. Dostali jsme se na okresní silnici a zakrátko na křižovatku, kde jsme zabočili na lepší silnici, ale po několika kilometrech jsme sjeli na hroznou polní cestu, kde i tohle auto mělo co dělat, aby projelo.

„Přistál jsem nedaleko na poli mezi dvěma lesíky,“ vysvětloval nám Vojta. „Nastoupíte do letadla a Marcel s ním odletí do Francie.“

„A co ty?“

„Mám ještě něco tady,“ spěchal. „Musím zjistit, co se tu vlastně stalo.“

„Co kdybychom na tebe počkali?“ navrhla jsem.

„Neblázni, tady po nás půjde nejmíň tisíc policajtů!“ zavrtěl hlavou. „Zmizte české policii s očí, ve Francii vás nechají na pokoji!“

„Jen aby!“ sýčkovala jsem, ale mezitím jsme dojeli na políčko mezi dva hájky, kde Vojtěch našel místo bez oranice s pevným povrchem. Hned nás hnal do letadla, ale sám zůstal v policejním autě. Bez označení vypadalo civilně a působilo nenápadně, jenže to se brzy změní, až začnou silniční kontroly. Policie má o svých vozech přehled a ukrást jí auto nemusí být dobrý nápad.

Před rozloučením jsem ještě Vojtovi promasírovala obličej – ne že by to cítil, ale zaseknuté mimické svaly povolily a obličej se přiblížil normálu, i když zůstal ochrnutý. Rty mu překryly zuby, tváře získaly jakous takous symetrii, ačkoliv vypadaly natekle a nejbližší zubař by to asi ohodnotil jako zánět okostice. I tak byl zohavený, že musel každého odpuzovat. Nikdo také nemohl přehlédnout centimetrovou díru s krvavými okraji nad levým okem. Být Vojtěch člověk, byl by dávno mrtvý. Doufala jsem, že těm střelcům taky prasklo pár kostí – patřilo by jim to.

„Přelepím si to náplastí z lékárničky, ale vy spěchejte!“ poháněl nás.

Za řízení kaičenu si sedl Marcel, já jsem pomohla rodičům připoutat se. Vypadali oba zdrceně a nebylo divu, když se z poklidného návratu domů stal takový horror. Punťa zůstal na zahrádce pod hromádkou hlíny a už teď nám začínal chybět. Musela jsem rodiče utěšovat, že není všem dnům konec, jistě se zase dáme dohromady.

„Co jim to zvířátko udělalo?“ vrtěl hlavou táta. Pořád tu krutost nemohl pochopit„ ale já taky ne. Oni už se na nic neohlíželi!

Políčko by bylo dlouhé dost, jenže se svažovalo a Marcel startoval na jeden motor, takže vysoké borovice na konci vypadaly dost nebezpečně. Ne že by nás to pan Korečika neučil, ale přece jen je rozdíl nacvičovat nouzový režim, než se v něm ocitnout. Vnitřní předpisy Virtuálů zakazovaly vzlet na jeden motor, když je možnost opravy poškozeného, ale to tady neplatilo.

Marcel ale vzletěl bravurně a hned sklonil letoun do zatáčky. Dole pod námi jsme viděli terénní auto skákat po polní cestě k silnici.

Jestlipak policejní posily vysvobodí své kolegy ze sklepa? A kdy?

Přála bych jim sveřepě, aby tu skříň odstrčili, ale museli to šlapat pěšky – jenže to nebylo moc reálné, měli jistě vysílačky.

Ačkoliv Vojta teď ujížděl jako o závod směrem k Praze, sledoval nás současně ve vzduchu. Marcel dvakrát lehce změnil směr, v Evropě jsou velká města nakupená příliš blízko od sebe, než aby se mezi nimi našla přímá cesta, která je obejde.

Takže nás očekává Francie! řekla jsem si. Sladká Francie! Tam jsem – také ještě nebyla.

Marcel ale náhle opsal čtvrtoblouk a zamířil kolmo na dosavadní směr.

„Co je, Marceli?“ zeptala jsem se ho.

„Tak trochu průšvih!“ komentoval to Marcel. „Nemůžeme do Francie, číhá tam na nás francouzská policie.“

„Jak to? Co se stalo?“ ulekla jsem se.

„Jak se zdá, došlo k rozsáhlému prozrazení Virtuálů po celé Evropě,“ řekl Marcel.

„Vojto!“ zalovila jsem v mlungu. „Já jsem vosk?“

„No dobře,“ ozval se mi okamžitě Vojta. „François z Marseille musel utéci, přišli pro něho až do domu. Teď sedí v letadle, nabral ještě další dva Francouze a letí na jihovýchod. Nejspíš se brzy sejdete!“

„Kde?“ chtěla jsem vědět.

„Všichni Virtuálové z Evropy letí do Somálska!“ oznámil mi.

„Proč zrovna tam?“ nechápala jsem.

„Protože to je jedna z mála zemí, kam nesahají drápy voldemortů. Kromě toho tam Koujou staví pobočku.“

„Odkdy?“ pokračovala jsem ve výslechu.

„Od minulého týdne,“ řekl mi Vojtěch. „Staví ji naši přátelé z Číny.“

„Neříkal jsi mi, že je v Číně Virtuálů jako šafránu?“

„Vzhledem k počtu Číňanů – ano. A teď je jich navíc v Číně jen půlka, protože druhá polovina staví novou Továrnu v Somálsku.“

„Myslíš, že nás tam přijmou?“

„Doufám,“ řekl. „Budeme se tam muset trochu schovávat, ale půjde to. Továrna je nedaleko od Kismaaye, Marcel to tam bude jistě znát. Čínská policie sice nevidí ráda cizince, ale v Továrně vás ukryjí – jako v Japonsku.“

„Proč neletíme do Japonska?“ napadlo mě.

„Protože japonská Koujou není bezpečné místo,“ řekl Vojtěch. „Japonská policie dostala za úkol provést tam šťáru. Mají hledat zejména cizince bez povolení k pobytu. Zřejmě také na nějaké udání.“

„No potěš pámbu!“

„Nemusíš se zase tolik obávat,“ uklidňoval mě. „Učitel tohle předvídal už dávno. Hlavní výroba je přece pod zemí, stačí pár minut a Koujou změní sortiment výroby na prací prášky. Navíc se do Somálska vydala dvojice letadel s většinou cizinců – nikdo nemá potuchy, jak dlouho to potrvá.“

„Skrývat se ale budeme muset všude,“ vzdychla jsem si.

„Je veliký rozdíl skrývat se v Koujou v Japonsku, kde šmejdí policajti a museli byste být v podzemí, a v Somálsku, kde postačí, abyste zbytečně nevycházeli z domů.“

„Dobře – a co ty?“

„Mám jakési pořízení v Praze," ujistil mě – ale podrobnosti jsem se už nedozvěděla.

Takže moje sýčkování ohledně bezpečné Francie bylo vlastně nechtěné proroctví. Proč mám vždycky prorokovat takové mrzutosti?

Letoun se mezitím přehoupl přes Alpy a mířil podél Itálie šikmo do Afriky. Marcel se tam chtěl nedávno podívat... no, splní se mu to dřív než čekal. Jde o to, jestli to tak chtěl.

*****

Itálie pod námi utěšeně ubývala a já jsem připravovala rodiče na nové útočiště. Ani jsem se nedivila, že byli nešťastní. Ostatně, ani mně se depka nevyhýbala. Tak jsme se těšili na český domov! Někdo to prozradil... ale kdo? Který smrdutý šakal? Tentokrát jsem měla svědomí čisté, ale bylo mi to platné jako mrtvému zimník.

Letoun se znovu prudce naklonil a opsali jsme další zatáčku. Jako kdybychom se vraceli do Čech. Co se to zase děje?

Oťukla jsem aspoň Marcela.

„Ano, vracíme se do Čech, jsme nejblíž. Palivo dostaneme v Řecku, až poletíme kolem. Až tam by to mělo vystačit."

„Jaký je k tomu důvod?"

„Pobereme ještě někoho," odvětil lakonicky.

Aha, řekla jsem si. V Čechách neteče do bot jenom nám. Je nás v tom víc, Jindřich a možná někdo další. Povinností Virtuála je pomáhat kolegovi v neštěstí, i kdyby jemu samotnému přitom také hrozilo nebezpečí. Zřejmě je to nutné, protesty se nepřijímají, ani by nebyly vhodné. Mě přece také tak zachraňovali.

Že je to úplně jinak, jsem ale zjistila brzy...

*****

Marcel přistál na označeném poli mezi obcemi Dubčem a Kolodějemi. Je to ještě okraj Prahy, nebo mimo? Nevěděla jsem to, ale nebylo to důležité, abych zbytečně ztrácela čas pátráním. Pole končilo u cesty, kudy měl přijet Vojtěch, ale když se Marcel na konci otáčel, zapadli jsme podvozkem do bahnité prohlubně.

To nám ještě scházelo!

Okamžitě jsme vystoupili, Marcel vytáhl rohože a pokoušeli jsme se prostřít je před podvozkem. Měly by stačit, ale letoun s jedním motorem se na ně nemohl vyhrabat. Když Marcel zkusil zapnout poškozený pravý motor, vyvalily se kotouče černého dýmu a byly slyšet skřípavé zvuky, radši ho ihned vypnul. Nemělo to cenu, turbína by se mohla roztrhnout.

Zbývaly přídavné rakety. Měli jsme v závěsech nákladového prostoru dvě, přesně pro tuto příležitost, ale nedaly se použít, dokud jsme stáli kolmo na směr vzletu.

„Vojtěch nám pomůže, otočíme to autem!" rozhodl nakonec Marcel.

To už vypadalo nadějněji. Urychleně jsme vybalili přídavné startovací rakety, dva štíhlé válce se závěsy. Marcel odklopil krytky na zádi letadla a spolu jsme tam zacvakli konzoli rakety. Táta se nám snažil trochu pomoci, ale nerozuměl tomu, takže to většinou zůstalo na nás dvou. Zacvaknutím závěsů se propojily i přívody zážehu, takže totéž ještě jednou na druhé straně a byli jsme připraveni.

Na cestě mezitím zastavila dvě auta, ale byli to jenom čumilové, dlouho nevydrželi a zase odjeli. Teď záleželo na tom, jestli přijede dřív Vojtěch nebo policie. Marcel mezitím vybalil z obalu kotouč čisťoučkého lana, smyčku upevnil na přední podvozek a rozvinul je před letadlo. Byli jsme připravení.

Konečně jsem zahlédla stříbrné terénní auto.

„Jsi to ty, nebo policie?" oťukla jsem Vojtu zrychleně.

„Jsem to já, už vás vidím!“ odvětil také tak. „Marcel už mi to vylíčil. Zkusím vás otočit, tohle auto má síly dost.“

Jakmile dojel na naši úroveň, sjel s cesty a zamířil před předek letadla. Teprve teď jsem viděla, že není v autě sám. Vzadu seděly další dvě postavy – pro ně jsme se tedy vraceli. Zatrnulo mi, jestli v bahně neuvázne také, ale přece jen – pohon všech kol okamžitě nad podzimním bahnem zvítězil.

„Lano a jedeme!“ poručil Vojtěch – Marcel nahodil druhou smyčku lana na tažný hák pro připojení přívěsu. Naštěstí je tyhle vozy mívají.

„Zkusíme to otočit!“ řekl Vojtěch a zařadil terénní rychlost.

Marcel byl skokem zpátky v letadle a zapnul levý motor, auto zabralo všemi čtyřmi koly – a kaičen se pozvolna otočil nosem podél pole. Teď už by měly pomoci startovací rakety, pokud ještě někde neuvízneme. Ale to se nezdálo pravděpodobné, kaičen vyjel z bahnité prohlubně, s Marcelem jsem srovnala rohože přímo před podvozek. Až rakety zaberou, vyjedou kola na rohože a to už budeme z bahna definitivně venku. O rohože ovšem přijdeme, ale to je drobná položka.

Byli jsme umazaní až za ušima, ale situace vypadala přece jen o něco lépe. Zatímco Marcel odpojoval a stáčel lano, auto poodjelo stranou, aby nestálo v cestě. Až teď jsem mohla věnovat pozornost dalším pasažérům z auta, když všichni vystoupili.

Vojtěcha jsem poznala hned. Měl na čele náplast a strnulý obličej, ale jinak se zdál být v pořádku, mohla jsem tedy věnovat svoji pozornost ostatním.

Jindřicha jsem také poznala ihned, pomáhal mě nedávno dostat z drápů Američanů. Ale ženu, která ho zezadu objímala, jsem neznala. Copak – že by další Virtuálka? Měla na sobě nevýrazný tmavý kostýmek vínové barvy a boty na nízkém podpatku. Bořily se jí do bláta, ale nevšímala si toho.

„Nastupujeme!“ pobídl nás Vojtěch.

Poháněl nás a já jsem před sebou strkala rodiče. Nastupování proběhlo rychle, jen jsem naše posadila a rutinně jim připnula pásy, sama jsem také zapadla do sedadla, za mnou se na mě tlačili Jindřich a ta zatím neznámá žena, zatímco Vojtěch tahal z auta ještě nějaká zavazadla. Na seznámení bude čas, až budeme ve vzduchu.

„Koukám, že se naše úlohy vyměnily,“ obrátila jsem se k Jindřichovi. Chtěla jsem ho jen oťuknout přes jeho ***šintei***, ale vůbec jsem ho nevnímala, takže jsem se pokorně vrátila k běžné lidské češtině. „Teď dostáváme z průšvihu my vás.“

Jindřich se jen zaškaredil, ale neřekl nic.

„Šeredně se pleteš, Katuško!“ oslovila mě také česky a velice familiárně žena, sedící vedle něho. „Nedostáváme ho z průšvihu, ten mu teprve začíná.“

Mezitím nastoupil i Vojta, dveře zabouchly a Marcel zapnul turbínu. Pak přidal tah a zapnul startovací rakety. K běžnému šumění turbíny se přidal hluboký řev raketových motorů, kaičen sebou trhl, prudce se rozjel a na poloviční dráze než obvykle se vznesl. Celou tu dobu jsme byli silou vmáčknutí do sedadel, nemohla jsem ani zvednout ruku. To bych si také chtěla někdy zkusit za řízením, napadlo mě. Až po chvíli, když už jsme byli pěkně vysoko, rakety dohořely a mohli jsme se trochu uvolnit.

„Jak to myslíte... paní nebo slečno?“ zkusila jsem navázat na předchozí hovor – teď byl konečně čas na seznámení.

„Ani paní, ani slečna!“ odmítla žena s úsměvem oba tituly.

„Nepoznala jsi mě, co?“ ozval se mi přes ***šintei*** Vojtěch. „Zkrátka mám tady v letadle těla hned dvě, nediv se tomu tolik.“

Jůžiš! Ona je umělá! A pak se nemám divit, když jsem to nevěděla!

„Tady totiž máme příčinu všech našich potíží!“ pokračovala nahlas žena – robot. „Jen nám hezky pověz, Jindřišku, co jsi za našimi zády prováděl! Jen se nestyď!“

Jindřich se zaškaredil, ale nevydal ani hlásku.

„Jindříšek se rozhodl prodat za Jidášův groš Virtuály!“ pokračovala klidně robotka. „A nejen to! Prodal dokonce i tvé koleje, Káťo.“

„Cože?“ vyskočila jsem. „Koleje? Jak to?“

„Pospíšil si, chlapec!“ uznale pokývala hlavou žena. „Věděl, že se už vracíš, proto tak spěchal, že je prodal za poloviční cenu! Formálně mu sice patřily, ale ve skutečnosti nám je zpronevěřil, viď, Jindříšku!“

„Jak ses mohl opovážit!“ vyjela jsem na Jindřicha.

„No a co?“ odsekl nasupeně. „Podle papírů patřily mně! Každý si snad může dělat se svým majetkem co chce!“

„Se svým majetkem snad!“ opáčila jemně, ale pěkně ironicky žena – vlastně Vojtěch v ženském těle, umělém jako to první. „Jenže ty jsi je měl jen svěřené. Byly to koleje pro studenty a ty jsi je měl spravovat. Dostal jsi na to dost peněz a nikdo by ani nepípl, kdyby ti něco uvízlo za nehty. Ale prodat Katuščiny koleje, dát vyházet studenty a ještě vykecat všechno poldům, to už je pořádná křivárna! To ti ani tvých kolegů nebylo líto?“

„Dostali snad odstupné!“ zavrčel.

„Odstupné!“ opakovala po něm posměšně. „Jaká velkorysost! Dostali zpátky tolik, kolik zaplatili za poslední půlrok – jenže oni platili symbolický peníz, takže i to odstupné bylo jen symbolické! Za to si nezaplatí ani týden v privátu! Řeknu ti, byla to od tebe klasická sviňárna a už za to si zasluhuješ exemplární trest! Nehledě na to, že jsi na nás poštval policii, která je servilně ve službách Američanů, což už teď vedlo ke čtyřem mrtvým. To už ti jen tak neprojde, to si tedy piš! Čtyři mrtví – čtyři vraždy.“

„Ale vy jste mě bezdůvodně napadli, omezujete moji osobní svobodu!“ zaútočil najednou.

„Podívej se, Jindříšku, tobě opravdu nedošlo, co jsi vyvedl?“ obrátila se na něho žena s tak ledovým úsměvem, že to zmrazilo nejen Jindřicha, ale i mě. „Nedošlo ti, že jsme kvůli tobě ve válce? Nemáš na vybranou: buď jsi náš, pak jsi zrádce – a ty čeká v každé armádě kulka – nebo patříš k opačné straně a pak bys byl zajatec. To by bylo pro tebe lepší, ale byl jsi náš, takže druhá možnost jaksi nemá žádné opodstatnění. A odvolávat se na omezování osobní svobody je nebetyčná hloupost. To tě čeká tak jako tak – ne-li hůř!“

„Zabít mě nemůžete!“ vyhrkl rychle. „Podle Kodexu...“

„Kodex nic neříká o zradě,“ přerušil ho Vojtěch-muž. „Omezování osobní svobody ses dopustil ty, když jsi dal proti zásadám dobrých mravů vyházet ty studenty. A ještě si na ně pozval exekutory, křivák jeden!“

„To bychom měli co nejdřív napravit!“ napadlo mě.

„To už nenapravíme!“ obrátil se na mě Vojtěch. „Protože tenhle had prodal Katuščiny koleje hluboko pod cenou a nový majitel je zpátky nevydá.“

„A nepomohlo by ani přeplatit je?“ chytala jsem se posledního stébla. „Třeba by je za čtyřnásobek prodali zpátky...“

„Tak se podívej, co tam teď je!“ řekl Vojtěch.

Současně mi před očima cestou ***šintei*** vyvstal obrázek.

Byl na nich vchod do mých kolejí, jenže místo nápisu „***Kolej Katuška pro chudé studenty“*** tam byl jiný nápis, který mi úplně vyrazil dech.

Kratší, zato honosnější.

IBM Praha.

*****

Somálská Továrna

„Hajzle!“ řekla jsem jenom Jindřichovi a odvrátila jsem se.

V krku mě tlačil hořký chuchvalec, určitě jsem měla v očích slzy. ***Kolej Katuška*** byla moje pýcha, ale nejvíc mě hnětla představa studentů, vyházených na ulici. Kam se, proboha, podějí? Tušila jsem, co to pro některé znamená. Jiné ubytování uprostřed roku neseženou a navíc, některým extrémně levné koleje umožnily vůbec studovat! Mají kvůli tomu nechat studií? Co bychom pro ně mohli udělat?

První nápad byl – opatřit pro ně peníze. Jenže chudí studenti nemají vlastní konta, znamenalo by to vypátrat jejich rodiče a vysvětlovat jim co a jak... to jen v krajním případě.

Druhá možnost – zahrát si na sponzora a předplatit jim privát. Což by byla fuška, kdybychom bydleli v Praze, ze Somálska to bude ještě obtížnější.

Což takhle vzít je mezi Virtuály? Do dneška mezi námi nebyli, nikdo o nich neví. Jindra mohl prozradit jen ty, které znal, ale my jsme se v Evropě navzájem neznali, spojoval nás podle potřeby Vojtěch – teď s jakýmsi Řekem, kam letíme pro palivo a o kterém jsem do této chvíle neměla ani potuchy.

Jenže – známe je? Víme, že to jsou chudší studenti, ale to byl předtím Jindřich také. Peníze jsou svinstvo, pomáhají, ale kazí charakter. Bude potřeba lépe se seznámit s těmi, koho mezi sebe vezmeme. A bude pořádná fuška, než to dáme v Evropě do pořádku! Jak jim pomoci, aby to nebylo nápadné?

Prozatím to vypadalo neřešitelně. Možná to nějaké řešení mělo, jen je najít. Co takhle vyhledat mezi studenty jednoho, který by si zasloužil vzít mezi nás Virtuály? Jistě by to bylo reálnější než vzít mezi nás všechny. Dát mu prostředky a úkol obnovit koleje pro chudé studenty. Nenašel by se mezi nimi aspoň jeden?

Jenže Vojtěch našel Jindru – a jak se zdá, špatně. Nevím, co na to řekne Učitel, ale asi nebude překypovat nadšením. Bylo vůbec správné urychlovat proces přijímání mezi Virtuály?

Jenže kdyby se Virtuálové oddělili od zbytku lidstva, jak chtějí něčeho dosáhnout? Vědomosti jsou síla, ale ty má druhá strana také a navíc je má doplněné zbraněmi. Jak se proti nim postavit?

Pod kaičenem plynulo Srbsko, země poslední války v Evropě. Tady se ještě nedávno vraždilo – a svět jen přihlížel, jak nejprve Německo vyzbrojilo své nedávné spojence Chorvaty – a pak i Albánce, aby tomu trnitou korunu nasadila letadla NATO. To že je náš spojenec, náš vzor? Rozbombardované továrny, nemocnice a školy? Přitom se předtím holedbali svými ***chirurgicky přesnými*** inteligentními bombami... znamená to, že ty nemocnice, porodnice a školy bombardovali úmyslně...

Jejich řízené střely ale skutečně byly schopné zasahovat cíle na metr přesně, sami jsme si to vyzkoušeli – na nich. Pohádka o chirurgicky přesném bombardování není zas taková pohádka! Z toho vyplývá jen jedno: chyba nebyla ve střelách, jak s dobře sehranou omluvou pokrytecky připouštěli, ale v lidech, kteří je zaměřovali. Chirurgicky přesně vybombardovaná porodnice je zkrátka válečný zločin, ačkoliv tyhle případy soud v Haagu odmítá soudit jako *pochopitelné omyly*!

Klíčová otázka pak zní: má takový soud vůbec právo soudit?

Marcel klesal na přistání, naváděl ho samozřejmě Vojtěch. Takže už jsme v Řecku? Jen Vojtěch znal všechna letiště, kde se dalo bezpečně přistávat, jen on znal všechny Virtuály po

celém světě. Panebože – bliklo mi hlavou – jen on by dokázal Virtuály prozradit tak dokonale, aby se už nevzpamatovali...

Jenže on to neudělá. Nač by mu byly peníze, kvůli kterým přišel před lety o život? Pro něho jsou zbytečné – naopak má osobní zájem vytrvat mezi těmi, kdo se proti voldemortům postavili. A jestli jsou Virtuálové jedinou silou schopnou odporu, potom je správné, že je jejich největší zbraní.

Kaičen dosedl na ploše zhruba odmetené od volně ležících kamenů. Kamenitá pole, obklopená horami, tu byla všude. Tady tedy žijí potomci starých hrdých Řeků.

A jeden z nich nám právě vyjel naproti s cisternovým tahačem pro dopravu benzínu a s přivěšeným, legračně malým přívěsem, na kterém ležely přivázané dvě nové přídavné nádrže pro kaičen-speciál.

Kdybychom tu byli na přátelské návštěvě, asi bychom přijali pozvání zdržet se třeba i několik dní. Povídat bychom si měli o čem. Jenže Nikolas Taramankis chápal, že spěcháme. Až na Marcela nikdo nevystoupil. Nikolas s Marcelem připevnili přídavné nádrže – prázdné tolik neválily, aby je dva chlapi neunesli – naložili i dvě nové startovací rakety. Zřejmě tu měli pro kaičeny všechno až na náhradní motory, ale to už by tu museli mít menší leteckou továrnu. Nikolas pak zasedl do kamiónu, doplnil nám nádrže včetně nových přídavných, pak se ještě vrátil a vstoupil do našeho letadla, aby každému kromě Jindřicha vnutil pár balíčků místních sýrových specialit.

Neodpustil si ale, aby si Jindřicha zblízka neprohlédl.

„Ty škorpióne jedovatý, víš co udělal Odysseus nápadníkům své ženy, když se po letech vrátil domů do Ithaky?“ oslovil ho česky – ale nebylo to z úcty k hostu, jak jsem se v první půlvteřině domnívala.

„Nebylo by lepší, kdybyste nám ho tu nechali?“ obrátil se pak na Vojtěcha. „Máte ho držet někde v Somálsku, nebo tady? Kousek odtud jsou ruiny středověkého hradu, sklepy jsou asi jediné, co se na nich dá použít, dobře se tam skladuje víno. Je tam ale jeden, kam víno nedáváme. Kdysi dávno to byla lidomorna, odsouzence tam spouštěli po laně a nikdo se z ní nikdy živý nedostal. Je to díra s malým okénkem, vydlabaná do tvrdé skály, dodnes se tam pod vrstvou nanesené hlíny najdou lidské kosti. Ani na víno se nehodí, protože tam prší... Tam bychom ho zavřeli, být po mém! Pověstná thajská vězení jsou proti tomu přívětivé penzióny!“

Mrkla jsem na Jindřicha, co on na to. Zbledl, jak jinak. Růžové vyhlídky by tady určitě neměl, Nikolas vypadal sveřepě.

„Ba ne, Nikolasi,“ odmítl jeho návrh Vojtěch. „Věřím ti, že bys mu tady připravil vězení, jaké si zasluhuje, ale... aspoň na okamžik si představ, že by se mu z té díry podařilo vylézt. Třeba se dokáže protáhnout okénkem a má horolezecké schopnosti, aby nespadl, pak mu nějaká soucitná duše pomůže, protože nebude vědět, proč tam je, dostane se o pár kilometrů dál – a místní lidé mu ochotně pomohou k návratu. Něco by si na ně vymyslel, nevěděli by ani, komu pomáhají. Tam, kam ho vezeme, to bude mít horší. I kdyby nám unikl, ocitne se v kraji, kde jeho pouhý vzhled rozdráždí lidi k nepříčetnosti. Nezná jejich řeč a nevymluvil by jim, že není Američan – a pro ty tam mají hodně vynalézavých způsobů smrti, jeden horší než druhý. Tam by byl ještě vděčný za bezpečnou díru, jako ta zdejší.“

Jindřich vypadal jako nevinný odsouzenec k smrti, ale mohla jsem ho litovat? Cožpak nás všechny neprodal? I kdyby byl jeho obětí jen chudák Punťa, zaslouží si náš soucit?

„Jak myslíš, Vojtěchu!“ obrátil se Nikolas k odchodu. „Už jsme diskutovali tak často, že jsem věděl, jak můj návrh dopadne. Vlastně to říkám jen kvůli tomu jedovatému hadu. Aby věděl, co si o něm myslíme.“

Vystoupil z letadla a dveře se za ním zavřely. Marcel roztočil turbínu, ***kaičen*** se rozjel a zakrátko už mířil nad oblaky přes moře do Afriky.

„Nejdřív se mi zdálo, že Nikolas mluví česky z úcty k hostům," obrátila jsem se přes ***šintei*** na Vojtěcha. „Ale vždyť tu byl hlavně kvůli Jindřichovi!"

„Aha – promiň, Káťo, že jsem tě neinformoval dřív – ale bylo to příliš zběsilé, než abych stihl všechno," omlouval se mi hned. „Jindřich by mu ale jinak nerozuměl. První, co jsem musel udělat, když jsem zjistil, co provádí, bylo zrušení jeho chitkonu. Má jej sice na čele pod kůží jako ty, ale teď je to už jen zadřená špína. Kdyby sis někdy rozbila kolena, třeba po pádu s kola, a ránu ti nikdo nevyčistil, zůstalo by ti na kolenou pod kůží trocha silniční špíny. Já měl kdysi kolena od škváry skoro do modra..."

Na okamžik se odmlčel. Zase jsem se dotkla jeho vzpomínek na časy, kdy měl ještě nějaká kolena...

„A taky jsem mu odebral ***šintei,*** aby nemohl nikoho varovat," dokončil rychle. „On teď umí jenom česky a možná anglicky, to uměl už dřív."

Katolická církev odebírala provinilým kněžím před popravou svěcení. Ať byli vinni nebo ne. Prý aby neudělala peklu radost, že mu posílá kněze. Dělalo se to odrhnutím rukou a hlavy cihlou, pěkně do krve. Pak ho předala světskému katu, aby sama neměla ruce od krve – jako by je neměla krvavé až po ramena. Virtuálové odebírají chitkon, což není vůbec znát. Tak proto jsem Jindřicha nevnímala! Přitom to bylo logické, nač mu nechat příležitost volat o pomoc anebo prozrazovat i to, co ještě nestihl?

Zajímalo by mě ale, co už prozradit stihl. A zajímalo to jistě každého, počínaje Vojtou po moje rodiče. Prodej kolejí bylo svinstvo, ale prozrazeným Virtuálům šlo o život, to jsme ostatně zažili sami. I naše policie zaměstnává hbité střelce, schopné kdykoliv prostřelit hlavu člověku – o psu nemluvě!

„Když jsem ho vypátral, vycházel právě z banky," pokračoval Vojtěch. „Sháněl se po taxíku, který by ho odvezl na letiště, dobře věděl, že mu v Čechách bude horko. Jen netušil, jak brzy. Velice se divil, když jsem vedle něho zastavil. V té chvíli ho miss Katty – tak se totiž nazývám ve své ženské podobě – zezadu pevně objala a zneškodnila. Než se stačil vylekat, seděl v autě i s kufříkem peněz. Banky sice nerady vyplácí klienty v hotovosti, ale potvory mají vždycky nadstandardní výjimky. Měl v kufříku pět milionů ve stodolarovkách. Jidášovi kdysi stačilo třicet stříbrných."

„Tolik přece nemohly koleje stát?"

„To nebylo za koleje," ujistil mě Vojtěch. „Ty byly jen třešnička na dortu, klidně si je mohl odpustit – ale chamtivost se nevyplácí, že, Jindřišku!"

Jindřich se nasupeně odvrátil, ale tím si nijak nepolepšil.

Trhlinami v mracích pod námi prosvítalo Středozemní moře, mířili jsme přes Krétu do Egypta. Odhadla bych, že hranice Afriky přeletíme mezi Egyptskou Alexandrií a Libyjským Tobrukem. Pak let přes liduprázdnou poušť Egypta a Súdánu, přes hory Etiopie do Somálska u Kismaaya. My tam letíme do neznáma, ale můžeme očekávat přátelské přijetí. Na Jindřicha tam čeká soud a trest. V této chvíli je na tom tedy hůř on.

Ale že bych ho litovala?

Podílel se na mé záchraně. Budiž. Ale pokazil si to. Jako když nás Rusové kdysi osvobodili a pak okupovali. Tím veškerou vděčnost vymazali. Stejně jako Jindřich.

Kredit se ztrácí snadno.

*****

Tentokrát jsem se nemohla během letu naplno vyspat, jak mi nedávno doporučoval pan Hičihiko. Nejen protože byl den, ale tentokrát by se mi ani usnout nepodařilo. Raději jsem se chtěla podívat po vyhozených studentech. Snad mám na ně ještě kontakt.

Nejbližší bylo kolejní 'forum.Katuška.info', kde studenti diskutovali. Snad tam něco objevím! Nacházelo se na serverech mimo budovu, nehrozilo tedy jejich vypnutí a mělo by fungovat i teď.

Ovšemže bylo na Fóru 'forum.Katuška.info' názorů tolik, že se to nedalo přehlédnout za pár vteřin. Neurychlená bych se toho zalekla. Jen stahování by mi bez pelenitové sítě trvalo hodiny, jenže jsem se spojila s procesorem serveru a přečetla to rychlostí disku.

Bylo to ale truchlivé čtení. Někteří se smutně loučili s kolegy, neboť tušili, že jim to zmaří studium. Jiní jim to škodolibě přáli. Jak čas postupoval a z pouhé nejasné hrozby se stávala tvrdá realita, našlo se i pár soucitných duší, které nabízely pomoc jiným, ale na druhou stranu ještě víc stoupala škodolibost těch, kteří se z neštěstí druhých dokázali jen přihlouple radovat.

Napadlo mě, jak se asi na jiných Fórech – tohle tenkrát neexistovalo – radovali ti, kdo mi přáli zatčení. Odehrálo se to přece před mými kolegy a pak už jsem se mezi nimi neobjevila. Někteří mě snad litovali, ale vsadím se, že mi to někteří baziliškové přáli, asi jako ti současní nešťastníkům vyhozeným z kolejí.

Jestli si někdo zasluhoval vyhazov, byli to spíš ti škodolibci. Studenti by měli držet při sobě a dodržovat elementární lidskou slušnost. Ta by se od budoucí inteligence měla požadovat! Ne aby mezi nimi panovaly všemožně podporované hyenismy – dnes vznešeně nazývané *zdravá soutěživost*! Zase to trapné americké: *každý ať si pádluje svoji kánoi!* Možná bych se do toho měla zapojit, napadlo mě. Pomoc potřebným je má povinnost, ale klepnout přes prsty bazilišky nebude chyba.

Projela jsem diskusi a přemýšlela.

Pod námi nebyly mraky, jen žlutá poušť. Možná ještě Egypt, ale podle času spíš Súdán. Ano, protože před námi byly hory a to by měla být Etiopie.

Ještě to trochu promyslím – ale zdá se, že budu mít pro příští noci hodně práce...

Pokud na to budu mít čas.

*****

Přistání v úzkém horském údolí proběhlo v pořádku. Přistávací dráha tu byla hodně podobná Řecké, také jen odmetené kameny a zhruba zarovnané nerovnosti, ale nám to stačilo, kaičen je v tomto směru nenáročné letadlo.

Přivítal nás podsaditý Číňan pan Kou-džu. Podal si ruce s každým – až na Jindřicha, kterého rovnou od letadla odvedli čtyři ozbrojení Číňané. Prý nepatřili k oficiální čínské policii, takže na tom byl poměrně dobře – v Číně končí obvinění ze špionáže vždy kulkou zezadu do týla – aby se nepoškodily ostatní odebratelné a dobře zpeněžitelné orgány...

Vojtěch se představil vlastním jménem, ale jeho druhé tělo se prohlásilo za miss Katty Smith z Londýna. O její pravé totožnosti jsme tedy věděli jen my z letadla.

Pan Kou-džu byl předák zdejší Továrny, ale ani on, ani ostatní Číňané nedávali najevo své napojení na Japonsko, ačkoliv podle hodinek ***šintei*** byli všichni Virtuálové. Doufala jsem, že budeme k sobě otevřenější, ale Číňané mě zklamali. Ze všech se k nám otevřeně hlásil jen pan Kou-džu.

„To nic, zvyknete si," chlácholil nás. „V Číně se musí všichni chovat, jako kdyby k sobě nepatřili, tam je to otázka přežití."

„Dobře, ale proč i tady?"

„Aspoň se po případném návratu do Číny nespletou," vysvětloval mi.

Jistě – ale jak se pak můžeme spřátelit? Určitě je lepší cítit opravdové přátelství, jako jsem cítila k panu Hičihikovi, paní Aiči-san, Učiteli nebo k dalším Japoncům.

Dobrá, budu mít aspoň víc času na pražské studenty. Vezmu si to jako svůj prvořadý úkol.

Byt, který nám pan Kou-džu přidělil, byl tak jako v Japonsku malý, ale tady byl i bez tamějších vymožeností. Museli jsme se ještě více uskrovnit. V jediném pokoji byly místo postelí matrace, v malé kuchyňce stál jen stůl a židle. Naši teď neměli Punťu, kterého by mohli chodit venčit a bylo znát, že tu nebudou nikdy jako doma. Jediné, co tu bylo proti Japonsku navíc, byl vestavěný přehrávač hudby. Pro naše jsem dostala dálkový ovladač, já bych to mohla ovládat přímo. Nejsložitější byla výběrová část, přehrávač byl totiž napojený na hudební databanku s nepřeberným obsahem. Bylo tam všechno, nač si člověk vzpomněl, od klasické čínské hudby, přes evropskou až po modernu. Naše nejvíce potěšila hudba česká. Smetana, Dvořák a Janáček tu byli téměř kompletní, katalog obsahoval i staré nahrávky Emy Destinové. Pan Kou-džu mi tvrdil, že se tato vymoženost právě zavádí i v Koujou, jako další rozšiřování životního komfortu Virtuálů.

Marcel se naštěstí otrkal dříve než my a pozval nás do Kulturního domu. Očekávala jsem něco jako podobné instituce i u nás za komunismu, ale zdejší kulturák nás příjemně překvapil.

První ze všeho byla čítárna. Byl tu neuvěřitelný výběr knih, byly jich tu snad miliony. Ne tištěné na papíře, ale elektronické. Čtečky se podobaly klasickým knihám, daly se i rozevřít, knihy mohly být i ilustrované, jenže místo klasického listování se stránky obracely ťuknutím na dolní roh a oproti knihám tu bylo chytřejší vyhledávání. Čtečka si pamatovala, na které stránce ji člověk zaklapl, takže ji stačilo otevřít a dalo se ihned pokračovat. Musela se čas od času dobít, ale nabití trvalo sotva hodinu a pak vydrželo skoro osm hodin. Další výhodou bylo, že do jedné čtečky se vešlo knih několik – podle rozsahu a počtu ilustrací od sta do tisíce. Největší výhodou ale bylo, že tyto elektronické knihy vyvinuli Virtuálové. Měly tedy možnost volby jazyka, do kterého se text knihy při nahrávání převedl a tak se i zobrazoval. Naši tím získali nepřeberné zásoby knih v češtině a s nimi jakousi náhradu za vytržení z domova. Jako má každá kniha obsah, má knihovna seznam knih s jejich stručnou charakteristikou, podle které se dá vybírat.

Druhou atrakcí, bohužel jen pro mě, bylo čínské divadlo. Našim zůstalo neznámé, neboť neuměli čínsky, ale mně se líbilo. Hráli je zdejší nadšenci a hráli je s opravdovým elánem. Většina jejich repertoáru byly staré klasické čínské hry, chtělo to ovšem trochu se na ně přeorientovat, ale zdejší umělci, ačkoliv všichni byli amatéry a bavili se tím jen ve svém volném čase, si troufli i na evropské klasiky.

Bylo třeba pečlivě sledovat program, málokterý kus se totiž opakoval. Na rozdíl od jiných herců se schopnosti Virtuálů daly využít lépe než jen k biflování textu. Virtuál si text letmo přelétne hodinku před premiérou, aby si připravil dramatizaci a nemusel text jen trapně odříkávat, ale pak jede tak, že by mu profesionální herci mohli jen závidět. Což neznamená, že by druhého dne nemohl pracovat na poli nebo v továrně. Divadlo bylo pro herce stejnou zábavou jako pro diváky.

A protože Virtuálové rozumí prakticky každému jazyku, hrál se každý kus v originále. Podobně to bylo s hudbou, takže jsem mohla rodiče pozvat na Prodanou nevěstu a na Rusalku, hrané česky. Stačilo projevit zájem a herci si už příslušné podklady obstarali. V knihovně bylo skoro všechno.

Bylo sice neobvyklé, aby Kecal byl Číňan, stejně jako Mařenka, Jeník a Vašek, ale to už se překousnout dalo. Rozhodně lépe, než Othello natřený černým krémem na boty, či co to měl na kůži. A i to jen proto, že je ta barva nezbytnou součástí hry.

Divadlo se našim líbilo. Vzala jsem je i na Othella a pak na Hamleta, těm sice nerozuměli, ale věděli o čem to je a spokojili se originálem. Trochu rozuměli ještě ruským hrám, ale většina her pro ně byla španělskou vesnicí.

Mami, tati, proč jsem vás jenom neukecala dát se k nám?

*****

Kou-džu nám žádnou práci v Továrně nenabídl. Prohlásil, že jeho party jsou dobře sehrané a každého nového by s nimi musel znovu sehrávat. Zato nám umožnil vidět i to, co jsme v japonské Koujou nikdy neviděli: podívat se do pod slibem mlčenlivosti podzemí Továrny. Rodiče jsem tentokrát musela nechat doma, nebyli Virtuálové a sem nikdo neznalý neměl vstoupit. Pan Kou-džu svezl mě a Marcela tajným výtahem na konci haly do podzemí. Výtah oficiálně vedl do horního patra přilehlého vícepodlažního skladu, jenže měl utajenou volbu ***podzemí***, pro kterou chybělo tlačítko. Dolů se tedy mohl dostat jen Virtuál, znalý přímého ovládání řídícího procesoru.

Sjeli jsme společně dolů do míst, kam by se normální smrtelník neměl nikdy dostat.

Zatímco nadzemní část Továrny Koujou v Japonsku produkovala prací prášky, tady oficiálně vyráběli zemědělské stroje. Nebylo to nápadné, zato to bylo užitečné, protože Afrika nemá této techniky dostatek a dal se očekávat vývoz do okolních zemí. Největšími odběrateli byla ale zemědělská družstva rozesetá po celém Somálsku. Což samozřejmě nebránilo, aby se na konci podzemní haly nemontovala dvě letadla typu kaičen-speciál a neopravovalo třetí – naše. Měli jsme několik průstřelů v trupu a v motorové gondole, kvůli nim museli vyměnit komplet celý motor. Nalezené projektily byly průbojné střely, schopné prorazit i kolejnici. Takovou municí se přece běžně nestřílí! Bylo vidět, že se na nás naše česká policie hodně důkladně připravila.

Stavba zdejšího podzemí probíhala stejně jako v Japonsku. Staveniště nejprve překryli velikou přemístitelnou montovanou halou, aby nebylo shora zřejmé, co se pod ní vlastně staví. Když to stavěla v Japonsku parta vedená Učitelem, bylo to nezbytné opatření, Japonsko je fotografované špionážními satelity. Dnes by Vojtěch satelity oklamal, ale pořád nemohl vyloučit odhalení z nízko letících letadel.

Podzemí Továrny bylo asi desetkrát objemnější než to, co se oficiálně nacházelo na povrchu. Tak jako v Japonsku i tady byla vyhloubena hluboká stavební jáma, v níž byla zabetonovaná masivní betonová vana. V Japonsku to bylo z důvodů ochrany proti zemětřesení v seismicky aktivní oblasti, ale osvědčilo se to tak, že Číňané postupovali stejně i tady.

Do podzemí vedlo výtahů víc. Několik jich bylo pro lidi, nanejvýš si mohli přinést nebo odtud vynést něco v ruce nebo v batohu. Byl zde ale také jeden důmyslně ukrytý výtah pro manipulaci s většími předměty o velikosti dodávkového auta. Největší výtah umožnil instalaci větších strojních celků, dostal by dovnitř i veliký železniční vagon, jenže právě ten sloužil jen při stavbě a po jejím skončení ho zvenčí zaházeli hlínou a pokryli asfaltem, takže o něm věděli jen zasvěcení. Řekli, že tu někde je, abychom se nedivili, kudy sem dostali velké stroje, ale kde se nachází, jsme neměli znát ani my.

Což bylo dobře, už jednou mě huba na špacíru mrzela. Člověk přece jen spolehlivě neprozradí jen to, co sám neví.

Když policie v Japonsku pečlivě pročesala nadzemní objekty Koujou, měla sice o zábavu postaráno, ale neměla potuchy, že prostory pod nimi jsou více než desetkrát větší

a složitější. Totéž by se stalo, kdyby oficiální čínská policie vtrhla i do zdejší Továrny. Podzemní část byla výsostným územím Virtuálů, kde neměl nikdo cizí co dělat.

Výroba pod zemí byla plně automatizovaná, ale zaměstnávala více lidí, než výroba nadzemní části. Problém nebyl v obsluze strojů, ale ve vývoji. Část automatických linek proto stála, neboť se jim právě měnil sortiment. Kou-džu nám ukázal, jak se na jedné běžící lince vyrábějí hodinky ***šintei***, sousední linka vyráběla letecké přístroje a další jen montovala čtečky knih, jaké jsme dostali všichni na uvítanou v Kulturním domě.

Přitom jsem si uvědomila, co mi říkal Vojtěch. Tu továrnu přece začali stavět teprve nedávno! Jestli Virtuálové takhle rychle staví pokaždé, měli by tím brzy pokrýt nejen vlastní potřeby, ale nasytit i okolní země. Tak se to má dělat! Zajímavé – proč jsem v žádné lince neviděla montovat automobily? Koujou je také nevyrábí. Jen elektroniku a letadla. Že by Virtuálové přestali do budoucna počítat s automobily?

„Tady vzadu máme nejtajnější oddělení," ukazoval nám pan Kou-džu.

„Co se tam vyrábí – smíme-li to vědět?" zeptal se za nás oba Marcel – byl rychlejší než já, protože mě to zajímalo také.

„Tady se nic nevyrábí," řekl zachmuřeně pan Kou-džu. „Je tu vězení pro nejtěžší zločince, které nemůžeme propustit na svobodu, protože by nám dále škodili. Nikdo je tam netrápí, ale nikdo jim ani nemůže zprostředkovat spojení se světem. Každý má svou prostornou kabinku, kde může mít jakési soukromí, vlastní elektronickou čtečku, napojenou na společnou knihovnu, vestavěný přehrávač hudby, napojený na hudební databanku, může používat i společnou menší tělocvičnu. Automatický výtah mu dopraví jídlo na stůl v tepelných krabicích, které po spotřebování obsahu vsune zpět do výtahu. Z podzemí ale nemá nikdo naději na útěk. Věžně tady nehlídají žalářníci, jen trvale uzamčený vchod a výtah, který mohou řídit jen Virtuálové."

„Máme tedy i vlastní vězení," zamračila jsem se při vzpomínce na Jindřicha – jen on si zasluhoval takový trest. „Kolik vězení vlastně máme?"

„Počítáme s tím, že zdejší bude jediné," zvážněl pan Kou-džu. „Jeho kapacita je sto vězňů – ale zatím je v něm jen jeden."

„Jindřich?" ubezpečovala jsem se.

„Ano, je první," řekl vážně Kou-džu. „Doufám, že nadlouho jediný."

„Měl nějaký soud, nebo teprve bude?"

„Měl soud – ale neměl naději se obhájit, vina byla příliš jasná. Obhájce pan Jamanami Kacuie dohlížel, aby se mu nedělo příkoří, ale důkazy byly tak přesvědčivé, že je zpochybnit prostě nemohl."

„Kolik let vězení vlastně Jindřich dostal?"

„My to na roky nepočítáme," ujistil mě Kou-džu. „Vězení má zločince izolovat a zabránit mu pokračovat ve zločinech, ale jakmile důvod k izolaci pomine, bude volný. Nebude tady sedět ani o minutu déle. Jiná věc je, kdy to nastane. Může to být už letos, ale může to být také až za deset let."

„Takže – vězení na neurčito?"

„Ano," přikývl. „Součástí Kodexu má být i nový, spravedlivější trestní řád a Jindřich má smůlu, je první, na kom se to zkouší."

„Kéž by byl i poslední!" řekla jsem.

„Také si to přejeme," přikývl.

*****

Lili

Policejní zátahy v Koujou skončily neúspěchem.

Po pravdě řečeno, japonští policisté se netvářili nadšeně a jejich elán nepramenil ze snahy pomoci Japonsku. Zejména proto, že příkaz dostali na žádost Spojených států.

Opouštěli proto Koujou s omluvami, že to nebyl jejich nápad.

Zdálo se, že teď bude Koujou bezpečnější, ale Učitel trval na svém, že musíme nějakou dobu setrvat v Somálsku. Dozvěděla jsem se přitom, že se další Továrny staví v Číně a v Indii. Tím lépe. Nebudeme-li omezeni na jedno útočiště, budou s námi mít voldemorti těžší práci.

Několik konferencí jsme věnovali stavu v Evropě a zejména v Čechách, kde Jindřich napáchal škody největší.

Účastnit se konference nás Vojtěch naučil rychle. V Japonsku jsme to nepotřebovali, tam jsme se konferencí účastnili na čestném místě u Učitele, teď jsme se mohli účastnit jen na dálku. Bylo to vlastně jednoduché, stačilo se spojit se zapnutou kamerou u Učitele, kde bylo něco na způsob pódia stranických sjezdů, jen v japonsky skromnějším vydání.

Místo pódia byl Učitelův stůl a místo stranických špiček lidé rozsazení kolem stolu. Učitel vždy dal slovo nejprve jim, pak k tomu obvykle něco přidal a nakonec se zeptal na názor nepřítomných. Zásadou ale bylo nevměšovat se, dokud člověk neměl něco opravdu důležitého. Jinak by se diskuse brzy zvrhla jako na partajních sjezdech.

Nám šlo ale více o společnou věc než o prosazování osobních názorů. Ozvala jsem se jen jednou, abych připomněla problém zničených pražských kolejí pro chudé, jenže mě Učitel rychle usadil.

„Pražské koleje jsou problém Čechů," řekl. „Budeme vás podporovat, ale angažovat se u vás nebudeme, ten problém nepřesahuje vaše síly."

Tak – a bylo to zase jen na nás. Nepřesahuje to naše síly... no dobře, budeme se o to pokoušet vlastními silami. Ale jak, když já trčím v Somálsku a druhý Virtuál v Čechách je ve vězení? A Marcel mi nepomůže, protože to pochopil jako stejný problém ve Francii, kde si to musel vyspravit spolu s Françoisem, protože ostatní Virtuálové ve Francii byli teprve začínající.

Naštěstí jsem měla při ruce pomoc, která vydala za dvě stě Virtuálů. Obrátila jsem se opět na Přítele.

„Vojto, co bys mi navrhl?"

*****

Vojtěch se jako vždycky ozval ihned.

„Mám pro tebe jednu možnost," začal slibně. „Když se to tak vezme, naučil jsem se v poslední době hodně nového a něco z toho by se dalo použít obecněji, není to jen pro mě."

„Tak povídej!" dychtila jsem.

„Půjčím ti miss Katty Smithovou," řekl.

Pravda, trochu mě tím uzemnil.

„Co já budu dělat s robotkou? Mám jí poroučet, nebo ji dokonce řídit?"

„A co dělám já?" zasmál se. „To se naučíš snadno, je to skoro jako počítačová hra. Postačí ti na ni třicet procent tvé intelektuální kapacity."

„Počítačová hra?" lapala jsem po dechu.

„Já vím, ty jsi je neměla v oblibě," připustil. „To je možná škoda, ale nevadí, to rychle doženeš. Představ si to – můžeš sedět v Somálsku a přitom se procházet po Praze. Doporučil

bych ti najít si v Čechách kamaráda nebo kamarádku, kteří by ti poskytli útulek pro případ, že bys ji potřebovala na nějakou dobu uklidit a vypnout.“

„To vypadá zajímavě,“ řekla jsem.

„Miss Katty ti poskytne pohled na svět svýma očima,“ ujišťoval mě. „To je ještě nejjednodušší, stejně jako sluchové vjemy. Proti počítačovým hrám od ní dostaneš navíc hmat, i když jen v prstech na rukou, smysl pro rovnováhu a vědomí polohy končetin a tvaru obličeje. Pro začátek to stačí. Budeš se pohybovat mezi lidmi a nikdo tě nepozná, dokud mu sama svou totožnost nevyjevíš.“

„Ale ty o tuhle možnost přijdeš!“ varovala jsem ho.

„Jak se to vezme,“ usmál se tajemně. „Víš, sestavit takového robota, aby byl trochu k světu a nedal se jen tak odhalit, mi přece jen chvilku trvalo. Ale když už mám problém zvládnutý... zkrátka, sériová výroba je vždycky levnější než prototyp. Navíc pořád hrozí jeho poškození nebo zničení... zkrátka, mám těch robotů už víc. Miss Katty je volná a je nejblíž. Naučím tě s ní manipulovat a můžeš ji vyslat do Čech.“

„Tobě tady zůstane ten první... už sis spravil tu díru do hlavy?“

„Ještě ne, ale to nespěchá,“ řekl lehkomyslně. „Tady v Somálsku mám těch robotů víc. Například pana Kou-džu. Že jsi ho ani nepodezírala, že by byl umělý?“

Ouvej! To se mnou tedy zamávalo!

Pan Kou-džu mrkal docela normálně a spíš bych řekla, že častěji než musel. Kromě toho mu trochu slzely oči. Jeden rozlišovací znak jsem si tedy mohla odepsat. Napadlo mě ale, že sériová výroba není úplně sériová, aby z nějakého pásu, obrazně řečeno, padaly stovky stejných robotů. Naopak, každý mohl být jiný. A navíc se mohly jejich vlastnosti časem vylepšovat.

„Překvapil jsi mě,“ přiznala jsem. „A kdy začneme s učením?“

„Jakmile mi dovolíš vstoupit,“ odvětil.

Na dveře našeho bytu se ozvalo nesmělé zaťukání...

Miss Katty přišla.

*****

Malým dětem se shovívavě smějeme, když se učí chodit a občas při tom upadnou na nos, nebo častěji na zadeček. Malé děti naštěstí nepadají z velké výšky a pokud padají pozadu, přistanou vždy na plenkový polštářek.

Když ale takhle padá žena středních let, působí to úplně jinak. Člověk neznalý věci se buď raději dívá jinam, nebo se snaží pomoci, ale zákonitě ho napadá mentální postižení nebo záchvat mrtvice. Rozhodně ne, že kosti té ženy jsou ze železných trubek.

Pravda, pod mým řízením si Miss Katty natloukla obličej víckrát než bylo únosné. Přece jen to bylo složitější než u běžných počítačových her, kde se pařan nestará o takové maličkosti jako je rovnováha hrdiny. Pro mě to znamenalo pár hodin cvičení, naštěstí jsem sama chodit uměla, takže šlo jen o přizpůsobení na – jak bych jemně řekla – mírně odlišný hardware.

Po osmnácti hodinách urychleného tréninku jsem dokázala kráčet rovně i ve shýbnutí, otáčet se, klekat si, klusat a dokonce jsem se pokoušela plazit.

Pomáhal mi, jak jinak, Vojtěch. Nejen radami, ale jako Kou-džu mě vedl na žíněnce a učil mě i prvky japonské sebeobrany.

Následujícího dne jsem už dokázala salta vzad bez rozběhu, kotrmelce i chvaty jako je ***o-soto-gari*** nebo ***tomoi-nage,*** patřící do umění jiu-jitsu.

„Když složíš protivníka tvrdým chvatem, natlučeš mu méně, než tvrdou ranou,“ tvrdil.

Naučil mě dokonce tancovat – sám toho moc neuměl, ale polku a valčík jsme spolu zvládli a víc by robotka beztak neměla nikdy potřebovat.

Vedle nás se totéž učil podsaditý Japonec Takidžiró, kterého ovládal Marcel. Měli jsme se vypravit každý do své vlasti – já do Čech, Marcel do Francie, abychom rozkryli, co všechno Jindřich vyzradil a případně abychom se pokusili napravit co se napravit dá. Samozřejmě jsme se tomu věnovali i na dálku, ale na internet se všechno nedostane a tady bylo potřeba dozvědět se co nejvíce.

Tancovat s Marcelem bylo nejzábavnější.

Robot a robotka v tanečním objetí – chyběly televizní kamery a mohla by to být show jako z televize!

Pak jsme ale skončili a nastala válečná porada.

„Kaičen máte hotový," ujistil nás Vojta-Kou-džu. „Ale počkejte ještě dva dny, než připluje Nebeský Drak. Veze pro vás překvapení."

Víc neřekl, takže nám nezbylo než se buď rozhodnout pro okamžitý odlet do Čech, nebo počkat na to překvapení. Ale napadlo mě, že by nás Vojtěch určitě nezdržoval, kdyby to nestálo za to. Přidala jsem se tedy na stranu překvapení a Marcelovi nezbylo než se podvolit. Čas do té doby přece můžeme využít užitečně, nejen čekáním.

Prolétla jsem seznam vyhozených studentů. Tři se zřejmě nastěhovali ke kolegům do pronájmu. Museli se sice podílet na nájemném, ale podíly se rozpočítáním na více dílů snížily a protože pro ně nezbylo nic než spacák na podlaze, podíleli se polovičními sumami. Spravedlnosti to neublížilo a mohli pokračovat ve studiu.

Jenže tři happy-endy byly drtivě převáženy katastrofami. Fórum Katuška se takovými přímo hemžilo. Chvályhodné bylo, že se vyhození studenti sdružili, aby se jim lépe dařilo získávat dobré duše k pomoci.

Zapojila jsem se do diskuse a snažila se navázat kontakty. Nebylo to těžké, brzy jsem se setkala s Františkem, který se zdál být jejich hlavou. Jakmile jsem zachytila jeho stopu ve Fóru, netrvalo mi dlouho, než jsem se dostala do jeho počítače. Měl sice obstarožní stroj, očividně bazarový, ale ne tak starý, abych se mu nedostala přímo do procesoru.

„Ahoj, Františku!" oslovila jsem ho.

*****

Neměl ani web-kameru, takže jsem si jen představila překvapení, když se mu na obrazovce v editoru, který nespouštěl, objevil text, který nečekal.

„Kdo si to hraje?" připsal pod to, protože správně pochopil, že to není normální.

„Kateřina," představila jsem se mu.

„Ale která?" opáčil.

„Ta, která vás nedávno ubytovávala," upřesnila jsem.

„Podraznice!" napadl mě.

„Neurážej!" ohradila jsem se. „Jindřich mě podvedl stejně jako vás!"

„Jindřich, co nám prodal koleje nad hlavou?"

„Ano, ten. Podvedl nás všechny, mě také. Ale závidět mu nemusíš, už je za mřížemi."

„Odkud se se mnou bavíš?" zajímalo ho.

„Poslyš," zvážněla jsem. „Znáš mě a můj příběh? Kdybys to věděl, neptal by ses."

„Neznám a ptám se!" odsekl.

„Nikdy jsi neslyšel o americké skupině hackerů ***Svobodu světu*** a jejich nezničitelné stránce ***Pravda o Somálském horroru?***"

„Snad se k nim nehlásíš?"

„Hlásím," přikývla jsem. „Viděl jsi video s francouzským lékařem ze Somálska?"

„To zná přece každý!“

„Potom mě znáš!“ ujistila jsem ho. „Já jsem ho tam zpovídala.“

Tohle mu chvilku trvalo. Možná to pro něho bylo příliš neuvěřitelné.

„Tam jste ale mluvila anglicky, ne?“ přešel okamžitě do uctivého vykání.

„Marcel také,“ usmála jsem se. „Bylo to přece určené pro Američany.“

„Ale potom... potom vás hledají po celém světě!“ odpověděl rychle.

„Proto ti také neřeknu, odkud se s tebou bavím,“ dodala jsem. „Chápeš to už?“

„Ale co když nás teď sledují a přijdou na vás podle IP adresy?“

„Nemusíš se bát, že by něco zjistili. Odpoj svůj počítač od internetu!“

„Vždyť jsme se teprve teď začali bavit!“

„Odpoj svůj počítač od internetu a pochopíš, že jsem k tobě nepřišla cestou, kterou někdo jiný než my dokáže použít. Takže nás nikdo nedokáže odposlouchávat.“

„Ale já jsem připojený!“ psal rychle. „Co když mám v počítači nějaký špionážní program, který to...“

„Za to ručím já,“ odvětila jsem. „Měl jsi dva trojské koně od výrobce, tři špiony od americké odposlechové služby, jenže já řídím tvůj procesor, který jim neposkytl za celou dobu ani jednu instrukci. Jsou slepí a hluší jako mrtvoly. Stačí?“

„Jak to tak rychle stihnete psát?“

„To bych tě mohla naučit, ale teď na to není čas. Odpoj svůj počítač od internetu!“

Trojímu přání nemohl nevyhovět. Vytáhl zástrčku síťového přívodu.

„Tak – a jsme odstíněni od světa šmírování a špionáže!“ napsala jsem. „Budu trochu rychlejší, nevadí? Mám pro tebe program, jak pomoci všem tvým bývalým kamarádům.“

„Kdo jste?“ zeptal se mě znovu.

Pochopil, že jsem urychlená, ale nedokázal to ani přijmout, natož si to vysvětlit. Já jsem v té chvíli jednala na dvou dalších místech a bez urychlení bych to nezvládla. Nehledě na to, že jsem si na to zvykla natolik, že mi to už ani nepřipadalo nepřirozené.

„To ti povím, až sjednáme to nejdůležitější,“ slíbila jsem mu. „Nemusíš mi vykat, kamarádi si tykají. Jde nám snad především o pomoc studentům, kteří zásluhou jednoho chamtivce přišli o střechu nad hlavou. Takže je co nejdřív všechny sjednotíš a začnete se mnou spolupracovat na záchraně. Úkol první – nouzové ubytování.“

„To už hledáme!“ sdělil mi.

„Ano, ale marně. Není snadné najít tolik podnájmů a ještě horší bude opatřit dost peněz pro ty, kdo na tržní nájem nemají. Řešení mám dvě – nejprve nouzové a pak systémové. Vezmeme je pěkně popořadě.“

„Jaké řešení máš?“ ptal se rychle.

„To je správná otázka!“ odepsala jsem. „I s tím tykáním. Takže řešení první, nouzové. Objednala jsem sadu Unimo-buněk pro sestavení nouzové ubytovny. Sestaví nám je co nejdřív u nějaké linky hromadné dopravy, místo teprve hledám, a budete tam bydlet do té doby, než bude stát nová budova kolejí. Unimo-buňky pak věnuješ Charitě jako další nouzovou ubytovnu pro bezdomovce.“

„Chceš snad stavět nové koleje?“

„Už jednám se stavební firmou,“ odvětila jsem mu. „Stavěla už první budovu, je na ni spolehnutí, postaví ji v nejkratším možném termínu, ani nemusí moc měnit plány. Pak se tam jenom přesunete.“

„Ale kdo to zaplatí?“

„O to se nestarej,“ navrhla jsem mu. „Nebudeš po tom pátrat, stejně jako nebudeš pátrat po mně. Jednak je to marné a nebudeš to ani ulehčovat fízlům. V mém plánu máš

důležitou úlohu. Budeš koleje správcovat, protože už víš, že jsem příliš hledaná osoba. Samozřejmě můžeš odmítnout – to bude záležitost tvého rozhodnutí. Když to ale přijmeš, budeš je správcovat pokud možno poctivě. Souhlasíš?“

„Souhlasím, pokud to bude dočasné,“ odpověděl. „Dělat správce koleje mohu jako studentskou brigádu, ale až dostuduji...“

„Až dostuduješ, můžeš to brát jako vedlejší mecenášskou činnost, nebo to předáš jako brigádu jinému studentovi,“ souhlasila jsem. „O peníze se starat nebudeš, to bude můj problém. Budeš mít na starost jen provoz.“

„To beru!“ napsal rychle.

„Pro jistotu tě musím varovat,“ pokračovala jsem. „Kdyby tě napadlo udělat podraz a koleje prodat, jako to udělal Jindřich, nebyli bychom už nikdy kamarádi!“

„Opravdu je Jindřich za mřížemi?“

„Ano – a závidět mu nemusíš,“ ujistila jsem ho. „Dostal důvěru, ale zneužil ji a spoustu lidí uvedl do nebezpečí. Nebyl to jen vyhazov studentů z Kolejí Katuška. Nás ohrožoval na životě, zneškodnili jsme ho na poslední chvíli. Nedávno jsem byla v Čechách, ale když nás Jindřich prozradil, museli jsme za velice dramatických okolností uprchnout.“

„Ne že bych mu to přál – ale přeju mu to už kvůli těm, kdo nemohli dostudovat!“

„Možná ještě dostudují,“ doufala jsem. „Máme plno jiných záležitostí, než aby nás napadla taková zrada. Ale to víš... příště už se nám to nestane.“

„Škoda, že se nemůžeš vrátit do Čech! Rád bych ti osobně poděkoval.“

„Pošlu za tebou kamarádku,“ slíbila jsem mu. „Tu u vás nikdo nezná. Dohodneme se, kde se setkáte.“

„A teď zmizíš – nebo se ještě někdy uvidíme i my dva?“

„Doufám, že zase budu v Čechách doma.“

„To bych ti opravdu přál!“

„Já taky...“

*****

Nebeský Drak nebyla velká loď, zato velice rychlá.

Vznikla přestavbou vyřazené torpédovky odebráním výzbroje i části pancéřových přepážek, kde vznikl nákladový prostor. Uvezla méně nákladu než by pobrala obyčejná nákladní loď téže tonáže, ale její hlavní předností byla rychlost, kterou dostala do vínku již při stavbě. Vojenské lodě bývají robustnější a důkladnější než civilní.

Za války chránily torpédovky konvoje nákladních lodí před ponorkami. Kroužily kolem pomalých nákladních lodí, ploužících se plnou rychlostí, a snažily se nepřátelské ponorky objevit a buď potopit, nebo aspoň donutit ponořit se. Ponořením ztratily ponorky kontakt s konvojem a mohly ho pak dohonit jen při plavbě na povrchu. Hlavní předností torpédovek byla proto rychlost, často i dvojnásobná oproti běžným nákladním lodím.

Nebeský Drak stříhal vlny pětačtyřiceti uzly, ačkoliv pohonné turbíny pamatovaly druhou světovou válku a konvoje v Atlantiku. Zatímco nákladní lodě Liberty, stavěné tenkrát narychlo a bez důrazu na kvalitu, většinou již dávno dosloužily, válečné lodě měly pořád rezervy ve spolehlivosti, aby je nebylo nutné vyřazovat. Nebeský Drak se nemohl rychlostí měřit s letadly, ale letadla na něho nestačila co do laciného provozu a tonáže. Expresní náklady, kde by se letadlo nevyplatilo, byly proto jeho doménou.

Podobně jako většina moderních nákladních lodí i Nebeský Drak vozil především zboží v kontejnerech. Trasu mezi Čínou a Somálskem urazil již několikrát od počátku Somálské krize. Místo osobních parníků vozil i první kolonisty. Nedostatek kajut nahradil desítkami obytných kontejnerů na palubě, pro tu cestu si vezl i odpovídající množství

přídavných záchranných člunů, aby splnil podmínky, vyžadované pro osobní lodě. Také tentokrát měl na palubě připevněno několik obytných kontejnerů, přivážejících specialisty, vyžádané prozatímní vládou Somálska.

Většina těchto specialistů doprovázela stroje pro těžbu ropy z hloubek, z jakých se zde dosud nikdy ropa netěžila. Jeden kontejner byl ale určen pro Továrnu, zastupovanou panem Kou-džu, takže k nám brzy dorazil těžký tahač s nákladem.

Pár položek tam bylo určeno přímo pro mě a Marcela. Pan Kou-džu si nás na to zavolal, jakmile kontejner složili z tahače pod střechu a otevřeli.

Nejdůležitější pro nás byla dvě miniaturní letadla, v lodních dokladech zapsaná jako Kaičen-piko. Menší typ už snad ani nebyl představitelný. Byly to jednomístné stroje, posádka za letu ležela a užitečný náklad nebyl větší než batoh. V nouzi by se na lůžko pilota vešli i dva lidé, ale byli by tam namačkaní jako sardinky – opravdu jen pro případ nouze.

Letové vlastnosti ale byly výhodnější než u Kaičen-speciál. Deltaplán kaičen-piko se při přistávání spokojil s plochou polovičního fotbalového hřiště a mohl nouzově přistát i na vodu. Z vody by sice startovat nemohl, ale pokud nebyly břehy kolmé, dokázal by vyjet na břeh. Podvozek s elektricky poháněnými koly umožňoval jízdu i po písečné pláži a na krátké vzdálenosti mohl nahradit i auto. Hydraulika sklápěcího podvozku umožnila vztyčení trupu a svislý start téměř z každého dvorku. Letoun byl ale určen pouze pro nás Virtuály – řekla bych, že Vojtěch by je dokázal řídit i na dálku – neboť tam úplně chybělo ruční řízení. Nebylo na ně místo. Kabina pilota neměla okno, obrazovky ani přístroje, zato přes ***šintei*** měl pilot za letu rozhled jako pták i netopýr.

„Tady jsou vaše nová letadla," oťukl mě a Marcela Vojtěch přes ***šintei***. „Kdo zvládl kaičen-speciál, zvládne i kaičen-piko. Ve svislé poloze se dá kolem nich napnout stan a kdo neví, co je uvnitř, hodně by se divil, kdyby tam nahlédl. Neunesou skoro žádný náklad, ale dopraví vás na libovolné místo na světě."

„Velice šikovná letadélka!" komentovala jsem. „Ale proč jsme o nich do této chvíle nic nevěděli?"

„Protože jsem je vyvinul až teď," ujistil mě. „Jsou z první série a jsou pro tebe a Marcela k vyzkoušení. Samozřejmě jim budu dělat vzdušný servis – postarám se, aby je radary ani družice nezobrazovaly, budete v nich nenápadnější a na zemi nedostižnější. Ale to není všechno. Převezměte si tohle!"

Dvě podlouhlé bedny velikostí připomínaly rakve a po jejich otevření se ukázalo, že to není podobnost čistě náhodná. V každé ležela mrtvola. Přesněji řečeno vypadaly tak věrohodně, až několik přihlížejících Číňanů leknutím vykřiklo. Nebyly to ale mrtvoly lidí, jen dva noví roboti. Byli ze všech nejdrobnější, což u nich byla spíš přednost – malé postavy nebudou tak nápadné. Oba byli oblečení do běžných džínsů a flanelové košile, ale jeden byl očividně robotka – měla jemnější obličej a silikonová ňadra.

„Pojmenujte si je, jak chcete," nabádal nás pan Kou-džu – tedy Vojtěch. „Marcel si vezme chlapce a Katka dívčinu. Miss Katty mi vrátíš – jednak je po tréninku trochu natlučená, ale především, novější modely mají citlivější autonomní software, lépe udržují stabilitu a mají pár dalších zlepšení. Třeba úplně samočinné mrkání, které ti na starším modelu tak chybělo."

Ani nevím, jestli jsem to někdy řekla nahlas, ale Vojtěch mi občas musel číst myšlenky, jinak se to nedalo vysvětlit. Kupodivu mi to nevadilo – co bych před ním mohla tajit?

„Jmenuješ se Lili, Lili Marlénková," řekla jsem robotce a vklouzla do jejího procesoru.

Rozdvojila jsem se a teď jsem současně pozorovala, jak drobné dívčí tělo v rakvi ožilo. Otevřela jsem oči a posadila se – a vlastníma očima jsem viděla, jak se ta drobná dívenka posadila. Byla jako miss Katty, jenže když jsem ji postavila na nohy, držela rovnováhu skoro sama – prostě nepadala.

Marcel se ale musel robota nejprve naučit ovládat, zatímco já bych byla připravená okamžitě. Ale ani jemu netrvalo přizpůsobení na mírně odlišný hardware dlouho, většina změn byla spíš zjednodušení, asi jako když řidič přejde od trabanta ke škodovce. Volant je stejný, jen řazení je jiné.

„Asi se tak jako tak rozdělíte," pokrčil rameny Vojtěch v těle pana Kou-džu. „Beztak poletíte každý jinam."

Pár mechaniků zatím smontovalo první kaičen-piko. V kontejneru byla pro úsporu místa oddělena křídla, ale opětné sestavení bylo rychlé. Jeden Číňan přivezl dodávku s cisternou na korbě, aby natankoval palivo. Mezitím jsem otevřela víko kabiny a v těle robotky se uložila dovnitř. Sama zůstanu v Somálsku, Čechy si prohlédnu jen očima Lili. Nu což, taky řešení...

Kaičen-piko rozběhl motor. Měl jen jeden, zato s řiditelnou tryskou a s forsáží. Zabzučela hydraulika a podvozek, jednodušší než u speciálu, se vysunul, takže zvedl trup špicí nahoru.

„Neboj se a naplno skoč!" povzbudil mě Vojtěch.

Neslyšel to nikdo, jen já skrz ***šintei***. Ale pochopila jsem to. Nemělo smysl, abych se zdržovala přes robotku Lili, která teď v kabině spíš stála než ležela. Převzala jsem řízení kaičenu přímo, jako to dělal Vojtěch. Bylo to bezprostřednější než kdybych byla uvnitř. Jen jsem se rozhlédla kolem – všichni mezitím ustoupili do uctivé vzdálenosti, ale bylo proč, motor šlehal plameny jako autogen.

A pak jsem zapnula forsáž a vzletěla kolmo vzhůru.

Kaičen-piko nepotřeboval startovací rakety, motor měl spolu s forsáží dost síly i na svislý start. Vzletěla jsem do výšky a zatímco jsem se stáčela na severo-severozápad, zvolna jsem se pokládala do letové polohy a nabírala rychlost, až křídla převzala vztlak místo motoru. Čtyři kilometry byla necelá polovina cestovní výšky, šest set kilometrů za hodinu více než polovina maximální rychlosti, ale oboje se pořád ještě zvyšovalo.

Letím domů – tentokrát bez vlastního těla. Jak nás tentokrát Čechy uvítají? Minule to zrovna vlídné nebylo, teď by to snad mělo být lepší.

Uvidíme!

*****

Sotva nám letounek kaičen-piko s Lili zmizel v dálce, vrátili jsme se do somálské reality.

„Chceš pomoci s ovládáním robota?" nabídla jsem se Marcelovi.

„Ty snad pilotuješ támhle!" ukázal mi za zmizelým letadlem.

„Stihnu oboje," kasala jsem se.

Pokusil se vstoupit do procesoru robota, ale ten sebou náhle prudce trhl, až lokty rozrazil přepravní rakev.

„Nerozbij si ho!" varovala jsem ho. „Radši mi ho půjč, dovedu ti ho do tělocvičny, ať padá na žíněnkách a ne na asfaltu nebo na tvrdém kamení!"

„No dobře – když to stihneš...!" ustoupil mi a robot zmrtvěl.

Rozčtvrtila jsem se. Každou čtvrtinou jsem řídila něco jiného: Marcelova robota, kaičen-piko, Lili a sebe. Mezitím jsem stíhala několika vlákny se brouzdat po českém internetu. Když se dostanu na zajímavé místo, poznamenám si to pomocí pelenitové adresy

a není problém se tam vrátit, ale když něco hledám pomocí internetových adres, je to mnohem pomalejší. Dovedla jsem zatím Marcelova robota do tělocvičny, kde jsem mu ho jemně složila na žíněnku.

„Mě to učil Vojtěch, jenže ten má plno práce, takže jsem tvým trenérem!“ prohlásila jsem hlasem nesnášejícím odpor.

Pak jsme asi půl hodiny trénovali ovládání robota.

„Jak mu budeš říkat?“ zeptala jsem se ho.

„To je jedno!“ opáčil.

„To není jedno!“ kontrovala jsem. „Musíš si na to jméno zvyknout, aby tě nikdy nezaskočilo, když tě tak někdo nazve.“

„Co třeba François?“ napadlo ho.

„To není dobré,“ zavrtěla jsem hlavou. „Nesmíš mu dát jméno našeho společného přítele, to by se pletlo. Co takhle Mickey?“

„Mickey Mouse?“ opáčil.

„Třeba,“ pokrčila jsem rameny. „Taky jsem si pro robotku vymyslela jméno, aby mi něco připomínalo. Kdysi dávno jsem se v Chotěboři účastnila sjezdu pošuků, jak nám scifistům lidé říkali. Tam jsem si víceméně šťastnou náhodou vybrala pořad o německé herečce a zpěvačce Marlene Dietrichové. Zaujala mě smutná píseň Lili Marleen, kterou za Druhé světové války zpíval celý svět. Proto jméno Lili Marleen – počeštěné jako Ludmila, Liduška nebo Lída Marlénková.“

„Lili je ale německé jméno!“

„Aspoň se mi nebude plést, žádnou skutečnou Lili naštěstí neznám.“

Seděli jsme vedle sebe na lavičce, zatímco Marcelův robot pořád ještě klusal kolem sálu. Když to po chvilce zvládl, chtěla jsem po Marcelovi, aby ho naučil kotrmelce.

„Poslyš, nic ve zlém, ale – bude to někdy potřebovat?“ odmlouval mi.

„Třeba ne,“ připustila jsem. „Ale orientaci určitě potřebovat bude.“

„Dovedla bys to ty sama?“ zaryl si do mě znenadání.

Vyskočila jsem, rozběhla se a předvedla jsem mu na tatami normální kotrmelec. To bylo asi poslední, co jsem v tělocviku svedla, ale zas tak moc by mě podceňovat neměl. Pak jsem se vrátila a bez jediného slova si sedla tam co předtím.

„Poslyš, Kateřino, jsi docela správný děvče!“ komentoval to zahanbeně. „Máš pravdu, co natrénuji tady, může se vždycky hodit.“

„Tak trénuj!“ navrhla jsem mu bezelstně.

„Budu se muset co nejdřív vypravit do Francie!“ řekl. „Asi to zkusím nejprve s robotem, jako ty. Ale nechce se mi říkat mu Mickey, to raději něco jiného. Vybrala sis německé jméno Lili, co kdybych zůstal u němčiny? A místo myšáka Mickey bych mu říkal kocour Felix, bývala to také taková komická postavička.“

„Felix je tuším latinsky štěstí,“ komentovala jsem to.

„To budeme potřebovat!“ přikývl. „Dobrá, Felixi, kotrmelce přes celé tatami!“

Robot se rozběhl a začal metat jeden kotrmelec za druhým.

„Myslíš, že to zvládnu?“ podíval se na mě. „Trochu se toho děsím. Vím, že se dá pozornost dělit, ale taky jsem slyšel, že to ženy dokáží i bez urychlení a jiné takové podpory. Myslel jsem si, že dokáži pilotovat letadlo na dálku jen když mé vlastní tělo bude někde v naprostém klidu ležet. Ty si klidně pilotuješ někde nad Súdánem a tady zatím děláš kotrmelce.“

„Přeháníš, jsem teprve nad Etiopií,“ opravila jsem ho.

„Nepřeháním,“ trval na svém. „Jen to tiše obdivuji.“

„Není co obdivovat," řekla jsem. „Nic se tam neděje. Klidně bych tam mohla tři minuty letět poslepu."

Jako kdyby mě něco chtělo usvědčit ze lži, otřáslo letadlem několik divných nárazů. Rychle jsem zbystřila pozornost. Ve výšce před letadlem se rozprsklo několik jisker a objevilo se pár černých obláčků. Protiletadlové dělostřelectvo v Súdánu? Ačkoliv – možné to bylo.

Bohužel jsem ihned zjistila, že tu kolem není žádný radar, který by se dal oslepit. Takže stříleli jen podle optiky, jenže pro mě to bylo paradoxně ještě nebezpečnější.

Prudce jsem zabočila o třicet stupňů vlevo. Vybuchující obláčky chvíli vyskakovaly ve směru mého původního pohybu, ale pak se opět objevily přede mnou. Naštěstí jsem si toho včas všimla a opět jsem nepatrně změnila směr letu – a pak už jsem kličkovala jako zajíc na honu. Zdálo se ale, že střelci nemají dobrou mušku. Nejspíš považovali kaičen za větší a přitom vzdálenější letadlo a podle toho také mířili. Mají nějaký starší typ flaku, tím mě nesundají, pomyslela jsem si ulehčeně.

„Káťo!" oslovil mě najednou Marcel. „Něco se děje?"

Pochopil, proč jsem se odmlčela? Snažila jsem se o nezúčastněný výraz obličeje a jen tak na půl úst jsem utrousila:

„Súdánci si mě spletli s divokou kachnou a chtějí mě sestřelit."

„A to říkáš tak klidně?" vyskočil.

„Klid, Marceli!" zarazila jsem ho. „Jednak sedím tady vedle tebe, takže mi vůbec nic nehrozí, odnesla by to nanejvýš Lili. A za druhé, ti čarostřelci míří úplně vedle!"

Ale úplně volno mi nebylo. Z prskavek vysoko nade mnou neustále do všech stran pršely kovové střepiny. Vletět mi některá do motoru, měla bych problém. Raději jsem pokračovala v kličkování i když jsem se těm střelcům vzdalovala rychlostí osmi set kilometrů za hodinu a palba zdola již ustávala. Těch pár minut, co mě měli na mušce, bylo pěkně žhavých. Budeme muset volit delší trasu a vyhýbat se Súdánu.

„Když si představím, že bychom tam teď letěli s kaičen-speciálem, to by nám teprve bylo horko..." napadlo ho.

„Musíme vymyslet jinou trasu, Súdán necháme stranou," pokrčila jsem rameny. „Zatím tam Američané nedodávají moderní protiletadlové rakety, kterých bychom se paradoxně báli méně než starých optických flaků."

„Vybrali jsme si zkrátka nebezpečný způsob života," zasmál se trochu. „Beznosá paní nás zatím vynechala, ale sami se jí moc nevyhýbáme."

„Ty sis to přece vybral hned na začátku!" řekla jsem.

„Pravda, zachtělo se mi dobrodružství," přiznal. „Na takovém výletě si člověk získá praxi rychleji než na našem venkově. Kdyby to šlo normálně, už bych byl mezi kolegy uznávaný."

„Zato já jsem do toho spadla jako zrnko do mlýna," vzdychla jsem si.

„Co kdybys mi o sobě něco řekla?" nadhodil. „Docela mě to zajímá!"

„Prosím tě... co je zajímavého na holce, která sotva ukončila školu?" ušklíbla jsem se.

Piko s Lili letělo klidně, nad Súdánem nebyl ani mráček, pan Dvořák se mnou jednal uctivě – tušil dobrou zakázku a nebyl daleko od pravdy.

„Na holce, která u Mogadiša přelstila americkou hlídku, čímž jednomu francouzskému lékaři zachránila krk... a která v případě nouze dokáže nejen pilotovat letadlo v protiletecké palbě, ale také vyskočit a v blátě rovnat pod kola letadla rohož, aby vyjelo z pasti... a která už letěla s několika kamikaze raketami..."

„No dobře, poklona sem, poklona tam. Mohla bych sloužit seznamem okamžiků, které by byly ke cti tomu francouzskému lékaři, který neváhal podat světu svědectví o nejhanebnější genocidě nejsilnější mocnosti světa... mimochodem, co ti dává sílu doufat, že se Virtuálové, kteří za celou dobu své existence s bídou přesáhli počtem tisícovku, se dokáží proti největší síle světa postavit s jiným výsledkem, než by byla závěrečná veřejná poprava pro výstrahu ostatním?“

„To, že největší síla světa vypsala na jednu studentku větší odměnu než na největšího teroristu, čímž dala světu najevo, že ji nedokáže dopadnout. Že ji od zkorumpované české policie nedokázala ani dopravit na Guantánamo – když už ji čeští policajti proti českým zákonům zatkli a vydali. A pak také to, že ačkoliv proti nim stojí ta největší síla světa, Virtuálové se rozrůstají.“

„Jenže Virtuálové nemají zbraně!“ namítla jsem. „Virtuálové by chtěli největší armádu světa porazit pouze chytrostí, ačkoliv je proti nim více než milion nejpřednějších vědců, kteří pro tu největší sílu usilovně pracují.“

„Jenže Virtuálové by nemohli být chytřejší, kdyby nepochopili, že ve válce nemůže střílet jen jedna strana a druhá trpně snášet rány,“ pokračoval. „Až pochopí, že to beze zbraní nepůjde a začnou vyvíjet vlastní zbraně – pak Bůh ochraňuj Ameriku!“

„Ve chvíli, kdy dojde na zbraně, změní se tento svět v peklo.“

„Anebo také ne,“ opáčil. „Virtuálové nemohou jít stejně hloupou cestou jako nejsilnější pitomci světa! Nezmasakrují pro jednoho diktátora milion nevinných lidí! Pokud Virtuálové začnou o zbraních přemýšlet, nemohou je napadnout jaderné bomby a nebudou vraždit lidi po tisících. Na těch pár voldemortů musí stačit zbraní tak málo, aby si toho svět ani nepovšiml!“

„Jak se tak dívám, někdo tady začal přemýšlet!“ komentovala jsem to.

„Jak se já dívám, vidím přemýšlejících víc,“ opáčil. „A nechci vynechat žádného. Což to přednést Učiteli na případné konferenci všech Virtuálů?“

„Učitel bude proti!“ zavrtěla jsem hlavou.

„Učitel bude proti zbraním, které by spolu s viníky zabily nevinné nebo způsobily smrt dítěte. Ale nebude proti zbraním, které zlikvidují výhradně ty, kdo vraždění lidí neustále plánují, kalkulují a připravují.“

„Tohle ne!“ vzepřela jsem se mu. „Takhle to Učiteli přednést nesmíme. Když už, tak to musíme pořádně promyslet sami. Možná s Vojtou.“

„Vidíš!“ usmál se. „Konečně tě napadl ten pravý spojenec!“

„Ano, protože to, co jsi právě řekl, by ho mohlo významně usměrnit. On je přece kdykoliv ochotný použít zbraně i tak, aby to s vinnými odnesli i nevinní – ačkoliv u vojáků se dá o nevině vždycky úspěšně pochybovat.“

„Možná,“ přikývl. „Poslyš – mohu s tebou počítat jako se spojencem?“

„V tomhle určitě ano,“ přikývla jsem.

„A budu teď hodně neskromný!“ pokračoval. „Mohu s tebou počítat ještě víc?“

„Spojenec je ti málo? Co bys chtěl víc?“

„Například manželku!“

V první chvíli jsem se na něho nevěřícně podívala. Pak mi nezbylo než zesmutnět.

„Poslyš, napadlo tě někdy podívat se na mě trochu z dálky?“ vyčetla jsem mu.

„Zrovna teď se tak na tebe dívám,“ ujišťoval mě.

„Ano, jenže moc zblízka!“ řekla jsem. „Když si vezmeš větší odstup...“

„Jestli sis toho nevšimla, dívám se na tebe jen z půl metru, ale současně i z deseti metrů,“ hodil očima po Felixovi, který se na nás oba díval z půlky tělocvičny.

„Tak bys měl vidět, že jsem proti tobě... trochu moc široká...“

„A všimla sis už někdy, že mi to vůbec nevadí?“

„Všimla jsem si, že u spojence se na některé parametry moc nehledí,“ opáčila jsem. „Ale u manželky je to jiné... manželka by měla člověka trochu reprezentovat, což ode mě rozhodně čekat nemůžeš.“

„Ale já nechci nikoho reprezentovat!“ namítl. „Ani sebe! Nejsme přece manekýni, jsme normální lidi, nemyslíš?“

„Normální snad... jen trochu nad váhu...“

Varovala jsem ho dobře, ale pozdě. Protože Marcel se mi díval zblízka do očí příliš dlouho, než aby mě pravdivé upozornění na moje hroší rozměry zachránilo. Otočil se ke mně a dokonce mi položil obě ruce na ramena.

„Hele, Katuško, teď už bez vytáček: chtěla bys mě?“ řekl vážně.

„Po pravdě řečeno, ještě mě to ani nenapadlo,“ cítila jsem, že rudnu.

„A teď už tě to napadá?“ zeptal se a přitáhl si mě k sobě.

„Takhle se u vás ve Francii balí děvčata?“ zkusila jsem to ještě zlehčit.

„To není žádné balení!“ řekl najednou vážně. „To je nabídka k sňatku!“

V té chvíli jsem cítila, že mám u něho naposledy na vybranou. Buď ho odstrčím, nebo mi nezbude než na to víceméně přistoupit.

To první jsem nedokázala.

*****

Změna koncepcí

Sledovala jsem Lili Marlénkovou, letící nad poklidným Egyptem, ale trochu se mi houpala půda pod nohama. Pořád jsme seděli na lavičce vedle sebe, ale teď už mě držel kolem ramenou a tiskl mě k sobě. Jenže já v tom měla parádní zmatek.

Nevadí mu, jak vypadám! Zřejmě si mě pořád pamatuje jako zázračnou vílu, ukrytou v jeho notebooku, která ho doprovázela na cestě ze somálského pekla. Přitom já poslední dobou ani nevím, kolik vážím, protože se na váhu neodvážím ani podívat, natož postavit. Kdybych tady o nějaké osobní váze věděla, obcházela bych ji asi velkým obloukem.

Jenže on se teď opravdu na kila nekoukal. Díval se mi do očí.

„Manželství z odlišných kultur bývají málokdy šťastná," připomněla jsem mu tiše.

„Možná," přikývl. „Však bych také nechtěl ženu z jiné kultury než od Virtuálů!"

„Můj a tvůj domov jsou skoro tisíc kilometrů od sebe daleko!"

„Což je odsud, jestli se nemýlím, úplně stejně. Jestli tam je procento rozdíl, tak je to moc."

„V životě jsem ve Francii nebyla jinak než prstem po mapě!"

„Nejvyšší čas, abych tě tam pozval."

„O nás Češkách se říká, že jsme potvory!"

„Ty jsou v každém národě, někde víc, jinde méně. Pár jsem jich poznal i u nás, ale s těmi se srovnávat nemůžeš. Neznáme se tak dlouho, ale už teď si troufnu tvrdit, že mezi ně nepatříš."

„To je těžké," vzdala jsem to. „Jak ti to mám ještě rozmluvit?"

„Nejlépe nijak!" usmál se. „Stejně to máš marný. Ujišťuji tě, že jsem si za poslední dva týdny o tobě zjistil, co se dalo. Žádnou známost v Čechách nemáš, jako výmluvu to tedy použít nemůžeš."

„Známost!" vzdychla jsem si. „Pokud nepočítáš Vojtu..."

„Toho počítám jako tvého staršího bratra – takže ho vlastně jako svoji konkurenci nepočítám."

„Spíš je to tak, že jsem děvče nepolíbené, protože si se mnou ještě nikdo nikdy nic nezačal," vysypala jsem na něho rychle.

„To se snad vždycky považovalo za přednost, ne?"

„Jo, kdysi," přikývla jsem. „Dneska je to spíš handicap."

„Jak pro koho," řekl. „Ale jestli jsi opravdu děvče nepolíbené, dovolím si požádat tě o svolení napravit to. A budu to považovat za nesmírnou čest!"

Francouz! To jsem mohla čekat! Galantní – ale neodbytný. Jenže – byl skutečně první, kdo o mě projevil zájem. Spolužačky chodily s kluky už na střední škole, zatímco já jsem se držela hesla: nejprve dostudovat. Nehledě na to, že o mě kluci zájem neměli, všude bylo víc atraktivnějších děvčat.

„Pokud to myslíš opravdu vážně, pak to svolení máš," řekla jsem trochu tišeji.

Pořád jsme seděli vedle sebe, ale pootočil si mě, aby mě mohl obejmout, přitáhl si mě ještě víc – a pak jsem jen zavřela oči...

A bylo to! První pusa od kluka, který to myslí natolik vážně, že to hned spojil s nabídkou sňatku! Nejenže se mi to ještě nestalo, o něčem takovém jsem se ani neodvažovala doufat! Ale Marcel byl opravdu fajn kluk, žádné třeštidlo a hlavně, neměla jsem důvod podezírat ho, že by to vážně nemyslel. Odmítnout ho by byla do nebe volající pitomost. Nepřemýšlela jsem, co nás ještě čeká, prostě jsem ho také objala a...

Najednou jako kdyby mi v hlavě něco varovně zablikalo.

„Počkej, Marceli...!“ přestala jsem ho k sobě tisknout a trochu jsem ho odstrčila. „Je to strašně krásné, ale... jsem ve vývrtce, ztratila jsem dva tisíce metrů výšky, ještě chvíli a roztřískala bych Lili o skály!“

Povolil a trochu se ode mě odtáhl, ale bylo vidět, že se usmívá, takže to pochopil.

„Máš pravdu,“ řekl. „Nejde všechno najednou, sem může každou chvíli vrazit parta sportu chtivých Číňanů. Ale ta první pusa už se počítá! Víš co? Mám kacířský nápad. Ty bydlíš s rodiči, ale já mám šikovnou místnůstku jen pro sebe. Přijdeš za mnou večer?“

„To abych do té doby stihla doletět do Čech, zaparkovala kaičen-piko a někam na noc odstavila Lili, neboť mám takové tušení, že tohle všechno najednou nezvládnu!“

„Tak nějak!“ souhlasil. „Dokážeš to?“

„V Čechách jistě,“ přikývla jsem. „Tady... ještě nevím. Ale asi ano.“

„Uvidíš, že neprohloupíš!“ ujišťoval mě. „To snad není hra kdo s koho, se mnou prostě nemůžeš prohrát!“

„Uvidíme oba!“

*****

To byl tedy den!

Samozřejmě jsem stihla tak-tak doletět do Čech. František bydlel s rodiči na venkově, označil mi vhodnou přistávací dráhu a pak mi ještě pomohl ukrýt kaičen-piko do stodoly. V Čechách už byl večer, takže jsem přijala i jeho nabídku k přespání. Mělo to ale háček. Nemohla jsem si nevšimnout, jak se na mě – tedy spíš na Lili – dívá.

„Musím tě na něco vážného upozornit,“ řekla jsem mu prostřednictvím Lili už na zápraží před domem. „Jsem sice kamarádka Kateřiny, ale když máš vědět všechno, řeknu ti i to, co se nikdo jiný nedozví. Poslyš, Františku, pověz mi – ale upřímně – líbím se ti?“

„Docela ano,“ přikývl trochu zaraženě. „Jsi taková... taková zvláštní...“

„Nedělej si, prosím, přehnané iluze,“ přerušila jsem ho rychle. „Nejsem člověk, jsem robotka. Nemusíš mi nabízet ani spacák, natož postel. Postačí mi jakékoliv odkládací místo. Na noc se totiž vypnu.“

„Proboha!“ vytřeštil na mě oči – tedy spíš na Lili.

„Říkám ti to raději hned a na rovinu,“ pokračovala jsem beze slitování. „Nejsem žena ani dívka. Na sex nejsem vůbec vybavená. Větší radost bys mi udělal elektrickou zásuvkou, abych si mohla dobít baterie, ale není to nutné, tři dny to vydržím i bez zdroje proudu.“

„Robotka!“ opakoval užasle, jako kdyby tomu pořád nemohl uvěřit.

„Ale říkej mi Lili Marlénková, prosím!“ přešla jsem do prosebného tónu. „Jsem sice robotka, ale mám jméno a kamarádit se s tebou mohu stejně dobře jako moje paní Kateřina.“

Trochu se vzpamatoval a vedl mě dál do předsíně domku.

„Lili!“ vrtěl nechápavě hlavou. „Vypadáš tak... tak lidsky!“

„Jo, vypadám,“ vzdychla jsem si. „Zastupuji tady Kateřinu, protože ta sem nesmí, ale je to moje paní, abys tomu správně rozuměl. Cokoliv tady dělám, jako kdyby ona sama dělala, ale dělám jen to, co po mně moje paní chce, nic víc. Rozumíš mi?“

„Vlastní osobnost... ti nedali?“

„Na osobnost nemám inteligenci,“ přiznala jsem. „Jsem jen robotka pro všechno, co moje paní nemůže udělat osobně.“

„Ale umíš přece létat, vypadáš jako...“

„Létat neumím a jako člověk jen vypadám,“ přerušila jsem ho. „Letadlo má stejnou inteligenci jako já, tedy prakticky nulovou. Řídila ho moje paní Kateřina stejně jako teď mě a za letu jsem se jen vezla.“

Vešli jsme do velké sednice. Jeho rodiče tu nebyli – tím lépe. Nabídl mi židli, takovou starodávnou, vyřezávanou, a sedl si vedle přes roh těžkého dubového stolu. Jako kdybych byla pořád ještě člověk.

„Dobře, ale co tady chceš dělat?“ zeptal se mě – vlastně Lili.

„Teď je večer, takže nic. Ráno tě požádám o doprovod k jedné stavební firmě, kde spolu podepíšeme smlouvu. Zaplatit se dá na dálku a to už zařídí Kateřina, to už je pouhá rutina.“

„Nač tam potom potřebuješ mě?“

„Ty to spolu se mnou podepíšeš, necháš jim svůj podpisový vzor a pak převezmeš ode mě správcování Unimo-buněk. Až budou stát koleje, zařídíš všechno ostatní.“

„Ale co potom budeš dělat ty?“

„Budu mít v Čechách práce nad hlavu,“ usmála se Lili. „Nejsem člověk, ale jako člověk vypadám a lidé mě tak budou brát. Neboj se, každý se nedozví to co ty. Až splním všechny úkoly, měla bych se vrátit ke své paní, ale zatím nevím, kdy to bude. Může se také stát, že se pro mě časem najde ještě něco jiného.“

„Odletíš pak zase tím letadlem?“

„Nejspíš,“ přikývla. „Moje letadlo by ti na nic nebylo, není stavěné na lidské piloty a nemá ani lidské řízení. Cestovat by se ti v něm nelíbilo, cítil by ses v něm jako v rakvi nebo v kufru. Mně to nevadí, jsem přece robotka. Ale mohu ti nabídnout své kamarádství, vlastně kamarádství s Kateřinou. Není to moc, ale není to ani málo. Chceš?“

„Kamarádit se s robotkou?“ otřásl se.

„Kamarádit se s Lili!“ opravila jsem ho jemně. „Navenek se můžeme tvářit, že jsem děvče tvého kamaráda. A kamarádům se děvčata nepřebírají.“

„No... jak kdy a jak kdo!“ vzdychl si.

„Budeš tedy k tomu kamarádovi opravdu hodně čestný,“ navrhla jsem mu. „To každý ocení. Budeš to mít ale snadnější, když budeš vědět, na čem opravdu jsi. Vždyť ti přece nenabízím přátelství své, ale Kateřinino. Jako kdyby v mém těle vězela ona. Nesmíš ovšem ani na chvíli zapomenout, že jsem jen robotka. Říkám ti to pro jistotu hned, abych tě nezklamala.“

„Ale přece ti tu postel nabídnu,“ rozhodl se. „Když je to tak, jak říkáš, nebudeš mě aspoň podezírat, že za tím něco myslím. Poblíž budeš mít i tu zásuvku, ale když už se tváříš jako člověk, měla bys taky spát jako člověk. Nabídl bych ti i večeři, ale nevím...“

„Děkuji,“ řekla Lili. „Jíst nepotřebuji. Nemusím to odmítat, ale jím jen z důvodu kamufláže. Mám pak s tím jen komplikace. Mám sice cosi jako žaludek, ale dál už nic – v břiše už mám jen akumulátory.“

Zavedl mě – vlastně ji – do komůrky, kde nebylo nic kromě pohovky, nočního stolku s lampičkou a jedné židle.

„Kdy budeme ráno vstávat?“ zeptal se mě.

„Podle tebe,“ ujistila jsem ho. „Já se přizpůsobím.“

„Tak zatím – dobrou noc!“ popřál mi.

„Dobrou noc, Františku!“

Robotka Lili Marlénková se na noc nesvléká. Nepotřebuje spacák ani peřinu. Jen zhasne lampu, lehne si na pohovku – a vypne se.

Dobrou noc, Františku!

*****

Ano, robotka to má jednodušší. Zato já...

Samozřejmě se nesluší, aby slušná dívka v noci navštěvovala pokojík cizího kluka. (Ale dělá se to. A když už jsem to slíbila...)

Samozřejmě se v takovém případě neočekává, že by si tam ti dva četli básně. (Ale co, vystudovaná už jsem...)

Samozřejmě se to musí zařídit tak, aby o tom rodiče nevěděli. (Ale to je úplná maličkost, už dávno mě nehlídají.)

Samozřejmě se to snadno řekne, ale ve skutečnosti to tak jednoduché asi nebude...

Ale co, Marcel je starší a je to doktor, jistě si se mnou bude vědět rady. Teoreticky to mám zmáknuté, ale ráno jsem byla ještě děvče nepolíbené, to je pak těžké. Marcel je galantní Francouz, nebude mi nic vyčítat, řekl přece, že moji naivitu považuje za přednost, ale spousta mých známých kluků by se jistě nezdržela pošklebků. Studentka – a děvče nepolíbené? Ta ostuda!

Nebo že bych si to přece jen rozmyslela?

Ale ne. Nejsem snad čtrnáctka, abych měla povinnost váhat. Když mi maminka dávala první opatrné sexuální školení, zdůrazňovala mi, abych si vždycky snažila představit kluka jako váženého otce mých dětí. A kdybych to nedokázala, nebo kdyby mi vyšlo, že je to hejsek bez zodpovědnosti, ať okamžitě zařadím zpátečku.

Jenže Marcel není hejsek a když na to přijde, představa starostlivého otce by mu docela seděla. Tak proč ještě váhám?

Zaťukala jsem na jeho dveře.

Otevřel je hned, jeho pokojík byl opravdu malý. Část zabíral kuchyňský kout, stůl a dvě židle, o kus dál ležela japonská rohož, zastlaná přikrývkami. Přehlédnout se to dalo jedním mrknutím.

Na stolku stála tlustá svíčka, dvě japonské misky s evropskými lžícemi, dva poháry a láhev červeného vína. Tak si romantický Francouz představuje romantickou večeři ve dvou? Musím mu ale přiznat, náladu to vytvářelo.

„Posaď se," vybídl mě. „Dlouho jsem přemýšlel, co ti nabídnu, jenže česká jídla neumím a vlastně ani nevím, co ráda jíš. Takže jsem vymyslel obyčejný zeleninový salát a doufám, že mi ho nevyklopíš na hlavu."

„Nevyklopím," řekla jsem.

Cítila jsem se docela uvolněně. Marcel zapálil svíčku, pak zhasl světlo a pomalu, obřadně jsme spořádali zeleninový salát – ani jsem nevnímala, co jím, to bylo vedlejší – ale jistě to bylo vynikající.

Pak opatrně naplnil poháry, abychom si přiťukli, ale na to jsme se oba postavili, aby to bylo slavnostnější.

„Myslím, že bych měl hned zítra zajít za tvými rodiči," řekl tiše. „Dělá se to snad, že nápadník požádá rodiče, aby mu dali svoji jedinou dceru, ne?"

„Dělá se to, ale už málokdy," přisvědčila jsem. „Tyhle staré zvyky jsou dnes u nás na ústupu. Škoda, některé byly docela dobré."

„Ale některé byly příliš přísné," usmál se. „Kdybychom na nich trvali, nesměla bys tu se mnou být. A to by byla škoda, protože je nám teď spolu dobře. Nebo ne?"

„Je," souhlasila jsem. „Dneska je všechno tak nějak uspěchanější."

Odložili jsme prázdné poháry a Marcel mě objal. Ke dnešní první puse jsem dostala druhou, pak třetí – a pak už jsem je nepočítala. Vjela jsem mu prsty do vlasů, na oplátku mě celou rozcuchal, smáli jsme se tomu oba.

„Vždycky jsem si jako budoucí ženu představoval Francouzku," řekl se smíchem, když mi opatrně rozepínal halenku. „Vsadím se, že sis na mém místě taky představovala nějakého Čecha!"

„Za normálních okolností by to tak bylo," přikývla jsem.

„Ale nelituji!" dodal rychle a přitiskl mi dlaň na nahé ňadro.

„Já taky ne," přidala jsem se a přitiskla se k němu.

„Opravdu jsi byla dodnes děvče nepolíbené?" zeptal se ještě ze žertu.

„Opravdu," přikývla jsem vážně. „Nevěříš mi?"

„Věřím. Já jen... že v tom případě musíme opatrněji..." řekl tiše, skoro to zašeptal.

„Jo, to máš pravdu," odpověděla jsem mu rovněž šeptem a vážněji. „Je to trochu handicap, ledacos jsem ještě v životě nestihla."

„Prosím tě!" umlčel mě další pusou. „Možná se to už tak nenosí, ale pořád jsou na světě takoví, kdo dokáží ocenit, když jsou u dívky první! Ale spíš by mě dneska zajímalo, jestli budou naše děti mluvit dříve francouzsky nebo česky."

„Pokud jako první nezvládnou metajazyk!" zasmála jsem se, netušíc, jak ***strašlivé proroctví*** říkám... jak už to u těch nechtěných proroctví bývá...

Nepochybovala jsem, že si se mnou poradí. A doufala jsem, že mě bude brát takovou, jaká jsem. Ale netušila jsem, jak citlivě to dokáže...

Marcel byl zkrátka moje výhra...

*****

Lili s Františkem vyjednali zakázku u stavební firmy Dvořák a převzali od ní i menší komplex Unimo-buněk jako dočasnou náhradu kolejí. František to chtěl oznámit na Fóru kolejí Katuška, ale k jeho údivu to tam už bylo a hlásili se první zájemci.

„To tam dala Kateřina," řekla Lili.

„To si tedy pospíšila!"

„Asi se rozejdeme," řekla Lili. „Nastěhuješ se tam jako první, budeš přijímat kolegy a ubytovávat je. Já mám teď další úkol."

„Neřekneš mi, jaký?" zeptal se jí.

„Řeknu, když to chceš vědět," odvětila. „Ale byla bych raději, kdyby ses mě na to ani neptal. Někdy je lepší nic nevědět. Kateřina musela uprchnout z Čech právě proto, že toho věděla příliš mnoho."

„Dobře, nechci znát podrobnosti," ustoupil. „Ale aspoň rámcově..."

„Víš, kdo koupil Koleje Katuška?"

„To ví přece každý!" odvětil. „Firma IBM, ale to snad není rozhodující. Kdyby je nekoupila IBM, koupil by to někdo jiný. Nebo v tom něco vidíš?"

„Divné je, že zrovna IBM," řekla Lili. „Vím o té firmě něco strašně nepříjemného, raději to nechtěj ani vědět!"

„Nejspíš korupci, ale tu tady provozuje kdekdo," hádal.

„Korupce není to nejhorší. Možná je v tom také. Ale jedná se o vraždu. Mám za další úkol podívat se po tom."

„V tom ti ale nepomohu," zarazil se a zvážněl.

„Pomohl jsi mi už dost," usmála se na něho. „Zajistil jsi mi v Čechách pevný bod, od kterého se dá začínat."

„Spíš by mě zajímalo, jak jsi dokázala, že tě našli v matrice obyvatel, aby ti mohli vystavit občanku. Jak může mít robotka záznam v matrice lidí? A ještě na tak divné jméno – Lili Marlénková!"

„Podle písně Lili Marleen německé zpěvačky Marlene Dietrichové," navedla jsem ho k pochopení mého jména.

„No tím hůř! Jak mohli na matrice najít jméno písně i s datem narození, které ani nevzbudilo jejich pozornost?"

„To jsem nezajišťovala já," přiznala. „Ani Kateřina. Na to je odborníkem Vojtěch. Možná tě s ním jednou seznámím. Ale ty jsi mi umožnil přihlásit se u svých rodičů, díky tomu mám legální bydliště, konto v bance a spoustu dalších maličkostí..."

„Zíral jsem," přiznal. „Založila sis u jedné banky konto a než jsme došli do druhé banky, byly tam desítky milionů... kdybys je nevěnovala na nové koleje, řekl bych, že to jsou špinavé peníze a že je tady pereš!"

„Jsou to velice špinavé peníze a peru je tady," přikývla Lili s klidem. „Jde už jen o to, jak!"

František na to přiznání reagoval trochu zaraženě.

„Odkud ty peníze vlastně máš?" zeptal se nejistě. „Já jen... aby nebyly nebezpečné. Pro koho vlastně děláš?"

„Pro svoji paní!" odvětila Lili jakoby nic. „Špinavé peníze to jsou, to nezapírám, nebyly řádně vydělané, ale úplně nezákonné nejsou. Jsou získané hraním na burze, podle amerických zákonů je to v pořádku. Špinavé ale jsou, protože na burze čisté peníze nenajdeš, zůstanou takové i po několikerém vyprání, jenže podle mé paní hodně záleží na tom, čemu mají sloužit. Když poslouží charitě, nebo kolejím pro chudé studenty, je to v pořádku a člověk si nad nimi nemusí ani uplivovat."

„To ne, tak jsem to nemyslel," obracel rychle. „Já jen, aby to nebylo pro nějakou mafii, která by ti pak mohla dělat potíže!"

„Není to **pro** žádnou mafii, ale **proti** bankovní mafii," usmála se Lili. „Bezpečné to není, bankovní mafie mají dlouhé prsty a neštítí se žádných prostředků, ale tady nemají naději. Jakmile budou peníze investované, už se jich znovu nezmocní."

„Ale mohli by jít po tobě!"

„A co by tím získali?" usmála se. „Robotku, která se vypne a už s ní nikdo nehne? Pár kilo kvalitní titanové oceli, potažené silikonem? Čtyři sta osmdesát osm elektrických mikrosvalů?"

„Byla by tě škoda!"

„Vyčíslitelná na pět tisíc dolarů, kdybys to chtěl počítat v celosvětové měně. To je méně než kolik stojí obyčejný automobil."

„Máš přece inteligenci!" nesouhlasil.

„Jen propůjčenou, Františku, jen propůjčenou! Důležité je, že mi nic zlého udělat nemohou. Mohou mě dopadnout, zatknout, unést, zabít, ale když mě nic nebolí, nemohou mě aspoň mučit a když se vypnu, leží na mém místě jen hromada hardwaru, která jim nic neřekne. Proto to dělám místo své paní."

„Ale stejně... možná je dobře, že neriskuje nikdo živý. Tebe by asi nic nebolelo, ale i tak je smutné, že je něco takového vůbec možné!"

„To máš pravdu," připustila. „Je smutné, že je něco takového možné. Chyba není na naší straně, ale na straně mafiánského systému. Ale jestli tě to potěší, něco proti němu děláme. Slyšel jsi už o skupině hackerů, nazvané **Freedom for World**, neboli **Svobodu světu**?"

„Ti jsou snad jenom v Americe?"

„Snažíme se, aby to tak vypadalo, ale jsme to my," řekla vážně. „Nemá smysl mít jediné centrum, proti kterému by se dalo zasáhnout, proto budíme dojem, že to centrum

máme a to přímo v Americe. Tam totiž nejsme a tím jsme pro naše protivníky ještě těžší oříšek.“

„A – nemohl bych se k vám přidat?“ vyhrkl rychle. „Myslím to vážně!“

„Není to snadné,“ řekla Lili. „Přidáš se k nám už tím, že nám pomůžeš s kolejemi. Ale mezi sebe tě jen tak nepustíme, odměna za naše dopadení je příliš lákavá.“

„Myslíš, že bych té odměně mohl podlehnout?“ řekl uraženě.

„Tvůj předchůdce podlehl,“ upozornila jsem ho jemně.

„Nejsem jako on!“ tvrdil rychle a důrazně.

„Dokaž, že nám chceš pomoci, pak uvidíme. Nejsme uzavřená sekta, ale musíme být opatrní. Když se osvědčíš, dozvíš se víc.“

„Už to je dobrá zpráva!“ oddychl si. „Dobrá, jsem váš člověk.“

„Vedeme to v patrnosti,“ řekla Lili.

*****

Marcel navázal chat s Učitelem v Koujou a přednesl mu, co jsme spolu vymysleli. Učitel, pan Šoiči Nakamoto, samozřejmě zvážněl.

„Dobře, že jste to nerozvířili úplně,“ řekl. „Váš návrh předpokládá velké změny Kodexu, to opravdu není jen tak!“

„Proto s tím jdeme nejprve za vámi,“ řekl Marcel.

„Věděl jsem, že se do tohoto bodu jednou dostaneme, ale ne tak brzy,“ řekl Učitel. „Podle původního záměru jsme měli nejprve získat celosvětový vliv, zatím tam máme jen pár ohnisek. To je trochu málo.“

„Řekneme to aspoň Vojtěchovi,“ navrhl Marcel.

„Vy jste to promýšleli bez něho?“ podivil se Učitel. „Myslel jsem si, že je to jeho dílo. Ale jak ho znám, přidá se na vaši stranu. Pravda, Vojtěch dnes představuje velikou sílu, ale ani on není všemocný.“

„Testujeme právě jeho roboty,“ řekl Marcel. „Zdá se, že budou velkou pomocí. Je nás málo a roboti nás mohou přinejmenším zdvojnásobit.“

„Slíbil mi, že žádné roboty stavět nebude,“ zachmuřil se Učitel.

„Slíbil, že nebude stavět robovojáky,“ opravil ho Marcel. „Což dodržel, jeho roboti nejsou zabijáci. Podobají se lidem tak, že mohou jednat místo nás a zastoupí nás i tam, kam sami nemůžeme, protože by nás každý poznal. Uděláme tedy tu konferenci?“

„Počkejte s tím,“ požádal ho vážně Učitel. „Řeknu to Radě Starších, svým nejstarším spolupracovníkům a projednáme to nejprve spolu. Ponechte nám na to čas – stačí tři dny. Víte, starší člověk už nebývá tak pohotový, musíme si to promýšlet v klidu.“

„To myslíte na sebe?“ zasmál se Marcel. „U vás bych to tak nebral.“

„Nejen na sebe, ale i na sebe,“ opáčil Učitel trochu hádankovitě.

Pak zrušil chat.

*****

„Dnes poletím do Francie,“ oznámil mi Marcel. „Tedy – já ne, ale Felix. Musím se tam porozhlédnout, nakolik nás Jindřich rozhodil.“

„Takže máme deset hodin času, než tam doletí,“ řekla jsem spokojeně. „Dala bych si zatím jednu menší konferenci – my dva a Vojta.“

„Jsem pro,“ řekl Marcel a rozevřel na stole notebook...

Vojtěch se na obrazovce objevil, jakmile jsem o něho ťukla myšlenkou. Zřejmě byl na mě pořád zavěšený, stejně jako svého času (a nejspíš i dnes) na atomové nálože, co jich je kde ve světě naseto.

„Budu hádat!“ usmál se jeho obraz – pokud to tedy byla opravdu jeho tvář. „Chcete se bavit o robotech?“

„Souvisí to s nimi, ale nejen o robotech,“ řekl Marcel.

„Dobrá, takže to bude složitější – jsem pro každou špatnost,“ usmál se.

Marcel mu během setiny vteřiny přednesl vizi dalšího postupu proti voldemortům, spočívající v myšlence, že ve válce nemůže střílet jen jedna strana, protože ta druhá by byla nutně odsouzena k prohře. Byla to ostatně už dříve Vojtěchova myšlenka.

„Otevřenou válku bychom ale rychle prohráli,“ řekl Vojtěch.

„To víme,“ odvětil Marcel. „Otevřená válka je v dnešní době nesmysl. Nejen nic neřeší, ale přináší zbytečnou smrt milionům lidí. Vymysleli jsme úplně jiný typ války, bez milionů mrtvých.“

„Tuším, oč vám jde,“ přikývl Vojtěch. „Ale povídejte!“

„Dejme tomu, že někde vládne tyran, který si zasluhuje šibenici,“ začal rozvádět Marcel. „Jako příklad si vezměme Saddáma Husseina. Většina lidí se shodne na názoru, že jeho svržení byl záslužný čin. Ano, ale... nadělat kvůli němu pět milionů vdov a sirotků byl zločin tisíckrát obludnější. Takže jeho svržení, jak to provedli Američané, nejenže není záslužný čin, ale větší zločin, než kdyby ho nechali být.“

„Uvažujete zatím dobře,“ souhlasil Vojtěch. „Když pomineme, že šlo na prvním místě o iráckou ropu a Saddám byl jen zástěrka, souhlasím s vámi.“

„Přitom by ke svržení takového tyrana stačila jedna správně umístěná snajperská kulka,“ pokračoval Marcel. „Američané mají tisíce čarostřelců, kteří to dokáží levou rukou – bohužel jen v Hollywoodu. Ve skutečnosti ale nemají nic jiného než obludné kazetové bomby, střely s ochuzeným uranem a sekačky kopretin – jedna bomba, jedno vyvražděné město. I kdyby byl cíl záslužný, vybrali si k němu zločinnou cestu. Přidali k tomu lež o zbraních hromadného ničení – aby svět neprotestoval, že je na smrt jednoho darebáka soustředěno tolik prostředků – a jedna z nejšpinavějších válek byla na světě. Jak ale říkají grázlové, účel světí prostředky.“

„S tím se dá souhlasit,“ přikývl Vojtěch. „A váš nápad?“

„Zásadně likvidovat pouze viníky,“ řekl Marcel. „Výběrově, adresně a tak, aby se nic nestalo nevinným ani v jejich blízkosti.“

„To může být neřešitelný problém,“ podotkl Vojtěch. „I největší darebáci mívají ženu, děti a matky, kterým neublížíte fyzicky, ale psychicky. Tomu se zkrátka nevyhnete.“

„Dobře, ale co je to proti válce v pojetí Američanů?“

„Zlomek, který by se dal zanedbat, kdyby neexistovala jiná možnost,“ řekl Vojtěch trochu zamyšleně.

„Ty snad o takové možnosti víš?“

„Něco bych věděl,“ řekl. „Už jsem o tom uvažoval. Jak si představujete adresnou likvidaci darebáků vy?“

„Například jako miniaturní střelnou zbraň, nesenou dálkově řízenou vážkou,“ řekl Marcel. „Jistě je proveditelné dostat ji na dosah a spustit.“

„Pak mám dvě lepší zbraně,“ řekl Vojtěch. „Fyzickou a psychickou.“

Čímž nás trochu zaskočil. Plánovali jsme to samozřejmě podrobněji, ale naše východisko bylo právě v takové zbrani.

„To nám ale budeš muset vysvětlit,“ požádala jsem ho.

„Vysvětlím,“ slíbil. „Nejprve psychickou. Už vás někdy napadlo, proč je některá hudba veselá a jiná smutná?“

„Buď je to rytmem nebo melodií,“ plácla jsem, ale jistá jsem si nebyla.

„Rytmus má malý vliv. Je to melodií, ale proč?“ pokračoval.

„Třeba protože je to v mollové stupnici,“ napadlo mě.

„Ano, ale proč je mollová tónina smutná? Vždyť obsahuje stejné tóny jako veselá!“

Zaskočení pokračovalo. Nevěděli jsme to.

„Jednotlivé tóny samy o sobě smutné ani veselé nejsou,“ pokračoval. „Tytéž tóny, použité v durové stupnici, mohou být i veselé.“

„Asi záleží na jejich kombinaci,“ napadlo mě.

„Ano,“ souhlasil. „Kombinací tónů stvoříte ledacos. Velebný chorál, taškařici nebo smuteční hudbu na pohřby. Velkolepost některých skladeb je v tom, že jejich autoři vystihli rezonanční působení na člověka.“

„Myslíš, že je to věcí rezonance?“ zapochyboval Marcel.

„Rezonance je velice silný jev,“ trval na svém Vojtěch. „Poměrně malá skupinka vojáků dokáže synchronizovaným krokem rozhoupat most, až se zřítí. Proto mají vojáci všude ve světě zakázáno po mostech pochodovat – ale kdyby tušili, co se dá rezonancí dosáhnout... Strefíte-li se do rezonance jakékoliv stavby, nejen mostů, zřítí se. Tak je to i s psychickou rezonancí. Některé skladby, hrané trochu nahlas, vnímavé lidi rozpláčí.“

„Jenže my nepotřebujeme grázly pomocí nějaké psychické rezonance rozplakat,“ řekl Marcel. „To nestačí. Nejkrutější mafiáni bývají pobožní, ale jakmile vyjdou z kostela, jsou z beránků zase vlci.“

„Nepotřebujeme je rozplakat, ale zabít,“ souhlasil Vojtěch. „Potíž je, že žádný člověk kromě mě není schopen zjistit smrtící rezonanci člověka.“

„Už jsi to snad zkoušel?“ zeptala jsem se ho napjatě a s obavami.

„Zkoušel,“ přiznal se. „Největší potíž je, že se ty pokusy nedají dělat na pokusných myších a výsledkem je smrt, která se nedá zvrátit. Narazil jsem na to při studiu problémů drog. Pozoroval jsem, kudy se šíří, kdo je prodává a tak... velice často se prodávají na diskotékách a hudebních produkcích. Tam se nejčastěji kombinují s psychorezonancí. Kdo si pak s drogami začne, nedokáže už přestat.“

„Snad jsi nakonec nevyvraždil nějakou diskotéku!“ vyskočila jsem.

„Ne, tam jsem se nad tím jen zamyslel,“ ujistil mě. „Další pokusy jsem dělal opatrněji. Pravda, na diskotékách se dnes spousta lidí zdroguje, ale jiní se tam chodí jen odreagovat. Někteří pochopili, že hudba účinky drog zvýší, ale k tomu nemusí chodit na diskotéku, zejména když nemají zájem sbalit tam někoho stejně zdrogovaného... Pohodlnější je pustit si pěkné techno doma a píchnout si k němu heroin...“

„S takovými jsi to zkoušel?“ mračila jsem se.

„Ano, na takových jsem to zkoušel a vyzkoušel,“ odvětil tvrdě. „Zkusil jsem toho za poslední půlrok víc. Umím přimíchat do hudby rezonanci, vyvolávající srdeční kolaps. Nebo jinou, která způsobí, že postižený zvrací. Dá se to vyvolat i bez slyšitelné hudby ultrazvukem a infrazvukem. Nic není slyšet, ale účinkuje to. Potřebuji jen kvalitní reproduktory, schopné přenést i neslyšitelná zvuková pásma, ale to většina hi-fi techniky splňuje.“

„To je ale strašně zákeřná zbraň!“ řekla jsem s odporem.

„Jak se to vezme,“ řekl. „Všechny zbraně přinášející lidem smrt jsou zákeřné, když se použijí. Jaký je rozdíl mezi akustickou a střelnou zbraní? Možná jen ten, že postřelený člověk se víc trápí, než zemře.“

„Ale Snad jsi nezabíjel lidi... jen tak...?“

„Své pokusné králíky, pokud je tak mohu nazvat, jsem pečlivě vybíral,“ tvrdil beze stopy po slitování. „Všichni přepadávali lidi pro peníze a drogy. Výhodou špiclovacího

státu, jakým jsou Spojené státy, je množství kamer na ulicích. Při tak velkém počtu neplní funkci prevence zločinnosti, ačkoliv jim to jejich příznivci přisuzují, protože už není, kdo by tolik kamer uhlídal, ale velice se hodí ke špiclování konkrétních osob. Kdykoliv jsem se zaměřil na uživatele heroinu, byl jsem brzy svědkem loupežného přepadení. Ti lidé už nemají jinou možnost, jak získat peníze. Pro klid svědomí jsem kandidáty na své pokusy nechal spáchat taková přepadení dvě, někdy i tři. Často stihli těch darebáctví i víc, než jsem měl možnost proti nim něco podniknout.“

„Ale přece jen – dělat pokusy na lidech je ohavné!“ namítla jsem.

„Dělat pokusy na lidech je strašné, souhlasím. Ale všechno se nedá odzkoušet jen na pokusných myších. Lékaři dnes a denně dělají pokusy na nemocných, aby je zachránili anebo aby zjistili, co by mohlo pomoci jiným. Vypadá to cynicky, dělat pokusy na lidech, zejména když jde o zabíjení. Proto jsem to testoval na nejhorší spodině lidstva. Litovat je nemusíš. Podle místních zákonů by je čekalo elektrické křeslo nebo smrtící injekce.“

„Přisvojuješ si ale práva soudu, která ti nepřísluší!“ vyčetla jsem mu.

„Práva soudu nepřísluší nikomu, ale chceme se přece postavit proti voldemortům a kdybychom se měli spoléhat na ty, kdo tato práva mají, tedy na právoplatné soudce, spravedlnosti se nedočkáme. Jak ji chcete dosáhnout ve světě, kde jsou – slovy Karla Kryla – *šerif i soudce gangsteři*, *oba řádně zvolení*? To je přece přímo trestuhodná naivita!“

„Tak to aspoň nedělej sám!“ žádala jsem ho. „Když nezískáme žádné pravé soudce, nezbude nám nic jiného než založit soudy neprofesionální, ale tím spíš to nesmí ležet na jednom – i když máš možnosti i znalosti tisíců.“

„No... máš svým způsobem pravdu,“ připustil po krátkém zaváhání. „Teď už žádné pokusy nepotřebuji. Psychická zbraň je připravená.“

„Spíš by mě zajímala tvá druhá zbraň,“ řekl Marcel suše. „Akustická zbraň vypadá dobře, možná je humánnější než střelné. Ale říkal jsi, že máš zbraně dvě.“

„Tou druhou je střelná zbraň, jak jste ji navrhovali i vy,“ přikývl Vojtěch. „Jenže ne tak destruktivní. Nestřílí projektily, schopné oběť proděravět jako řešeto, jen nevelké jehličky podchlazeného ledu, vzniklého z roztoku morfia a šípového jedu. Oběť si všimne sotva drobného píchnutí, které díky morfiu ihned přestane bolet. Následuje ale ospalost, ztráta vědomí a smrt ochrnutím dýchacích svalů. Je to také ošklivě zákeřná zbraň, ale na rozdíl od jiných je aspoň bezbolestná.“

„Také předpokládáš její dopravu létacími vážkami?“

„Také, pokud to bude vhodné,“ přikývl. „V Americe je nevýhodou, že okna klimatizovaných budov se nedají otevírat. Tam budou výhodnější mé robotické krysy. Jsou tišší, do budov se dostanou nepozorovaně kanalizací a zejména v amerických budovách se snadno a skrytě pohybují ventilací.“

„Tím by to bylo jednodušší,“ uklidnila jsem se. „Ale měli bychom se dohodnout na novém Kodexu Virtuálů ve vztahu k lidem. Žádné zbraně se nesmí dostat mimo kontrolu. Každá moc člověka kazí a absolutní moc zkazí člověka absolutně.“

„Nejsem proti,“ přistoupil na to Vojtěch. „Můžeme založit vlastní soudy, aby pokud možno vyloučily zvůli. Ale když budeme jednat v časové tísni.... zkrátka nevylučuji nic, vůbec nic.“

„I kdybychom zvůli dokonale neodstranili, musíme ji minimalizovat,“ trvala jsem na svém. „Já bych soudy úplně oddělila, aby nebyly ovlivněné.“

„Na tom se můžeme shodnout,“ řekl Vojtěch. „Tak to také předneseme na konferenci s Radou Starších. Souhlasíte?“

Souhlasili jsme. Ve třech jsme se shodli rychle.

Teď abychom se shodli všichni!

*****

Soudní dvůr

Konferenci v Koujou vedl Učitel za asistence nejstarších představitelů Továrny, kteří se už dlouho mezi Virtuály neobjevovali. Druhou stranu vedl Marcel za asistence mé a Vojtěcha. Třetí stranou byli všichni ostatní účastníci – a pochybuji, že by se někdo neúčastnil. Chyběl jen pan Kou-džu, ovšem ten patřil k Vojtěchovi. Kdyby tam byl Vojtěch se všemi svými roboty, měl by příliš početné zastoupení – i tak ho většina uznávala.

Hlavní návrh přednesl Marcel. Podle něho bylo třeba jednat. Americké soudy měly dost času k zahájení soudního řízení s původci genocidy. Přitom neudělaly vůbec nic, tím se fakticky postavily proti právu a podle Marcela se měly spolu s nimi dostat na lavici obžalovaných. Nebude možné pohnat tyto zločince před řádný soud, neboť na světě ani žádný kompetentní soud není, kromě soudu v Haagu, který se odmítnutím soudit Američany zpronevěřil zásadám nestrannosti. Budeme tedy muset založit soud sami.

Doplnila jsem pak Marcela krátkou úvahou, proloženou použitím české zkušenosti s tyrany. Zejména když *podle vyššího principu mravního vražda na tyranu není zločinem*. Schvalovat atentáty na tyrany je podle mě nejen dovoleno, ale u slušných lidí se to dokonce mlčky předpokládá.

O slovo se přihlásil pan Jamanami Kacuie, původně japonský právník. Chtěl připomenout, že podobné soudy většinou ustanovují vítězové, kdežto my jsme nejen nezvítězili, ale dokonce jsme ani nevyhlásili válku.

„Máte pravdu," odpověděl mu Učitel, pan Šoiči Nakamoto. „Nikdy se nestalo, aby soud zakládala jedna strana již před válkou. Dosud se vždycky začínalo střelbou do lidí a až dodatečně se to legalizovalo. Tento návrh je ale jiný. Nepředpokládá na úvod střelbu do lidí, ale začíná soudem, aby se další kroky děly podle práva. To je největší odlišnost našeho přístupu."

„Který bude samozřejmě posuzován naopak, pokud zvítězí protivník." připomněl nám pan Kacuie, co jsme beztak všichni věděli.

„Který bude samozřejmě posuzován naopak, pokud zvítězí protivník," opakoval po něm Učitel. „Pokud zvítězí protivník, upraví si právo ve svůj prospěch, jako to do této chvíle dělal vždycky. Znamená to pro nás jen jedno – nenechat protivníka zvítězit."

„Budeme-li používat teroristické metody, dáme protivníkům argument, že jsme skutečně teroristé," pokračoval pan Jamanami Kacuie.

„Jakékoliv násilí se dá označit za teror," odvětil Učitel.

„Teroristy jsou i všechny armády a v době míru i policie," dodala jsem.

„Zasahovat proti občanům cizího státu je mezinárodně nepřípustné!"

„Obávám se, že jste pozapomněl na původní definici slova terorismus," postavil se mu na odpor Učitel. „Terorismus znamená vyvolávat hrůzu mezi lidmi. To ani zdaleka nechceme. Naopak, obyvatel se to nesmí dotknout. Soudy se týkají zločinů a zločinců. Nemůžeme a ani nechceme nahrazovat justici protivníka. Zaměříme se na nejzávažnější zločiny. Na zločiny války, což sám uznáváte za mezinárodně nepřípustné zasahování proti občanům cizího státu."

„Jaký máte vlastně mandát?" nedal se pan Kacuie. „Kdo vám k takové činnosti dal oprávnění? Nejste přece nic víc než nezúčastnění pozorovatelé!"

„Mandát nám daly americké soudy," řekl pan Nakamoto. „Právě tím, že nekonaly, jak se patřilo, takže ponechaly zločin genocidy bez trestu. A pak také ty miliony mrtvých, kteří

se už bránit nemohou. Proč se vlastně, pane Kacuie, stavíte proti nám, když dobře víte, na čí straně je spravedlnost?“

„Stavím se proti vám z pozice vašich protivníků,“ vypjal se pan Kacuie. „Zastávám jejich argumenty, které by vám určitě předhodili, kdyby tu byli. Spravedlnost vyžaduje dávat ve sporech slovo oběma stranám.“

„Dobrá, argumentujte!“ přikývl pan Nakamoto. „Naši mladí kolegové došli k názoru, že nečinnost ve věci mezinárodních zločinů je spoluvina a já se k nim po delším přemýšlením připojuji. A připojuji se i ke schvalování metod boje, které zde přednesli. Schvaluji tím popravu Saddáma Husseina i George Bushe, dvou typických představitelů zla. Jen je třeba dbát, aby se to nedotklo nevinných. Jedině touto podmínkou se to dá ospravedlnit.“

Konference pak pokračovala ještě dlouho. Během diskuse psal Marcel naše argumenty na svitek, umístěný v centrálním počítači Koujou, aby tam mohl každý připojit své mínění.

Konference skončila podle japonského zvyku rozhodnutím, že vyřešit tak těžkou otázku při jednom sezení nemůžeme a musíme uspořádat další poradu, až se mezi námi vyjasní stanoviska.

Japonci se jen neradi rozhodují hned napoprvé, ale podle mě bylo naše vítězství už to, že naši koncepci nikdo otevřeně nenapadl. Japonské zvyky nedovolují otevřeně vystupovat proti Učiteli, bylo by proto lépe počkat si na výstup ze širší diskuse.

Dobrá, počkáme!

*****

Zabrousila jsem po delší době na Fórum Kolejí Katuška, abych se trochu porozhlédla. Na to jsem naštěstí nepotřebovala ani Lili, šlo to velice dobře i ze Somálska, kde nebyla tak rozvinutá internetová síť, ale do Čech jsem se mnohem rychleji a nenápadněji dostávala pelenitovou zkratkou.

V diskusích mě zaujal studentík, vystupující pod nickem Éda. Tvářil se jako děsný machr a pro většinu studentů měl jen přezíravý odsudek ***socka***. Neustále brojil proti Kolejím Katuška jakožto nezasloužené výhodě pro socky. Podle jeho představ by se mělo zavést na vysokých školách školné, aby se od socek pročistily a aby zbývalo více prostoru pro plnohodnotné studenty, ke kterým zřejmě počítal i sebe.

Podle mého označení socka neomylně ukazuje na hulváta a gaunera. Ne na označeného, ale na toho, kdo tak označuje druhé. Vzhledem k tomu, že jsem podobnou sockou ještě nedávno byla také, mě nadzvedl více než měl v úmyslu. Pokud chtěl jenom provokovat a dělat haura, měl si asi vybrat jiný diskusní prostor. Nebyl to dobrý nápad vytočit mě, když jsme nedávno řešili otázku trestů smrti!

Zaměřila jsem se na něho setinou své kapacity, ale i to stačilo, abych si o něm brzy udělala celkový obrázek.

Éda měl samozřejmě nejnovější notebook a do internetu se připojoval pomocí wifi portu ze soukromé adresy, využíval tedy otcova připojení. Když jsem jeho notebook lokalizovala, zjistila jsem, že bydlí v privátním bytě na Vinohradech, tedy ve čtvrti i na Prahu poměrně drahé. Po letmém dotazu na katastru nemovitostí bylo jasné, že byt patří jeho rodičům. Nepřipadalo tedy v úvahu, aby Édoušek platil horentní sumy za podnájem, jak se v diskusích holedbal. Pokrytec jeden!

Když už jsem byla v ráži, zjistila jsem si nejen jeho skutečné jméno, ale i fakultu, kde studoval. Právnická Praha – budiž.

Proniknout do blokovaných počítačů nebyl pro mě oříšek. Procházela jsem pelenitem přímo do procesorů, softwarové antiviry ani jiné blokády mě vůbec nezajímaly. Při pohledu

na Edánkovy studijní výsledky bylo jasné, že je chlapec tak ***plnohodnotným studentem***, že mu hrozí vyhazov z několika zkoušek. Měl by využít velkoryse poskytnutého odkladu a ne se courat po diskusích, ale to je jeho problém, do toho se mu míchat nebudu.

Více mě teď zajímali jeho rodiče.

Jeho otec byl tím, komu se v Čechách říká poradce, či spíše lobbista.

Znamenalo to, že se vměšuje do různých veřejných zakázek a přihrává je těm, kdo mu více zaplatí. Tihle poradci nic neurychlují, ba naopak, působí jako zabrzděná náprava ve vlaku – uchazeči o veřejné zakázky jim platí ne za to, aby jim zakázky zprostředkovali, ale aby jim uhnuli s cesty. Lobbisté jsou jako příslovečné žáby na prameni nejčastější příčinou předraženosti státních zakázek. Nedokáží nic mimořádného zařídit, dovedou jen perfektně brzdit a podle potřeby někoho potopit.

Jedním slovem – paraziti.

Dobrá, vím aspoň, s kým mám tu čest, podívám se na to podrobněji.

Prohrábla jsem všechny aktivity Édova pana otce.

A hleďme – jedna sjednávaná korupce za druhou! A pěkně mastné! Žába na prameni si tedy nežije špatně – milionek sem, deset milionků tam... tohle ti překazím, vyžírko!

Spojila jsem se s firmami, ucházejícími se o lobované zakázky. Také pěkní týpci, uměli dobře chodit v korupci všeho druhu, ale výjimečně jsem se rozhodla proti většímu vyžírkovi jim pomoci. Dala jsem jim tip, jak ho obejít, aniž by mu museli platit. Zkuste to bez něho, půjde vám to lépe!

Dobrá, papínek přijde o nezaslouženou provizi, ale má v bankách tolik milionů, že mu to příliš neuškodí. Samozřejmě nemůže nikde dokázat, jak k nim přišel, zdaněné také nebyly, proto je má u různých bank, aby se nedala zjistit celková výše. Nevadí, pro mě není problém zjistit všechna jeho hesla a přeposlat většinu peněz jinam... a jak mi kdysi Vojtěch vysvětloval, zamést stopy, peníze dvakrát – raději třikrát přeprat. Rakousko, Švýcarsko, Spojené státy, s výhodou na konto zemřelého bankéře, ale hned to poslat na fiktivní, nově založené konto, z něho na další podobné konto na Kajmanské ostrovy – a poslední klička do otevřeného konta společnosti ***Reality Trading.*** A teď všechna fiktivní konta zrušit! Ta v Americe se snad dají zpětně vyhledat, ale na Kajmanských ostrovech už nikdo nikdy nevypátrá, odkud co přišlo a kam to odešlo.

Tatínek nepřejícího Edánka tedy nechtěně zasponzoruje Koleje Katuška. Kdyby to Éda věděl, ten by prskal!

Ale ani to mi nestačí – naučím tě posmívat se ***sockám***!

Falšovat dokumenty se nemá, ale chystáme se pustit do křížku s lidmi charakteru Édy a jeho otecka – takže vytvořím nepodložený exekuční příkaz, ovšem u exekutora, který se tomu nebude divit a patří mezi nejtvrdší. Jednou to bude v Čechách náš protivník, ale tentokrát nám poslouží jako pověstný užitečný idiot. Uvidíme, jak se bude haur Edánek tvářit, až mu exekutor jeho nejnovější notebook zabaví a až se z něho stane vysmívaná socka... Tatínek to možná ustojí, má příliš mnoho vlivných přátel, aby ho z té pasti vysekali, ale nějakou dobu mu bude šeredně horko. Nebo spíš zima, jestli je vystěhují i z bytu. Mohlo by se jim to lehce stát, tenhle exekutor je pověstný tvrďák. A i když to nějak vysoudí, bude to se škodou, kterou z exekutora už nikdy nikdo nevyrazí – má přece právo na zákonnou, i když nemravně přeceněnou exekutorskou odměnu!

Hrome, nejsem na ty nešťastníky až příliš tvrdá? Vždyť na ně chystám stejný podraz, jaký oni dělají jiným! Trest smrti to sice není, ale pro ně to bude hodně kruté!

Ano – ale je to podraz na nešťastníky, okrádané o poslední peníze, nebo na žáby na prameni, jejichž vinou se ztrácejí miliardy jako v černé díře? Nezaslouží si i ty pijavice

pořádný držkopád? Neměla bych se jim věnovat více a častěji? Beztak je jich v Čechách nezdravě velká koncentrace!

Ano, jak psal Edánek – je třeba to pročistit.

Ale ne tak, aby to on měl pohodlnější.

*****

Internetová stránka ***Pravda o Somálském horroru*** se rozšířila o další sekci a hned na úvod zde stálo vysvětlení i deklarace jejího vzniku.

„Vzhledem k tomu, že se nikde na světě nenašel jediný soud, ochotný spravedlivě soudit vrahy ze Somálského horroru, ustavuje skupina ***Svobodu světu*** mimořádný soudní dvůr, jehož úkolem je odsoudit a potrestat zločince, vinné touto genocidou."

Následoval seznam obžalovaných z genocidy Somálska, skoro stejný se ***Seznamem největších zločinců lidstva***, s vynecháním dávno mrtvých kreatur jako Adolfa Hitlera a Josifa Vissarionoviče Stalina. Vzhledem k nereálnosti zneškodnění zločinců oficiální cestou žádala obžaloba u všech trest smrti.

První místo zaujímal president Spojených států.

„Soudní dvůr při skupině ***Svobodu světu*** vyzývá obžalované, pokud se cítí nevinní uvedenými zločiny, aby do následujícího formuláře vložili svoji obhajobu s příslušnými důkazy, případně polehčující okolnosti, které soud může vzít v úvahu. Pokud tak do dvou měsíců neučiní, předpokládá ***Soudní dvůr*** skupiny ***Svobodu světu***, že obžalovaný nemá k obžalobě co dodat."

Jak se dalo očekávat, do formulářů začaly zapisovat tisíce návštěvníků stránky. Ale každému se po prvních znacích objevil text:

„Nejsi obžalovaný, ani jeho právník. Nezdržuj!"

Tisíce potrefených začalo šířit po okolních diskusích domněnku, že jde o nemístný žert, neboť zmíněný text zřejmě rozesílá automat každému, kdo o zmíněný formulář jen zavadí. Na stránce vyhrazené pro obhajoby se zatím nic neobjevilo. Nikdo z obžalovaných se ani nenamáhal obhajovat, naopak ještě zesílily pokusy federální policie o vypátrání hackerů ***Svobodu světu***. Vložilo se do toho i armádní středisko amerických hackerů, vycvičených pro ideologický boj, internetové sabotáže a nenápadnou likvidaci nepohodlných protivníků na internetu, zatímco přední američtí právníci charakterizovali obžalobu v televizních interview jako neuvěřitelnou drzost nezodpovědných, zřejmě pubertálních hackerů.

Nikoho ani nenapadlo uvažovat o tom, že by šlo o hrozbu reálnou.

My jsme se zatím dočkali druhé konference.

*****

„Přemýšleli jsme o vašem návrhu velice dlouho," zahájil ji netradičně Jamanami Kacuie, kterému Učitel udělil úvodní slovo.

„S jakým výsledkem?" zeptal se rychle Marcel.

„Prosím o strpění," nedal se ovlivnit pan Kacuie. „Rozhodování nebylo snadné. Náš Kodex nedovoluje ubližovat nevinným a tady hrozí nebezpečí možná horší než nebezpečí z prodlení. Vy jste ale, pokud vím, s obžalobami již začali."

„Začali, ale provedení zatím nespěchá," řekl Marcel. „Můžeme soud libovolně protahovat."

„Tím byste to znevěrohodnili," řekl pan Kacuie. „Pro věrohodnost akce bude nutné spustit ji naostro, jinak ztratíte důvěru. Zkrátka jste nás postavili před hotovou věc. Při vašich dosavadních akcích ale zasáhla smrt i nevinné. Nemluvím o vojácích, ty za nevinné považovat nemůžeme, ale při potopení válečných lodí v zálivu bylo na jejich palubách

několik novinářů, kteří ani netušili, co se děje. Musíme je proto považovat za nevinné oběti.“

„Co dělali novináři na válečných lodích, určených k potopení civilních tankerů?“ zeptal se trochu sarkasticky Marcel.

„Podle oficiálního scénáře, dostupného na jejich ministerstvu obrany, mělo jít o testy nových střel,“ odvětil klidně pan Kacuie. „Potopení civilních lodí by zpočátku vydávali za politováníhodné selhání a kdyby se proti tomu zvedlo světové veřejné mínění, novináři to měli jako omyl dosvědčit. Kdyby světová veřejnost setrvala v klidu a válka se rozrostla, ministerstvo války – pardon, obrany – by klidně všechny novinářské materiály odkoupilo a nic by nezveřejnili. Tak to přece dělají už delší dobu. Novináři v uniformách jsou pod přímým dohledem i velením generálů a tím také pod armádní cenzurou. Nezávislí reportéři už dávno neexistují, vojáci je nikdy nikam nepustí, ale ať je to tak či tak, ti novináři očividně vinu nenesli.“

„Dalo by se o tom pochybovat, když měli legalizovat další vojenskou špinavost a nejspíš to i věděli, ale co to má společného s naším soudem nad zločinci, zodpovědnými za Somálský horror?“

„Soud považujeme za důležitý,“ připustil pan Kacuie. „Nesnese odklad. Jenže jsme uvažovali i o nebezpečí, že se vám vymkne z rukou. Proto jsme se rozhodli účastnit se té akce po právní stránce. Pro její úspěch požadujeme splnění některých podmínek.“

„Podmínky? Sem s nimi!“ řekl Marcel.

„První: jakéhokoliv soudu se musí účastnit právník, jehož hlas bude mít právo veta. Musíme počítat s kritickým postojem světové veřejnosti a byla by chyba umožnit odhalení vážných právnických poklesků ani dnes, ani při pozdějším historickém hodnocení. Akce musí být právně naprosto čistá.“

„To znamená získat pro ni právníky,“ připustil Marcel. „Máte v úmyslu převzít tu úlohu vy sám?“

„Více právníků mezi Virtuály ani nenajdete,“ přikývl pan Kacuie. „Ale můžeme to dát jako úkol pro dobrovolníky. Vyhlásíme potřebu právnických kapacit a získáme dost právníků podle potřeby. Není problém vystudovat práva ve zkráceném studiu.“

„S tím máme v Čechách velice odstrašující zkušenosti!“ podotkla jsem.

„Kupodivu o nich vím, slečno Kateřino,“ přikývl pan Kacuie. „Virtuálové si ale zvykli nespoléhat na korupci, naopak. Zkoušející doplňujeme našimi experty, aby korupci zabránili. Australské university to naštěstí umožňují a jsem ochotný převzít pro tento účel funkci přísedícího.“

„Dobře, ta podmínka je pro nás přijatelná,“ souhlasil netrpělivě Marcel. „Je těch podmínek ještě víc?“

„Ano,“ pokračoval pan Kacuie. „Druhou klíčovou podmínkou bude, že žádná akce nebude vyžadovat Vojtěchovu aktivní účast. Může každou akci jistit, dokumentovat, může vás zabezpečovat, ale nebude podnikat žádné aktivní kroky proti lidem.“

„Tu podmínku nějak nechápu,“ namítl Marcel. „Proč?“

„Vojtěch prokázal přílišnou neúctu k lidským životům,“ řekl pan Kacuie.

„To myslíte vážně?“ zkoprněl Marcel.

„I když jeho akcím přiznáme jistou spravedlnost,“ pokračoval Kacuie, „šlo o strašné hekatomby a jeho zásahy proto nepovažujeme za stoprocentně spravedlivé. Soudů nad lidmi by se měli účastnit pouze a výhradně lidé.“

„Vy ho snad nepovažujete za člověka?“ vyskočila jsem.

„Ne, slečno Kateřino,“ přikývl pan Kacuie.

„V tom se zásadně neshodneme," řekla jsem. „Vojtěch je navzdory svému současnému stavu člověk. Možná je víc člověkem než naši obžalovaní."

„To ale těžko prokážete," namítl pan Kacuie. „Vojtěch je bývalý člověk, nikdo vám nebrání ho tak chápat, ale své původní podstatě se příliš vzdálil. Až získáte jeho otisky prstů, můžeme se na jeho člověčí podstatě shodnout."

„Přivedu sem bezrukého člověka a požádám, abyste mu sejmul otisky prstů. Když se vám to podaří, přijmu váš argument," odpálila jsem ho.

„Výborně, slečno Kateřino!" usmál se pan Kacuie. „Nechcete vystudovat práva? S takovými nápady byste měla u soudů úspěchy!"

„O právnické vzdělání nestojím," řekla jsem. „Nepovažuji vás právníky za takový přínos lidstvu, spíš za nutné zlo a to mě netáhne. Ale vaši druhou podmínku považuji za velice nebezpečnou diskriminaci."

„Ano, je to diskriminace," přistoupil na to pan Kacuie. „Nechceme, aby nám někdo později vyčetl nelidské jednání. Tím by se argumentovalo příliš snadno. Proto trváme na jeho neúčasti."

„Vojtěch se ani nechce účastnit soudů," řekla jsem. „Jeho oblastí má být detektivní fáze, především zajišťování důkazů. Soud musí unést tíhu jejich posouzení, ale tam Vojtěch nebude. Jaký je ale důvod vyřadit ho z vykonávání rozsudků, vynesených lidmi?"

„Dost na tom, že bude vyhledávat důkazy," trval na svém pan Kacuie. „V tom ho nikdo omezovat nebude. Může všechno dokumentovat, ale soudy i vykonávání rozsudků mají podle našeho názoru ležet jen na lidech. Někdy i na těch škodlivých právnících!"

Neodpustil si rýpnutí, ale nezviklal mě. Právníky jsem vždy považovala za nutné zlo a to ještě jen proto, že by to bez nich mohlo být ještě horší.

„A co když k vykonávání rozsudků použijeme dálkově řízenou zbraň?" pokusila jsem se mu položit nepříjemnou otázku. „Nebo je i to nepřípustné? Vždyť nás ty omezující podmínky úplně znemožní!"

„Dálkově řízené zbraně nám nikdo vyčítat nebude, používá je kdekdo," zamyslel se pan Kacuie. „Samozřejmě pokud jimi neohrozíte nevinné."

„Nech to být, Káťo," zarazil mě Marcel, když viděl, jak se chystám na odpověď. „Ty podmínky přijmeme. Je to vše, nebo soupiska pokračuje?"

„Soupiska podmínek pokračuje," přikývl pan Kacuie. „Uvažovali jsme podrobně o vašich možnostech a došli jsme k názoru, že je ve vašich silách pořídit o všech vašich akcích dokonalejší dokumentaci, než bývá obvyklé. Právě proto jsme usoudili, že by měl Vojtěch jen pořizovat zpravodajství a sám se vykonávání spravedlnosti neúčastnit."

„Pokud nás nebude jistit," namítl Marcel. „To jste nám přece povolili!"

„Vojtěch stihne oboje," řekl rychle Učitel. „Když tyto podmínky dodržíte, bude vaše akce i naší akcí. Má někdo jiný názor?"

Nikdo se kupodivu nepřihlásil, ačkoliv se konference na dálku účastnili opět všichni.

„Považuji tedy potrestání genocidy za schválené," pokračoval Učitel. „Ale nemůžeme kvůli vám přerušit ostatní práci. Splníme přednostně i vaše materiální požadavky, ale víc Virtuálů na to nedostanete, v továrnách jsou potřebnější. Musíte si vystačit s evropskými. Už proto, že v Somálsku jsou jaksi navíc a není tam pro ně odpovídající práce."

„To jsou přece většinou nováčci!" řekl Marcel. „Až na Françoise, ale ten do toho nepůjde a nutit ho ani nemůžeme."

„Máš pravdu," řekl Učitel. „Dobrá, vyměňte ho za jiného dobrovolníka. Buď ze Somálska, nebo z Koujou. François to jistě rád vezme."

„V Koujou byly poslední dobou šťáry na cizince," namítl Marcel.

„Pak ho vyměňte za dobrovolníka ze Somálska," navrhl Učitel. „Kou-džu vám jistě někoho sežene, ale jeho samotného nám neberte, v Somálsku je důležitější."

Málem jsem dodala, že pan Kou-džu je beztak Vojtěch, ale včas jsem si uvědomila, že to má možná zůstat tajemstvím i před většinou Virtuálů, takže jsem se raději zarazila.

Není to nakonec tajemství i pro Učitele?

To bych opravdu nechtěla.

Umínila jsem si, že se na to Vojtěcha co nejdřív zeptám. Ale pro nás to znamenalo, že Virtuálové schválili soud s lidmi odpovědnými za genocidu, což se vlastně rovnalo vyhlášení války Spojeným státům. Nebude to klasická válka, ale partyzánská. V klasické by měli takovou převahu, že by je prostě nebylo možné porazit, ale partyzánská válka bývá jiná. V našem provedení neměla být tak krvavá a mohli bychom si více věřit.

Uvidíme, jak to dopadne.

*****

Když se na stránce ***Soud nad zločinci Somálské genocidy*** objevil první rozsudek, v němž byl odsouzen k trestu smrti za zločin genocidy obyvatel Somálska sám president Spojených států, propuklo nefalšované veselí. Nad drzostí party hackerů, štvaných jako divá zvěř, kteří si i jako psanci dovolují něco, co není v moci žádné síly na světě.

Přičinlivější novináři vypočítali všechna bezpečnostní opatření, střežící amerického presidenta – a nejspíš nestihli vyjmenovat všechna, některá byla tak tajná, že počet zasvěcených nepřesahoval počet prstů na rukou.

Nikdo netušil, že se v Somálsku intenzivně cvičím pilotovat miniaturní letoun vaspida-1, ornitoptéru velikosti většího sršně. Musela jsem si také zvyknout na kameru, zabírající prostor kolem dokola, natrénovat střelbu z miniaturní vzduchovky s dostřelem pouhých pěti metrů, plivající nepatrné ledové jehličky, jenže tak účinné, že by jediným zásahem zabily slona nebo nosorožce. Vzduchovka ve vaspidě je na jedinou ránu, takže se napoprvé musím strefit. Bude to ale hra *va bank*. Ženevské konvence prohlašují střely napuštěné jedem za zakázané chemické zbraně, což nedávno umožnilo úplné vyhubení indiánských kmenů, které k lovu používaly otrávené šípy. Tyto konvence dovolovaly lépe vyzbrojeným protivníkům nebrat zajatce a osiřelé děti v džungli dlouho nepřežily. Ženevské konvence též nic nenamítají proti vražednějším a zákeřnějším střelám na bázi ochuzeného uranu, kterých se při každé válce vystřílí tuny a ještě roky po vystřelení mají zhoubný vliv na dosud nenarozené děti, zatímco pokud naše jehlička mine cíl, roztaje a jed se vysušením rozloží. Bylo to ale jen teoretické, v tom případě bych se vrátila s nepořízenou a proto jsem trénink střelby u vaspidy nepodceňovala.

Zakázaná munice je ale zakázaná munice. Je nelegální jako fosforové střely, které se ale používají bez velkých skrupulí, protože je nikdo nestíhá. Někdy stačí prohlásit i chemické jedy za odlistňovače jako ***Agent Orange*** ve Vietnamu a pes po nich neštěkne.

Ženevské konvence jsou zkrátka šité na míru silnějším.

Současně s mým tréninkem dopravil Vojtěchův ***kaičen-piko*** do pobřežních vod poblíž Baltimoru další pouzdro s robotickými krysami. Tentokrát bylo uvnitř i několik vaspid. Vojtěch dodržel podmínku Rady Starších neúčastnit se aktivně akcí, ale zajišťovat nám dopravu mu žádná podmínka nezakazovala.

O první akci jsem s Marcelem losovala – a vyšla na mě.

Znamenalo to, že mě historici zařadí na dlouhý seznam atentátníků na americké presidenty. Většina lidí na něm pochází ze Spojených států, budu tedy výjimkou. Nebylo nutné, abych cestovala přes Atlantik – zvládnu to na dálku, stejně jako Američané řídí své

vražedné bezpilotní letouny přes půlku světa z pohodlí svých vypolštářovaných amerických křesel.

Dolet vaspid, omezený na něco kolem pěti kilometrů, nutně vyžadoval dostat je co nejblíž k cíli. Dalším důvodem spěchu je, že malá vzduchovka vaspid není aktivně chlazená – ledová jehlička jedu, na začátku podchlazená, by mohla předčasně roztát. Po vynětí z chladicího termoboxu a nabití není času nazbyt, akce pak musí proběhnout co nejrychleji. O to se ale postaraly Vojtěchovy robotické krysy, kterým se podařilo dopravit vaspidy kanalizací až do parku poblíž Bílého domu.

Speciální krysa nabila vzduchovku smrtonosnou jehličkou a natáhla ji. V nastalém večeru vzlétly tři naše vaspidy a na dosah od sebe zamířily k bílé budově na dohled od kanálu, kde krysy čekaly na náš návrat. Jednu vaspidu jsem řídila já, dvě Vojtěch – měl za úkol pořídit dokumentaci. Proto letěl za mnou, aby celý let přenášel kamerami svých vaspid. Jen malá část záznamu se dočká uveřejnění – nesmí se na ní ani mihnout žádná vaspida, nemíníme přece detektivům napovědět, jak to vlastně děláme.

Novináři při odhadech, jak rozvětvená organizace musí být, aby mohla doufat v úspěšné prolomení bezpečnostních prvků u amerického presidenta, dospěli k obludné mnohatisícihlavé mašinérii, jejíž utajení a zabezpečení akceschopnosti by stálo miliardy dolarů. Podle jiných uznávaných expertů si nikdo neuměl ani představit, aby takové finanční toky unikly pozornosti bank a finanční policie. Vyvodili z toho zákonitou nutnost fiaska, zejména když hackeři presidentovu ochranku předem zcela neprozřetelně varovali.

Novináři ale zapomněli na jedno.

Bezpečnostní opatření na ochranu amerického presidenta sice od doby posledního úspěšného atentátu v Dallasu zesílila, takže by bylo obtížné vzít si presidenta na mušku obyčejné pušky, jenže důkazem pokroku byly právě vaspidy, mířící rychlostí své útočící jmenovkyně vosy k otevřené žaluzii jednoho klimatizačního ventilátoru, jehož lopatky se zdánlivě bez příčiny na okamžik zastaví, aby tudy prolétly dvě hmyzoidní nestvůrky. Třetí zůstane venku a postará se o natáčení scény z jiného úhlu – oknem.

Vaspidy dostaly jméno po vosách, ale byly větší než sršně. Mohly létat a stejně dobře uměly prolézt bludištěm klimatizačních rozvodů. Jejich pohyb v budově koordinovalo několik zapnutých počítačů, některé nám dokonce ukázaly své okolí včetně nudících se pracovníků ochranky.

A jedeme, kostky jsou vrženy!

Kanál klimatizace skončil ozdobnou mřížkou. Umístila jsem vaspidu, abych měla přehled o místnosti. Místnost byla naneštěstí velká a polstrované křeslo u velikého psacího stolu, kde president právě teď seděl, bylo mimo dostřel mé vzduchovky.

Mám risknout střelu na větší vzdálenost?

Odpor vzduchu by mohl jehličku zbrzdit. Jistější bude počkat, až se její cíl zvedne. Mohl by odejít dvěma cestami, ale doufala jsem, že si vybere tu, kterou se mi aspoň na okamžik dostane na dostřel. Pak už si budu věřit víc.

„Zkus to urychlit," pobídl mě Vojtěch. „Ledová jehla dlouho nevydrží."

„Jak?" obrátila jsem se virtuálně na něho.

„Na tvém místě bych vyvolal poplach," radil mi. „Vyburcuj ochranku, pak uvidíš!"

„Jak myslíš," přijala jsem jeho návrh.

Na nejbližším počítači vyrostlo přes celou obrazovku nové okno, kde se před zraky zkoprnělého příslušníka ochranky objevila faksimile rozsudku smrti nad presidentem „za těžký zločin genocidy na národu Somálska".

Vyděšený *security officer* vyskočil. Hackeři!

Pak si uvědomil, že počítač, kterým měl v případě potřeby vyhlásit poplach, možná není pod jeho kontrolou. Snad alespoň mobilní telefony fungují! Popadl mobil a vymačkal na klávesnici všeobecný poplach.

Do presidentovy pracovny pronikl z chodby kolísavý tón poplachových sirén. V té chvíli do místnosti vběhl bezpečnostní důstojník.

„Máme problém – hackeři dopravili rozsudek smrti nad vámi až sem, do Bílého domu!“ svěřil presidentovi. „Pro vaši větší bezpečnost byste měl neprodleně sestoupit do krytu, tam se za vámi nikdo nedostane!“

„Myslíte?“ usmál se blahovolně president. „Neberte to tak vážně!“

Byl to jeho poslední úsměv.

Vstal a vykročil vstříc bezpečnostnímu důstojníkovi – přímo proti ústí šipkové vzduchovky. Slabé pufnutí zaniklo v kolísavém jekotu sirény, ale president sebou náhle trhl a rychle si sáhl na tvář pod pravým okem. Obličej je ideálním cílem. Zdánlivě tam nic neměl, ale k důstojníkovu nelíčenému zděšení se vzápětí zvolna složil na podlahu. Čím blíž je místo zásahu od mozku, tím rychlejší je účinek.

Vojtěch nafilmoval, jak zmatená ochranka pobíhá sem a tam, přivolává presidentova osobního lékaře. Ten sice ihned dorazí, ale jen aby bezmocně konstatoval, že přišel pozdě.

„Naložte ho do auta a odvezte do nemocnice!“ povzbudí lékaře chlap z ochranky, ještě doufající v zázrak.

„Obávám se, že to nepomůže!“ konstatuje lékař. „Exitus!“

„Právě ses stala vražednicí!“ oznámil mi klidně, skoro až laskavě Vojtěch.

„Omyl!“ opáčila jsem mu. „Podle právního výkladu to byla poprava. Takže nejsem vražednice, ale katyně, žena-kat, chceš-li. Rozhodující rozdíl je podle právníků v existenci a doručení odsuzujícího rozsudku.“

„Uznal bych ti to,“ řekl Vojtěch. „Zbývá nám oběma cesta zpátky. Otoč vaspidu a vracíme se, kudy jsme přišli. Tady nesmí zbýt ani stopa!“

„To byl první,“ řekla jsem zamyšleně. „Mohou si mě připsat na seznam úspěšných atentátníků na americké presidenty.“

Snad až teď mi došlo, že mezi katyní a vražedkyní není zas tak velký rozdíl. Jen v jediné právnické kličce. Možná důležité, ale – zabila jsem dnes člověka, i když to byl podle rozsudku mnohonásobný vrah.

Trest smrti by vůbec neměl být. Ani pro vrahy.

Jinak to ale nedokážeme...

*****

Video z popravy presidenta Spojených států se na stránkách ***Soudu nad zločinci Somálské genocidy*** objevilo ještě dřív, než se zpráva o presidentově smrti dostala do médií. Obveselení, vyvolané ***nereálnými rozsudky,*** se zprvu ještě zvýšilo, video působilo příliš amatérským dojmem, než aby mu někdo věřil. Po potvrzení presidentovy smrti se však veselí změnilo v nefalšované zděšení. Z recese, vhodné nanejvýš k pobavení, se obratem ruky stala syrová skutečnost a posměšky všem zamrzly na rtech.

Nejlépe to vystihl titulek, který se objevil hned v několika novinách.

Hackeři vyhlásili válku Spojeným státům!

Zločin, který musí být exemplárně potrestán!

Kdo stojí za bandou teroristů?

Potíž ale byla, kde hackery hledat.

Každý režim má vytypované potenciální odpůrce, takže již druhého dne se mohla americká veřejnost těšit z desítky dopadených hackerů. Pohotovost FBI by byla

chvályhodná, jen kdyby šlo o skutečné pachatele atentátu. Jenže zatčení pár jednotlivců nic neznamenalo, ani zveřejněné přiznání údajných pachatelů. Stránky **Svobodu světu** se objevovaly dál a po rozsudku smrti nad presidentem, doplněným o datum a čas vykonání, se tu začaly objevovat další rozsudky. Za přípravu Somálského horroru byl odsouzen vicepresident Spojených států, který právě podle ústavy složil presidentský slib a nastoupil na místo zavražděného presidenta, dále ministr obrany Spojených států a dva vysocí generálové ze štábu.

Tady už opravdu přestávala legrace.

Odsouzené okamžitě dopravili do opevněných bunkrů Hlavního štábu. Bohužel ne všechny, neboť vicepresident se zhroutil těsně před nastoupením do vojenské helikoptéry, ačkoli ho nepřetržitě chránili bodyguardi. Osudným se mu stal strom, kolem kterého musel při nastupování projít. Tří vaspid, číhajících ve větvích, si nikdo nepovšiml ani před, ani po atentátu a teprve po zveřejnění videa s popravou mohli experti zpětně odvodit pozici kamery, která celou akci snímala.

Předpokládaná miniaturní kamera se ale ve větvích nenašla, což stálo místo velitele ochranky.

„Očividná neschopnost umožnila pachatelům kameru z větví stromu nepozorovaně odstranit“ - hlásaly brzy všechny bulvární plátky.

Bylo to úplně jinak. Kamera krátce po činu odletěla sama.

V den státního pohřbu amerického presidenta se nic pozoruhodného nestalo. Mohly to způsobit nejdražší bezpečnostní opatření v dějinách, které pohřeb doprovázely, ale pietní akt proběhl důstojně a klidně. Smuteční obřad se nikdo neodvážil narušit, tisíce policistů neměly sebemenší práci.

Amerika okázale truchlila.

Až příštího dne se na stránce ***Soudu nad zločinci Somálské genocidy*** objevilo čerstvé video, zachycující zhroucení ministra obrany Spojených států v záchodové kabině nejtajnějšího štábního bunkru. Bylo z toho zřejmé, že hackeři **Svobodu světu** mají, nebo aspoň v kritické chvíli měli přístup i tam. Bylo to nepředstavitelné, ale bylo tomu tak.

Jedno bylo jasné všem. Jistota přestala být jistotou, osobní bezpečnost se změnila v pouhou chiméru. Soupis obžalovaných se rozrůstal a objevily se na něm i civilní osoby, mezi prvními členové dozorčí rady a manažeři chemické továrny, obviněné z výroby binárního jedu, použitého v Somálsku. V příloze byly připojeny faksimile přísně tajných smluv, uzavřených mezi armádou a chemičkou. Bylo z nich patrné, že binární jed měl formu dvou aerosolových složek. Další na seznamu obžalovaných byli vojenští zástupci, podepsaní na smlouvě a manažeři firmy, která při zastávce v Indonésii polila dopravovanou rýži roztokem jedu.

Pod touto obžalobou se vzápětí objevila faksimile smlouvy, podepsané zástupci firmy a zástupci loďařské společnosti. Předmětem bylo odhmyzení rýže, přičemž použité insekticidy byly neškodné pro teplokrevné živočichy včetně člověka. Postřik prováděli dělníci bez ochranných pomůcek a nikomu nevznikla škoda na zdraví, což potvrzovalo, že se alespoň oficiálně jednalo o neškodnou látku.

Byla to první využitá příležitost k obhajobě. A úspěšná.

Rozsudek, který se vzápětí pod obžalobou objevil, zprostil v Indonésii obžalované viny v plném rozsahu, neboť „*neměli tušení o skutečném účelu postřiku, jednali v dobré víře v neškodnost chemikálií a jsou tedy nevinni.“*

Zprošťující okolnost ale soud neuznal manažerům dodavatelů, neboť ti si museli být dobře vědomi, co vlastně dodávají, ani agentům CIA, kteří chemikálie dopravovali, neboť už ze stupně utajování museli vědět, že nejde o neškodné látky.

Počet odsouzených zakrátko dosáhl dvaceti osob, pak padesáti. Okruh obviněných se pořád rozrůstal. Po manažerech chemičky, zodpovědné za přípravu jedů, se na listině obžalovaných ocitli další manažeři. Šlo o lobbisty těžařské společnosti, která v Somálsku objevila rozsáhlé hloubkové ropné pánve a spolu se zástupci bank se na tajné schůzce dohodli s představiteli hlavního štábu na společné akci. Vyvražděním původních Somálců se měl vytvořit prostor pro inscenovanou velkorysou hospodářskou pomoc – jenže původní obyvatele měli nahradit vybraní černí občané Spojených států, kteří měli souhlas Somálců s těžbou sehrát a sami se pak dát najmout. Somálsko mělo být nejbohatším státem v Africe a mělo být dáváno za vzor ostatním.

Grandiózní podvod vyšel najevo v plné nahotě, ale spolupachatelů byly náhle tisíce a ***Soud nad zločinci Somálské genocidy*** poprvé zaváhal, zda to množství zvládne. Nebýt jednoho dopisu, měli by všichni kruhy pod očima. Naštěstí se našla dobrá duše, která nás starostí alespoň částečně zbavila.

Byť – jak už to bývá – nechtěně.

*****

Dopis vlastenky

Ačkoliv většina příspěvků ve formulářích pod obžalobami skončila pro nepříslušnost odmítnutím, začaly se konečně objevovat i skutečné obhajoby. Po prvních popravách bylo každému jasné, že nejde o nejapný žert, ale o život. Spojené státy přišly o presidenta a vicepresidenta – oba se stali obětí atentátu. Bezpečnostní služby nezajistily bezpečí ani velkým prominentům, ortel stihl generály ve zdánlivě zcela nedostupných podzemních krytech. Jak mohli ostatní doufat, že uniknou trestu?

Indonéští obžalovaní se ale ospravedlnili a soudní dvůr ***Svobodu světu*** jejich obhajobu uznal. Znamenalo to, že obhajoba není v zásadě vyloučená, když obžalovaní dokáží svou nevinu, nebo aspoň že neměli potuchy, co se kolem nich děje.

Někteří obžalovaní se hájili sami, jiní si urychleně najímali právníky. Brzy se ale ukázalo, že na to američtí právníci nestačí. Soudní dvůr ***Svobodu světu*** totiž neuznával precedenty, obvyklé v americkém právu. V žádném případě nestačilo ukázat na podobný případ, kdy porota vynesla rozsudek osvobozující. Soudní dvůr vyjádřil politování nad osvobozením viníků, ale precedent neuznal. Dal pak obžalovanému další dva měsíce na získání jiného důkazu neviny s podotknutím, že předložení precedenčního případu již bude považovat za obstrukci a další odklad nepovolí.

Stránka ***Soud nad zločinci Somálské genocidy*** byla nejsledovanější stránkou ve Spojených státech, navzdory neustálému vyhledávání a mazání policií i FBI. Spolu s rozsudky ale pokračovaly popravy. Počet popravených brzy dosáhl dvojciferného čísla a stále se objevovaly další obžaloby. Někdy nebylo na první pohled jasné, jakou souvislost se Somálskem mají, ale při pozorném čtení zdůvodnění se vždycky souvislosti objevily.

Ukázalo se, že o chystané genocidě vědělo ve skutečnosti mnohem více lidí, než se jevilo zpočátku. Kdo by před půl rokem očekával, že se ocitne na seznamu obžalovaných i vedení Mezinárodního měnového fondu? A stačilo málo – objevení jediného dokumentu z tajného zasedání, z něhož bylo jasné, že jeho účastníci o úmyslu Američanů věděli – a nikdo z nich neprotestoval. Zdálo by se to málo, ale jejich protest mohl genocidě zabránit. Mlčením dali organizátorům najevo sympatie – a proč chodit kolem horké kaše – nešlo jen o genocidu a miliony mrtvých, ale – a to především – o ropu.

A pak přišel blesk z čistého nebe.

Na seznam se náhle dostali i američtí státní zástupci s odůvodněním, že déle než rok vědí o zločinu genocidy, ale nepodnikli žádné kroky k zahájení vyšetřování, ačkoliv to bylo nejen v jejich kompetenci, ale přímo povinností.

Tyto kroky sice vyvolávaly u Američanů zvlášť nesouhlasné reakce, ale okolní svět, který soudy také se zájmem sledoval, jejich pobouření nesdílel.

Mnoho lidí totiž souhlasilo i s obžalobou nečinných soudců a uznávalo, že času měli příliš mnoho. Jen se jim zdálo, že trest smrti je v tomto případě příliš přísný.

Vojtěch trpělivě mazal veškeré příspěvky od nezúčastněných, ale jeden nesmazal a naopak na něj upozornil mě, Marcela, Učitele i pana Kacuie.

A to navzdory tomu, co obsahoval.

*****

Vy hackerští hajzlové!

Přeju vám co nejdelší a nejbolestivější smrt malomocenstvím, a po ní věčný oheň, ve kterém se budete nekonečnou dobu smažit!

Jak se vůbec můžete opovážit někoho soudit? Kdo vám dal na to právo? A ještě tak zbaběle vraždit největší vlastence našeho národa! Styďte se, jestli vůbec víte, co to je stud! Jak se můžete opovážit obžalovat mého nevinného a zbožného otce, nejváženějšího občana ve městě a v širokém okolí, který ve svém životě bezdůvodně nikdy nikomu neublížil? Cožpak je to vina, že nic špatného, natož trestuhodného neshledal na činech našich vážených sousedů, vaší bezectnou hordou křivě obviněných? Proč vám záleží na nějaké špinavé pakáži kdovíkde v Africe, která by tak jako tak pochcípala hlady?

Nabízíte prostor na obhajobu a důkazy neviny. Ale jaké důkazy chcete, že se nic nestalo? To je přece nesmysl! Vy musíte dokazovat vinu!

Jako dcera jsem na svého otce právem hrdá! Možná bych pochopila, že se mstíte za těch pár darebáků a vrahů, které můj otec pro zachování našich zákonů posílal do vězení nebo na elektrické křeslo. Ti si ale smrt tisíckrát zasloužili. Mstíte se jistě za to, že otec dal podnět k vašemu stíhání, ale vy dnes a denně tak otřesně porušujete právo a spravedlnost, že není jiné cesty než vás pochytat, usvědčit a posadit na elektrické křeslo, které si tisíckrát již dávno zasluhujete!

Vadí vám, že se můj otec nikdy k nezákonnostem nesnížil? Žádný svéprávný soud nemůže přijmout vaše nesmyslné žaloby! Ve jménu koho soudíte? My, lid Ameriky, jsme vám pravomoc soudit nedali a i kdybyste tu nakrásně vystupovali jménem nějakého jiného státu světa, ten vám může dát soudní pravomoc jen na svém území, ale ne u nás! Jako psanci tu nemáte ani právo dýchat náš vzduch! Všechny vaše rozsudky jsou čisté justiční vraždy! Dějiny i Bůh vás na věky zatratí, i kdybyste vystupovali jménem papeže, dalajlámy, Alláha anebo kohokoliv jiného! Beztak vystupujete jen jménem Satana, kterého jako autoritu neuznáváme!

Vaším bezectným soudem hluboce pohrdám. A nejen to, proklínám vás, i kdybych měla sama propadnout peklu! Opatřila jsem si panenky woodoo a denně do nich vrážím hřebíky, abyste cítili bolest největší! Už si to předem tisíckrát zasloužíte a jestli woodoo neúčinkuje dnes, musí tím více účinkovat, až se propadnete do tlamy pekelné!

Výsledkem vašeho vraždění jsou již dnes stovky vdov a sirotků. Jejich pláč vám musí ve dne v noci drásat duši, pokud vůbec nějakou máte! Přeji si ale, abyste ji měli, jen aby mohla být tím více zatracená na věky věků!

Ať vás archanděl Michael svrhne do pekel, kam po právu patříte! Sám Belzebub ať za vámi zabouchne pekelnou bránu, abyste se nemohli vrátit, až se propadnete do země!

To vám přeji já, Mary Adalberta Rosenbaum!

Zhyňte, pekla zplozenci!

*****

„To skoro stojí za další konferenci!“ mínil Vojtěch, zatím jen mezi námi.

„Stojí to jen za smazání!“ namítl Marcel suše.

„Slečně dceři ujely nervy,“ řekla jsem. „Ani se jí moc nedivím, cítí se spravedlivá jako sám Nejvyšší soud. Což neznamená, že má pravdu. Ona – i ten soud.“

„Mě jen napadlo, jak bychom toho mohli využít,“ navrhl Vojtěch.

„Styděl bych se využít takového pamfletu!“ nesouhlasil Marcel. „Nač? Každému musí být jasné, že tady jde jen o výlev uražených citů. Není to ani polehčující, ani přitěžující okolnost, co s tím chceš dělat?“

„Přesto bych toho využil,“ trval na svém Vojtěch. „Ale ne tak, jak myslíte. Můžeme na to odpovědět aktem milosrdenství.“

„Milosrdenství?“ zavrčela jsem. „To jako myslíš, že od teď zarazíme soudy a všem darebákům se omluvíme? To by nebylo spravedlivé! Nejen k obětem, ale teď už i k těm,

které jsme potrestali. Jak by k tomu přišli ti popravení, aby jiní za totéž darebáctví odešli od soudu jako nevinní?“

„Ne, tak to nemyslím,“ řekl Vojtěch. „Ale začal bych žalované odlišovat podle závažnosti viny. Ty, kdo se přímo podíleli na Somálsku, vůbec nelituji – a ještě jich máme na paškálu hodně. Pak tu jsou menší viníci, jako zřejmě otec té slečny. Na Somálsku se přímo nepodíleli, jejich vina je menší a měli by být potrestáni méně.“

„Ano, ale – nemáme jinou možnost spravedlivě trestat,“ namítl Marcel. „Máme jen dvě varianty. Nevinné osvobodit, viníky popravit. Nemůžeme nikoho odsoudit do vězení, ani použít jiný odpovídající trest.“

„Můžeme využít vězení samotných Spojených států,“ řekl Vojtěch.

„Blázníš?“ vyhrkl Marcel.

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se Vojty klidněji, neboť jsem si nechtěla ani připustit, že by navrhoval něco úplně nesmyslného.

„Jak říkám, můžeme udělat krok milosrdenství a přidělovat i mírnější tresty,“ trval na svém. „Ale protože nemáme vězení, dáme odsouzeným na vybranou: buď se vydají americké justici, uplatní tam náš rozsudek a trest si odpykají v americkém vězení, nebo k tomu přidají vyhýbání se spravedlnosti a pak už můžeme uplatnit trvalé zneškodnění. Pokud přinutíme americkou justici ke spolupráci, bude to pro svět přiznání, že tyto zločiny proti lidskosti zasluhují trest. Tím by nám zpětně, byť jen nepřímo, přiznali i oprávněnost poprav. Pokud na to nepřistoupí – budou mít smůlu, ustoupit nemáme kam. Slečně doporučíme, aby otce přemluvila, aby se podrobil dobrovolně. Tím uzná svou vinu a to zase použijeme k doplnění výchovy jeho dcery.“

„Jsem pro!“ chopila jsem se toho. „Beztak bychom museli ukončit popravy, až se dostaneme k menším viníkům – což se už zřejmě stalo. Tohle bude spravedlivější.“

„Dobře,“ připustil Marcel. „Svoláme na to konferenci.“

*****

Konferenci jsme svolali, ale jen potvrdila Vojtěchův nápad. Pan Kacuie suše podotkl, že to od něho jako od mrtvého nečekal. Trochu mě napěnil, neboť stále nechtěl tvrdošíjně uznat, že je Vojtěch pořád člověkem, ale tentokrát jsem se ovládla. Od pana Kacuie to bylo vstřícnější, než jsem od něho jako od právníka očekávala.

Vojtěch nechal text slečny Mary Adalberty Rosenbaumové, umístěný místo obhajoby, beze změny v pagodě spisů jejího otce.

Zakrátko se ale pod ním objevila Vojtěchova odpověď.

Nelíbila se mi, ale měl na ni právo.

*****

Vážená dcero pana Samuela Rosenbauma!

S panenkami woodoo si nehrajte! Přivedou vás do pekla a byla by vás tam škoda. Peklo nenávisti vás může dostihnout už na tomto světě.

Jako největšímu hackerovi mi smrt přát můžete, ale přišla jste pozdě. Jsem totiž už pár let mrtvý. Nesmažím se ale ve věčném ohni, neboť jsem se za svého života neprovinil ani takovou nenávistí, jako vy sama, natož něčím vážnějším. A považuji se za oběť pokrytců jako je váš otec, jejichž nečinnost dala volné ruce mým vrahům. Pro vás asi bude těžké uvěřit, že jsem mrtvý. Neznáte tajný projekt, který dal vzniknout Johnu Smithovi. Ten vám nejspíš zůstane navěky tajný, ale jeho tvůrci, pokud tohle čtou, už jistě vědí, kdo jsem. Mrtvý, který – věřte nevěřte – umí šeredně kousat.

Jako mrtvý živé nesoudím. Alespoň zatím ne. Jen to umožňuji živým.

Jako mrtvému je mi dostupné, co by se živí nikdy nedozvěděli. Získám dokumenty z tajných archivů, kam je zloduši uložili v dobré víře, že na ně nikdy nikdo nepřijde. Umožňuji trestat i zločince, kteří by – díky pokrytcům, jako je váš pan otec – nikdy potrestáni nebyli. Mám na to právo záhrobní, to opravdu nepochází od lidí. Je ale mnohem silnější a ani vy mi ho neupřete.

Také já se vás chci ale na něco zeptat.

Jak se můžete opovažovat prohlašovat největší vyvrhele svého národa za vlastence? Co udělali pro velikost vaší vlasti, než že ji pošpinili nejtěžším zločinem vůbec, genocidou? Divím se, že se za ně nestydíte – pokud vůbec víte, co je to stud! Opravdu nechápete, že masoví vrahové, ačkoliv je vaše okolí považuje za nejváženější, nevinné a dokonce i zbožné, jsou odpornou krvavou skvrnou na celém vašem národě?

Jak můžete být hrdá na svého otce? Že nikomu bezdůvodně neublížil? Vždyť poslal několik lidí na elektrické křeslo – a dalo by se i o jejich vině pochybovat – jenže pak odmítl stíhat masové vrahy z vašeho okolí a vzal tím na sebe spoluvinu za jejich oběti. Jistě jste necítila nářek milionů mrtvých, umírajících v hrozných bolestech na otravu jedem, dodaným právě vašimi váženými a bohabojnými sousedy, ale opravdu necítíte, že je ta bohabojnost jen odporným rouháním?

Píšete, že váš otec dal podnět k mému stíhání, které má skončit až na elektrickém křesle. Tomu se jen trpce směji. Nemám totiž tělo a podruhé mě zabít nemůžete. Podle vás nemám ani právo dýchat? Však také nedýchám, jsem mrtvý – a to právě díky takovým pokrytcům, jako je váš pan otec.

Vím, že nám lid Ameriky nedal právo soudit. To právo nám přenechali vaši soudci i váš otec jedině tím, že je neuplatnili, když měli. Své povinnosti nedostáli. Dějiny i Bůh je musí odsoudit, ale my jednáme jménem několika milionů mrtvých a odsouzení dějin nám nepostačí. Právo soudit nám daly ty miliony mrtvých, které jste povraždili. Pohár zla tím přetekl. Jeden mrtvý by vám směl odpustit, milion mrtvých odpustit nesmí. Chceme jen spravedlnost a proto musí chtě nechtě někteří živí zločince odsoudit, abychom je nemuseli soudit my mrtví. Ujišťuji vás, bylo by to horší.

Odmítáte trest a chcete se stáhnout do hlemýždí ulity vaší země? Proč jste se předtím nebáli sekat vražednými jedovými drápy až na opačné straně světa? Kdo vám dal právo vraždit za hranicemi vlasti? Zločiny za hranicemi snad nejsou zločiny? Ale kdež!

Vdov a sirotků mi může být líto, ale musíte vědět, že se jejich manželé a otcové podíleli na hromadných vraždách. Jejich pláč proto nevyváží bolest a pláč milionů zavražděných dětí. Vdovy a sirotci vrahů ať zmlknou! Nemají právo projevovat bolest po nehodných – leda někde v koutku. Oplakávat se sluší jen nevinné oběti, ne jejich vrahy. Vyřiďte jim: Projevíte-li bolest nad jejich ztrátou veřejně, stáváte se spoluviníky. Vdovy trestat nebudeme – ale nemůžeme je ani litovat.

Soud mrtvých nemá jinou stupnici než nevinu, nebo smrt. Podle soudu živých si ale někteří smrt přece jen nezasluhují. Vydáme je tedy vaší světské spravedlnosti, aby si tresty odpykali ve vašich věznicích. Pokud to přijmou, očistí se tím před námi. Pokud se spravedlivému trestu vyhnou, dají nám ale právo uplatnit náš trest – a opakuji, jediným naším trestem je smrt, nemáme jiné cesty, jak dosáhnout spravedlnosti.

Vina vašeho otce je menší. Není obžalován z přímého spáchání zločinu, pouze že ten zločin neodsoudil, ačkoliv to byla jeho povinnost. Chcete-li ode mě dobrou radu, přemluvte ho, aby přijal lehčí trest vězení mezi živými. Vrahové tuto možnost nedostanou. Když to nepřijme, vydá se nám mrtvým. A nám neunikne. Naše záhrobní možnosti si neumíte ani představit.

Tážete se mě, zda mám jako mrtvý duši. Obávám se, že to je jediné, co mi ještě zbývá, když jsem přišel o tělo.

Modlete se ale, aby při vaší nenávisti zbyla nějaká duše vám!

Nevzývejte archanděly ani ďábly, mohla byste je potkat u soudu, který by byl pro vás – při vaší nenávisti – značně nepříjemný.

Nenávist je i vaší vinou. Zbavte se jí.

Přeji vám, abyste se probudila, dříve než usnete navěky.

Váš mrtvý hacker Vojtěch.

*****

Přečetla jsem to v jediné setině vteřiny – ale pak jsem to četla ještě pětkrát, pomalu a důkladně, se zvažováním každého slova. Mráz mi přitom přejížděl po zádech, když jsem si uvědomila, co to čtu.

Vojtěch se veřejně přihlásil k mrtvým.

Na jednu stranu jako by potvrzoval názor pana Jamanami Kacuie, ale pro mě to tak jednoznačné nebylo. Cítila jsem v tom stesk a křivdu. Ne lítost nad vlastní smrtí, ta už ho dávno přešla, jako spíš roztrpčení nad tím, že už ho lidé jako pan Kacuie neberou jako člověka.

Vojtěch se náhle od nás živých oddělil. To nebyla dobrá zpráva. Někde jsme udělali chybu, ale kdo a kde? Mohla bych se cítit bez viny, vždycky jsem se zastávala jeho příslušnosti k lidem a ani dnes jsem neměla výčitky svědomí, ale ani úplně v pořádku jsem se necítila. Od té doby, co jsem se nastěhovala do Marcelova pokojíčku, jsem se Vojtěchovi odcizila. Ne moc, pořád jsme spolupracovali, hlavně při akcích v Americe, ale přece... omlouvala by zamilovanost k Marcelovi mé ochlazení k Vojtovi natolik, abych to mohla s klidným svědomím přijmout? Vojtu jsem pořád chápala jako kamaráda, parťáka, učitele, ale milencem ani manželem mi být nemůže, proto by neměl na Marcela žárlit! Na vztah k Marcelovi mám plné právo! To mi nikdo vzít nesmí, ani Vojtěch ne!

Nicméně – vzdálila jsem se mu. Jako kamarád by to měl chápat, přát mi to – ale on sám teď zůstal úplně osamocený a to také nebylo dobře.

Uvažovala jsem o tom někde na pozadí i v době, kdy jsem s Marcelem a s panem Žen'č podnikali nájezdy spravedlnosti v americké misi. Střídali jsme se pravidelně od prvního losování, kde jsem získala smutnou prioritu v podobě popravy amerického presidenta. Pan Žen'č se k nám přidal až poté, co jsme uskutečnili první desítku poprav. Musel se nejprve naučit ovládat vaspidy a i tak se mu podařilo jednu utopit v kanále, kam neopatrně zapadl.

Vojtovy krysy ji tam ovšem nenechaly, nemohli jsme si dovolit nechat našim protivníkům jedinou stopu, která by jim umožnila pochopit, co se zde vlastně děje a nalézt proti nim obranu. Byla by poměrně snadná, stačilo by pochopit, kudy smrt přichází a tuto cestu zablokovat. Bylo až k neuvěření, že na to američtí detektivové za celou dobu nepřišli.

Dokonce se pravdě ani nepřiblížili.

Nejprve zarputile hledali lidské pachatele, atentátníky, které ale objevit nemohli, neboť se toho neúčastnili. Pozatýkali sice větší množství hackerů, z některých dokonce vynutili falešná přiznání, jenže pak se ukázalo, že to rozhodně nemohou být ti praví. Popravy pokračovaly v neztenčené míře a na stránkách ***Svobodu světu*** se po každém dalším policejním zátahu na hackery objevovaly jen posměšné komentáře. Zatýkání ale pokračovalo, protože páni detektivové se zuby nehty drželi myšlenky, že jednou přece musí zatknout ty pravé! Obvyklou praxí poldů je najít prvního obětního beránka a na tom si zchladit žáhu, jenže tím se problém nevyřeší. U ojedinělého zločinu se může zdát, že měli

úspěch, ale u tak soustavné kampaně, jako byla naše, vynikne jejich neschopnost v plné nahotě.

Jako druhý protitah se pokoušeli dávat naše odsouzence do místností pod dohled kamer. Zřejmě neměli ani tušení o naší schopnosti podstrkávat kamerám naše vlastní obrazy místo skutečnosti a strávili dlouhé hodiny prohlížením videozáznamů obrázek po obrázku se zvětšením na celou stěnu, aniž by si všimli okamžiku, kdy se záznam začal rozcházet se skutečností.

Za celou dobu nepřišli na stopy jedu. Pravda, šípový jed je tak účinný, že stačí nepatrné množství, vpich ledové jehličky se také těžko prokazuje, zejména když zmrazené okolí vpichu nekrvácí. Je to paradox. Geniálních lékařů i detektivů mají desítky a přitom se nenašel ani jeden.

Pokud to nebude tím, že jich mají tolik jen v Hollywoodu...

Vojtovu akustickou zbraň jsme použili jen jednou. Vaspidy byly zatím účinnější a bylo dobré mít něco v rezervě, až nám je vyřadí.

Ochranka ale zatím selhávala a ještě více selhávala technika.

Průlom do detektivních teorií nastal, když se někteří odsouzení pokusili uprchnout před rozsudkem smrti mimo území Spojených států. Kam se ale měli před námi schovat? Do Evropy, stejně dokonale zasíťované internetem, jako Amerika? Do Japonska, nebo do Číny? Kromě Antarktidy jsme měli přístup prakticky kamkoliv.

Jistou naději mohl mít milionář, který se vlastním letadlem vypravil do Afriky. Ale i tam spadal pod kontrolu leteckých dispečerů a pro nás nebyl problém sledovat polohu jeho letadla i nad pralesy Konga.

Trochu nás převezl, když pak v nepřístupném terénu na svazích sopky Ruwenzori havaroval, neboť zmizel jak z leteckých radarů, tak i ze satelitů. Prales se za ním zavřel a až po delší době objevila záchranná výprava trosky jeho letadla i s ohlodanými zbytky těla. Jejich identifikace pomocí DNA nám umožnila připsat pod jeho spis namísto data a času popravy jen strohou poznámku, že zahynul chybou pilotáže na útěku před spravedlností. Unikli nám i ti, kdo stačili zemřít dřív, než jsme se dostali k jejich popravě.

Na světě nebylo žádné místo před námi bezpečné. Nejvíce pátrání dal Žen'č-ovi milionář, který utekl do Indie a správně usoudil, že se musí uchýlit co nejdál od civilizace, zejména od veškeré počítačové techniky. Nepomohl mu ale ani buddhistický klášter, kam vstoupil v blahé naději, že jako mnich přečká nejhorší období a vrátí se, až lidé zapomenou.

Netušil, chudák, že jeden poutník, navštěvující klášter, není člověk, ale robot Virtuála Suníla Khamára, vyslaného k vypátrání jeho pobytu. Falešný bráhman nepřišel do kláštera za účelem uctění památky svého učitele, ale aby vhodil do jedné cely rozdrážděného jedovatého hada a svýma umělýma očima, přepnutýma na noční vidění, tu svéráznou popravu natočil.

Tento způsob popravy však zůstal ojedinělý. I Suníl Khamár připustil, že to nebylo humánní. Uštknutý dlouho marně zápasil nejprve s hadem a pak ještě se smrtí. Vaspidy by byly milosrdnější.

Vojtěch se držel role, kterou mu Rada starších přisoudila. Zjišťoval fakta, obstarával důkazy, pořizoval dokumentaci a jistil nás. Nic víc. Snad usoudil, že svou vlastní smrt již odčinil? Nebo něco podnikal, o čem jsme nevěděli?

Byl nám teď tím vzdálenější, čím blíž jsem byla Marcelovi. Nic nám sice neřekl ani nenaznačil, ale jeho mlčení také nebylo zdravé.

*****

Litanie jsem si vyslechla od mámy. Je ze staré školy a nelíbilo se jí, že bydlím u Marcela, aniž bychom byli právoplatně oddáni.

„Takhle to nejde, Katuško!“ rozčilovala se nade mnou. „Já vím, že je to dneska na psí knížku moderní, ale to neznamená, že je to správné.“

Slibovala jsem jí, že to napravíme, jakmile se dostaneme do míst, kde bude svatba možná. V Somálsku přece neseženeme kněze ani se svíčkou v ruce za bílého dne. Tady nikdo jiný než Číňané není, svatbu bychom mohli mít jedině podle čínských způsobů a to by v Evropě třeba neplatilo.

Máma jen vzdychala, táta se mračil, jenže s tím nic nesvedli.

A zrovna tak nepřicházelo v úvahu, abych se k nim od Marcela kajícně jako zbloudilá dcera vrátila. O tom jsem nechtěla slyšet ani slovo já.

„Udělám, co budete chtít, pokud to bude možné, ale tohle nechte na mně,“ řekla jsem jim odhodlaně, aby je ani nenapadlo přemlouvat mě.

Pochopili to?

Doufala jsem, že ano.

*****

Průlom

Ctihodný žalobce pan Samuel Rosenbaum byl jako první ze všech obžalovaných odsouzen na poměrně mírný trest dvou let vězení. Jako první se s vytištěným rozsudkem obrátil na své kolegy u soudu, aby se s nimi poradil, jak se má zachovat. Rozhodování neměl příliš těžké. Na jedné misce pomyslných vah ležel poměrně nízký dvouletý trest, na druhé stoprocentní úmrtnost dosavadních odsouzených. Ctihodný Samuel Rosenbaum nebyl hrdina, aby se smrti postavil čelem a zpříma, rozhodl se proto pro menší zlo.

Na soudu ale tvrdě narazil na svého mladšího kolegu, ctihodného pana Wilhelma Rogerse, který rozsudek ***Soudu nad zločinci Somálské genocidy*** prohlásil za nelegální a tedy neplatný a kategoricky vyloučil nástup trestu na tento *bezcenný papír.*

Pan Samuel Rosenbaum se tak ne vlastní vinou ocitl na prahu smrti za *vyhýbání se spravedlnosti,* o níž věděl jen to, že jí až dosud nikdo neunikl.

V zoufalství sedl doma k počítači a na stránku pod rozsudkem připsal stížnost, že nástup trestu nemaří on, ale jeho kolega, který rozsudek neuznal.

Okamžitou odpovědí Soudu byla obžaloba ctihodného pana Wilhelma Rogerse za pohrdání soudem a maření jeho rozhodnutí. Rozsudek zněl na pouhý týden vězení, jenže s doložkou hrozící popravy za vyhýbání se trestu. Vzhledem k nižší výměře trestu byla mnohem kratší i lhůta nástupu, takže by byl popraven ještě před svým kolegou Rosenbauem.

Ani Ctihodný Wilhelm Rogers se neukázal jako hrdina pohrdající smrtí. Jenže Ctihodní nesměli podle zákona rozhodovat sami o sobě, takže se oba dva museli obrátit na dalšího kolegu soudce.

Ten naštěstí včas pochopil, co znamená doložka o vyhýbání se nástupu trestu. Pokud mu na okamžik bleskla hlavou možnost oba kolegy neuznáním rozsudku potopit, včas si uvědomil, že by se k nim okamžitě zařadil i on. Sice chvilku jakoby váhal a pásl se na jejich zděšení, ale nakonec rozšafně prohlásil, že nejde o tak velkou katastrofu, aby se nedala přežít a zavolal do městské věznice pro eskortu dvou nových vězňů.

Snad nikdy ctihodná soudní budova nezažila takové nadšení, s jakým se budoucí vězňové hlásili o nástup za mříže!

Nedopadli ostatně nejhůř. Budova městského vězení se vyznačovala klimatizací a o vězně bylo postaráno, aby se necítili příliš utiskovaně.

Nikdo ani nevyžadoval přesun do sousedního vězeňského campu, kde vězňové žijí v létě i v zimě ve stanech, v zimě mrznou a v létě slabší povahy omdlévají horkem. V kamenném vězení nikdo vězně nenutí chodit pouze v růžovém spodním prádle, aby byli dobře viditelní a aby je proto nenapadlo pokusit se o útěk. K výbavě vězňů v kamenném vězení patří i televizory a návštěvy se jim povolují denně. Není zkrátka vězení jako vězení, ale u nás rozhodovalo jedině to, že trest vykonán bude.

Černá šmouha na trestu vznikla, když se jejich kolega zdvořile obrátil na webové stránky ***Svobodu světu*** s dotazem, jak to bude s podmínečným propouštěním za vzorné chování. Odpověď nikoho nepotěšila – jakékoliv zkrácení trestu není přípustné. Platné rozsudky nesmí nikdo svévolně měnit.

Tím byl naštěstí ve Spojených státech vytvořen precedent, podle něhož se měli řídit i ostatní soudci.

Uznáním prvních rozsudků došlo k paradoxní situaci, kdy byla policie sice tlačena k odhalení nepolapitelných hackerů, ale současně začala justice rozsudky uznávat jako

právoplatné. A přesně jak to Vojtěch předpokládal – jakmile je justice uznala, uznala prakticky všechny včetně rozsudků smrti.

V té době ovšem Spojené státy vstoupily do naprosto nečekané krize, takže se tento problém stal rázem druhořadým.

Pro ně – i pro nás.

*****

Žila jsem teď skoro permanentně roztrojená ve třech světadílech.

V Americe jsem spolu s Marcelem a panem Žen'čem působila jako katyně v rámci akce ***Soud nad zločinci Somálské genocidy.*** Výsledky byly na jednu stranu příšerné, neboť znamenaly nepřetržitou sérii mrtvých z řad nejvyšších špiček armády, velkého průmyslu a státu, na druhou stranu nám nikdo nemohl vyčíst, že jsme konečně naplňovali spravedlnost. Způsobem možná příliš odstrašujícím, ale nezpochybnitelným.

V Africe jsem si s Marcelem spíš užívali, než abychom nějak viditelně pracovali. Žili jsme zde jako azylanti a o naše pohodlí se prostřednictvím pana Kou-džu staral Vojta se svým vlivem na místní Virtuály. Jako malou pozornost jsme dostali dva roboty, abychom mohli jezdit do nejbližšího města Kismaaye a vmísit se tam nepozorovaně mezi lidi.

Marcel dostal poměrně pohledného Kua-čou a já místní krásku Hai-pi. Mohli jsme tak spolu procházet obnoveným a rychle se rozvíjejícím městem Kismaayo, kde mi Marcel ochotně ukazoval místa, kde jako lékař organizace ***Lékaři bez hranic*** zažil americký útok jedovatým plynem. Víc se ale zaměřil na vzpomínky, jaké to bylo předtím. Kde žili místní lidé, kam chodil na trh a co dělal, když měl volno a mohl se, jako my teď, bez cíle toulat městem.

Město Kismaayo poznával, ale i nepoznával. Spousta zašlých domů teď byla opravená a vyšňořená, jenže zde žili zcela jiní lidé a pokud chtěl někdo vidět původní černé obyvatele, musel se vypravit na výlet do Mogadiša.

Samozřejmě jsme si ten výlet udělali, i když jen pomocí našich čínsky vypadajících robotů Kua-čou a Hai-pi.

Dnes to ale nebyla ta nebezpečná cesta autem, kdy cestující ohrožovala divoká zvěř i ještě horší americké hlídky. Do Mogadiša se jelo pohodlně vlakem po nové železniční trati. Ale ani v Mogadišu nebylo snadné spatřit původní Somálce, kteří neměli potřebu opouštět svou luxusní vilovou čtvrť. I ulicemi Mogadiša dnes proudily davy šikmookých a všude zněla čínština. Somálsko se stalo čínskou provincií. Uznávalo svrchovanost Číny, platilo se tu jüany a všude byly výlučně čínské nápisy.

I z vlaku byly ale vidět změny. Podél cesty z Kismaaya do Mogadiša se objevily desítky nových vesnic a vyprahlá krajina se dnes leskla stovkami foliových skleníků, kde lidé pěstovali vše, co potřebovali. Voda z nemnoha řek, úsporně rozváděná kanály, proměnila dříve suchopárnou krajinu ve svět zeleně, úrodných polí a květin. Číňané uplatnili svou tisíciletími osvědčenou moudrost při využívání kdejaké kapky vody, ještě znásobenou modernějšími technologiemi. Většina Somálska jsou hory – jenže totéž přece platí o Číně! Čína žije díky úrodným nížinám, fungujícím jedině díky neustále piplanému zavlažování, starému jako Čína sama. Přenesením tohoto systému do Afriky znamenalo obrat, jaký nešlo přehlédnout. Somálské řeky, dosud bezúčelně stékající z hor a vrhající se do moře, dostaly tisíci zavlažovacími kanály lepší využití. Nové tu byly jen foliovníky, snižující ztráty drahocenné vody vypařováním a umožňující získávat další vodu ze slané mořské vody. Právě voda tu byla klíčem k rozvoji. Číňané ji jen dokázali dokonale využít.

Pravda, nebylo tu všechno ideální od začátku. Zpočátku nejvíc chyběla elektřina. Poblíž ropných polí vyrůstala rafinerie s elektrárnou, ale prvního roku se s ní ještě nedalo

počítat a protože elektřinu dostávala přednostně čerpadla na ropných polích, nezbylo energetikům než méně důležité oblasti ve špičkách vypínat. Vesnice byly až na posledním místě, takže se zpočátku každý večer ponořily do tmy, zaháněné jen tu a tam lampiony. Zdejší města neoplývala barevnými reklamami ani nočním životem, také veřejné osvětlení bylo úsporné. Číňané snášeli tuto daň za překotnou kolonizaci s pověstnou trpělivostí, ale jakmile začaly vesnice prodávat první úrodu, pořizovaly si vlastní větrné elektrárny.

Kde je měli, byli na tom lépe – měli tmu jen při bezvětří.

Přednost ale měly sluneční elektrárny, ačkoliv v noci tmu nezaháněly a nebývaly ani zapojené do elektrické rozvodné sítě. V Somálsku kupodivu smysl měly a výjimečně tady nevadilo, že fungují pouze ve dne. Využívaly se totiž k čerpání mořské vody do foliovníků, kde se část vody odpařila a změnila na sladkou, kdežto zahuštěný zbytek slané vody se vracel zpátky do moře. Odsolování vody v noci nepracovalo, hlavní práci opět vykonávalo slunce, ale sladká voda měla větší význam než pohodlí. Obyvatelé vesnic mohli dokonce čistou sladkou vodu prodávat. K pití se nehodila, ale odebíraly ji ropné vrty, kde ji těžaři potřebovali k vytlačování ropy z ložisek.

Stačilo půl roku a milion Číňanů na proměnu hladovějícího Somálska v kvetoucí zahradu, schopnou nejen v pohodě nasytit všechny přistěhovalce, ale po pouhém půlroce vyvážet potraviny, které původní obyvatelé s bídou přijímali jako almužnu.

Proč totéž nedokázali předtím sami Somálci?

Největší rozdíl se dal vysledovat mezi mentalitou pilných, pracovitých zemědělců, kteří po tisíce let trpělivě zušlechťují kdejaký proužek úrodné půdy, a donedávna pouhými lovci – sběrači, žijícími v Africe.

Nemělo to nic společného s inteligencí nebo nedejbože rasou. Afričany jenom nikdo nenaučil tomu, co měli Číňané již tisíce let zažité – efektivně hospodařit. Právě v tom je jejich největší přednost, významem převyšující i vědecký rozvoj Západu.

Dál na severovýchod mezitím vyrostly nové přístavy a ropné terminály, kam pluly karavany čínských tankerů. Ropa, kvůli které zahynuli původní somálští obyvatelé, teď proudila do Číny, zatímco ti, kdo si tato ropná pole tak hrůzným způsobem připravili pro sebe, dnes z větší části procházeli americkými krematorii. Amerika neměla sílu ani stěhování Číňanů zabránit, ani se na něm přiživit, snad *díky tomu* proběhla čínská kolonizace v takovém míru, jako dosud žádná jiná v dějinách Země.

Pravda – ale co tu zprvu úplně chybělo, byli cizinci. Počítali jsme, že se sem časem dostanou i jiní lidé než z Číny. Budou tu procházet davy různých plemen, jako v některých čínských městech dlouho vystavených vlivu okolí. Snad se i Mogadišo stane moderním velkoměstem, jako je Hong Kong.

Ale na to si zřejmě ještě nějakou dobu počkáme.

Dnes jsme se tu mohli procházet jen jako dvojice čínsky vyhlížejících robotů, jinak bychom působili příliš nápadně a nebyli bychom si jistí, zda by nás Číňané nepodezírali z obvyklého zločinu – špionáže. V Továrně jsme byli v bezpečí, všude jinde dohlížela na pořádek dovezená čínská policie, která měla odhalování špionů v prvořadém popisu práce.

Dovoz pilných pracantů změnil Somálsko z polopouště v zahradu, ale dovoz současné ideologie už tak žádoucí nebyl.

Čínská policie to ale měla snadné. Somálsko bylo homogenní jako v dobách, než se sem dostala noha bílých průzkumníků a misionářů – jen s jiným obyvatelstvem. Nebyli tu cizinci a počáteční bdělost a ostražitost policistů se bez neustálého přísunu podezřelých začínala pozvolna otupovat.

Největší výhodou kolonizace bylo, že se jí účastnili především pracanti. Somálsko svou chudobou zpočátku nepřitahovalo funkcionáře mocenských partajních mafií ani čínské podsvětí. Dovezli poctivé úředníky, ale nestarali se o neustálé osvěžování ideologie. Zpočátku zde proto nebyla ani výrazná kriminalita. Nikdo tu pro samou práci nepečoval o blaho papalášů a ti se sem nehrnuli. Úřednická samospráva fungovala, ropa začala proudit a o víc se ve staré Číně nikdo nestaral. Proč by se měli zdejší úředníci starat o zostřování ideologie? Takhle to přece vyhovovalo všem.

Jak se říká, Pánbůh vysoko, Čína daleko...

Nicméně dovezení policisté stále zachovávali povinnou ostražitost vůči cizincům. Dalo se sice čekat, že je to časem omrzí a že se začnou chovat rozumněji, ale zpočátku tomu tak nebylo. Jako Kateřina a Marcel jsme se mohli cítit bezpečně jen na území Virtuálů. Těm jsme nepřipadali jako cizinci a jen tady jsme byli mezi svými a skoro jako doma – i když moji rodiče tu nikdy doma nebyli a nebudou.

Neměli bychom na to zapomínat...

*****

Třetím mým současným působištěm byly Čechy.

Jako Lili jsem tu měla pár pevných záchytných bodů. Nejdůležitějším pro mě byla vesnice Frantových rodičů, kde jsem měla ve stodole uschovaný kaičen-piko. Franta pro mě postavil hangár s cisternou na doplňování paliva, abych mohla kdykoliv odletět kam bude potřeba. Zatím ta potřeba nenastala, ale připravovala jsem místo pro další Virtuály. František si našel pár kamarádů, kterým se rozhodl svěřit tajemství a udělat z nich nové posily.

Jako Lili Marlénková jsem mohla u Franty kdykoliv přespat i v Praze. Zprvu v náhražkových kolejích, sestavených z Unimo-buněk, později v nové budově kolejí pro chudé studenty, tradičně pojmenovaných *Koleje Katuška.* Lili znali a nedivili se, když jsem se tam objevila. Někteří mě považovali za jednu z mnoha studentek, jiní mě podezírali, že jsem Frantova dívka. Nikomu jsem nic nevymlouvala.

Navštívila jsem jako Lili Marlénková i paní Hanuškovou ve svém bývalém podnájmu.

Paní Hanušková mě zprvu přivítala podezíravě. Nepomohlo, když jsem se k ní přihlásila jako kamarádka Kateřiny, s tím už měla špatné zkušenosti. Nakonec jsem se jí rozhodla – navzdory stejně špatným zkušenostem – pod podmínkou zachování tajemství svěřit pravou podstatu Lili.

„Paní Hanušková, jsem druhé Já vaší podnájemnice Kateřiny," svěřila jsem jí. „Kateřina je odtud daleko a nemůže se sem vrátit osobně. Pořád ještě ji na žádost Američanů hledá naše prodejná česká policie, pamatujete si snad, jak musela kdysi z Čech utíkat? Nemusíte mít o ni – vlastně o mě – strach, zatím jsem vystudovala, našla jsem si konečně kluka, plánujeme svatbu, ale v Čechách to zatím nemůže být, tady se smím pohybovat jen jako své druhé Já. Před sebou nevidíte obyčejné děvče Lili, za které se vydávám. Doufám pevně, že to tentokrát nikomu neprozradíte, ale snad vás první nehoda poučila. Jak ale vidíte, mě ne, pořád vám nedokáži lhát."

„Já to pořád nechápu!" stěžovala si paní Hanušková. „Hovoříte jednou jako Káťa, jednou jako Lili. Pochopila bych, že jste její kamarádka, ale proč mluvíte jako ona?"

„Nejsem Kátina kamarádka Lili, ale Kateřina v jiném těle," řekla jsem.

„Tomu už nerozumím vůbec!" otřásla se.

„Dobře, podívejte se mi sem!" rozhodla jsem se.

Odtáhla jsem si trochu kalhoty i kalhotky.

Ve slabinách, kde by to nebylo znát, ani kdybych byla v bikinách, jsem měla – elektrickou přístrojovou zásuvku.

Paní Hanušková na ni jen zděšeně vytřeštila oči.

„Říkám si Lili Marlénková, ale jsem dálkově řízená robotka, rozumíte mi? Kateřina si mě řídí na dálku, dívá se na vás mýma očima a mluví s vámi. Občas si na vás vzpomene a chtěla by vás potěšit. Já jí to umožňuji, neboť mě lidé považují za člověka, takže se mohu na rozdíl od ní v Čechách volně pohybovat. Člověk ale nejsem, jsem robotka. To je mé tajemství, proč někdy mluvím jako Lili, jindy jako Kateřina. Jsem přece obojí, můžete mě oslovovat tak i tak, buď Lili nebo Katko. Jsem své druhé Já."

„Robotka!" podívala se na mě napůl zděšeně, napůl chápavě. „Kde se takové divné stroje seženou?"

„Zatím to není obvyklé a v Čechách jsem pokud vím první. Víte přece, že jsem se už tenkrát dostala do podivné společnosti, jistě si vzpomínáte, co jsem vám říkala? Dnes je ta společnost ještě dál. Máme roboty k nerozeznání podobné lidem a umíme je řídit na dálku kolem celého světa."

„Poslyšte – a nemáte na svědomí, co se děje v Americe?" podívala se na mě pátravým pohledem. „Nebojte se, neřeknu to živé duši, ale už tenkrát jste se, pokud se na to dobře pamatuji, dostali do křížku s Američany!"

„Ano, máte naprostou pravdu," přikývla jsem. „Dostali jsme se do křížku s Američany a pokračuje to."

„Tady se tvrdí, že to dělají nějací američtí počítačoví šílenci! Mají prý na svědomí strašně moc vražd! Prý dokonce zabili amerického presidenta! Byla toho plná televize!"

„Ano, říkají nám tak," souhlasila jsem. „Vraždy to ale nejsou, to byste nám křivdila! Presidenta jsem zabila já – Kateřina. Ale nebyla to vražda, jen spravedlivý trest za vyvraždění Somálců. Americký president tomu zločinu jako vrchní velitel velel, zasloužil si tedy šibenici. Šibenice nemáme, zabila jsem ho jinak, ale opakuji, nebyla to vražda. *Podle vyššího principu mravního vražda na tyranu není zločinem,* znáte snad tuhle větu?"

„Ta se kdysi říkala v souvislosti s Heydrichem, nebo ne?" vzpomněla si zaraženě.

„Ano, dobře si to pamatujete," řekla jsem. „Tenkrát byla v Evropě nejsilnější mocí německá Říše. Také se jí nikdo nemohl postavit otevřeně, jako se dnes nikdo nemůže otevřeně postavit Američanům. Naši parašutisté Heydricha zabili ze zálohy, ale ani to nebyla vražda, stejně jako nebyla vražda zabití amerického presidenta. Pamatujte si to, paní Hanušková – ale nikomu to neříkejte. I za Heydricha tenkrát Němci popravili tisíce Čechů a kdyby Američané zjistili, kdo stojí za smrtí jejich presidenta, odneslo by to spolu s námi několik milionů nevinných lidí."

„Rozumím vám, Lili... totiž Káťo..." zabrebtala.

„Jsem oboje, ale pro vás bych raději byla Kateřinou," usmála jsem se na ni.

„Jak se vám vede? Myslím tím slečnu Káťu, u vás jako u robotky je taková otázka asi zbytečná, že?"

„Jako Kateřině se mi vede dobře," ujistila jsem ji. „Nedostudovala jsem v Praze, ale dokončila jsem školu v Austrálii. Jsem inženýrka, ale formálně nejsem nikde zaměstnaná – je to se mnou trochu neobvyklé. Tady v Čechách mám, jak vidíte, jen robotku Lili, ale těch robotek mám víc, takže se mohu pohybovat mezi lidmi, aniž by se mě pokoušeli pronásledovat a zatýkat. V Čechách mám Evropanku Lili, mezi Číňany robotku Číňanku."

„A v Americe máte robotku Američanku... bělošku nebo černošku?"

„V Americe nevystupuji jako člověk," řekla jsem temně. „Tam je pro mě výhodnější mít robota v podobě neviditelného vraždícího zvířete."

„Neviditelného? Proto vás ještě nikdo neviděl! Oni pátrají po lidech a zatím... ale podle čeho si vybíráte, koho chcete zabít?"

„My zabíjet nechceme, paní Hanušková," vzdychla jsem si. „Oběti si vybíráme podle viny a podílu na vyvraždění Somálců. President Spojených států měl jako vrchní velitel jejich armády vinu největší, proto zemřel jako první, ale lidí bylo do toho namočeno víc. Od nejvyšší generality armády po zástupce těžařských firem, které se chtěly podílet na těžbě Somálské ropy, proto si vymyslely odstranit původní Somálce. Dnes jejich armádě velí nižší velitelé, protože vrchní štáb jsme jim už pozabíjeli – všechny, kdo tu krutou, nelidskou akci připravovali."

„Dobře, ale proč jste vyvraždili i Mezinárodní měnový fond? Těch noblesních pánů snad byla škoda!"

„Ale oni se také podíleli na vyvraždění Somálců kvůli ropě," vzdychla jsem si. „Ti noblesní pánové se Somálci sami nešpinili, ale ačkoliv věděli, co se chystá, dali na jejich vyvraždění peníze. Mysleli si, že na somálské ropě dobře vydělají."

„A Číně o Somálskou ropu nešlo?" zavrtěla prudce hlavou. „Kdo ji tam dnes těží? Číňané nebo Somálci?"

„Těží tam Číňané," přikývla jsem. „Jenže ti Somálce nevyvraždili, jen využili zmatku a nastěhovali se tam. To není důvod k trestu. Trestáme jen viníky, kteří to způsobili. I když se pak stalo, že se na uprázdněné místo po Somálcích nahrnuli jiní."

„Spravedlivé to ale není," mínila.

„Spravedlivé by bylo jedině vzkřísit původní Somálce," upřesnila jsem její slova. „Jenže to nikdo nedokáže, zázraky se zkrátka nedějí."

„Nebylo by spravedlivější, aby to spravovala mezinárodní organizace, jako je třeba OSN?"

„Možná," připustila jsem. „Jenže mi ukažte mezinárodní organizaci, která by na to byla vhodná. OSN proti vyvraždění Somálska neprotestovala a jiná organizace tady není. Nebo byste určila jako správce Somálské ropy NATO? Které vedou ti, kdo Somálce vyvraždili? To by teprve nebylo spravedlivé! Nejlepší bude ponechat Somálsko Číňanům."

„To je pak těžké," vzdychla si. „Když se staráte o spravedlnost, proč tu ropu necháváte Číňanům? Proč se toho nechopila třeba ta vaše banda počítačových šílenců?"

„Nemáme prostředky na její využití," řekla jsem. „Nakonec, když si to přeberete nezaujatě, Čína ropu potřebuje víc než ostatní národy. Možná to Číně pomůže obejít se bez ruské a té pak zbude víc pro Evropu. Takže se to projeví i u nás."

„Kdyby to tak bylo!" vzdychla si. „Benzín je čím dál dražší."

„Možná v Čechách," podotkla jsem. „Dražší bude brzy i v Americe, kde byl donedávna směšně levný. Úplně spravedlivé to nebude nikdy a nikde, všude to řídí lidé se svými zájmy, nejsme žádní andělé."

„To tedy nejsme," souhlasila. „Ale my dvě už to vůbec nezměníme."

„My dvě ne," řekla jsem. „Ale my, počítačoví šílenci, jsme už ledacos změnili. Místo Američanů jsou v Somálsku Číňané a Američané s nejsilnější armádou světa zalezli do boudy jako zpráskaní psi. A to je podle mě spravedlivé. Oni tu skvělou armádu zneužívali víc než bylo únosné."

„No – uvidíme," nechtěla to tak otevřeně připustit paní Hanušková.

„Uvidíme," přikývla jsem veseleji. „Doufám, že teď máte v podnájmu jiné studenty a že vás potěší více než kdysi já."

„Mám," přikývla. „Prý jste sponzorovala Koleje Katuška, kde teď bydlí spousta těch nejpotřebnějších. Nevím sice, kde jste na to vzala peníze..."

„Peníze jsem nakradla," usmála jsem se přes Lili. „Kromě vražedkyně jsem dnes i zlodějka. Okrádám ale jen největší zloděje, jaké si dokážete představit. Chovám se přesně

tak, jak se říká o zbojnících: bohatým beru, chudým dávám. Nevím, jestli tomu uvěříte, ale považuji to za spravedlivější než všechno, co se ve světě na finančním poli děje.“

„Spravedlivější... možná. Ale pokud vím, musíte se bůhvíkde skrývat, jde po vás naše česká policie i Američané... není to pro vás nebezpečné?“

„Jak kde, paní Hanušková, jak kde...“ usmála jsem se. „V Americe na mě vypsali odměnu půl miliardy dolarů, zabývám se popravami státníků, generálů a špičkových průmyslníků, zatykače tam visí na každém rohu, mají k tomu dnes tisíce důvodů, ale navzdory tomu si myslím, že tam více než jinde sloužím spravedlnosti. Ačkoliv si americká justice myslí pravý opak, jenže ta spravedlivá není a to si zase myslím já. Tady v Čechách sponzoruji chudé studenty a patří mi zde jedna robotka a pár drobností... Kdyby byla na světě spravedlnost, nic z toho bych nedělala, nebylo by to zapotřebí. A přece věřím, že se co Čech jednou vrátím, aniž bych se musela skrývat jako šedá myš někde v kanálu.“

„Kéž by!“ přála mi – a vlastně i sobě – paní Hanušková.

„Jednou to bude,“ ujišťovala jsem ji.

Ji – ale i sebe...

*****

Krize ve Spojených státech udeřila jako blesk z čistého nebe.

Pravda, dlouho už se ve světě vědělo, že s americkou ekonomikou je něco v nepořádku, ale když se to provalilo v plné šíři, finanční experty to jako vždy naprosto zaskočilo, překvapilo a zmátlo. Aby ne, když donedávna dokázali jenom trapně papouškovat mantry voldemortů. A ty byly vždycky odtržené od skutečnosti.

Americké hospodářství se příliš dlouho spoléhalo, že banky vždycky nějak vyjdou. Mohla padnout ojedinělá banka, mohly padnout dvě, ale ne všechny. Jenže my jsme jim v souvislosti se Somálskem vyhubili špičkové finanční elity. Hlavní voldemorti dostali smrtelný zásah a ti zbylí se předtím jen vezli. Zdánlivě to tak krutě nevypadalo, banky zpočátku fungovaly i bez svých šéfů, ale i lavinový svah vypadá přívětivě, dokud na něj bezstarostně nevjede neopatrný lyžař.

Několik velkých bank ale dosáhlo mezí svých rezerv a nebyly schopné plnit závazky. Američané tomu říkají ***bankrupcy***, česky bankrot. Zhroucení bank se lavinovitě přeneslo na další. Federální banka FED to zkusila vyřešit natištěním množství peněz, ale tentokrát bylo znát, že tam chybí hlavní esa voldemortů, která vše až dosud řídila. Méně informovaní zástupci podnikli osvědčené kroky k záchraně, ale přehnali je na opačnou stranu. Namísto nedostatku peněz se Americké banky začaly topit v přebytku. Následky by dokázal spočítat student druhého ročníku ekonomické školy kdekoliv na světě. Cena dolaru nezadržitelně spadla na takové minimum, že dolar přestal plnit funkci směnné hodnoty. Kyvadlo překmitlo, narazilo – a utrhlo se.

Vzápětí nastal ve světě dominový efekt a v rychlém sledu po sobě se položilo pár desítek státních měn. Čínský jüan se na území Číny a Somálska zachránil jen tím, že se Čína okamžitě uzavřela zbytku světa a místo exportu se pokusila nasytit především svůj vnitřní trh, ještě schopný spolykat krizové příznaky. Stejně tak se na poslední chvíli osamostatnil japonský yen, který se nemohl spolehnout na vnitřní trh, proto Japonci ze zoufalství vrhli své přebytky zboží do Evropy, kde se uvolnilo místo po čínském zboží.

Evropa se svým euro představovala přece jen mohutný trh, do jisté míry nezávislý na dolaru, proto se nějakou dobu držela, ale ve chvíli, kdy se Čína pokusila vyměnit své dolarové rezervy za euro, pochopili v Bruselu, že tento nápor se ctí neustojí, oddělili euro od potápějícího se dolaru, který přestali přijímat jako platidlo.

Dolar se definitivně změnil v bezcenný papír. Arabové na to reagovali zastavením těžby ropy za dolary a prodávali ji teď výhradně za euro a jüany. Americké posádky vojenských základen se na celém světě náhle ocitly bez přísunu materiálu, potravin i paliva. Nejmocnější síla světa se změnila v osamocené opevněné tábory, obklopené ze všech stran nepřáteli. Měly sílu jen na obranu, neboť bez paliva zůstaly na zemi největší žrouti, helikoptéry a bojová letadla. A Americké ztráty ve většině konfliktních míst stoupaly.

Korunu tomu nasadily banky, které přestaly přijímat na splátky půjček dolary a namísto toho poslaly protizákonně na všechny hypotékou zatížené nemovitosti exekutory. Tím ale přetekla míra. Američané zorganizovali pár místních domobran, na mnoha místech exekutory odzbrojili a několik jich dokonce pro výstrahu pověsili... Soudce Lynch tak signalizoval i naprostý rozvrat policejního systému.

Presidentské volby, které měly nahradit presidenta i vicepresidenta, se nemohly pro naprostý chaos v nadpoloviční většině států konat. Do zbraně nastoupila Národní garda, jenže mnozí její příslušníci dezertovali a připojili se k místním domobranám. Stát Texas vyhlásil samostatnost a odtržení od zbytku Unie a tím jen potvrdil všeobecný rozvrat.

Nás v Somálsku se zatím nic z toho netýkalo. Továrna pracovala jako dřív, kolem ní se nedělo nic mimořádného. Číňané nakupovali jako předtím, umírněný dostatek jüanů byl v rámci obvyklého normálu, nikde žádné náznaky paniky.

Pokud jsem mohla posoudit pomocí Lili, v Čechách panovalo mírné napětí, neboť zprávy zpoza velké vody nevypadaly příznivě. Nicméně život se v Čechách nezastavil, co se dělo, dělo se příliš daleko a benzín ani buřty nezlevnily ani nezdražily.

Všechno bylo zdánlivě v pořádku, dokud Učitel neoznámil svolání nové všeobecné konference na téma – Řešení katastrofy Západní civilizace.

Protože to už se nás dotklo.

*****

Pád civilizace

Nebýt Vojtěcha, došlo by ke katastrofě, jaká svět do této chvíle trápila ve zlých snech, ale kterou si nikdo nechtěl v bdělém stavu připustit.

Když americké námořnictvo, ochrnuté nedostatkem paliva, ztratilo schopnost plně zásobovat početné zahraniční základny a expediční armády, zachytil Vojtěch neočekávané a velice podezřelé přesuny ruských pozemních vojsk z oblasti Sibiře směrem do Evropy.

Okamžitě se zaměřil na procesory všech počítačů ruského štábu a jeho podezření se potvrdilo. Ruští generálové se chystali ochromení amerických vojsk využít. Cílem mohla být stejně tak dobře Evropa jako Střední Východ, ale Vojtěch na nic nečekal, krátce se poradil s Učitelem a aniž by tentokrát čekal na obvyklou konferenci, začal jednat.

Dalo se tvrdit, že to bylo na poslední chvíli. Ruského presidenta zastihl krátce před odjezdem z Kremlu do podzemních bunkrů hlavního štábu ruských vojsk, odkud se sám chystal řídit nadcházející vojenské operace.

„Uvažajemyj gospodin! Minutočku!“ objevil se náhle na obrazovce počítače na presidentově stole veliký rudý nápis.

„*Prašu vnimanije – a to vaša bjeda budět!*“

„*Věnujte mi minutku času – nebo se dočkáte zkázy!*“

Po stranách nápisu pomalu, zlověstně blikaly dvě bílé lidské lebky, což presidenta samozřejmě zarazilo. Tohle na počítači ještě nebylo! Zastavil se a obrátil k počítači, aby si podivné nápisy prohlédl zblízka, ale aniž by se čeho dotkl, nápisy se zmenšily, aby uvolnily místo komplikovanějšímu textu, pořád ještě i z dálky dobře čitelnému.

Vážený pane presidente!

Nevíme, nakolik vás vaši agenti správně informovali o současné situaci americké strany, ale pro jistotu vám chceme sdělit, jak to vidíme my. Říkáme si skupina **Svobodu světu** a máme téměř neomezené možnosti zasahovat do armádních i mocenských struktur. Nejen v Americe, ale i u vás a v Číně.

V současnosti jsou Spojené státy Americké prakticky vyřazeny. Nemají presidenta ani vicepresidenta, ministra obrany ani hlavní štáb. Armáda Spojených států je rozložena a byla by schopná jen sporadických akcí. To je však jen polovina potřebných informací. Chceme vám včas sdělit druhou polovinu, abyste se mohl lépe rozhodnout.

Kolaps Americké armády je totiž naše dílo.

Jak víte, nedávno se stala nepředstavitelná podlost – vyhubení obyvatel Somálska. Jako odpověď na tuto akci jsme nejprve potopili všechny válečné lodě USS, které se toho účastnily – o tom nejspíš víte ze satelitů – a dnes na půdě Spojených států vedeme soudní řízení s těmi, kdo to plánovali a vydali rozkazy k provedení. Vzhledem k neuvěřitelné podlosti této akce používáme ustanovení o trestání válečných zločinů a většina rozsudků jsou tresty smrti. Soud jich až dosud vynesl a následně vykonal několik tisíc. Naše zbraně mají zaručeně stoprocentní účinky, na americké straně je nikdo ani neodhalil, ale používáme je pouze proti viníkům. Civilistů ani bezvýznamných vojáčků si zásadně nevšímáme. Americké válečné štáby jsou v důsledku toho nefunkční, zůstali tam jen kuchaři a nižší důstojníci.

Pokud si ale v této chvíli myslíte, že je to pro vás výhoda, které byste měli využít, musíme vás včas varovat. To, co se stalo na americké straně, může se stejně stát i u vás, nebo na straně Číny.

Můžete pověřit své experty pátráním po našich zbraních. Američanům ani Číňanům se je odhalit nepodařilo, neočekáváme, že by se to podařilo právě vám. Jsou nyní naostro vyzkoušené, bezchybné, neviditelné, spolehlivě smrtící, ale co je nejdůležitější, jsou i na vašem území, připravené i proti vám a nepoužili jsme je jen proto, že jste se dosud válečných akcí zdrželi. To se však může během několika minut změnit. Stačí, abyste vydali příkazy k zahájení vojenských operací kdekoliv za vašimi hranicemi – a stejně smrtelně udeříme i na vás. Vaše armáda by byla za pár minut bez velení – tím myslíme bez vás. Neodstartovala by ani jedna z vašich balistických raket, nesoucích jaderné hlavice, máme je po celém světě pod kontrolou, ani o tom nemáte tušení. Máte tedy jedinou možnost, jak přežít – neútočit, nezačínat si válku. Můžete své sousedy atomovými hlavicemi zastrašovat, v tom vám bránit nebudeme, ale kdybyste se rozhodli je použít, bude to pro vás znamenat trest smrti.

Naopak dobrá zpráva je pro vás, že se vůbec nemusíte obávat útoku z americké ani z čínské strany. Americká armáda je v rozkladu, Čínu stejně jako vás varujeme také.

Útoku na Somálsko jsme nezabránili, protože nás nenapadlo, že by to někdo mohl nařídit. Když se to přece stalo, odsoudili jsme k smrti všechny, kdo o tom rozhodli. U vás jsme opatrnější, podobnou akci nevylučujeme, ovšem kdyby k ní mělo přece jen dojít, zasáhneme tak, abychom jí zabránili. Nebudeme se pak zdržovat soudním řízením, jako ve Spojených státech, ale udeříme naráz na všech místech – od vašich ponorek až po podzemní sila atomových raket. Myslíme to stejně **smrtelně** vážně, jako v Americe.

Rozmyslete si dobře, co učiníte. Stačí chybný krok – a přivítáte se s americkým presidentem. Nejspíš v pekle, kde jinde.

Byli jste ale včas varováni!

Svobodu světu!

*****

Vojtěch vyřešil problém Ruska bezchybně, ale já jsem v té době měla jiný problém ve zdánlivě bezkonfliktním Somálsku.

Když mě v obvyklém termínu nenavštívily ženské starosti, pochopila jsem, odkud vítr vane. Pro jistotu jsem se šla ujistit k místnímu čínskému gynekologovi, ale ten mi jen s úsměvem potvrdil, že mohu začít nakupovat dětskou výbavičku. Nebylo divu po tolika nocích vášně! Zejména když jsme se s Marcelem shodli, že necháme věcem volný průběh, neboť není důvod se tomu bránit...

První, kdo se to musel dozvědět, byl Marcel. Na lékaře sice vypadal překvapeně, jako ostatně každý chlap, ale když se z úžasu otřepal, začal se těšit snad víc než já. Tahle chvíle vede často k poznání charakteru – bohužel někdy pozdě. Muž, který se při takové zprávě začne těšit, prokáže, že titul muže nenosí nadarmo. Koho naopak napadne jedině potrat, zaslouží si leda kastraci. A mezi námi děvčaty, skoro totéž v růžovém platí i o nás.

Zádrhel byl, jak už jsem předtím našim vysvětlila, že v Somálsku těžko upečeme normální evropskou svatbu. Nebyl tu oddávající kněz ani matrikář. Mohl by nás možná oddat pan Kou-džu, ten by to asi jako jediný svedl po evropsku, ale platilo by to později? Číňané mají vlastní oddávací obřady, ale přece jen jiné než naše. A těžko bych na své svatbě překousla řeči o věrnosti nějaké cizí partaji. Bývalo to ještě nedávno v Čechách, jen to v takové chvíli nikdo nebral vážně. Doufám jen, že už to v našich předpisech není! Pak by asi bylo lepší jít do Francie nebo do Itálie. Jenže ve Francii je psancem Marcel a v Itálii neznáme nikoho, ani místní zvyky.

Marcel navrhl výlet do Evropy, přepadnout v nejbližším kostele faráře a požádat ho bez velkých cavyků, aby nás oddal. Nemuseli bychom ani moc daleko, stačilo by doletět na

jih Itálie, tam by neměl být problém sehnat kněze. Určitě by to bylo lepší, než shánět matrikáře. V Čechách bych si to netroufla a ani Francie se mi nezdála dost jistá. To jsou zkrátka problémy psanců, po kterých jde Interpol! Marcela napadlo zaplatit si výlet lodí a pak požádat kapitána, aby nás oddal na moři, ale to už bylo překombinované. Netoužím po honosné svatbě, stačila by mi malá, útulná. Nemusí na ní být stovka hostů, stačí snoubenci, rodiče a svědci.

Moje rodiče bychom mohli vzít s sebou do kaičen-speciálu, ale jak na svatbu dostat Marcelovy rodiče? Pak bychom potřebovali dva speciály – ale to by se ještě dalo sehnat, Továrna by nám potřebný počet letadel půjčila.

Další problém byl, co se svědky. Platilo by, kdyby nám dělal svědka pan Kou-džu, když vlastně není živý? Nebo budeme muset dostat na místo nějakého svědka z Čech?

Úplné prkotiny, jako svatební šaty, jsem si nechávala na konec, ačkoliv v Somálsku by i obyčejné svatební šaty byly problém. Není to zrovna běžné zboží v obchodním domě Továrny a shánět je v Mogadišu? Mohla bych tam poslat Hai-pi, ale jak by mi je mohla vyzkoušet, když je proti mně tintítko?

Organizaci si ale vzal na starost Marcel. Já jsem měla opatřit svatební šaty, nejlépe pomocí Lili v Čechách. Stačí, když se tam otočíme, naložíme svědka, kterého mi Lili sežene a s Marcelovou částí svatby se sejdeme někde v Itálii.

Anebo by to bylo jednodušší v Čechách? Či ve Francii? Babo, raď!

Marcel rozhodl, že to rozhodovat nechce. Pro něho jsou všechny možné lokality, Itálie, Francie i Čechy rovnocenné a jak tvrdil, jeho rodičům vadit nebudou. Trochu exotiky by jim naopak imponovalo a v Čechách by se jim to jistě líbilo.

Nakonec to dopadlo tak, že Marcel měl zaletět se speciálem do Francie, vzít rodiče a kamaráda jako svědka a zamířit do Čech, kam bych letadlem dovezla své rodiče a Lili, opatřila svědka i šaty a sešli bychom se u kostela nebo obřadní síně, podle toho, kde by mi dělali menší obstrukce s doklady.

Hlavně abychom to stihli, dokud to na mně nebude moc vidět!

Ukázalo se ale, že problémy nebudou tak horké, jak se zdály. Pro Lili nebyl velký problém ani svědek – nabídla to Františkovi a ten byl hned pro – ani svatební šaty, protože na ty je více půjčoven – dnes se takové šaty nekupují, zejména když se neplánuje jejich častější používání. Každá přece v koutku duše doufá, že to bude jen jednou za život (nebo aspoň naposledy, když už je to po třetí)... Jako nejvhodnější místo mi navrhl František vesnici jeho rodičů. Nedaleko jsou výhodné přistávací dráhy louky, faráře prý osobně zná, takže žádné obstrukce nebudou. Nakonec by to bylo nejlepší.

Byla by to velká smůla, aby nás tam vyhmátli policejní těžkooděnci!

*****

Dohodnuto – uděláno!

Moje rodiče to trochu překvapilo, ale neodvážili se nic namítat. Jednak jsem je jako vždy postavila před hotovou věc, zkrátka bude svatba, protože to musí být, naplácat mi nemohli. Za druhé byli rádi, že svatba vůbec bude, akorát táta bručel, že ji má strojit rodina nevěsty a ne se tam nechat odvézt.

Při té příležitosti jsem pořádně prohnala Lili. Ukázalo se, že domek rodičů je od té doby, co nás tam přepadla policie, úředně zapečetěný, zatím proběhlo trestní řízení v nepřítomnosti, domek zabavili a předali k dispozici místnímu úřadu. Nám zůstalo splácení hypotéky, což jsem vyřešila už dřív. Placení probíhalo uvnitř banky automaticky, banka nám jistě problémy dělat nebude. Lili proto neváhala, vyzvedla si u ***Reality Trading*** peníze a domek znovu, tentokrát za hotové, od obce odkoupila. Tím se problém vyřešil, ať se těmi

penězi někdo udáví! Mezitím uplynulo dost času, policie o dům ztratila zájem a že se naši nastěhují do domku zpátky? Bude přece oficiálně patřit Ludmile Marlénkové, kdo může vědět, že je to moje druhé Já?

Když jsem to našim vysvětlila, byli svolní. Souhlasili i s tím, že se už nebudou starat o policejně obstavené důchody. Opatřím jiné konto a s penězi rozhodně starosti mít nebudou. Spolehneme se na to, že policie nemusí vědět všechno, sešli jsme jí s očí, sejdeme i z mysli – a kdyby něco, nemohou jim nic udělat, stačí když budou zarytě tvrdit, že jsme je odvezli letadlem, nevědí kam a že tam nikomu nerozuměli, což byla nakonec pravda – jen se neměli příliš šířit o vzhledu tamních lidí. Ačkoliv – ani to by detektivní čmuchaly nepřivedlo na stopu, Číňané žijí prakticky po celém světě.

Po svatbě se tedy naši nastěhují zpátky domů a my s Marcelem budeme dál bydlet v Somálsku. Bylo to tady přece jen bezpečnější.

Vojtěch se to dozvěděl samozřejmě také, už protože jsme s ním počítali při zajištění letů. V první chvíli se nám nabídl i jako svědek, ale pak uznal, že svědek – robot není to správné ořechové. Měl ale jiný dobrý nápad. Řekl, že našim do domku přidá robota, který za ně bude obstarávat hrubé domácí práce, štípání dříví, nákupy a tak. Hodilo by se mu to i jako další základna v Čechách a mohla by se tam nastěhovat i Lili Marlénková, které domek oficiálně patřil. Na rozdíl ode mě Vojtěch své roboty na noc nevypínal, jako já Lili. Zvládal jich najednou více než tucet a nedělalo by mu potíže ani kdyby štípal v kůlně dříví každou noc.

A tak u svatby zbývalo jen provedení a stanovený den se rychle blížil.

Smítkem na tom bylo, že skončily naše noci plné vášní a nahradila ji až moc opatrná ohleduplnost. Marcel byl lékař a ti když se škrábnou, musí si na ošetření natáhnout sterilní gumové rukavice a vyvařit náčiní, kdežto my laici si škrábanec olízneme a necháme zaschnout. A nedal si říci, ačkoliv jsem se ho k vášni snažila svádět. I jemná romantika má něco do sebe, ale nemohu si pomoci, noci plné vášní byly lepší.

Utěšovala jsem se, že se nám to časem vrátí, Marcel to nemůže vydržet věčně! Ačkoliv – vsadila bych se, že on určitě pečlivě dodrží i šestinedělí.

Francouz, ale především lékař!

Tak či tak jsem ho měla ráda...

*****

Svatba nakonec dopadla tak, že to lépe nešlo.

Spokojenost byla na všech stranách. Marcelovi a moji rodiče se poznali až před kostelem, ale nevadilo jim to – beztak si nemohli o ničem popovídat bez tlumočení. Moji rodiče neznali francouzsky a Marcelovi slyšeli češtinu vůbec prvně v životě, ale nevadilo to nikomu.

Farář nejprve kázal latinsky, což překladač zvládl, ale rozuměli jsme mu jen já, Marcel a svědci – Virtuálové. Naštěstí pak přešel na češtinu, což vyřadilo jen Marcelovy rodiče, jenže ti i tak zhruba věděli, o čem se jedná. Ve Francii jsou naštěstí ty obřady podobné našim, takže si je každý správně domyslí, i kdyby byly kázány hotentotštinou.

Marcel i já jsme na předepsané otázky odpovídali dvojjazyčně, česky i francouzsky, aby nikdo nepotřeboval tlumočníka a všichni byli spokojení.

Nakonec – i první manželské políbení chutná jinak než za svobodna. Chybí příchuť zakázaného ovoce... ale i tak jsem si vychutnala jeho novost.

Manželka, paní Kateřina d'Avignyová. Nebo d'Avigny? Teď jsem si snad mohla ještě vybrat, ale jen do chvíle, než to zapíší do matriky. Pak už to bude černé na bílém. Vybrala

jsem si nakonec tvar na ***-ová,*** jsem přece Češka! Marcelovi to bylo jedno, české přechylování ho nechalo neutrálního, neměl s tím nejmenší problém.

On se přece přechylovat nebude – tak co!

Lili, Miss Katty, Ferdinand a Kou-džu hlídkovali na příjezdových silnicích, aby se v žádném případě nemohlo objevit auto plné policejních goril, takže jsme se mohli bezstarostně přemístit do nepříliš vzdálené vsi do domku našich rodičů.

Tam pokračovala svatební hostina, připravená našimi roboty (o kterých jsme to věděli jen já s Marcelem a oba svědkové Virtuálové).

Zábava pokračovala až pozdě do noci.

Brzy jsem tykala francouzsky Marcelovým rodičům, zatímco Marcel si tykal česky s našimi, zkrátka pohoda. Tady hlídal příjezdové cesty jen pan Kou-džu s Ferdinandem – Vojtěchovi to nedělalo nejmenší problémy, hostiny se ostatně účastnil v těle miss Katty, která s Lili obsadily kuchyni. Neznalí, hlavně naši i Marcelovi rodiče, najisto předpokládali, že kuchařky ochutnaly od všeho, takže jim nebylo podezřelé, že s námi nejedí. Marcel dovezl francouzská vína, která jsem si na jeho naléhání musela odpustit, aby si je tím více užili naši rodiče z obou stran.

Šampaňské vnutili Marcelovi rodiče i miss Katty a Lili. Nechtěli jsme je zklamat, obě se tedy napily, ale bylo to jen lehké šampaňské, potom jim jen vypláchneme silikonový žaludek, Vojtěch měl v letadle nějaké dezinfekční tabletky, odstraňující zápach, snad to postačí. Napadlo mě kacířsky, že Lili šampaňské neznehodnotí, takže by je mohla potají vrátit zpět do poháru a já je stejně tajně ochutnat, až se Marcel nebude dívat, ale rychle jsem si to rozmyslela. Marcelovi nic za zády dělat nebudu. Důvěra je důvěra, jak říkají Japonci, kredit se snadno ztratí – a pár kapek šampaňského za to nestojí.

Shodli jsme se i v bujarém zpěvu. Zajímavé byly zpěvy sladké Francie, které jsme zpívali dvojjazyčně – Francouzi v originále, Češi v překladu. Mozart to prý kdysi báječně vystihl tvrzením, že jedině ve zpěvu je něco takového možné. Měl pravdu.

Jazykově ještě bohatším pak bylo pár ruských písní, které jsme zpívali dokonce trojjazyčně – francouzsky, česky i rusky. S rodiči jsem se poctivě držela češtiny, ale jako Lili jsme s miss Katty zpívaly rusky. Podotýkám, byl to spontánní zpěv, bez překladačů! Katty měla velice příjemný alt a s údivem jsem objevila, že i Lili má docela měkký hlas. Nu což, k zábavě se to hodilo, patřilo to do ní.

Teprve k ránu zábava skončila – a nastalo loučení. Na jak dlouho?

Felix měl pilotovat kaičen-speciál do Francie s Marcelovými rodiči, my dva jsme se vypravili zpátky do Somálska, pilotovat nám měl pan Kou-džu. Vojtěch nás měl navíc jako vždycky jistit shora.

Marcelovi rodiče si před loučením vyjednali návštěvu Čech – chtěli ji zvládnout v létě autem a naopak srdečně pozvali naše na pravé francouzské vinobraní. Naši nedokázali odmítnout, i když se toho máma trochu obávala.

„Hele, mami," utěšovala jsem ji. „Táta přece řídí dobře a kdyby si na to netroufal, odvezeme vás tam letadlem."

„Nemyslíš nějak vysoko?" snažila se mě udržet při zemi.

„Víš přece, že si je můžeme vypůjčit kdykoliv potřebujeme."

„Tisíckrát radši bych jezdila za vámi někam blíž!" vzdychla si máma.

„Až to půjde, najdeme si něco nablízku," slibovala jsem jí.

Kdy to ale bude?

To bylo zatím ve hvězdách...

*****

Návrat amerických expedičních sborů do vlasti, vynucený okolnostmi, byl ze všeho nejvíce podobný návratu zmoklých slepic.

Vojtěch jim na většině míst vyjednal příměří, takže na ústupu nemuseli v palbě odnášet padlé a raněné, ale ani pak to nebyl triumfální návrat vítězů. Podmínky příměří stanovily, že na místě zůstanou nepoškozená letadla a tanky. K dopravě do přístavů jim měly stačit automobily a vrtulníky, ale na lodě měli vojáci nastoupit jen s příručními zavazadly a osobními zbraněmi, ostatní materiál měli nechat na místě jako náhradu škod.

S americkými veliteli bylo jednání snadné, dostali rozkaz uposlechnout vyjednavače a pokud možno se omezit na minimalizaci vlastních ztrát. Horší vyjednávání bylo se zástupci místních ozbrojenců. Bylo mnohem těžší držet je na uzdě. Domorodci za vyjednavače uznávali jakž takž Číňany a Japonce, naštěstí měl Vojtěch těchto robotů dostatek a zvládal všechny souběžně. Ani to nebyla procházka růžovou zahradou. Než některé horkokrevné domorodce zvládl, přišel o šest rozstřílených robotů, nicméně vytrval a vyjednávání dovedl do úspěšného závěru. Bez něho by mírové narovnání jistě proběhlo pomaleji a bolestněji.

Na všech místech vyjednal podmínky příměří přibližně stejně. Odchod okupačních vojsk nebyl bez problémů, nicméně skončil úspěchem.

A svět mu za to ani nepoděkoval...

*****

Součástí mírových podmínek byly válečné reparace. Americká strana na ně nepřistoupila a za současných podmínek by byly tak jako tak nereálné, Vojtěch o nich radši ani nejednal. Namísto toho navrhl poškozeným neobvyklý způsob válečných náhrad. Každý občan včetně starců a nemluvňat dostal jako odškodnění mobilní telefon, očividně odvozený od hodinek ***šintei.*** Tím jsem od začátku znala výrobce – pocházely z Továren Virtuálů. Proto jely poslední dobou všechny provozy naplno! ***Šintei-mobily*** byly univerzálnější než mobily jiných značek. Umožňovaly telefonovat, fotografovat, přehrávat hudbu, číst knihy a nádavkem ukazovaly čas, jenže v nich byla z počátku jako v peněžence i slušná suma peněz. Rada starších to chystala již delší dobu, ale aby to mělo smysl, aby bylo možné za virtuální peníze nakupovat skutečné zboží, musel to zboží někdo do válkou zničených zemí dovézt.

A první lodě s potravinami připluly, odkud je málokdo čekal – totiž ze Somálska. Donedávna hladová země dnes poskytovala potravinovou pomoc, na jakou se nezmohly ani nejvyspělejší státy světa. Ale co víc – poskytla ji tak spravedlivě, jako dosud nikdy.

Dar byl pro všechny ukrytý v ***šintei,*** kde byla na začátku u všech stejná suma, aby si každý mohl koupit, co potřeboval. Potraviny se nerozdávaly, ale kupovaly, což snížilo příležitost rozkrást je. Při podobných příležitostech se to všude hemží šizuňky, slétajícími se jako vosy na med, tady to najednou nešlo. Obchodníci za potraviny normálně platili, lidé si je stejně spořádaně kupovali. Nikdo neměl zpočátku přebytek peněz, aby mohl skoupit víc než sám potřeboval, ale všichni měli dost, aby netrpěli hlady. A protože se tak dalo platit cokoliv, rozběhla se na tomto základě i místní tržiště.

Platilo se tak, že kupující naťukal místo telefonního čísla požadovanou sumu, přiblížil svůj mobil ke stejnému mobilu prodavače a stiskl odesílací tlačítko. Na obou mobilech se zobrazila přesouvaná částka, kterou museli oba potvrdit. Kupující pak musel místo hesla přiložit mobil objektivem ke svému oku. Nepatrný červený záblesk signalizoval skenování oční duhovky a teprve tím byla platba dokončena. Dalo se tak platit kdykoliv a kdekoliv, podmínkou bylo, aby měli všichni stejné mobily ***šintei***.

Nebyl to neřešitelný problém. Na první lodi s potravinovou pomocí byly kromě jiného zboží i veliké kontejnery peněžních mobilů. Dostalo se na všechny, od kojenců po starce. Za malé děti platili rodiče, ale potvrdit platbu museli očima svých dětí. Mohli to obejít převodem peněz do mobilů rodičů, ale u těch nezodpovědných, schopných propít vlastním dětem poslední kaši, se to dalo poměrně snadno zablokovat.

Šintei se musely nejprve každému majiteli přizpůsobit, což zařizovaly místní úřady při jejich přidělování. Brzy se ale ukázalo, že ***šintei*** jsou proti švindlování odolnější, než si někteří úředníci mysleli. Brzy například zjistili, že nemohou přidělit nové šintei tomu, kdo již jedno má. Každé na takový pokus odpovědělo rozzlobeným pištěním a kdo to jednou zkusil, podruhé si to raději rozmyslel. Šintei se dalo podruhé vydat jen tomu, kdo o první přišel při nějaké nehodě.

Našli se samozřejmě vykukové, kteří utratili peníze, pak šintei úmyslně zničili a šli si pro nové, ale byli zklamáni. Proces přizpůsobení sice v tomto případě proběhl, ale na novém ***šintei*** bylo jen tolik peněz, kolik jich bylo na starém v okamžiku jeho zničení.

Že by si to šintei nějak mezi sebou sdělily?

To se ovšem brzy rozkřiklo a pak už to nikdo zbytečně nezkoušel.

Úplně ztratily smysl krádeže. Podivné peněženky neposlechly nikoho jiného než majitele. Mohly sloužit i jako průkaz – na příkaz ukázaly jméno a podobenku majitele, ale bez potvrzení skenerem majitelova oka se platit nedalo a zloději tak vyšli naprázdno.

Bylo to nezvyklé, pravda. Dosavadní papírové peníze a mince byly pro běžné platby jednodušší. Výhodou virtuálních peněz ale bylo, že se peněžní mobil nedal ukrást. A když, nepřinesl zloději žádný užitek.

Velké obchody si mohly zakoupit inteligentní pokladny, které spočítaly cenu zboží a umožnily platbu peněžním mobilem, ale starší pokladny nebylo nutné vyhazovat – částky počítala pokladna a převody peněz zajistily ***šintei***.

Šintei, japonsky dárek, se tak stal významnou pomocí zemím zničeným válkou. Na počátku přinesl okamžitou potravinovou pomoc, ale současně se lidem dostal do rukou velice užitečný přístroj. Proti bankovním platebním kartám byly ***šintei*** chytřejší a navíc pracovaly zdánlivě bez peněžních ústavů a bez poplatků. Úplně tady chyběly – banky. Kdo si pozorněji přečetl návod, rovněž ukrytý uvnitř ***šintei***, s údivem zjistil, že si pomocí šintei může peníze i vypůjčit. Půjčky nebyly na rozdíl od bankovních zatíženy lichvou, neboli úrokem, takže byly výhodné, ale na druhé straně se šintei nedaly oklamat, do splacení půjčky již žádnou další neumožnily a splátky si samy strhávaly tak, aby majitele neuvedly do nouze, ale neumožnily mu ani život na dluh.

Jediní, kdo měli důvod na ***šintei*** nadávat, byli voldemorti – bankéři.

Náhle je nikdo nepotřeboval. Banky, které přežily válku, tak v zemích ***postižených*** peněžními službami ***šintei*** jedna po druhé krachovaly a bankéři z nich houfně prchali. Nepomohly ani intervence Mezinárodního měnového fondu, navíc těžce zdecimovaného ztrátou vrcholných voldemortích špiček během trestání ***Somálského horroru***.

A to byla vlastně další významná pomoc postiženým zemím.

Šintei hospodářství velice rychle zkonsolidovaly. Protože se obešly bez bank, neumožňovaly bankovní hazardní hry, zlodějny ani tunelování. Ani Mezinárodnímu měnovému fondu nedovolily rozvrátit hospodářství, jak to často pod záminkou pomoci dělá. Nabídky na zdánlivě výhodné půjčky, jenže vždy podmiňované rozsáhlými ústupky, země prostě odmítly s tím, že je vlastně ani nepotřebují.

To bychom potřebovali i my v Čechách!

Kromě zemí rozvrácených Američany, kde šintei jako první pomohly obnovit prosperitu, na tento peněžní způsob brzy přešlo i Somálsko. Vznikla tím sice menší roztržka s velkou Čínou, neboť šintei rychle odlákaly klienty velkých čínských bank, ale zažehnala se odškodněním pod podmínkou, že prodají budovy a odejdou – nové klienty tu beztak neseženou. Somálsko ale dál uznávalo jüany centrální Číny. Číňanům, kteří přicestovali do Somálska na krátkou návštěvu, je celníci vyměnili za shodně nabitý šintei, kterým po dobu zdejšího pobytu platili a když Somálsko opouštěli, převedli si hotovost ze šintei zpět na normální papírové jüany. Přístroj jim zůstal – i prázdný jim mohl sloužit jako hodinky, mobilní telefon, fotoaparát, hudební přehrávač, internetový prohlížeč, elektronická kniha a vodovzdorná videokamera a dal se v nouzi používat i jako malý počítač. Napájení teplem ruky nepotřebovalo vyměňovat baterie ani dobíjet akumulátory.

„Teď jich budeme potřebovat osmdesát milionů pro Japonsko," vzdychl si Vojtěch v těle pana Kou-džu.

„Obávám se, že se na Japonsko hned tak nedostane," opravila jsem ho. „Mnohem dříve jich budeme potřebovat tři sta milionů pro Spojené státy."

„Pokud to neodmítnou..." sýčkoval Vojtěch-Kou-džu.

„...a ještě je k tomu budeme muset dokopat, protože jsou pitomí..." dokončila jsem.

„Pokud nejsou pitomější, než si myslíš!" pokyvoval hlavou, jako kdyby byl živý.

„Pitomější už snad ani být nemohou!" řekla jsem rázně.

„Optimistko!" zasmál se smutně.

Bohužel měl pravdu...

*****

Včas nám, opět bohužel, nedošlo, k jakému průšvihu se schyluje.

Hospodářství Spojených států se sypalo jako socha z písku. Manažeři dávno vyvezli všechny továrny, které ještě za něco stály, do zemí s levnou otrockou prací a do daňových rájů. Integrované obvody byly už jen Made in Hong Kong, Made in Tai-wan, nebo rovnou Made in China.

Vojtěchův novější operační systém nahradil Windowsy nejen ve světě, ale i ve Státech. Firma Microsoft utrpěla bankrot, když se pokusila dosáhnout soudního zákazu pro údajné plagiátorství, které u soudu nedokázala. Naopak jakýsi hacker rozšifroval před soudem kus windowsího kódu, kde byl místo instrukcí průhledně zašifrovaný nápis „*ukradeno Microsoftem",* takže bylo zřejmé, kdo od koho kopíroval. Billy Gatesovi definitivně zlomilo vaz, když soud naopak zakázal distribuci jeho Windowsů a soudní výlohy, které musel zaplatit, dosáhly astronomické výše. Spolu s krachem bank s aktivy firmy to znamenalo konec systému, který tolik desetiletí kraloval světu počítačů.

Největší vlastenci to teatrálně oplakali, ale svět se nezastavil.

Měla jsem podezření, že hacker, který rozmetal žalobu Microsoftu, byl Vojtěch, ale důkazy jsem neměla, byl to jen můj dohad a nezbylo mi, než to pustit z hlavy. Nakonec – Vojtěch by tím chránil svůj vlastní systém, na tom snad nebylo nic špatného.

Děly se ještě horší věci. Například návrat statisíců vojáků z prohraných vojenských misí ve světě... Vraceli se psychicky strhaní, jak je v poslední době pronásledovala smrtka, ale byli to také zabijáci, zvyklí považovat smrt kolem sebe za normální a nedokázali se toho zbavit ani doma...

Nebyla pro ně práce ani podpora.

Americké dolary ve světě přijímali už jen naivkové, pevně věřící, že se dolar přece musí jednou vzpamatovat – anebo satrapové Američanů, kterým nezbývalo než vydržet do hořkého konce. Americké zboží nikoho nelákalo. Zatímco Evropa přece jen na poslední

chvíli rozvinula výrobu elektro-hybridních automobilů, americká auta s vysokou spotřebou benzínu byla v Evropě neprodejná. Evropská auta se nedala vyvážet do Ameriky, bránily tomu zase bezcenné dolary. Byl to začarovaný kruh nebo kruh bludný, ze kterého nebylo úniku?

Nejprve se položily všechny zbývající banky – a pak už nic neudrželo nad vodou podniky, na bankách zcela závislé.

V této chvíli se na stránkách jakž-takž fungujícího internetu, byť na mnoha místech fungujícího jen sporadicky, objevila nová iniciativa skupiny hackerů **Svobodu světu.**

Oznamte, kdy přijmete naše vyjednavače!

Odkoupíme Spojené státy Americké!

Dnes ještě za dobrou cenu!

*****

Tentokrát se už nesmál nikdo.

Vypadalo to ztřeštěně, ale skupina hackerů ***Svobodu světu*** nežertovala ani dřív, takže se to nedalo spláchnout jako nemístný vtip několika nezralých puberťáků. Rozvrácená armáda, soudnictví, ze všech stran bankroty, jen narychlo zvolený president, jehož regulérní zvolení zpochybňovala více než polovina národa, to nebyla silná výchozí pozice do případného vyjednávání.

Vláda Spojených států nakonec nevydržela tlak a president, sledovaný mnoha televizními kamerami osobně vložil do nabízeného formuláře na doposud pronásledované stránce první vážně míněné oznámení.

„President a vláda Spojených států mohou od této chvíle jednat v Bílém domě o čemkoliv. Sdělte, kdy se dostaví vaši vyjednavači."

Internetová obrazovka blikla. Pod nabídkou, napsanou presidentem, se skoro okamžitě objevila odpověď.

„Přistáváme v parku před Bílým domem. Nepřibližujte se k našemu letadlu, ať nedojde k úrazu!"

Několik kameramanů se vrhlo k nejbližším oknům, kterými bylo vidět do parku. Právě včas, aby mohli natočit přistání miniaturního tryskového letadla. My, co jsme to sledovali v přímém přenosu v Somálsku, jsme ihned poznali typ kaičen-piko, věděli jsme, že uvnitř je Vojtěchův robot, ale samotné nás poněkud zarazilo, když se letoun zastavil a otevřela se jeho kabina.

Ačkoliv byly Spojené státy v rozkladu, mnohé věci ještě ze setrvačnosti fungovaly. Jednou z těchto institucí bylo několik televizních stanic, jejichž kameramani se teď tlačili u oken, aby zachytili přílet vyjednavačů skupiny ***Svobodu světu.***

Protože to, co spatřili – a s nimi asi milion lidí, kterým ještě fungovaly televizory – opravdu stálo za to.

Z miniaturního letadla, které dosedlo na pečlivě sestříhanou trávu udržovaného parku, se zvolna, beze spěchu vztyčila postava člověka. Pokud to ovšem byl člověk. Dalo se o tom úspěšně pochybovat od prvního pohledu. Proporce těla měl jakž takž lidské, ale jeho hlava lidská nebyla. Miliony lidí u televizorů vydechly úžasem nebo zděšením – jak kdo.

Tři oči místo dvou – a brčálově zelená kůže ho na první pohled a zcela bezpečně od lidí odlišovaly. Ani jeho nos nebyl lidský. S nosními dírkami vytočenými dopředu se spíš podobal krátkému chobotu tapírů.

Ne – tohle přece nebyl člověk!

*****

Poker face

První, co mě okamžitě napadlo, bylo oťuknout spojení s Vojtěchem.

„To jsi vážně ty?“ zeptala jsem se ho rychle. „Proboha – proč?“

Byl na mě pořád zavěšený, takže mi odpověděl obratem, jenže z jeho protiotázky čišel sarkasmus a ironie.

„Kdo jiný by to asi tak mohl být?“

„Já vím, že ty můžeš!“ vzdychla jsem si. „Ale nač takové divadlo?“

„Protože vím co dělám!“ odvětil, ale moc mi tím neřekl.

„Věřím ti, že víš co děláš. Ale proč?“ opakovala jsem už po třetí.

„Protože s nimi chci opravdu jednat,“ odvětil. „A nepotřebuji, aby do mě nějaký splašený pistolník vysypal plný zásobník snajperské pušky. Ani nevím, kolik těch rambů na mě zrovna teď míří.“

„Myslíš, že takhle jsi bezpečnější? Co když je to naopak?“

„Bezpečný nejsem tak jako tak, ale to nerozhoduje,“ řekl. „Vždycky je riziko, že někomu naproti mně lupnou nervy. Jen to chci minimalizovat.“

„Ale proč zrovna takhle?“

„Prostě jsem jim musel ukázat, že nejsem splašený puberťák, který jim rozšlápl pár bábovičeк, zabil jejich milovaného presidenta a spoustu dalších vynikajících vlastenců a teď nad nimi přišel triumfovat,“ odvětil. „V jejich očích by to zasluhovalo leda pár kulek a kdo ví, kolik pitomců, kteří všude kolem drží snajperské pušky, se může rozhodnout stát se spasiteli lidstva? Jenže když přijdu takhle... oni zkrátka musí pochopit, že není hanba prohrát se silnějším protivníkem. Kdyby věděli, že je porazila parta složená ze tří lidí a jednoho mrtvého, navíc z těch tří jedna žena, nejednali by ani minutu. To oni potřebují dojem, že proti nim stojí neznámá síla, schopná toho, co oni nejsou schopní ani pochopit, natož aby se tomu postavili. Jedině tak se mnou budou jednat a přistoupí na cokoliv, co jim zajistí přežití.“

„Stejně to jednou praskne!“ varovala jsem ho. „Hraješ si na bubáka z vesmíru, ale až se lidé dozvědí pravdu, oddychnou si – a začnou na tebe zvysoka kašlat!“

„Jenže do té doby se nám podaří svět zkonsolidovat. Pak se tomu lidé zasmějí, ale teď – teď opravdu hrozí bouře nespokojenosti a násilí. A my to chceme zastavit, dřív než to vypukne!“

„Dobře,“ zchladla jsem trochu. „Už na tebe nebudu naléhat. Přesvědčil jsi mě, máš asi pravdu a víš co děláš. Tak tedy – hodně štěstí!“

„Díky, Katuško!“ pocítila jsem jeho ulehčený úsměv. „Ani nevíš, jak jsi mi pomohla!“

Ne, nebyl nervózní, jako my. Nemohlo se mu přece nic stát. Ale pokud měl snahu ty proti sobě ohromit, povedlo se mu to dokonale. Ohromil i nás – a to jsme věděli, odkud vítr fouká! Na druhou stranu mě potěšilo, že pořád ještě stál o mé mínění. Asi měl dobrý důvod nesdělovat mi všechno, ostatně jsem mu už dávno dokázala, že nevyslepičím jen to, co nevím, v tom jsem se mohla čertit jen na sebe, ale – neodbyl mě.

Napadlo mě, jestli také tak překvapil Učitele. Nebo to s ním předem projednal? Měl přece výhrady i k němu. Učitel byl až příliš opatrný. Možná to bylo dobře, neboť neudělal žádnou zbrklost a jen díky tomu jsme dnes Virtuálové. Ale dobře jsem si pamatovala Vojtinovu odpověď na mou otázku, zda se s Učitelem radil o stavbě robotů.

„*Neřekl jsem mu to. Mohl by mě zavázat slibem, že se o to nebudu ani pokoušet...*“

Takže – spíš ne. Vážně by mě zajímalo, co všechno podnikl, že o tom na světě ví jen on sám. A jestli nemá střípek pravdy pan Jamanami Kacuie, když tvrdí, že se už příliš vzdálil lidské podstatě. Nemohla jsem se utěšovat, že se v něm dokonale vyznám. To teď o něm nemohl tvrdit nikdo na světě.

A kdo ví, zda to ví aspoň on sám...

*****

Vojtěch měl nejspíš pravdu. Kdyby přišel vyjednávat kdokoliv z nás, nebral by ho nikdo z přítomných vážně. Hackeři přece nemohou nic vědět. Na takové vyjednávání má přijít větší tým expertů, ne parta puberťáků.

Jediný pohled na Vojtěcha ale všem zapnul výstražná světla. Pozor! Tohle snad nemůže být nezodpovědný puberťák! Vyjednavač pozemských hackerů není člověk! Nikdo neví, odkud přichází! Jeho letadlo sice vypadá skoro pozemsky, ale žádný expert ten typ nikdy neviděl a nezná. Přiletěl snad z vesmíru? Ale kdy? Odkud? Jak to, že si nikdo na světě nevšiml přilétající kosmické lodi? Kolik takových monster vlastně na Zemi je? Co s námi lidmi zamýšlejí? Nejsou nám nakonec nebezpeční?

Tisíce otázek viselo ve vzduchu – a nikdo na ně neznal odpovědi.

Jsou tyhle bytosti – titul člověk jim očividně nepříslušel – nebezpečné? Vyslanec se sice tvářil pokojně – ano, ale co když se jen přetvařuje a zatím se živí lidskou krví? A nezabíjel nakonec ty nebohé politiky on? Třeba stačí, aby něco zapnul, rozplyne se do neviditelnosti – a Bůh chraň jeho oběti!

Co s námi tyto bytosti zamýšlejí? Jistě, to se teprve ukáže, ale pokud to není nic dobrého... Můžeme se jim bránit, když se tak překvapivě objevily?

A kolik jich vlastně na Zemi je? Jeden? Těžko. Civilizace, která pošle do vesmíru na průzkum neznámých světů jedince, bude buď neuvěřitelně sebejistá, anebo neuvěřitelně lehkomyslná. Takže jich je víc, ale kolik? Pět? Dvacet? Kolik monster může tvořit posádku jedné kosmické lodě – kterou také ještě nikdo neviděl?

Jak jsou vůbec na Zemi dlouho? Něco by mohli vědět hackeři, znají se s návštěvníky delší dobu, ale – cožpak vědí, jak dlouho nás tyhle bytosti pozorovaly, než se pokusily o kontakt? A ke všemu s tak nepravděpodobnou skupinou lidí! Hackeři jako představitelé lidstva – to zní jako špatný vtip!

Buď jak buď, ty bytosti jsou tady a lidé s nimi chtě nechtě musí jednat. Ale co vlastně chtějí? Opravdu zamýšlejí odkoupit Spojené státy Americké? Čím by za ně, probůh, chtěly zaplatit?

Podivného tvora dovedli k presidentovi, zvolenému narychlo, navíc ve zpochybňovaných volbách. Přes všechny výhrady v této chvíli ztělesňoval tři sta milionů občanů Spojených států. Nikdo se ani neptal, za kolik milionů lidí jedná ta třioká příšera – to teď bylo zcela vedlejší. Nemusela zastupovat nikoho než sebe – a možná posádku hvězdné lodi, která ji přivezla, nebo partu pubertálních hackerů, kterou si zvolila za první partnery. Důležité je něco úplně jiného.

Copak asi od lidí chce?

„*Can you speak english*?“ položil president Spojených států první otázku.

„*I can speak about one hundred of Earth languages*,“ zněla první odpověď.

Na otázku, zda umí anglicky, vetřelec odpověděl, že zná něco kolem stovky pozemských jazyků.

„Ale nebudeme se přece bavit japonsky nebo malajsky, ne?“ dodal.

„Co od nás vlastně očekáváte?“ zeptal se tedy president.

„Kapitulaci," odvětila klidně příšera. Zdálo se, že se nebude zdržovat pošetilými otázkami, kdo koho zastupuje. Není to jedno? I sama představuje Sílu s velkým **S,** vzbuzující respekt všech, od kameramanů pěti či šesti jakž takž fungujících televizí, po presidenta, sedícího proti ní.

Slovo ***kapitulace*** ale bylo příliš silné, ačkoliv je vyslovila tak netečně. Že by tak snadno přijímala kapitulace i od jiných bytostí než od lidí?

„Pokud vím, nevyhlásili jste nám válku!" odvětil dotčeně president.

„To ani nechtějte!" zněla pohotová odpověď. „Nedovedete si to ani představit. Ale nebude to třeba, už teď nás přece uznáváte."

„Uznáváme vaši existenci," namítl suše president. „Uznáváme jisté, ne zcela obvyklé vlastnosti. Ale nevím, proč vás uznávat za vítěze."

„Protože ***jsme*** vítězi," odvětila bytost. „Odehnali jsme z celého světa vaše armády na vaše území a vyměnili jsme vaši vládu. Také vy jste tady na místě vašeho předchůdce. Co ještě potřebujete jako důkaz?"

„Nebojovali jste s námi v čestné válce, kterou byste vyhráli!" namítl president.

„A čemu říkáte čestná válka?" opáčila bytost. „Žádná vaše válka nebyla čestná. Mám se vám snad postavit v boxu? Radím vám dobře, nezkoušejte to, první ranou bych vám přelámal všechny kosti. Nevíte, co mám v sobě, jen vám naznačím, že to nejsou křehké kosti na bázi vápníku! Nebo byste raději volil souboj na kolty? Ani to by nebylo rovné, mám stokrát rychlejší postřeh než vy lidé. Jakou válku mi tedy navrhujete? Považujete zřejmě za čestné, abych se holýma rukama postavil proti pluku vašich skvělých střelců s puškami, podporovaných helikoptérami a tanky? To jediné považujete za čestný boj? Promiňte mi mou upřímnost, ale žádnou vaši válku nepovažuji za čestnou! Kdoví zda vůbec víte, co je to čest!"

„Ale to je urážka!" vyskočil president.

„To je upřímnost," zůstal klidně sedět vetřelec. „Vedete jednu válku za druhou, ale kdy jste ji naposledy čestně vyhlásili? Při vyhlášení nezávislosti na Británii? Znám vaše dějiny, ale nic jiného mě nenapadá. Tehdy snad... ale od té doby... chcete mi snad tvrdit, že jste jiné války zahájili čestně? Anebo jste důvody k nim od začátku do konce vylhali?"

„Několikrát už nás naši protivníci napadli!" ohradil se president. „Museli jsme se jim pak bránit!"

„Myslíte ten podvod s Lusitánií za první světové války, kdy jste poslali přes německá varování loď doprostřed námořního bitevního pole u Anglie?" odvětil vetřelec. „Nebo Japonce, kteří vás za druhé světové války napadli, když jste jim proti předchozím dohodám a podepsaným smlouvám odepřeli dodávky surovin? Netvrdím, že se Japonci a Němci chovali čestně, ale ani vy o cti nemluvte. Zejména díky posledním vylhaným válkám, vedeným chemickými jedy proti civilistům. Kdy jste vyhlásili válku Somálsku, Iráku, Afghánistánu? Chcete tvrdit, že vás všichni napadli? Lžete, pane presidente! Vím o tisíci a jedné podlosti vašich předchůdců a nezbylo mi nic jiného než souhlasit, aby byly ztrestány smrtí!"

„Vy jste zabíjel naše lidi!" opět vyskočil president.

„Ano, pár tisíc jsem jich zabil i já," připustil vetřelec. „Spravedlnost si to žádala!"

„Jakápak spravedlnost?" kohoutil se president. „Co vám po tom bylo?"

„Vy byste nežádal spravedlnost, kdyby někdo vyvraždil dvacet milionů Američanů od Kalifornie přes Texas až po Floridu?"

„Vy snad takový hrůzný zločin chystáte?" zbledl president.

„Ne,“ odvětil suše vetřelec. „Ale vy jste takový hrůzný zločin spáchali. Je spravedlivé ponechat to bez trestu? To prostě neobhájíte!“

„Takže jste povraždil tisíce našich nejlepších lidí na nejvyšších místech a budete nám tu mluvit o cti?“ vybuchl opět president.

„Ne. Jen jsem poslal ke dnu námořní flotilu, která ten hrůzný zločin na Somálcích provedla. Ale i to mi lidé, se kterými se přátelím, vyčítali jako přehnané, ačkoliv to podle mě bylo spravedlivé. Vaše lidi, zejména ty na nejvyšších místech, ale popravovali lidé, ne já. Jen jsem jim to umožnil. Nechal jsem je sestavit soud, vynášet rozsudky a provádět je. Nepřipadaly mi ale nespravedlivé, naopak.“

„Chcete nám snad tvrdit, že ty záhadné vraždy vykonávali lidé?“

„Žádné vraždy!“ řekl vetřelec ledově. „Popravám po řádně vynesených rozsudcích přece ani vy zásadně neříkáte vraždy!“

„Ale to přece nebyly a nemohly být řádné soudy!“ namítal president.

„Že ne?“ sehrál vetřelec údiv. „Odepřeli jsme jim obhajobu, advokáty, nebo jsme z nich snad vytloukli přiznání mučením, jako vy? Vy vězníte lidi desetiletí bez soudu, my ne!“

President se prudce nadechl, ale pak pomalu vydechl a nic neřekl. Jeho protest by neměl smysl. Po amerických mučírnách, nechvalně proslulé Abú-Ghraib a věznění bez soudu na Guantánamu se dá americká justice jen těžko obhajovat, pokud nemá dotyčný moc nepustit protivníky ke slovu anebo je jednoduše rovnou umlčet.

„Kapitulace je ale příliš silné slovo,“ řekl raději. „Co si vlastně pod ní představujete? Mělo se snad jednat o něčem úplně jiném!“

„Mělo se jednat o odkoupení Spojených států,“ přikývl vetřelec. „Na to jste předem přikývli. Je to totéž co kapitulace, jen ne tak nespravedlivá, jak si ji představujete.“

„Co chcete vlastně od nás odkoupit?“

„To, s čím neumíte zacházet,“ řekl vetřelec. „Odkoupíme vaše peníze.“

„Poslyšte, tvrdit nám, že zrovna my neumíme zacházet s penězi... to snad nemůžete myslet vážně! To jsou hodně silná slova! Jak chcete odkoupit naše peníze? A co nám za ně chcete nabídnout?“

„Jiné peníze,“ řekl Vojtěch. „Řekněme, že naše. Víte dobře, že s penězi zacházet neumíte, jen si to nedokážete přiznat! Vaše banky přece způsobily světovou finanční krizi, nedůvěryhodnost dolaru a pád vašeho finančního systému. Možná vás zachráníme před úplným krachem, bolestivějším než by byla kapitulace ve válce.“

„Takže nám chcete vnutit měnovou reformu, chápu to dobře?“

„Přesně tak,“ přikývl Vojtěch. „Vyměníme vaše peníze za naše a budeme je řídit tak, aby už nemohla nastat žádná další krize.“

„A umíte to vůbec?“ vyhrkl.

„To je otázka důvěry,“ řekl Vojtěch. „Vaši občané nám budou věřit jistě více než vám.“

„Ale co bude s našimi bankami?“ staral se president.

„Prostě nám je vydáte,“ řekl Vojtěch. „Proto tomu říkám kapitulace.“

„Tomu se dá spíš říkat loupež za bílého dne!“ nesouhlasil president.

„Můžete si to nazývat, jak chcete,“ souhlasil Vojtěch. „Vydáte-li peníze, vydáte i vaše banky. Budovy vám ponecháme, ty nás nezajímají.“

„Budovy nám zůstanou? Jenže co s nimi bez peněz?“

„Budovy můžete upravit pro jiné využití, když vám peníze nebudou patřit,“ navrhl mu bezelstně Vojtěch.

„Ale to je nemožné!“ vyskočil president. „Bez peněz se přece nedá podnikat! To nás všechny úplně ožebračí!“

„Ne všechny a ne úplně,“ ujistil ho Vojtěch. „Peníze lidem vyměníme za naše, jen je nebudou mít v žádné bance. Nebudou pak už žádné banky potřebovat. Jen tu naši, ale o té nebudou prakticky ani vědět.“

„Pak ale budete na našich lidech vydělávat vy!“

„Nebudeme na nich vydělávat,“ opravil ho Vojtěch. „Vaše banky na nich vydělávaly tak nenasytně, až to vedlo k potopení systému. Naše banka na lidech vydělávat nebude, nemá to zapotřebí.“

„Prosím vás! Banka, která nevydělává? Taková neexistuje!“

„Zatím fungují tři v zemích, které jste museli vyklidit. Rozjeli jsme to tam a brzy doženeme ztráty, které jste jim způsobili. Proto ani nebyla řeč o reparacích za válečné škody, které byste jinak měli zaplatit. Vy teď beztak nemáte čím platit.“

„My? Pořád ještě máme dolarů, že nevíme co s nimi!“

„To je právě to!“ odvětil Vojtěch. „Máte dolarů, že nevíte co s nimi. On je totiž nikdo ani nechce. Za dolary se dnes nedá nic koupit, poslední dobou šly katastrofálně dolů.“

„Ještě pořád se za ně dá ve světě nakupovat!“

„Ve světě? Kdo může, zbavuje se jich. Sice se najdou naivky, které je přijímají, ale hrozí jim, že jim zůstane kupa bezcenných papírků. Kdo včas pochopil, že jdete ke dnu jako torpédovaný parník, dolary už dnes odmítá. A dobře dělá.“

„Jak ale chcete řešit dolary ve světě, když je chcete vzít nám?“

„Převezmeme je s vašimi závazky,“ souhlasil Vojtěch. „Ve světě je podle potřeby vyměníme za naši měnu, stabilnější než dolary.“

„To si tedy věříte! Jak chcete ustabilizovat útoky spekulantů?“

„Jednoduše,“ řekl Vojtěch. „Spekulovat se prostě nebude.“

„Chcete zakázat spekulace?“

„Nebudeme nic zakazovat,“ řekl Vojtěch. „Prostě je neumožníme. Naše banka nebude mít burzu, kde by se dalo spekulovat. Budeme jen spravovat lidem peníze. Nic víc.“

„Ale co když přece jen někdo...“

„To nebude naše starost,“ řekl Vojtěch. „Spekulovat může kdo chce, ale jinde. Naše banka spekulace neumožní. Nebude na nich vydělávat, ale ani prodělávat.“

„Ale jak máme vybírat daně, když chcete peníze spravovat vy?“ chytal se poslední záchranné otázky.

„Stejně jako to budou dělat vlády, které na naše peníze přistoupily. Dají nám podle svého rozpočtu požadavek na výběr peněz. My zajistíme, aby se tato zátěž mezi lidi rozdělila rovnoměrně. Banka bude lidem strhávat daně průběžně, podle toho, kolik si kdo vydělá. Po menších dávkách to nebolí, jako když se musí splatit daně za celý rok najednou.“

„Jak ale chcete řešit daňové úniky?“

„Žádné nebudou. Daně bude strhávat program, ten úniky neumožní.“

„Pak byste ale měli o našich daních přehled jen vy!“ namítl president. „Kdo nám zaručí, že vyberete jen co se má a nic si z toho neponecháte?“

„Můžeme vám dávat pro kontrolu vyúčtování,“ nabídl ospale Vojtěch. „Ale opakuji, bude to řídit program. Ten nemá zájem na zpronevěrách.“

„Program ne, ale co vy?“

„Když dostanete vyúčtování, můžete si dát vytvořit nezávislý kontrolní program a všechna data zkontrolovat. Ručím vám, že v nich žádnou chybu neobjevíte. Pochopte už,

jde nám o fungující finanční systém, ne abychom z lidí tahali peníze! Nejsme nenasytové, jako vaše banky! Máme zájem na stabilitě, ne na penězích.“

„A... a co když to někdo zfalšuje přímo v počítačích vaší banky?“

„Už jste slyšel, že by náš operační systém někdo hacknul? Že by pro něj vymyslel virus? Tvůrci Windowsů ho bezúspěšně zkoušeli dekódovat, ačkoliv to sami prohlašovali za porušování zákona. Neuspěli ani na běžných počítačích! Platební mobily mají odlišný hardware, tam je průnik ještě těžší. Hackerů se nebojíme!“

„Přestože jste sami parta hackerů?“ ušklíbl se.

„Právě proto!“

„Ale kdybychom vám nechali správu peněz i výběr daní, úplně byste nás ovládli!“

„Proto tomu říkám kapitulace,“ přikývl Vojtěch. „Podívejte se, chceme jednat o odkoupení vašich peněz. Zatím za dobrou cenu – umožníme vám přežít krizi. Můžete to odmítnout, pak vás necháme ve vaší žumpě vyhnít a později vás odkoupíme za horší cenu, neboť ta žumpa – vás nemine. Bude jen horší, ale bude to vaše chyba. Dnes ještě nechceme, abyste se vzdali vlády, příště už to chtít budeme. Položil jsem dnes na stůl nabídku. Berte nebo nechte ležet. V tom případě se otočím a odletím.“

„Pokud vás necháme odletět!“ zabručel někdo z davu.

„Ale to víte, že mě necháte odletět!“ řekl Vojtěch v těle nestvůry. „Vážně si myslíte, že mě můžete beztrestně rozstřílet nebo snad dokonce zajmout? Rozstřílet mě můžete, ale to mi neuškodí, neboť ve skutečnosti ani nemohu zemřít – ale to by bylo dlouhé povídání. A zajmout mě? To je ještě veselejší – chci vidět toho, kdo to zkusí! A kromě toho by po podrazu zákonitě přišla odveta. Asi nevíte, že dvacet mil odtud pluje váš raketový křižník Yaletown. Omylem navigačních přístrojů míří čtyřiadvacet těžkých protilodních raket na Bílý dům. Udělejte podraz – a až se usadí prach, začnou vás z trosek po kouskách opatrně dolovat lopatkami!“

„To by byl ale podraz od vás!“ vyhrkl president rozhořčeně.

„Nebyl. Záznam mých kamer usvědčí z podrazu vás,“ řeklo monstrum. „Zřejmě si neuvědomujete, že i když mé kamery zničíte, průběžně vysílané záznamy jsou v této chvíli dávno v bezpečí.“

„Vy tady tajně natáčíte?“ ušklíbl se president.

„Vy přece také,“ pokrčilo monstrum rameny. „Máte tu šest kamer, já jen tři. Naštěstí už znám vaše pojetí cti, proto si natáčím vlastní záznamy. Pak je nesestříhané odvysíláme, aby všichni viděli, jak to tu probíhalo. Vaše záznamy si můžete stříhat a upravovat jak chcete, nám budou lidé věřit víc, protože vás už také dávno znají.“

„To je zase vaše pojetí cti?“ ušklíbl se opět president.

„To je naprosto normální opatrnost,“ odvětil Vojtěch. „Myslíte si, že by bylo chytré přijít sem nezajištěný? Zejména když někteří z vás neuznávají pojem ***parlamentář***? Pane presidente, snažte se trochu krotit své bližní, aby ta ostuda byla aspoň menší! V čem jsem se podle vás zachoval nečestně?“

„Já jen, že jste tvrdil, že nemůžete zemřít, ale rozstřílet vás můžeme. Tady si přece protiřečíte! Lhát musíte umět!“

„Nesuďte mě podle sebe!“ odvětil Vojtěch. „Nelžu a neprotiřečím si, jen si to zatím neumíte představit a nechápete souvislosti. Nejsem člověk, dámy a pánové! Uvědomte si to už! Žijete příliš v zajetí jednoduchého lidského myšlení. Rozstřílet mi můžete jen jedno tělo ze šestnácti, zbývajících patnáct vám zařídí hromadnou kremaci a ještě vás před světem odhalí jako lháře. Doporučoval bych vám, když se vám něco nebude zdát, zeptejte se. I když některé věci leží mimo oblast vašeho chápání.“

„...odkud vlastně jste?“ neudržel se jeden z reportérů.

„Na některé otázky vám prostě neodpovím,“ obrátil se na něho Vojtěch. „Dovolte mi raději neodpovědět než lhát. Stačí vám to takhle?“

„Když to nejde jinak...“

„Nic jiného vám ani nezbývá. Jak to vypadá s mým návrhem? Berete nebo necháte ležet? Nebo chcete více času na rozmyšlenou? Uznávám vaše pomalejší myšlení, nebudu trvat na tom, abyste se rozhodli během setiny vteřiny, jak bych to dokázal já. Ale nebudu čekat rok, tolik času nemám.“

„Nechte nám tedy více času!“ přistoupil na to ochotně president.

„Tři dny?“ navrhl Vojtěch.

„Týden!“ licitoval ihned president.

„Dobře, počkám týden,“ nehádal se Vojtěch. „Kdybyste se ale dohodli dřív, nečekejte a zavolejte mě.“

„Jak?“

„Napište zde na libovolném počítači: ***Chceme vyjednávat*** – a přiletím.“

„To ale znamená, že nám vstupujete i do zdejších počítačů!“

„Vstupujeme. Netajíme se tím, jsme hackeři. Kterýkoliv počítač je pro nás čitelný jako otevřená kniha. Ale to už víte, tak se, prosím, tolik nedivte!“

„Ale jestli chcete přiletět... to musíme zařídit na velitelství letectva...“

„Nemusíte,“ řekl Vojtěch. „Až odletím, zeptejte se vašeho velitelství NORAD, jestli tam někdo viděl moje letadlo. A netrestejte je, kdyby se zapřísahali, že nic nemohlo ani přiletět, ani odletět. Mé letadlo je malé, ale co je důležitější, umí být neviditelné. Selektivně neviditelné. Třeba tak, že vy můj odlet uvidíte, ale hoši na NORAD ne.“

Vstal a obrátil se k východu. Nikdo se mu neodvážil vstoupit do cesty.

Respekt si zachoval.

*****

Já jsem v Bílém domě zůstala. Zprvu jsem se rozhlížela okem televizní kamery, ale když ji kameraman vypnul a otočil objektivem k zemi, zůstaly mi aspoň mikrofony. Výhodou všech procesorem řízených přístrojů je, že umožňují přístroj procesorem vypnout, ale také to jen simulovat. Kontrolky zhasnou, ale přístroj žije dál.

„Pánové, kdo nám udělal tu ostudu s vyhrožováním parlamentářovi?“ obrátil se na skupinu reportérů president přísným tónem i výrazem tváře.

Nikdo se neozval. Všichni zaraženě – nebo zarytě – mlčeli.

„To už nespadá pod pojem svoboda slova!“ hřměl president. „To už bylo porušení civilizovaných přístupů. Ať už se to víckrát nestane, nebo nechám viníka ze záznamů zjistit a seznámí se s paragrafem ***Poškozování zájmů USA v zahraničí***.“

Chvilku trapného ticha ukončil jeden reportér, který si dodal odvahy:

„Jaký byl váš dojem, pane presidente, z tohoto setkání?“

President chvíli přemýšlel.

„Zdá se, že jsme na osudové křižovatce,“ řekl potom. „Nemůžeme se tvářit, že se nás to nedotklo. Dotklo a jak se zdá, citelně. A může být hůř.“

„Přece jim neustoupíme!“

„Ustoupit nemáme kam,“ souhlasil president. „S dolarem bychom jim vydali všechno. Co by nám ještě zbývalo? Vláda či stát bez vlivu na daně a vlastní finance jsou bez nejmenšího vlivu. Přišli bychom o samostatnost.“

„Co nám vlastně mohou provést, když je odmítneme?“

„To nikdo neví," odvětil president. „Spoléhat se, že odtáhnou a nechají nás být, může být naivní. Ale co proti nim podniknout, aby to mělo účinek? Naše policie i tajné služby jsou bezradné a není divu, jestliže jejich protivník ovládá neviditelnost. Pak si opravdu může dělat co chce a nikdo mu v tom nezabrání."

„Opravdu si myslíte, že jsou neviditelní?"

„Kdyby byli vidět na kterémkoliv leteckém radaru, měl bych už na stole varování před neznámým narušitelem našeho vzdušného prostoru, naše stíhačky by kroužily kolem místa přistání – ale kde jsou? To jejich letadlo dokáže přistát na louce a startovat? Viděli jste sami – postavilo se na zadní jako mustang a hop! Jedním skokem do deseti tisíc stop, aniž by si ho naše letecké síly všimly."

„My všichni jsme ho ale viděli!"

„Zřejmě si přál, abychom uvěřili, že dokáží být opravdu neviditelní jen pro někoho. My jsme ho viděli, velitelství NORAD ne. Takže nelhal. Ale proč nám to tak zdůrazňoval?"

„Vy si myslíte, že se o to snažil úmyslně?"

„Mám takové podezření," řekl president. „Víte, pozoroval jsem ho pěkně zblízka. Má skutečně příšerný ksicht, ale člověk si zvykne na ledacos, kdyby s námi jednal denně, také bychom si zvykli. Co mi ale nehrálo, byl jeho ***poker face***."

„Co tím myslíte?" zeptal se rychle novinář.

„Vy nehrajete poker, že?" trochu trpce se usmál president. „Nutně byste věděl, že k pokeru patří nezbytně pokerový obličej – naprosto nehybný, bez výrazu, bez citů. Hráč pokeru nesmí dát najevo vědomě ani podvědomě žádné city. Proto si každý co nejdříve vypěstuje ***poker face***, zcela nehybný obličej bez nejmenší stopy citu."

„To může být také tím, že mu chybí některé obličejové svaly!" namítl novinář. „Co vlastně o něm a o jeho anatomii víme?"

„Skoro nic," připustil president. „Ale vím, že nějaké obličejové svaly má. Bude to jistě na záznamech, můžeme si to třeba zastavit nebo zpomalit. Když přicházel, měl jsem hned několikrát dojem, že se ušklíbl. Jakmile se ale posadil – poker face."

„No dobře, ale – znamená to vůbec něco?"

„Třeba nic," připustil president. „Musíme si uvědomit, není to člověk."

„Tak proč o tom vůbec mluvíte?"

„Není to člověk, ale hrozně se nám lidem podobá," nedal se president ovlivnit. „Vypadá jako člověk, zezadu si ho s člověkem spletete, dovede se i trochu šklebit... zkuste teď jen na chvilku předpokládat, že v jeho světě se hraje poker – nebo jiná podobná hra, kde hráč nesmí dát protihráčům najevo své city, nechce-li prohrát. Poker je hra blufů, kdy je účelem vyprovokovat protivníka k chybě. Dejme si to dohromady. Pokud má náš pan Poker Face něco společného s lidmi, mnohé by to vysvětlilo. Třeba něco tají, proto před námi nedává najevo city. Blufuje a chce nás tím dotlačit ke špatnému tahu. Rozumíte mi už?"

„Dobře, jako hypotéza je to přijatelné," připustil novinář. „Má to ale nějaký praktičtější vliv?"

„Možná ano, možná ne," řekl president nerozhodně. „Ale kdyby byl psychicky člověk – a to bych bral jako možné – kdyby občas hrál nějakou hazardní, pokeru podobnou hru, co by to znamenalo? Řekl bych, že on ten špatný tah z naší strany nutně potřebuje, protože bez něj nebude mít úspěch. A teď si v klidu sedněte k záznamu vyjednávání, pusťte si to a sledujte jeho argumenty z pohledu pokerových blufů. Co nám pan ***Poker Face*** vnucuje? Kapitulaci, to už víme. Ale co před námi tají? To bude ještě důležitější!"

„Budiž – ale co z toho plyne?"

„Co udělá hráč pokeru, když zjistí, že jeho protihráč blufuje?"

„To může být různé, podle stavu hry. Někdo může dělat, že na ten bluf skočil, jiný udělá pravý opak.“

„Jistě. Ale úplně nejhorší je hodit ručník do ringu a vzdát hru. Nejistota protihráče přece znamená, že nemá hru pevně v rukou a je reálná šance jeho porážky. Já obvykle na to reaguji, jakože jsem si ničeho nevšiml. Zvednu sázky, hraji dál – až tu chybu udělá on.“

„Ano, tak by to mohlo být,“ připustil jiný reportér. „Za předpokladu, že s námi pan ***Poker Face*** skutečně hraje poker. Kdyby tomu bylo jinak, kdyby nehybný obličej jen vyplýval z jeho přirozenosti, pak zvedneme sázky – a přijdeme o víc.“

„Ano, tahle hra má rizika,“ přikývl president. „Ale pravý hráč pokeru se pozná podle toho, že rizika zbožňuje. Zvyšují hodnotu výhry.“

„Možná,“ připustil mrzutě reportér, který zřejmě poker nehrál. „Jenže tohle není hra o pár dolarů. Hrajeme o osud samotných Spojených států!“

„Právě!“ řekl president. „Vzdát tak vysokou hru by byla neodpustitelná hloupost. Kdo by se nám pak podíval do očí?“

„Máte tedy nějaký plán, co dál?“

„Jistě,“ přikývl president. „Zvedneme sázky a budeme naopak blufovat my. Jen ať tu fatální chybu udělá pan ***Poker face***!“

„Ale co když nás to bude stát ještě víc? Co když příště opravdu přijde s tím, abychom kapitulovali úplně a kromě dolaru mu předali i vládu?“

„Když prohrajeme, prohrajeme tak jako tak vše. Kdo nám chce vzít dolar, vzal by nám i vládu. To, co by nám nechal, by ani vláda nebyla. My prostě prohrát nesmíme.“

„Takže mu zavoláte, aby přiletěl jednat a oznámíte mu...“

„Zavolám mu koncem týdne,“ řekl president. „Jen ať se chvíli koupe v nejistotě, třeba trochu změkne!“

„To vypadá věrohodně!“ poznamenal jeden z reportérů.

„Musíme být tvrdí!“ zakončil president.

Netuše, že všechno slyším...

A kdyby jen já!

*****

Expanze

„Takže ti říkají ***Pokerface***!“ obrátila jsem se na Vojtěcha, jakmile jsem ho oťukla a on se mi začal věnovat.

„Vím, že ses tam chvíli zdržela,“ neprotestoval. „Byl jsem tam také, ale naštvalo mě, že vládu tak významné země chápou jen jako hazardní hru. Nechápou, že měli poslední příležitost. Chybu udělali tím, že zvedli sázky v domnění, že já blufuji a oni ještě mohou něco uhrát. Ať si to tedy myslí a ať dál zvedají sázky – aspoň se nebudou tak divit.“

„Jakou poslední příležitost máš na mysli?“

„Poslední příležitost k vládnutí,“ odvětil. „Nehrnul bych se do toho, ale když mě sami voldemorti donutí do toho praštit, bude to jejich zkáza.“

„My tam snad chceme vládnout?“ zpozorněla jsem.

„Nechceme a nebudeme,“ řekl. „Ale nechat tam vládnout profesionální hazardní hráče by také nebylo správné. Kam tuto zemi a málem celý svět zavedli? Mají pravdu jen v jednom. Mohou prohrát ještě hůř a vědí to. Ale představoval jsem si je jako silnější protivníky. Peníze jsou jejich nejsilnější zbraň, proto se jich nechtějí vzdát. Jenže je používali špatně, ačkoliv se v tom oboru považují za nepřekonatelné machry. My na penězích nestavíme, proto si můžeme dovolit přestat na bankách vydělávat, ale oni pořád nechtějí pochopit, že je právě jejich nenažranost zavedla do současné krize. Peníze ztratily hodnotu a s ní i moc a právě proto se jich vzdají. Dříve nebo později – ale čím později, tím hůř pro ně.“

„Proč jim chceš ale ponechat vládu?“

„Měla jsi také ten dojem, že bychom jim ji ponechali?“ optal se mě.

„Skoro to tak vypadalo,“ řekla jsem.

„To byl úmysl,“ řekl. „Pochopili to špatně a to byla jejich chyba. Jejich současná politika stojí na penězích, proto se jich drží. Kdyby včas pochopili, že peníze nebudou zdrojem moci, snad by se ještě stihli včas přeorientovat jinam. Ani nevíš, jak jsem rád, že se rozhodli vzdorovat!“

„Jak si to představuješ dál?“

„Za týden mě zavolají a sdělí mi, že odmítají vydat peníze. Já odejdu, jak jsem jim slíbil, ale už se k nim nevrátím, jak najisto očekávají. Místo toho rozjedeme pořádnou akci k jejich likvidaci, ne fyzické, ale politické. Nebudou se stačit divit! Ale dnes by mě víc zajímalo, jak je to s tebou?“

„Co myslíš?“ zarazila jsem se.

„No – chodíš snad na kontroly, nebo ne?“

„Jo tak – no, chodím. Ale zatím je ještě brzy, nic se neděje a Marcel to s tou opatrností nemusí tak přehánět.“

„Opatrnosti není nikdy dost,“ přidal se k Marcelovi. „Aby bylo jasno, nebudeš teď nikam létat. A kdyby to jinak nešlo, nad dva kilometry výšky pro tebe začíná zakázaná zóna. Kolem deseti kilometrů už je oblast zvýšené radiace. Není jí tolik, aby byla lidem nebezpečná, ale dost na to, aby ses jí vyhýbala. Jako čert kříži.“

„Když není lidem nebezpečná, proč bych se...“

„Tvrdí se, že lidem nebezpečná není, aby se nebáli létat, ale každý let v této výšce je srovnatelný s jedním rentgenovým snímkováním. Nic moc, ale nemá cenu riskovat.“

„Pokud k tomu nepřipočítáš ještě letištní rentgeny,“ přisadila jsem si.

„Ty to ještě zhoršují, ale i když nehrozí velká dávka, těhotné se jim mají vyhýbat. Což ti naštěstí u kaičen-speciálu ani u kaičen-piko nehrozí. Ale nemysli si, že mi unikneš, dobře víš, že tě při každém letu jistím. Přiberu si k tomu kontrolu letové výšky.“

„Vždyť se teď nikam ani nechystám,“ pokrčila jsem rameny.

„Však ti to taky říkám jen pro jistotu,“ dodal smířlivěji. „Ale docházej na kontroly pěkně pravidelně, pan Čchien-jü je opravdu odborník.“

„Nejsi to, doufám, ty?“ napadlo mě najednou.

„Výjimečně ne,“ ujistil mě. „Víš, na tohle je člověk pořád ještě lepší. Roboti mají omezenější výběr senzorů. Něco z toho se promítá i do intuice, takže dobrý lékař-člověk bude ještě dlouho lepší než lékař-robot. I když packal-člověk může být i horší a já jako lékař nejsem úplná nula. Nicméně pan Čchien-jü je lepší. Proto ho tu máme.“

„Poslyš, kolik robotů máš v současné době tady v Somálsku? Neříkej mi, že jenom pana Kou-džu.“

„Mám jich tu víc,“ připustil. „Nejen tady v Továrně. Podařilo se mi proniknout do samosprávy devíti sousedních vesnic a ke zvýšení vlivu jsem je spojil do skupiny. Umím být v případě potřeby přesvědčivý, vedu také pár těžařských firem a pár robotů mám i v zastupitelstvu v Mogadišu. Proč myslíš, že Somálská vláda tak rychle přistoupila na peněžní ***šintei***? Roboti byl vynikající nápad. Robot-lékař zatím nenahradí dobrého člověka-lékaře, ale robot-politik velice snadno nahradí dvacet pitomců-politiků. Asi to ještě není znát, ale už dnes se tady v Somálsku lidem volněji dýchá než v samotné Číně. Chystám se ještě víc proniknout do zdejší vlády, ale hodně dělá i to, že se místní lidé ode mě učí jinou techniku vládnutí. Takovou – lidštější.“

„A proč neuděláš to samé i v Číně?“ napadlo mě.

„A proč si myslíš, že to nedělám? Ve Velké Číně je to však obtížnější. Jednak je tam politiků víc – Všečínské Shromáždění má přes šest set členů. Za druhé si vládnoucí klany svá místa bedlivě střeží a není snadné někoho nahradit. První vlaštovky tam již mám, ale zatím je jich příliš málo.“

„A stihneš je všechny ukočírovat?“

„Zatím stíhám,“ přikývl. „Poslední dobou jsem získal kapacity v ***šintei*** lidí, co nejsou Virtuály, byla by škoda nevyužít ty zahálející atomové disky. A protože se další miliony plným tempem vyrábějí, mohu se ještě rozšířit.“

„Skoro abych ti ještě záviděla!“

„Nemáš co,“ odpálil mě. „Spíš naopak. Vždyť i ty se můžeš neomezeně rozprostřít do sítě, když chceš. Uhýbám Virtuálům, kdykoliv se rozhodnou využívat sítě, proto si mě těžko všimnete. Ale je pravda, že jsem v síti nejvíc doma. Jsem už takový!“

To virtuální pokrčení rameny mi připomnělo, že se nedávno přihlásil k mrtvým. To není dobrá zpráva! Ale co s tím svedu? Nejsem ani psycholog, natož robo-psycholog.

Ale – nevím proč, spíš to musela být intuice než rozum – něco mi říkalo, že Vojtěch pomoc potřebuje. Mrtvý člověk není živý člověk, i když se tváří, jako by byl naživu.

Zvlášť, když se tak tvářit přestane.

*****

Druhá Vojtěchova návštěva Bílého domu dopadla tak, jak předpokládal.

President Spojených států pozorně vyslechl jeho opakovanou nabídku k náhradě amerického dolaru virtuálními penězi, jenže pak ji zdvořile, ale sebejistě odmítl.

„Podle našich finančních analytiků se zdá, že se naše krize dostala přes kritický bod, od kterého se bude situace zlepšovat,“ prohlásil. „O prodeji dolarů již neuvažujeme.“

Vojtěch nehnul brvou, od počátku nasadil osvědčený výraz ***poker face***.

„Vaši analytici se hluboce mýlí, ale na jejich mínění nezáleží. Záleží jen na vašem rozhodnutí. Rozumím tomu dobře, že odmítáte?“

„Ano,“ přikývl president. „Ačkoliv bychom mohli uvažovat o nějaké budoucí formě spolupráce, výhodné pro obě strany. Údajně máte velký vliv ve čtyřech státech světa.“

„V šesti,“ upřesnil Vojtěch. „Jaká spolupráce se vám jeví jako možná?“

„Například byste mohl doporučit vládám těch čtyř – nebo šesti – států, aby s našimi bankami obnovily normální bankovní styk. Pochopitelně ne se všemi, jen s těmi, které se vzpamatovaly nebo se v brzké době vzpamatují. Mohou vám nabídnout výhodné půjčky na obnovu hospodářství.“

„Žádné půjčky nepotřebujeme,“ odrazil ho Vojtěch. „Půjčovat dovedou naše banky také, to není nic těžkého. A také to dělají. Nakonec – vaše banky si mohou u nás otevřít pobočku, kdyby chtěly. Ale obávám se, že by konkurenci našich bank nevydržely.“

„To se cítíte tak silní?“

„Ani ne, jen zákazníky tolik neodíráme. Kdo se uchýlí k vašim bankám, toho mohu leda politovat. Možná se ale nějací najdou, zkusit to můžete.“

„Tomu je ale v cestě několik problémů,“ namítl president. „Pokud vím, vlády těch zemí nám protiprávně vypověděly všechny důležité smlouvy.“

„Protiprávně je trochu silné slovo, pane presidente,“ namítl Vojtěch. „Pokud je mi známo, zrušily dohody, nadiktované v době okupace vašimi vojsky. Už proto, že to žádné dohody nebyly. Nikdy se jim nedalo říkat právní ani rovnocenné. Okupační diktát přestal platit okamžikem odchodu vašich vojsk, tím padly i nadiktované dohody.“

„Odmítli jste ale o nich mezinárodní arbitráž!“

„Odmítli,“ souhlasil Vojtěch. „Už protože jste instituce arbitráže zakládali vy a zobe vám z ruky. Nepovažujeme ji za spravedlivou. Vy jste zato odmítli odškodnit je za okupaci. V mírových podmínkách bylo, že bude považováno za kompenzaci, když je opustíte bez veškerého materiálu kromě osobních věcí a ručních zbraní. Nač tedy ještě nějaká arbitráž?“

„Ale to se týkalo výhradně vojenského materiálu!“ namítl president. „Vy jste vyhnali i civilní osoby, které neměly s armádou nic společného!“

„Kompenzační podmínky příměří nebyly o vojenském, ale o ***veškerém*** materiálu,“ řekl Vojtěch. „Studovali jste mírové smlouvy týden a nebyly tak složité, aby se během té doby nedaly detailně pochopit.“

„Dobře – měli jsme tehdy na zřeteli hlavně mír,“ připustil blahosklonně president. „Asi nám to ujelo, ale když chceme uvést naše vztahy do normálu, bude potřeba smlouvy obnovit, i kdyby měly být na jiném základě.“

„Pokud vím, v tomto směru se již některé kroky podnikly,“ řekl Vojtěch.

„Ano, ale skončily neúspěšně. Nepodařilo se uzavřít klíčovou smlouvu o zajištění bezpečnosti našich občanů u vás.“

„Pokud vím, rozhovory uvízly na požadavku vzájemnosti,“ nedal se Vojtěch. „Naše strana požadovala stejná práva a povinnosti na obou stranách, vaše na to nepřistoupila. Chtěli jste samé výhody, ale bez povinností na vaší straně. Vámi navrhovaná smlouva se vlastně nelišila od předešlé okupační. To se pak nesmíte divit!“

„Od dohody na vzájemnou ochranu investic jste zase odstoupili vy!“

„Protože ani ta nebyla rovnocenná,“ pokračoval Vojtěch. „Nemůže být rovnocenná smlouva, požadující naše záruky za vaše ztráty, když nemůžete ručit za totéž nám.“

„My jsme ručit chtěli!“ namítl president.

„My jsme navrhovali ručit za ztráty v případě zanedbané povinnosti státem uvedením do původního stavu. Zahrnovalo to škody způsobené vandaly, loupežemi, rozkradením, ale

i škody nešťastnými událostmi, jako jsou autonehody. Vy tam pořád prosazujete finanční náhrady ušlého zisku v dolarech. Pochopte, že je to pro tyto země nepřijatelné, nemají dolary na náhradu škod.“

„Můžeme vám je půjčit!“ nabídl rychle americký president.

„Mezinárodní měnový fond za půjčky kárá,“ namítl Vojtěch. „Musíme je tedy omezit a půjčky zkrátka odmítáme.“

„Jak potom chcete ručit za naše investice?“

„Uvedením do původního stavu v případě způsobené škody,“ opakoval Vojtěch. „To je maximum, které jsme ochotni přijmout. Vy nám nechcete ručit ani tolik.“

„Ale zaplacení je jednodušší než uvádění do původního stavu a my se placení škod nijak nebráníme!“

„Placení bezcennými penězi je opravdu nejjednodušší,“ připustil Vojtěch. „Jenže to není rovnocenná náhrada. Závazek uvedení do původního stavu je proti tomu obtížnější, zato je uvedení do původního stavu lepší zárukou. Peníze jsou zcela vedlejší.“

„S vámi je opravdu těžká řeč!“ posteskl si president.

„Máte pravdu,“ přikývl Vojtěch. „Dobrá, ukončeme to. Odmítáte tedy odkoupení vaší měny za naši, je to tak?“

„Nemůžete nás k takovému kroku donutit.“

„Ani nechceme.“

„Jaké budou vaše další kroky?“ zeptal se zdvořile president.

„Ven z této budovy, do letadla a do Texasu,“ řekl Vojtěch.

„Do Texasu? Co tam?“ zarazil se president.

„Jednat s tamní vládou,“ uspokojil Vojtěch jeho zvědavost. „Vám ušlo, že stát Texas vyhlásil samostatnost a odtržení od Unie?“

„A vy chcete s nimi jednat?“

„Jistě,“ přikývl Vojtěch. „Mají zájem o výměnu dolarů za naše peníze.“

„To si přece nemohou a nesmí dovolit!“

„Proč by ne?“ podivil se Vojtěch. „Jsou od minulého týdne samostatní. Stáhli zástupce z vašeho Kongresu a zastavili výběr federálních daní. Pokud vím, odmítli i účast na vaší volbě, takže ani nejste jejich presidentem.“

„A vy s nimi jednáte? Snad ne o odkoupení dolaru?“

„Právě o odkoupení dolaru,“ přikývl Vojtěch. „Týká se to jen dolarů na území Texasu, ale vyměnit je musíme rychle, jinak nezabráníme dovozu nekrytých dolarů z ostatních států. Zdá se, že přechod potrvá něco kolem tří dnů, naštěstí je v tom víkend, takže to nebude příliš vadit.“

„Máme ale s Texasem smlouvy!“

„To je starost vaše a Texasanů,“ podotkl Vojtěch. „Do těch se míchat nebudu. Tady jsem skončil, přeji vám, abyste se přes krizový bod skutečně dostali. Ačkoliv v to příliš nevěřím.“

„Vy s námi dál jednat nebudete?“

„Odmítli jste to přece – o čem chcete jednat? Nemám oprávnění jednat za státy, které přijaly naši měnu. Jsou to pořád suverénní země. Musíte jednat přímo s nimi.“

„Jak myslíte,“ pokrčil rameny president. „Ale měli bychom projednat ještě něco. Chystá se na vás hromadná žaloba o náhradu škod, způsobených vašimi vraždami!“

„Zajímavá žaloba,“ podotkl suše Vojtěch. „Kdo ji může podávat?“

„Vdovy a sirotci po zavražděných, ale nepodceňoval bych je na vašem místě, mají naše nejlepší právníky a ve hře budou možná miliardy.“

„Může to být zajímavá žaloba, ale – co s ní mám co společného?“

„Vy jste ty vraždy přece podle svých vlastních slov umožnil!“

„Neumožnil jsem žádné vraždy,“ odvětil Vojtěch. „Umožnil jsem vykonat soud nad hromadnými vrahy Somálska. To nejsou vraždy a aby se příbuzní popravených domáhali odškodnění, to by snad bylo v celé historii poprvé!“

„Jde o to, jak to posoudí americké soudy,“ podotkl president štiplavě.

„Jistě,“ přikývl Vojtěch. „Jenže časy imperiálních soudů skončily.“

„Myslíte?“

„Pokud vaši soudci ty absurdní žaloby neodmítnou, ocitnou se sami před našimi soudy. Možná to bude nutné jako precedent.“

Vstal, obrátil se a vyšel. Jako minule, ani teď se mu nikdo nepostavil do cesty, ale všichni přítomní novináři, reportéři a kameramani na něho dělali posměšné obličeje.

Netušíc, co se právě stalo.

*****

Jednání v Texasu bylo delší, ale výslednější.

Texaská republika přistoupila na výměnu veškerých svých financí za elektronické peníze, řízené peněženkami ***šintei***. Vojtěch, pořád ještě v těle vesmírného monstra, se zavázal k dodávce čtyřiadvaceti milionů ***šintei***, a na jejich správu. Součástí dohody byly předběžné výpočty daní a republikového rozpočtu, a poskytování kontrolních dat, na nichž by se dalo posoudit, jak elektronické peněžnictví a zejména daně fungují.

Zastupitelé státu Texas měli kupodivu dobrý přehled o fungování ***šintei*** ve světě. Nejcennější rady získali v Egyptě, čtvrtém státu vybaveném novým peněžnictvím, kde byly zkušenosti nejlepší. Egypt nebyl rozvrácený válkou, prosperoval již předtím a vláda si od nového systému slibovala pořádek v daních, téměř nedosažitelný v zemích, vyznávajících bakšiš. V Egyptě lidé neviděli v Američanech nepřátele, proto s Texasany ochotně spolupracovali.

Vojtěch jim teď alespoň nemusel zdlouhavě vysvětlovat, jak nový systém funguje, jak se používá a jaké má přednosti. Texasané zhruba věděli oč jde a zajímali se jen o jedno: kdy může být systém ***šintei*** v provozu.

Nebylo to ovšem tak snadné, protože to množství ***šintei*** představovalo jen na váhu asi tisíc tun. Musely to přepravit tři lodě, vypravené z Japonska, z Indie a ze Somálska. Učitel Šoiči Nakamoto se na konferenci, zabývající se Texasem, přimluvil za přednostní dodání do Texasu a zajištění nutného množství ***šintei*** pro zbytek Spojených států, ačkoliv se tím odsunulo i jejich zavedení v Japonsku.

„V Japonsku to nebude problém,“ zdůvodňoval to. „Ale zavedení ***šintei*** v Americe by bylo opravdu významné vítězství Virtuálů.“

Konference s tím souhlasila a akce mohla začít.

Celou produkci ***šintei*** Somálské Továrny za poslední dobu teď balili, nakládali do kontejnerů a odváželi do přístavu v Kismaayu, ale výroba v Továrně se nezastavila, běžela dál. Problém přechodu na ***šintei*** bylo, že se musel provést co nejrychleji. A potřebný počet přístrojů musel být vyrobený ještě před zahájením výměny. Spojené státy mají bratru tři sta milionů lidí, takové množství se prostě nedá vyrobit za týden. Ale bylo třeba mít tolik ***šintei*** v záloze, kdyby to bylo potřeba.

Texas bude první vlaštovka v Americe.

Japonsko zkrátka může počkat.

*****

U mě se to ještě víc zkomplikovalo, neboť pan doktor Čchien-jü mi při další zběžné kontrole jemně sdělil, že se nemám psychicky připravovat na jedno mimčo, ale hned na dvě. Budu mít dvojčata. Marcel se při té zprávě rozplýval radostí, ale aspoň jsem od něho mohla čekat morální podporu. Beztak jsme si plánovali dvě těsně po sobě, aby si mohly spolu hrát – když je mezi sourozenci velký rozdíl, už to není to pravé. Budeme mít tedy hned partu, bude to tak lepší, bude to aspoň při jednom.

Jen jsem zatím nevěděla, co to bude. Nejvíc by se mi líbila parta kluků. To by byla demoliční četa! Ale ani dvě holčičky by nebyly marné, s nimi bych si jistě rozuměla. Ale to zatím pan Čchien-jü nevěděl. Na ultrazvuku se daly sotva rozpoznat dvě hlavičky, na podrobnosti je ještě příliš brzy. Nu což, aspoň to. Moje teta se prý dozvěděla, že bude mít dvojčata, až krátce po porodu první holky – pro ni to musela být rána, když si bláhově myslela, že už má všechno za sebou! Přece jen je lepší, když má na to člověk čas a může se psychicky předem připravit.

Na jménech jsme se dohodli rychle. První holčička se měla jmenovat Katuška, druhá Mireille, první kluk měl být Marcel, druhý Vojtěch.

Ano, ale měla bych se připravit i na mnohem větší váhu. Už takhle nejsem tintítko a teď ještě tohle! Budu se valit jako ledoborec.

Smutné je, že to nebude v Čechách. Naši by měli jistě radost! Přece jen – Afrika je Afrika, je to daleko od domova. Budu tady mít aspoň Marcela, no – uvidíme! Kdybych se nenamočila s Virtuály, teď bych ještě studovala v Praze a na tyhle komplikace bych měla ještě fůru času.

Ale na druhou stranu, naše děti budou mít jednou zajímavou památku, až budou mít místo narození Kismaayo, Somálsko. Už to, že budou mít tátu Francouze, mámu Češku! Naši malí světoběžníci! A budou si hrát s malými Číňánky... kdoví, jestli se nenaučí dřív čínsky!

Netušila jsem, že si naše děti spolu nikdy hrát nebudou...

Ale to nemohl vědět nikdo.

*****

Texas

Druhé jednání s Prozatímní vládou republiky Texas probíhalo coby upřesňování již dohodnutých postupů.

V přístavu Galvestone kotvila loď Takajima Maru s nákladem ***šintei***. Bylo třeba vyložit je a někde uskladnit, než připlují lodě z Indie a Somálska. V Austinu bude krátké školení těch, kdo budou ***šintei*** lidem přidělovat – každý přístroj musel svému majiteli při přebírání a kontrole jeho totožnosti přečíst oko, aby pak reagoval pouze na něho. Při této příležitosti se mělo provést sčítání lidu – Texasané očekávali přírůstek, neboť při tom očekávali odhalení nelegálních imigrantů. Vojtěch jim doporučil nedělat jim problémy, dát ve známost všeobecnou amnestii a pokud se nechtějí vrátit, přijmout je za nové občany. Bylo by to rozhodně humánnější než je vyhánět a vyřeší se tím problém nelidského zacházení s přistěhovalci. Právoplatní občané už se nebudou muset nechat odírat vydřiduchy.

Bylo také třeba naučit obyvatele zacházet se ***šintei***. Běželo to v televizi, natiskly se instruktážní letáčky. Kampaň legalizace přistěhovalců měla za cíl přesvědčit je, aby se bez obav přihlásili o ***šintei*** – jakmile se stanou občany, ztratí důvod se skrývat. Nový systém má samozřejmě i své nevýhody – kdo není zapojený, ten nemá možnost využívat peníze a bez nich přežijí ještě tak osamělí medvědi v jeskyních.

Jednání probíhala v Austinu, hlavním městě republiky Texas. V Texasu bylo horko – bez teplotních senzorů jsem to odhadovala podle propocených košil, to bylo asi to jediné, čeho jsem si všimla.

Vojtěch skončil další kolo jednání a odešel ke svému letadlu, zatímco já jsem se ještě zdržela. Zajímalo mě, co si zástupci Texasu říkají mezi sebou, když Vojtěch odejde. Pravda, bylo to šmírování a neměla bych to dělat, ale bylo to prostřednictvím jejich kamerového systému, což znamenalo, že se to tak jako tak nahrává a někdo to později vyhodnotí. A když mohou šmírovat jedni, je spravedlivé, aby mohli i druzí.

Najednou se zvenku ozvala strašlivá rána.

Viděla jsem, jak jeden televizní kameraman podvědomě zapnul kameru a utíká ven, neváhala jsem tedy a přenesla se do jeho kamery, abych byla při tom, až něco uvidí.

Shora padaly kusy křídel, motor a zbytky trupu kaičen-piko, roztrhané na malé kousky. Proboha! Co se tu vlastně stalo?

Motor dopadl první a zaryl se hluboko do asfaltu, ostatní trosky padaly pomaleji.

Levé delta-křídlo, uražené a ožehlé, doplachtilo do koruny stromu, kde přerazilo několik větví a zůstalo zaklíněné v koruně. Pak se ozvalo několik plechových nárazů, jak dopadly další plechy. Po chvilce rachot dopadajících posledních kusů trosek dozněl a lidé se začali sbíhat, aby si je prohlédli. Kameraman byl mezi prvními.

„Vojto!“ oťukla jsem Vojtěcha.

„Viděla jsi to?“ zavrčel na mě Vojtěch. „Sestřelili mě jako kachnu! Ještě že jsem tam měl jen robota!“

„Jak ti to mohlo uniknout?“ zajímala jsem se. „Vždyť jsi až dosud tak pečlivě sledoval, aby se nic podobného nemohlo stát!“

„Budeš se asi divit – nevím,“ odpověděl. „Rozprostřel jsem se po všech kamerách, ale nikde... moment, teď jsem něco zahlédl... běží přímo do další kamery... a mám je, tři hoši v uniformách US Marine Corps, jeden si nese odpalovací zařízení staré stingrovky.“

„Takže to jsou oni?“

„Nejspíš. Proto mi to hned nedošlo, staré stingery ještě nezvládáme. Pošlu na ně raději policisty, ať si to s nimi vyřídí...“

„Jak?“

„Bavím se právě s místními šerify, ti hoši přímo hoří netrpělivostí předvést, že jsou taky k něčemu dobří...“

V dalekém Somálsku jsem se svalila do křesla, aby mě mé vlastní tělo nezdržovalo, rozdělila jsem se na více dílů a také jsem se zkusila rozprostřít.

Kamera televizního reportéra zabírala Vojtěchovu mrtvolu – přesněji trosky jeho robota, přezdívaného ***Poker face***. Ležely nehybně na okraji chodníku, kam dopadly. Při pohledu na ně muselo být každému jasné, že je to jen robot – nu což, je to pravda, nikdy jsme to netajili, přesněji řečeno, nikdy jsme to nikomu nevyvraceli. Už protože to zatím nikoho ani nenapadlo. Služebna místního policejního ředitelství bzučela jako hnízdo sršňů, napadené vetřelci a reportéři také mezi sebou vášnivě diskutovali.

Dvě policejní auta, vybavená kamerami pro pořizování dokumentace, právě najela na skupinku amerických mariňáků. Byli ozbrojeni, ale přesila byla tak drtivá, že odhodili zbraně a drželi ruce nahoře. Neutečou, holoubci!

„Katko, rozděl se, navedu tě někam!“ oťukl mě pro změnu Vojtěch.

Dobře že mě napadlo uklidit vlastní tělo do křesla! Teď už jsem neměla rezervy ani na jeho kontrolu. Místo toho jsem se ocitla v jakési potemnělé kovové místnosti, plné obrazovek a přístrojů, kde lidé v uniformách padali jeden přes druhého, neudrželi se ani v křeslech vybavených opěrkami.

„Co se tu děje?“ zeptala jsem se Vojtěcha.

„Otáčím jim ponorku do protisměru, ale musím hodně prudce, kormidla jsou na doraz a vypomáhám si i šrouby.“

Jistě, loď s poškozeným kormidlem, ale s více šrouby může nouzově zatáčet, když se šrouby na jedné straně točí proti těm na druhé straně. Taková zatáčka může být prudší než je zdrávo. Bylo to vidět na námořnících, zoufale se chytajících všeho, co vypadalo aspoň trochu pevně. Trčela jsem v kameře pod stropem kajuty a dychtivě sledovala, co se tu děje. A že se toho dělo! Lodí cosi otřáslo, pak ještě jednou.

„Co to bylo?“ zase jsem hledala vysvětlení u Vojty.

„Dvě torpéda,“ nenechal mě dlouho tápat. „Já vím, ponorky jsme ještě neprobírali, ale teď není čas na teorii. Tohle není cvičení!“

Dvě strašlivé exploze otřásly ponorkou. Světla v kabině zhasla, ještě pár vteřin svítily některé obrazovky, ale nemohla jsem rozpoznat, co na nich vidím. Na jedné se najednou objevila jakási stěna, měla jsem dojem auta, řítícího se proti zdi. Následoval další otřes, při kterém zhasly i poslední obrazovky. Kamera ještě pracovala, ale potmě se obraz změnil k nepoznání. Viděla jsem jen proud něčeho temného, nejspíš studené vody, zalévající kabinu. Rychle vystoupila až ke kameře – topící se námořníci se v ní zoufale zmítali – pak to ale prsklo a byla jsem rozdělená na počet dílů o jeden menší.

„Ponorka a dvě doprovodné lodě," komentoval to Vojtěch. „Vyslané, aby v přístavu potopily Takajima Maru, naloženou ***šintei***. Tohle si někdo šeredně odskáče!"

Měla bych ho chápat, právě ho zase zabili. Ale na druhé straně pro nás ztráta robota neznamená o moc víc než bliknutí, jako když před chvílí voda natekla do kamery, ve které jsem pobývala. Víc ho jistě rozčílilo, co chystali proti lodi Takajima Maru, proti lidem na ní a také proti našemu projektu ***šintei***. To by si měl vážně někdo odskákat!

„Ale proč zase jen ti námořníci?" zaútočila jsem výčitkou na Vojtěcha.

„Protože nemám čas se s nimi zdržovat!" odsekl Vojtěch.

„Ty že nemáš čas?" podivila jsem se – už hodně okázale.

„Budeš se asi divit – nestíhám," ujistil mě.

Po zádech mi přejel mráz, ačkoliv v Somálsku bylo horko. Vojtěch – a nestíhá? Co by to muselo být?

Večer pořádali Číňané na dvoře Továrny lampionový průvod, ale v jejich zvycích jsem se nevyznala a nevěděla jsem proč. Teď už tu byla hluboká noc, zatímco v Texasu byl pozdní večer a slunce rychle zapadalo.

„Co se děje?" vyhrkla jsem na Vojtěcha rychle.

„Menší humanitární mise," odvětil značně sarkasticky. „Právě jsem poslal k zemi bombardéry. Pětadvacet B-52 a třicet menších. Sundaly je vlastní stíhačky, ale je to horší, než jsme si mysleli! Zdá se, že jsme ve válce, Katko! Zbytek Spojených států se rozhodl zadupat Texas do země! Texasané ovládli radnice, jenže armáda poslouchá Hlavní štáb – a ten teď vede pekelně důkladnou akci! Účastní se jí přes dvě stě letadel ze tří směrů, Národní garda po zemi a nejméně čtyřicet válečných lodí od moře!"

„Jakou má podle tebe Texas naději?" zeptala jsem se ho rychle.

„Beze mě – nulovou," řekl. „Se mnou o něco větší, ale... je mi líto, ale musím teď proti vojákům využít jejich vlastní letadla. Nemohu je nechat na pokoji! Snad bych je zastavil vypnutím motorů aut, ale rozběhli by se mi a doběhli ty to i pěšky A až by se dostali do nejbližšího města, nastalo by tam peklo."

„Co s nimi uděláš?"

„Útočím," odvětil lakonicky. „Padesát letadel nalétlo na kolony vozidel Národní gardy. Osm pilotů se katapultovalo, ale stroje letí dál, teď odjišťuji rakety... Zkus se mi sem někam připojit!"

Dal mi jen přibližně směr a vzdálenost, připojila jsem se k nějakému letadlu. Řídil ho zřejmě Vojtěch, v kabině nefungovalo vůbec nic, asi to bylo jedno z těch letadel, ze kterých už se piloti katapultovali, když zjistili, že je stroj neposlouchá, ale zatím letělo dál. Orientovala jsem se podle kamer nočního vidění, byla na nich vidět dole na zemi jakási kolona blíže neurčených vozidel, v zelené mlze nebyly vidět detaily, jen světle zelenější krabice – ale náhle to přezářily dvě oslnivě zářící hvězdy, snášející se k nim... pak tam ale vzplálo obrovské kolo zeleného ohně, ale to už letoun zvedal nos vzhůru, celou otočku mířil k nebi, kamera ukazovala tmu, ale pak se na ní zamíhala další část kolony. Teď už byla protkaná zelenými ostrovy ohně... a obraz se opakoval – další dvě hvězdy se hnaly dolů, raketový oheň střel přezářil citlivé oko infrakamery, další obrat – čerň a nejistota...

Proboha, tam dole se ale musel odehrát masakr!

Padesát letadel... jestli každé odpálilo čtyři střely, pak to byly dvě stovky střel... to tedy bylo peklo! Tak se asi cítili vojáci Saddáma Husseina, když se na ně snesla skoro stejně děsivě vyhlížející ***Děs a hrůza***! Ačkoliv... proti iráckým vojákům používali tenkrát i ***sekačky kopretin***, to muselo být ještě o třídu děsivější.

Co teď? Záleží na tom, v jakém letadle se nacházím a kolik toho veze. Kdyby na začátku byly pod křídly čtyři rakety, byl by raketovému koncertu konec, ale jestli jich je tam víc... Vědět aspoň, co je to za typ, jenže já z toho letadla vidím jen dopředu jednou infračervenou kamerou...

Letadlo se opět otočilo nosem k zemi.

Dole hořely souvislé pásy ohně. Divize už nikam nedojede, právě tady dorazila na svou konečnou stanici, ale... co ještě? Copak to nestačilo?

Dva – tři – pět prchajících tanků! Žádné jiné vozidlo nedokáže prolomit svodidla a odbočit z dálnice, jedině obrněné obludy. Kdyby si zvolily směr od Texasu pryč, nebyly by nebezpečné, ale jedou opačným směrem, jako kdyby neutíkaly, ale za každou cenu pokračovaly v útoku. A je to možné, rozkaz je rozkaz, o rozkazu se nepřemýšlí, rozkaz se vykoná!

Čím blíž jsou, tím více podrobností... Takhle zblízka snad nemá cenu útočit, letoun by se mohl dostat do okruhu exploze raket...

A najednou jsem pochopila. Letadlo mělo opravdu jen čtyři rakety, ale v nádržích má ještě několik set litrů paliva...

Pohled zblízka zezadu na ujíždějící tanky... Je to tedy nálet kamikaze, už bez pilotů, kteří se včas katapultovali... z letadla je vlastně řízená střela, létající plamenomet...

Poslední obrázek z kamery... nedokončený... luplo mi v hlavě a byla jsem o další část jednodušší... Dál už jsem si to mohla jen představit.

Obrovský náraz zezadu zdrtil tanky do jednolité hromady železa a zalil je stovkami litrů ohnivé záplavy...

Requiescant in pace!

*****

Američané proti Američanům!

Necháte se zabíjet vlastními vojáky?

Pirátská stránka ***Svobodu světu*** se rozrostla o další podstránku ***Pravda o texaském horroru.*** Námět byl velice podobný známé stránce o Somálsku, ale tentokrát pojednával o mnohem bližším bojišti.

Pentagon se rozhodl ztrestat Texas za vyhlášení samostatnosti! Američtí hoši byli posláni zabíjet americké otce, ženy a děti!

Titulky doprovázely drastické záběry, pořízené za svítání helikoptérou. Kdekoliv dopadne taková střela do lidí, leží po okolí rozhozené roztrhané kusy těl, rukou a nohou. Takové obrázky se veřejnosti zásadně neukazují, ale když se přece jen objeví, týkají se vždycky lidí kdesi daleko.

Tohle ale nebyli talibanci, to byli podle zbytků uniforem američtí hoši!

Policejní helikoptéru na obhlídku bojišť poslali z policejního ředitelství v Austinu, ale obrázky obletěly Spojené státy dřív než se dostaly na policejní stanici. Byly to hrozné záběry – a to byly ještě pořízené z výšky! Zblízka by se každému zvedal žaludek ještě víc.

Marines sestřelili parlamentáře!

Mimozemšťané za sebe poslali robota! Právem nám nevěřili!

A poté následovaly obrázky sestřeleného kaičen-piko i zbytky Vojtěchova robota.

Teroristický útok mariňáků proti parlamentáři!

Zajatí mariňáci vypověděli, že jen plnili rozkazy.

Kdo jim ale vydal rozkazy nerespektovat parlamentáře?

Stopy teroristů končí v Pentagonu! Největší teroristická centrála na světě je právě tam! Co na to president Spojených států?

Americkým raketám je třeba přiznat účinnost – i když tady se obrátily proti nim samotným. Ale oni je beztak chtěli použít proti vlastním, nebo ne?

Závěry byly jednoznačné.

Pozor! To není cvičení! A není to ani daleko za hranicemi!

Tohle provedli na rozkaz z Pentagonu Američané Američanům.

Tohle se děje přímo u vás!

Jak dlouho vás ještě budou zabíjet?

*****

Protiútok vlády Spojených států nedal na sebe dlouho čekat.

Vláda Spojených států prostřednictvím médií odmítla, že by do Texasu posílala své vojáky za účelem svržení nezávislé vlády Texaské republiky.

Podle mluvčího Pentagonu byli vojáci na běžném cvičení, nacvičovali přesun na velkou vzdálenost a nikdy se nepřiblížili více než čtyři kilometry od hranic Texasu.

Což byla mimochodem pravda, přesně tolik jim ještě zbývalo – ovšem z dálnice by neměli kde sjet, nejbližší odbočka byla až na území Texasu.

Během přesunu je napadlo a zdecimovalo letectvo Texaské republiky. Vláda Spojených států požaduje na vládě odtržené republiky vysvětlení, přísné tresty pro viníky a kompenzaci vzniklých škod.

Letectvo Texaské republiky se dalo vyloučit podle evidenčních čísel havarovaných letadel a Vojtěch si předsevzal najít na armádních serverech příslušnost všech letadel, jejichž trosky se válely poblíž hranic s Texasem.

Ani slovo o incidentu u přístavu Galvestone, kde se po sérii záhadných výbuchů potopily dvě USS torpédovky a jak jsem věděla, na dně skončila i neohlášená ponorka.

Ani slovo o dalších lodích, které se rychle obrátily a odpluly z dohledu texaských břehů. Ani slovo o pilotech z okolních leteckých základen, kteří se všichni katapultovali – nikdo z nich nebyl z letectva Republiky Texas.

Vláda Spojených států požaduje na vládě odtržené republiky Texas vysvětlení...

To neměla dělat, protože vysvětlení se díky stránkám ***Svobodu světu*** ihned rozšířilo po celém internetu i daleko mimo Americký kontinent.

Republika Texas nemůže podat vysvětlení zkázy jednotek Národní gardy poblíž hranic, neboť se tam v kritické době nenacházelo žádné letadlo Republiky Texas. Letadla Republiky Texas nepřekročila své hranice, podle čísel na vracích šlo o letadla Federální, odpovědnost proto leží na Federální vládě, přesněji na Pentagonu a na Hlavním štábu.

Na území Republiky Texas se odehrál nebezpečný incident, kdy raketa stinger sestřelila letadlo s parlamentáři, což se všude ve světě považuje za hrubé porušení zásad diplomacie. Viníci byli dopadeni, jsou to příslušníci USMC, vyslané jejich nadřízenými spáchat teroristický čin, za který jim teď podle zákonů Republiky Texas hrozí trest smrti.

Vláda Republiky Texas požaduje na vládě Spojených států vysvětlení teroristického činu s ujištěním, že viníci budou potrestáni.

Diplomatická přestřelka by sama o sobě byla neškodná.

Horší je, že se tu začínal nebezpečně opakovat počátek nejkrvavějšího konfliktu na území Spojených států, známého jako Sever proti Jihu. Poslední akce dávala tušit, že to již začalo. Obě strany vyhodnocovaly, co se vlastně stalo a jak z toho případně ven. Texas to rozhodně neměl snadné.

*****

Když se na obrazovce počítače v presidentově pracovně objevil nápis, vyzývající k jednání, president vztekle vytrhl přívod elektřiny do počítače.

Obrazovka ihned ztmavla a bylo zřejmé, že k jednání není pravý čas.

Po chvilce zabzučela nedaleká laserová tiskárna a ačkoliv byl počítač již vypnutý, vyjel z ní list papíru.

President vytrhl z elektrické zásuvky také přívod tiskárny, potištěný list papíru bez čtení zmačkal a hodil do odpadkového koše. Netrefil se však a papír se od koše odrazil.

President se shýbl, aby papír konečně dopravil do koše, ale v té chvíli slabě vykřikl a pak se bezvládně složil na podlahu.

Po chvíli nahlédl do místnosti muž z ochranky.

„Volal jste někoho, pane?“ zeptal se. Teprve pak si všiml ležícího těla.

Ostrý hvizd píšťalky přivolal několik dalších. Brzy se přihnal i lékař v bílém plášti, neztrácel ale čas, sklonil se k ležícímu a chvíli se jím zabýval.

Pak se ale vzpřímil a zamračeně se rozhlédl po ostatních.

„Srdeční selhání. Exitus.“

„To není srdeční selhání!“ opravil ho jeden z ochranky.

„Promiňte, ale já to snad poznám!“ ohradil se podrážděně lékař.

„Tak se podívejte na tohle a potom mluvte!“ podal mu muž z ochranky zmačkaný a opět vyrovnaný list papíru, který vyprostil z presidentovy ruky.

Lékař přelétl očima text – a zaklel.

„Vážený pane presidente!“ začínalo to.

„Není většího zločinu než válka! Kdo ji zahájí, zaslouží trest nejvyšší. Vaše strana válku zahájila, činíme vás za ni jako vrchního velitele armády odpovědného. Odmítl jste jednat o míru a nezávislý soud ***Svobodu světu*** vás proto odsoudil k trestu smrti. Poprava bude vykonána ihned, neboť hrozí nebezpečí, že svůj zločin ještě zhoršíte.“

„Co vy na to, doktore?“ zeptal se příslušník ochranky, když viděl, že lékař dočetl.

„Zničte to!“ vyhrkl hbitě lékař. „Potvrdím do protokolu, že je to srdeční selhání!“

„Na vašem místě bych to nedělal,“ zavrtěl hlavou chlap z ochranky. „Přijdete tím nanejvýš o prestiž. Vsadím co chcete, že to bude ještě dnes na stránce ***Svobodu světu***. Byli tu ***neviditelní***, vy to nechápete?“

„Neviditelní!“ vybuchl lékař. „To je proti přírodním zákonům! Nikdo tu není!“

„Tím bych si nebyl tak jistý!“

„Vždyť se těch neviditelných nebojíte!“

„Neviditelní jdou jen po nejvyšších. Vy ani já se jich bát nemusíme. Ale jak se zdá, nastávají nám kruté časy!“

„Jste snad ochranka! Dělejte něco proti tomu!“

„Proti komu? Nebo snad proti čemu? Nevíme o tom nic, než že jsou to neviditelní. Co chcete proti nim dělat?“

„Tak aspoň zajistěte všechny východy z místnosti...“

„Jsou zavřené a v obou jsou naši lidé. Jak je chcete víc zajistit?“

„Všechno perfektně hlídáte – a tady vám zavraždili presidenta!“

„Byli tu ***neviditelní***,“ opakoval chlap od ochranky. „Co s tím naděláte? Nic! Nikdo jim ještě nezabránil udělat, co vyhlásí!“

„Ale to je přece strašné! To by se mohlo kdykoliv opakovat!“

„Pokud se to už nestalo,“ přikývl odevzdaně chlap. „Mohlo by se to opakovat i na našem Hlavním štábu! Neviditelní půjdou jistě i po nich.“

„Proboha! A nemůžete jim tam zavolat?“

„Vlastně mohu,“ vytáhl jiný člen ochranky služební telefon.

Chvíli čekal na spojení, než telefon začal štěbetat.

„Jo? U nás taky. Sejmuli presidenta, koho u vás?“

Sluchátko rozčileně ševelilo.

„Taky vás potěš... Nějak to přežijte!“

Zrušil spojení a obrátil se k ostatním.

„Varování už nepotřebují,“ řekl. „Mají tam patnáct mrtvých. Komplet štáb, leží tam jeden přes druhého a taky nikdo nic neviděl. Neviditelní!“

„Co ale budeme dělat?“ svěsil hlavu lékař.

„Nic! Sepíšeme protokol, přiložíme jako důkaz tento papír a svěříme do pravomoci někoho jiného. Víc není v našich silách.“

„Ale to by se pak mohlo kdykoliv opakovat!“

„To už se opakovalo a nikdo na nic nepřišel! Uvidíme, jak se na to bude tvářit příští president. Jestli nebude úplně pitomej, má už teď v kapse Nobelovu cenu míru a tentokrát naprosto zaslouženě!“

„A když ne?“

„No, jestli nebude úplně blbej, bude ještě mírovější, než kdysi hippies!Jinak ho čeká srdeční selhání a jakže jste to říkal? Exit?“

„Exitus – to znamená smrt.“

„Tak přesně to.“

*****

Poprava dalšího amerického presidenta patřila mezi události, které se nedají utajit. Skupina hackerů, známá pod jménem ***Svobodu světu,*** ji navíc spolu se zprávou o popravě všech členů Hlavního štábu okamžitě uvedla na svých plovoucích stránkách. U každého bylo jmenovitě uvedeno, že se mu klade za vinu vydání rozkazů k útoku na Texas, což je fakticky totéž jako zahájení války bez vypovězení.

Americká spisovatelka Deborah Eisenbergová kdysi příznačně napsala: **Američané jsou jediný národ na světě, který skálopevně věří své vlastní propagandě.** Hackeři si ale získali spousty příznivců, neboť ukázali, jak se věci mají ve skutečnosti. Když se jejich zprávy lišily od vládních, mohli jste se klidně vsadit, že vládní propaganda neříká pravdu.

Jejich odpůrci (a zastánci tvrdé ruky) uspořádali před Bílým domem na podporu vlády demonstraci a žádali postavit hackery, především ***Svobodu světu***, mimo zákon. Jako by to už nebylo od samého začátku! Demonstrace ale požadovala uspořádat nad nimi soud v jejich nepřítomnosti a odsoudit je za podvratnou a teroristickou činnost. Nic jiného než trest smrti podle nich nepřicházel v úvahu.

Kdyby k tomu došlo, byl by to dost nepříjemný precedent. Ale státním zástupcům ani soudcům se do této kauzy příliš nechtělo. Po nedávné čistce jich zbylo příliš málo a ti, kdo zasedli na místa svých předchůdců, si byli dobře vědomi, že soud má smysl jen když se dá rozsudek vynutit silou. A ta teď nebyla na jejich straně.

Novým presidentem se stal dosavadní vicepresident. Ke svému štěstí byl v době Texaského incidentu v nemocnici, takže nebyl na seznamu viníků a tedy ani na seznamu popravených. Ale jak se zdálo, teď litoval, že se dal na politiku. Mohl se utěšovat jen tím, že byl od začátku proti vojenskému řešení a tak zbrklý rozkaz by nevydával.

Také nový Hlavní štáb, narychlo sestavený z důstojníků, posbíraných kde se dalo, nejevil zájem na další válce. Přece jen je rozdíl poslat statisíce vojáků dobývat cizí země a pak bez ohledu na ztráty vydávat blahosklonná prohlášení o úspěších, a dnešním stavem, kdy mohli být zmasakrováni nejen vojáčci, ale s velkou mírou jistoty také jejich generálové, navzdory zakopání ve spolehlivých protiatomových krytech. Co čert nechtěl, kryty měly

sice vydržet zásah atomovými zbraněmi, jenže najednou se zdálo, že do nich neviditelní vniknou bez velkých problémů.

No – nebyla to tak docela pravda.

Vojtěchovi se podařilo za jedné noci propašovat do bunkrů Hlavního štábu dvě vaspidy a pět krys, ale pak se zavřela veliká protiatomová vrata a víc už tam nedostal. Jedna krysa měla vestavěnou chladničku na dvacet šipkových střel, dvě měly vzduchovky, takže mohly operovat samostatně a jedna je mohla natahovat vaspidám, neboť všemi průduchy prolezly jen obratnější a menší vaspidy. Stačilo to na pět rozsudků smrti před Texasem a patnáct poté. Tím šipková munice došla a kdoví, kdy se Vojtěchovi podaří dopravit jim další. Nejlepší by asi bylo, kdyby to už nebylo třeba.

Zatím se zdálo, že možnosti neviditelných nemají hranice a generálové z nich měli respekt. Vojtěch převedl krysí jednotku do nejzastrčenějších míst ventilace, natáhl jim tam elektrický kabel, aby se mohly v klidu dobíjet, a pak je vypnul. Nechal hlídat jednu, ale i tu měl jen zavěšenou na jedné hlídací smyčce.

Tím byly naše možnosti zásahu v Hlavním štábu prakticky vyčerpány, ale protivník to nevěděl, takže se obával nejhoršího, což bylo to nejlepší, co jsme si mohli přát.

Ačkoliv Vojtěch tvrdil, že není horší chyba než podezírat protivníka z kapitulace.

A zvláště voldemorty.

*****

Do Galvestonu zatím dorazily další dvě lodě, indická a čínská. ***Šintei*** byly na místě a instalace mohla začít.

„Nechceš vypomoci?“ obrátil se na mě Vojtěch. „Svěřím ti jednu robotku – a třeba i dvě, mám jich tu mírný přebytek.“

„Půjč mi jednu a uvidím!“ řekla jsem. „Mohu zatím odstavit v Čechách Lili a tady v Somálsku Hai-pi, pak klidně zvládnu dvě.“

S Lili mi v Čechách pomohl František, vyhrabal na půdě v seně tunel, kam jsem Lili položila a vypnula. U Hai-pi to bylo jednodušší, tu jsem v našem bytě prostě zavřela do skříně a mohla jsem převzít ty dvě v Americe.

Peggy Sandová byla drobnější blondýna, trochu podobná Lili, takže mi nedalo moc práce si na ni zvyknout. Americké robotky byly vylepšené, vypadaly přirozeněji a na ovládání jednodušší, opět byl na nich vidět pokrok ve vývoji. Odjela jsem s ní s kamionem plným ***šintei*** do Dallasu, měla jsem tam vést školení. Posádka kamionu byli dva řidiči, aby se střídali v řízení. Já jsem s nimi jela jen jako doprovod na nouzovém sedadle vzadu.

„Ručíte mi za ni, rozumíte?“ nabádal je Vojtěch v těle bodrého Texasana.

„Jasně, šéfe!“ zabručeli oba.

Pak jsme nasedli a vyjeli. Hoši prý cestu znali, nemusela jsem je tedy navádět. Byla jsem s nimi jako součást nákladu.

Zavěsila jsem Peggy na kontrolní smyčku a věnovala se druhé, Nancy.

Nancy Sandová měla stejné příjmení, ale za sestry bych je asi vydávat nemohla. Nancy byla totiž černoška. Rozměrově mi byla podobnější, skoro stejně tlustá. Vojtěch mě přidělil do posádky dalšího kamionu směr hlavní město Austin, jehož posádku tvořila dvojice Eddie a James. Eddie, drobnější frajer s rozcuchanou hnědou čupřinou, byl neustále usměvavý, zamračenější James byl pěkně rozložitý černoch. Řekla jsem si, že bych se k němu jako Nancy docela hodila, ale Vojtěch teď nabádal mě, abych s nikým nezkoušela flirtovat. Nejedu s nimi proto, abych je rozparádila a pak zklamala.

„Už jsi mě někdy viděl flirtovat?“ odrazila jsem jeho mravoučnou řeč.

„A co Marcel?“ namítl.

„Ten si kupodivu začal se mnou, ne já s ním," ujistila jsem ho.

Vyjeli jsme zhruba s hodinovým odstupem, až do Houstonu jsme měli stejnou trasu a mohla jsem si ji tedy prohlédnout dvakrát po sobě. Jednou jako Peggy, pak znovu jako Nancy. Ale upřímně řečeno, dálnice je jako dálnice, až na občasnou benzínovou pumpu tu nic pozoruhodného nebylo a pro Nancy to byla spíš nuda. Pustili mě na přední sedadlo, Eddie řídil, zatímco James na nás koukal ze zadního nouzového.

„Jak jste se k tomu dostala, slečno? Či snad paní?" oslovil mě v podobě Nancy jako první frajer Eddie ze sedadla řidiče.

„Kdybych vám to vyprávěla, nevěřil byste mi," usmála jsem se.

„Třeba ano," krčil rameny Eddie. „Už jsme toho zažili dost, jen tak nás nemůžete rozházet!"

„Asi jsem se dostala do špatné společnosti," nakousla jsem to. „Snad to znáte, hackeři, počítačoví piráti, internetoví podvodníci..."

„Byla jste přímo u té party ***Svobodu světu***?" zeptal se mě upřímně.

„Jistě," usmála jsem se na něho. „Dneska mě uznávají jako expertku přes zbraně."

„To zní hrdě!" komentoval to. „A opravdu zbraním rozumíte, nebo nerozeznáte pistoli pětačtyřicítku od kulometu?"

„Primitivní zbraně mě nezajímají," ohrnula jsem nad nimi nos. „Mám něco lepšího. Umím pilotovat letadla. Od F-14 po B-52."

„Vážně dobrá!" ušklíbl se Eddie. „Zbožňuji lidi s takovou fantazií!"

„No, nemusím tak daleko," slevila jsem. „To se špatně dokazuje, když nemám po ruce žádné letadlo. Jak bychom to... když před vámi udělám něco neuvěřitelného, uvěříte mi všechno, i to ostatní, platí?"

„Platí!" chytil se toho dychtivě Eddie.

„Jde o to, co tady můžete udělat tak neuvěřitelného!" zabručel James.

„Tak třeba – zastavím vaše auto, stačilo by vám to?"

„Ale z vašeho sedadla se to řídit nedá!" upozornil mě jemně James.

„Aspoň to bude neuvěřitelné," trvala jsem na svém.

Motor v té chvíli vysadil a auto začalo zpomalovat.

„Sakra!" zvážněl Eddie. Chvíli se snažil přidávat plyn, ale pak to vzdal a zamířil do odstavného pruhu. „Nějak to nejede!"

„Ale jede!" namítla jsem.

Motor v té chvíli opět naskočil a kamion se opět rozjel naplno.

„Tak co, boys?" usmála jsem se na oba. „Uznáte mi to?"

„A co jako?" díval se na mě divně James.

„Že vám vypnu motor, kdykoliv se mi zachce!"

„To byla náhoda!" namítl rychle Eddie.

„Náhoda?" usmála jsem se. „Dobrá, zopakujeme si to!"

Motor opět poslušně vynechal a kamion začal zpomalovat.

„Mám počkat, až opravdu zastavíme, nebo vám to stačilo?"

„Vy tvrdíte, že to děláte vy?" podíval se na mě Eddie vyděšeně.

„Tvrdím," přikývla jsem. „Až řeknete, že vám to stačilo, způsobím, že motor zase naskočí."

„Jestli je to tak, tak by mi to stačilo..." připustil opatrně Eddie.

Při posledním slově se motor opět rozeběhl.

„Ženská, vy musíte mít něco s ďáblem!" vydechl vzadu James.

„S ďáblem ne, jen s hackery," ujistila jsem ho. „Umím toho víc, ale všechno vám předvádět nebudu, není na to čas. Podle mě byste ale udělali lépe, kdybyste se zajímali o platební mobily, co vezeme."

„No – vlastně – to bychom se ptali té pravé!" řekl Eddie. „Umíte jako hackerka ty mobily očarovat, aby vám daly nějaký ten miliónek navíc?"

„To by nebylo čarování, ale zlodějna!" opravila jsem ho. „Budete se asi divit, ale to my zásadně dělat nechceme. Právě proto mají tyhle mobily tak neprůstřelný systém, jak to jen jde, aby je nikdo nedokázal hacknout."

„Ale teoreticky by to snad šlo!"

„Teoreticky snad jde všechno," připustila jsem. „Ale my to neděláme. Teoreticky ani prakticky."

„Tak na co vám to vlastně je, když vám to nedá ani dolar?"

„Jak to, že nedá?" zavrtěla jsem hlavou. „Neplatím bance ani cent. Tyhle mobily po mně nechtějí žádné úroky."

„To by byla dobrá zpráva," přikývl vážně James. „Kolik procent berou za hypotéku?"

„Nic," řekla jsem. „Má to jen jednu nevýhodu. Když máte jednu půjčku, těžko vám to dá druhou."

„Takže na druhou půjčku musím stejně do banky."

„Která vás sedře z kůže!" opáčila jsem. „Děkuju, nechci! To radši fofrem splatím tu první, abych měla volné konto."

„Budeme si to muset pořádně promyslet," řekl vážně Eddie.

Projeli jsme nájezdem na dálnici a Eddie sešlápl plyn.

Rozhovor uvázl. Dálnice není místo na tlachání.

V předním kamionu jsem seděla coby Peggy na zadním nouzovém sedadle a řidiči se o mě nestarali. Kabinu naplňoval jednotvárný hukot motoru. Bylo pro mě jednodušší být zticha – robotku jsem si zavěsila, jednou za dvě vteřiny jsem zkontrolovala, co má před očima a když se to nelišilo od předchozího obrazu, zase jsem ji zavěšovala. To mi moc pozornosti nesebralo.

Pořádný fofr nastane až tam, co dojedeme.

Pokud ne dřív...

*****

Zatímco v Texasu bylo dopoledne, v Somálsku byl pozdní večer. S Marcelem jsem se před večeří vypravila do místního plaveckého bazénu. Voda tu byla pořád vzácná, ale odpařování krytého bazénu bylo minimální a všechna voda pořád cirkulovala přes filtry, takže si to Továrna mohla dovolit. Pravda je, že voda byla cítit chlorem, ale na to se dalo zvyknout. Virtuálové tu ale byli v menšině. Kromě mě a Marcela jsem s ***šintei*** na ruce spatřila dva, zbytek byli rodinní příslušníci, kteří tu měli jako v Japonsku přebytek volného času.

Bazén pro nás objevil Marcel, ale přijala jsem to ráda a vděčně. Plavání je jeden z mála způsobů, jak nenápadně redukovat vrstvu podkožního tuku, přitom zábavněji než jiné druhy fitness. Marcel mě lákal i na skokanský můstek, ale odolala jsem. Nepomohla mi sice námitka, že při mém dopadu vyšplouchne voda z celého bazénu, ale odvolala jsem se na bříško a to zabralo. Marcel byl na mé bříško obzvlášť opatrný, ačkoliv to ještě nebylo moc znát. Konec konců, měl na něm přinejmenším poloviční podíl.

Bazénu jsem si opravdu užívala. Ne že bych tu trénovala na olympijské rekordy, ale poctivě jsem plavala z jednoho konce na druhý, pokud jsem náhodou nenarazila na jiného plavce – ale protože nešlo o závod, vždycky jsme se vyhnuli, občas i s letmou omluvou.

Zkrátka – pohoda.

Marcel to bral sportovně. Než jsem přeplavala dvakrát bazén, nejméně třikrát skočil z můstku. Když se mnou plaval po délce bazénu, nasadil tempo a přeplaval bazén třikrát než já jednou. Snažil se mě vyhecovat, abych také přidala, že se courám jako závodní slimejš, ale usadila jsem ho tvrzením, že tady nejsem na olympiádě, ale kvůli relaxaci.

„Tak – teď ještě naposledy tam a zpět a jdeme domů!“ vyrazila jsem prostředkem bazénu kraulem...

Netušíc, co se stane...

*****

Peggy vyrušil strašlivý třesk.

Okamžitě jsem obhlédla situaci kolem ní – a zděsila se.

Boční okno u řidiče se rozsypalo na tisíc drobných krychliček, řidič padl bezvládně na volant, z díry v hlavě mu tekla krev, celá kabina byla postříkaná bělavě krvavou hmotou... mozkem...

Příčina byla jasná od prvního pohledu. Z otevřené střechy terénního auta jedoucího souběžně s kamionem čněl vysunutý chlap s karabinou M-16. První ranou zastřelil našeho řidiče a teď hledal očima přes mušku své zbraně další cíl.

Přesunula jsem do Peggy většinu své pozornosti a maximální urychlení.

„Vojtěchu!“ zavolala jsem Přítele. „Máme problém!“

Během setiny vteřiny jsem mu vykreslila naši situaci.

„Hlavu dolů!“ vykřikla jsem přitom na druhého řidiče sedícího na předním sedadle tak velitelským tónem, že mě mimoděk poslechl, ačkoliv mu to příšerně dlouho trvalo – aspoň ve srovnání se mnou.

Aniž bych čekala na výsledek, zalovila jsem v okolí a ve vteřince jsem našla procesor motoru auta vedle nás. Vpálila jsem mu nekonečnou smyčku, do které se ihned zacyklil. Motor škytl a vysadil, až chlap málem vypadl ze střešního okna. Auto začalo prudce zpomalovat, ale také našemu zabitému řidiči se smekla noha s pedálu plynu, takže zpomalovat začal i náš kamion. Naštěstí méně než teréňák, zablokovaný motor brzdil víc. Trvalo tři vteřiny, než se chlap s karabinou dostal do tak nevýhodného úhlu, aby nemohl střílet, naštěstí měl problémy se stabilitou, takže se v té chvíli nedostal ke střelbě.

Teď šlo hlavně o to – nezastavit! Kdybychom zastavili, mohli bychom brzy počítat s nevítanou návštěvou třeba přímo v kabině.

Sesmekla jsem se na kapotu motoru vedle řidiče, popadla zhroucené tělo a zkusila ho vyprostit ze sedadla. Vzala jsem to silou a podařilo se mi to, jenže jsem přitom drcla do volantu a kamion zabočil vlevo. Zaznamenala jsem zezadu plechový rachot, asi jsme cvrnkli do terénního auta. Tím lépe!

Pak jsem vklouzla na místo řidiče. Bylo od krve, ale nejprve jsem srovnala směr a pak sešlápla plyn. Ve zpětném zrcátku jsem viděla, jak terénní auto hobluje svodidla, až jiskry létaly, chlap ve střeše se kymácel, až málem ztratil karabinu, ale auto se odrazilo zpátky do silnice a zklidnilo. Naštěstí pro nás se jeho řidiči nepodařilo spustit vyřazený motor, takže bylo vyloučeno, aby nás opět dohonil. Podařilo se mi zamáčknout plynový pedál až do podlahy, motor kamionu zařval jako tygr a vyrazil ještě rychleji. Byla to jízda jako o závod a také to závod byl, závod o život.

*****

Současně s Peggy jsem vyskočila i jako Nancy v druhém autě.

„Chlapi, je zle!“ vyhrkla jsem. „Kamion před námi přepadli gangsteři, zastřelili řidiče. Jestli se pustí i do nás, bude s námi zle!“

„Cože?“ zmohl se Eddie jen na údiv.

Musela jsem mu vysvětlit situaci, pochopitelně mnohem pomaleji, než jsem to byla schopná vysvětlit Vojtěchovi. Vojtěch navíc rychleji chápal a vůbec ho nenapadlo o mých slovech pochybovat, zatímco tihle dva byli v první chvíli až neuvěřitelně nedůvěřiví.

*****

„Kurva, co se to děje?“ vzpamatoval se druhý řidič v prvním kamionu a zařval na mě coby Peggy, jako kdybych za to mohla.

„Přepadli nás!“ informovala jsem ho. „Vzala jsem to za tvýho kámoše, podívej se na něho, co je s ním?“

„Umíš vůbec řídit?“ ubezpečoval se nejprve.

„Tohle jsem ještě nikdy neřídila, ale na plyn, brzdu a volant stačím. Podívej se zatím, co je s tvým kamarádem, sakra!“

Bylo mi jasné, že brzy zjistí, že mu už nikdo nepomůže, ale potřebovala jsem ho na chvíli zabavit, aby nedejbože nechtěl zastavit. Pouhý kilometr od těch gangsterů nebyla podle mě dost bezpečná vzdálenost.

*****

„Co budeme dělat?“ zůstal úplně bezradně Eddie.

„Vy nemáte zbraně, že ne?“ naťukla jsem je.

„Pistoli pětačtyřicítku mám doma!“ lamentoval James. „Normálně ji ale netahám!“

„Ta nám není nic platná,“ řekla jsem. „Poslyšte, nejpozději za pět minut se dostaneme na místo, kde přepadli první kamion. Ti před námi už jsou v bezpečí, Peggy těm gangsterům vypnula na dálku motor. Sakra, nedivte se, to není pohádka, předvedla jsem vám to přece taky! Oni jsou bez auta, ale mají karabinu M-16, pokud jich nemají víc a mohou nás uvítat palbou. Víte co, chlapi? Zalezte oba dozadu, aby vás nepostřelili, a nechte mě řídit. Já to těm gangsterům ukážu!“

„To snad ne!“ vytřeštil na mě oči Eddie. „Vážně chceš, aby dva chlapi zalezli jako kojoti do pelechu a tebe vystavili nebezpečí?“

„Jistě, milý Eddie!“ řekla jsem. „Vyměníme se! Aby bylo mezi námi jasno, nejsem člověk a i kdyby mě tamti grázlové prostříleli jako ementál, pojedu dál jakoby nic.“

„Cože?“ zmohli se tentokrát sotva na údiv oba.

„Slyšeli jste dobře,“ ujistila jsem je. „Nejsem člověk, ani ženská, ale robotka s propůjčenou ženskou duší. Rozumíte mi?“

„Jak to?“ vrtěl hlavou Eddie zděšeně.

„Poslyšte, nemáme čas!“ nenechala jsem je vzpamatovat. „Přelezte si dozadu a oba se tam skrčte, ať nejste na ráně. Dělejte!“

Současně jsem se na něho tlačila tak, že mu prakticky nezbylo než poslechnout.

„Kdybyste zahlédli stříbrný terénní džíp, přikrčte se ještě víc. O mě se nestarejte, snesu podstatně větší devastaci než vy!“

Dosedla jsem a zmáčkla plyn. Motor se rozeřval a kamion začal nabírat rychlost. To už jsem ale v dálce před sebou viděla teréňák, stojící napříč. A vedle tři chlapy. Všichni drželi v rukou karabiny a zřejmě na nás čekali.

„Chlapi, zalezte!“ nařídila jsem Eddiemu a Jamesovi.

Kamion se řítil po prázdné dálnici. Skrčila jsem se za volantem, abych gangsterům poskytla co nejmenší terč a byla jsem odhodlaná jet třeba přes jejich mrtvoly. Ale bylo mi také jasné, že těch pár plechů přede mnou je pro střely příliš slabá překážka. Větší naději budou mít snad ti dva vzadu.

Při plném zrychlení a soustředění jsem pozorovala, jak na mě všichni soustředěně míří. Ne, to nebyli žádní amatéři, tohle byli profíci.

Ale náhle... zpozorovala jsem vpravo podivný stín a mrkla jsem nahoru.

Zprava na dálnici nalétávalo kaičen-piko, jenže neslo jakýsi doutník s krátkými křidélky. Střela X-33A! V té chvíli se zablesklo, ze střely vyšlehl ostrý plamen, odpoutala se od kaičen-piko a začala nabírat rychlost přímo proti stojícímu autu.

Nikdo nepočítal s použitím nejnovější protiletadlové střely proti autu, ale tušila jsem, že ji místo počítače řídí Vojtěch, stejně jako kaičen-piko, které po jejím odpálení ostře zlomilo let směrem vzhůru.

Bylo to poměrně rychlé i na mě.

Gangsteři byli soustředěni na mě, ale nejspíš něco zaslechli. Dva z nich se otočili, třetí byl příliš zabraný do míření, ale nestihli by nic. Střela práskla přímo do jejich auta a změnila je v obrovský oblak ohně. Spatřila jsem kusy těl gangsterů vířit vzduchem dobrých dvacet metrů od místa, kde prve stáli. Ten příšerný výbuch je rozmetal pěkně daleko.

Teď šlo o nás. Tlaková vlna výbuchu se nezastavila, její čelo se hnalo přímo proti mně. Při mém urychlení se mi zdálo, že se všechno pohybuje pomalu, připadalo mi, že se čelo vlny vleče a my jedeme krokem, ale to bych nesměla vědět, že setrvačnost udělá své. V okamžiku výbuchu jsem sundala nohu z plynu a narovnala se, ale teď jsem pevně sevřela volant a snažila se nepřijít při té rychlosti do smyku.

Naštěstí to do nás narazilo čelně a nemohlo nás to převrátit. Kamion se zakymácel, ale vydržela to i čelní skla. Oddychla jsem si, jenže v té chvíli jsem viděla další problém.

Na místě gangsterského auta byl náhle jen ohromný kráter, kam jsme se nezadržitelně řítili. Byla to příšerná jáma. Zkusila jsem ji objet zprava a sjela jsem do odstavného pruhu, ale ta díra byla neuvěřitelně veliká. To snad ani nemohla tak malá rachejtle způsobit! Musela jsem se soustředit na mezeru mezi kráterem a svodidly. Vyšlo mi, že se tam s kamionem vejdu, ale jen tak-tak. Kamion byl rozkymácený a okraj nebyl úplně rovný, drcli jsme o svodidla, ale jen to krátce zaskřípělo. Prolétli jsme kolem té jámy, kamion se opět stočil zpátky a najel do pravého jízdního pruhu, kde bylo jeho místo. Nezpomalovala jsem už, nehodlala jsem se tam vracet. Tohle nám prošlo, řekla jsem si, když jsem zpomalovala na normální rychlost a začala zase multiplexovat.

Ještě jsem si ale neuvědomovala, že je zle.

Necítila jsem totiž – sama sebe.

*****

Pak jsem na tváři pocítila pleskání a otevřela oči.

„Katuško, co je s tebou?“ slyšela jsem ustaraný hlas Marcela.

Chvilku jsem jen tak těkala očima a nebyla jsem schopná vzpomenout si, kde jsem a co se kolem mě děje.

„To byl teda zážitek!“ zabrebtala jsem.

„Málem ses utopila!“ vyčetl mi Marcel zblízka do očí. „Jak to? Vždyť jsi předtím nikdy žádné záchvaty neměla!“

„Co?“ zmohla jsem se jen na údiv. „Co je?“

„Najednou jsi přestala plavat a šla jsi ke dnu jako kámen! Kdybych nebyl nablízku, utopila by ses!“ sděloval mi rychle a snad i trochu vyčítavě.

„Cože jsem?“ nemohla jsem to nějak pochopit.

„A s plaváním máš konec!“ prohlásil rezolutně.

Ležela jsem naznak na studených dlaždičkách, ale přitom jsem řídila v dalekém Texasu své dvě robotky. Jenže, jak se zdá, nezvládla jsem to tady v Somálsku. Došlo mi to

dřív než Marcelovi. Gangsterské přepadení úplně spotřebovalo moji pozornost, až mi nezbyla ani pro mé vlastní lidské tělo. Budu to muset zčerstva přehodnotit, bylo by opravdu hloupé utopit se, abych zachránila dvě robotky.

Pokusila jsem se nadzvednout. Marcel mi podal ruku a pomohl mi posadit se.

„Jak se cítíš?“ ptal se mě opatrně.

„Divně!“ přiznala jsem v záchvatu kašle. Asi jsem spolykala i nějakou vodu, něco jsem měla i v plicích.

„Půjdeš si teď domů lehnout!“ nařídil mi.

Pomohl mi nasednout na nemocniční lůžko na kolečkách, které sem někdo stihl dopravit. Takže jsem o sobě nevěděla déle, než bylo zdrávo!

Venku už byla tma, no bodejť, tady byla už noc.

Marcel mě sám vyvezl z budovy a zamířil k našemu domu.

„Ještě že tě hlídal i Vojtěch!“ řekl Marcel. „Kupodivu pochopil dříve než já, že je zle!“

Aha – takže mám až takhle dokonalého anděla strážného! No – je to rozhodně lepší, než abych se utopila.

Dav čumilů nás zpovzdálí následoval. Zbavili jsme se jich ve vchodě, kde jsem sesedla a zkusila dojít zbytek pěšky. Usměvavá čínská zdravotní sestřička se mě zdvořile optala, jestli to zvládnu, a když dostala kladné ujištění, obrátila se a odvezla nemocniční lůžko zpět do polikliniky.

*****

V Texasu dojely kamion s Nancy policejní motocykly a dvě policejní auta. Vytvořily nám doprovod a další nás předjela a vyrazila dopředu, aby stejně zajistila Peggy. Prý se obě také na okamžik složily, ale dříve než jsem se v Somálsku vzpamatovala, obě se vzpamatovaly – zaskočil za mě zřejmě Vojta, sotva varoval Marcela.

Předjela nás sanitka – věděla jsem, že to nebude práce pro ni, ale asi to tak muselo být.

Najednou mě oťukl Vojtěch.

„Odpusť mi, Káťo, zvoral jsem to!“ omlouval se. „Věděl jsem, že se u voldemortů nesetkáme s pochopením, ale netušil jsem, že to bude takové. Opravdu mi nedošlo, že to budou chtít překazit za každou cenu. Ti darebáci měli v autě metrák trhavin, asi chtěli auta i s nákladem vyhodit do povětří. Aspoň víme, jak hodně jim na tom záleží. A ty si teď odpočiň! Když započtu tvé těhotenství, je toho na tebe moc, musíš se zkrátka šetřit. Nějakou dobu to potáhneme bez tebe. Předej mi Nancy a Peggy!“

„Vezmi si je!“ souhlasila jsem odevzdaně a odpojila se od nich.

Robotky v Americe neupadly, zůstaly stát, jak si je Vojtěch převzal. Už se mě netýkaly. Zmizela jsem z Texasu a zůstala ve vlastním těle v Somálsku. Ale na večeři jsem neměla ani pomyšlení – ostatně jsem měla v sobě tolik chlorované vody, že bych beztak nic nesnědla.

Ještě že jsem měla Marcela! A Vojtu! Své anděly strážné!

Marcel mi opatrně pomohl s pyžamem, pak mě téměř mateřsky uložil do postele, přikryl, a tónem, nesnášejícím protesty, mi přikázal:

„A teď spát! Ne napůl, ale naplno! Potřebuješ to! Už kvůli miminům!“

„Jasné,“ přisvědčila jsem pokorně.

Neodvážila jsem se odporovat. Spaní naplno jsem ještě nezapomněla a po prožitém skoro-utopení jsem se ani nepotřebovala přemáhat či nutit.

To byl tedy zážitek!

*****

Mimo hru

Tušila jsem, že mě těhotenství odsune stranou, ale ne tolik.

Vysadila jsem v Texasu úplně a Marcel mě nechtěl pustit ani do Čech. To už jsem se trochu vzepřela, ale nebylo mi to platné. Nevýhodou Virtuálů je, že své aktivity před ostatními Virtuály neutají. Pokusila jsem se vzbouřit, vysvětlovala jsem mu, že opravdu nemohu za složitost situace, do jaké jsem se v Texasu dostala, odvolala jsem se na Vojtěchovo svědectví, kterého Marcel okamžitě využil, ale tím jsem fakticky skončila. Neuspěla jsem.

„Odpustím ti všechno kromě ohrožování dětí!“ prohlásil Marcel. „A byl bych moc rád, kdybys neohrožovala ani sebe. Kroť se trochu!“

„Sám multiplexuješ tři roboty najednou a mně bys nepovolil ani jednu robotku?“

„Nejsem těhotný!“ upozornil mě na maličký rozdíl mezi námi.

Jednu robotku se mi nakonec podařilo uhájit, ale jen díky tomu, že jsem odmítla hypochondrické uvázání výhradně na vlastní tělo. Marcel trval na své podmínce, že budu v noci poctivě spát, abych ani nevědomky neškodila miminům a omezím se na jedinou robotku, tedy buď na Hai-pi, nebo na Lili. U nás se teď kolem mimin točilo všechno, od pestrého stravování po poctivý spánek, mohla jsem být ráda, že jsem si vybojovala aspoň jednu.

Vybalila jsem z úkrytu v seně Lili Marlénkovou, od Františka si vypůjčila peníze na autobus, a vyrazila jsem do Prahy.

V Čechách se bohužel nic nedělo. Lili všude rádi viděli, ale neměla nic na práci. Byla jsem připravená podle potřeby podepřít konto nadace *Kolejí Katuška,* ale František je spravoval dobře, nebylo toho zapotřebí. Zkusila jsem aspoň uspořádat na koleji besedu k událostem v Texasu, ale přišlo jen pět študáků – a i ti se tvářili jako u zubaře. Jako kdyby to nikoho nezajímalo. Radši jsem měla nechat Lili ležet na půdě v seně!

„Nediv se, Lili!“ vysvětlovala mi opatrně Manča Bělíková, studentka třetího ročníku medicíny, která mi pomáhala uklízet klubovnu. Ale i ona se k tomu odhodlala až když jsme byly samy.

„Všichni se bojí,“ ujišťovala mě.

„Panebože, co se to děje?“ spráskla jsem ruce. „Odkdy se študáci bojí diskutovat? To za dob mého studia nebývalo! My jsme bouřlivě diskutovali na internetu i mezi sebou! Co se to tady stalo?“

„Teď se všichni bojí,“ trvala na svém Manča. „Nejen študáci. Neznají tě a kdybys byla policejní provokatérka, mohla bys všechny zničit.“

Musela mi to vysvětlit podrobněji.

Z Čech se v poslední době vytratily internetové diskuse. Parlament totiž odhlasoval zákony, které je prakticky odstřelily. Ne že by lidé dobrovolně mlčeli, ale cenzura dostala v Čechách zelenou a ***politicky nekorektní*** názory mohou být od té doby trestány doslova likvidačními pokutami. Nejhorší na tom bylo, že se Česká policie hbitě chopila příležitosti ukázat občanům, kdo je v Čechách pánem, a ***Hlavní správa internetového dozoru*** začala skutečně pokuty udělovat a vymáhat. Měla na to větší pravomoci než komunistická *Hlavní správa tiskového dozoru,* zodpovědná za cenzuru u komunistů.

Jenže ta dnešní byla obávanější.

Komunistická cenzura zabraňovala vstupu neschválených názorů do tisku, rozhlasu a televize, ale na nositele nepohodlných názorů neměla tak likvidační nástroje. Otrlejší si nic

nedělali z výslechů ani z krátkodobého vězení. Současní cenzoři lidi nezavírali, ale likvidovali je finančně. Pokuty a hlavně úroky z nich byly drakonické. Kdo by se odvážil diskutovat pod hrozbou pětimilionové pokuty a lichvářských úroků, znamenajících skoro vždy exekuci, ztrátu zaměstnání a doživotní bezdomovectví? Zničených lidí byly brzy desítky a ostatní pochopili, že to není hra. Tak z internetu zmizely politicky nekorektní stránky i diskuse, zbyly jen provládní stránky, kde se diskutující předháněli v devótním pochlebování vládním stranám. A ještě si pochvalovali, jak se nikdo neodváží odporovat, ale byli tam sami, kdo by se tak okleštěných diskusí účastnil?

A zatímco televize stále vysílala nekonečné seriály o komunistickém útlaku, báli se studenti už jen přijít na besedu, kde by se mohlo objevit něco politicky nekorektního.

„To se mi snad jen zdá!“ soptila jsem. „Tak tuhou cenzuru v Čechách nikdo nepamatuje! Ve srovnání s tím se i ten rakouský despota Bach choval ke Karlu Havlíčkovi Borovskému jako džentlmen! Jak mohlo tohle vůbec projít Parlamentem?“

„Prošlo,“ řekla odevzdaně Manča. „Prý se přizpůsobujeme Evropě. Od té doby se jim velice dobře vládne, když si na ně nikdo netroufne!“

Oťukla jsem Marcela s dotazem, jak to vypadá s cenzurou ve Francii.

„Nebude to nakonec stejné v celé Evropě?“ napadlo mě s obavami. „To by opravdu stálo za zadání výroby dvaceti nových vaspid!“

„Pokusy o to byly všude,“ ujistil mě vážně Marcel. „Do zákonů to ale vtělila jen většina parlamentů východních zemí, Anglie, Holandsko, Belgie a Dánsko. Neprošlo to zatím ve Francii a v Německu, vzbouřili se i Poláci, tam už byly i nějaké pouliční nepokoje a řešila to armáda.“

„Já to tak nenechám!“ vybuchla jsem. A vrátila jsem se myšlenkově do Čech k Manči, abych jí tu poslední větu zopakovala zpomaleně.

„Nejvyšší čas založit tu pobočku organizace ***Svobodu světu***!“

„Myslíš ty americké teroristy?“ couvla opatrně Manča. „Nic takového tady v Čechách nezaložíš, každý se bojí ceknout! Než se naděješ, máš na krku pětimilionový dluh, policii a exekutory a jsi nadosmrti vyřízená!“

„Toho se nebojím,“ odvětila jsem. „V Americe po nás šli také a kdyby někoho z nás dopadli, zastřelili by nás bez soudu. Američané se nedávno přiznali, že zajatce zásadně střílejí už dlouho. Tohle je taky likvidační, jenže to bude mít s Amerikou jedno společné. Nikoho z nás tam nikdy nechytili a tady na nás budou taky krátcí.“

„Na vás?“ vytřeštila na mě oči.

„Na nás,“ trvala jsem na svém. „A nejsme žádní teroristé. Nevinným neubližujeme a bojí se nás jen ti, kdo provedli něco hodně darebáckého.“

„Co bys tady chtěla dělat?“ sondovala mě opatrně Manča.

„Vzpouru proti cenzuře!“ odvětila jsem. „Založím stránku, která začne říkat lidem pravdu, i kdyby byla politicky nekorektní.“

„Zlikvidují tě!“ varovala mě. „Hrozně rychle!“

„V Americe jsme takhle vyhlásili vládě válku,“ ujistila jsem ji. „A když se vláda Texasu postavila proti Federální vládě a vyhlásila samostatnost, pomáhali jsme jí. Bez nás by to Texasané prohráli na celé čáře.“

„Podle mě to byla odvaha, odtrhnout se od takového impéria!“

„Byla. Podle ústavy mají státy zaručená veškerá práva včetně práva na odtržení, ale ve skutečnosti tam rozhodla síla.“

„To je Texas tak silný?“

„Ne, my jsme byli silnější," ujistila jsem ji. „Poslyš, Mančo – nabídla bych ti, ať se k nám přidáš, ale nejprve bys měla dodělat fakultu."

„Taky si to myslím," špitla nesměle.

„Jenže jsi tady asi nejodvážnější a řekla bych i nejsvobodymilovnější," pokračovala jsem. „Takové my potřebujeme. Mohu ti za to něco nabídnout. Co bys řekla dokončení školy o rok dřív a o padesát procent kvalitněji?"

„Tyhle podvody já nesnáším!" řekla opravdu procítěně.

„Žádné podvody!" odpálila jsem ji. „Věnovala bys mi jen čas, o kterém dnes nevíš, a já bych ti za to dala trojnásobek času na studia."

Manča se zarazila – asi jako já, když mi podobnou nabídku dával Vojtěch.

„To je nějaká hádanka, nebo co?"

„Hádanka? Tak trochu. Ale není to podvod."

„Čas, o kterém dnes nevím..." opakovala pomalu Manča. „Poslyš, to mi něco připomíná..."

„Pohádku o králi, který slíbil ďáblu to, o čem doma neví, ale nenapadlo ho, že by to mohl být jeho novorozený syn... je to ono?"

„Je – ale jak to můžeš vědět?"

„Protože jsem tu hádanku dostala také – a není to dávno," usmála jsem se na ni. „A napadla mě taky ta pohádka. Jenže to nebyl podvod, splnilo se mi všechno. Získala jsem čas na studium, jsem dnes inženýrka, přitom jsem spoustu volného času věnovala společnosti ***Svobodu světu*** a dnes tedy totéž nabízím i tobě."

„Ale víš... co mi řekneš o tom, co se o vás povídá?" obrátila se na mě bezelstně. „Co je pravdy na tom, že vraždíte lidi po desítkách?"

„Slyšela jsi už někdy větu: Z hlediska vyššího principu mravního není vražda na tyranu zločinem?"

„To bylo v jednom filmu, že?"

„Ano, viděla jsi ten film celý? Co mi o tom řekneš?"

„Viděla," přikývla. „Může to být pravda jen když jde o tyrany. V tom filmu se to ale odehrávalo za války!"

„Somálská válka nebyla zločinem? A je tyranem někdo, kdo rozpoutá válku, ve které zahyne pár milionů lidí?"

„To jistě je," přikývla.

„A je zločinem zavraždit všechny, kdo se na té válce podíleli? Nemám na mysli ty, kdo tam stříleli a vraždili, ale především ty, kdo válku připravili, financovali a zahájili?"

„To byste ale museli vědět bez nejmenších pochybností!"

„Ale to my víme," ujistila jsem ji. „Dáváme si pozor, aby to neodnášeli nevinní. Je ale nevinný vrchní velitel armády, který vydal rozkaz k vraždění? Podle mě není. Jeho zabití pak není vražda, ale poprava – zabití ***po-právu,*** neboli akt spravedlnosti."

„Já jsem ale zásadně proti trestu smrti," zavrtěla rychle hlavou.

„Já také," přikývla jsem.

„Tak jak to, že jste vraždili... a třeba i popravovali?"

„Trest smrti, vykonaný na zneškodněném zločinci, je zbytečná vražda," řekla jsem. „Také jsem pro jeho zrušení. Jenže to se týká státní moci, která má tisíc jiných možností, jak zločincům v dalších zločinech zabránit. Tam, kde se zločinec chystá k dalším vraždám, je omluvitelné i jeho zneškodnění zabitím. Jaká je šance zastavit válku obviněním těch, kdo ji vyvolali, když jde o představitele nejsilnější mocnosti světa? Tam je šance na spravedlnost nulová a zbývá jedině vražda na tyranu – která pak není zločinem."

„Ale jak jste je vlastně... jak se vám to podařilo?“

„To se nedozvíš hned, ale časem,“ zavrtěla jsem hlavou. „Nabízím ti teď přátelství lidí, kteří se postavili proti mocným tohoto světa a rozhodli se trestat jejich zločiny, které by jinak zůstaly nepotrestané.“

„Seznámíš mě s nimi?“

„Se všemi ne, je nás několik stovek po celém světě,“ usmála jsem se na ni. „Zatím znáš jen jednoho, ale s některými se jistě seznámíš i osobně.“

„Zatím znám jen tebe...“ usmála se také.

„Omyl!“ oplatila jsem jí úsměv. „Mě neznáš! Nevíš kdo jsem ani co tu dělám. Znáš tady v Praze někoho jiného – a budeš možná překvapená, až se dozvíš, kdo to je!“

„Mluvíš v samých hádankách!“ vzdychla si.

„Až je uhodneš, budou ti taky připadat snadné,“ ujistila jsem ji. „Máš počítač?“

„Jako každý,“ přikývla. „Pojď ke mně na pokoj, uvidíš!“

Následovala jsem ji – a přitom už jsem pro ni zařizovala ***šintei*** a čip, který ji zařadí mezi nás. Pravda, budu si ji muset ještě oťuknout, nebo spíš pořádně prověřit, ale to se dá stihnout za pár hodin. Mezitím si proťuknu Františka a začnu shánět materiály.

„Ale nelekej se, máme s Jitkou na pokoji... no, my tomu říkáme ***řízený chaos***...“

Čímž mě trochu rozesmála. Jak snadno se hledají eufemismy k obecně profláklým slovům! A jak vznešeněji to zní!

„Není to tak dávno, co jsem žila v něčem podobném,“ ujistila jsem ji.

„To si tedy s námi budeš rozumět,“ předpovídala.

„Možná,“ neprotivila jsem se jí.

Mám jí vykládat, že v čínsky prostém bytě nemáme skoro nic? Radši jsem mlčela. Ostatně, v podnájmu jsem měla ***řízený chaos*** stejné úrovně.

„Tak pojď dál!“ vyzvala mě.

*****

Stránka ***Smrt cenzuře!*** vypadala divoce, ale protivníkem byla Česká cenzura, neboli ***Hlavní správa internetového dozoru,*** která si nic lepšího než smrt nezasloužila.

Manča jen vzdychala, když viděla, jak rychle ji tvořím. A to netušila, že si část podkladů chystám v Somálsku a do stránky je vkládám jako moduly. Obrázky jsem si hledala po celém světě, něco jsem převzala ze stránek ***Pravda o Somálském horroru***, něco mi zapůjčil Marcel, kterého jsem ihned pověřila několika vyhledávacími úkoly. Ani nereptal, stačilo mu podívat se mi obrazně přes rameno, co tvořím, jen podotkl, že to převezme do Francie. Nebyla jsem proti.

Druhým krokem byla likvidace hlavního i záložního serveru ***HSID***. Veškerá data jsem přesunula na svůj ***šintei*** do Somálska – určitě ne, abych je umožnila obnovit, spíš pro přehled, co všechno už HSID stihla napáchat, komu zničila život a u koho se na to teprve chystala. Vzpomněla jsem si, jak mě Vojtěch nedávno také tak vyškrtl ze seznamů podezřelých – tohle bylo horší, tady se nevytvářely seznamy pro případné budoucí zneužití, tady se už zneužívalo. Oba servery se mi vešly na atomdisk ***šintei***, přece jen byly znát jeho kapacitní přednosti.

Souběžně s tím jsem navštívila všechny lokální počítače, napojené na tyto servery. Každý jsem si pečlivě zkopírovala – později se na to podívám, uvidíme, kdo z cenzorů byl nejaktivnější – Marcel by asi řekl: *kdo z nich byl největší svině,* ale i s takovým hodnocením bych souhlasila. Cenzoři u mě neměli jedinou omluvu.

Všechna data jsem přitom smazala, včetně bohatých pornografických sbírek, dokonce tam byly i pedofilní – časem zjistím, odkud je tito *strážci cenzurní čistoty* měli. Obrázky se

kolem mě jen míhaly, ale při urychlení – mé vlastní hříšné tělo přitom odpočívalo, aby nedoznalo úhony – jsem stíhala všechno a díky pelenitovému přístupu mi šlo kopírování stejně rychle jako mazání. Na každý počítač jsem pak nahrála namísto obrázku pro pozadí plakát s obrázkem krysí rodinky a varováním:

Srovnávat cenzory s krysami znamená urážet krysy!

Nepotrestání zločinů StB byla chyba, která se nebude opakovat!

Ničit lidem život za čistě slovní přečiny je zločin, který musí být a také již brzy bude potrestán!

A pak samozřejmě podpis: ***Svobodu světu!***

Nakonec jsem udeřila smrtícím kódem do disků serverů ***Hlavní správy*** – z těch už nikdy nikdo nic nedostane!

Na stránce ***Smrt cenzuře!*** jsem umístila seznamy zaměstnanců ***Hlavní správy internetového dozoru*** včetně dvojitě prověřených uklízeček – až data vyhodnotím, připíšu ke každému, čeho se dopustil, a teprve na základě toho sestavíme obžaloby. Bude je muset posoudit soud Virtuálů, pan Jamanami Kacuie bude reptat, ale chtěl dohlížet na právní stránku věci? Má to mít!

A teď posoudit české zákony, porušující svobodu slova na internetu, počínaje památným *Náhubkovým* a konče zákonem, upravujícím výši pokut a lichvářské úroky za prohřešky proti politické korektnosti. Divila bych se, kdyby je náš soudní dvůr shledal právně v pořádku!

Uklízeček na ***Hlavní správě*** se obžaloby možná nedotknou. Budou mít nanejvýš ostudu, že byly na seznamu. Řekla bych, že se na těch prasárnách podílely jen uklízením po pánech cenzorech, ale přece – nechat se zaměstnat tak nenáviděnou institucí, to chce buď velké zoufalství nebo hodně hroší kůži. Snad jim to jako ponaučení postačí!

Pak přijdou na pořad dne poslanci, kteří tyto krysí zákony odhlasovali. Neprošly přes Parlament jednohlasně – takže seznamy, kdo a jak hlasoval, převedeme na obžaloby. Poslanecká imunita nás nebude zajímat – jako byli odsouzeni tvůrci Norimberských zákonů, budou pohnáni k zodpovědnosti i tihle. Nezřízené imunitě se beztak těšili přes míru!

Ale nejprve dostanou poslední šanci – pokud sami tyhle zákony zruší a z vlastních, myslím tím opravdu ze svých soukromých prostředků napraví škody, které některým lidem vznikly, můžeme jim trest prominout.

Manča vytřeštěně sledovala, jak s jejím notebookem cvičím. Záhadou pro ni bylo, že jsem se nedotkla klávesnice a na obrazovce naskakovaly změny takovou rychlostí, až jí oči přecházely.

„Teda – tohle jsem ještě neviděla!“ vydechla, když jsem přejížděla hotovou stránku, abych na něco nezapomněla. „To byl ale fofr! Poslyš, tohle přece není v lidských silách! Jsi ty vůbec člověk?“

„Nejsem,“ přiznala jsem. „A tebe také urychlím. Naučím tě připojit se k počítači a ten tě urychlí, to bude totiž ten ***čas, o kterém ještě nevíš.*** Umíš si představit, jak se ti to bude hodit ve zkouškovém období? Nabízím ti nejen zkrácení, ale i zkvalitnění studia! Zkus si představit, že máš najednou tisíce hodin navíc! Praktická cvičení neurychlíš, ale teorie ti brzy padne k nohám!“

„Teda – zírám!“ řekla. „Nad tou rychlostí – i nad tvou odvahou. Vážně to chceš umístit na internet? To by byla bomba – kdyby se to tam udrželo.“

„Jak dlouho už se drží stránky Pravda o Somálském horroru?“

„No – už to bude pár měsíců...“

„A přitom po nich denně slídí tisíce lidí. Tyhle vydrží také," ujišťovala jsem ji. „To je jen začátek! Uvidíme, jestli budou mít naši protivníci odvahu, aby se nám postavili silou. Mohli by také zjistit, že síla není na jejich straně. Otázka je, kdy na to přijdou."

„Tak na to se docela těším!" řekla obdivně.

„Uvidíš!"

*****

Plovoucí stránka měla úspěch už v Americe, kde po ní marně pátraly tisíce policistů včetně největších odborníků. Divila bych se, aby na ni přišli zrovna v Čechách. Od Vojtěcha jsem si vypůjčila princip, ale vylepšila jsem jej o deník, kam se zapisovalo, ze kterého počítače přišel příkaz ke smazání naší stránky. Zpočátku jsem to sledovala, než jsem likvidátory shromáždila. Na rozdíl od Ameriky jsem pak na úder odpověděla větším úderem a ze kterého počítače přišel příkaz ke smazání mé stránky, tam vzápětí přišel jako odpověď zničující kód do disků.

Počet počítačů, ze kterých stránku mazali, se rychle zmenšoval. Jak se postižení čertili, jsem už nesledovala, ale museli soptit! Erární počítače sice nahrazovali novými, ale ani oni neměli zdroje tak bezedné, aby to vydrželi.

Stránka ***Smrt cenzuře!*** získala i diskusní fórum, kde všem zaručovala anonymitu. Povolovala z jednoho počítače pět příspěvků denně, což mělo vyřadit ty, kdo zamýšleli oponenty ukřičet tisícovkou nenávistných hlášek, ale na běžnou diskusi to stačilo.

Ukázalo se ale, že největší problém bude obnovit ztracenou důvěru ve svobodnou diskusí. Jakmile se existence nové stránky mezi lidmi roznesla, zaznamenala jsem strmý nárůst návštěvnosti, ale do diskuse se zpočátku nikdo nehrnul. A když se konečně nějaká diskuse objevila, začali přispívat především příznivci vládních stran. Jako by vůbec nebrali v úvahu zaměření mé stránky, začali ji napadat.

To si ovšem dali!

Byla jsem na té stránce zavěšená, takže jsem stihla na každý příspěvek odpovědět dřív, než se přispěvateli vykreslil jeho. Odpovídala jsem obšírně, měla jsem ale více času na rozmýšlení. A že jsem si servítky nebrala!

„Mohla byste nám, soudružko, vysvětlit, čemu vlastně v Čechách říkáte cenzura? Ta tu snad byla za komoušů, dneska je úplně jiná doba!" navezl se do mě jeden.

„Milý soudruhu (když se vám to titulování líbí, já to snesu)! Definice cenzury je: potlačování názorů nepříjemných mocným. Pak je cenzura stejně odporná za starého Rakousko-Uherska, za Hitlera, za komunistů i dnes. Nic na věci nemění, že se cenzuruje jinými metodami, dnes ještě zákeřnějšími a hnusnějšími než tenkrát. Kdybych měla sestavit žebříček ve zločinnosti cenzury, bylo by vrcholem Hitlerovo Německo, kde za názor nepřátelský Říši hrozila bez milosti kulka. O druhé a třetí místo by se asi svorně dělily Stalinův Sovětský svaz s dnešním režimem v Čechách – likvidace názorů i s jejich nositeli je tu zhruba na stejném stupni a Stalinovy gulagy si nijak nezadají s dnešní likvidací bezdomovectvím. Teprve na čtvrtém místě bude komunistický režim v Čechách, kde za nepřátelské názory zavírali do vězení a jen pár desítek případů skončilo popravou. A až pak bude absolutistický režim Metternicha a Bacha za Rakouska-Uherska, kdy se sice cenzurovalo, ale ještě se nepopravovalo a režim se k politickým protivníkům choval sice stroze, ale slušně – aspoň ve srovnání s dneškem."

„Nezdá se vám hodně nepřiměřené srovnávat Stalinské Rusko s dnešní demokracií? Za Stalina přece zahynuly v gulazích desítky milionů lidí! To se snad nedá srovnávat!"

„Proč bych to nesrovnávala? Za Stalina zahynuly miliony, dáme je tedy na jednu misku vah. Pak sečtěme oběti ***demokratických válek*** a dostaneme na druhé misce vah číslo

nebezpečně podobné! Miliony obětí jsou tam i tam, jenže Stalina uznáváme jako diktátora, zatímco druhá strana se chce nazývat demokracií. Ve Vietnamu byly obětmi miliony Vietnamců, v Afghánistánu a v Iráku bylo obětí také řádově miliony, nikdo není schopen sesčítat, kolik lidí zahynulo na celém světě hladem a zjistíte, že demokracie má na svědomí řádově stejně hrobů, jako Stalin nebo Hitler. V čem je tedy lepší?“

„Když se vám tady nelíbí, soudružko, odstěhujte se do Severní Koreje!“

„No, momentálně jsem v Čechách jen napůl, ale kdybych se chtěla vrátit, to by se tady muselo hodně změnit! Jen mezi námi, pane Miloslave, vaším hlavním úkolem je pátrat po serveru, na kterém sídlí tato stránka a ne se na ní vybavovat! Za co vás Ministerstvo vnitra platí, když si tady ve své pracovní době diskutujete?“

„Není trochu podlé zveřejňovat, kde je kdo zaměstnaný?“

„Není. Podlé je lidi likvidovat za to, co kdo kde řekl. Pan Miloslav patří do Hlavní správy internetového dozoru a je to jeden z hlavních cenzorů. Což by u mě nic neznamenalo, kdyby neměl na kontě tři likvidované diskutující, kterým napařil pětimilionové pokuty. Pan Miloslav je tedy cenzorská krysa – a má tu drzost navrhovat těm, kteří se ho nebojí, aby se vystěhovali kamsi do Koreje? Pane Miloslave, tady na tomto místě vám musím říci, že již proti vám připravuji žalobu za faktickou likvidaci tří lidí. Nejsou to vraždy, ale není to o mnoho méně. Podle důkazů přímo z vašeho služebního počítače se za to budete zodpovídat vy. Možná by pro vás bylo lepší, kdybyste se do té Severní Koreje včas odstěhoval. Je to jeden z mála států na světě, kterému se naše komunita ***Svobodu světu*** vyhýbá.“

„Vám Severní Korea nevadí?“

„Severní Korea je pro nás příliš daleko. My chceme žít v civilizovaném světě, ale nejprve si jej musíme trochu zcivilizovat, protože nám zbarbarštěl. Zásluhu na tom mají právě krysy jako je pan cenzor Miloslav.“

„Jak ale můžete něco takového tvrdit? To byste mu musela proniknout do počítače! A to je přece narušování soukromí!“

„Stejně jako on narušoval soukromí jiným. Musíte přece vědět, že jsme hackeři. Uznáváme právo na svobodu slova, pokud nevyzývá lidi k násilí. Uznáváme i právo na soukromí. Ale služební počítač zločinecké organizace, jakou je Hlavní správa cenzury, není soukromý! Jeho pomocí byly spáchány tři zločiny proti lidskosti a jako předmět doličný bude použitý u soudu. Jen pro informaci těm, kdo se Hlavní správy internetového dozoru bojí – smazali jsme jim oba služební servery a všechna data z počítačů – ale předtím jsme jejich obsah zkopírovali na bezpečné místo, aby nikdo nemohl zamést stopy a zfalšovat důkazy. V současné době máme zdokumentováno tři sta případů zneužití zákonů proti svobodě slova, což je velice podobné číslo, jako počet politických poprav za komunistů. Jenže komunisté na to měli deset let teroru a tihle by je brzy předčili. Ještě se jich chcete zastávat?“

„Ale bylo to podle zákonů! A vy přece naše zákony porušujete!“

„Podle Norimberských zákonů byly vyvražděny miliony. Tyto zákony byly po válce prohlášeny za zločinné a kdo se podle nich řídili, za zločince. Naopak ti, kdo je porušovali a ukrývali pronásledované, se po válce stali hrdiny. Porušování zločineckých zákonů není zločin, tím je naopak jejich dodržování a napomáhání. A zločinem největším je vytváření překroucených zákonů a jejich prosazování v Parlamentu, byť demokraticky ustanoveném. Navrhovatele těchto zločineckých zákonů proto postavíme před soud stejně jako poslance, kteří pro ně zvedli ruce.“

„Poslance nemůžete soudit, mají imunitu!“

„Tu si ovšem odhlasovali sami, od lidí ji nedostali. Nebo chcete tvrdit, že ji odhlasovali lidé v referendu? Poslanecká imunita je nástroj zločinného spolčení proti lidem a nehodláme ji proto uznávat.“

„Uznává vůbec vaše komunistická komunita nějaké zákony?“

„Jistě, například zákony zdravého rozumu. Máme Kodex, který musíme dodržovat, uznáváme i zákony, které mají lidem pomáhat. Ale neuznáváme zákony, které jsou proti lidem zaměřené tak okatě, jako zákony potlačující svobodu slova. Dostaneme-li možnost ověřit zákony referendem, vyhýbat se tomu nebudeme, jako tito taky-demokraté, kteří ve skutečnosti vyznávají jen vládu nad lidmi. Pane Honzo, vy jste jako poslanec hlasoval proti svobodě slova. Podle našich zákonů jste tedy zločinec. Nás nazýváte komunisty – a přitom jste byl kdysi v Komunistické straně Československa. Není vám to ani trochu trapné?“

„Jak tohle můžete tvrdit? To je lež! Budu vás žalovat!“

„Jsme hackeři, pane Honzo! Máte ve svém notebooku – který ale není soukromý, je přece součástí vašich poslaneckých požitků – vlastní životopis. Přesněji, máte tam jeho dvě verze, jednu podrobnější, kde se o své činnosti v Komunistické straně aspoň okrajově zmiňujete, druhou stručnější, určenou pro veřejnost. Nemusíte honem notebook vypínat, beztak je na to už pozdě... No – pan Honza už tu s námi není, možná na mě sepíše žalobu, jenže ta mě nechává klidnou, nejdřív by mě musel pan Miloslav anebo jiná policejní krysa objevit, aby mi ji měli kam doručit. “

„Nezlobte se na mě, ale – nějaké zákony snad člověk ctít musí!“

„My je ctíme, pane Igore! Ale ve vztahu k představitelům současné politické moci máme status partyzánů. Nemáme vlastní vládu, neboť žijeme v zemi, která je nám svými zákony trochu cizí, trochu nepřátelská. Co byste nám radil? Zvolili jsme si proto množinu zákonů, které říkáme Kodex, a ten dodržujeme. Ale pořád jsme tak trochu partyzáni a ti mají vždycky zákony trochu odlišné od zákonů moci, proti které bojují. To snad pochopíte. Naši partyzáni také nedodržovali zákony Německé Třetí Říše!“

„Dobře, to bych snad pochopil. Ale proč mě nazýváte jménem, když tvrdíte, že uznáváte moje právo na soukromí?“

„Protože vám tím neškodíme. Jen si uvědomíte, že vás trochu známe.“

„Proč se tedy nepředstavíte aspoň křestním jménem? To by vám snad neuškodilo, když už to nerespektujete u nás. Bylo by to aspoň zdvořilé.“

„Dobře, říkejte mi tedy Kateřina, to je mé pravé jméno.“

„Děkuji. Důvěra za důvěru. Co všechno víte o mně?“

„Že znám vaše nacionále, to už snad víte. Ty tady zveřejňovat nebudu, nebylo by to rozumné, vzhledem k přítomnosti krys jako je cenzor Miloslav, který se ještě od naší diskuse neodpojil. Musíme se tedy bavit před krysami, které v Čechách mohou člověka zdeptat. Dobře, řeknu vám o vás jen pár podrobností. Máte notebook Hewlett Packard, k němu připojenou laserovou tiskárnu téže firmy, myš Genius-mouse, vedle leží přídavný USB disk pět set gigabytů, a druhý USB disk čtyři gigabyty, neboli klíčenku. Popisuji váš hardware správně? Na pozadí posloucháte nějakou starší hudbu – v seznamu máte Plastic People, Psí Vojáky a Jarka Nohavicu. Je to správně?“

„Naprosto přesně. Víte, sledoval jsem vaši skupinu v Americe. Víte – nevím, zda něco neprozradím, ale – vy sama nejste z Ameriky, že ne?“

„Jsem z Čech – ale v Čechách nežiji. Ale máte pravdu, ani v Americe nejsem doma.“

„A nejste právě ta slečna, která krátce po Somálských událostech dělala rozhovor s jedním Francouzem Marcelem d'Avigny?“

„Uvažujete správně," přiznala jsem. „A obdivuji vaše detektivní vlohy. Máte pravdu, jsem Kateřina d'Avignyová, nedávno jsme se totiž vzali."

„V tom případě mi dovolte pogratulovat vám. Váš muž nevypadá na zbabělce, je to lékař – a pokud se shodnete, přál bych vám kupu dětí a klidný rodinný život – ačkoliv to možná nebude reálné, když jste dvě nejhledanější osoby světa."

„Máte pravdu," přiznala jsem. „Klidný rodinný život v Čechách ani ve Francii nám zřejmě nehrozí. Zvykáme si na život psanců."

„Byl bych rád, kdyby se to změnilo," pokračoval. „A pevně věřím, že se to změní, jen to může chvíli trvat. Ale jednoho dne nebudete zákony porušovat, ale vytvářet – no, chtěl bych se toho dočkat. Jen bych vám chtěl nabídnout své schopnosti. Kdybyste je potřebovala – ozvěte se. Vy už jistě víte, kde mě najdete!"

„Ozvu se vám docela jistě, pane doktore!" odpověděla jsem mu. „Umím si takové nabídky vážit. Asi nepřijdu osobně, mám to teď z ruky, ale pokusím se poslat za vámi kamarádku. Přeji vám aspoň příjemný večer."

„Vám také paní Kateřino!"

*****

„Tomuhle říkáš, že jsi mimo?" vyčetl mi Marcel. „Rozjet obrovskou akci, když si nemůžeš být jistá ani podporou ostatních, ani vlastní výdrží?"

„Já to vydržím!" uklidňovala jsem ho.

„To si říkáš teď! Až budeš mít na krku dva brečící ranečky, nebudeš si tak vyskakovat, to mi věř!"

„No, tady jsem si právě byla nějak mylně jistá podporou ostatních," rýpla jsem si.

„Podpora je jedna věc," odrazil mě. „Dobře víš, že se o děti zajímat chci a pomáhat ti taky, že po tom toužím, ale ani za všechny poklady světa a okolí je nenakojím!"

„To nech laskavě na mě," utěšovala jsem ho.

„A vůbec – kdy jsi byla naposledy na kontrole?"

„Hele, to nech raději na mně! Chodím pravidelně, nic nevynechávám. A v noci spím jako dřevo, ačkoliv bych mohla..."

„Žádné odmlouvání!" zarazil mě. „Máš za ně zodpovědnost!"

„Copak se nechovám zodpovědně?"

Vypadalo to, jako kdyby mě sekýroval, ale věděla jsem, že to myslí dobře. Marcel byl trochu pečlivý, ale jinak – Francouz. A to znamenalo galantní a pozorný. Není náhodou, že tři mušketýři byli Francouzi! Někdy trochu přeháněl, ale nemohla jsem ho vynachválit. Pomáhal mi i v Čechách, ačkoliv sám měl něco podobného ve Francii. Tam už se snažil proniknout do zákonodárných sborů. Jak to udělal, to jsem zatím nevěděla, ale až to budu potřebovat v Čechách, zeptám se ho.

Rozjela jsem nepolapitelnou stránku, ale čekalo mě opravdu nelehké rozhodování, co dál. Ve Spojených státech to měl Vojtěch maličko snadnější. Tamní politické špičky se provinily válkou a za to byly spravedlivé i tresty smrti. Co udělat se zloduchy v Čechách, když se provinili podstatně méně? Ne že by to nebyli grázlíci k pohledání, taky lidem ztrpčovali život, ale přece jen tak těžké lumpárny to nebyly. Alespoň to nebyly vraždy, ačkoliv – ani vyloučení z civilizace není žádný med...

Vyloučení z civilizace...

To nevypadá tak špatně!

Ono to nemusí být hned bezdomovectví!

Hodila jsem krátkou konzultaci s panem Jamanami Kacuiem. Kupodivu se mu to zamlouvalo. Slíbil, že to projedná s ostatními soudci, ale protože to očividně nebude neúměrné proviněním, mohu počítat s jeho plnou podporou a rozjet žaloby.

Možná to bude nová éra soudnictví v Čechách.

A možná na celém světě. Pan Kacuie s tím chtěl seznámit i ostatní.

Že bych obohatila dějiny soudnictví o nový prvek?

Uvidíme!

*****

Kdyby všichni více sledovali dění ve světě, nebyli by tak překvapení, když se cosi podobného začalo dít v našem zasmrádlém pohodlíčku Českého Parlamentu.

Když jsem uveřejnila první rozsudek našeho Soudního dvora, týkající se případů v Čechách, žádný postižený neměl tolik rozhledu, aby se pokusil byť o chabou obhajobu. Ignorovali to, ale měli toho brzy litovat.

Prvním rozsudkem byly České internetové zákony souhrnně označeny jako zákony popírající základní lidská práva. Jako takové byly anulovány všechny rozsudky, na těchto zákonech postavené, a soudům České republiky se ukládalo napravit do třiceti dnů škody, které lidem uplatněním těchto zákonů vznikly.

Jestliže soudy dostaly na nápravu vlastních rozsudků krátkou lhůtu, zaměstnancům Hlavní správy internetového dozoru se dostalo lhůty ještě kratší. Postupně se na stránce nazvané ***Smrt cenzuře*** objevovaly jejich seznamy s vyjmenováním poškozených. Měli na obhajobu, pokud se tady vůbec dalo něco hájit, jen čtrnáct dní.

Pak to začalo...

*****

Pan Miloslav byl mezi prvními cenzory, kdo si mohl přečíst rozsudek nad sebou.

Rozsudek vyloučení z civilizace v rozsahu druhého stupně v trvání pěti let nepodmíněně... Nástup trestu dnes o půlnoci.

„Poslyšte, soudružko, co to má být za blbost?“ napsal ihned rozhořčený příspěvek do diskuse, která se pochopitelně pod rozsudky brzy objevila. „Co to má znamenat? Vy chcete někoho vylučovat z civilizace? Tak tomu bych se měl opravdu s chutí zasmát!“

„O půlnoci vás ty legrácky přejdou,“ odpověděla jsem mu okamžitě.

„Ničím jsem se neprovinil!“

„Provinil jste se tím, že jste třem lidem zničil život a prakticky jste je vyloučil z lidské civilizace. Bude asi spravedlivé, abyste sám na vlastní kůži poznal, co to znamená.“

„Neprovedl jsem nic nezákonného!“

„Zákony, podle kterých jste lidi udával a trestal, shledal Soudní dvůr za odporující základním lidským právům. Nejednal jste proti těm zákonům, ale naplňoval jste je. Potíž je, že naplňovat zločinné zákony je zločin. Bylo vás odsouzeno na různě dlouhou dobu v první vlně dvacet šest. Chcete-li dobrou radu, dojděte si ještě před půlnocí vybrat peníze k nejbližšímu bankomatu. Po půlnoci už bude pozdě.“

„Co to má znamenat?“

„Po půlnoci vás už ten bankomat neposlechne. Vyloučení z civilizace je trest právě tohoto druhu. Měli bychom se teď asi s vámi nějak důstojně rozloučit, ale mě v souvislosti s udavačem zrovna nic důstojného nenapadá. Ale možná se nám po vás bude po nějakou dobu stýskat...“

„Nechte si ty urážky, soudružko, nebo vás budou setsakra mrzet!“

„Udával jste lidi? Udával, jste tedy udavač. Vzhledem k tomu, že jste již byl odsouzen, odpadá i presumpce neviny. A že bych se vás měla bát? Vaše pravomoci skončily. Teď to budete vy, kdo si bude užívat života bez civilizace. Ne že bych vám to záviděla!“

„Paní Kateřino, co ten trest vlastně znamená?“ ozval se v tu chvíli pan doktor Igor. „Poučte nás, neznalé!“

„Vyloučení z civilizace je trest podobný trestu domácího vězení, s tím rozdílem, že to místo elektronického náramku kontrolují všechny dostupné elektronické prvky v okolí odsouzené osoby,“ začala jsem vysvětlovat. „Ta zkrátka nemůže používat nic, co obsahuje elektronické prvky. Neposlechnou ji bankomaty, v obchodech nemůže použít platební kartu, doma si nezapne ani televizor, natož počítač. Telefon mu dovolí volat pouze záchrannou službu, hasiče a policii, ale nic víc. Do práce, pokud si ji udrží, musí jezdit hromadnou dopravou, neboť se mu nepodaří nastartovat motor automobilu. To je trest vyloučení z civilizace. Pro pravověrného trampa, zvyklého životu daleko od lidí, to prakticky nic neznamená. Bezdomovci tak žijí léta, dá se na to zvyknout, ale pro městského občana to může být trest docela citelný. Je ale úměrný tomu, co on sám připravoval jiným.“

„Ne že bych mu záviděl – ale dovolíte mi dotaz? Zmiňovala jste Soudní dvůr při organizaci ***Svobodu světu!*** – co je to zač a jakým právem soudí?“

„Co myslíte pod pojmem právo soudit? Jaké právo soudit mají všechny lidské soudy? Odvozují-li své právo od státní moci, dokazují tím jen svoji podřízenost státní moci. Je-li státní moc tyranská, jsou tyranské i soudy. Organizace ***Svobodu světu!*** vznikla na obranu lidí proti tyranské moci. To je její oprávnění.“

„Tedy něco jako lidový soud?“

„Lidové soudy nevznikaly z lidu, obvykle to byly maskované nástroje moci. Náš soud vznikl z potřeby ztrestat vyvraždění milionů Somálců. Soudí pod právním dohledem a každé jednání pečlivě dokumentuje, aby rozsudek nebyl právně napadnutelný ani po staletích. Je ale nezávislý na žádné státní moci našeho světa – v tom smyslu slova poprvé.“

„To vypadá zajímavě. Ale kdo bude takový rozsudek kontrolovat?“

„Nechte to na nás,“ odmítla jsem odpověď. „Kdybyste znal kontrolora, který se tím bude zabývat, protáčely by se vám panenky. Řeknu vám, někdy je asi skutečně lépe podle Karla Jaromíra Erbena nenahlížet do budoucnosti ***...a strašlivou poznati jistotu...“***

„Nechci nahlížet do budoucnosti, jen mě to zajímá.“

„Bohužel, těch, koho se to bude týkat, se těžko zeptáte, nebudou mít přístup k internetu. Budete se jich moci zeptat za pět let, pokud budou mít na to ještě náladu.“

„Podle toho, co nám tady sdělujete, to bude dost tvrdý trest!“

„Bude. Já sama jsem tak závislá na internetu, že by to byl pro mě trest vskutku příšerný. Ale jak říkám, záleží na nátuře. Pro pravověrného trampa by to zlé nebylo a bezdomovci tak žijí už léta. Není jim co závidět, ale přežít se to dá.“

„Možná. Poslyšte, paní Kateřino, četl jsem tady některé vaše příspěvky. Nevypadají jako šité horkou jehlou. Přitom se tu objevují tak bleskově, že je to skoro nad lidské síly. Můžete mi to nějak vysvětlit?“

„Mohu, ale jen rámcově. Žijeme v jiném čase než vy. Vám se zdá, že sem svoji odpověď vysypu bleskově, ale já jsem ji ve svém čase promýšlela déle než si myslíte. Přicházím k vám vždy jen na skok a zase se vzdaluji.“

Pan Igor se na chvíli zřejmě zamyslel.

„Jste mimozemšťané?“ napsal po chvíli opatrně.

„Neumíte si představit oblast jiného času i na naší Zemi?“

„Neumím,“ připustil.

„Pak vám dnes nepomohu. Snad jindy!“

„Škoda!“

„Snad jindy!“ opakovala jsem.

*****

Možná byla chyba odstřihnout potrefené od internetu. Jistě by vyvolali bouřlivou diskusi, ze které by vyplynulo poučení i pro jiné. Ale nestalo se tak a nic nemohlo ty další včas a účinně varovat.

Možná proto vyzněla naprázdno možnost včasného napravení vlastních chyb, velkoryse nabídnutá poslancům Českého Parlamentu. Nedozvěděli se o ní, nebo ji podle svého zvyku arogantně ignorovali. Ovšem ke své škodě.

Ráno po uplynutí lhůty nastala před vchodem do Českého Parlamentu nebývalá tlačenice. Většina poslanců se dostavila pozdě – všichni se svorně vymlouvali na nečekanou poruchu služebního vozidla, takže museli přijet taxíkem, někteří dokonce tramvají!

Hned při prvním hlasování se zvedla z poslaneckých lavic vlna hněvu nad špatnou funkcí hlasovacího zařízení. Svévolně změnilo hlasy některých na „***Zdržel se hlasování“,*** ačkoliv hlasovali pro vládní návrh. Hlasovací zařízení tvrdilo, že vládní návrh neprošel, neboť všechny hlasy byly buď ***proti*** nebo ***zdržel se,*** nenašel se ani jediný hlas ***pro***. Poslanci ovšem tvrdili, že to není pravda.

Předseda Poslanecké sněmovny, sám postižený jako většina ostatních, navrhl zadat technikům opravu hlasovacího zařízení a vyhlásit do té doby nucenou přestávku. Poslanci návrh velice ochotně přijali a většina se ihned odebrala do parlamentního bufetu...

...kde ale problémy pokračovaly...

Pokladny odmítaly přijmout některé platby pomocí platebních karet. Problém nebyl v pokladnách, neboť některé karty normálně fungovaly, ale z bank podezřele často chodilo hlášení „***Neznámý uživatel“.*** Kupodivu si nikdo nevšiml, že odmítnutí platby přišlo vždy, když šlo o nákup cigaret a alkoholu, káva a nealko nápoje se daly platit normálně.

Jeden z poslanců, roztrpčený těmito problémy, je nazval ***Zlomyslností neživých věcí*** a odešel si vybrat peníze do nejbližšího bankomatu. Vrátil se ještě naštvanější, neboť mu bankomat kartu vrátil pro „***podezření z odcizení a/nebo falšování“.*** Navíc se nemohl dovolat ani na bezplatnou hot-linku, ani na placenou, neboť byly trvale obsazené.

„To buď rád, že ti kartu nezadržel!“ utěšoval ho nejbližší kolega. „To bankomaty občas dělají, když se jim znelíbí.“

„Je toho příliš!“ rozčiloval se postižený. Aby přišel na lepší myšlenky, vrátil se do parlamentní lavice, vytáhl si služební notebook a rozevřel jej.

Na rozsvícenou obrazovku zíral několik dlouhých vteřin. Nebyla tam ta důvěrně známá plocha Windows pokrytá stovkami ikonek. Obrazovka zářila červeně, jen uprostřed bylo nevelké obdélníkové bílé pole s černým textem.

„*Byl jste odsouzen k nepodmíněnému vyloučení z civilizace v trvání pěti let. Můžete se přihlásit na úřadu práce s žádostí o nekvalifikovanou práci, ale po dobu pěti let jsou vám jiné vymoženosti civilizace nedostupné. Bližší informace najdete na stránce www.svobodu-svetu.cz – pokud vám tam někdo jiný umožní návštěvu.*“

„Co je tohle za blbost?“ vybuchl. „Kde se tady to svinstvo vzalo?“

Rozchodit notebook se mu ale nepodařilo. Reagoval na hlavní vypínač, kdy se správně vypnul, ale po novém zapnutí se znovu objevil stejný nápis.

Několik jiných poslanců pod dojmem tohoto problému rovněž vytáhlo své notebooky, ale ukázalo se, že je stejná chyba na všech.

„To snad ani není pravda!“ povzdychl si další potrefený, když stejně jako kolegové zíral na to nadělení.

„Co je?“ ohlásil jeho kolega. „Vždyť to funguje normálně!“

Stal se ale okamžitě bílou vránou a všichni se na něho soustředili.

„Jak to, že ti to funguje?“ ozvalo se několik naprosto stejných otázek.

„Nevím,“ pokrčil rameny šťastlivec, kterému systém naběhl normálně.

„Hele, nepodíval by ses na tu divnou adresu?“ požádal ho jeho kolega, kterému byl internet takto nemile odepřen.

Naklofat adresu stránky bylo dílo okamžiku.

„Počkejte!“ pokusil se kolegy zarazit jeden z houfu. „Není to náhodou ta nelegální stránka, co lidi pobuřuje a vyhrožuje nám?“

Několik dalších si vzpomnělo, že by to tak mohlo být. Ale nikdo by už necouvl ani kdyby to byla oficiální stránka samotného pekla.

„Tady to máme...!“ hlesl majitel fungujícího počítače, když se mu ostře sledovaná nelegální stránka otevřela.

„Co teď?“ obrátil se na kolegy. „Tady je jenom úvod, kam dál? *Zprávy z domova, Zprávy ze světa, Novinky ze soudní síně, Kdo jsme...“*

„Zkus tu soudní síň!“ navrhl jeden z přihlížejících.

Navrženo – vykonáno.

A hned první, co všem padlo do oka, byl seznam odsouzených – kde se mnozí ihned našli.

„Seznam první vlny rozsudků v případu zavedení cenzury a potlačování lidských práv v Čechách, způsobené protiústavními zákony...“

„...vzhledem k nadřazenosti Listiny základních lidských práv a svobod nad zákony všech států byly shledány protiústavními následující zákony...“

„...schválením protiústavních zákonů se provinili následující poslanci Parlamentu České republiky...“

„...a odsuzují se k nepodmíněnému trestu *vyloučení z civilizace v trvání pěti let...“*

„...současně se pro nečinnost ve věci protiústavních zákonů, souzenou jako spoluvinu, odsuzují k trestu *nepodmíněného vyloučení z civilizace po dobu jednoho roku a doživotnímu zákazu členství v Ústavním soudu České republiky* všichni soudci Ústavního soudu České republiky, který se tímto pro neschopnost usnášení rozpouští...“

„Panebože, to je tedy síla!“ ozval se jako první poslanec, figurující na jednom z prvních míst v seznamu odsouzených. „To snad ani není možný?“

„To je skandál!“ rozčiloval se jiný. „To je diktát! Mnichovský diktát!“

„Mnichovský ne, nemá to s Mnichovem nic společného,“ krotil ho jiný.

„Ale diktát to je!“ trval na svém poslanec. „Je to kolektivní trest! A ty přece nejsou spravedlivé ani přípustné!“

„Kolektivní není!“ zarazil ho jiný. „Trest postihl jen ty, kdo hlasovali pro cenzuru. Nás, co jsme byli proti, se to nedotklo!“

„Tady se ale trestá za názor! Vy to nevidíte?“

„Přesně tak, jako vaše zákony! Až na to, že vaše zákony přivedly pár stovek lidí na mizinu. Zákon už není pouhý názor!“

„Ale to je nepřípustné! Máme přece poslaneckou imunitu!“

„Na to se podívejte sem, pane kolego. Píšou, že neuznávají privilegia, která jsme si kdysi udělili buď sami, nebo naši předchůdci. Podle nich budou taková privilegia platit jen

když je schválí občané ve všeobecném referendu. A s tím bych raději nepočítal, víme snad všichni, jak se na to lidi dívají!“

„Lidi? Chátra špinavá? Lůza prašivá!“ hromoval bezmocně poslanec.

V té chvíli ke skupince přistoupil jeden technik v bílém plášti.

„Pánové, hlasovací zařízení je v naprostém pořádku,“ oznámil. „Nic mu není ani nebylo.“

„Před chvílí to falšovalo hlasy!“ namítl kdosi.

„Podle testů tam žádná chyba není. Nemohl byste mi někdo půjčit vaši hlasovací kartičku? Můžeme udělat jednoduchý pokus.“

Natáhlo se k němu několik ochotných rukou. Technik si jednu s díky vypůjčil a zasunul ji do nejbližšího hlasovacího zařízení. Na přenosném notebooku, položeném na sousední lavici, se ihned objevil výsledek.

„Karta je v naprostém pořádku!“ vracel ji technik majiteli.

„Mně to ale předtím fungovalo,“ podotkl suše poslanec.

„Zkuste moji kartu!“ hrnul se jiný. „Moje předtím nefungovala!“

Technik tedy podrobil zkoušce druhou kartu.

„Zajímavé!“ prohlásil po chvilce. „Podle chybové hlášky vůbec nejste v databázi!“

„Jak to?“ nakohoutil se postižený poslanec.

„Moment... podívám se na databázi přímo,“ uklidňoval ho technik.

Kolem se velice rychle shlukl dav poslanců, zvědavých na výsledek.

„To je divné... vy tam ale opravdu nejste!“

„Je tam vůbec někdo?“ zněla sarkastická otázka.

„No jistě! To by se nikdo nepřihlásil!“

„Můžete udělat aspoň jednoduchý dotaz na počet poslanců v databázi?“ navrhl jiný.

„Jistě, to je to nejjednodušší...“ manipuloval technik obratně se svým servisním notebookem. „Počet poslanců... A sakra! Sedmačtyřicet! To je nějak málo!“

„Je to jasné!“ uzavřel to poslanec, kterému karta fungovala. „Pánové a dámy, stačí si uvědomit, co je organizace ***Svobodu světu!*** Jsou to hackeři a netají se tím. Zřejmě se jim podařilo proniknout do databáze Parlamentu. Jak dlouho může trvat náprava?“

Poslední otázku opět směroval na technika.

„Můžeme databázi obnovit ze zálohy,“ navrhl iniciativně technik. „To je tak na čtvrt hodiny. Jdu na to.“

Sebral servisní notebook a odešel.

„Jak se zdá, dneska toho mnoho neuděláme!“ podotkl kdosi.

„Můžeme hlasovat ručně!“ navrhl jiný.

„Nemůžeme,“ upozornil ho jiný. „Nedávno jsme propustili v rámci úspor všechny skrutátorky, jen si vzpomeňte! Že je nepotřebujeme! Já jsem byl proti!“

„Neměl jsi mezi nimi náhodou neteř?“ dodal jiný štiplavě.

„To je snad jedno! Nemá nás kdo spočítat!“

„Snad by to zvládli naši asistenti...“

„Nejlépe vaši, že? To by to dopadlo! Těm nevěřím ani pozdrav!“

„No jo, ale podívejte se na ty rozsudky! Hlavně na vysvětlení! Dneska jsem auto fakt nenastartoval. Na taxík jsem ještě měl, ale tady už jsem si ani panáka dát nemohl. Co s tím budeme dělat? To je fakt o nervy!“

„Četl jsi to snad! Máš se hlásit na pracáku o nekvalifikovanou práci!“

„Jdi s tím do prdele! Na to jsem tak zvědavej!“

„Ale co když to bude pokračovat?“ strachoval se další. „Nesmět si ani vybrat peníze z vlastního účtu, to je snad trochu moc!“

„Pánové, tomu říkám obstrukce! A nemusíme ani řečnit!“

Situaci opět zkomplikoval svým příchodem počítačový technik.

„Pánové, je to na kočku! Na vypálených zálohách je databáze v cajku, ale když ji natáhnu do serveru, smrskne se okamžitě na těch sedmačtyřicet kousků. Jako kdyby sem nikdo kromě těch sedmačtyřiceti ani nepatřil. Navíc mě to otravuje hláškami, že je v této chvíli Poslanecká sněmovna neschopná usnášení! Co s tím chcete dělat?“

„Přejdeme na režim bez počítačů!“

„Bez počítačů to nepůjde!“ tvrdil technik.

„Musí to jít!“ trval na svém poslanec. „Šlo to před počítači, musí to jít i teď. Kde je předseda? Ať to svolá! Můžeme o tom přece hlasovat ručně!“

Předseda Poslanecké sněmovny se dostavil na své místo ohlásit konec přestávky, ale v sále bylo naprosté ticho. Mikrofony nefungovaly.

„Technika!“ začali někteří volat.

Technik rychle naklusal k předsednickému stolu.

„Kurva, kdo mi zase vykopl ty kabely?“ zahlaholil na celý sál, neboť reproduktory náhle začaly fungovat.

„Už to funguje!“ zavolal kdosi v první řadě.

Technik si ovšem neodpustil obvyklou průpovídku.

„Jedna... jedna... dyť to chodí!“

K mikrofonům se vrátil předseda Poslanecké sněmovny, ale opět bylo ticho, slyšeli ho jen ti nejbližší.

„Nefunguje to!“ ustoupil předseda místo technikovi.

„Jak to, nefunguje?“ čertil se technik.

Jako na potvrzení se jeho slova opět nahlas rozlehla sálem.

„Pusťte mě k tomu!“ přihrnul se jeden z poslanců. Přihnul si mikrofony poněkud k sobě a řekl na celý sál: „Mám podezření, že mikrofony fungují jen když mluví osoby, které nejsou na seznamu ***Smrt cenzuře***. Což znamená, že software Poslanecké sněmovny je kompletně nabouraný, neboli hacknutý. Za těchto okolností se opravdu nedá pracovat! Navrhuji zasedání Poslanecké sněmovny přerušit do doby, než bude zprovozněný nezavirovaný software!Vzhledem k poruše hlasovacího zařízení musíme hlasovat zvednutím ruky. Kdo je pro přerušení? Zdržel se snad někdo? Nebo je někdo dokonce proti?“

„Proč zrovna vy, pane kolego?“

Jediný poslanec, hlasující proti, došel rychle k předsednickému stolu a sklonil se nad mikrofony.

„Protože mám podezření, bohužel dost podepřené, že to nepomůže,“ řekl ztichlému shromáždění. „Víte, já jsem se o tu divnou společnost zajímal víc a dřív než se objevila v Čechách. Podle mě je to česká pobočka americké ***Freedom for World*** anebo francouzské ***Liberté pour Monde,*** které se teď ve Francii obávají více než my. To ale není banda potřeštěných hackerů, i když asi mezi sebou mají velice dobré hackery. Kdybyste si dali práci a sledovali dění ve světě, už byste delší dobu klidně nespali. Co třeba víte o posledním konfliktu Texasu proti zbytku Spojených států? V podání našich medií se jednalo o drobné nedorozumění, které nestojí za zmínku. Při bližším pohledu to vypadá jinak. Ten drobný konflikt přerostl do úděsné bitvy, ve které stála na jedné straně nejsilnější armáda světa a na druhé straně něco, co pak Američané nazvali Invisible Force – Neviditelná síla. Ne, to není

Klidná síla a nemá to nic společného s křesťany. Neviditelná síla se postavila na stranu Texasu, jehož ozbrojené jednotky se do konfliktu vůbec nezapojily. A jaký byl výsledek? Na straně Neviditelné síly nebyly údajně žádné ztráty – tomu bych nevěřil, ztráty bývají na obou stranách. Jenže tady prý nebyly. Armáda Spojených států v té bitvě prohrála a přitom nepřítele vůbec neobjevila!“

„A co se tam podle vás stalo?“

„Podle mě? Nevím, nebyl jsem tam. Ale podle fotografií, umístěných na stránce hackerů ve Spojených státech, tam došlo k něčemu strašnému. Expediční sbor vyslaný k pokoření Texasu něco pár kilometrů od texaských hranic brutálně zmasakrovalo. Na straně armády Spojených států se hovoří o ztrátách dvou set letadel, stovky moderních tanků Abrams, několika stovek dalších vozidel a asi třiceti tisíc vojáků, to je dohromady víc než součet ztrát v Iráku a Afghánistánu. Na straně Neviditelné armády – beze ztrát. A věřte, kdyby tam nějaké ztráty byly, že by je druhá strana vítězoslavně předvedla – jenže neměla co předvádět. Výsledek: armáda Spojených států rozdrcená na vlastním území, třicet tisíc mrtvých... a vy se chcete té síle postavit s našimi grippeny a nefunkčními pandury? Nejlepší mozky Spojených států se marně pokoušely prolomit tajemství hackerů. Myslíte si, že jsme lepší, odolnější, vítěznější? Nenechte se vysmát, dámy a pánové! Narazili jsme totiž právě na Neviditelnou sílu! Nedávno těžce pokořila Spojené státy Americké a nás – nás smete levou rukou!“

„Nějak se té síly podezřele zastáváte!“

„Nezastávám se jí. Já se jí bojím. Zajděme ještě dál do minulosti, co se odehrálo ve Spojených státech před tou bitvou! Organizace ***Freedom for World*** obvinila presidenta, vládu i Hlavní štáb armády Spojených států z užití zbraní hromadného ničení ve válce v Somálsku, měly tam být nějaké jedovaté plyny nebo co. Soudní dvůr, nápadně podobný tomu u nás, vynesl asi tisícovku rozsudků smrti – a všechny do měsíce po vynesení vykonal. První obětí byl i president Spojených států. V podání ***Freedom for World*** to nebyl atentát fanatiků, ale poprava, akt spravedlnosti. Rozsudky u nás se proti tomu podobají milému pokárání. Mám velké štěstí, že jsem byl tenkrát v nemocnici. Být tady, hlasoval bych se svými spolustraníky a byl bych dnes na tom seznamu také. Pak bych ale na tomto místě složil poslanecký mandát a bál bych se sem třeba jen vkročit.“

„Vy byste tomu vydírání zbaběle ustoupil?“

„Ano, raději bych zbaběle ustoupil,“ přiznal tišeji poslanec. „Chápejte, tenhle protivník vaše hrdinství neocení. Rozšlápne vás jako šváby, když před ním včas nezalezete.“

„Vidíte to příliš katastrofálně! Ustoupit tomu vydírání už z principu nemůžeme!“

„Vy to ještě vidíte růžově? Prosím, je to váš názor, respektuji jej, ale nesdílím. Obávám se, že to vidím katastrofálně, ale realisticky. Nabízejí nám možnost ustoupit se ctí. Zrušit zmíněné zákony a odhlasovat rehabilitaci odsouzených s náhradou škod, které při tom utrpěli. Podívejte se tam, kdo ještě můžete. Nebude to jednoduché, protože náhrada škod má jít z našich vlastních platů.“

„To je ale drzost!“

„Oni tomu říkají přijmout zodpovědnost za špatné rozhodnutí. Nejsem si jistý, zda naše rozhodnutí bylo špatné, o tom jsme dlouho diskutovali na stranické půdě, chtěli jsme tenkrát udělat přítrž pomluvám, ale z pohledu lidských práv to napadnutelné je. Snad by stálo za pokus otevřít o tom diskusi, ale jejich právní rozbor nám nedává šanci obhájit to.“

„To je ale ustoupení hrubému nátlaku!“

„Možná. Zatím není tak hrubý jako ve Spojených státech.“

„Tam jsou ale větší frajeři, když neustoupili!“

„Neustoupili, zato padli na poli cti a slávy. Třicet osm tisíc mrtvých, to je současná bilance. Já po slávě netoužím, je mi milejší zůstat naživu. Taky si uvědomte, že ti v Americe neměli žádnou zkušenost. Potřebovali ropu, tak se starali, jak ji získat a válka se sama nabízela. Netušili, že ji nevyhrají.“

„Zatím všechny války o ropu vyhráli!“

„...až narazili na Invisible Force. Česky se to řekne: až se ucho utrhlo. Jenže teď už víme, že to není žádná legrácka o potrhlých hackerech, tak si nedělejte iluze, že to naši technici spraví. Technici obnovili databázi, na vypálených zálohách byla v pořádku, ale hned po stažení na disk se smrskla. Teď nahrají nový, čistý systém, ale než se rozkoukají, bude zase zavirovaný – pokud to totiž dělají viry, o čemž bych silně pochyboval.“

„Když zdejší server odpojím od internetu, přeinstaluji a už k internetu nepřipojím, nemůže se sem nikdo cizí dostat!“ podotkl technik, přivolaný ke stávkujícím mikrofonům, kterého zatím nikdo neposlal pryč.

„Vsadíte se? O láhev vodky, že nestačíte ani mrknout!“ obrátil se na něho poslanec.

„O láhev vodky!“ přijal technik. „Trvám na tom, že to není problém.“

„Jenže, pokud vím, spojení s internetem tady je,“ pochyboval jiný.

„Je to kvůli předávání výsledků ven, a pak proto, abyste mohli nerušeně surfovat,“ vysvětloval mu hned technik. „Výsledky se ale dají přenášet třeba na flash paměti. Když se na nějakou dobu – řekněme na den – z technických důvodů vzdáte surfování, bude náš systém naprosto čistý.“

„Pak rovnou žádám o přeinstalování notebooku!“ přihlásil se jiný. „Takhle je mi na nic. Klidně i s přemazáním celého disku.“

„Taky bych měl zájem!“ přidal se další.

„Tak jednoduché to nebude, jde také o nastavení přístupových práv,“ pokusil se technik trochu couvnout. „Ale dám se do toho třeba hned.“

„Asi vám nic jiného nezbude,“ přidal se předseda Sněmovny. „Máte to přece v pracovní náplni. Tohle je porucha systému a vy jste tu od toho.“

„Vždyť už jdu!“ odpoklonkoval se rychle technik.

„Takže jsme si vyslechli názor proti, ale byl doslova ojedinělý. Proto končím toto zasedání,“ shrnul to předseda Sněmovny.

„A ať je v zápise, že končíme díky technické poruše!“ dodal.

„Jistě, pane předsedo!“

*****

Spěch je věc ďáblova

...a kvaltování všeliké toliko pro hovada dobré jest...
(údajně J.A.Komenský...)

Není třeba zdůrazňovat, že sebevědomý technik sázku o láhev vodky prohrál. Přeinstalováním serverů a několika poslaneckých notebooků strávil s přivolanými kamarády noc, než systém vítězoslavně odzkoušel. Všechno v pořádku.

Když ale předával první přeinstalovaný notebook poslanci postiženému kletbou, zůstal stát jako opařený. Když se okamžitě po jeho zapnutí znovu objevila zlověstná červená obrazovka, byl nejvíce překvapený on sám.

„To není možný!“ vyhrkl. „Leda by sem zasahovala nějaká cizí síť! Ale vždyť se s ní nikdo nespojoval!?“

Zkouška přihlašovacími kartičkami dopadla, jak se dalo očekávat. Bez problémů hlasovalo sedmačtyřicet poslanců, nacházejících se v databázi. Všichni ostatní se hlásili jako „Zdržel se hlasování“.

„Jsme přece odpojení!“ kvílel technik nešťastně.

V té chvíli padl jeho zrak na obrazovku jeho servisního notebooku. Strnul, ale pak se obrátil k nejbližším poslancům, netrpělivě sledujícím jeho marné snažení:

„Teda! To je zlej sen! Vidíte to samý co já?“

Nově otevřené okno na jeho notebooku obsahovalo seznam poslanců, postižených rozsudkem ***Vyloučení z civilizace*** se stručným vysvětlením, co to znamená. Pod tím bylo ještě menší okno s dodatkem, určeným zřejmě jen pro něho – i když si to mohli přečíst všichni.

„Vysvětlete, prosím, odsouzeným, že udělají lépe, když okamžitě složí poslanecké mandáty. Jejich setrvávání na půdě Parlamentu se dá chápat jako maření výkonu trestu. V USA byl za to použit trest smrti, v Čechách je sice zrušený, ale nic nebrání proti nim použít další zpřísnění rozsudku.“

„Co? Jaké zpřísnění?“ vyhrkl technik.

K jeho zděšení – znásobenému zděšením všech poslanců okolo něho – se dole na obrazovce objevila další věta:

„Zpřísnění rozsudku je možné na více způsobů, ale prvním bude úplné vynulování jejich bankovních kont, včetně těch umístěných v zahraničí.“

„A do prdele!“ ozvalo se z davu poslanců.

Chvíli panovalo zaražené ticho. Bezprostřední konverzace znamenala, že navzdory technikově skepsi někdo reaguje prostřednictvím počítačů na dění ve Sněmovně přímo, beze zpoždění.

„Takže nám podle všeho zbývá poslední hlasování,“ řekl pomalu poslanec, který se o ***Svobodu světu!*** zajímal nejdéle.

„Jaké?“ ozvalo se současně z několika stran.

„Rozpustit Poslaneckou sněmovnu a vypsat předčasné volby. V této situaci se nedá nic jiného dělat.“

„To snad nemyslíte vážně?“

„Myslím. A uvažujte o tom.“

*****

Nicméně ani pan poslanec neměl pravdu. ***Svobodu světu!*** nebyla česká pobočka americké ***Freedom for World,*** ale přesně naopak. Samozřejmě jen když počítáme Vojtěcha za Čecha, ale tak se přece počítal i on sám.

Mylný byl i názor, že jediným řešením jsou předčasné volby. Poslanci se rozhodli poradit v jednotlivých poslaneckých klubech. Debata tam byla bouřlivá, zejména v klubech, kterým hrozil zánik. Nakonec se ale *ústavní většinou* shodli na zásadě neustupovat vydírání, přijmout zpět chybějící skrutátorky a sčítat počty při hlasování ručně.

Současně odhlasovali pro Poslaneckou sněmovnu příkaz vyplácet platy v hotovosti pro případ, že by se naplnila hrozba vynulování kont. Pro poslance nebyl problém skladovat hotovost v trezorech v kancelářích.

Odstoupit a vzdát se poslaneckého mandátu?

To se přece v Čechách nestává!

*****

„Kousla sis do většího sousta, než jsi čekala!“ varoval mě Marcel.

„Neboj se, s Vojtěchovou pomocí to zvládnu,“ odbyla jsem ho.

Má soukromá válka s tvrdohlavým Českým parlamentem vrcholila. Na nejbližším zasedání Parlamentu již počítaly hlasy nově přijaté usměvavé skrutátorky, hlasování probíhalo jako v dávných předelektronických dobách. To sice proběhlo v pořádku, ale když výsledky zanesli do počítačů, náhle se všechno změnilo. Jako kdyby hlasovalo jen těch sedmačtyřicet poslanců. Skutečné výsledky se nedaly přenést z lístků skrutátorek do dokumentů.

„Pořídíme si pár starších psacích strojů!“ rozhodl předseda Sněmovny a vyslal své asistenty oběhnout nejbližší bazary a přivézt psací stroje.

Horší bylo, že ráno všechny deníky přinesly zprávu, jak vládní návrh při hlasování hanebně propadl a komentátoři se již předháněli v zasvěcených rozborech, co může být příčinou tak radikálního obratu vládní politiky.

„Zavolejte okamžitě do všech redakcí denních listů, že se staly obětí podvodu!“ nařídil předseda Sněmovny svému sekretáři.

Pak se ujal řízení dalšího zasedání.

Ruční hlasování sice jakž-takž fungovalo, ale ruční přepisy na psacích strojích byly neuvěřitelně pomalé. Přitom písařky zjistily, že v celé budově nefunguje jediná kopírka. Přesněji řečeno, fungovaly všechny, byly přece nejmodernější, ale místo aby kopírovaly text schválený poslanci, vycházely z nich neuvěřitelné paskvily, prakticky potvrzující, co deníky krátce předtím uveřejnily – že Český Parlament není usnášeníschopný. Vypadalo to, jakoby zde čaroval nějaký škodolibý kouzelník. Písařka vložila dokument, kopírka jej zkopírovala, písmo odpovídalo správnému psacímu stroji, ale text byl změněn k nepoznání.

„To máme všechno přepisovat ručně?“ vyjekla ta, co to zjistila první.

Nejbližší sekretář si prohlédl dokumenty. Na první pohled vypadaly stejně, na bližší pohled se diametrálně lišily.

„Když to nejde kopírovat, budete to opisovat!“ rozhodl.

„Tak ať někdo sežene aspoň nějaké kopíráky!“ požadovala písařka rozumně. Byl to ale problém, neboť se nikomu nahonem nepodařilo opatřit ani starodávné kopíráky.

Navíc předsedu Parlamentu po chvilce vyrušil jeho sekretář.

„Nedá se dovolat do redakcí!“ oznámil mu. „Vlastně prakticky nikam.“

„Jak to?“ zesinal předseda.

„Nejdou telefony. Zkuste svůj mobil! Ale nebijte mě!“

Předseda Parlamentu vytáhl mobil a chvíli s ním manipuloval. Ale ať vytočil číslo jaké chtěl, vždy se objevila značka: Obsazeno.

Po chvíli se ale ozvalo pípnutí a na mobilu naskočila příchozí SMS.

„Dokud budou v Parlamentu lidé, kteří tam nemají co dělat, nebudou fungovat telefony. Tuto zprávu vám zdarma posílá skupina Svobodu světu!“

„Jo – a tohle právě vyšlo!“ podal sekretář předsedovi čerstvé noviny.

„Parlament není usnášeníschopný!“ hlásal tučný titulek z první strany.

„To už je příliš!“ vybuchl předseda. „To je sabotáž!“

Měl pravdu, ale nazvat situaci pravým jménem ještě neznamená vyřešit ji. Telefony se v Parlamentu odmlčely stejně jako předtím počítače. Mimo Parlament telefony fungovaly – s výjimkou některých telefonních čísel, stále zatvrzele hlásících obsazenost. Byla to bohužel nejpotřebnější čísla – redakcí novin, rozhlasu a televizí.

Jediným řešením bylo poslat do redakcí posly s tištěnými dementi. Role poslů připadla poslaneckým sekretářům, zbývalo nechat napsat na klasickém psacím stroji text tolikrát, aby se dostalo do každé redakce.

Všem bylo jasné, že je to informační válka mezi Českým Parlamentem a dosud neznámým protivníkem, skrývajícím se za hlavičkou organizace ***Svobodu světu!*** Protivník to ale nebyl slabý. Mikrofony fungovaly jen pro menšinu poslanců, u většiny je musel nahradit obstarožní megafon. V celé budově Parlamentu uspokojivě fungovaly jen starodávné mechanické psací stroje a každý text musely písařky znovu a znovu opisovat.

Napůl ochromený Parlament ten den odhlasoval tři nemastné neslané zákony, které písařky přepsaly pro archiv a pak pečlivě rozepsaly do zpráv pro jednotlivé redakce. Sekretáři se pak v roli poslů osobně rozjeli po Praze.

Každý může udělat chybu – a někdo je udělá i vícekrát po sobě...

Poslanci dorazili druhého dne se stejnými obtížemi jako den předtím. V Parlamentu je ale čekalo nepříjemné překvapení.

„President vypsal předčasné volby!“ zněly titulky ranních novin.

„Vzhledem k současné neusnášeníschopnosti Českého Parlamentu byl president České republiky nucen ve shodě s ústavou Parlament rozpustit a vypsat předčasné parlamentní volby!“

„To přece není možné!“ zalapal po dechu předseda Parlamentu.

Výslech sekretářů nepřinesl žádný kladný výsledek. Všichni přinesli podepsané převzetí mimořádné zprávy, takže ji bezpochyby do redakcí dodali v pořádku. Jak se to ale mohlo stát, že noviny zveřejnily pravý opak?

Brzy se do vyšetřování zapojila i policie. Poslanci podali na redakce všech deníků trestní oznámení ze zfalšování zpráv z Parlamentu. Kupodivu se tentokrát nikdo nezajímal o to, kolik let vězení viníkům hrozí. Všechny zajímalo jen, kdo to zavinil. Ukázalo se ale, že redakce poslaly do tiskáren správné texty. První obtahy byly v pořádku. Pak se rozjely rotačky naplno – a v té chvíli zřejmě došlo k záměně textu za zcela opačný. To už se přece stalo! Jinde, ale s podobným výsledkem!

Několik milionů výtisků vyvolalo mezi lidmi náladu, jaká se zmocňuje davů, když padne neoblíbený politik – natož vláda. Bylo jasné, že i president se stal obětí podvodu, ale to zdaleka nebylo všechno. Pod těmito zprávami byl ve všech novinách krátký článek organizace ***Svobodu světu!,*** vyzývající lidi k podpoře presidentova rozhodnutí a obraně svobody slova na internetu.

„Přijďte dnes večer na Václavské náměstí!“ končil článek výzvou. „Je nejvyšší čas opět zazvonit klíči! Ať žijí nové volby!“

„Stornujte tu akci!“ naléhali poslanci na redaktory.

„Ale jak?“ spínali ruce redaktoři. „To snad ani není v lidských silách!“

To byla pravda. Další vydání bude až zítra, to už bude pozdě. Kromě toho nebylo jisté, že se pachateli první záměny nepodaří stejným způsobem uskutečnit i druhou.

Předseda Parlamentu s několika poslanci spěchali na Kavčí hory do budov České televize, aby zabránili nejhoršímu. Podařilo se jim pod hrozbou okamžitého vyhození přimět všechny v redakci zpravodajství, aby okamžitě vyslali dementi té drzé výzvy.

Monitory v místnosti zpravodajství předaly tento mimořádný vstup do vysílání obrazem i zvukem bezchybně. Televizor, zobrazující skutečný televizní signál, však ukazoval něco odlišného. Kdyby předseda Parlamentu se svým doprovodem neseděli přímo za kamerami, zachycující redaktory při čtení jejich zprávy, nevěřili by, že je něco takového možné. Redaktoři četli prohlášení Parlamentu – ale z televizoru se nesla úplně jiná slova. Zkoprnělí redaktoři umlkli, ale jejich obrazy v televizoru dál nevzrušeně komentovaly podrobnosti chystaného večerního zvonění klíči. Na ostatních monitorech bylo vidět, že se skoro totéž odehrává na všech televizních stanicích.

„Policejního prezidenta!“ vykřikl předseda Parlamentu. „Sežeňte ho, u čerta, ať tu nepovolenou demonstraci ihned zakáže!“

Nejbližší redaktor ihned vytáhl mobil, ale po chvilce své snažení vzdal.

„Nefungují nám telefony!“ oznámil poslancům. „Zkuste to vy!“

„Nám nefungují už dlouho!“ přiznal předseda Parlamentu. „Musíme zmobilizovat policii a když to nepůjde, povolat vojsko!“

„Obávám se, že to nepomůže,“ řekl jeden ze starších redaktorů. „Teď záleží jen na tom, kolik lidí přijde. Když jich bude málo – tak do deseti tisíc – může je policie bez velkých problémů rozehnat. Ale jestli jich přijde půl milionu – pak nejspíš padne vláda!“

Měl samozřejmě pravdu.

*****

Nové volby do Parlamentu byly vypsány a partaje hned spustily naplno volební slibotoče. Bohužel zůstávaly v platnosti internetové zákony, takže se na internetu neodvážil nikdo diskutovat. Výjimkou byl web *Smrt cenzuře*, zajišťující diskutujícím anonymitu a tím nepostižitelnost se strany policie.

Zapojila jsem se do diskuse jako Lili Marlénková a navrhla založit politickou stranu s pracovním názvem ***Česká Strana Internetové Svobody.*** Kontaktní adresa byla na Lili Marlénkovou, bydliště na Kolejích Katuška. A hned jsem tam uspořádala první kolejní shromáždění.

Tentokrát se dostavilo zájemců tolik, že se ani nevešli do místnosti. Museli jsme se přesunout do hlavní haly, kde se dalo sedět na přinesených židlích i na schodech. Předtím mě neznali, ale teď už si většina přičichla ke svobodě a někteří už také na stránce *Smrt cenzuře* diskutovali, jen si tam ještě netroufali jako já uvést jméno a bydliště, aby se na ně nemohla zaměřit policie. No – upřímně řečeno, Lili Marlénková byla vlastně větší anonym než nicky diskutujících na fóru názorů.

Pravdou je, že jsem měla v diskusi hlavní slovo. Měla jsem totiž na rozdíl od všech ostatních vizi, co je třeba dělat. V první řadě založit stranu – co na tom, že to nebude strana podle představ současných partají! V druhé řadě prosadit, co demokracii nejvíc chybí – obecné referendum jako nástroj, kterého se politikové bojí jako čert kříže. Pak teprve může dojít na vážnější změny. Nepočítali jsme s tím, že by se nám od začátku podařilo všechno, ale věřila jsem, že úspěšné referendum by znamenalo víc než ústavní většina v Parlamentu. Hlavním úkolem bylo navrhnout je tak, aby se nedalo zmanipulovat.

Jedna věc mě ale zaskočila víc než citelně.

Termín předčasných voleb se plus mínus tři dny kryl s mým termínem porodu. Což znamenalo, že v nejcitlivějším období budu mimo a pochybuji, že bych současně zvládala porod i Lili. Jenže – odstavit Lili zrovna v době voleb? Co teď?

Obrátila jsem se na Marcela, ale ten pro mě tentokrát neměl pochopení.

„Uspěchala jsi to, Káťo!“ vynadal mi. „Samozřejmě ti klidně slíbím, že za tebe na pár dní Lili převezmu, ale neslíbím, že to nikdo nepozná. Zlob se na mě nebo ne, nejsem Čech – a tohle chce opravdu rodilého Čecha a navíc Virtuála.“

„Ano – ale sežeň teď honem takového!“

Rychle jsem uvažovala. František je začátečník, kdoví, jestli zvládne Lili řídit! To by chtělo někoho, kdo se vyzná. A navíc to musí být Čech. V této chvíli mě napadlo jediné – Vojtěch. Jenže ten se teď angažuje za velkou louží a má tam práce až nad hlavu. Věřila jsem, že by mi pomohl a rád, ale... nevybrala jsem si to zrovna šťastně. Asi jsem měla s kampaní v Čechách posečkat.

Marcel měl asi pravdu.

Uspěchala jsem to.

*****

Alea iacta est!

Kostky jsou vrženy!
(Gaius Julius Caesar při překročení Rubikonu)

Jedna věc byla, že jsem byla v časové nevýhodě, druhá, že jsem to nechtěla vzdát. Marcel mě v Čechách zklamal, budiž, za to si mohu sama, uznávala jsem jeho argument, že to chce nějakého Čecha. Nejlepší by byla Češka, ale na to jsem měla pamatovat dřív, teď bylo pozdě. Manča Bělíková byla virtuální pískle a navíc mi pomáhala v Přípravném výboru naší nové strany, nazvané nakonec ***Strana Nadace Katuška,*** přetěžovat bych ji neměla.

Nakonec jsem přišla pěkně pokorně, málem po kolenou, za panem Kou-džu, neboli za Vojtěchem. Pravda, vysvětlila jsem mu to méně než za setinu vteřiny, ale on pak nezvykle dlouho přemýšlel, takže musel být opravdu zaměstnaný jinde.

„Hodně ti na Čechách záleží, viď?“ řekl tak normálně a pomalu, jako kdyby ani nemluvil s Virtuálkou.

„Na Čechách, ale i na Češích!“ přikývla jsem. „Ráda bych se tam co nejdřív vrátila a nerada bych čekala, až se to tam vyvrbí samo. To by bylo trochu dlouhé.“

„Taky bych se tam rád vrátil,“ řekl pomalu.

Vypadalo to nezvykle, když to říkal Číňan, ale věděla jsem, že nesmím koukat na robota, ale na člověka uvnitř, i kdyby tam byl jen virtuálně.

„Ty mě přece musíš chápat!“ odvolala jsem se na společnou národnost.

„Já tě chápu,“ řekl mírně. „Horší je, že ty už nemusíš plně chápat mě.“

„Já tě přece taky chápu!“ namítla jsem.

„Nechtěj, abych ti dokázal opak,“ řekl. „Ačkoliv je pravda, že jsi mi ze všech lidí nejbližší. Ty a François chápete aspoň málo, ostatní jsou ode mě ještě dál.“

„Pan Jamanami Kacuie tvrdil, že ses příliš vzdálil od své bývalé lidské podstaty,“ řekla jsem. „Já si to ale nemyslím. To samé by se dalo říci o mně, když řídím Lili. Řekla bych, že je v té chvíli Lili víc lidská než spousta darebáků, kteří už podle mě dávno přestali být lidmi.“

„Japonci mají velice krásnou pohádku,“ odvětil Vojtěch zdánlivě zcela bez souvislosti. A aniž by se ohlížel na můj nechápavý kukuč, pokračoval:

„Je to o babičce, která se snažila chránit své děti a později i vnoučata. Kupodivu se jí to dařilo – až ji jednou její nejmilejší vnučka přistihla při vzývání podsvětních démonů. »Babičko, babičko, nehraj si s těmi démony,« prosila ji plačtivě vnučka. »Ještě by se ti mohlo stát, že se sama v jednoho z nich změníš!« - »To se mi nemůže přihodit, děvenko moje,« odvětila babička a pohladila laskavě vnučku po vláscích. »Protože já už dávno démonem jsem.« Někdy se cítím jako ta babička. Starám se, chráním své děti či vnuky a vnučky, ale sám jsem napůl démonem. Pan Jamanami Kacuie má pravdu. Nejsem už člověk. A to je strašně smutné.“

„A právě tvůj smutek dokazuje, že pořád ještě člověkem jsi,“ řekla jsem zatvrzele. „Stroj je jen Lili – když ji u Franty zahrabu na půdě do sena a vypnu, bude tam ležet třeba sto let, protože má duši jen propůjčenou. Ty ji máš pořád lidskou!“

„Ba ne,“ odvětil. „Mezi mnou a japonskou babičkou je největší rozdíl v tom, že ta babička se nejprve snažila chránit svoji rodinu, až se z toho stala démonem, kdežto já jsem se stal démonem a až pak jsem pochopil, že starat se o vás živé je to jediné, co ještě mohu dělat. Ona se stala démonem, aby mohla rodinu chránit, jako člověk by asi nebyla tak úspěšná. Já jsem nejprve pochopil, že jako démon mám mnohem více síly a možností než

jako člověk a až pak jsem vás začal chránit, jako ta babička svá vnoučata. A také si tak připadám. Jsem teď vaše babička – démon.“

„Nejsi od nás věkově tak vzdálený!“ napomenula jsem ho.

„Tady vidíš, že mě pořád ještě plně nechápeš,“ opáčil. „Ty dělíš svoji pozornost na několik směrů, multiplexuješ mezi několika lokalitami. U mě je to jinak. Kdyby se tomu dalo říkat život, žil bych několik životů najednou, každý jinde. To je největší rozdíl mezi námi dvěma. A když spočteš všechen čas, pak by se o mně dalo tvrdit, že mi je už tak dvě stě, možná tři sta let. Moje zkušenosti tomu odpovídají. Tak jako nazýváš Lili svým druhým Já, já mám takových druhých Já několik, ale zatímco Lili je bez tebe hromadou neživého materiálu, moje druhá Já žijí svým vlastním životem – pokud už nezemřela a nejsou mrtvá.“

„Mrtvé druhé Já – to mi připadá strašně morbidní!“

„Ale ono to je morbidní!“ přisvědčil. „Jenže je to tak. Jedno takové mrtvé druhé Já se po celém světě stará o atomové hlavice. Zpočátku se mi zdálo, že je jako jiná druhá Já, ale pak jsem si uvědomil, že už nežije.“

„Co s tím chceš dělat?“ otřásla jsem se, jakoby na mě sáhla smrt.

„Nic,“ odvětil. „Křížení nemá smysl. I to mrtvé Já spolehlivě ohlídá, co ohlídat má. Je mrtvé asi tak jako vypnutá Lili. Jenže právě tak jako se Lili sama zapne, když se jí dotkneš, moje mrtvé Já i v tomto stavu stíhá dělat, co dělat má – hlídá. Má za úkol při kdejakém podezření se spojit se mnou a já už bych rozhodl, co dělat. Spoléhám na to, že ve mně zůstal alespoň kousek lidské duše, abych se mohl rozhodovat lidsky.“

„To je strašné!“ zašeptala jsem. „Opravdu bych ti ráda pomohla, ale...“

„Ale nevíš jak, že?“ zdálo se mi, že se smutně usmál. „Z toho si nic nedělej, nejsi sama, kdo by chtěl pomoci, ale nemůže. Ale vraťme se ke tvému problému. Převezmu od tebe Lili, když mi povíš, co všechno jsi s ní až dosud udělala. Potřebuji vědět všechno, co se kde kolem tebe šustlo, například abych trapně nevykal tvým kamarádům.“

„To ti všechno řeknu,“ slibovala jsem. „Možná to ani nebude potřeba, počítám s tím, že budu mimo hru nanejvýš pár hodin, porod snad nemůže trvat tak dlouho! Asi by bylo nejlepší, kdyby to na mě přišlo v noci.“

„To ti nezaručím,“ usmál se trochu shovívavě. „Ale mohl bych ti při tom pomáhat, psychicky i fyzicky. Asi to nevíš, jako Kou-džu mám doktorát z medicíny.“

„Který obor?“ zajímala jsem se.

„Hned tři,“ ujistil mě. „Gynekologii, pediatrii a oční. A to jen proto, že mi bylo trapné udělat si těch specializací víc.“

„Samozřejmě ti to věřím, ale jestli jsi gynekolog, chodila bych raději na kontroly k tobě než k panu Čchien-jü. Už protože čínsky neumím ani slovo a překladač přece jen není to pravé.“

„Neměj obavy, pan Čchien-jü je špičkový odborník, vždyť je to Virtuál a kromě jiného je autorem učebnice pro obor gynekologie ve Škole. Ale bylo by jistější, abychom u toho byli tři doktoři, počítám i Marcela.“

„Jistota... je trochu silné slovo... ale dejme tomu. Mě teď víc zajímá, jak dopadne ve volbách naše ***Strana Nadace Katuška.***“

„Poslyš, neuvítala bys, kdybych ti tam přidal jednoho svého robota?“

„Klidně. Když bude mladý a hezký, může se nastěhovat k Lili.“

„No – na sexuální hrátky snad nemyslíš...“

„Já ne, ale ostatní to napadne a nebude jim to vůbec připadat trapné. To se přece stává, ne?“

„Dobrý nápad,“ přikývl. „Takže jsme domluvení?“

„Definitivně!“ řekla jsem s ulehčením.

Měla jsem proč.

*****

Do věci ***Strany Nadace Katuška*** jsem se vrhla jako plavec do mořského příboje s vědomím, co se mi nepovede hned, budu muset nejspíš odložit na kdovíkdy. Neměla jsem ještě jasnou představu, co to znamená mateřství. S dětmi je tolik práce, že představu mateřské dovolené jako nezaslouženého lehára mohou v internetových diskusích zastávat snad jen jedině jedináčci bez rodiny s klapkami na očích, nebo darebáci, kteří to tvrdí úmyslně.

Marcel mě kritizoval, že se starám o Čechy a zanedbávám nadcházející povinnosti k dětem, ale odkazovala jsem ho do patřičných mezí. Jak si může myslet, že něco zanedbávám, když to ještě nenastalo?

Tak jsem se vrhla střemhlav do politiky. Program naší vznikající strany jsem psala sama a pomocí Lili jsem jej pak bod po bodu prosazovala. Lili Marlénková sice vypadala jako studentka, ale ostatní studenti brzy vycítili, že je za ní někdo, kdo již studentskému věku odrostl a má názory do značné míry stabilizované. Byl to paradox, za normálních podmínek bych ještě měla zahřívat lavice v posluchárnách. Předčasné složení diplomu v Austrálii mi potřebná léta ani zkušenosti nepřidalo, ale cítila jsem se zralejší než většina studentů. Mělo na to asi vliv dělení osobnosti. Neprožívala jsem přece jeden život Kateřiny d'Avignové, ale současně jsem v Texasu přežila dva atentáty na Nancy a Peggy, v Mogadišu – ačkoliv jsem tam osobně jako Kateřina nikdy nebyla – jsem se coby Hai-pi vyznala lépe než domorodci – ti vlastně znali jen vilovou čtvrť a zatímco je obskakovali činštící sluhové, ani si neuvědomili, že jim Somálsko už dávno nepatří. Díky dělení osobnosti jsem měla dost zkušenosti a prožila jsem toho tolik, že jsem se mohla pustit i do akcí, se kterými by měli problémy mnohem starší.

Nehledě na to, že jsem byla Virtuálka. Zrychlení asi také mělo vliv.

Tomáš mi přišel jako na zavolanou – však jsem si ho proto přivolala. Vypadal velice mladě, kdo ho neznal, odhadoval by ho na prváka krátce po maturitě, ale kdo věděl, že je to Vojtěch, ten už ho rozhodně nepodceňoval.

Tomáš si brzy získal autoritu stejně jako Lili. Nakonec – kdo ho neznal, ale věděl, že se k ní bez velkých cavyků nastěhoval – a to na koleji věděli brzy všichni, jistě pochopil, že Tomáš nebude obyčejný prvák. Nikdo nevěděl, na které fakultě studuje – ale ani Lili nikde nestudovala, tím jsme se ani nemínili zdržovat a když se nově příchozí na to zeptali, dostali jednoduchou odpověď: Lili na Kolejích Katuška nebydlí jako studentka, ale jako majitelka, případně jako hlavní sponzor. Takové vysvětlení zatím stačilo každému.

Zaregistrovat stranu nebyl problém, problém byl získat pro ni lidi. Tady se ale ukázala síla studentů – ti z Kolejí Katuška se k nám přidali beze zbytku, tady nebyli žádní mazánci, kterým cestičku umetali rodiče. Získávali pro nás příznivce mezi ostatními studenty a spolu jsme začali zpracovávat veřejnost. Reklamu nám dělala i stránka *Smrt cenzuře*, kde jsme měli brzy program a upoutávku.

Kromě ní jsme měli oficiální stránku naší nové strany, také tady jsme měli program a diskusi, ale ta už musela být moderovaná – seděl nad tím Vojtěch, propustil by do diskuse všechno, ale byl stále připravený vyškrtnout příspěvky policejních provokatérů. Podle stále ještě platného internetového zákona totiž zodpovídá za obsah stránky její provozovatel, i kdyby tam něco závadného vložila policie. Hlavní správa internetového dozoru tak zničila již více nepohodlných provozovatelů internetových stránek – vložila do diskuse něco závadného, pak to vítězně odhalila a provozovatele zlikvidovala.

Hlavní správu internetového dozoru jsme vyřídili, ale pořád platilo základní heslo: *Policii nevěř ani pozdrav!*

Za situace, kdy ještě platily zákony proti internetové svobodě, byl podle mě dvojí postup oprávněný. Přijala jsem heslo: ***Partyzán dodržuje zákony svých protivníků jen naoko.*** Kdyby to tak nebylo, řídila by se dnes Evropa podle Norimberských nebo ještě horších zákonů nacistického Německa, či jakékoliv jiné tyranie.

Ta dnešní nebyla o mnoho lepší.

*****

Policie ostatně brzy podnikla pokus nám to znepříjemnit.

Lili dostala předvolání k vysvětlení vztahu k zakázané stránce ***Smrt cenzuře***, ke které jsme se oficiálně nehlásili. Naštěstí to byl příliš nesmělý a příliš amatérský pokus iniciativního policisty, jehož jediným argumentem bylo, jak je možné, že naše stránka obsahuje totéž, co ta zakázaná, šlo ale jen o program naší strany. Načež následoval výčet sankcí, které nám hrozí...

Přerušila jsem policistovy litanie dotazem, zda si vůbec všiml, kdo od koho opisuje?

Jak jsem čekala, nevěděl to a dotaz ho vyvedl z míry. Lili mu proto uspořádala obsáhlou přednášku, jak se dá na jakoukoliv stránku umístit náš program, což je zřejmě náš případ.

„Jenže, pane strážmistře, odkazy na cizí stránky, jakož i kopie, jsou na internetu natolik běžné, že je může použít kdekdo, nejen hackeři."

„Chcete tvrdit, že jste to na tu protistátní stránku neumístila?"

„Chcete tvrdit, že jsem hackerka, abych tam dokázala proniknout? Vy lichotníku!"

„Jak to myslíte?" zamračil se.

„To přece ví každý! Na tyhle stránky se dostane kdokoli z kteréhokoli počítače, třeba i vy, ale vložit tam můžete jen příspěvky do diskuse, nic víc. Kdyby se vám podařilo dát tam cokoliv jiného, například náš program, to by znamenalo, že jste opravdu velice dobrý hacker. Vsadím se, že se o to v této chvíli pokouší aspoň stovka hackerů, ale zatím se to žádnému nepodařilo. Vaše uznání, že bych tam dokázala něco vložit, tedy beru jako lichotku."

„Vám by to snad ještě lichotilo?" pohoršil se nade mnou.

„Jistě, pane strážmistře! Kdybych tam měla vliv, byla bych ostřejší!"

„A víte, že je ta stránka protistátní?"

„Není protistátní, jen pravdivá. Je věc diskuse, zda je pravda protistátní. Mimochodem, tak jako souhlasím s atentátem na Heydricha, tak souhlasím i s tresty pro cenzory Hlavní správy internetového dozoru a pro každého, kdo se pokouší internet cenzurovat. Osvobodit internet od cenzury je přece i úkol naší strany!"

„Cenzura v naší zemi ale neexistuje!" vyhrkl sebevědomě.

„No – když si to myslíte, jistě vám nebude vadit, když ji odstraníme! Jenže my si myslíme, že cenzura v naší zemi je jedna z nejhorších na světě a uděláme všechno pro její zrušení. Nevěříme tvrzení našich vládních stran, že žijeme ve svobodné zemi. Už vaše předvolání svědčí o opaku! Označení stránky Smrt cenzuře za protistátní je toho nejlepším důkazem."

„My vás ale nezavíráme, jak by to udělali komunisti!"

„Ne, vy lidi likvidujete materiálně, jemněji, ale účinněji."

„To je lež!"

„Proč jste mě tedy dal předvolat, když ne kvůli cenzuře? Máte smůlu, na stránkách se těm tématům vyhýbáme, stránka Smrt cenzuře je pravdivější než naše. Ale uděláme pro zrušení téhle buzerace všechno, co se udělat dá.“

„Buzerace?“ zvýšil hlas.

„Buzerace, neboli obtěžování!“ odsekla jsem jako Lili. „Ve svobodné společnosti nesmí být občan předvoláván na policii kvůli tomu, co si dává na stránku, pokud to není samo zločinem!“

„Já za to nemohu! Musím tady jenom prověřit jedno oznámení...“

„Oznámení?“ pozvedla Lili obočí. „Chcete říci – udání?“

„Žádné udání, ale občanská povinnost upozornit na nezákonné jevy!“

Rozštěpila jsem se a ponořila jsem se do jeho počítače. Filtr podle data – tady to máme! Kdopak nás to udává?

Jméno mi moc neříkalo. Kdo je Eduard Malšů? Rychle jsem si projela hlavou, které Eduardy mohu znát... Aha! Známý studentík, nepřítel socek z internetu! No – od něho jsme to mohli čekat. Zajímalo by mě, jak se mu studuje, když je teď taky socka?

Eduarda Malšů jsem ale na seznamu studujících jeho fakulty nenašla. Jak to? Našla jsem ho až po chvilce. On fakultu nedostudoval! Nezvládl zkoušky, opakoval ročník, znovu neudělal zkoušky... na opravné zkoušky se ani nedostavil, takže to vzdal.

Copak asi dělá?

Seznam občanů Prahy... hleďme! Inženýr Eduard Malšů, jednatel ve společnosti svého otce, úspěšného podnikatele. Zaučuje se u tatínka! Ale kde sebral diplom, když školu nedokončil? Že by dokončil vzdělání jinde? Nebo si titul sprostě koupil? Obojí je možné, stejně jako že se nechává titulovat bez diplomu. Zajímalo by mě, jak se jeho tatínkovi podařilo tak rychle dostat z exekutorské bryndy? No, podívám se na oba – vlastně ne, teď nebudu mít na pitomosti čas, předám to Vojtovi...

„Takže občanská povinnost!“ řekla jsem. Mé hledání po síti se vešlo do jedné vteřiny, takže jsem plynule navázala na policajta. „Mě by zajímalo, jak si může pan Éda říkat inženýr, když fakultu nedodělal? Ale nevzrušujte se tím, já občanské udavačství neprovozuji.“

„Jak můžete tvrdit, že to byl Édík?“

„Já to netvrdím,“ řekla Lili, ale já jsem zpozorněla. Co tu má co dělat to familiární oslovení Édík? Že by policistův známý? Tím hůř pro oba!

„Edánek je asi jediný z mých známých, kdo by mohl mít na tom udání osobní zájem,“ pokračovala jsem klidně. „Jestli to byl opravdu on, klidně ho ode mne pozdravujte!“

„Od koho to ale víte? Já jsem vám nic neřekl!“

„Že bych se strefila? Nic jste neřekl, jen jsem hádala. Ale jestli jsem se opravdu strefila, pozdravujte ho! Možná si vzpomene i na jednu rakouskou banku, mělo by mu to něco připomenout!“

„Jakou rakouskou banku?“

„Ale... vám to nic neřekne... zeptejte se ho, třeba si na to vzpomene! Víc vám asi neřeknu, hádání by mi už asi nevycházelo.“

Víc jsem mu také nic neřekla. Ani slovo. A protože ani on nic víc proti mně neměl, opustila jsem spolu s Lili policejní stanici.

Tohle tedy Edánek přehnal!

*****

Vojtěch vyslechl můj příběh s Edánkem pozorně.

„Koukám, zase jedna úspěšná podnikatelská rodina!“ řekl, když jsem skončila. „Jak se říká, jablko nepadlo daleko...“

„Už zase pohrdá sockami,“ vzdychla jsem si. „Myslela jsem si, že ho ztrestám, asi by zasloužil ještě víc, ale on a jeho papínek jsou nezničitelní.“

„Nezničitelní...“ opakoval po mně Vojtěch. „Samotného mě to zajímá...“

Pak jsme se ale rozhovořili o blížící se radostné události – radostnější bude zřejmě pro Marcela, na ženskou v takovém případě obvykle zbývá ta nejhorší stránka věci. I kdyby se chlap snažil pomáhat sebevíc, porod na sebe vzít nemůže.

Měla jsem ale tušení, že Edánek tentokrát narazí mnohem krutěji než u mě. Neměla jsem důslednost sledovat ho, jen jsem na něho a jeho papínka udělala ***bububu*** a vybílila jim konto, ale zřejmě se z toho otřepali. Když to ale začalo zajímat i Vojtěcha, mohla jsem to hodit za hlavu úplně.

Neměla bych Edánka, tu krysu udavačskou, raději už teď politovat?

Ba ne. Nezaslouží si to.

*****

Nepotřebovala jsem už Vojtěcha neustále informovat co Lili dělá. Tomáš se od ní poslední dobou nehnul ani na krok. Pomáhal mi se spřízněnými stranami vyjednávat, staral se o ostatní členy přípravného výboru. Nikdo se ho ode mne nesnažil oddělit. Všichni si šuškali, že on a Lili patří k sobě. Co by také dělali jiného, když spolu spali?

Bylo to ale trochu jinak.

Lili jsem na noc vypínala. Dodržovala jsem slib Marcelovi, že budu v noci spát poctivě, ne jen napůl. Co v té době dělal Tomáš, nevím. Určitě to ale nebyl sex s vypnutou robotkou.

Zrovna tak se ode mě nehnul pan Kou-džu v Somálsku. My dva jsme si již dávno rozuměli i beze slov, ale teď jsme si občas vyměňovali drobné poznámky. Očividně se mi zdálo, že se mě snaží podržet v dobré náladě.

Stejně se o mě staral i Marcel.

A pak – pak to začalo.

Přesně tak, jak jsem si přála – krátce po půlnoci mě vzbudila křeč v břiše. Lili byla vypnutá, nic jiného mě nerozptylovalo, se spánkem byl ovšem konec. Drcla jsem loktem do Marcela. Nespal, či přesněji, spal jen napůl, zatímco byl většinou své pozornosti kdesi ve Francii. Ale okamžitě uložil a vypnul své roboty, aby se mi věnoval naplno. Pomohl mi na připravený invalidní vozíček a zatímco mě vezl výtahem dolů, burcoval Vojtěcha a pana Čchien-jü. Ani moc nemusel, oba byli připraveni v naší podzemní nemocnici, kde už bylo všechno nachystané. Kromě známých doktorů tam byli dva další asistenti, které jsem neznala – buď Virtuálové, nebo roboti, to se nedalo poznat.

„Ještě je brzy,“ rozhodl pan Čchien-jü. „Ale už se do bytu vracet nebudete,“ dodal, když jsem se chtěla zvednout. Měl pravdu, bolesti mě po chvilce přešly.

Uložili mě tedy na lůžko vedle sálu. Marcel si sedl vedle mě, ale po chvilce ho pan Čchien-jü zavolal na sál – potřeboval s něčím pomoci, takže u mě zůstal jen Vojtěch v těle robota Kou-džu. Ležela jsem a pozorovala pana Kou-džu, vlastně Vojtěcha, jak chvíli chodil po místnosti jako lev v kleci. Čím to, že počínající porod vytočí mužské víc než ženské?

Pak se ale zastavil obrácený obličejem ke mně.

„Máme ještě chvilku času,“ řekl. „Smím se tě na něco zeptat?“

„Ty? Vždycky!“ řekla jsem.

„Chtěla bys mi pomoci?“

„Na to ses ptát ani nemusel,“ odvětila jsem. „Přece víš, že ano. Jen nevím, jak.“

„Věděl bych jak, ale nebylo by to jednoduché," řekl trochu záhadně. „Možná tím po tobě chci velkou oběť, ale dá se to chápat i jako nabídka, to záleží jen na tobě."

„Pro tebe by žádná oběť nebyla dost velká," odvětila jsem. „Co by to mělo být?"

„Mohla bys mi dát život," řekl. „Kus sebe sama."

„Počkej – jak to myslíš?" nepochopila jsem to hned. „Nechápu, jak by ti mohl můj život pomoci?"

„Nejde o tvůj," řekl. „Mohla bys mi dát život svým dítětem. Pamatuješ se na pokusy IBM v Americe? Studoval jsem, jak to zamýšleli a ubezpečil jsem se, že je to reálné. Dokud dítě krátce po narození nemá osobnost, může přijmout cizí. Byla bys pak moje druhá matka."

Ztuhla jsem.

„To ale znamená – obětovat své dítě!" došlo mi najednou.

„Ne tak docela," řekl. „To by přece nezemřelo. Neztratilo by ani vlastní osobnost, jen by ji získalo už hotovou. Stal bych se tvým dítětem a proces získávání osobnosti by se jen skokem urychlil."

„Ale byla by to tvoje osobnost! Ne jeho vlastní!"

„Ano, to máš pravdu," připustil. „Nemohlo by pak postupně, po částech získávat jinou, když už mám osobnost hotovou a tvé dítě by ji naráz získalo. Stejně jako bych já získal nový život. Dá se to chápat obojím způsobem, ale jen ty to můžeš rozhodnout."

„A kdybych nesvolila?" vyhrkla jsem.

„I to může být tvoje volba," přikývl. „Nestala by ses pak mou matkou, zato bys musela své dítě vychovávat od začátku. To tě tak jako tak nemine, protože budeš mít děti dvě, ale jen jedno může získat moji duši."

„Ale jen když zabijeme tu jeho..."

„To je otázka," pokrčil rameny. „Nemám to ani zdaleka jasné. Spíš to vypadá, že dojde ke sloučení. Možná získám jeho vzpomínky na dobu, kdy byl v tobě, to jinak děti rychle zapomínají a málokdo si pamatuje, co se odehrálo před třetím rokem jeho života. Já bych měl asi i pak v paměti všechno – nejen dobu od porodu dál, ale navíc i pár desítek let předtím. Ale jak říkám, jasné to není nikomu na světě. Teoreticky ani prakticky, leda by se mezitím Američanům jejich pokus podařil. Je to zkrátka něco nového a nikdo ti předem neřekne, co to znamená."

„Právě! Je to strašně záhadné. Pro tebe by to byla vlastně reinkarnace," pochopila jsem. „Ale pro to dítě... možná smrt! Chci ti pomoci, ale na druhé straně... nebylo by to něco jako vražda dítěte? Není od tebe správné nutit mě k rozhodnutí na poslední chvíli. A co budeš dělat, když ti teď řeknu NE?"

„Pak se mezi námi nic nezmění," pokrčil rameny. „Pro mě je to první příležitost, takových bude jistě víc. Času mám dost, nic nemusím uspěchat. První a jediná příležitost by to byla jen pro tebe."

„Není to přece jen má věc!" vzepřela jsem se trochu. „Měl by do toho snad mluvit i Marcel! Rozhodovat se máme společně!"

„Už o tom ví," ujistil mě. „Jenže odmítl udělat jakékoliv rozhodnutí. Probíral jsem s ním, co jsem se dozvěděl o výzkumech v IBM. Když se to tak vezme, napadlo ho to dřív než mne. Ale nechce rozhodovat bez tebe ani za tebe. Odmítl mi dokonce říci, co si o tom myslí, abych tě nemohl jeho názorem ovlivnit. Ponechal tíhu rozhodování čistě na tobě, protože si myslí, že je to především tvá záležitost. Jen ti smím vyřídit, že předem souhlasí, ať se rozhodneš tak nebo tak."

„Takže i on?“ zašeptala jsem. „Rošťák! Kdyby byl proti, jistě by to řekl, nemohl by to nechat na mně. Takže i on je pro...“

„Když řekneš NE, nic se mezi námi nezmění,“ trval Vojtěch na svém. „Na světě je plno matek, které o své děti nestojí. Některé je dokonce vraždí. Stačilo by vyhlédnout si jednu, slíbit jí za dítě slušný peníz a získal bych jinou příležitost. Nejsem závislý jen na tobě a nechci ti to vnucovat. Není to ode mě žádost – spíš nabídka.“

„Nabídka, která může znamenat smrt pro jednu dětskou dušičku...!“

„Nebo sloučení s mojí,“ uvedl ihned opačnou variantu. „Přesně to snad budu vědět, až se to uskuteční, jenže to pak už bude trvalé a tahle příležitost se ti nikdy nevrátí.“

„Takže si myslíš, že je to spíš příležitost, než oběť?“

V té chvíli mě zkroutila další bolest. Vyskočila jsem z postele a začala chodit sem a tam, abych to překonala. Konečně jsem mohla ocenit, proč se předpokoji a chodbě před porodním sálem říká *hekárna* – ale když v tom člověk lítá sám, hned to jinak posuzuje!

„Ano, myslím si, že je to spíš příležitost,“ přikývl vážně. „Ale pochopím tě, když ji nevyužiješ. Dneska je to pořád ještě strašné dilema.“

„A příště... to už to budeš vědět?“

„Snad – aspoň si to myslím,“ přikývl vážně. „Ale nejsem neomylný, ručit za to krkem nebudu. To se teprve uvidí. Ale to už bude jiná příležitost. Pro tebe platí jen tady a teď.“

„Tak ještě chvilku počkej!“ řekla jsem, ačkoliv to se mnou zase pěkně zacloumalo, sotva jsem to dokázala vyslovit. To, co jsem teď věděla, bylo opravdu příšerné dilema. Příležitost? Jak se to vezme. Oběť? Možná – ale ne oběť sama sebe, ta se dá rozhodnout snáze, než když jde o jiného, který se navíc ani nemůže bránit, nebo dát najevo protest.

Zase mě to zkroutilo – a prásk, kolem mě byla podlaha rázem mokrá. Praskla mi voda – to znamená, že se už nic nedá zastavit. Žádný čas na rozmyšlenou! Tady a teď!

„Jdeme na sál!“ vzal mě opatrně za loket. Neodporovala jsem, nic jiného se dělat nedalo, nebylo kam jít, nebylo proč žádat o odklad. Porod se rozjel a teď to nezastaví nic, leda moje smrt, ale to už by byl prostě osud.

Marcel i pan Čchien-jü byli připravení, ostatně si myslím, že je Vojtěch informoval, v jakém jsem stavu. Otevřeli nám dveře a Marcel mi pomáhal z druhé strany.

„Ty to teda víš, ty rošťáku!“ obrátila jsem se na něho vyčítavě.

„Vím,“ přiznal, ale neuhýbal pohledem. Zřejmě si to sám stačil v hlavě uspořádat, věděl to dřív a měl na to víc času, snad ho to samotného napadlo, když s Vojtěchem diskutovali o pokusech firmy IBM. Měli mi to oba říci dřív, ale na druhé straně bych měla chápat, co jim svázalo ruce i ústa.

Oni by přece museli rozhodovat za někoho jiného, já jsem se musela rozhodnout za sebe. A to je něco naprosto nesouměřitelného.

Pak to ale na mě přišlo a už to jelo.

Říká se, že ženská je schopná zvládnout současně víc věcí. Mohla bych to potvrdit, zvládla jsem suverénně tři robotky a navíc sebe – až na tu malou nehodu v bazénu, ale Marcel měl problémy zvládnout roboty za mnohem klidnějších situací. Což neplatí v jednom jediném případě. Porod se s ničím kombinovat nedá! Kdyby si Vojtěch ode mě nepřevzal Lili, musela bych ji předem někam schovat a vypnout, jinak bych se od ní odpojila, ať padne kam padne! Měla jsem teď na starosti jen sebe, ale stačilo mě to zaměstnat naplno. Chvílemi jsem se urychlovala, ale bylo to ještě horší, takže jsem se vracela k přirozenému životnímu rytmu, na jaké jsme my ženy od přírody zvyklé už asi miliony let...

„Přitlačte, matko!“

„Teď na chvilku povolte!“

„Hlavička je venku – zaberte!“

Profesionální hlas pana Čchien-jü, soustředěný výraz Marcela, klidný vzhled pana Kou-džu – Vojtěcha. A pak se ozval bekot malého dítěte.

„Nebeč!“ napomenula jsem je, sama plné oči slz z bolestí.

„Jen ji nech! My jsme rádi, že brečí a nemusíme ji křísit!“ sklonil se nade mnou s úsměvem Marcel.

„Tak tedy – vítej na svět, Katuško!“ vydechla jsem úlevou – před další bitvou. Takže to první dítě byla dcera, Katuška, robátko naše malé!

Kluk tedy bude druhý. Nebo je to první kluk? Jenomže druhý kluk se má podle naší dohody jmenovat Vojtěch! Vojtěch, Vojtíšek!

Takové znamení jsem věru ani nečekala!

Vojtěch v těle Kou-džu Katušku rychle umýval, Marcel mi otíral zpocené čelo, zatímco pan Čchien-jü se zabýval kontrolou přístrojů. Nemocnice v Továrně měla nejmodernější vybavení, podobně jako Japonská Koujou. Přesto je kontrolovali, nenechali nic náhodě. Byla jsem na tom hůř než po výprasku, částečně také zblblá anestetiky, ale čekalo mě ještě druhé kolo. No – věděla jsem to dopředu, tak směle do toho! Věděla jsem ale, že druhá bitva nebude lehčí. Řeklo by se, že už jsem měla trénink a byla jsem správně otevřená, ale taky pěkně zdrchaná a do toho druhá zátěž...

„Přitlačte!“

Soustředila jsem se jen na přesné plnění jejich příkazů. Oni věděli, co je třeba, když je budu poslouchat, bude to i pro mě nejlepší.

„Povolte!“

„Tak – a hlavičku máme venku – teď ještě naposledy!“ přikázal mi pan Čchien-jü.

„Vojto!“ vydechla jsem. „Vezmi si Vojtíška! Než si to rozmyslím!“

A dítě – kluk – bylo venku! Jenže bylo zticha. Proboha! Snad nebylo přidušené?

Otevřela jsem oči a chtěla jsem se nadzvednout, abych tam viděla. Jsou tam přece tři doktoři, na co čekají?

„Lež klidně, mami!“ ozval se tenký hlásek. „Je to *v pořádku!* Oukej!“

Vojtíšek!

Omdlela jsem...

*****

Konec 2.dílu

3.díl – Dítě
Festina lente!

Spěchej pomalu!
(latinské přísloví)

Kojila jsem Katušku, zatímco Vojtíšek nás sledoval z postýlky.

„Prosím tě, nekoukej na mě tak hladově!“ prosila jsem ho.

„To není *huadově,*“ protestovalo mimino. „*Nejpuf* musí dostat Katuška! Já se *kuidně douazím* sušeným!“

Neměl ještě zuby, takže mu některé hlásky dělaly potíže, ale snažil se mluvit, mluvit, mluvit – za nic na světě nechtěl komunikovat myšlenkami, vychutnával si slova, která se mu drala z jeho drobounkých úst, ačkoliv díky chybějícím zubům občas některá komolil.

Když mluvil s panem Čchien-jü, přecházel do čínštiny. Rozuměla jsem mu i pak, ale jen díky translátoru. Poprvé jsem se toho ulekla, ale pak mi došlo, že on prostě čínsky umí – a kdyby jen čínsky! Když chtěl, dokázal i to, co mně samotné nešlo – mluvil přímo metajazykem, který jsem vnímala plynule jako češtinu, jenže stejně plynule ho vnímali i Marcel a Číňané.

Jen když šlo o rychlost, šlo všechno stranou. Ale to se stalo zatím jen když mi vykládal své dojmy z porodu. Měl jich strašně moc – a měl pravdu, pamatoval si i všechno co bylo předtím, než si sám rukou Kou-džua vtiskl na čelo čip, který z něho udělal Vojtu – Virtuála. Měla jsem první dítě na světě, které si bez zkreslení pamatovalo i část života, prožitou v děloze. Byl to tedy můj synáček, ale i můj přítel Vojtěch – podivná symbióza dvou životů. A také bratr naší Katušky. Jenže mezi těmito dvěma sourozenci byly strašlivé rozdíly.

Katušku jsem musela učit, jak se má správně přisát k prsu. Zpočátku to moc neuměla. Vojtíšek se ke mně přisál sám jako malý dravec.

Katuška ležela jako mimino v postýlce bez zájmu a nejvíc času prospala.

Vojtíšek uměl od začátku *spát na půl hlavy,* takže byl vzhůru déle. Ne že by byl vzhůru trvale, jako já, ale obě poloviny jeho mozku odpočívaly stejně dlouho jako u Katušky, jenže s překrýváním – takže byl proti ní vzhůru zhruba dvojnásobek času. Zbytek času byl vzhůru částí, která zůstala v síti internetu a pelenitu – jeho možnosti Virtuála se nezmenšily.

Jako mimino nikdy nebrečel. Ani když se narodil, ani později. A pokud něco potřeboval, řekl si o to.

To ovšem Káťa, coby normální mimino, neuměla.

Také teď Katuška pila, jako když se jí chce a nechce. Pak usoudila, že má dost, rázně vyplivla prs a chystala se usnout. Musela jsem ji podržet svisle, aby si říhla a neblinkala, ale to jí naštěstí šlo. Krkla si a než jsem ji uložila, spala – jako nemluvně. Až teď přišla Vojtíškova chvíle. Zvedla jsem ho – byl stejně malý, jako Katuška, ale sledoval mě příliš vědomě. Věděl, co teď bude. Popadl prs oběma ručkama, ústy zachytil bradavku a začal sát jako o závod. A ještě mi rukama masíroval prs, aby mu mléko teklo do pusinky rychleji.

„Nikdy bych si nemyslela, že budu kojit tak vědoucí dítě!“ řekla jsem. „Je to jako kojit velkého chlapa! Až se před tebou skoro stydím!“

Vojtíšek na okamžik vyplivl bradavku.

„*Pfede* mnou se nestyď, znám tě i *zevnitř*!“ řekl a zase popadl bradavku a přisál se.

Byl mezi námi vztah matky a mimina, až na to, že si Vojtíšek mohl směle risknout učenou disputaci s kolegiem profesorů. Když je při internetovém dopisování odděloval

nějaký interface – stačila obrazovka a klávesnice, a to ještě jen na jejich straně – ani nepoznali, že mají proti sobě mimino, ležící bezmocně v postýlce. Svaly ještě neměl tak silné, aby se sám obrátil, natož zvedl, ale myslelo mu to lépe než mně.

Vycucl mě do dna a nechala jsem mu dobrat i druhý prs po Katušce, kde ještě něco zbylo. Pak teprve jsem ho podržela, aby si říhl. To ještě pořádně nezvládal, ale to se dalo vysvětlit. I dospělý může mít vleže tyhle problémy.

Položila jsem ho a šla jsem míchat sušené mléko, aby si přidal. Pil od narození jako vlk, však také přibýval víc než Katuška. Vážila na počátku skoro o půl kila víc, ale rychle ji předstihl. Byli dvojčata, ale každé jiné. A lišili by se i jako jednovaječná – jenže to už by nebyli bratr a sestra.

„Co bys dělal, kdybych měla mít jen holky?“ zeptala jsem se ho jen tak ze žertu.

„Zvykl bych si,“ řekl. „Jako mrněti by mi to bylo jedno a než by se ty drobné rozdíly projevily, uteklo by jistě dost času.“

Láhev s dudlíkem si už přidržoval sám, nemusela jsem mu ji ani držet. Napadlo mě, že s ním nebudu mít tolik práce, jako s Katuškou. Vyžahnul láhev a projevil přání, abych ho podržela na nočníčku. Na tom by se sám ještě neudržel, ale plínky považoval pod svou důstojnost. Uznal je za nutné, nebránil se, když jsem mu kvůli správnému vývinu kyčlí dávala trojité látkové, zatímco Katuška dostávala jednorázové, ale vyměňovala jsem mu je spíš aby nebyl v jedněch plínách celý týden. Prostě do nich jako mimino nečůral ani nekakal. Od toho měl od narození nočníček.

Utřeli jsme tedy zadeček – a pak usnul. Malé děti musí spát víc než dospělí, takže se tomu nebránil. Předtím jsem se ho jednou zeptala, jestli spí i na internetu.

„Nemusíš se bát, na netu jsem vzhůru pořád,“ ujistil mě.

„I když tady spíš natvrdo?“ nedůvěřovala jsem mu.

„No – já mám těch druhých Já víc,“ řekl. „Ale nejsou jako roboti, které musíš stále řídit, aby si nenatloukli nosy. Tady v té postýlce spí jen jedno z mých Já – možná bude ze všech nejdůležitější a jen díky tobě jsem zase člověkem, ale žil jsem i předtím, ačkoliv to nikdy nebylo to pravé!“

„Takže jsi rád, že to takhle dopadlo?“

„No to si piš! A žádné dítě nikdy nebylo své mámě tak vděčné za život, jako teď já tobě! To může člověk pochopit až v dospělém věku – nebo když projde smrtí.“

„Ale to znamená, že dál řídíš své roboty a dál nás sleduješ?!“

„Jistě,“ přikývl. „Nic se nesmí zastavit. Abych nezapomněl – až se budeš zase cítit v pořádku, vrátím ti Lili. A protože jsi vyhrála volby, budeš asi v Čechách první premiérka. Ale to už jistě zvládneš!“

Panebože!

Česká republika bude mít premiérku! A k tomu robotku!

No nazdar! Zvládnu to? A k tomu Vojtíška a Katušku?

Věřila bych si – jenže co se stane, až vyjde najevo pravda o Lili? Až se jednoho dne lidé dozvědí, že jim vládne robotka? Může to dopadnout dobře – ale nemusí!

Nevadí, dám se do toho. Mám přece Tomáše. Ačkoliv – to je vlastně můj Vojtíšek, co mi tu sladce spinká v postýlce! Nebude to zřejmě jednoduché!

Zejména když započítám voldemorty...

*****

Zatímco jsem přemýšlela, jak to zaonačit, aby nikdo nepoznal Lili jako robotku, až budu přebírat vládu, náš ctihodný president mě těch starostí elegantně zbavil. Pověřil sestavením vlády předsedu konkurenční partaje pod průhlednou záminkou, že naše strana

nemá s vládnutím dost zkušeností a ve Sněmovně nemá žádný koaliční potenciál! To byl tedy podraz!

Byli jsme na počet poslaneckých mandátů nejsilnější stranou. Takový skok od nuly nikdo nečekal, komentátoři ani agentury pro výzkum veřejného mínění tomu zprvu nechtěli uvěřit, ale čemu se divili? Průzkumy veřejného mínění zkresloval strach lidí říkat pravdu, zatímco u voleb se volilo tajně a tam si lidé mohli tu pravdu konečně dovolit!

Neměli jsme natolik pohodlnou většinu, abychom vládli sami. Museli bychom někoho přizvat do koalice a už jsme začali uvažovat o spojencích, bohužel předčasně. Koalici proti nám vytvořily všechny zbývající strany i straničky, včetně dosud zatracovaných a ostrakizovaných komunistů. Při hlasování o důvěře pak tato vláda důvěru – o jeden hlas – získala.

Prostě a jednoduše nás vyšplouchli!

Do této chvíle žádná strana pokrytecky nechtěla nic mít s komunisty, ale když šlo o koryta, najednou jim byli dobří! A komunisté velice správně pochopili, že je naše strana pro ně nebezpečnější než dosavadní rivalové. Ve vládě sice dostali jen křeslo ministra kultury, kde podle komentátorů neměli co zkazit, ale už to nebyli vyvrhelové, se kterými se nejedná!

Inu – vrána vráně oči nevyklove!

Dostali jsme od demokracie parádní facku.

*****

Uspořádala jsem – jako vždy na koleji – schůzi pražské části vedení strany. Museli jsme počkat na mimokolejní, ale svolat jsem je stihla rychle, pomocí SMS hromadně poslané internetem. Než dorazili opozdilci, začali jsme jednat. Ostatní se do diskuse připojovali průběžně, tak jak přijížděli.

„Dá se říci, že nás podrazili!“ shrnula jsem situaci hned na úvod. „Teď jde o to, jestli to pro ně bude vítězství Alexandrovo nebo Pyrrhovo.“

„Je to podpásovka!“ tvrdila rozhořčeně Ivana.

„Jistě,“ souhlasila jsem. „Ale při troše štěstí a šikovnosti bychom ji mohli otočit proti nim.“

„To nám nepomůže!“ rozčilovala se Ivana. „Další volby budou až za čtyři roky a do té doby tady budou pořád ti samí usurpátoři?“

„To není tak jisté. Máme obrovského spojence.“

„A koho?“

„***Smrt cenzuře!“***

„Jenže to je jen virtuální spojenec!“

„Virtuální, ale nedá se podceňovat. Jednak má už rozrůstající se okruh klientů, za druhé má schopnosti zasahovat. Kdo nečetl popis událostí poblíž Texasu? Srovnali jste si to s oficiální verzí? Nějakou sílu tedy představují. A podpoří nás, uvidíte!“

„Tím bych si jistý nebyl,“ sýčkoval náš stínový ministr vnitra, čerstvě promovaný právník pan JUDr Šimon Pergner. Virtuálem byl teprve nedávno a na stínové ministerstvo vnitra se sám přihlásil.

„Uvidíš!“ usadila jsem ho. „Dobrá, ale ať tak či tak, jde o to, co máme dělat, aby to mělo smysl. Mám návrh: soustředíme všechny síly na prosazení referenda. To by měl být tak jako tak náš první krok. Pomocí referenda a občanů pak prosadíme, co by se nám při současném rozložení sil v Parlamentu stejně nepodařilo.“

„Jen aby! Všichni teď půjdou proti nám!“

„Všichni ne!“ namítla jsem. „Některé strany přece mají referendum ve svých programech. Těm se bude špatně couvat! Kontaktujme je a podporu jistě najdeme. Potřebujeme přece jen dva hlasy!“

„Na změnu ústavy potřebuješ ústavní většinu!“

„To nebude změna ústavy!“ namítala jsem. „Referendum už v ústavě je! Chceme je jen naplnit, takže to bude jen prováděcí zákon a na ten nám stačí získat dva hlasy.“

„Taky chceš využívat přeběhlíky?“

„Přeběhlíky nesnáším!“ řekla jsem. „Ale tohle nejsou přeběhlíci, budou jen naplňovat část vlastního programu! A my jim k tomu dopomůžeme!“

„Jistě. A oni pak prosadí nějaký paskvil!“

„Ten bychom samozřejmě nepodpořili my. Musíme to navléknout tak, aby se nikdo nemohl cuknout. Velké strany budou proti referendu z principu, mohlo by ohrozit jejich arogantní způsob vládnutí. Soustředíme se tedy na malé strany. A nejlépe aby to pochopily jako naše vstřícné gesto.“

„Počítal bych raději s tím, že některé strany to mají jen jako zástěrku,“ řekl Tomáš.

Jako Vojtíšek právě spinkal spolu s Katuškou v postýlce, ale tady byl aktivní. Jak se zdálo, nové tělíčko mu ani moc nepřekáželo.

„Ano – a ty musíme roznést na kopytech,“ přikývla jsem. „Když na to ale půjdeme přes jejich voliče, zaleknou se.“

„Měli bychom vydávat vlastní noviny,“ napadlo jednoho studenta, kterému všichni říkali jen Jindřich.

„Dobrý nápad, ale trochu hraběcí,“ podotkla jsem. „Nemáme redakci, nemáme ani tiskárnu, o distribuci už vůbec nemluvě.“

„Studentský plátek snad nemusí vypadat jako profesionální noviny!“ namítal Jindřich. „Můžeme dát dohromady menší partu, která to sesmolí na počítačích. Důležité je jedno: věděl bych o vyřazované rotačce, která se dá koupit za cenu šrotu a za odvoz. Je sice černobílá, ale dřív to taky stačilo.“

„Rotačku, říkáš?“ zpozorněla jsem. „Ale kdo by s ní uměl pracovat?“

„Oni s tou rotačkou totiž vyhazují i tátu,“ přiznal Jindřich. „Takže by šlo ještě o to, jak ho zaplatit, protože zadarmo to dělat nemůže. Ale táta není náročný, doteď jim to dělal za minimálku, vystačil by si s ní i u nás.“

„Oni vyřazují stroj i s obsluhou?“

„Jo, protože tátovi bude padesát a prý se jim už nevyplatí dávat mu na nové stroje školení. Ale nám by to mohlo královsky stačit, vážně!“

„To by stálo za úvahu!“ řekla jsem. „Kolik dalších lidí by k tomu bylo třeba kromě tvého táty?“

„No – dříve tam dělali tři, táta a dvě ženské,“ řekl váhavě Jindřich. „Ale táta si na to troufne i sám! Možná nepojede naplno, bude to muset čas od času vypnout, ale jeden deník na tom zvládne. Pak bychom potřebovali jen peníze na papír a barvy. Tedy za předpokladu, že si budeme sami zajišťovat distribuci.“

„Poslyš, ty se v tom, jak se mi zdá, docela vyznáš. Nebo se pletu?“

„No – občas jsem tátovi pomáhal,“ přiznal.

„A uměl bys spočítat – nebo aspoň zhruba odhadnout – náklady?“

„Jenom pro současné ceny,“ přikývl. „Poslední dobou se ceny papíru pohybují dost chaoticky nahoru i dolů. Barvy jsou stálejší.“

„Stačí nám to,“ ujistila jsem ho. „Potřebujeme pro orientaci vědět, kolik by stál tisk měsíčně. Připiš tam kromě materiálu sedmkrát minimální mzdu.“

„Proč sedmkrát? Táta to udělá i sám!“

„Ano, ale přibere si k ruce i bývalé spoluzaměstnankyně,“ řekla jsem. „Každá za dvojnásobek minimální mzdy a tvůj táta za trojnásobek.“

„To nás ale přijde strašně draho!“ zalekl se.

„To nech na mně, to nebude tvoje starost,“ řekla jsem. „Tak dál: Odkud jste brali papír a barvy?“

„Barvy jsou prkotina, ty seženu kdykoliv,“ mávl rukou. „Ale papír... možností je více. Český, německý nebo ukrajinský.“

„Jaký je mezi nimi rozdíl?“

„Ukrajinský je nejlevnější, ale občas je potíž s pravidelností dodávek,“ vysvětloval nám. „Kamiony se z Ukrajiny občas zdrží. Někdy na Ukrajině, jindy na hranicích. U celníků nikdy nevíte...“

„Dobře, a ty další možnosti?“

„Německý je nejdražší, ale vždycky je precizní a nikdy nemá problémy s termíny. Stojí ale trojnásobek ukrajinského. Český je něco mezi. Není tak drahý jako německý, ale dražší než ukrajinský a občas bývá horší kvality.“

„Pro nás je důležité nezáviset na jednom zdroji,“ řekla jsem. „Musíme mít možnost náhrady jednoho zdroje druhým a výpadek jednoho nás nesmí zaskočit.“

„A nemohli bychom přibrat ekonoma, aby se o to staral?“ navrhl Jindřich. „Mám kámoše, loni skončil ekonomickou fakultu a od té doby nesehnal práci. Dělá teď za minimálku doplňovače zboží v supermarketu.“

„Dobře, připiš do kalkulace trojitou minimálku,“ souhlasila jsem. „Na to ještě peníze seženu.“

„To uděláte při jednom hned několik dobrých skutků!“ řekl Jindřich.

„Jaképak dobré skutky?“ opáčila jsem. „Nejsme charita. Někdo bude mít práci, my zase nezávislé noviny. A všichni na tom získají.“

„Teď ještě, co do těch novin dát...“ povzdychla si Ivana.

„O to se nebojím, něco se vždycky najde!“ ujistila jsem ji. „Budeme brát zprávy ze stránky ***Smrt cenzuře!,*** přidáme zprávy z Parlamentu a zbytek bude ze života studentů. A část budou reklamy, jak je to tady zvykem.“

„Proč reklamy?“ zaškaredil se Jindřich. „Budeme-li závislí na reklamních agenturách, budou nás usměrňovat, co smíme a co nesmíme tisknout!“

„Reklamy tam budou, abychom vypadali nenápadně,“ ujistila jsem ho. „Reklamní agentura nám do zbytku listu nesmí ani kváknout. Na pokusy o usměrňování budeme mít jedinou odpověď: Když se vám to nelíbí – sbohem! Naopak si budeme vybírat reklamy, které odmítneme. Především ty klamavé – pokud je rozpoznáme. A pak všechny, které se týkají financování, ***výhodných půjček***, hypoték a dluhů. Ty jsou klamavé všechny.“

„To se s námi reklamní agentury brzy přestanou bavit!“

„Pak uveřejníme reklamu pro podniky, které by u nás chtěly inzerovat přímo, aby si to zkusily a ušetřily za provizi reklamním agenturám. A uvidíš, jak rychle přilezou! My na nich závislí nebudeme!“

„Bez reklam budeme příliš drazí!“

„Reklamy tam budou jen jako kamufláž, abychom nebyli nápadní!“ trvala jsem na svém. „Ve skutečnosti to budu dotovat!“

„Ty máš tolik peněz?“

„Vždyť dotuji Koleje Katuška!“ usmála jsem se na něho jako Lili. „Nebo si myslíš, že tady platíte tržní cenu?“

„Ale odkud máš peníze ty?“

„Něco mám od ***Freedom for World***,“ připustila jsem svůj externí zdroj peněz. „Není důležité, kde na to berou oni.“

„Jen aby to nebyly špinavé peníze z drog!“

„Na drogy jsou ve světě jiní!“ odrazila jsem jeho podezření. „Talibanci v Afghánistánu prohlásili drogy za smrtelný hřích proti Alláhovi a produkci drog skoro úplně potlačili. Když Američané Taliban porazili, produkce drog okamžitě vyletěla na světovou špičku. Nedávno Američané odtáhli a drogy jdou dolů stejně rychle, jako za Talibanu.“

„Ale Američané tvrdili, že se Taliban drogami financoval!“

„Ano, tvrdili to. Čemu věříš víc? Jejich propagandě, nebo faktům?“

„Podle toho, kdo ta fakta zjišťoval.“

„Tahle jsou z nezávislých zdrojů,“ ujistila jsem ho. „Zprávám ***Freedom for World*** se dá věřit rozhodně víc než prolhaným Fox News nebo CNN.“

„No dobře – ale nebylo by dobré, kdyby prasklo něco nepřijatelného.“

„To by tedy dobré nebylo!“ souhlasila jsem. „Jenže to se nestane.“

„Dobře, ale co dál?“ usekl debatu Tomáš. „Chceme tedy referendum...“

„Já si na to sednu,“ slíbila jsem. „Mám v sepisování oficialit praxi. Po mně to tady ještě někdo přečte a případně něco doplní nebo pozmění. Kdo se na to hlásí?“

Pomalu, váhavě se zvedly tři – čtyři ruce.

„Dobře, mailněte mi na »lilly@@Katuška.info«, pošlu vám koncept.“

Myslela jsem, že jsme domluveni a chystala jsem se schůzi uzavřít.

„Mám tu ještě něco,“ přihlásil se František. „Přišli za mnou dva chlápkové, abych si co nejdřív rozmyslel, jestli pro mě nebude poslancování příliš velká zátěž. Naznačovali mi, že bych mohl pro neprospěch vyletět z fakulty. Že by se to dalo zařídit...“

„To bude moje starost!“ chopil se toho ihned Tomáš.

„Ty přece nemáš s naší fakultou nic společného!“ namítl František.

Stáhla jsem se a oťukla jeho ***šintei***.

„Nemá, ale zjistí to,“ ujistila jsem Františka skrytě a především urychleně. „Budu vás muset co nejdřív seznámit. Tomáš je náš nejschopnější Virtuál.“

„Nech to na mně, budu si vědět rady,“ řekl mezitím nahlas Tomáš.

„No dobře,“ odpověděl František. Vypadalo to, že odpovídá Tomášovi, ale odpovídal spíš mně – tedy Lili. „Já jen, že by takové nátlakové party mohly přicházet častěji a měli bychom se na ně připravit.“

„Dobrý nápad!“ schválila jsem to. „Takové přesvědčovací návštěvy můžeme čekat, nemá cenu je zamlčovat. Komu se něco takového přihodí, měl by nám to sdělit, hned jak se mu to stane. Neschovávejte si to pro sebe!“

„Dalo by se to třeba natočit na mobil?“ navrhla jedna dívenka.

„Když to budete dělat amatérsky, všimnou si toho,“ namítla jsem. „Ale můžeme to předvídat a zařídit protiakci. Umíte používat zkrácenou volbu? Myslím tím vytočit číslo na stisknutí dvou kláves mobilu? Když to uděláte po paměti v kapse, těžko si toho kdo všimne a budete mít okamžitě spojení s někým, kdo zajistí záznam a případně i vaši ochranu.“

„V tom případě mám zájem!“

„Já taky!“

„Asi by to chtělo připravit všem. Jen jestli to všem mobily umožní!“

„Až na některé vykopávky by to měly umožnit všechny,“ řekla jsem.

Zorganizovala jsem pak dvě fronty na úpravy. Pro mě a pro Tomáše nebyl problém vpálit do firmware mobilů třeba i nestandardní příkaz, ale novější mobily to umožňovaly

i bez krkolomných zásahů. Nastavili jsme zájemcům zkratku, která by jim umožnila okamžitě nás zavolat.

„Poslyš – ty o to nemáš zájem?“ obrátila se Ivana na Františka, když viděla, že se frontě na nastavení nové možnosti vyhýbá.

„Já už to mám nastavené,“ odbyl ji.

„Tak proč jsi to nepoužil, když za tebou byli ti chlápkové?“

„Nenapadlo mě to,“ přiznal František. „Ale teď už vím co mám dělat.“

„Jenže ti dva mezitím zmizeli,“ vyčetla mu.

„Chybami se člověk učí...“ vzdychl si odevzdaně František.

Nastavení mobilu byla pro mě nebo pro Tomáše otázka pár vteřin. Většina mobilů už měla podobnou funkci zabudovanou, pak šlo jen o její nastavení. Těch pár, které to neměly, jsme museli vycvičit – což byla otázka několika dalších vteřin. Celkově nám víc času zabíralo ukázat majitelům mobilů, jak novou funkci vyvolat.

„Dobře – to bychom měli,“ řekla jsem. „Co tedy dál? Budeme se tvářit, že jsme na výsost spokojeni s výsledkem a že s volbou našeho presidenta souhlasíme. Ostatním stranám můžeme gratulovat – ale prosím, bez invektiv a bez ironie. Myslíme to přece dobře se všemi. Jen jim připomeneme, že budeme chtít něco za něco. Ponecháme jim vládu, ale budeme za to očekávat vstřícnost ohledně referenda, zejména u stran, které to mají v programu.“

„Já nikomu med kolem huby mazat nebudu!“ prohlásil František.

„Nemusíš! Ta gratulace bude ironická, i když to nikdo nebudeme dávat najevo. Ale kdo nechce, nemusí se s ní zdržovat.“

„To beru. Takže smíme dávat najevo, že to bylo nespravedlivé?“

„Vždyť to tak bylo, to ví přece každý! A na to se dá navázat přímo a bez vytáček, že jim tedy necháme vládu, ale musíme udělat aspoň něco a to nejlépe to, kde můžeme počítat s jejich podporou.“

„Aby si mysleli, že nám jde o normální politický kšeft?“

„Pokud by se ti to zdálo příliš pokrytecké, můžeš to formulovat jinak,“ navrhla jsem mu. „Klidně jim řekni: To vám vyšlo, ale my jsme s takovým úspěchem beztak nepočítali a stačí nám málo. Začneme shodnými body programu a uvidíme, jak vážně je myslíte! A můžeš dodat: Když couvnete, máme pro příště jisté i hlasy těch vašich voličů, které to referendum chtějí. Však lidi pochopí, kdo to myslel jen naoko!“

„Myslíš – pohrozit jim jejich vlastními voliči?“

„Proč ne? Lidi snad nejsou úplní pitomci, za jaké je politici považují. A politici nejsou všichni tak tupí, aby to nevěděli.“

Pak jsme kolejní schůzi rozpustili. Koleje Katuška měly jednu operativní výhodu – nemuseli jsme se nikoho ptát na svolení a schůze se daly rychle svolat, protože nejvíce příznivců tu přímo bydlelo.

„Podíváš se na ty Františkovy chlápky?“ zeptala jsem se Tomáše – teď už zase urychleně a tedy skrytě.

„Už po nich jedu,“ ujistil mě zrovna tak. „Ale teď bych potřeboval, abys mě zase přidržela na nočníčku.“

Aha! Vojtíšek je vzhůru!

*****

Návraty

Prodejem svého volebního práva přestává být občan občanem.
(paragraf 3.41 volebního zákona)

Ukradené vítězství se skutečně stalo vítězstvím Pyrrhovým.

Tragédií politických stran bylo jejich soupeření. Z radosti, jak hladce nás odstavily, se opět začaly vzájemně podrážet. Včas jim nedošlo, že proti nám musí stát v jediném *nerozborném* šiku, jinak prohrají všechno.

Referendum jsme prosadili tak hladce, jak se nám o tom ani nezdálo. Osm poslanců menších straniček, zdánlivě hájících vlastní programy, nám přihrálo chybějící hlasy do nadpoloviční většiny. Poslanci velkých stran se tam aspoň pokusili vsunout své připomínky, ale všechny jsme smetli – i na to nám stačily hlasy, které nám s velkou dávkou škodolibosti poskytly malé strany v domnění, že se tím vymezí proti těm velkým.

Velké partaje ale dobře věděly, proč nesmějí referendum připustit.

Možná je ukolébalo, že se měla referenda konat jen elektronicky. To by za normálních okolností vedlo k faktickému odsunutí realizace o několik let a nejspíš na neurčito. Pokoušely se aspoň hájit vlastní bezzubý zákon, přijatý už dřív, ale když se hlasovalo o elektronické verzi, měli jsme na své straně pár hlasů nad potřebný limit.

Referendum v našem provedení mělo maximální sílu, jakou jsme mohli prosadit. Nejenže by bylo závazné pro poslance, senátory i presidenta, ale při třípětinové většině hlasů ***všech*** oprávněných voličů – což by při současné průměrné volební ***neúčasti*** bylo zcela iluzorní – by mohlo obě Sněmovny i přehlasovat.

Vzápětí se ale ukázalo, co jsme získali za dynamit.

Technickou stránku se nám – ke zděšení současných partají – podařilo vyřešit až neuvěřitelně hladce. Kamion nadstandardních mobilních telefonů z Japonska ***šintei,*** přizpůsobených českým poměrům, dorazil do Čech již den po schválení zákona o všeobecném referendu. Hardwarově byly totožné se ***šintei,*** zajišťujícími platební styk v Somálsku, Egyptě, Texasu a v zemích rozvrácených americkou okupací, jen platební funkce nebyly tak důležité. Zastínila ji vestavěná volební aplikace, umožňující referendum.

Po formální stránce se pro Čechy stala správcem ***šintei*** nově založená ***Nadace šintei,*** registrovaná jako nezisková. Počáteční kapitál do ní vložila do té doby v Čechách neznámá japonská společnost Koujou, ale po koupení nepříliš velké budovy na okraji Prahy, kde mělo být sídlo Nadace, se Japonci finančně úplně stáhli a všechny dovezené ***šintei*** převedli pod správu Nadace. Kromě základní volební aplikace měly přece ***šintei*** i schopnost telefonování. Cenu telefonního hovoru libovolné doby trvání mezi dvěma ***šintei*** stanovila ***Nadace šintei*** na symbolickou jednu korunu, ze které měl být v budoucnu její provoz hrazen.

Schválení schopností ***šintei*** se táhlo celý měsíc, ale déle je tři nezávislé softwarové společnosti protahovat nemohly a vydaly posudek, že v software neobjevily žádnou chybu ani zadní vrátka, která by umožňovala falšování výsledků voleb typu referenda, nebo nepochopení hlasovacího mechanismu. Volební programy zobrazily při každé změně volby výsledek na displeji, ale před přijetím vyžadovaly potvrzení scanem oka, což se nedalo obejít.

Během dalšího měsíce jsme zařídili rozdělení ***šintei*** mezi voliče. Jako jinde, i zde jsme je museli před prvním použitím přizpůsobovat, ale jakmile jsme zanesli scan oka do trvalé paměti ***šintei***, již se nedal změnit. ***Šintei*** jsme přidělovali podle volebních seznamů, každý oprávněný volič měl nárok na jeden. Každý přitom stvrdil podpisem, že bude o přístroj

řádně pečovat a v případě jeho zničení se bude finančně podílet na vydání nového – mělo to všechny přimět vážit si daru sponzora, japonské továrny Koujou. Odhadní cena byla podle současného stavu na trhu poměrně vysoká a doufali jsme, že takový drahý dárek lidé ocení.

Většinou tomu tak bylo. ***Šintei*** zastoupily fotoaparát, přehrávač hudby a videa a po připojení k běžnému počítači mohly sloužit jako rozsáhlá flash-paměť. Kdo se je naučil používat jako počítač, nepotřeboval už jiný. Brzy se objevil nezávislý vydavatel časopisu, zaměřeného pouze na využívání ***šintei*** a jeho možností. Kromě toho se ***šintei*** daly výhodně využít i k telefonování. Jistou nevýhodou byla zpočátku nemožnost volání mimo síť ***Nadace šintei***, kam ostatní operátoři odmítali hovory přepojovat, oficiálně protože se s nimi ***Nadace šintei*** nemohla dohodnout na ceně, ačkoliv ***Nadace*** přistoupila i na požadavek, aby cenu hovorů mezi ***šintei*** a dosavadními mobily určovali oni. Později se do sporu vložil antimonopolní Úřad, který jim spojování hovorů nařídil. Tyto hovory pak byly nejdražší, ale šlo téměř vždy o mobily v držení dětí, protože dospělí brzy přešli jako jeden muž na telefonování přes ***šintei.***

Proč ne? Při těch cenách se to jistě vyplatilo. Některé podniky dokonce začaly zaměstnancům platit paušály za služební hovory vedené soukromými ***šintei*** – a poměrně významně tím ušetřily. V Čechách tak brzy vznikla nová, oboustranně výhodná funkce ***mluvčí podniků***, zajišťujících vlastními ***šintei*** kontakty nejen se zákazníky, ale i s mluvčími jiných podniků.

Nemalá část lidí ale po straně reptala.

Někteří proti ceně, ačkoliv za přístroje neplatili. Na získání ***šintei*** totiž neměly nárok děti a mohly s rodiči a zejména mezi sebou telefonovat pouze dosavadními mobily za dosavadní tarify, což ve srovnání se ***šintei*** působilo jako neúměrný luxus.

Část voličů proti ***šintei*** protestovala ve shodě s pomlouvačnou kampaní jejich stran, které zasvěceně tvrdily, že ***šintei*** slouží ke špehování. Namísto vyvracení jsme remcalům doporučili ponechávat si ***šintei*** doma a probouzet je výhradně pro volby. Nebudou-li z nich volat, mohou takto ušetřené peníze účelněji protelefonovat u jiných operátorů a umožnit jim větší zisk. Přitom je pohádka pro důvěřivé, že jsou jiné mobily ušetřeny špehování americkým Echelonem – spíš naopak, ***šintei*** jsou před Echelonem mnohem jistější.

Menší část voličů pravdivě ukazovala na chybu, že ***šintei*** nejsou volně v prodeji, takže jsou odepřeny dětem. Ujišťovali jsme je, že po dodání ***šintei*** oprávněným voličům dodáme další i pro děti – chce to jen trochu trpělivosti.

Zákeřný krok ostatních politických stran bylo udání antimonopolnímu úřadu, podle kterého máme na ***šintei*** neoprávněný monopol.

Jednání s antimonopolním úřadem vedl pro jistotu Tomáš – takže se toho chopil sám Vojtěch.

Argumentoval tím, že přístroje jsou především k zajištění celoplošného referenda a všechny ostatní funkce jsou jen doplňkové. Navíc nešlo o nákup, ale o sponzorský dar České republice, který daňové poplatníky nic nestál, proto nebylo nutné výběrové řízení. Ani darovací daň neměla opodstatnění. Přístroje jsme oprávněným voličům nedarovali, pouze svěřili do opatrování. Telefonní poplatky nejsou symbolické, ale tržní, neboť kryjí náklady spojené s provozem sítě a ***Nadace šintei*** – nevzniká ovšem zisk, takže není co danit. Při telefonování do ostatních sítí účtují poplatky jen jejich operátoři, kterým zřejmě nějaké zisky vzniknou, ale to se nás netýká, oni jistě všechno poctivě vyúčtují a zdaní.

Antimonopolní úřad nakonec souboj vzdal. Poslední argument, že jsme nezveřejnili podklady, které by umožnily vstoupit na trh konkurenci, přebil Tomáš tvrzením, že z důvodu

neprůstřelnosti systému není možné poskytovat technické podklady nikomu, kdo by mohl systém jakkoliv ohrozit.

Rozdělení ***šintei*** mezi voliče proběhlo tak pokojně, až jsme to nečekali. Proces počátečního nastavení včetně privilegia přidělování čísel jsme předali pracovnicím matrik, aby mohly nastavovat ***šintei*** lidem, kteří se z nějakého důvodu nestihli účastnit první vlny. Budou dospívat další děti a získávat tak volební právo – a s nimi nárok na vlastní šintei.

Šlo o to, jak se ***šintei*** osvědčí v praxi. V několika zemích již fungovaly jako platební prostředky, ale nikde se je neodvážili použít k volbám.

Budeme tedy první...

*****

Pro první referendum jsme si zvolili postup, který podle našeho mínění ani nemohl dopadnout špatně.

Rozhodněte o snížení poslanecké imunity podle zákona navrženého **Stranou Nadace Katuška:** *přejete-li si ponechat poslancům současnou úroveň imunity, volte* ***NE.*** *Žádáte-li její úplné zrušení, volte* ***ANO.***

Uzávěrka referenda byla deset kalendářních dnů, z toho byly dva dny víkendové. Do uzávěrky nesměly volební programy poskytovat veřejnosti mezivýsledky kromě procenta voličů, kteří již hlasovali, aby neovlivňovaly dosud nerozhodnuté.

Ale již po dvou dnech přesáhla volební účast pětadevadesát procent a čekalo se jen na opozdilce. Voliči si přitom sami vyzkoušeli, jak snadno se dá pomocí ***šintei*** hlasovat a po vyhlášení výsledků si mohli porovnat svoji volbu s výsledkem.

Poslaneckou imunitu zrušila drtivá většina hlasů voličů. Velké partaje se holedbaly, jak dlouho již měly podobný zákon v programu a jak na něm léta usilovně pracovaly, jenže nemohly popřít, že se během jejich vlád nikdy nic takového nezdařilo, kdežto my jsme to vyřešili naráz. Zvláštní vydání týdeníku **Katuščiny Noviny** to samozřejmě neopomnělo rozmáznout a navíc zveřejnilo přehled dosavadních hlasování s jmenovitým uvedením, kdo a jak o tom v Parlamentu hlasoval. Pokud zákon na snížení poslanecké imunity některá strana ***iniciativně*** navrhla, což se stalo již mnohokrát, ostatní strany to vždy svorně zamítly a z celkového přehledu bylo vidět, jak se v zamítání až dojemně střídaly.

„Uvědomte si, lidé, váš hlas může konečně rozhodnout!“ hlásala jsem v článku o možnostech referenda. „Nemusíte být již ovcemi!“

Druhé referendum se týkalo přijímání ústavních zákonů.

Rozhodněte o přijímání ústavních zákonů podle návrhu Strany Nadace Katuška: kdo si nepřejete změnu, volte ***NE.*** *Kdo žádáte, aby se nejdůležitější ústavní zákony směly přijímat pouze všeobecným třípětinovým referendem, volte* ***ANO.***

Teď se konečně partaje vzpamatovaly. Tento zákon by jim přece sebral vliv na nejdůležitější zákony vůbec! Strana Nadace Katuška tvrdila, že ústavní zákony budou připravovat jako dosud legislativci, ale jejich konečné přijetí nebo zamítnutí mělo být výhradně v moci lidí.

Na argumenty, že lidé nejsou schopni posoudit důležité zákony včetně ústavních jsme jedovatě podotkli, že poslanci přijímají jako na běžícím pásu legislativní paskvily, které by se zdravým rozumem také přijmout nemohli – ústavní zákony nevyjímaje.

Tak soustředěnou palbu novin jsme ještě nezažili. **Katuščiny Noviny** byly samy proti všem – a pustily se do nás nejen noviny, ale i rozhlas a televize, aniž bychom v těch nejmocnějších médiích dostali sebemenší prostor. Útoky jsme odráželi trpělivě a během té přestřelky stoupl náklad našeho deníku na desetinásobek. Do distribuce ***Katuščiných Novin***

se kromě studentů zapojili ve větších městech i středoškoláci. Mimopražští studenti přemluvili své známé, aby se k nim přidali – když konečně o něco opravdu jde!

Ostatní partaje ale proti nám zavedly protiakce. Nesouhlasící výrostci přepadali na ulicích prodavače ***Katuščiných Novin*** a noviny jim ničili. Policie tyto případy jako neřešitelné zpravidla odkládala a tím je jen podporovala. Vojtěch organizátory přepadení znal, ale nemohl s nimi oficiálně nic dělat – odposlech partají byl nelegální a policie na oznámení nepodložená důkazy nebrala ohledy, i když se potvrdila. Jediné, co mohl dělat a také dělal, byla varování pomocí ***šintei***. To ale někdy vyšlo, jindy ne, jako vždycky, když šli lidé proti lidem.

V Parlamentu proti nám tentokrát partaje hlasovaly jako jeden muž, náš návrh neprošel rozdílem jediného hlasu. Jenže výsledek referenda byl drtivý. Část občanů se sice dala strhnout soustředěnou propagandou, hlasování se neúčastnila a tak vlastně hlasovala proti, přesto získal návrh tři čtvrtiny ze všech oprávněných hlasů.

Reagovali jsme na to obrovským titulkem.

„**Díky, občané! Dnes jste poprvé přehlasovali Parlament! Nejste již trapně stříhané ovce, jako dřív! Gratulujeme!“**

Třetí referendum mělo hlasovat o celém balíčku zákonů O dozoru nad internetem, tak jak jej nedávno předešlí poslanci přijali.

Osmdesát procent hlasů oprávněných voličů balíček zákonů zrušilo.

„**Gratulujeme – a díky vám, občané! Vybojovali jste si svobodu!“**

Čtvrté referendum mělo zrušit všechny sankce, přijaté proti lidem podle zrušených zákonů O dozoru nad internetem a přiznat náhrady poškozeným – i když pouze ve výši úroků, s jakými stát tyto své oběti odíral.

Tady všechny strany svorně argumentovaly strašlivými sumami peněz, které to bude stát, a děsivými dopady na státní ekonomiku. Tím nám nahrály na smeč – obrátili jsme to na výši křivd, které ty zákony způsobily a udeřili jsme do partají, jak nelidské zákony a s nimi ty křivdy *prohlasovaly*.

„Zrušení sankcí a vrácení prospěchu z nemravných pokut je pro náš stát morální povinností. Náhrady budou jen ve výši úroků, s jakými stát své oběti předtím odíral. To je přece spravedlivé! Ještě spravedlivější by bylo, kdyby se na náhradě škod osobně podíleli všichni, kdo měli z těch nespravedlností prospěch! Především strany, jejichž poslanci pro ty nemravné zákony přesně podle partajního konceptu hlasovali!“

Neměli jsme vládu, neměli jsme většinu v Parlamentu, ale navrhované zákony nám procházely. Znamenalo to jen připravit pro voliče tak stravitelná referenda, aby pochopili oč v nich jde a hlasovali v takovém množství, aby zkorumpovaný Parlament přehlasovali.

Tam naopak naše návrhy se železnou pravidelností neprocházely. Ale to už nám ani moc nevadilo, i toho se dalo proti nim využít.

„Občané, zamyslete se! Proč vaši zástupci hlasují vždy přesně opačně než vy? Proč mají opačné zájmy než vy sami? Koho vlastně zastupují?“

Partaje soptily vzteky, ale veřejné mínění, obrácené tentokrát proti nim, neměly čím zvrátit.

Nebo jsme si to aspoň mysleli...

*****

První, zato citelnou prohru jsme utrpěli až s novým volebním zákonem. Byl by to samozřejmě zásah do ústavy, proto jsme nejprve potřebovali silné obecné referendum. Předchozí referenda byla z toho pohledu jen zahřívací, nový volební zákon by skutečně ťal do živého. Odstranil by kampaňovitost voleb a umožnil odvolat poslance voliči, kteří je

zvolili. Byl by podstatně spravedlivější než současné volby, kdy se poslanci zajímají o voliče pouze krátce před volbami, aby pak na ně čtyři roky zvysoka kašlali. Nový zákon by rozprostřel volby v čase, takže by se volilo průběžně. Když se poslanec svým voličům zpronevěří, prostě mu odeberou hlasy, které mu předtím dali, a zvolí místo něho jiného. S odvoláním poslance by bylo spojeno i odvolání z funkcí, spojených s jeho mandátem. Odvolání ministra by znamenalo jeho demisi, odvolání premiéra pád vlády.

Volit by se mělo opět pomocí ***šintei***. Byly na to již připravené, stačilo rozhlásit, jak se nová volební funkce aktivuje. Podobně tam byla přichystaná i volba presidenta, ale tu jsme měli v plánu až později.

V parlamentních volbách měl každý volič právo přidělit deset hlasů těm, koho chce za poslance. Volební období by ztratilo smysl i s volebními kampaněmi, hranicí pro vstup do parlamentu, kulišáckým přepočítáváním hlasů na křesla, předčasnými volbami a dalšími prvky volebního systému. Náš systém předpokládal, že občan smí hlasovat kdykoliv si to usmyslí, a do Parlamentu se měli poslanci dostávat jen na základě počtu získaných hlasů. Každou sobotu měl volební program hlasy přepočítat, setřídit kandidáty podle počtu hlasů a oddělit úspěšné, kteří se do Parlamentu dostanou, od neúspěšných. Žádné kulišárny, žádné dodatečně dělení kořisti. Za posledním zvoleným je prostě tlustá čára a neúspěšní zůstávají v roli čekatelů.

Poslanec, který jakkoliv podrazí své voliče, se může již v neděli ráno dozvědět, že od pondělí může vstoupit do Parlamentu jen na galerii diváků. Pokud mu jeho vlastní voliči odeberou hlasy, nic už ho v křesle neudrží. Kdo své voliče naopak zastupuje spravedlivě, bude mít zřejmě jejich přízeň trvalou a nemusí se volbami vůbec stresovat.

Referendem ale zákon prošel jen těsně a to nám vzalo vítr z plachet.

Třípětinovou většinu se podařilo překonat jen o pár tisíc hlasů. Byl to nejtěsnější výsledek ze všech referend. Vládnoucí koalici se navíc podařilo prosadit dodatek, kterým se platnost volebního zákona posouvala za konec volebního období současného Parlamentu. Předpokládali jsme, že v dalším kroku sestavíme novou kandidátku a dáme se do přesvědčování občanů. To jsme museli odložit – sbírat hlasy nemělo v současné době smysl.

„Čím to je?“ ptala jsem se Vojtěcha v těle Tomáše.

„Něco jsem zachytil,“ odpověděl mi. „Převezli nás parádně!“

„Jak to?“ vylétla jsem jako čertík z krabičky.

„Začali nám blokovat hlasy,“ pokračoval klidně.

„To snad ani nejde!“ vyhrkla jsem. „Operační systém mobilů ***šintei*** jsi přece dělal ty, je tam v pevné paměti, jak by ho mohli narušit?“

„Nemuseli narušovat nic,“ řekl. „Oni ty ***šintei*** začali od lidí skupovat. Skladují je pod reflektory, neboť jsme jim všeobecným návodem prozradili, že je tak udrží ve funkci, jako kdyby je lidé měli pořád na ruce. Proč to asi dělají? Přemýšlej trochu, Katuško! Však ty na to přijdeš!“

„Aby jejich původní majitelé nemohli hlasovat. Kdo nehlasuje, hlasuje proti...“ došlo mi. „Kdo je prodá, nemůže si ani dojít pro duplikát...“

„Ano,“ přikývl. „***Šintei*** jsou tak zařízené. Kdo přístroj ať už nešťastnou náhodou anebo i úmyslně zničí, může si zažádat o nový a dostane jej levněji než za režijní cenu. Kdo si přístroj jen někam založí a nemůže jej najít, tomu ho na požádání najdeme – ačkoliv to může každý udělat i sám, stačí na jeho číslo zavolat a zvoněním se prozradí. V nouzi se přístroje dají najít i pomocí pelenitových vysílaček. Neděláme to často, chytřejším by to mohlo prozradit existenci pelenitové sítě a lidé by se pak třeba domnívali, že je sledujeme...“

„...což se tak jako tak děje!“ řekla jsem.

„Rozdíl mezi námi a Orwellovým Velkým Bratrem je jen v tom, že my špehování používáme proti těm, kdo sami lidi špehují. A častěji než my.“

„I tak je to od nás trochu pod pás...“

„To si myslím také... ale ať oni zkusí hodit kamenem!“

„Oni ne... ale někdo by na to ukázat mohl a měl by pravdu...“

„Dobře,“ řekl Tomáš. „Takže si nechám pro sebe, v jakých skladech je těch dvě stě tisíc ***šintei***. Jenže dvě stě tisíc hlasů je u voleb v Čechách citelné číslo a bude to ještě narůstat!“

„Informace o umístění skladů není tak zajímavá, jako kolik lidí se takto poslední dobou zdrželo hlasování!“

„A zdrží se hlasování i ve volbách do Parlamentu,“ dodal suše Tomáš.

„Tam už nezáleží na absolutním počtu. Volič, který se zdrží hlasování u referenda, hlasuje NE. Volič, který nevolí do Parlamentu, nevolí nikoho! Hlas propadne, ale nikomu neuškodí!“

„Až na to, že tihle holomci skupují ***šintei*** od těch, kdo by je tak jako tak nevolili,“ řekl Tomáš. „Ty hlasy by mohly být naše.“

„To je pravda,“ připustila jsem zamračeně. „Není to maření voleb?“

„Asi je,“ přikývl. „Ale je ti jasné, že to nikdo stíhat nebude? Už vidím naše soudy, jak blahosklonně prohlašují, že do toho nikomu nic není...“

„Jo,“ souhlasila jsem. „Až na to, že je všichni dostali svěřené do péče a ne jako dar. Všichni to přece přijali! Chtělo by to něco s tím dělat. Nemohl bys ty odkoupené ***šintei*** na dálku zrušit?“

„Nemohl,“ odvětil. „Jsou příliš festovně udělané. Ze servisních důvodů se dá pouze vynulovat jejich nastavení.“

„Umíš to i na dálku?“

„Naučím tě to,“ odvětil. „Nejspíš to pomůže.“

Bylo to nejlepší možné řešení. Resetovali jsme během několika minut všech dvě stě tisíc odkoupených ***šintei***. Jejich původní majitelé se mohou přihlásit o nové, ale bylo pravděpodobnější, že se nepřihlásí. Prodali je přece spolu se svým volebním právem. Důležité bylo, že se vynulovaná ***šintei*** do databáze nehlásí jako právoplatná a při referendu se nezapočítávají. Ani jako **ANO**, ale ani jako **NE.** A snižuje se tím kvorum, což je pro nás výhodné.

Novým majitelům zůstalo dvě stě tisíc ***šintei*** v původním nenastaveném stavu. Daly by se asi prodat do některé sousední země jako hodinky spojené s fotoaparáty, protože jako mobily bez přidělených čísel fungovat nebudou. Dobří obchodníci by je určitě prodali i se ziskem, přinejmenším by získali zpátky peníze, které na jejich zakoupení vynaložili. Ale bylo jasné, že jim jde o peníze výjimečně až na druhém místě.

Uvidíme při nejbližším referendu!

*****

Příhoda, kterou vyřešil malý Vojtíšek, mnou pořádně otřásla.

Zvykla bych si na somálské horko, zejména když jsem se nemusela pohybovat na slunci, ale více mi vadili zdejší živočichové. Ne všichni, jen hadi, hmyz a podobná žoužel. Vlastně jich tam ani moc nebylo, ale těch pár zdánlivě zanedbatelných jedinců až tak zanedbatelných nebylo.

Ale z toho obrovského škorpióna na podlaze vedle dětské postýlky mě objalo nejprve horko a hned potom zima. I když byl mrtvý, zabitý dětským chrastítkem. Podle atlasu

živočichů z elektronické knihovny to byl zdejší nejjedovatější druh. Co ta bestie dělala v našem bytě v dětské postýlce, to mi zůstalo záhadou. Maličký Vojtíšek neměl ještě dost sil, aby se sám posadil, ale dost na to, aby vší silou praštil chrastítkem příšerku, ohrožující nejen jeho, ale především jeho bezmocnou, nic nechápající sestřičku. Být Vojtíšek stejně bezmocné dítě jako Katuška, našla bych je oba už ztuhlé.

Udělalo se mi mdlo a chvíli jsem měla rudo před očima. Pak jsem začala ječet, aby Marcel pochopil, že se stalo něco nepříjemného. Přiběhl, vyhodil bez váhání mrtvého škorpióna, chrastítko i prostěradlo, na kterém byly ještě jedovaté tekutiny z rozbitého netvora – a pak mě dlouho utěšoval.

Měl sice pravdu, že se nic nestalo, ale... mohlo se stát!

Vojtěch se mezitím pokoušel vzepřít o brblinky postýlky a obrátit se na bříško. To se normálním dětem podaří až o pár měsíců později, ale Vojtíšek nebyl normální dítě. Normální děti v jeho věku leží, spí a přitom utěšeně rostou, ale nesnaží se uvědoměle si trénovat svaly – a to jsem ani netušila, co všechno provádí se svým mozečkem, kde to zvenčí nebylo vidět. Za chvilku ležel na bříšku a zvedal hlavičku – i na to by měl mít ještě pár měsíců čas.

„Mami, nebreč!“ nabádal mě. „Dopadlo to přeci dobře!“

„Nebudu tady ani hodinu!“ ječela jsem – asi trochu hystericky.

„Prosím tě, nejanči! Dá se tady žít,“ utěšoval mě Marcel. „Číňané se sem stěhují po statisících a nevadí jim to.“

„Jestli jim to nevadí, pak mně ano!“ protestovala jsem.

„Dá se tady žít, nedělej z toho takové peklo!“ opakoval.

„Já jsem zvyklá na střední Evropu a tam nic takového nemáme!“

„Ale máte!“ oponoval Marcel. „Vosy, sršně, zmije. Dejme tomu, že zmije se běžně do bytů nedostanou, ale sršně a vosy ano.“

„Vosa ani sršeň dítě nezabije! Ale tohle...“

„Máme zkrátka štěstí v neštěstí,“ ujišťoval mě. „Neštěstí, že se nám to dostalo do bytu, štěstí, že to narazilo na Vojtěcha. A štěstí největší, že jsi mu dala příležitost.“

„Já vím! Ale v Čechách by se tohle stát nemohlo!“

„V Čechách jsi, pokud vím, osoba hledaná a na útěku.“

„Jenže nevinná!“ opáčila jsem. „A to by se mělo dokázat, jenže tady se ani vůbec nic dokazovat nedá!“

„Máš v Čechách robotku Lili!“

„Jenže plně vytíženou politikou!“

„Do té ses ale zapletla sama!“ upozornil mě.

„Budu tam potřebovat ještě jednu!“ řekla jsem rozhodně. „Lili nechám v politice a s tou druhou bych se měla starat o své vlastní očištění!“

„Řekl bych, že to spolu bude souviset,“ řekl Marcel. „Ale měl bych pro tebe jiný návrh. Co bys řekla Francii?“

„Tam jsi hledaný ty a kvůli Interpolu by to bylo z deště pod okap.“

„Nemyslím si to,“ řekl optimisticky. „Podívám se tam! V Čechách si na nic netroufnu, ale ve Francii jsem doma.“

„Zkus to!“ souhlasila jsem. „Ale já chci další robotku do Čech!“

„To se přece nevylučuje!“

„Tím lépe!“

*****

Marcel odletěl do své rodné Francie, aby se tam setkal se svými starými i nově získanými přáteli. Jejich pomocí – za přispění tří robotů – získal jinou identitu, která by mu umožnila vrátit se domů. Měl by se jmenovat Marcel Davien – a já bych se pak mohla jako Kateřina Davienová bez problémů usadit ve Francii. Brala bych to jako lepší možnost než Somálsko, které mi bestie škorpiónská řádně znechutila. Ale současně jsem si u Vojtěcha objednala další robotku. Slíbil, že ji pro mě udělá tak řečeno na míru a dal mi na vybranou, jak má robotka vypadat. Navrhla jsem, aby ji udělal přesně podle mě, abych ji pak mohla prostě zastoupit.

„To tě ale poznají jako nejhledanější ženu světa!“ namítl.

„Bude se jinak jmenovat!“ tvrdila jsem. „Kdyby něco, bude do omrzení opakovat, že jde o podobnost čistě náhodnou.“

„Při bližším zkoumání zjistí, že to je robotka.“

„No a co? Co s ní udělají? Zavřou ji? Nebo ji snad rozeberou?“

„Upozorníš na existenci robotů mezi lidmi.“

„To se ví od chvíle, kdy tě v Americe sestřelili!“

„Ale nemají ještě tušení, kde všude to je. Mohl by z toho vzniknout celosvětový hon na čarodějnice.“

„No to snad ne!“

„Nikdy neříkej, že něco není možné, nebo se najde blbec, který to provede! Roboti voldemortům párkrát šlápli na kuří oka. A to nejsou žádní pitomci! Navíc pro ně pořád pracuje pár milionů nejchytřejších lidí světa!“

„Kdo pracuje pro voldemorty, je podle tebe chytrý?“

„Ale ano, pracují pro ně lidé chytří, schopní, i všeho schopní!“ trval na svém. „Lidi buď nedokáží pochopit, pro koho pracují, anebo jim to nevadí, ale jedno ani druhé nemá spojitost s jejich inteligencí. Nemorální jsou jen ti, kdo vědí, že stojí na špatné straně, ale těch je málo. Většina lidí to neví!“

„Přesto by byli schopní účastnit se honů na čarodějnice – i kdyby jen na naše roboty!“

„Robotům naštěstí neublíží,“ řekl smířlivě. „Dobrá, udělám ti dvojnici.“

„A kde je vlastně děláš?“

„Budeš se na mě hodně *zvobit*, mami, když ti to *nefeknu*?“

Poslední větu neřekl přes síť, ale normálně, ústy mimina Vojtíška. V první chvíli mě to zarazilo, ale rychle jsem se z toho otřepala. Měla bych si už na tyhle narážky zvyknout! Zavinila jsem si je sama.

„Já vím,“ přikývla jsem také tak... normálně. „Neprozradím co nevím, viď? Máš ale pravdu, nepotřebuji to vědět. Ostatně si myslím, že to neví ani Učitel v Koujou.“

„*Pfesně tak*,“ souhlasil, ale pak přece jen přešel na rychlou řeč po síti.

„Japoncům a hlavně Virtuálům dlužím za svoji existenci. Proto jsem se zařekl, že nikdy nepůjdu proti jejich zájmům a dodržím to. Bohužel nejsou všichni Japonci jako Učitel a kdyby se stal třeba i hypotetický konflikt, bude jejich zájem vždycky na prvním místě. Jako Čech doufám, že se naše zájmy a zájmy Japonska do konfliktu nedostanou, ale za svou životní povinnost považuji zajistit se proti všem překvapením. Proto mám záložní počítačové centrum, o kterém Učitel a pár dalších Virtuálů ví, a čtyři další, o kterých už nevědí. Součástí posledních počítačových center jsou automatické továrny, kde se dá vyrobit skoro všechno od špendlíku po lokomotivu, jenže na vyšší úrovni. Poslední z nich nestavěli lidé, dokonce ani najatí místní, vystačil jsem si s roboty, takže o něm neví na celém světě kromě mě nikdo. A další stavby mám rozestavěné. Moje továrny nezahálí – už když jsme

dělali várku ***šintei*** pro Čechy, přidal jsem kapacitu mých továren k továrnám z Japonska, Indie, Somálska a Číny. Proto jsme to tak hladce stihli!“

„Kolik máš pro sebe robotů?“ vydechla jsem.

„Kolem osmi set padesáti – mám jich víc než kolik je lidských Virtuálů a zvládl bych jich i víc,“ ujistil mě. „Když už jsou naprogramovaní, je jejich sériová výroba jednoduchá. Pak potřebuji vtělit do programů vnější vzhled, ale to jsou nepodstatné odchylky.“

„Nač jsi potom potřeboval lidské tělo?“ vyhrkla jsem.

„Abych zůstal člověkem,“ odvětil. „Jamanami Kacuie měl pravdu – i já jsem si to začal uvědomovat. Tvrdil, že jsem poslední dobou příliš snadno a hromadně zabíjel – což jsi mi ostatně vyčetla i ty, takže na tom něco bude. Proto mě tedy máš za syna – chci mít pevnou vazbu na lidi, chci být zkrátka člověkem! To není jen pro moje dobro, ale i pro dobro lidí! Kdybys tušila, jak mě závislost na obyčejném nočníčku drží blíž k lidem! Anebo to, že mě živíš vlastním mlékem! Měla by sis to uvědomit! Asi nejsem obyčejné dítě, ale ani ty nejsi obyčejná matka.“

„Myslím si o sobě, že jsem příliš obyčejná,“ namítla jsem. „Marcel má pravdu, když mi vyčítá, že jsem tak trochu hysterka.“

„Ukaž mi matku, kterou nechá v klidu škorpion v postýlce jejího dítěte! Podle mě je v takovém případě náběh na hysterii naprosto normální reakce.“

„No – Marcel říká, že zdejší matky nejsou tak hysterické,“ řekla jsem. „Nedělaly by prý z toho takové drama!“

„Nejsou hysterické? Protože se to ještě žádné nestalo! A pokud se stalo, nevíme o tom.“

„Proč ale netrojčil Marcel?“

„Otcové netrojčí,“ ujistil mě. „Otcové škorpióna prostě zabijí, pokud už není mrtvý. To je taky normální a patří to do role ochránců, stejně jako když tě utěšoval. Jsme prostě normální rodina, podle mě to tak funguje odjakživa a doufám, že to bude fungovat i nadále. Nic na tom nemění, že je Marcel Francouz, jako Čech by se nejspíš choval stejně.“

„Myslíš si, že ho znáš tak dobře, abys to mohl tvrdit?“

„Mohu,“ ujistil mě. „Znám ho déle a důkladněji než ty! Byl jsem s ním od začátku a prakticky bez přerušení. Marcel je výjimečně čestný chlap. Drž se ho jako klíště a nikdy tě nezklame!“

„Díky!“ řekla jsem. „Poslyš, nesleduješ nás i... v intimních chvílích?“

„To jsou výjimky, kdy se stahuji,“ ujistil mě. „Mám své zásady. Jinak jsem s ním byl ale delší dobu než ty. Pomalu mě dotahuješ, což je dobře.“

„Se mnou jsi snad byl také dost dlouho, nebo ne?“

„Byl,“ souhlasil. „Nejdřív jako přítel, dnes mám ve vztahu k tobě role dvě – přítel a dítě. Ani to není malá role. Jako přítel mám nad tebou náskok, jako syn jsem na tobě závislý, tím se to do jisté míry srovnává. Řekl bych, že teď patříme k sobě víc než ty s Marcelem. Jen bez té sexuální stránky – tam už je tvůj jenom Marcel. Ale tak to má být.“

„A co říkáš na můj úmysl utéci ze Somálska?“

„Bylo to dobré útočiště – ale nestalo se naším domovem. Nejsem proti návratu do Evropy. Francie i Čechy jsou si z toho pohledu rovnocenné.“

„Nás Čechů je ale v naší rodině víc?!“

„Myslíš?“ usmál se. „Já a Katuška jsme napůl Češi, ale napůl Francouzi! Nemůžeš nám upřít polovinu francouzské krve! Takže je to půl na půl.“

„Vlastně – máš pravdu. Dobrá, zkusíme to s Francií!“

„Záleží jen na tom, jak nás tam přijmou!“ řekl zamyšleněji.

Což bylo jedině logické.

*****

Sladká Francie

Marcel nás už ve Francii čekal. Stačilo naložit zavazadla, nastoupit do kaičen-speciálu a odletět za ním. Sbaleno jsem měla rychle – dva košíky s miminy a tašku s věcmi. Přišla jsem do Somálska bez batohů a tak bych i odešla, nepočítám-li dvě mimina. Pan Kou-džu – vlastně Vojtěch v jednom ze svých robotů – nám pomohl a Vojtíšek, zdánlivě klidně spinkající vedle své malé sestřičky, nás jistil ze satelitů.

Pilotovala jsem sama, Marcel a Vojtěch mi měli jen pomáhat. Vojtěch nám vícekrát předvedl, že zvládne pilotovat letadlo na dálku, Marcel i já bychom to ostatně dokázali také.

Hned od začátku jsem si zvolila neobvyklý kurs. Místo přímé cesty ke Středozemnímu moři přes Egypt jsem se odklonila vlevo nad Saharu. Navíc jsem letěla poměrně nízko – Marcel chtěl, abych se držela pod hladinou čtyř tisíc metrů, kde už se kosmické záření neprojevuje. Šlo o naše mimina, takže jsem ho poslechla. Bez mezipřistání v Řecku to bylo riskantnější, ale i když jsem postavou hroška, děcka nepředstavovala žádnou zátěž a kaičen-speciál neměl takovou spotřebu, aby to nestihl. Zvykli jsme si na jeho spolehlivost, ale přece jen – Sahara je Sahara a nouzové přistání v písku by příjemné nebylo. Ale ani Marcel, ani Vojtěch mi to nerozmlouvali.

Přeťali jsme území dalšího Saharského státu – Čad. Ale nebylo na něm nic výjimečného, Sahara se nezměnila ani trochu. Písek a písek, občas skály. Žluť se jen občas střídala s rezavější barvou, ale to bylo všechno. Jak tady mohou žít lidé? Někde tu jsou oázy, ale letěli jsme dlouho a pod námi jsem nespatřila jedinou zelenější skvrnku.

Musela jsem se na Vojtíškovo varování trochu odchýlit, abych se zbytečně nepotloukala poblíž Libyjských leteckých základen – Američané na nich by nás mohli ohrozit. Zpozorněla jsem a oddychla si, až když se před námi objevil zelený pobřežní pás a za ním modrozelená plocha Středozemního moře, stejně líně se převalující jako za doby Odyssea – i dávno před ním...

Přeťali jsme Libyjské pobřeží a letěli nad vlnami, když se probudila Katuška a začala kňourat. Skoro současně se vzbudil i Vojtíšek, natáhl se a vnutil sestře do pusy dudlík, aby nebrečela, ale Katuška se vzbudila do nevrlé nálady, dudlíkem se už ošidit nenechala a začala naplno brečet. Co brečet – vřískat!

„Pojď ji uklidnit, mami, vezmu za tebe řízení!“ vybídl mě Vojtíšek.

Nemyslel pochopitelně, že by mě vystřídal v pilotním křesle, ale letadlo jsem mu svěřit mohla, dokázal to přece už víckrát. Vstala jsem a rychle se přesunula ke Katušce, abych ji uklidnila. Byla samozřejmě pokakaná a už ji to mohlo štípat do zadečku, musela jsem ji přebalit, ale také měla hlad, takže jsem ji hned po přebalení nakojila.

Vypadalo to strašlivě – pilotka si klidně v kabině pro cestující kojí dítě, zatímco letoun s prázdným pilotním křeslem sviští nízko nad mořem. Naštěstí byl Vojtěch mnohem spolehlivější než autopilot. Měla jsem na kojení klid a pohodu a ta se přenesla i na Katušku. Napila se, říhla si a zase usnula.

„Zbylo ti tam něco pro mě?“ staral se Vojtíšek.

„Neboj se, bumbrlíčku!“ slibovala jsem mu a popadla ho také. „Ale sušené mlíčko dostaneš až po přistání ve Francii!“

„To už vydržím,“ tvrdil.

Bodejť by ne, neměli jsme tam už daleko.

Vojtíšek bumbal jako o závod. Když dítě vypije pokaždé všechno do dna, podporuje tím prý tvorbu mléka a něco na tom je. Ale při tom mě ještě stihl odklonit od kursu, prý se

právě teď nad mořem poblíž Marseille potulují čtyři francouzské Mirage a nebylo by dobré se jim ukazovat. Vojtěch se staral, aby nás nikdo nespatřil na radarech, ale dostat se pilotům na oči na přímou viditelnost, mohli by si nás všimnout. Měli by pak důvod dívat se na nás podezíravě – radar nic a osamělý letoun na očích, to nejde dohromady.

Nechala jsem říhnout i Vojtíška, přece jen mu to šlo lépe v náručí než vleže. Pak jsem ještě musela vybalit nočníček. Plínky měl, ale zatvrzele je nechtěl používat. Naštěstí se s tím nezdržoval, za chvilku jsem mohla nočník na toaletě vypláchnout, osušit a uklidit. Právě včas, abych se vrátila k řízení.

Marseille jsme zanechali stranou a zamířili podle Marcelova navádění nejprve k městu Quinson a pak podél řeky Verdonu na Esparron-de-Verdon, jenže až tam jsme nedoletěli, náš cíl byl blíž. Krajina je v těchto místech kopcovitá a převážně zalesněná, ale Marcel mě navedl na úzké pole sevřené ze všech stran lesem, kam by mimo kaičen-speciálu dokázalo přistát jen pár ultralightů. Nejhorší tam byl boční vítr, který těsně nad zemí ustal, odstíněný okolními stromy. Ale nepřistávala jsem poprvé a nemohlo mě to rozházet.

Kaičen doroloval k osamělému stavení, kde už Marcel otevíral veliká vrata stodoly, upravené na hangár. Původní vrata nahradila modernější roleta a uvnitř nebyly ani stopy po slámě a senu, zato byla vybetonovaná podlaha a stranou byly dvě velké nádrže na letecký kerosín. Bylo tam dost místa, ale uvnitř již stály dva kaičen-piko, naštěstí pečlivě srovnané, takže se tam dalo jen vjet a zastavit motory, zatímco se roletová vrata za námi zvolna zavírala.

Samozřejmě jsem se nejprve přivítala s Marcelem. Přišel za mnou do kabiny, aby mi pomohl se zavazadly, především s dětmi. Katuška ale spinkala a Vojtíšek to úspěšně předstíral, nebyl s nimi problém. Vynesli jsme je z letadla a donesli do obytné části statku. Ve stodole zůstali dva robustní venkované, ale Marcel mi naznačil, že to jsou jeho roboti a široko daleko není kromě naší rodiny živá duše.

„Tady bydlíš?“ zajímala jsem se. „Od malička? Myslela jsem, že bydlíš ve městě!“

„Od malička jsem bydlel s rodiči ve městě,“ přikývl. „Teď jsem pro nás zakoupil tenhle statek. Budeme bydlet na samotě, nejbližší sousedé jsou pět kilometrů od nás a nikdo nemá ani tušení, co tady podnikáme.“

„Co tady budeme dělat?“

„Vychovávat děti,“ řekl. „Mohli bychom tu sedlačit, ale předpokládám, že na to nemáme buňky. Dohodl jsem si raději místo sekundáře v nemocnici v Quinsonu. Budu tam zpočátku dojíždět, časem bychom si tam mohli pronajmout byt a tahle usedlost nám zůstane jako základna. Až Káťa trochu povyroste, bude tam chodit do školy.“

„Nepočítáš s Vojtíškem?“

„Prosím tě, jaký by to dávalo smysl, aby Vojtíšek chodil mezi prvňáčky, když zvládá levou rukou parciální integrální rovnice a umí spočítat atomový reaktor? Spolehneme se na domácí vyučování, případných zkoušek se určitě bát nemusíme.“

„To snad bude záviset od zaměstnanců sociálky!“ řekla jsem.

„Opravdu máte v Čechách takové pitomce, aby nepochopili, jak jsou u Vojtíška zbyteční? Tady se snad takoví nevyskytují.“

„Pitomci jsou na celém světě, nemysli si! Proč by ti zdejší měli být výjimkou?“

„No dobře, pak bychom je dali k soudu a Vojtíšek s nimi zamete!“

„Neznáš zřejmě byrokraty!“ odfrkla jsem si. „To si piš, že ho u soudu nebudou brát vážně! Není přece dospělý!“

„V tom případě požádám o přezkoumání jejich inteligence a kdyby ani to nestačilo, pozveme si na ně pana Jamanami Kacuie, ať jim dá kapky! Jamanami Kacuie ovládá právo

více zemí světa, než bys čekala, Francii nevyjímaje. Teď to ale, prosím tě, neřeš, odlož to o šest let a raději řekni, co budeš dělat, až dáme děti do školy? Máš zájem o zaměstnání ve svém oboru někde v okolí, nebo bys mi raději dělala v ordinaci sestru?“

„Diplom mám v úplně jiném oboru!“ připomněla jsem mu dotčeně. „A nezeptal ses mě, zda bych na to stačila a jestli by mě to vůbec bavilo!“

„Věřím tomu, že se na oboje dá odpovědět ***ano*** – ale zeptám se tě jinak. Chtěla bys dělat se mnou? Považoval bych za výhodu být spolu nejen doma, ale i v zaměstnání. Nenamítej mi, že na to nemáš vzdělání – vsadím se, že během mateřské stihneš zdravotní školu i doktorát z medicíny! Máš snad jiný názor? Bránit ti v ničem nebudu, tohle ber jako nabídku.“

„Nezeptali jsme se Vojtěcha!“ napadlo mě. „Ten zase se mnou počítá jako s expertkou přes zbraňové systémy!“

„To se u Virtuálů nevylučuje,“ usmál se Marcel.

„Devatero řemesel, desátá nouze!“

„Tohle nějak nechápu...“ přiznal.

„To je české přísloví. Znamená to, že se máš přednostně věnovat oboru, ve kterém jsi odborníkem a neplést se do jiných, nebo nebudeš odborníkem v žádném a tvá životní úroveň bude podle toho hodně nízká.“

„No... to bych snad ještě chápal. I to, že to nejspíš v běžném životě platí. Uvědom si ale, že naše schopnost dělení osobnosti to zásadně mění. Ve věcech Virtuálů ti nebude nikdo bránit zabývat se čímkoliv užitečným. I když – přiznej si, jakápak ty jsi expertka na zbraně, když jsi neměla nikdy v ruce ani obyčejnou pistoli?“

„A nikdy jsem neřídila obyčejné auto,“ přidala jsem. „Přitom mi nedělá problémy řídit tryskáč.“

„Ale jen kaičen!“ objal mě. „Jde o to, abychom si co nejdřív našli místo v obyčejném lidském světě. My Virtuálové můžeme žít několik životů naráz, ale pokud se nechceme živit bankovními spekulacemi, potřebujeme i nějaké normální zaměstnání. Mohli bychom se živit různě, Vojtěch by nám tu mohl postavit další továrnu, staví je všude, kde to jde, ale mně by se víc líbilo léčit lidi. Ne že bych ti to chtěl vnucovat, ale musíš uznat, že by byla výhoda mít stejné zaměstnání a dělat – když ne spolu, tak aspoň nablízku. Také to lépe klape, když manželé znají zblízka a podrobně problémy toho druhého.“

„Myslíš, že bych zvládla aspoň tu střední zdravotní?“

„Ty?“ podíval se na mě. „Zvládneš i medicínu! Uvědom si, Virtuálové mají obvykle úspěch ve všech oborech, pro které se rozhodnou. Vojtěch mi už v Somálsku ukázal úžasné propojení lidského vnímání s přístroji, například s magnetickou rezonancí. Místo série plochých obrázků vidíme třírozměrné objekty – za to by normální lékař upsal duši ďáblu! Uvidíš, jak by se ti to líbilo – a byla bys expertkou i na medicínu! Nebylo by to tisíckrát lepší než excelovat ve zbraních?“

„Já se tak moc necítím!“ odmítla jsem jeho povzbuzování. „Mohu to leda zkusit přes Virtuální školu, na tu mi snad čas zbude.“

„Zkus to!“ vybídl mě. „Uvidíme!“

Jeho lákání vypadalo věrohodně, asi se nad tím zamyslím. Teď nás ale čekalo něco jiného.

Vybalili jsme spolu zavazadla. Obhlédla jsem starodávné skříně, selský stůl a židle, kontrastující s moderním vybavením kuchyně. Ta zřejmě čeká jen na mě... málo platné, Marcel se do kuchyně nehrnul a pro vaření neměl pochopení. On se i v Somálsku odbýval ledasčím a nejspíš měl z toho už tenkrát průjem, který mu zachránil život, ale já přece

nemohu nechat rodinu pojídat nějaké studené blafy! Jenže když už tu mám vládnout, tak chci taky slušné vybavení!

Ale tady bylo všechno – tím lépe! Byla tu lednička, kuchyňský robot, mikrovlnka, myčka nádobí, i dřez s teplou vodou. Jedním slovem – paráda!

„Musíme dát ještě mlíčko Vojtíškovi!“ vzpomněla jsem si. „Měl málo!“

„Vždyť spí!“ uklidňoval mě Marcel.

„Netvrdil bych to tak jistě,“ otevřel Vojtíšek oči. Zřejmě byl vzhůru již dlouho a spánek jen předstíral. Mohl si to dovolit, kdo ví, kolik aktivit měl rozjetých. A taky vím, jak se mi při řízení robotek hodilo, když jsem mohla usednout někam stranou a zavřít oči.

„Máš hladík, viď?“ zeptala jsem se Vojtíška. „Takový ten vlčí?“

„Vlčí hlad zrovna ne, ale dal bych si...“

„Dobře, vyzkoušíme si aspoň nový mixér,“ slíbila jsem mu.

*****

Změna identity nám pomohla uchytit se v novém působišti. Vojtěch nás zpočátku zásobil po stránce finanční, ale jak se dohodl s Marcelem, dál už se budeme starat sami. Když mi to Marcel řekl, urazila jsem se a vynadala jsem oběma, hlavně Vojtíškovi. Ne za obsah dohody, s tím bych ještě souhlasila, ale že ji s Marcelem upekli za mými zády.

„Tak já tě krmím vlastním tělem a ty mě vynecháváš z jednání?“

„Promiň nám to, mami,“ bránil se s poťouchlým, pořád ještě bezzubým úsměvem. „Jednali jsme o tom s tátou, když jsi letěla nad Saharou, nemohli jsme tě tam rozptylovat, ještě by nás tam něco zaskočilo...“

„Zase něco, o čem jsem nevěděla? Poslyš, už toho mám vážně dost! Co by nás tam mohlo zaskočit? “

„Nevím,“ uculoval se. „Súdán, Čad a Libye jsou pro nás slabě pokryté země. Mají příliš málo procesorů a na jejich protiletadlové kanóny nemáme žádný vliv. Neměli jsme svědomí vytrhávat tě z pozornosti při pilotování.“

„Dojemná starost!“

„Hele, mami – musíš znát úplně všechno?“

„Měla bych! Alespoň co se týká rodiny. Chcete mě snad vynechávat často? To bych vám neradila – mám sice omezené možnosti k odplatě, ale už sám fakt, že bych na ni myslela...“

„My se polepšíme, mami,“ nasadil Vojtíšek velice provinilý výraz, kámen by se nad ním ustrnul.

„Tak se polepšete! Ale vážně! Já to taky myslím vážně! Buď bude mezi námi důvěra, nebo nebudeme kamarádi, pochop to konečně! Nemusíte mě přibírat do všeho, nemám na to, dobrá. Ale chci vědět o všem, co se dotýká naší rodiny! A tahle domluva se nás setsakra týkala! Poslyš, Vojtěchu, jako syn jsi snad nepřestal být mým přítelem! A uznej, přátelé se tak nechovají!“

„Myslíš?“ zvážněl konečně.

Bylo příšerné, jak vážně se dokázalo tvářit malé mimino, ale Vojtěch byl mimino jen tělíčkem, duševně byl vysoce nad námi. Jenže teď jsem měla nad ním morální vrch a on to velice rychle pochopil.

„Dobře, dozvíš se všechno, co se tě bude týkat. Tedy všechno, co se týče rodiny, Francie, Čech a obecně světa. Marcel to jistě také přijme. Abys věděla i to další, plánujeme tu postavení další továrny – určitě nebudeš proti, ale nebude to pro tebe už překvapení, když to budeš vědět od začátku.“

Marcel už o nové Továrně nejasně mluvil, ale Vojtěch to jen potvrdil.

„Tak se mi to líbí!“ přikývla jsem. „Důležité věci bychom měli řešit, nebo aspoň schvalovat spolu! Překvapení nás jistě čekají i tak, příjemná jako nepříjemná.“

„Polepšíme se, mami!“ slíbil mi vážně i za tátu.

Jak jsem je znala, dalo se mu věřit. Takže budeme mít na starosti novou továrnu. Trochu to kolidovalo s Marcelovým úmyslem provozovat lékařskou praxi a hned jsem to Vojtíškovi řekla.

„To není problém!“ ujistil mě Vojtíšek. „Původně jsme uvažovali o tobě, ale táta si přál, abyste byli víc spolu, to je taky dobrý důvod. Můžeš se tedy rozhodnout. Když si vybereš lékařská studia, seženu do Továrny několik Virtuálů – tady ve Francii je jich už víc a můžeme si vybírat.“

„Na vedení továrny bych si ani netroufala,“ přiznala jsem.

„To si jen myslíš!“ zasmál se trochu Marcel. „Továrna je automatická, pracuje bez obsluhy. Nejsou problémy se zaměstnanci, nejsou problémy s výrobou. Zajišťovat se musí pouze na jedné straně suroviny a polotovary, na druhé straně odbyt.“

„Proč tedy bylo v Koujou tolik lidí?“

„Továrny potřebují inovace,“ vysvětloval mi. „Virtuálové programují novinky a zdokonalují už naprogramované. Kdykoli někoho napadne nějaké vylepšení, přidá to do společného. Ale ani v Koujou se na tom nepodíleli všichni, opravdu aktivních tam bylo tuším osm. Většina má zásluhy na dvou – třech inovacích a pak už se jen veze.“

„Neříkej! Aby se Virtuál vydržel jen tak flákat?“ pochybovala jsem.

„To jistě ne, ale – musí všichni pracovat pro Továrnu? Továrna přece tolik lidí nepotřebuje. Ale uživí je, aby se mohli věnovat něčemu jinému. Třeba doplňování vědomostí do našich Škol, sama jsi obdivovala, co v nich je práce!“

„Ale když Japonci doplňovali soubory znalostí do Škol, co potom dělali Virtuálové v Somálsku?“

„Soubory znalostí se dají rozšiřovat kdekoliv,“ ujistil mě. „Nemůžeme nikdy tvrdit, že už je tam všechno. Můžeme se snažit, aby v naší Škole bylo veškeré dostupné vědění lidstva, ale cožpak může někdo jen tak prohlásit, že už je to úplně všechno?“

„Všechno už bylo objeveno a vynalezeno! To kdysi někdo řekl... a má za to nesmrtelnou ostudu,“ usmála jsem se.

„Pořád je co vynalézat,“ navázal čile Vojtěch. „Druhý důvod soustředění Virtuálů kolem Továren je kamufláž. Každá Továrna představuje samostatný ekonomický celek. Vyrábí a prodává, ačkoliv na prodej jde jen malá část její kapacity. Ta nás ale uživí tak dobře, že si můžeme dovolit vydržovat spoustu lidí, kteří pro Továrnu nedělají vůbec nic. Ti pak rozšiřují naše vědomosti, vynalézají, nebo se angažují ve světě. Rodiny Virtuálů si v Japonsku stěžují na nudu, ale to je tím, že pro ne-Virtuály nemáme vhodné zaměstnání.“

„Byli tam snad nějací kuchaři, prodavači...“

„Ano, bylo tam pár profesí, vhodných pro kohokoliv. Někdo může být prodavačem, jiný třeba kuchařem... ale kolik takových Továrna potřebovala? To byli opravdu jedinci. Zaměstnali jsme je, ale pro všechny práce nebyla.“

„A co třeba umění?“ napadlo mě. „Bylo tam divadlo...“

„Ano, bylo tam divadlo,“ přikývl. „Jenže i tím se zabývali Virtuálové. Normální herec zvládne nastudovat několik her do měsíce, ale uvádět každý den dvě premiéry dokáží jen Virtuálové. Víš přece, že jim nedá tolik práce zvládnout jakoukoliv roli. A navíc to dělají i pro vlastní zábavu.“

„Ostatní ale zůstali bez práce.“

„Ano, ale nikdo nemá nedostatek," pokračoval opět Marcel. „Továrna tě oprostí od materiálních starostí. Ale jak správně cítíš, nečinný Virtuál je tak trochu protimluv. Byla jsi tam jako azylantka a studentka, ale zapojila ses do osvětové akce mezi Japonkami a musím ti potvrdit, dobře ses zapsala u Rady starších, zejména u Učitele. Dnes již máme Virtuálek víc. Nejvíc je Japonek, ale v Somálsku se k nám začaly přidávat i Číňanky. Zkrátka jsi protrhla smolnou přehradu, která je od nás oddělovala."

„Zdejší Továrna má mít také takové... pozadí?"

„Jako všude," řekl Marcel. „Ve Francii nás není tolik, abychom budili pozornost. Každý Virtuál může mít zaměstnání, může i studovat, ***v druhém životě*** mu to příliš nepřekáží, ale přece jen – Virtuál živený Továrnou má na výzkum víc času. Vývoj inovací proto probíhá všude."

„Netříštíme ale síly jako lidé," pokračoval Vojtíšek. „Lidé mívají v každé firmě vlastní vývoj a vymýšlejí prakticky totéž, jenže to jedni před druhými sveřepě tají, případně si podrážejí nohy patentovou ochranou. Naše Továrny nesvazují svěrací kazajky patentů – co vymyslí Japonci, to se dá hned použít v Číně, v Indii, v Somálsku i ve Francii. A naopak."

„Takže si mezi sebou ani Továrny, ani výzkumníci nekonkurují?"

„Zásadně ne!" přikývl Marcel.

„Nekonkurují si, ani když mají stejný sortiment," dodal Vojtíšek. „Nemá smysl dopravovat zboží zbytečně. Továrny zásadně zásobují nejbližší okolí a kdo vymyslí něco nového, nějaké zlepšení, dá to ihned k dispozici všem."

„Podle čeho se vlastně výroba řídí?"

„Přece podle potřeby," řekl Vojtíšek. „Když potřebujeme miliony ***šintei***, vyrábějí všechny Továrny ***šintei***, ale když potřebuješ letadlo, udělá ti je vždy nejbližší Továrna. Místo konkurence máme spolupráci a dělbu práce."

„Říká se ale, že konkurence pomáhá pokroku!"

„Ono se toho říká...!" mávl ručkou Vojtíšek. „Konkurence snad pomáhá udržet rozumné ceny mezi stejně silnými konkurenty, kteří se neumí nebo nechtějí domluvit. Jedině v tom případě je na tom spotřebitel poměrně dobře. Jenže už ve středověku vznikaly první kartelové dohody – tenkrát to byly cechy, které určovaly ceny tak, aby co nejvíc vydělávaly. A zajišťovaly si to často i mocensky – zákazem činnosti pro nečleny. Dnes již cechy nejsou, ale kartelové dohody přetrvaly. Ještě horší je, když na sebe narazí nestejně silní konkurenti. Pak ten silnější krátkodobě sníží ceny pod výrobní hodnotu, kdy sice tolik nevydělá, ale dumpingem likviduje konkurenci. Když konkurence odpadne, má ten silnější monopol a ceny opět zvedne. Tak jako tak to zaplatí spotřebitelé – tedy lidé."

„Ale přece jen – pokrok díky konkurenci nepopřete! Bez konkurence se vývoj zastaví – to přece známe ze socialismu."

„Socialismus nebyl vytvářený pro lidi, ale pro válku," odfrkl si Vojtíšek. „Měřítkem úspěchu byly tuny oceli, munice, vyrobených tanků, lidé byli na posledním místě. Čechy navíc doplácely na méně rozvinuté země okolo. Ale jaký pokrok nám přinesl kapitalismus? Je pravda, že se každou chvíli objeví reklamy na něco nového, ale když se na to pořádně podíváš, opravdu nového je tam nepatrně. Mění se masky aut, ale základ zůstává pořád stejný."

„To snad ne! Novější auta jsou bezpečnější, motory řídí procesory..."

„Ano – ale motory pořád spalují stejný benzín, případně naftu. Nic se tu skoro celé století nezměnilo. Nedávno parta nadšenců postavila první sérii použitelných elektromobilů. Kde jsou? Skoupili je ropní magnáti, pro jistotu i se všemi patenty. Patenty zamkli do

trezorů a úplně nová auta sešrotovali. Za takovou ránu pokroku socialismus opravdu nemůže. V jiných oborech je to přitom hodně podobné.“

„Ale přesto tu nějaký pokrok je,“ trvala jsem na svém.

„Stejně jako za socialismu,“ připustil Vojtěch. „Nevzniká ***díky*** systému, ale ***navzdory*** němu. U nás máme pokrok přímo v programu činnosti.“

„To platí i o tvých soukromých továrnách?“

„Ty jsou výjimkou. Sortiment mohou mít jako ostatní, ale jsou menší, nevyrábějí na prodej, zato jsou dokonaleji ukryté před světem.“

„Až na to, že v nich vyrábíš věci, o kterých jinde nemají ani potuchy!“

„To není pravda!“ zastal se ho Marcel. „Cokoliv Vojtěch naprogramoval, dal všem ostatním Továrnám k dispozici. ***Šintei*** počínaje a roboty konče. Ty by přece nedokázal vymyslet žádný člověk – ani Virtuál ne! Pochybuji, že někdo jiný na celém světě ví, co je v nich schované! Hardwarem počínaje a softwarem konče!“

„Myslela jsem, že ***šintei*** vymysleli Japonci!“

„Však je také vymysleli!“ usmál se Marcel. „Idea je jejich, to oni přišli s nápadem sestrojit mobilový počítač. Vojtěch to dotáhl do dokonalosti, ale teď jim rozumí jen on a ostatní Virtuálové zoufale zjišťují, co v nich vlastně je.“

„Tys jim to neřekl?“ zamračila jsem se na Vojtíška.

„Ale řekl!“ zastal se ho Marcel. „Vydal k tomu příručku, já ji viděl! Ale je hrozně náročná a hutná. Po vytištění by měla aspoň půl tuny! Ve zrychlení ji budeš studovat rok, ale už třetí den se budeš cítit jako po ráně palicí do hlavy. Vojtěchovy příručky jsou proslulé tím, že je v nich minimum okecávání a maximum podrobností, jenže – co bys chtěla jiného? ***Šintei*** představuje špičku světové technologie a roboty si snadno spleteš s člověkem.“

„Dobře,“ ustoupila jsem. „Bude tady továrna. Nakonec – proč ne? Co bude mít jako hlavní – či spíše kamuflážní – výrobu?“

„To ještě nevíme,“ pokrčil rameny Marcel. „Až tady uděláme průzkum trhu, pak se teprve rozhodneme.“

„Dobře, zatím se tu zabydlíme,“ přikývla jsem.

*****

Vedle stodoly s letadly byla garáž se dvěma auty, ale řídit z nás mohl jen Marcel, já jsem neměla řidičák.

„To budeš muset napravit,“ řekl Marcel a zařídil mi zdejší autoškolu.

Musel mě pak vozit do Quinsonu na lekce, ale současně mi na internetu zajistil samostudium, abych byla perfektně připravená. Povinné jízdy byly ale povinné, ve Francii nepěstovali australský přístup: „***uč se jak chceš, stačí když složíš zkoušky“,*** tvrdě vyžadovali osobní účast. Zdálo se mi ale, že mi řízení auta nebude dělat problém.

„Paní Davien, kroťte se! Na začátečnici jedete příliš rychle!“ napomínal mě instruktor už při druhé jízdě. „Zpomalte trochu!“

„Tomuhle říkáte rychlost?“ usmála jsem se na něho. „Vždyť jedu sotva osmdesát, já říkám rychlost až když je desetkrát větší!“

„Na to byste musela mít pilotní průkaz!“ snažil se mě uzemnit.

Přiznám se, právě na tu chvíli jsem se těšila. Vytáhla jsem jej z kabelky a podala mu jej.

„Kde jste k tomu přišla?“ vytřeštil oči. „To vypadá na Japonsko!“

„Je to z Japonska, ale je to tam i anglicky a francouzsky.“

„Je to tak... ale máte tady omezení na letadla typu ***kaičen***. Co je to zač? Hádám, že to bude nějaký typ ultralightu?“

„Prohádal byste,“ ujistila jsem ho. „Kaičen jsou japonské obchodní tryskáče. Cestovní rychlost kolem osmi set, maximální devět set padesát.“

„No dobře, ale ve výšce!“ namítl.

„Přistávací rychlost sto padesát,“ usmála jsem se na něho mile. „Tolik můžete jet snad i s autem, některé vozy jedou i víc.“

„Za tuhle rychlost u nás zaplatíte mastnou pokutu!“ ujišťoval mě.

„Na silnici se s letadly necpeme,“ odbyla jsem ho.

„Různé druhy dopravy snad mohou mít různá omezení.“

„Na letištích nedávají omezení rychlosti smysl,“ opáčila jsem. „Tahle osmdesátka je ale polovina naší přistávací a tomu já neříkám rychlost.“

„A opravdu jste s tím tryskáčem už někdy letěla?“

„Víc než si myslíte!“ ujistila jsem ho. „Pilotovala jsem je v Japonsku, v Africe a ani Evropa už mi není úplně cizí.“

„No dobře, ale nad Francií si létejte trochu výš!“ napomenul mě. „Na silnicích je buď pořádek, nebo mrtvoly.“

„Možná. Ale devadesátka je přece povolená.“

„Tou si jezděte sama. Já to chci přežít.“

„No dobře, nehádám se...“

*****

Zkoušky na řidičák dopadly dobře a s čerstvým dokladem jsem se hned pochlubila Marcelovi.

„Doufám, že mě necháš domů řídit!“ zkoušela jsem kout železo, dokud bylo žhavé.

„Jistě,“ usmál se a předal mi klíčky. „Tenhle Citroen je teď tvůj.“

Domů jsem dojela v pořádku, ale pak jsem se musela věnovat Katušce, ostatně i Vojtíšek už měl *hladík* vlčí. Měla bych se začít bát, že mě zakousne.

Naštěstí ještě neměl zuby.

*****

Česká scéna

Robotku Katku mi Vojtěch udělal podle mé současné podoby. Když jsem se vedle ní postavila, měl i Marcel co dělat, aby poznal, která z nás je pravá. Kdo si mě ale pamatoval z doby mého studia v Praze, nepoznal by mě. Málo platné, trochu jsem se změnila, ale to bylo jedině dobře. Robotka měla nést mé jméno Kateřina Davienová, abych ji mohla časem bez problémů nahradit, pokud se mi podaří očistit se. Což nevypadalo tak jednoduše.

Po prvním zatčení se Vojtěchovi podařilo moji totožnost zakamuflovat, ale věděla jsem, že na mě Jindřichovo udání opětně obrátilo pozornost Amerických tajných služeb i naší policie. Mimo jiné o tom svědčila razance, s jakou se nás chystali zatýkat v našem domě. S tím jsem zkrátka musela počítat.

Mezitím ale Vojtěch znovu zametl stopy, rodiče tu bydlili už rok a nikdo se o ně nezajímal. Mohlo to být dobré znamení, ale nemuselo. Policie mohla číhat přímo na mě a nikdo jiný ji nemusel zajímat. Což by šlo stranou, kdyby mě načapali. Vojtěchovu robotu ale prostřelili hlavu, stříleli po startujícím letadle a nikdo se později za nic nezodpovídal. Měla bych počítat i s jejich cynickou bestialitou, nebyli to žádní beránci. Přitom proti mně nic závažného neměli, byla jsem jen svědkem akce, která by se tak jako tak nedala posuzovat jako kriminální nebo teroristický čin. Co je to obrácení střel, vystřelených po cizí nezúčastněné lodi, proti těm, kdo ji vystřelili? Ba ne, naše policie se dala do služeb zla, pak ale neměla právo na zásah – zejména když i jeho provedení bylo spojené s porušením práva.

Před cestou robotky do Prahy jsem se protáhla pražskými služebními počítači a servery ministerstva vnitra, BIS, pražské státní i městské policie, ačkoliv bych se hodně divila, kdyby to bylo zrovna tam. Nikde jsem ale na své jméno nenarazila. Mohla bych se zeptat Vojtěcha, co v mém případě zařídil, ale nechtěla jsem ho vyrušovat, měl teď dostatek jiných starostí. Možná mě pohánělo i vlastní furiantství – cožpak nejsem schopná nalézt si požadované údaje sama? Probrala jsem se několika terabyty dat, ale nikde jsem nenašla ani své jméno, ani fiktivní jméno Katriny Blouznivé, vygenerované Vojtěchem po prvním zatčení. Zřejmě mě odtud Vojtěch se svou příslovečnou důkladností již podruhé dokonale vymazal.

Zabloudila jsem tedy k Američanům. Ale brzy jsem narazila na servery, kde jsem našla oboje – nejen Katrinu Blouznivou, ale i mé původní jméno. Obsah těch dokumentů byl velice alarmující. Byla tu adresa mého tehdejšího bydliště, ale také plná jména mých rodičů i jejich současného bydliště.

Američané tedy věděli dost, aby mohli jít jako vlci po téměř čerstvé stopě. Měli proti mně jen tehdejší nejasné podezření ve stylu Jedna Paní Povídala, ale spojitost se zkázou americké flotily u Somálska mohla jejich loveckou horečku dodnes povzbuzovat.

Co s tím ale udělám?

Klasický příkaz ***smazat vše*** se sice nabízel skoro sám, ale uvědomovala jsem si, že tentokrát nepostačí. Jestli se tenkrát Vojtěch postaral, aby se moje jméno vypařilo z archivů české policie, nedalo se předpokládat, že by zrovna tyhle servery vynechal. Tady se to muselo obnovit, zřejmě to mají vypálené. Cokoliv smažu, objeví se tu brzy znovu. A ještě je upozorním, že je tu něco důležitého! Ba ne, to chce něco jiného!

Ale ať jsem přemýšlela, jak jsem chtěla, nic spásného mě nenapadlo. Mohla bych si tu někde zavěsit část své pozornosti, ale to nebylo spolehlivé. Až mě to vyburcuje, mohu být zrovna v nějakém frmolu a nebudu mít volný ani zlomek vteřiny na odpovídající protiakci.

Nakonec mi nezbylo než volat o pomoc.

„Co tě trápí, mami?“ ozval se mi Vojtíšek.

„Teď bych spíš potřebovala Přítele!“ povzdychla jsem si.

Musela jsem mu samozřejmě nejprve vysvětlit, oč jde.

„Takže je to moje chybička!“ odvětil odevzdaně. „Přijmi moji omluvu za zfušovanou práci. To se rozumí, že se na ten server zavěsím. Mám větší kapacitu a nestane se mi, abych ztratil kontrolu nad vlastním tělem.“

„Své tělo bych měla lépe ovládat já,“ vzdychla jsem si při vzpomínce na své málem utopení v bazénu v Somálsku.

„To se strašně pleteš, mami,“ utěšoval mě. „Nerozhoduje, že máš větší a starší tělo než já, máš přece – na rozdíl ode mne – jen jedno Já. Já si tenhle server zařadím do subsystému čekacích smyček, ale kdyby k něčemu došlo, soustředím se na tenhle problém okamžitě. Snad s jedinou výjimkou – kdyby měla ve světě vypuknout atomová válka, měl bych s tím víc práce, ale pak by byl nějaký pitomý bonzácký server až dvacátý v pořadí důležitosti.“

„Pohlídáš to tedy?“ ujišťovala jsem se. „Chci se vrátit do Čech alespoň v silikonové kůži a nestačila bych to tady sledovat.“

„Spolehni se, teď už se tu bez mého vědomí nešustne ani myš!“ slíbil.

„Dobře, spoléhám se!“ přijala jsem to.

Odpojila jsem se od serveru a vrátila se do Francie, abych si připravila na cestu jedno kaičen-piko.

Lili a Tomáš dostanou posilu.

*****

Na louce nedaleko od vesnice jsem přistála brzy ráno, kdy ještě většina lidí spala, ale už bylo dost vidět, aby se dalo přistávat. Najela jsem letadlem pod převislé větve okraje lesíka, otočila je k usnadnění startu a zamaskovala větvemi. Později je buď uklidím, nebo přeletím jinam – nejspíš do Francie. Do té doby jsem se zavěsila o kamery letadla – kdyby se tu cokoliv objevilo, budu o tom ihned vědět.

Až pak jsem se vydala za rodiči do vsi. Bylo pořád ještě příliš časně po ránu, vesnice byla tichá, ani pes neštěkl. Z opačného konce vesnice jsem zaslechla blafání traktoru – někdo tam už byl na nohou, ale to byla opravdu výjimka. Došla jsem k domku rodičů, aniž bych potkala živou duši.

Hlavní vchod byl ale zamčený a když jsem obešla dům zezadu, zjistila jsem totéž i u zadního vchodu. Dostávat se dovnitř jinou cestou, například oknem, mi bylo proti mysli. Posadila jsem robotku na lavičku na zápraží, vytvořila jsem si zavěšení na její oči a uši – a ponechala ji tam.

Až se kolem ní cokoliv šustne, připojím se k ní.

Místo Kateřiny jsem aktivovala Lili.

*****

Strana ***Nadace Katuška*** se zarazila a sbírala síly. Všechny politické strany se proti ní sjednotily a kdykoliv v Parlamentu o něco šlo, přehlasovaly nás. Referendy se všechno řešit nedalo. První referenda přitáhla lidi novotou, ale každé další mělo nižší účast a tím i horší výsledky. Nebylo by taktické tuto zbraň zprofanovat a otupit její účinnost. Měli bychom jimi víc šetřit.

Prakticky jsme tím ale vyčerpali možnosti, jak ovlivňovat politiku.

Podle mě byl za tím vidět vliv médií. Snažila se nás očernit kde to šlo – a když neměla záminku, vymyslela si ji. Pokaždé sice následovalo dementi, ale palcové titulky špíny se s drobným písmem oprav nedaly nikdy srovnat. **Katuščiny Noviny** to vždycky uvedly na

pravou míru, ale na jeden jejich výtisk připadalo dvacet výtisků ostatních novin, které svorně tvrdily opak.

Ale ani koalice nejednala zbrkle. Zejména si netroufala na nepopulární kroky. Političtí dinosauři správně tušili, že by nám tím jen nahráli na vypsání dalšího referenda. V Parlamentu měli proti nám přesilu, ale jediný hlas nad polovinu jim nedával velkou jistotu. My bychom v referendu potřebovali větší převahu, ale v případě koaličního šlápnutí vedle bychom mohli počítat až s třípětinovou většinou voličů, schopnou nepopulární kroky zlikvidovat.

Situaci poměrně správně vystihl titulek jednoho bulvárního plátku:

„**Politická zákopová válka!“**

Bulvární novinář sice popisoval situaci z pohledu neakceschopné vlády, snaživě se přitom pokoušel vypočítat hrozící škody na hospodářství, ale to jsme mohli tvrdit i my a **Katuščiny Noviny** to samozřejmě ihned komentovaly. Podle nás bylo úspěchem, že se hospodářská situace nezhoršovala. Pravda, rozvrátili jsme trh s mobily a způsobili bolesti hlavy mobilním operátorům, které držely nad vodou jen mobily školáků. Ale všechny ostatní ekonomické obory závisely na současné vládní koalici a ta se držela svých mocenských pozic zuby nehty.

Fotbalově řečeno, přímý tah na bránu nám nevyšel, protivník se štěstím míč odkopl a vrátil nás na naši polovinu hřiště.

„Potřebovali bychom na území Čech aspoň jednu Továrnu!“ opakovala jsem Vojtíškovi už po několikáté.

„Teď má přednost Francie!“ opakoval stejně vytrvale Vojtíšek.

„Ale v Čechách ji potřebujeme také!“

„Když chvíli počkáš, dostaneme do Čech lepší variantu,“ ujišťoval mě.

„Jak – lepší?“

„Prostě lepší!“ neřekl nic konkrétního. „Počkej, uvidíš!“

„Ale co když do té doby voldemorti v Čechách rozvrátí všechno, čeho jsme tam zatím dosáhli?“

„Továrna nic nezachrání!“ řekl. „Buď to ustojíte s tím, co máte, nebo si Češi nic lepšího nezaslouží.“

„Ty už se nepovažuješ za Čecha?“

„Já ti přece v Čechách pomáhám,“ připomenul mi. „Jednak jako Tomáš, jednak ledacos kontroluji. Ale hlavní tíhu nesete vy, lidé.“

„Tak ti tedy Ď.“

*****

Setkání robotky Kateřiny s mými rodiči proběhlo ve znamení zmařených nadějí. Sice jsem jim hned v prvním okamžiku řekla, že nejsem jejich dcera, ale robotka ve své vlastní podobě, ale dobře jsem viděla, jak záblesk naděje okamžitě vystřídalo nefalšované zklamání.

Přijali mě dobře, ale jen jako posla dobrých zpráv – rozhodně vlažněji, než kdybych je navštívila osobně. Popovídala jsem si s nimi, ukázala jsem jim obrázky Katušky a Vojtíška (tvářil se při focení stejně nezúčastněně jako jeho malá sestřička), sdělila jim poslední novinky z Francie a vyřídila pozvání k návštěvě. Tím pohoda prakticky skončila. Nabízenou večeři jsem odmítla s vysvětlením, že roboti sice mohou jíst, ale jen kvůli kamufláži – jinak je to škoda jídla.

Nebylo to zkrátka ono.

Příště za rodiči pošlu raději Lili. Je to sice také jen robotka, ale naši to ještě nevědí. Naopak, podařilo se mi její podstatu utajit přede všemi – kromě Virtuálů, před kterými se to nedalo utajit už z principu.

Robotka Kateřina se tedy přidá k Lili, aby se Lili mohla občas podívat za mými rodiči. I když je nebezpečně podobná Kateřině Davienové, hledané po celém světě Interpolem, CIA i českými tajnými policajty.

Uvidíme, jak to půjde.

*****

Gendarmerie

Chce-li Pánbůh stvořiti necitu,
učiní ho šlechticem.
Chce-li stvořiti darebáka,
učiní ho advokátem.
Chce-li stvořiti notného vola,
obdaruje ho ouřadem.
(Z moudrostí našich babiček)

První větší nákup jsem jela pořídit do Quinsonu autem a sama. Marcel měl službu v nemocnici, ale vzpomněla jsem si pozdě, až po jeho odjezdu. Nevadí, říkala jsem si, to zvládnu. Nebylo to daleko a nechala jsem proto mimina doma. Vojtíšek se už obracel sám na bříško a zvedal hlavičku, aby měl větší přehled o světě, Katuška pořád jen ležela. Nebála jsem se o ni, že by byla opožděná – spíš Vojtíšek byl nezvykle urychlený. K plínkám a dupačkám měl na ruce i ***šintei***. Kdo by se nepozastavil nad tou neobvyklou hračkou? Jenže pro Vojtíška to hračka nebyla. Jako jediný věděl do posledního tranzistoru, co je uvnitř. Slíbil, že Katušku pohlídá a v nejhorším jí vstrčí do pusy dudlík.

Cesta do Quinsonu proběhla v pořádku. Nakoupila jsem, donesla nákup do auta na parkovišti, ale pak jsem se ještě zastavila naproti v kavárně na kávičku bez smetany – kávu miluji a smetana v ní je u mě indikátor, jestli dbám více na dietu nebo na požitek. Většinou je to naopak, než jak to má být. Teď, kdy mě vysávali dva hladoví vlčci, jsem si šlehačku s jistou lítostí odpustila v dobré víře, že aspoň něco dělám pro svoji linii – jako by to mohlo pomoci! Klidně jsem si ji dávala v dobách, kdy jsem se neodvážila na váhu ani pohlédnout, natož na ni vstoupit.

Ale to je přece normální, nač se tím rozčilovat.

V pohodě jsem opustila kavárnu, nastoupila do auta a nabrala směr z města. Těsně před cedulí, označující konec obce, jsem přišlápla plyn – ale náhle zpoza křoví vyskočili dva policisté. Příkaz zastavit, brzdy.

„Vystupte si, vaše doklady... víte, co jste spáchala?“

„To tedy nevím,“ odvětila jsem.

„Překročila jste povolenou rychlost v obci – podle našeho radaru o pět kilometrů za hodinu – zaplatíte pokutu!“

„To snad bylo až za obcí, ne?“ pokusila jsem se to uhádat.

„To bylo ještě v obci – na úrovni cedule jste už měla vysokou rychlost a předpisy hovoří jasně.“

„No jo – předpisy!“ vzdychla jsem si odevzdaně. „Kolik bude dělat ta pokuta? Když už musím sponzorovat úředního šimla!“

„Ženská, co si to dovolujete?“ vybuchl náhle policista. „Jakejpak šiml? Zamkněte si to auto, povíme si to na strážnici!“

„To myslíte vážně?“ podívala jsem se na něho nevinně.

V té chvíli mi na ruce zavrčely železné náramky. A sakra, to už jsem znala. Druhý policista se přidal ke kolegovi, nedovolili mi zamknout auto a dostrkali mě neurvale ke služebnímu vozidlu, vtipně ukrytému za poslední kůlnou města. Přitom mě provlekli blátem a oranicí a když se mi sesmekla bota, nedovolili mi ji ani zvednout. Nacpali mě hrubě do auta a s modrými majáčky a řvoucí sirénou odvezli na strážnici Gendarmerie.

Tolik hrubosti jsem věru od jindy tak galantních Francouzů nečekala.

Pro jistotu jsem už v první vteřině zapnula videozáznam šintei. Vejde se tam pět set hodin nonstop záznamu, mrtvé části se dají odstřihnout. Byla jsem odhodlaná si na jejich hrubosti stěžovat, ale zatím nebylo komu. Šoupli mě bez dlouhých řečí do cely, zamkli za mnou dveře a nechali mě tam.

*****

Už zase v cele – s náramky na rukou a bez jedné boty – a pro prkotinu! Ukolébávalo mě, že to není kvůli Američanům, ale říkala jsem si, že od nich tentokrát vítr nefouká. Takže by mě to ani moc nevzrušilo, jenže tentokrát na mě doma čekala dvě mimina! Teď to snad ještě jde, ale za chvilku dostanou hlad – a co pak s nimi bude? Vojtíšek brečet nebude, ale Katuška vždycky brečí, když má hlad!

Zavolala jsem prostřednictvím ***šintei*** Marcela a vysvětlila jsem mu své postavení. Slíbil, že se na to podívá a chvíli byl klid.

„No jo – potřebují aktivitu, měli poslední dobou málo zadržených!“ oznámil mi, když omrkl zdejší policejní počítače. „Poslední zpráva od jejich nadřízených tvrdí, že zdejší Gendarmerii vyhodnotili jako nedostatečně aktivní a policistům hrozí blíže neurčené sankce, nejspíš finanční.“

„Dobře – ale co já s tím?“ zavrčela jsem.

„Bohužel tu není dost problémových občanů, aby měli závažné důvody k zásahům,“ řekl Marcel. „Proto taková horlivost!“

„Slyšela jsem zdejší Francouze, jak se rádi pošklebují pitomým českým policajtům!“ napadlo mě. „Netušila jsem, že ti vaši jsou úplně stejní!“

„To víš... pitomci budou ve všech zemích. Neříkala jsi mi pár českých vtipů na hloupé policajty i ty? My Francouzi si akorát policie víc vážíme.“

„To si tedy máte koho vážit!“ odfrkla jsem si. „Zajímalo by mě, jak si můžete vážit zdejších pitomců! Proč je mají ale odnést naše mimina?“

„Miminům se přece nic neděje,“ uklidňoval mě Marcel.

„Jak to, neděje?“ opáčila jsem hněvivě. „Chceš je za mě nakojit? Za půl hodiny mají dostat najíst!“

„Neboj se o ně, ohlídáme ti je!“

„Já vím, hlídání ty nebo tví roboti zvládnete, ale klidnější proto nejsem! Za půl hodiny má být kojení! Vojtíšek by se snad spokojil se sušeným mlékem, ale Katuška je pořád na mateřském a ze sušeného dostane katar!“

„No – do té doby se to snad vysvětlí!“ nenechal si sebrat optimismus.

„Možná by se to vysvětlilo, kdyby měli snahu!“ nenechala jsem se tím upokojit. „Jak chtějí něco vysvětlovat, když mě zavřeli do ajnclíku a vůbec se o mě nestarají? Čas běží a nic se neděje!“

„Podívám se, co bych s tím mohl udělat!“ řekl blahosklonně.

„Podívej se raději, kde teď hned seženeš mateřské mléko pro děti! Na ty polobohy se podívám sama!“ vyjela jsem na něho. „Půjč mi dva roboty!“

Kdyby se rozčílil, možná by mě zastavil, ale byl příliš mírný. Normálně se mi to na něm líbilo, ale když šlo o naše drobečky... pitomci policajti ještě netušili, co je v takovém případě čeká! Vědět, že jsem dokázala tasit drápy i na amerického presidenta...

„Dva roboty? Proč dva?“ cukal se Marcel.

„Jo, dva. A auto. Dojedou mi pro moje auto, stojí nezamčené na konci Quinsonu. Zpátky pojede každý v jednom, to je tak těžké pochopit? Pokud vím, auta musí někdo řídit a já ani ty to nebudeme.“

Možná jsem byla neurvalá i na nevinného Marcela, ale byla jsem už opravdu nervózní.

„Dobře, vezmi si je," uvolil se.

Jeho roboti byli zase o něco lepší než Lili, dokázala jsem řídit oba dva naráz, ani mě moc nezdržovali. Nasedli do dodávky a vyrazili. Mezitím jsem seděla v cele, měla jsem tam klid, zvládla bych klidně i čtyři.

Volnou kapacitou jsem se podívala do policejních počítačů. V budově byly zapnuté tři. Na prvním si policista z dlouhé chvíle vykládal solitaire, druhý si prohlížel porno-stránky a třetí hledal Googlem nejbližší řemeslníky na stavbu elektrických vrat do garáže.

Tohle že jsou ty vyžadované aktivity? Matku dvou dětí nechají čekat v lochu, děti mohou brečet hlady, ale oni tohle? Jen počkejte, darebáci!

Nejprve jsem se vrhla na solitaire.

Ta hra normálně není příliš chytrá, jen odmítne vložit špatnou kartu na kterýkoliv balíček. Po mé úpravě to dovolí, ale po špatně položené kartě se na ploše hry objeví nápis a hra se zastaví. Nápisů jsem tam vložila tolik, aby se jen tak neopakovaly, přičemž *Kreténe!* a *Idiote!* byly ještě ty nejslušnější. A protože jsem mu to opravila na disku, nezbaví se toho jinak než výměnou hry. Je součástí Windowsů a nechápala jsem, proč tu ještě mají tak zastaralý systém, vždyť si přímo koledují o napadení hackery. Ačkoliv – tady se to asi nestává, Francouzi si umí svých pitomců vážit víc než my, čeští rebelové!

Nečekala jsem, až si toho všimne a vrhla jsem se na druhého. Na řadě byl tedy milovník porna. Tady to bylo jednodušší, i když na programování těžší. Jakmile se na obrazovce objeví více procent plochy barvy pleti, než je únosné pro případné obličeje, objeví se místo lechtivého obrázku štětinatý vepř s francouzským nápisem „Sviňáku!" Vpašovala jsem to do prohlížeče, odstraní to jen jeho výměnou – pokud je dost inteligentní, aby ji sám zvládl. Vtip je v tom, že se prohlížeč bude v ostatních případech chovat normálně a bez návštěvy porno-stránky ani servisák nic nezjistí. To chci vidět, jak mu to bude nebožák policajt vysvětlovat!

Se třetím to bylo jednodušší. Stačilo opravit prohlížeč přímo v paměti, aby místo nalezeného článku zobrazil nápis: „**Pane Maurici, za nedovolené používání služebního počítače k soukromým účelům vám strhuji z platu 50 Euro."** Očekávala jsem, že nadskočí nejrychleji a nejvíc a nemýlila jsem se. Litovala jsem, že nemají na služebních počítačích web-kamery.

To by byl, panečku, pohled!

Jenže jsem netušila, k čemu to povede.

*****

Krátce poté, co jsem skončila, vrazil do mé cely policajt, zarudlý jako vařený rak a napěněný až po čepici.

„Jdeme to sepsat!" zařval na mě vztekle.

„Mileráda!" řekla jsem. „V civilizovaných zemích se zatčenému říká..."

„Držte hubu, ženská! Vy ani nepípnete, jasný?"

„Jak vám mám potom odpovídat?" usmála jsem se mile.

„Vy budete držet hubu, nebo přes ni dostanete, akorát nám podepíšete přiznání a že jsme tady s vámi velice slušně zacházeli!"

Tak po tomhle by měl mít v normální zemi každý policajt šmytec. Co je ale normální? V Čechách by to na vyhození policajta nestačilo, tam jim projde ještě víc prasečin. Bude Francie lepší?

Dotáhl mě rychle do své kanceláře. Vedl mě za loket, hopkala jsem na jedné noze obuté a druhé bosé, jako chytrá horákyně.

„Budete mě muset co nejdřív pustit, jinak vás budu nucena zažalovat pro pokus o ublížení na zdraví!“ řekla jsem tvrdě. „Ohrožujete moje děti!“

„Cože?“ vyskočil. A už jsem ji měla! Parádní facku, že jsem šla k zemi. Než jsem se zvedla, dostala jsem přes záda dvě mastné rány jeho služebním pendrekem. Nestihla jsem proti tomu udělat nic, řídila jsem auto se dvěma roboty serpentinami a pro sebe mi moc času nezbývalo.

„Pozór! Stoupni si, ty svině, když se mnou mluvíš!“ zařval na mě.

„Usmívejte se, jste v záběru,“ řekla jsem sladce, ačkoliv jsem měla záda jako v ohni. „Večer budete ve ***France Télévisions***!“

Prásk! A ležela jsem podruhé na zemi. Ten chlap ale uměl fackovat! Jenže na mě to zapůsobilo přesně naopak. Chtěl mě zlomit, jenže místo toho mě napružil. Dupla jsem na brzdy, zastavila auto na krajnici a vypnula nejen motor, ale i oba roboty, aby mi zbyla veškerá kapacita jen pro mě.

Pak jsem se urychlila – a vyskočila.

Tělo se při urychlení pohybuje těžkopádněji, setrvačnost dělá psí kusy, i gravitace se chová jinak, ale ovládat se to dá tak přesně, že to neurychlený člověk nestačí ani sledovat, natož aby si to stačil přijatelně vysvětlit. Akorát pak člověka bolí všechny svaly, je to na ně trochu velká masáž. Nebylo to poprvé, co jsem využila urychlení k akrobatickému výkonu, jaký by při mé hroší postavě nikdo nečekal, i když jsem to rozhodně nedělala denně.

Ruce jsem měla spoutané, ale to mi nezabránilo hrábnout mu k opasku. Rozepnout pouzdro se dá během desetiny vteřiny... sakra, prsty nejsou tak rychlé jak bych potřebovala... A stejně rychle, jako jsem se vztyčila, jsem od něho odskočila. Ani spoutané ruce mi nezabránily natáhnout jeho vlastní pistoli a namířit ji na něho.

„A teď si stoupněte rovně vy, když s vámi mluvím!“ oslovila jsem ho ledově. „A pozor – mám to natažené a na tuhle vzdálenost se prostě nemohu minout! Udělejte prudší pohyb a máte z břicha cedník.“

„Toho budete litovat!“ vyhrkl, ale bylo vidět, že ke mně získal respekt.

„Já? Možná, ale vy mnohem dřív!“

„Víte, že za napadení policisty vyfasujete doživotí?“

Trochu ve mně hrklo, když jsem si uvědomila, že má pravdu. Policajt je ve všech zemích chráněný všemi možnými zákony a ani na sebeobranu se to nedá uhrát. Není lepší dát se bez odporu zmlátit? Ale – podporovat darebáky v jejich gestapáckých manýrech? To tedy ne!

Ale co dělat? Nezbude mi nic jiného než použít na něho psychologii. Musím ho vyvést z rovnováhy, udělat z něho zdrcenou psychickou trosku, která couvne jako první.

„A vy víte, jaké tresty vynáší ***Liberté pour Monde***?“ zeptala jsem se ho jedovatě. „Neuniknete jim ani kdybyste odjel s výpravou do Antarktidy. Ani ochranka presidenta Spojených států nezastavila ***Freedom for World***. Takže hubu budete držet vy, zařídíte mi propuštění a budete se mi do smrti vyhýbat přinejmenším na pět kilometrů, rozumíte? Touhle dobou už sem jedou hoši od ***Liberté pour Monde*** a nepřejte si vidět ten tanec, až sem dorazí!“

„Vy jen tak blufujete!“ vyhrkl zděšeně. „Patříte snad k nim?“

„Ne,“ odsekla jsem. „Já patřím k ***Freedom for World,*** my jsme tisíckrát ostřejší! Ale nejsme tady doma, takže vás mileráda přenechám místním. Jsou to naši pokrevní bratři.“

„To je... víte vy vůbec, co mi to říkáte?“

„Vím," odvětila jsem ledově. „Vy už to ale nikomu neřeknete. Až sem vaši kolegové přijdou, budete mít pistoli pěkně zpátky v pouzdře, ale vy sám budete chladnout po nenadálém infarktu."

Trhl sebou, ale nebylo to tím, že by se na mě chtěl vrhnout. Spíš se mi zdálo, že se mi složí k nohám. To se mi nehodilo, chtěla jsem ho přidusit jen trochu. Mezitím jsem oživila jednoho robota, nastartovala motor dodávky a pokračovala ve sjíždění serpentin. Na policajta mi postačí třetina kapacity.

„Moc sebou neškubejte," napomenula jsem ho dobrácky. „Nemám ráda střílení, ale když je to třeba, střílím naprosto přesně. Mám ale raději infarkty. Stačí chvilku počkat, už sem s tím jedou."

„Cože?" vyjekl. „Kdo sem jede a s čím?"

„Hoši z ***Liberté***," odvětila jsem nedbale. „Vezou vyvolávač infarktů. Já jsem mimo službu, vlastně jen na návštěvě, takže to u sebe pořád nenosím."

„Jaký... vyvolávač...?"

„Infarktů! Nezanechávají stopy, jako střelné zbraně. Tak přece zemřel i americký president, byla jsem u toho. Žádné stopy, žádná krev. Prostě šel k zemi a už mu nikdo nepomohl. Kdyby to nebylo po veřejně vyhlášeném rozsudku smrti a kdyby se k tomu ***Freedom for World*** nepřihlásila, mysleli by si všichni dodnes, že to byl obyčejný, pravý infarkt."

„Jak můžete ale vědět, že sem jedou..."

„Svatá prostoto! Vy jste mi amatéři! Neznáte mobilní telefony? Vždyť vás ani nenapadlo prohledat mě! I kdybych měla zbraň, nechali byste mi ji!"

„Takže jste si na nás přivolala své kamarádíčky teroristy... to vás bude teprve mrzet!" vzpamatoval se trochu a začal dělat bububu.

„Mě určitě ne," ujistila jsem ho ledově. „Vy už to nikomu neřeknete! Za chvíli budou tady – a pak se dobře dívejte, protože pak už toho ve svém nenadále zkráceném životě moc neuvidíte!"

Jemně jsem mu připomněla, aby nebyl sebejistý. Musím z něho udělat psychickou trosku, než sem přijdou jeho kolegové. Tři by na mě byli moc.

„To je ale... to je..."

„Kdybyste nebyli pitomci, nestalo by se to," zarazila jsem jeho koktání. „Neudělala jsem přece nic strašného! Na konci města každý šlápne na plyn, to jistě moc dobře víte, když jste tam chytali. Za těch pět kilometrů nad limit to byla šikana jako řemen, ale i tu pokutu bych zaplatila a ten další tyjátr byl úplně zbytečný! Co do vás vjelo, že jste z toho dělali aféru? No, náhodou to vím. Potřebovali jste někoho skřípnout, aby se na vás nadřízení nezlobili, že je to tak? Jen jste tu horlivost maličko přehnali!"

„To není pravda!" vyhrkl.

„Alespoň mi tady nelžete!" opáčila jsem rozmrzele. „Výmluvy na mě neplatí! Sprdli vás, že jste byli málo aktivní – uvědomte si raději, že o vás vím dost na to, abyste mi nemohl beztrestně věšet bulíky na nos!"

„Sledovali jste nás už předtím?"

„Ne," ujistila jsem ho. „Kdybyste nebyli pitomci, nestáli byste nám za to. Ale když už jste se do mě navezli, je pro nás maličkost bleskově si zjistit, co jste zač. Jak se vám líbil nápis: *Pane Maurici, za nedovolené používání služebního počítače k soukromým účelům vám strhuji z platu 50 Euro?* Měl jste to před chviličkou na obrazovce, neříkejte, že ne!"

„To nebylo od majora Joplaina?" vytřeštil na mě oči.

„Ne, to bylo od ***Liberté pour Monde***!“ ujistila jsem ho suše. „Napsali vám to na obrazovku, abych vám pak mohla dokázat, jak je to s vámi vážné. Nenapadlo je, že se na mě hned vrhnete s pendrekem, to byste tak přátelské varování nedostal.“

„Varování? A přátelské...?“

„Jo, velice přátelské,“ přikývla jsem. „Nepřátelské vypadá úplně jinak – ale to už jste si na sebe přivolal sám! Hoši právě vjíždějí do města – neptejte se mě, jak to vím, ale vím to.“

„A nedalo by se to ještě nějak...“ změkl.

Konečně!

Vlastně jsem mu ani ublížit nechtěla. Něco jiného je sebrat mu pistoli a něco jiného stisknout kohoutek, když nabitá hlaveň míří člověku do břicha. Potřebovala jsem ho jen psychicky zpracovat, aby se mě bál víc než svých nadřízených. Jenom tak se dostanu ven.

„Jen se mi tu nesesypte!“ okřikla jsem ho tvrdě. „Kdybyste byl chlap, zkusil byste mi tu pistolku z ruky vykopnout. Jak už asi tušíte, nestihl byste to, díky Japoncům umím být setsakra rychlá, ačkoliv na to nevypadám. Pět kulí v břiše nejsou příjemná smrt, ale aspoň byste zhebl jako chlap.“

„Ale já nechci!“ zlomil se mu hlas.

„A mlátit pro nic za nic nevinný se vám líbí?“

„Když my musíme...“ lezlo z něho pomalu. „Za zadržení je víc bodů než za pokuty...“

„Jo ták, vy musíte!“ kdyby měla ironie ostny, ten by se, panečku, svíjel! „To vaši zvrácenou horlivost vysvětluje, ale neomlouvá! Máte tady zajímavý bodový systém! Náhodou žijeme v mimořádně klidné oblasti a vy pro body vyvoláváte konflikty i tam, kde nejsou. Navíc to ještě vylepšujete mlácením nevinných! To by mělo ***Liberté pour Monde*** zajímat! Asi se na vás podívají podrobně a pěkně si někoho podají! Bodovat policii podle konfliktů! Taková nebetyčná pitomost!“

„Když nás bodovali za klid v rajónu, bylo to ještě horší!“ řekl uraženě.

„To jste si to zase usnadňovali jinak, že?“ opáčila jsem. „Dovedu si to živě představit! Zametání problémů pod koberec, když za vámi přišel člověk s prosbou o pomoc, odmrštili jste ho, aby nerušil váš klid, dobře se vedlo jen zlodějům. Teď se jim možná tak nádherně nevede, jenže to za ně odnášejí i nevinní. A co takhle chovat se lidsky?“

„Jak – lidsky?“

„Jako slušný člověk ke slušnému člověku!“ nadhodila jsem. „Už byste se měli naučit odlišovat lumpy od nevinných!“

„Na sebe se podívejte!“ odvětil uraženě. „Tak se chová slušný člověk?“

„Ale! Vy neviňátko s pendrekem! Kdybych jednala tak sprostě jako vy, zastřelila bych vás už dávno! Nic by se mi nestalo! Zadrželi jste matku dvou malých mimin, tlačí mě mléko a jestli jste ještě neslyšel ***o laktopsychóze,*** tak vám povím, že je to důvod ke zproštění stíhání!“

„Ale přece jen – smrt za takovou... prkotinu? To je podle vás lidský?“

„Není,“ připustila jsem. „Ale víte, co se na tohle říká v Americe? Příliš mnoho věděl! A – prásk ho!“

„Vás Američany nám byl čert dlužen!“

„Tak na to pozor, nejsem Američanka a nikdy jsem jí nebyla!“ ujistila jsem ho. „Vzala jsem si Francouze, takže jsem teď občanka Francie. Ačkoliv nevím, je-li to důvod k radosti nebo k pláči, kam až dnešní Francie klesla! Musím vám sdělit, že tak nespravedliví nejsou policajti ani v Číně!“

„Vy to snad v Číně znáte?“

„A taky v Japonsku – tam jsou policajti nejzdvořilejší na světě, máte se od nich co učit! Japonci jsou opravdu vyspělý národ – ačkoliv vás by mohli učit zdvořilosti i Somálci! Doufala jsem, že Francouzi budou galantní, ale koukám, že policajty mají jako gangstery ze Chicaga!“

„V Americe jste nebyla a chcete něco srovnávat?“

„To jsem netvrdila!“ opravila jsem ho. „Nejsem Američanka, ale znám Dallas v Texasu i s okolím a vnitřek Bílého domu ve Washingtonu i tam, kam se návštěvníci obvykle nedostanou.“

„Vy že jste byla v Bílém domě?“

„Vždyť říkám, byla jsem u popravy amerického presidenta! Cožpak o tom tady v Evropě nevíte?“

„A to mi říkáte jen tak?“ obrazně spráskl rukama – ve skutečnosti se ale neopovážil ani pohnout.

„Proč ne?“ odvětila jsem. „Vy už to přece nikomu neřeknete. Za chvíli jsou hoši tady a pak poznáte, zač je toho loket! Slyšel jste o úmrtnosti našich odsouzených? Je trvale nad devětadevadesát procent – unikl nám zatím jen jeden a to jen tím, že na útěku havaroval a zabil se v letadle.“

„A nešlo by to ještě nějak...“

„Možná šlo,“ přerušila jsem ho stroze. „Taky se mi zdá přehnaný trest smrti za těch pár modřin a jelit na zádech, které od vás mám. To ještě snesu, ale řekněte mi, co s vámi máme udělat? Jednak toho na mě víte příliš mnoho – přinejmenším mě kdykoliv poznáte – za druhé nejste neviňátko, abyste si zasloužil vyváznout bez trestu a kdybych to řešila podle hesla ***oko za oko, zub za zub,*** to byste byl teprve nebezpečný! Co mám s vámi dělat?“

„Ale smrt... to je trochu moc...“ snažil se to usmlouvat.

„To vím taky,“ uťala jsem ho. „Ale kdybyste se ke mně nechoval jako gestapák, nic by se nestalo. Měli jste skončit u té pokuty! Snad bychom teď mohli uvažovat jen o vypíchání očí. Sice to taky není příjemné, ale není to smrt a bez očí se dá žít.“

„To myslíte vážně?“ roztřepal se úplně.

„Jistěže ne,“ odsekla jsem. „Nechat vás na krku vaší rodině by byl větší trest pro ni než pro vás. Ale co s vámi? Nemůžete přece po mně chtít, abych vás nechala běžet, to snad uznáte! Jako policajt jste neschopný, místo abyste se staral o ochranu lidí před gangstery, sám si hrajete na gangstera. Odstranit vás bude záslužné, stejně jako likvidace majora Joplaina, co vymyslel vaše stupidní bodové hodnocení. Ale jak se říká, všechno zlé může být k něčemu dobré, třeba posloužíte jako odstrašující příklad.“

„Nechci sloužit jako odstrašující příklad!“

„Tak proč se chováte jako gestapák? Vždyť jste se mnou zacházeli hůř než s vrahem, ani botu jste mi nedovolili zdvihnout!“

„Ale vy mě chcete zabít! Nebo vypíchat oči – co by to bylo za život? Jste ještě tisíckrát horší!“

„Jsme horší,“ připustila jsem klidně. „Jenže my napravujeme, co kazíte vy. Máte na své straně všechno, nač si vzpomenete – zákony, právo, věznice, soudy – jenže jste se zpronevěřili svému poslání, v tom je ta chyba! My vaše možnosti nemáme, trest smrti je jediným trestem, který jsme schopni zajistit. Co se s tím dá ale dělat? Můžeme dát do pořádku jen nejkřiklavější případy, které si krajní trest zaslouží. Nedávno to byla genocida Somálců, tam byl trest smrti pro hlavní darebáky v pořádku. Ale co s vámi? Sepíšete si co vás napadne, pak z člověka vymlátíte podpis pod přiznání – to má být podle vás

spravedlnost? Umíte pendrekem pro nic za nic zmydlit ženskou od mimin – a hanba vás nefackuje, vy rytíři? Jak vás napadlo, že nejsme spravedliví?“

„Tolik se vám zase nestalo! Vy mi ale chystáte smrt!“

„Ano, ale konflikt jste si začali pro naprostou prkotinu vy, já jsem přece nikoho neohrožovala! A přiznejte si to konečně – když vás nezneškodním, budete mě ohrožovat na životě. Tak se věci mají! Smím si vůči vám dovolit luxus ponechat vás naživu?“

„Snad bychom se mohli nějak dohodnout?“ žadonil.

„Myslíte ***gentlemen's agreement***? Taky bych byla pro džentlmenskou dohodu, jenže k ní potřebujete dva džentlmeny. Já jsem ale ženská a vy máte do džentlmena ještě dál než já, když dokážete mlátit ženské! Spíš bychom se mohli shodnout na ***gangsterské dohodě:*** vy mi nebudete škodit a já nebudu škodit vám. To není prosba, to je výstraha! Hoši vyskakují z auta přímo před strážnicí, za pár vteřin jsou tu. Berte to nebo ne, máte na to pět sekund!“

„Já to tedy beru!“ chytil se toho. Možná doufal, že blafuji, ale mí roboti už opravdu vcházeli do hlavních dveří stanice, jen je ještě neslyšel.

„Dobrá – tak tedy gangsterská dohoda!“ souhlasila jsem. „Samozřejmě nečekám, že by byla na věčné časy, ale radím vám, počkejte aspoň měsíc, než ji porušíte.“

„Proč měsíc?“

„Protože do té doby vám přijde přípis o zrušení nesmyslného bodového systému hodnocení – a pak už vás místo gangsterské dohody podrží na uzdě obyčejný pud sebezáchovy.“

„A co udrží vás?“

„Lenost, vážený nepříteli, lenost!“ ušklíbla jsem se. „Jsem ve Francii na zaslouženém odpočinku a nemám chuť se aktivně účastnit zdejších věcí, to je vaše největší štěstí!“

Pořád ještě spoutanýma rukama jsem uvolnila z pistole zásobník, chytla jej do zubů a volnýma rukama natáhla závěr. Tím se z hlavně vytrhl náboj – odlétl by stranou, kdybych se neurychlila a nechňapla po něm, ale zachytila jsem jej, vmáčkla zpět do zásobníku a zásobník vrátila do pistole. Muselo to působit jako vystoupení obratného cirkusového kouzelníka.

„Tady máte tu hračičku!“ podala jsem pistoli policistovi pažbou napřed. „Nenabitou jsem si půjčila, nenabitou ji vracím. A teď mi konečně rozepněte vaše náramky, už jsem z nich odřená do krve!“

Nechala jsem ruce natažené k němu i poté, co mi pistoli vyškubl. Podle toho, že její závěr zůstal vzadu, jistě pochopil, že není nabitá – tak se pistole chovají, když dojdou náboje. Ale nějak se ke splnění dohody a k rozepnutí mých pout neměl. Místo toho ode mě odskočil a rychlým pohybem pistoli znovu natáhl.

„S gangstery se nevyjednává!“ vyhrkl uštěpačně.

„Tím jste jenom prokázal, že jste darebák!“ odvětila jsem ještě klidně. „François – je váš!“

Rozlétly se dveře, vstoupil můj robot a namířil na policistu zbraň, jako vejce vejci podobnou elektrickému šroubováku na baterie. Policista reagoval obdobně s pistolí, ale až když marně stiskl její spoušť, napadlo ho pohledem zkontrolovat její stav – a v té chvíli strašně zesinal.

Závěr byl totiž zaseknutý na půli cesty.

První náboj, který jsem prve akrobaticky chytila a vrátila do zásobníku, jsem úmyslně vložila obráceně, kulkou dozadu. Při nejbližší kontrole zbraně by na to přišel, ale v dané chvíli na to neměl čas a když natáhl závěr, náboj se mu pochopitelně vzpříčil.

Chvatně zkusil natáhnout závěr znovu. Tím by normálně vyhodil vadný náboj a vsunul by do hlavně další, dobrý. Jenže obrácený náboj se vyhodit nedal – vyhazovací drapáčky jen bezmocně sklouzly po hladké kulce, náboj zůstal zaseknutý a policistu v té chvíli musel polít studený pot.

„Máte pravdu, s darebáky se vyjednávat nedá!“ řekla jsem spokojeně. „Aspoň nemusíme mít špinavé svědomí, že bychom ublížili nevinnému.“

Robot François napřáhl elektrický šroubovák a policista se zhroutil do bezvědomí. V takové chvíli může člověka nával adrenalinu i zabít. Zachytila jsem ho bosou nohou na poslední chvíli a zmírnila jeho dopad na podlahu.

François – přesněji já jeho rukama – jsme ho otočili naznak. Nezdálo se ale, že umírá. Raději jsem mu prohledala robotovýma rukama kapsy, až jsem našla klíček od mých pout. Robot mi je rozepnul a já jsem si začala třít ruce, aby mě tak nebrněly. Mezitím jsem robotovýma rukama zastrčila policistovu pistoli zpět do jeho pouzdra – zaseknutý náboj si spraví sám – a François ho přenesl do pohodlného křesla, aby to vypadalo jako náhlá indispozice. Prožil strašný šok, ale zdálo se mi, že se z toho vzpamatuje. Lítost jsem nad ním rozhodně necítila.

S oběma roboty jsem pak nerušeně vyšla z budovy Gendarmerie. Nic se nám nestavělo do cesty, nasedli jsme klidně do dodávky a zamířili domů.

Cestou jsem zamýšlela vzít opuštěné auto za městem a i tu nešťastnou botu, zapomenutou v oranici.

Ale ještě než jsme dorazili na okraj města Quinsonu, stačila jsem nejen vymyslet, ale i uskutečnit trest.

Měl být přiměřený tomu, co se stalo – jenže toho nebylo zrovna málo. I když vynechám modrá jelita na svých zádech, mnohem horší byla stisknutá spoušť zbraně, namířené na Françoise. Kdyby byl François člověk a pistole nabitá, byla by to vražda. Pravda, François byl jen robot, jenže to ten policajt nemohl vědět. Na druhé straně bych mu měla započítat polehčující okolnost, že se v té chvíli mohl cítit ohrožený na životě. I když elektrický šroubovák představoval jen fiktivní hrozbu, mohl ji brát jako skutečnou. Horší vinou v mých očích ale bylo nedodržení dohody, ačkoliv by na druhou stranu šlo o dohodu vynucenou hrozbou smrti. Kterýkoliv právník by jistě rozhodl, že byl v právu policista, jenže já nejsem právník. Vlastním selským rozumem jsem to mohla cítit jinak.

Gaunerů je zkrátka v policejních službách víc než zdrávo. Nerozhoduje ani země, kde se člověk nachází. S policejními gangstery jsem se nesetkala v Japonsku – ovšem jen díky tomu, že v Koujou žádní policajti nebyli. Když k tomu připočtu vlastní i cizí zkušenosti se šikanou od českých, německých a amerických policajtů, vycházelo mi jediné.

Odstraněním grázlů se vykoná jedině dobrý skutek.

Ačkoliv – a to je také pravda – trest smrti by byl přehnaný. Jenže úplně bez trestu by spravedlnost přišla zkrátka a spoléhat se na francouzské soudy? To by byl v naší situaci nebezpečný nesmysl. Není lépe vzít spravedlnost do vlastních rukou a dodatečně to nechat posoudit panu Jamanami Kacuiovi?

Nejsme ale odkázaní na trest smrti, ačkoliv jsem tím policistu úspěšně strašila. Je ještě jeden trest, který můžeme použít právě na takové případy.

Peněžitá pokuta.

Milý pan policajt už nemusí shánět levnou firmu na vybudování nových elektrických vrat do své garáže. Možná bude mít starost, aby mu v garáži něco zbylo. Vyluxovala jsem mu totiž konto včetně vyčerpání kontokorentu, což pozná při nejbližším placení bankovní kartou – kdy mu banka suše sdělí, že nejenže nemá ani vindru, naopak má u ní mastný dluh.

Katolická charita v Marseille naopak získala anonymní sponzorský dar, i když nedobrovolný.

A protože mezi – dnes málokde dodržovaná – práva odsouzenců patří právo dozvědět se, zač má být trestán, sepsala jsem jeho provinění na jeho služební počítač. Až zapne systém, najde na obrazovce zprávu s varováním, které po přečtení navždycky zmizí, nedá se uložit ani vytisknout.

Nebylo to pod mým jménem, ale od organizace ***Liberté pour Monde.***

Zejména závěr toho mailu nebyl pro policistu příliš lichotivý.

»Je smutnou skutečností, že policie všech států světa neslouží lidem, ale naopak tyranii vládních sil, ke kterým – bohužel – často patří i policie.«

***»Liberté pour Monde** se ale s tímto stavem nesmíří, zastává se lidí.*«

*»Vaše chování k lidem se ukázalo jako nevyhovující. Buďto se tedy sám rozhodnete změnit je tak, že budete vždy místo šikanování lidem sloužit, pak můžete u policie zůstat. Pokud to nezvládnete, měl byste policii opustit, dříve než zachytíme další takový politováníhodný čin. Buďte si vědom Damoklova meče, visícího ode dneška nad vaší hlavou. Budeme vás sledovat důkladněji než Orwellův Velký Bratr a buďte si jistý, že příště už tak lehce nevyváznete. Dnes děkujete za život hostu ze sesterské **Freedom for World** přímluvě snížení vašeho trestu z hrdelního na peněžitý, ale příště na to nespoléhejte, nebo se krutě přepočítáte.*«

»Možná vám bude pár hodin špatně od žaludku. Je to nepatrný průvodní jev zástavy srdce, kterou jsme vzali zpět, dokud to ještě šlo. Lidí, kteří jako vy přežili vlastní smrt, není na světě mnoho. Umíte-li se modlit, modlete se, abyste se už nikdy s námi nesetkal.«

»Liberté pour Monde.«

*****

Tajemství

Domů jsem dojela s oběma roboty v pořádku a hned jsem začala krmit naše bumbrlíčky. Jako vždy nejprve Katušku a po ní Vojtíška, který lépe snášel přikrmování sušeným mlékem a teď už i kašičkami.

„Teda mami," začal si Vojtíšek, když jsem krmila Katušku. „Vážně se někdy chováš jako puberťačka."

Od mimina, roztomile pasoucího hříbátka na dece, to znělo až nelidsky.

„Hele – víš, kolik let chybí tobě do tvé vlastní puberty?" připomněla jsem mu shovívavě.

„Tu mám dávno za sebou," opáčilo mimino. „Zato tebe ještě nepustila. Já pubertou nemyslím stav těla, ale chování. Prosím tě, co to bylo dneska za konflikt v Quinsonu?"

„Mělo mě napadnout, že už o tom víš!" řekla jsem. „No, měla jsem tam menší nedorozumění s místními policajty."

„To by tak zlé nebylo," odmítl mé jednoduché vysvětlení. „Ale co jsi jim tam předvedla? To tedy stálo za to!"

„Bylo podle tebe něco špatně?"

„Ono toho bylo málo?" zavrtěl hlavou. „Pravda, udělala sis jen jednoho velkého nepřítele, ale nebude zanedbatelný."

„Ten chlap sklapne kufry a zaleze do boudy," ujistila jsem ho.

„Jen aby!" pochyboval. „Až mu dojde, že místo toho, co ztratil, může získat odměnu za dopadení ***Freedom for World***, můžeš se těšit na ledacos."

„Anebo mu dojde, pokud už mu to nedošlo, že by mohl také skončit ve zdejší městské márnici. Bude pak zticha jako myš, která cítí kočku."

„To by asi udělal každý zdejší sedlák. Jenže policajt, který pro nic za nic přijde o moc nad lidmi, může být tvrdší oříšek."

„Uvidíme!" řekla jsem. „Pro nic za nic, říkáš?"

Ukázala jsem mu záda s jasně viditelnými fialovými jelity. Trochu ho to zarazilo. Pochopitelně – dokud to viděl jen Françoisovýma očima, přišel o ten nejdůležitější začátek.

Musela jsem mu pak podrobně popsat, jak to všechno proběhlo.

„Dobře, mami," přikývl vážně. „V tom případě měl kliku, že jsem tam nebyl já! Ukázal bych tomu hulvátovi, co to je, mlátit mi maminku! Ale má to u mě schované! Jako ve spořitelně!"

„Hele – nech ho!" navrhla jsem mu. „Už je potrestaný víc než dost."

„Vždyť ho nechám!" ujistil mě. „Jen ho budu trochu sledovat, aby ho to podruhé ani nenapadlo! A taky se podívám na jeho nadřízené, především na pana Joplaina, autora bodového systému. Policajty musíme držet zkrátka, aby je šikany ani nenapadaly – a ne je k nim ještě ponoukat!"

„Takže uznáváš, že jsem nejednala svévolně, jak se ti zpočátku zdálo?"

„Svévolně ne, jen trochu zbrkle," souhlasil.

„To jsem se měla nechat pro nic za nic zmlátit?"

„To ne," připustil. „Ale nemusela jsi je provokovat – ačkoliv to vlastně ani velké provokování nebylo... Dobře, nechme to být, prvotní chyba byla na jejich straně, tohle si žádná normální policie dovolovat nesmí a kdyby jim to mělo procházet, brzy by se chovali jako gestapo."

„Tohle by měli držet na uzdě novináři, ne?" napadlo mě.

„Představy novinářů jako hlídacích psů demokracie patří do iluzorního scénáře vládců minulého tisíciletí," odfrkl si Vojtíšek. „Tak by tomu měli lidé věřit, jenže skutečnost je jiná. Novináři se poslušně lísají k těm, kdo je platí. Všimni si, že neexistují jediné opravdu nezávislé noviny. A největší tragédie je, že právě majitelé novin jsou ti největší světoví zloději."

„Voldemorti?" nadhodila jsem.

„Přesně ti," souhlasil. „A novináři, ti poslušní psi zlodějů, jim úslužně odstraňují s cesty každého, kdo by chtěl jejich zlodějny kazit. Dokud tohle nepřekonáme, budou pořád páni oni."

„To by tedy měla být naše priorita, nemyslíš?"

„Však také bude," ujišťoval mě. „Učitel a Rada starších je téhož názoru a už na tom dělám. Rozjedeme konečně naše internetové noviny."

„To nebude stačit," namítla jsem. „Internet nemá každý."

„Kde mají lidé ***šintei,*** má internet každý. Jde už jen o zpřístupnění pro ne-Virtuály. Nám se všechno zobrazuje v dokonalé kvalitě přímo v hlavě, ale mělo by se to pořádně zobrazovat všem. Promítání obrázků na stěnu není nejšikovnější. Potřebujeme dokonalejší zobrazení bez nutnosti zatemňování a nemyslím tím ani těžkopádné monitory."

„A ty už na tom děláš, že?"

„Mám to vymyšlené, zbývá to vyrobit a rozšířit," řekl. „Prozatím tomu pracovně říkám ***zlaari***, oficiálně to bude doplněk ***šintei***, něco jako přídavná obrazovka. Ve skutečnosti je to samostatný minipočítač, jen trochu slabší a omezený, ale spojením se ***šintei*** vznikne vynikající sestava."

„Jak to má vypadat?"

„Na první pohled jako běžné brýle, ale mají proti nim plno výhod. Skla se neopocují a odpuzují nečistoty. Starším lidem se špatně přizpůsobivýma očima usnadní život, že se dioptrické vlastnosti skel podle potřeby jemně nastavují a pomocí vestavěného dálkoměru se umí zaostřovat. Bude to lepší než běžné dvojí brýle i než dělená skla. Postačí seřídit je na blízko podle očí majitele a když člověk zvedne hlavu, skla se zaostří do dálky. Nastavitelný je protisluneční filtr, takže ani jako sluneční brýle nebudou mít konkurenci. Na slunci samy tmavnou, ve tmě jsou průzračné a v noci chrání řidiče proti oslnění. Po zapnutí signálu se skla změní v malé obrazovky, přizpůsobené očím majitele, bude k nim i výběr různých sluchátek. Vestavěnými snímači obrazu a mikrofonů mohou fotografovat, filmovat i nahrávat zvuky, nahradí tedy fotoaparát, videokameru i záznamník. Obrázky a nahrávky se vejdou do paměti brýlí, filmy se musí dávat do ***šintei***, kde jsou atomové disky větší."

„To by snad mohlo zpracovat i třírozměrné obrazy!" napadlo mě.

„Taky že umí!" usmál se vítězně. „Začal jsem rovnou s 3-D formátem obrázků i filmů. My Virtuálové brýle k zobrazování nepotřebujeme, ale jako videokamery se hodí i nám. V Číně máme Virtuála slepého od narození. Na internetu se dříve projevoval jen textově – předčítací software mu zpřístupnil texty, na které pak reagoval. Jeho kamarád ho přetáhl k nám Virtuálům, aby se mohl po internetu rozhlížet i bez očí. Byl to prý pro něho šok, když díky internetovým obrázkům poprvé spatřil krásu světa. Nedávno dostal ode mne k vyzkoušení jedno z prvních ***zlaari***, ještě s obyčejnými tmavými skly, zato se dvěma vestavěnými kamerami. Tím jeho handicap skončil – s brýlemi teď může chodit bez slepecké hole a kdo ho neznal předtím, ani mu nevěří, že je slepý. Stejně tak mohou ***zlaari*** nahradit uši hluchým."

„No jo, ale to není pro ne-Virtuály!" namítla jsem. „Těm to nefunguje!"

„Ti tam toho mají většinu. Obrazovky, sluchátka, ale i nové ukazovátko – jeho pohyb po ***šintei*** se převede do obrazu brýlí, kde může být i virtuální klávesnice. Psaní na ní bude asi pomalejší než na klasické klávesnici, ale hbitější než na současných klasických mobilech. Nejlepší na tom je, že se to umí připojit nejen k internetu, ale i k pelenitové síti. ***Šintei*** a ***zlaari*** využiješ i samostatně, ale jejich spojením vznikne pořádná počítačová sestava. Mami, až to rozšíříme, bude to konec počítačů typu PC, jak je známe!“

„To by ještě muselo umět tisknout!“ zapochybovala jsem.

„Stačí modul mezi ***šintei*** a USB pro připojení periferií a ten už mám.“

„Takže je to další stupeň komputerizace?“

„Další,“ souhlasil. „Jenže to bude trochu víc. Komplex ***šintei*** plus brýle ***zlaari*** se dá nosit s sebou a používat kdekoli, kde je trocha klidu – i ve vlaku, v autobuse a na místě spolujezdce i za jízdy autem. Nejužitečnější ale bude prohlížení našich zpráv – budeme je mít podrobnější než současná média.“

„Kéž by!“ přála jsem si. „Jen abychom měli vůbec nějaké zprávy!“

„To víš, že je budeme mít!“ ujistil mě Vojtíšek. „Rada starších i Učitel se chystají vyzvat Virtuály k naplnění nové profese – reportérů. Rozjedou se po světě, aby lidi pravdivě informovali. Vybaveni budou královsky, ***zlaari*** jsou dokonalejší než jiné videokamery. Nejvíc jich bude v Číně a v Japonsku, ale pokrytá bude i Evropa a Afrika. To bude cvrkot!“

„To by byla konkurence současným televizním novinám...!“došlo mi.

„Nejen televizním!“ přikývl. „Očekáváme, že se ***zlaari*** se ***šintei*** rozšíří jako dnes mobily. Pak mohou úplně nahradit i papírové noviny.“

„Myslíš si, že nahradí i papír?“

„Nevidím důvod, proč by lidé papírové noviny kupovali, když je budou mít kdykoliv dostupné přímo v brýlích. Kromě textů tam budou i obrázky a videa v 3D kvalitě. Doposud bylo hlavní výhodou papírových novin jejich dobrá čitelnost za všech podmínek – v čekárnách, v dopravních prostředcích, na ulici, v místnostech – ale tutéž čitelnost budou mít i brýle ***zlaari***. Jediné místo, kde ***zlaari*** papírové noviny nenahradí, je použití jako náhražkového toaletního papíru.“

„Jak o tom ale přemýšlím, může to nahradit oboje, noviny i televizi.“

„Nejen ty!“ pokračoval. „Máme větší ambice. Nahradíme tím televizi, rádio, noviny, ale i knihovny, kina a videopůjčovny. Nevyřešíme jen zprávy, nebo dokumenty, ale můžeme nabídnout i jiné obory, například zábavu. Přes pelenit se dostaneš do našich knihoven, kde je už dnes skoro všechno.“

„Ano, ale... mám dojem, že je tam hodně titulů... tak nějak upirátěných. Nebo se mýlím?“

„Nemýlíš,“ přiznal. „Ale než vystoupíme z ilegality, chceme to změnit. Například u knih nabídneme jednorázové odkoupení autorských práv všem autorům, jejichž díla chceme mít ve virtuální knihovně. Nabídneme jim dost, aby to vynahradilo náklady a aby je to i na rozumnou dobu zajistilo – včetně jejich rodin.“

„Teď je otázka, kolik autorů na to přistoupí...? Co když se to některým bude zdát málo?“

„Když se s autorem nedohodneme – nebude ve virtuální knihovně. Jeho chyba – a jeho smůla. Kdo ve virtuální knihovně nebude, ten prostě nebude nikde! Kdo si bude kupovat starodávné knihy, když ve virtuální knihovně najde prakticky všechno, co se ve světě vytvoří? Na sběratele vzácných tisků se přece spoléhat nedá!“

„A co dědicové těch práv?“

„Pokud nám nabídnou autorská práva zemřelého autora, odkoupíme je za stejných podmínek i od nich. Autor tak může svým dílem na jistou dobu zabezpečit i své dědice – ovšem nebude to jako dnes, my budeme nabízet to odkoupení jednorázově a provždy.“

„Ale co když se dají zastupovat nějakými mazanými právníky?“

„A co na tom mazaný právník změní? Nebudeme licitovat o ceně, dáme prostě rozumnou nabídku a buď ji přijmou nebo ne. Právník jim nepomůže, jen za něho zbytečně vyhodí peníze.“

„A co jiné umění, například hudba?“

„Ty podmínky budou platit obecně, jen u některých druhů umění bude rozumná cena díla vyšší. Musíme respektovat, že filmy mají neporovnatelně vyšší výrobní náklady než knihy a nabízená cena bude tedy větší. Ale i tady musí platit nějaké zásady úměrnosti.“

„No nazdar!“ začalo mi to docházet. „To bude zemětřesení autorských práv! Nepočítáte s tuhým odporem autorských organizací?“

„Nepočítáme,“ ujistil mě. „Prostě je vynecháme. Budeme jednat pouze s autory, nanejvýš s jejich dědici, na to žádnou organizaci nepotřebujeme.“

„Ale co když vás začnou za porušování těch práv žalovat?“

„Ale proč?“ usmál se mile. „My ta práva přece porušovat nebudeme ani nechceme! S každým autorem se buď dohodneme, nebo dílo nepřevezmeme. Co na tom mohou nějaké další osoby změnit? Myslíš, že nás nějaké agentury donutí platit za používání atomových disků? Až naprší a uschne a kočička vejce snese! Beztak víme, že většinu vybraných peněz spolykaly samy. Svět se zkrátka mění a právní předpisy také. Vezmi si příklad: byly doby, kdy se v Čechách clo z počítačů počítalo podle kilobytů operační paměti. Dnes by clo činilo miliony a dovoz počítačů by znemožnilo. Takové přehmaty musí zkrátka zmizet – a autorské organizace jsou podobný zkamenělý pozůstatek minulosti. Chceme podporovat autory, jednotlivce i nahrávací a filmové společnosti, ale rozhodně ne ty, které na nich parazitují. Však my si dobré autory najdeme i bez nich.“

„Měla bych takový případ,“ vzpomněla jsem si. „Co s ním mám dělat?“

„Ty jsi něco napsala?“

„Ne, jen jsem znala jednoho spisovatele a mám od té doby v notebooku jeho knížku. Byl to starý pán a bohužel zemřel, než se mu poštěstilo vydat ji, ale podle mě by ta knížka neměla zapadnout.“

„A znáš aspoň jeho dědice?“

„To v případě potřeby snadno zjistím,“ ujistila jsem ho.

„Tak to zjisti co nejdřív,“ navrhl mi. „Předem můžeš tu knihu převést do metajazyka a zařadit ji do Virtuální knihovny. Kdybychom se při jednání s dědici nedohodli, všechno smažeme.“

„To by byla škoda,“ vzdychla jsem si.

„Možná – ale uvědom si, že ve Virtuální knihovně budou statisíce knih, desetitisíce filmů a miliony hodin živé hudby. Není v lidských silách přečíst všechny knihy, shlédnout všechny filmy a vyslechnout všechnu hudbu, to by byl nadlidský úkol i pro Virtuály. Každý si bude muset vybrat jen nač stačí. Naše vyhledávací algoritmy to lidem usnadní. Kdo se tam ale nedostane, ten tam nebude a i kdyby své dílo vydal jinde, získá jen nepatrný okruh čtenářů. Na jednání s autory a jejich dědici to budeme zdůrazňovat jako jedinečnou a neopakovatelnou příležitost.“

„Ale z čeho to chceš platit?“ napadlo mě.

„Jestli sis toho ještě nevšimla, ***šintei*** nahradily banky a převzaly vedení veškerých finančních záležitostí již v šesti zemích a další na ně přecházejí. A ukazuje se, že si vedou

dobře. K nelíčenému údivu mnoha renomovaných finančních specialistů se záhadně vzpamatovaly i země rozvrácené válkou a v rozkvětu jsou všechny, které na ***šintei*** přešly. Stěžují si na ně jen bankéři, které odstavily od koryt.“

„Takže jsme teď u těch koryt my?“ odvětila jsem trochu jedovatě.

„Řídíme ty země finančně,“ přikývl vážně. „Na rozdíl od voldemortů je ale neruinujeme, naopak. Nevysáváme lidi jako pijavice, neboli, jak vzletně říkají voldemorti, ***netvoříme zisk*** – zejména ne nemravný. ***Šintei*** nejsou jen náhražky platebních karet, ale plně nahrazují peněžní instituce, od bank přes směnárny až po pojišťovny. Převzaly většinu služeb států – od financování zdravotnictví po důchodové zabezpečení. “

„Kde na to ale berou peníze?“

„Dohodl jsem s vládami, že některé služby přestanou zajišťovat, ***šintei*** je převezmou a dostanou na ně odpovídající částky z daní. U všech jsem to dohodl na zkušební dobu, ale tam, kde už rok doběhl, mi vlády tyto služby ochotně ponechaly. Pochopily, že spokojení občané za to stojí.“

„Co ale zůstalo vládám?“

„Veřejné zakázky, soudy, policie, armáda, geodetika a různé kontrolní instituce,“ připustil. „V Somálsku si Číňané ponechali ministerstvo školství, v Egyptě to převzala policie – vypadá to možná divně, když policie zajišťuje inspekce ve školách, ale funguje to. Školní inspektoři přešli ze zrušeného ministerstva školství pod policii, platově si polepšili, ale pracují jako dosud. Školy, nemocnice a pošty jsou chápané jako veřejné zakázky. Je to výhodné především pro občany, ale i vlády mají méně starostí.“

„A co taková ministerstva, jako dopravy?“

„Nejsou potřebná a zrušila se. Ministerstvo veřejných zakázek dohlíží i na stavbu a údržbu silnic a na provoz státních železnic, letišť a přístavů.“

„To ale přišlo o práci hodně úředníků!?“

„Jak kde,“ pokrčil ramínky Vojtíšek. „V Somálsku zbytečná byrokracie od začátku nevznikala a ve válečných zemích beztak nic nefungovalo. V Egyptě a v Texasu se přebyteční úředníci přeškolili do nově založeného ministerstva veřejných zakázek – ovšem velká část jich přešla do soukromých firem.“

„Takže se korupce přestěhovala do ministerstev veřejných zakázek...“ vzdychla jsem si skepticky.

„A bylo by tomu tak, kdyby ministerstva veřejných zakázek nebyla pod kontrolou internetu,“ usmál se poťouchle Vojtíšek. „Jednak už je spousta lidí, kteří to dokáží zkontrolovat, když to tam musí být všechno pěkně průhledně uvedené, jednak – a to sice není tak vidět, ale kontroluji je teď i já jako jeden z mých mnoha nových úkolů...“

„Ty sis to vzal za svůj úkol?“

„S pověřením Rady starších a Učitele,“ dodal vážně. „S tím, že přímo na místě nezasahuji, ale zkorumpované úředníky předhodím veřejnosti a pak už to jde samospádem. Tři takové skandály byly zatím v Egyptě, ve zbytku světa pět. Egypt sice vede, ale měla bys vidět, jak zkorumpovaná země to byla dřív – a to tam byl za prokázanou korupci trest smrti, dneska je to jen pokuta ve výši dvou třetin hodnoty majetku. Podle mě to odstrašuje víc.“

„Byl už nějaký skandál i v Texasu?“

„Jeden, zato exemplární,“ přikývl Vojtíšek. „Ostatní se zřejmě zalekli.“

„Proč o tom nevíme?“

„Protože to bude až v připravovaném Virtuálním zpravodajství.“

„Tak už aby to začalo! Myslím, že by to bylo potřeba i tady ve Francii.“

„Kdyby sis puberťácky nehrála na nindžu, mohl by se tam dostat i tvůj případ!“ vyčetl mi.

„A proč by se tam nemohl dostat i tak?“

„No... když o tom uvažuji... možná by to stálo za zpracování!“

„Mám k tomu dokumentární záznam ze ***šintei***!“

„No – možná bude lepší, když i tohle uveřejníme,“ řekl. „Sice z toho vyjdeš jako vyděračka, ale s mnoha polehčujícími okolnostmi.“

„Vyděračka?“ pozvedla jsem na něho obočí.

„Vyděračka,“ trval na svém. „Jen s přihlédnutím k heslu, že ***vražda na tyranu není zločinem,*** nebudeš jednoznačná záporačka.“

„Rošťáku!“

„Ale mami!“ opáčil klidně. „Měřit musíme všem stejným metrem a ty ses k tomu policajtovi rozhodně nechovala v rukavičkách. On k tobě taky ne a budeš mít větší sympatie, ale kdybys to vydržela bez akce i bez invektiv, byly by sympatie na tvé straně jednoznačně.“

„Já bych to ani nepřikrašlovala,“ řekla jsem. „Prostě uvést záznamy, jak jsou v paměti ***šintei*** – a ať si to každý přebere sám!“

„No – jak chceš!“ ustoupil.

Pokud to byl ústup...

*****

„Dali jste lidem naše Školy?“ zavedla jsem řeč při dalším kojení.

Jako vždycky nejprve dostávala Katuška, Vojtíšek trpělivě čekal.

„To dost dobře nejde,“ řekl. „Naše Školy jsou opravdu jen pro Virtuály. Chybí jim základní stupeň a vyžadují soustředěnost, jakou normální studenti nedosáhnou. Víš přece, co je v nich látky! Je obtížné ji jen projít. A probrat to všechno důkladně? To je úplně nad lidské síly.“

„Nelíbí se mi, že by to mělo být jen pro Virtuály!“

„Mohli bychom z toho pořídit zjednodušený vejcuc pro učebnice nebo skripta pro normální vysoké školy. Ale nebude lepší, když to ponecháme jen pro Virtuály? Uvažuj, můžeme to pro normální lidi jedině očesat a ošidit.“

„To mají být Virtuálové privilegovaná kasta? To snad ne!“

„Proč privilegovaná a proč kasta?“ opáčil klidně. „Jaká privilegia pro sebe požadujeme? Zatím žádná. Asi jsme trochu finančně nezávislejší než většina lidí, ale kdyby se lidi dali dohromady, jako my, taky by se jim vedlo líp. A kasta přece nejsme, když se nebráníme přírůstkům.“

„Ale není to pro každého!“

„To je ale v pořádku,“ namítl. „Spíš je chyba, když je něco pro všechny včetně těch, kdo toho zneužijí. Doktor Mengele byl řádně studovaný lékař. Nebo si vezmi fyziky, kteří dávali dohromady atomové zbraně.“

„Někteří to určitě dělali z obavy, aby na to druhá strana nepřišla dřív.“

„Možná!“ připustil. „Přiznal bych to Američanům, ale jen do porážky Hitlera. Jenže oni na tom fachali jako mravenci i když tenhle důvod pominul a vývoj atomových hlavic vedli jen proto, aby jejich strana byla ta silnější.“

„Pak už to proto dělali všichni!“

„Všichni?“ zamračil se na mě. „I ti, komu atomové bomby nehrozily? Dalo by se to pochopit u Indie a Pákistánu, tam to bylo vzdáleně podobné, ale řekni mi, kdo do toho honil

Francouze, Angličany nebo Izraelce? Zvlášť když se už Izrael dal slyšet s hrozbami, že to použije!“

„Izraelci jsou obklopení Araby!“

„Proč potom vyhrožovali Evropě, která je neohrožuje? Ba ne, mami, některé možnosti nesmí být pro každého, ale jen pro ty, kdo je nezneužijí!“

„Možnosti Virtuálů se přece dají odebrat těm, kdo je zneužije.“

„Něco jako se stalo s Jindrou? To máme v Kodexu. Kdo se zpronevěří, přijde natrvalo o naše možnosti a kdyby mohl dál škodit, skončí v izolaci.“

„Dobře, ale co s ním bude dál? V každém případě tím získáme nepřítele na zbytek jeho života.“

„Ano, vím to,“ souhlasil. „Myslím si, že právě Jindřicha bychom už mohli pustit na svobodu. U každého, kdo selže, jsou dvě možnosti. Buď nám bude dál škodit, pak ho musíme izolovat. Nebo škodit nebude a bude volný.“

„To je snad jasné každému,“ pohodila jsem hlavou. „Jediný problém je, jak poznat, kdo je a kdo už není nebezpečný.“

„To je hlavně otázka prostředí,“ nadhodil. „Když ho dostaneme z vlivu voldemortů, sám už tak nebezpečný nebude.“

„Myslíš, že sám proti nám nic nepodnikne? Bylo by krásné, kdyby to tak bylo, ale takový optimismus by nám mohl přinést nevítané problémy.“

„Máme ještě jiné možnosti, mami,“ řekl Vojtíšek trochu tišším hlasem.

„Které?“ zachytila jsem se toho.

„Jsi moje máma a nakonec, nepřestali jsme být přátelé,“ povzdychl si. „Asi bude lepší, když ti to řeknu. Ale nejprve chci od tebe ujištění, že to, co se teď dozvíš, nepovíš živé duši!“

„Živé duši?“ zarazila jsem se. „To je to tak tajné?“

„Považuji to za své největší tajemství,“ ujistil mě tak vážně, až jsem se otřásla. Zvykla jsem si, že se mé mimino chová nezvykle dospěle. Ale tohle bylo – alespoň podle tónu jeho hlasu – opravdu mimořádné.

„Živé duši... tedy ani Učiteli Nakamotovi?“

„Když nikomu – pak ani Učiteli!“ přikývl.

A sakra! – napadlo mě. To už nebude legrace! Vojtěch Učitele vždycky respektoval a měl ho zřejmě svým způsobem rád i jako člověka, nehledě na to, že mu vděčil za všechno. Aby něco tajil i před ním?

„Mami,“ pokračoval stejně vážně Vojtíšek. „Vím, že přísahy už nejsou, co kdysi bývaly, ale – přísahej, že to nikomu neřekneš! Ani Učiteli!“

„Vážně mě děsíš!“ zvážněla jsem. „Co když takovou přísahu odmítnu?“

„Pak se nic nedozvíš,“ usmál se, ale v tom úsměvu bylo víc smutku než šibalství, takže jsem zkameněla úplně. Tohle opravdu smrdělo průšvihem.

„A nebude to proti Kodexu?“ napadlo mě.

„Naopak!“ ujistil mě. „Čím je která záležitost nebezpečnější a vážnější, tím méně lidí – i Virtuálů – o ní má vědět. Tak je to přece i podle Kodexu.“

„Ano, ale ti, koho se týkají, by měli o tom něco vědět!“

„Pak se to týká jen mě,“ pokrčil ramínky.

„To snad ne!“ vyhrkla jsem. „Žádná tajemství se netýkají jen tebe, to přece víš! Všechno, co se týká tebe, se týká nás všech!“

„To ti snadno vyvrátím, mami,“ řekl klidně. „Připustíš, že jsem největší síla mezi Virtuály, ačkoliv jsem pořád ještě mimino?“

„To připustím. Jsi nejsilnější mimino, jaké kdy tahle země nosila.“

„A co myslíš, měli by na mém vyřazení voldemorti velký zájem?“

„Určitě – kdyby o tobě věděli. Jenže o tobě nevědí! Navíc si myslím, že – ačkoliv to zní strašně – nic nesvedou, ani kdyby tě zabili.“

„To bych jim ani neradil,“ řeklo dítě až nedětsky temně. „Máš pravdu, nejsem jen mimino, pořád mě velká část zůstává v síti. Jenže to bezmocné dětské tělíčko má na mě úžasný vliv. Předtím mi dalo velkou námahu chovat se jako člověk, ale od té doby, co jsem zase dítětem, je to pro mě snadnější. Má to jen jednu chybu. Odvykám si pořád se krotit rozumem a kdyby mě zabili podruhé, nejsem si jistý, jestli bych se ještě dokázal ovládat. Zabitím mého lidského ***Já*** by nejspíš dosáhli jen jednoho – přestal bych se chovat lidsky. Oni to ale nevědí, jenže... nejsou hloupí a z velké části už pochopili, co proti nim stojí.“

„Myslíš, že nás Virtuály prohlédli?“

„Jistě,“ přikývl vážně. „Zatím si všimli jen lidské části Virtuálů, kterou svět nazývá ***Freedom for World*** – tedy vás lidi. Ještě netuší, že proti nim stojí celá Síť. Nejen ta internetová, kterou mají zdánlivě pod kontrolou, ale i pelenitová, kterou si domýšlejí jen z toho, že se jim část špehování vymkla z rukou. Nerozpakovali by se ji ale okamžitě vyřadit, kdyby věděli jak.“

„Ano – kdyby věděli jak!“ namítla jsem chabě. „To snad ani nejde.“

„Šlo by to, ale za cenu velké katastrofy pro lidstvo. Museli by na celém světě aspoň na deset dní vyřadit elektrické rozvodné sítě. Následoval by kolaps civilizace, který by nepřežilo mnoho lidí, zejména v nejrozvinutějších oblastech, ale oni by to udělali, moc nad lidmi má pro ně větší cenu.“

„Pak by ti ale zůstala tvá skrytá centra, ne?“

„Za předpokladu, že je nenajdou. Víš o nich nejen ty a Učitel, ale i pár dalších lidí. Naštěstí nikdo nezná polohu všech, protože na každé by stačila jedna dobře umístěná protibunkrová atomová hlavice.“

„Nevěříš nám?“

„Jste jen lidi a můžete se dostat do spárů voldemortům.“

„Umíme si přece vypnout mozek,“ připomněla jsem mu. „Kdybychom zjistili, že hrozí něco takového... Taky by se mohli zmocnit tebe...“

„Já už jsem si jednou mozek vypnul a na rozdíl od vás bych s tím váhal kratší dobu,“ řekl tvrdě.

„Máš pravdu,“ přikývla jsem. „Váhali bychom déle. Ale vrátila bych se k tomu tajemství, které jsi mi chtěl sdělit. Co kdyby sis ho nechal pro sebe? Vždyť o ně ani nestojím. K čemu by mi bylo vědět, kde máš své podzemní záložní bunkry?“

„O těch ti neřeknu a víš už proč,“ zavrtěl hlavou. „Moje tajemství je... jiné. Netýká se mých podzemních bunkrů, ale... je přece jen jemnější.“

„A má to vůbec nějaký význam?“ pochybovala jsem.

„Větší než tušíš!“ ujistil mě. „Víš, zajímalo tě přece, jak se dá poznat, jestli nám někdo bude či nebude nebezpečný.“

„Vymyslel jsi nějaké speciální psychotesty, že?“ hádala jsem.

„Taky,“ řekl. „Ale mám něco lepšího. Když se položí chitkonový čip na čelo nebo se tam pod kůži implantuje, získá člověk vládu nad počítači. Když ale člověku přiložíš nebo implantuješ dva takové čipy na hlavu do spánkové oblasti, funguje to obráceně.“

„Myslíš – že by se tím dal člověk ovládat na dálku?“ zarazila jsem se.

„Ovládat ne – jen číst on-line jeho myšlenky,“ opravil mě.

Hrklo ve mně ještě víc.

„Proboha! Snad jsi to už na někom nezkoušel?“

„Zkoušel,“ přiznal trochu neochotně. „Na Jindrovi. Vím, že o sobě dlouho přemýšlel a lituje toho, co vyvedl. Proto si myslím, že by mohl být volný.“

Trochu se se mnou zatočil celý svět.

„Poslyš... snad bys nechtěl lidi čipovat...?“ řekla jsem po chvilce. „To by bylo setsakra nebezpečné! To by mohl být také konec lidstva!“

„To nepopírám,“ přikývl vážně. „Je to děsně nebezpečné a tisíckrát by to bylo nebezpečnější, kdyby tu možnost měli voldemorti. Mám ji ale jen já a postarám se, aby se nikdy nedostala do nepovolaných rukou. Mohl by to být konec lidstva, ale budu se snažit, aby nebyl. Ale pamatuj – slíbila jsi mi, že to nikomu neřekneš!“

„Snaž se tedy!“ vydechla jsem.

*****

Účet pro každého

Měli jsme tedy na krku Čechy sami. Sice nám chyběla pomoc Továrny, zato jsme měli po Čechách nenápadně roztroušené ***šintei,*** které se tak dobře osvědčily v ostatních světadílech. Na druhou stranu proti nám stála jednotná většina Českého Parlamentu, odhodlaná přehlasovat všechno co navrhneme.

„To je přece poměrně snadné, mami!“ navrhl mi Vojtíšek, když pozoroval mé váhání na schůzce vedení Strany Nadace Katuška. Jako Tomáš nic neříkal, ale doma ve Francii na mě promluvil z dětské postýlky Vojtíšek – ještě že nás přitom nikdo nemohl pozorovat.

„Říkáš – snadné?“ opáčila jsem pochybovačně.

„Snadné!“ trval na svém. „Prostě koupíte jednu menší banku a ta si pak formálně objedná u ***Nadace šintei*** zajišťování peněžních transakcí. Nadace to zajistí levněji než telefonování a protože to nepůjde přes internet, bude to naprosto bezpečné. Podmínkou bude, aby to oficiálně podpořila aspoň jedna skutečná banka.“

„Myslíš, že s námi bankéři půjdou? Vždyť proti nim vedeme válku!“

„Tu vedeme proti voldemortům, ne proti zaměstnancům bank,“ ujistil mě. „Dokážu způsobit, aby se některá menší česká banka dostala do nesnází, aby bylo pro voldemorty přijatelnější ji prodat. Nemusíme ji přece využívat k okrádání lidí! ***Nadace šintei*** je nezisková, ale telefonní hovory za korunu jí úplně stačí, abychom ji nemuseli dotovat.“

„Nebylo by lepší udělat to s nějakou nečeskou bankou?“ rýpla jsem si.

„V Čechách není žádná banka česká,“ odrazil moji poznámku. „Je snad úplně jedno, kterou si vybereme, všechny patří zahraničním voldemortům, ačkoliv se některé pořád ještě tváří jako české. Ale musím to udělat tak, aby voldemorti neměli do poslední chvíle podezření. Nejlépe bude, když pošle ***Nadace šintei*** všem bankám nabídku na bankovní využití ***šintei,*** aby později nemohly protestovat. Není problém položit žraločím institucím podmínky, jaké pro ně budou nepřijatelné.“

„Dobře, zkus to,“ svolila jsem.

Nadace šintei tedy obeslala banky nabídkou využití ***šintei*** k bankovním operacím s podmínkou, že poplatek za jednu transakci bude jedna koruna.

Na to jí zdvořile odpověděla jediná banka – samozřejmě zamítavě. Ostatním se nezdál tento návrh za hodný odpovědi.

A Vojtěch se zaměřil na svůj plán...

Koupit banku ovšem není žádná legrace ani v Čechách. Způsobit krach je naopak snadné – banky v Čechách nejsou žádní giganti – zejména ne pro Vojtěcha, schopného v krátké době zmobilizovat a soustředit miliardy dolarů. Horší je, kdo bude nastrčeným bílým koněm, který tu závěrečnou transakci provede. Na to ani dědictví po chudé americké stařence nepostačí.

Naštěstí to nebyl můj úkol. Chopil se toho Vojtěch a pak jsme se nestačili divit, jak rychle to proběhlo. Najednou jsem měla za úkol zorganizovat naši novou kampaň: ***Účet pro každého*** – a jela jsem v tom jako všichni.

Strana Nadace Katuška uveřejnila na stránkách Katuščiných Novin návod pro všechny uživatele ***šintei,*** což byli v Čechách prakticky všichni voliči.

Návod se dal také zobrazit na každém ***šintei*** – byl tam od začátku, jen o něm dosud nikdo kromě Virtuálů nevěděl.

*****

Každý uživatel **šintei** v Čechách má k použití bezplatný účet v bance **Svornost,** přístupný pomocí osobního **šintei**. Pro zjednodušení formalit je účet otevřen všem, ale kdo si jeho využívání nepřeje, nemusí tuto možnost využít. Osobní data potřebná k vedení účtu jsou shodná s volebními, takže žádná další data není nutné uvádět.

Za vedení účtu se neplatí, ať je využívaný nebo prázdný.

Z uložených peněz ani z případných dluhů se neúčtují úroky, jediným poplatkem je poplatek za transakce nad deset korun ve výši jedné koruny. Převody peněz mezi ostatními bankami jsou zpoplatněny jednou korunou plus poplatky účtované druhou bankou. O ceníku poplatků se proto raději informujte u banky, se kterou chcete převod provést.

Banka Svornost má omezení pro půjčky – každý klient smí mít zásadně jen jednu a do úplného splacení mu nebude poskytnuta další. Výjimkou jsou hypoteční půjčky, které se počítají zvlášť. Maximální výše půjčky se určí od předchozího průběhu účtu – stálým uživatelům se může půjčovat více než nestálým. ***Šintei*** *svému uživateli na požádání spočítá maximální výši půjčky, kterou mu může poskytnout.*

Každý podnik může mít svůj bezplatný účet, podobně jako jednotlivci. Podnikové účty nejsou zřizovány automaticky, ale na vyžádání. Při zřízení účtu může podnik požádat ***Nadaci šintei*** *o platební terminály, umožňující vedení transakcí. Platební terminály se prodávají hotově nebo po splátkách, které se chápou jako běžné transakce.*

Navýšení ceny při splátkách je tedy v korunách rovné počtu splátek.

Nadace šintei ani banka Svornost nedisponují žádnými bankomaty a její pobočky zásadně ve svých trezorech hotovost neskladují. Hotovostní platby, a to i v cizí měně, by měly být zcela výjimečné, proto se realizují pouze v úředních hodinách na pobočkách banky. Výplaty v hotovosti musí být objednané týden předem.

Platby pomocí ***šintei*** *mohou být přímé a nepřímé. Při přímé platbě musí být* ***šintei*** *obou stran v kontaktu, pak si* ***šintei*** *veškeré formality vyřídí mezi sebou. Nepřímé platby může uskutečnit strana plátce se znalostí čísla účtu příjemce.* ***Šintei*** *v tomto případě ověří existenci účtu příjemce, zobrazí jeho identifikaci (jméno osoby nebo název podniku) a dá možnost uskutečnit platbu. V obou případech musí mít plátce* ***šintei*** *na ruce (u podniků musí být terminál v ruce pověřené osoby) a potvrdit platbu sejmutím identifikace oka, stejně jako u volební aplikace. O transakci jsou okamžitě informovány obě strany, u nepřímých plateb se dá k transakci připojit poznámka.*

Do ***šintei*** *se dají uložit i stálé platby. Ověření se pak provádí pouze při zadávání platby a při změnách. Opakované platby se uskuteční k zadanému času automaticky bez dalšího ověřování. Postup při zadávání i při změnách stálých plateb, stejně jako postupy při zadání inkasa určovaného příjemcem, půjčky i jiné možnosti najdete v příručce v každém* ***šintei****.*

Nadace šintei je připravena poskytnout vám i další služby dle seznamu, který si můžete snadno sami vyvolat.

*****

Účet pro každého byl pro ostatní banky neočekávanou ofenzívou. Aby je někdo takhle podrazil, to přesahovalo všechny meze! Jenže lidé reagovali přesně tak, jak se dalo očekávat. Část stála věrně – anebo z pohodlnosti – za svými bankami, ale drtivá většina lidí to pochopila jako skvělou příležitost zbavit se konečně diktátu bankovních poplatků. Někteří ještě váhali, protože věděli, že banka Svornost měla před přejmenováním nebetyčné problémy a mohli by se obávat, že o peníze přijdou, ale banka byla již předtím povinně pojištěná, dřívější klienti o úspory nepřišli, proč to tedy nezkusit?

Opatrnější sice ponechali své peníze v dosavadních bankách, kde jim přece jen nabíhaly drobnější úroky, byť znehodnocené bankovními poplatky, ale začali na novém účtu aspoň experimentovat. Brzy zjistili, že je nový účet výhodný ve všech směrech a postupně sem převedli větší část peněz. Také obchodníci si povšimli, že je Svornost nedře z kůže jako ostatní banky. Stačilo srovnat nehorázné poplatky za platbu kartou u jiné banky s korunou u banky Svornost. Navíc byly platby u banky Svornost rychlejší. Prakticky v okamžiku, kdy zákazník potvrdil platbu přiložením objektivu fotoaparátu k oku, se částka objevila na účtu příjemce. Rozdíl v rychlosti byl nejvíc patrný v zapadlých místech, kde se dříve dlouho čekalo na potvrzení platby. Pro obchodníky se platby pomocí ***šintei*** staly lukrativnější než hotovostní.

Bankám nepomohlo ani zvednout ceny transakcí s bankou Svornost, až se převod peněz nelišil od decimování. Nešlo to převodem? Stačilo, aby si občan prostě vyzvedl peníze a vložil je na nejbližší pobočce. Zaplatil sice za vyzvednutí hotovosti, ale vložení peněz bylo už jen za korunu. Přechodový stav navíc netrval dlouho – i podniky přišly na výhodu plateb pomocí ***šintei***, pořídily si terminály a zaměstnance začaly vyplácet touto cestou.

Kritické období přechodů trvalo dva měsíce. Poté zůstaly u původních bank jen zlomky klientů, většina se tiše přesunula pod ***šintei***. Staré banky se jedna po druhé hroutily. Ty, které měly v Čechách jen své menší pobočky, vyváděly urychleně všechny prostředky do zahraničí a v českých pobočkách vyhlašovaly bankrot.

Posledním prostředkem bylo obvinění banky Svornost z dumpingových poplatků u Úřadu na ochranu hospodářské soutěže, podané společně pěti největšími bankami, které v Čechách zůstávaly jako poslední výspy.

Nadaci šintei a banku Svornost zastupoval v tomto sporu advokát pan Karel Mareček, kterého doprovázel japonský advokát pan Jamanami Kacuie. Jen málo lidí ale vědělo co já – oba advokáti důstojného vzhledu byli roboti, ten český patřil Vojtěchovi, kdežto japonský patřil pravému Jamanami Kacuie, který ovšem neopustil areál továrny Koujou.

Oba naši advokáti předložili Úřadu dokumentaci, ze které vyplývalo:

1. Počet transakcí dosáhl za první dva měsíce sto dvaceti milionů, takže na každého z pěti milionů klientů připadlo průměrně dvacet čtyři transakcí. To je za dva měsíce přiměřené číslo, počítáme ale s jeho zvýšením, až si lidé zvyknou platit pomocí ***šintei*** i to, co dnes platí hotově.

2. Každá transakce představuje příjem jedné koruny české, což je na banku skutečně minimum.

3. Banka má centrální sídlo a dvanáct poboček v krajských městech. Na údržbu budov, elektrický proud a topení připadá přibližně osmdesát milionů.

4. V centrále je zaměstnáno dvanáct pracovnic, tři muži ochranky a pět lidí včetně ředitele na sekretariátu. Pobočky zaměstnávají po pěti lidech. To vcelku dělá osmdesát lidí. Pro rozvoz peněz zaměstnáváme dvacet lidí. Platy jsou prozatím na jednotné výši pětačtyřiceti tisíc korun na osobu a měsíc, jen ředitelé poboček mají plat šedesát tisíc. Na platech vydává banka necelých pět milionů měsíčně, za dva měsíce to činí zhruba deset milionů.

5. Zbytek tvoří amortizace budov a zejména unikátního počítačového vybavení, povinné pojištění vkladů a ostatní náklady.

6. Z toho vyplývá, že banka Svornost hospodaří se zlomkem příjmů jiných bank, ale její hospodaření je pořád ještě ziskové. Banka nevyplácí přehnané platy personálu ani vrcholnému managementu a nemůže si dovolit masívní reklamu. Výjimkou byl pokus zadat

reklamní šot do komerčních televizí, který ale ztroskotal na jejich neúměrných požadavcích – požadovaly pětinásobek toho, co po jiných inzerentech, což management Svornosti vyhodnotil jako nehoráznost. Později ale začali reklamu rozšiřovat spokojení klienti, takže banka již není na komerční reklamě závislá.

„Čemu se tedy dá říkat dumping?“ zakončil naši obhajobu Vojtěch ústy pana Karla Marečka. „Že neplatíme nemravné platy vrcholovým manažerům a nevyvážíme z Čech měsíčně miliardy zisku? Rozhodli jsme se pro způsob hospodaření výhodnější pro naše klienty. Převzali jsme banku v rozkladu a během dvou měsíců ji převedli do zisku – sice mírného, ale zisku.“

„Propustili jste ale všechny zaměstnance!“

„Všechny ne,“ usmál se pan Mareček. „Ponechali jsme si přepážkové pracovnice a ochranku, ti za krach banky zcela jistě nemohli. Navíc jsme jim přidali na platech. Nikdo nám ale nemůže vyčítat, že jsme propustili všechny vrcholové manažery, kteří zavinili krach původní banky. Dosadili jsme si sem manažery, kteří nekradou a netunelují – a banka se zvedla z popela.“

„Ale využíváte zcela zdarma služeb ***Nadace šintei*** a to je nepřípustné!“

„Ale to je omyl!“ prohlásil pan Mareček s úsměvem. „Je tomu přesně naopak, nezisková Nadace využívá na základě dohody služeb banky. Dává jí k dispozici svůj hardware ***šintei***, ale transakce provádí banka. Výsledkem je jak spokojený klient banky Svornost, tak spokojená ***Nadace šintei***.“

„Výsledkem je ale váš monopol!“

„Tak to přece není!“ opáčil pan Mareček. „***Nadace šintei*** má špičkový hardware, ale je nezisková a žije z telefonních poplatků, mimochodem dost nízkých. Aby si udržela klienty, uzavřela s bankou dohodu o poskytování bankovních služeb. Má podmínku, že všechny účty spravované ***šintei*** musí být bezplatné a jedinou platbou bude korunový poplatek za transakci. Banka Svornost tyto služby poskytuje, to je všechno. Ostatní banky stejnou nabídku Nadace odmítly, ale nic jim nebrání vrátit se a uzavřít s ní stejnou smlouvu – ovšem za stejných podmínek.“

„Ty podmínky jsou přece likvidační!“

„Nezdá se nám, že by banku Svornost zlikvidovaly,“ podotkl jemně pan Mareček. „Dokonce se zdá, že bude mít od počátku slušný zisk – na banku, která má jen kolem stovky zaměstnanců!“

„Banky žijí z úroků – ale vy poskytujete půjčky bez úroku! To je přece nekalá konkurence!“

„Ano, ale poskytujeme každému jen jednu půjčku a dokud ji nesplatí, víc jich od nás nedostane. Tohle omezení jiné banky nemají.“

„Ale nikdo si od nich nepůjčuje, když může mít totéž od vás zadarmo!“

„Úplně zdarma to není,“ namítl pan Mareček. „Každá splátka znamená novou transakci – a jako vždy, za korunu.“

„To se přece s běžným úrokem nedá srovnávat!“

„Není to spíše chyba bank?“ opáčil už pobaveně pan Mareček. „Banky přece mohou žít buď z úroků, nebo z poplatků. My jsme si vybrali poplatky, proto můžeme mít nulové úroky. Ale banky si zvykly ždímat z lidí poplatky i úroky – a to je trochu moc, nemyslíte?“

„Ale dělají to tak všechny!“

„Zdaleka ne!“ vrtěl hlavou pan Mareček. „Některé banky si neúčtují poplatky a žijí jen z úroků. Svornost se naopak zaměřila na poplatky, což jí dovolilo zrušit úroky. Jak je ale vidět, obojí strategie je možná.“

„Ale ostatní banky si zvykly na určitý standard, těžko po nich můžete chtít, aby ustoupily!“

„My po nikom nic nechceme. Zvykli jsme si, že to jde bez úroků i bez vydřidušských poplatků, ale nikomu to nevnucujeme!“

„Ostatní banky vás ale žalují za dumpingové ceny služeb!“

„Což jsme si snad právě vyjasnili, že není pravda,“ ohradil se advokát Mareček. „Z účetní bilance vyplývá, že vybírané poplatky postačí nejen na krytí provozních nákladů, ale i na mírný zisk – pár mizerných milionů ročně, ale zisk tu je a daně z toho poctivě zaplatíme. Dumping to ale podle definice není. Nařizovat nám nic nemůžete, tak jako jste nedávno nemohli nařizovat ostatním bankám, aby nemravně vysoké poplatky zlevnily. Tvrdili jste, že je může donutit zlevnit jen konkurence – a co jiného děláme?“

„Nezapočítali jste tam amortizaci hardwaru!“ chytal se zástupce Úřadu posledního stébla.

„Započítali,“ odporoval pan Mareček. „Uvědomte si, hardware banky Svornost je skromný – jeden počítačový server v každé pobočce, to si dovolí kdejaký velkoobchod.“

„A co ty miliony náramkových přístrojů?“

„Myslíte ***šintei***? Ty přece patří ***Nadaci šintei***, která z nich posílá bance zabezpečená data. Banka plní svou stranu smlouvy – poskytovat uživatelům ***šintei*** bankovní služby, což zpětně posiluje postavení Nadace. Nadace bance Svornost předává data a spokojenost je na obou stranách.“

„Nadace má být nezisková! Jak s ní může spolupracovat banka, která má být výdělečná?“

„Jak vidíte, snadno. Právě protože je nezisková, může využít vedlejších funkcí svého hardwaru. Mimochodem, už vám někdo sdělil, že ***šintei*** jsou aspoň o třídu nebo o dvě nad současnou světovou úrovní výpočetní techniky a že v těch hodinkách je větší výpočetní síla než v deseti velkých serverech od jiných firem?“

„To je příliš nadsazené tvrzení, než aby to mohla být pravda!“

„Nadsazené? Kdybyste se trochu zabýval jejich možnostmi, třeba podle návodů z časopisu ***Svět šintei***, možná byste zjistil, že ani nadsazené není.“

„Dobrá, ale to není předmětem jednání!“

„Není, ale má k němu vztah,“ nedal se odbýt pan Mareček. „Kdybyste připustil, že některé prostředky, o třídu lepší než dosavadní, mohou mít vliv na efektivitu a tím na konkurenceschopnost, nenapadlo by vás označovat to za dumping. Je to jako když formanské koně kdysi nedokázaly konkurovat železnici a později automobilům. Dokonalejší hardware nám umožnil snížit nároky i na pracovní síly – banka má jen pár pracovnic na přepážkách a i ty tam jsou jen ze setrvačnosti. Až si lidé zvyknou na elektronické platby, až přestanou platit papírovými penězi a nebudou je ani potřebovat – a snad i vy musíte vidět, že to k tomu spěje – banka úplně zruší přepážky, spolu s nimi i pobočky a v celé bance bude jen pět zaměstnanců – ředitel, sekretářka, technik na údržbu, pracovník ostrahy a uklízečka. Ostatní zajistí počítače. Banky jsou nejžhavějším kandidátem na úplnou elektronizaci, což se – naštěstí pro lidstvo – nedá říci o jiných oborech, které přetrvají postaru.“

„Ale to úplně naruší hospodářskou soutěž!“

„Pokud vím, nedávno rozeslala ***Nadace šintei*** všem bankám nabídku svých služeb. Kdyby tyto banky včas pochopily, co ***šintei*** představují, mohly se přidat. Možná to některé ještě stihnou. Ale pokud ne – jejich smůla. Svornost začínala jako nejmenší banka před krachem. Neměla reklamu, co do zisku je v Čechách nejslabší, ale na počty klientů

a transakcí nejsilnější. O tom ale rozhodla známá neviditelná ruka trhu. Zkostnatělí dinosauři prostě nezvládli evoluci proti hbitějším myškám. Není to poprvé ani naposledy.“

„A co když vám přesto dáme pokutu za dumping?“

„Jak jsme si právě vysvětlili, můžete to udělat, ale byla by to právní zvůle, neboť to nemáte podložené. Pak se ale připravte zaplatit nám náhradu škod, až to podáme k Ústavnímu soudu a případně do Štrasburku. Byl by v tom rohatý, abyste nám nezaplatili škody – a výjimečně i s úroky!“

„Jenže než se to rozhodne, zkrachujete!“

„Můžete si to myslet, ale pak se nedivte!“

„Na vyhrožování nemáte, uvědomte si to! Na naší straně je zákon!“

„Nevyhrožujeme, to děláte vy. Jen vám vysvětlujeme, že to obvinění stojí na vodě. Což jsme udělali. Teď je řada na vás, jak se s tím vyrovnáte.“

„To se ještě uvidí!“

*****

Vyhrůžky Úřadu jsme museli vzít vážně, ale nezdálo se, že narazíme na pevné odhodlání k nějaké akci. Bylo nám ale jasné, že nějakou akci očekávat musíme. Byl by zázrak, aby se voldemorti vzdali bez boje. Něco jiného byly země rozvrácené válkou, ale už Texas málem skončil masakrem. Voldemorti tam ale tvrdě narazili na vojensky rovnocenného protivníka, což byl pro ně doslova ochromující šok. Čechy jsou ale Evropa, nedal se tu očekávat zásah vojenský, nicméně moc byla pořád v rukou voldemortů.

„V Čechách se něco chystá,“ varoval mě Vojtíšek. „Ministerstvo vnitra má přísný zákaz používání počítačů na důvěrných poradách, nedávno doplněný o přísný zákaz nošení ***šintei.*** Zdá se, že konečně zjistili, odkud vítr fouká!“

„Dokážeš snad pracovat i na zdánlivě vypnutých počítačích, ne?“

„Dokážu,“ přikývl. „Jenže v upřesnění rozkazu stojí, že je musí poctivě odpínat od zásuvek a v konferenčních místnostech se nesmí vyskytovat ani vypnuté notebooky. Za těchto podmínek je skutečně sledovat nemohu.“

„A co použít vaspidy?“

„Použití vaspid je dnes přespříliš riskantní. Nedávno nabídla firma IBM našemu ministerstvu vnitra k odhalování odposlechů detektory elektroniky. Fungují opravdu skvěle, zachytí i vypnutá naslouchátka pro nedoslýchavé. Vaspidy dokáží odhalit a zaměřit na půl kilometru.“

„Jak to?“

„Pracují na principu rezonance a podle firmy IBM odhalí i jednotlivé tranzistory, dokonce ani nemusí být nikam připojené. Nejhorší na tom je, že procesorům firmy IBM, které tam zřejmě mají, chybí pelenitový modul, jsou tedy pro nás nepřístupné.“

„Zase ta firma IBM!“ vzdychla jsem si.

„Ano,“ přikývl vážně. „Bohužel do jejich počítačů nevidíme.“

„Zkoušel jsi to?“ zeptala jsem se ho, ačkoliv jsem mohla předem tušit, že je to zbytečná otázka – tohle ho jistě napadlo také.

„Zkoušel,“ přikývl. „Ale nejsou tam hlupáci, došlo jim, že na internetu je něco pro jejich plány nebezpečného. Od té doby používají zásadně vlastní sítě důsledně oddělené od internetu. Díky vlastním procesorům jsou i bez pelenitu a nikdo neví, co ve svých laboratořích zkoušejí. Dokonce se nedá vyloučit, že už mají dalšího Johna Smitha.“

„Nemohl by tě znovu napadnout?“ došlo mi s obavami.

„Nevím. V prvním případě na mě narazili, ale poučili se a od té doby se internetu zásadně vyhýbají.“

„Doufám, že je aspoň nepouštíš ze zřetele!“

„Nepouštím,“ přikývl. „Ale není to snadné. Vaspidy už nemohu použít, podnikli dokonce několik pokusů o jejich odchycení a nastražili na ně pasti – ty jsem naštěstí dokázal včas odhalit. Je to takový tichý souboj špionážních prostředků, ale uznávám, mají v něm mírně navrch. Dnes bych se neodvážil poslat do jejich teritoria krysy ani mravence – to je totiž menší druh vaspid.“

„Aby na tebe nakonec neuspořádali hon po celých Spojených státech!“

„To naštěstí nejde, Spojené státy jsou tak prošpikované elektronikou, že se tam ztratí ledacos. Což neplatí o pečlivě vyčištěných oblastech, jakými jsou areály firmy IBM.“

„Platí to i v budově IBM v Praze?“

„Samozřejmě. S tou si dali obzvlášť důkladnou práci.“

„A poslyš – nemohli by dodat nepelenitové procesory i našim hochům na ministerstvu vnitra?“

„Mohli – ale neudělají to,“ usmál se. „Nepelenitové procesory považují za svou tajnou zbraň – a nejsou daleko od pravdy, nedokázal jsem je dosud rozkrýt, ačkoliv o nich vím. Ale aby je věnovali našim hochům? Základní pravidlo špionáže přece zní: ***Nikde ve světě neexistují spřátelené špionážní služby!*** A to tihle hoši dobře znají!“

„Ale dodali našim hochům detektory!“

„Ano – ale s personálem, který je obsluhuje a nedopustí, aby na ně sáhl někdo jiný. Na požádání prohledají budovu, ale přístroje nedají z rukou.“

„Takže si po našem ministerstvu vnitra klidně chodí Američané?“

„Jako doma, Katuško, jako doma!“ vzdychl si. „Stejně si tam dříve chodili ruští poradci. Doba se změnila, ale poradci se jen vyměnili.“

„A naši ministři vnitra o nich vědí?“

„Nejspíš ano,“ přikývl. „Naše vojenské, policejní i špionážní útvary se jim podřizují, jako bychom byli jejich vazalové.“

„Možná jsme,“ podotkla jsem. „To ale uvidíme, až se nám podaří získat většinu v Parlamentu.“

„Pokud to bude tak jednoduché,“ vzdychl si.

„Co s tím ale chceš dělat?“

„Všechno co se dá,“ odvětil. „U nás sleduji ministerstvo vnitra, ve světě firmu IBM – ovšem jen z dálky, nemám zájem, aby si mě všimli. Stačí mi, že už něco tuší.“

„Zajímalo by mě, o čem tak tajně jednají?“

„Mě taky. Ale necháme se překvapit. Nic jiného nám nezbývá.“

„Doufám, že to překvapení nebude moc nepříjemné.“

„To jsme tedy dva...“ usmál se.

*****

Česká metoda

Poručík Mauric Laroche se naštěstí zachoval podle mého předpokladu. Krátce poté, co podivně zkolaboval ve službě, odešel ze zdravotních důvodů do civilu a neodvážil se o tom ani muknout. Udělal tím to nejlepší co mohl.

Ale ani já jsem se nějakou dobu neodvážila vystrčit nos z poměrného bezpečí naší usedlosti. Nákupy v Quinsonu obstarával Marcel, já jsem se jen starala o naše drobečky. Vojtíšek opatrně capkal na dosud nejistých nožičkách, Katuška se začínala usilovně plazit a jejím největším úspěchem bylo, že se už sama obracela z bříška na zádíčka a naopak. Katušku jsem denně přebalovala, zatímco Vojtíšek si už chodil na nočníček bez cizí pomoci.

Vrhla jsem se na další činnost, začala jsem studium medicíny. Marcela to samozřejmě potěšilo, ale i mně se to při péči o dvě mimina hodilo. Tím se mi podařilo ve Francii účelně zaplnit volný čas, kterého jsem měla poměrně dost – což platí pouze pro Virtuálku, normální matky jsou na tom zaručeně mnohem hůř.

Samozřejmě nepřipadalo v úvahu studium na normální vysoké škole ve Francii, ale Virtuálové měli dobré zkušenosti se školami v Austrálii. Dalo se tam studovat na dálku, ale jejich přísné zkoušky ve světě uznávali. Medicína ovšem vyžaduje znalosti prokazatelné nejen slovně, ale i prakticky, takže mě čekala řada cest do Austrálie na povinná praktická cvičení. Začátek studia by ale měl být znalostní, kde bych si vystačila s Virtuální Školou.

Měla jsem tedy co dělat. Studia ve Virtuální Škole mě mohla zaměstnat víc než cokoliv jiného. Studium se naštěstí nevylučovalo s multiplexováním. Mohla jsem je odsunout do pozadí – věnovala jsem mu všechno, co mi zbylo ze zrychleného času po odečtení multiplexu mezi Francií a Prahou. Mým nejdůležitějším úkolem byla starost o naše neobvykle odlišná dvojčátka, ale část své pozornosti jsem uplatnila i v Čechách. Obvykle mi ale pro studium zbývalo až osmdesát procent, víc než tomu věnují studenti ne-Virtuálové.

Což neznamenalo, že se do studia uvrtám a nebudu dělat nic jiného.

V Praze jsem řídila hned dvě robotky, Kateřinu a Lili. A zdálo se mi, že se právě tam schyluje k velice důležitým událostem.

Důležitým, ale – ne dobrým.

*****

Marcel odjel do nemocnice a já jsem si multiplexovala mezi mícháním kašičky pro dvojčata, zasedáním Strany Nadace Katuška a studiem anatomie, když mě Vojtíšek rázně vyburcoval.

„Mami – napoj se na mě!“ požádal mě rychle. „Ne, tady ne, ve Francii se nic neděje. V Praze! Sleduj mě, navedu tě tam!“

Během zlomku vteřiny jsem sdílela označený procesor, podle všeho patřící robotovi. Nemusela jsem ho řídit, ani to nešlo, všechno bylo ***busy,*** jen jsem mohla sdílet čidla.

Robota kamsi vedla eskorta z policejních těžkooděnců. Chvíli trvalo, než jsem se stačila zeptat, co se děje.

„Policie přepadla banku Svornost,“ informoval mě Vojtěch. „Současně vpadli do všech poboček i do centrály – robot, kterého se mnou právě sdílíš, je generální ředitel banky.“

„Generální ředitel je robot?“

„A proč ne?“ odtušil Vojtěch. „Kdyby jen on! Čím méně je tu skutečných lidí, tím méně budou mít rukojmí.“

„Ale proč...?“

„Proč ten vpád? To ještě nevím," odvětil. „Víš co? Co jsi potřebovala vidět, už víš. Vrať se ke mně na zasedání Strany, uděláme z toho mimořádný bod programu. Nech mě, ať to oznámím, až bude vhodná chvíle."

Lili seděla mezi lidmi v sále, ale robotka Kateřina byla za předsednickým stolkem hned vedle Tomáše. Ten ale nespěchal. Neměla bych jeho trpělivost, ale dělal, jakoby o nic nešlo a do debaty o dalším útoku České televize proti naší bance nezasahoval. Jakýsi zasvěcený komentátor nedávno vypočítal, že naše banka nemá dost rezerv, aby dokázala vyplatit střadatele, kteří jí svěřili své peníze – jako kdyby kterákoliv jiná banka měla více rezerv než povinná dvě procenta a žádná by takový ***run na banku*** se ctí neustála.

Mohli bychom nad tím mávnout rukou, protože u nás to nebyla pravda. Naše banka svěřené peníze neinvestovala, pouze spravovala – a jednorázově bychom mohli vyplatit třeba všechny.

Mohli bychom nad tím mávnout rukou, ačkoliv hrozilo, že ta poťouchlá zpráva způsobí lavinovité vybírání hotovosti z banky – a několik tisíc lidí si už podalo objednávku výplaty svých peněz v hotovosti.

Mohli bychom nad tím mávnout rukou, kdyby naši banku neobsazovala Česká policie přepadovým komandem těžkooděnců. Spíš to tedy vypadalo na dobře připravenou akci voldemortů. Policie obsadí banku, Česká televize to posvětí zpochybněním její důvěryhodnosti – což je ovšem třeba udělat ještě před policejní akcí. Opravdu spolu tyto dvě akce souvisí? Musela by to být velká náhoda, kdyby nesouvisely.

Co ale uděláme?

Celé vedení Strany Nadace Katuška se klonilo k názoru, že to nemůžeme nechat bez odezvy, ale chyběla nám jednota ve výběru vhodných prostředků. Katuščiny Noviny budou naše čtenáře informovat, ale informovaných bude i tak nepatrná menšina. Donutit Českou televizi, aby to uvedla na pravou míru? Bez soudu to asi nepůjde a obrátit se na soud? To bude trvat dlouho a jak již z jiných případů víme, účinek bývá minimální a nezaručený.

Konečně požádal o slovo Tomáš.

„Útok České televize je jen praktická předehra k závažnějšímu útoku České policie, který právě probíhá. Banka Svornost je v této chvíli obsazená policií a prakticky vyřazená."

„To snad není pravda!" ozvalo se s pléna.

„Jak si to mohli dovolit?"

„To je katastrofa! Tím nás potopili!"

Samozřejmě všichni věděli, jaké plány jsme s bankou měli – a ty se teď v očích všech potápěly.

„Není to tak kritické," pokračoval Tomáš klidněji. „Zloději přecenili svůj lup. Obsadili pobočky i centrálu, ale nikde nenajdou ani korunu. Hotovost máme ukrytou lépe. Nějaké vodítko by jim mohli poskytnout naši bezpečáci, kteří rozváželi hotovost po pobočkách, ale ani ti nevědí, kde máme trezory. Hotovost vždycky přebírali v překladišti, ale to je nenápadná budova, kam peníze z hlavních trezorů přesouvala další parta. Tu ale policie nedostala a těžko někdy dostane."

„Ale centrála s počítači..." ozval se kdosi.

„Počítače jsou vícenásobně zálohované," ujistil všechny Tomáš. „Ty, co se nacházejí v obsazených budovách, v této chvíli zobrazují výstrahu, že do systému pronikly nepovolané osoby a počítače jsou proto zablokované – ani největší policejní odborník je nepřiměje spolupracovat. Zastoupí je záložní systém na skrytém místě a banka bude pracovat dál."

„Dobře, ale která banka...? Ta obsazená policií?"

„Banka Svornost zřejmě přišla o budovy i o personál, ale její podstatná část není a nikdy nebyla v budovách. Jediný problém je v této chvíli výběr hotovosti. Dnes máme šest set osm žádostí o výběr hotovosti. Kdybychom je neuspokojili, vypukne panika – ale na pobočkách to nepůjde. Musíme těm lidem objednanou hotovost doručit sami, jinak jsme skončili."

„Jak si to představuješ?"

„Jednoduše," řekl Tomáš. „Klienty si můžeme rozdělit na dvě skupiny, panikáře a rizikové. Panikáři jsou ti, kdo jen zpanikařili – předpokládám, že jich je většina. Když jim přímo doručíme jejich peníze, upokojí se a nebudou nás pomlouvat, ani proti nám podnikat žádné ztřeštěné akce. Rizikoví jsou policejní agenti. Těm nebudou stačit peníze, ti potřebují šířit paniku. A když jim peníze doručíme, půjdou po doručitelích. Peníze máme na bezpečném místě, ale musíme je před policií utajit. Takže si musíme zavést a dodržovat některé prvky konspiračního chování, aby si nás policejní agenti nevyčíhali."

„Jak to chceš ale doručovat?"

„Normálně, poštou," usmál se Tomáš. „Ale pozor! Každou zásilku by měl odesílat někdo jiný, z jiné pošty a protože jsou pošty hlídané kamerami, budeme je muset nějak dočasně vyřadit."

„Ale jak? Vy to snad umíte?"

„Požádáme o pomoc ***Svobodu světu,*** pomohou nám s tím."

„Vy je snad znáte? A máte na ně spojení?" ozval se někdo zděšeně.

„Postačí uveřejnit na webu naší strany, co se stalo s bankou Svornost. Ale možná to ani nebude potřeba. Organizace ***Svobodu světu*** už to určitě ví a může se stát, že nám nabídne svoji pomoc sama. Podle toho, co už víme, můžeme očekávat i její vlastní protiakci."

„A když ne?"

„Pak na náš web umístíme otevřenou žádost o pomoc. Nemusíme ani uvádět podrobnosti, hoši ze ***Svobody světu*** si jistě sami zjistí, oč jde."

„To se ale dozví i Česká policie!"

„Ta o přepadení Svornosti ví tak jako tak. Ale žádost o pomoc se nedá vykládat jako spojení, nemohou nás kvůli tomu hnát před soud. Jde hlavně o to, jak doručit peníze těm, kdo si je objednali nebo si je objednají."

*****

Rozjeli jsme tedy akci doručování peněz těm, kdo si je objednali. Bylo k tomu zapotřebí několika dobrovolníků, aby dokázali podat na více poštách co nejvíce zásilek během co nejkratší doby. Kontakt na ***Svobodu světu*** jsme nechali na Tomovi, který se toho iniciativně ujal – nevím, kolik lidí vědělo, jak snadný úkol to pro něho bude, ale mnoho jich asi nebylo. Dobrovolníků na odesílání peněz se našlo víc, takže jsme první fázi mohli zahájit ihned.

Tomáš slíbil dopravit peníze z tajných sejfů. Jako první předávací místo jsme zvolili Koleje Katuška, ale každé další předávání se mělo odehrávat jinde, abychom na sebe nepřitahovali pozornost policejních agentů.

Současně jsme se rozhodli nahradit Katuščiny Noviny elektronickou verzí, šířenou pomocí ***šintei***. Papírové noviny jsou zranitelné bojůvkami vandalů, které nechává státní Policie benevolentně řádit, pokud je sama neorganizuje, nebo i státní Policií samotnou, pokud se rozhodne noviny přímo zlikvidovat. Mohli jsme najisto očekávat, že další úder přijde proti nim a rozhodli jsme se voldemorty předejít. Policie může elektronické noviny zlikvidovat, když zná jejich provozovatele – což v případě ***šintei*** není jednoduchá záležitost. Operační systém ***šintei*** své adresy ani cesty zásadně neprozrazuje a žádný odborník nemá

šanci vytáhnout z nich nějaké údaje. Jednoduché vyvolávání multimediálních stanic neznamená, že jsou na ráně, jako většina serverů na internetu. Navíc to byla prakticky jediná cesta, jak noviny ještě více rozšířit mezi lidi. Stačilo rozeslat uživatelům ***šintei*** návod, jak si Katuščiny Noviny vyvolat, aby se spustilo nejmasovější médium v Čechách.

Bohužel to málem připravilo o práci naše tiskaře, ale po krátké poradě s Vojtěchem jsem se rozhodla využít tiskárnu pro tisk návodů k ***šintei*** a ***zlaari,*** kde černobílé provedení stačilo a tiskaři by byli i nadále zaměstnaní.

Redakce Katuščiných Novin zůstala v dosavadním složení. Šéfredaktorka Manča Bělíková zvládla odlišné médium skvěle. Psaní článků se nezměnilo, jen přibylo více obrázků a videozáznamů, které se na papír nevejdou.

Velkou nevýhodou ***šintei*** byl způsob zobrazování promítáním na stěnu, vyžadující zatemněnou místnost. Naštěstí jedno z prvních videí elektronické verze Katuščiných Novin upozorňovalo čtenáře na brýle ***zlaari***, které si mohou zájemci zakoupit buď jako doplněk ***šintei***, nebo i samostatně. Stačí navštívit elektronický šintei-obchod, kde si může každý vybrat z desítek barevných i tvarových variant. Podobně se tam dají zakoupit šintei pro děti. Nejsou sice nejlevnější, ale pokud vaše dítě častěji telefonuje, vrátí se tato investice brzy v nižších telefonních poplatcích. Navíc se na dětském ***šintei*** dnem zletilosti aktivuje volební aplikace a na kontě se objeví vrácená částka za ***šintei***, takže předčasné zakoupení dětských ***šintei*** nebude pro rodiče velká finanční ztráta. A konečně další možnost – pomocí brýlí zlaari a redukce pro USB konektor se dají pohodlně promítat DVD filmy a videa. Nejsou sice v lepší kvalitě než klasické filmy na PC, ale kvalitnější než v televizi a můžete si tak prakticky kdekoliv vychutnat filmy bez reklam, což také není marné.

Nákupy jsou v šintei-obchodu snadné. Máte-li na kontě peníze, najdete si v nabídce zboží, jako u každé transakce potvrdíte objednávku scanem oka a ***šintei*** se postarají o zbytek – zboží brzy přijde poštou.

Volební a peněžní aplikace jsou vázané na počáteční nastavení na oko majitele. To se dá uskutečnit pouze na matrikách, ale muselo by se tak jako tak nastavovat při dosažení zletilosti, kdy má občan nárok na ***šintei*** zdarma. Nastavení na dětské oko se v dospělosti nemění a předčasné nastavení dětem umožní naučit se zvládat zacházet s vlastním kontem – kde o výši kapesného rozhodují rodiče.

*****

Ačkoli banku Svornost obsadila Policie, ***šintei*** fungovaly dál. Policejní ***mluvka*** ve všech televizích přičinlivě blekotala své pohádky o zajištěných miliardách, které měly být údajně vyvezeny do blíže neurčeného zahraničí, ale neměla pro to jediný důkaz. Strana Nadace Katuška naopak v Parlamentu interpelovala ministra vnitra a doporučila mu, aby se za ten incident omluvil a potrestal toho, kdo tu provokaci zorganizoval – pokud jím není on sám.

Ministr vnitra na interpelaci mlživě odpověděl, že na vyhodnocení této akce je ještě příliš brzy, nicméně že byla „naprosto standardní“.

„Dosud je zpracováno teprve dvě stě stran spisů!“ tvrdil.

Odmítl ale upřesnit obsah těch spisů s odvoláním na nebezpečí maření vyšetřování. Navrhované propuštění zatčených na kauci samozřejmě odmítl z důvodu „nebezpečí jejich útěku do zahraničí“.

Katuščiny Noviny ve své elektronické podobě zatím oznámily, že policejní akce naprosto selhala. Zabavené hotové peníze nestojí za řeč, na pobočkách se jich totiž skladovalo jen minimálně, aby se minimalizovalo riziko loupeží. Policie proto dopadla stejně jako případní lupiči – fiaskem. Všichni, kdo si hotovost objednali, ji už v pořádku

dostali. Pobočky obsazené policií to sice zajistit nemohly, ale peníze všem přišly poštou do poslední koruny.

Problémy se objevily jen na straně příjmu. Po dobu této policejní zvůle nemůže banka přijímat platby v hotovosti a kdo potřebuje nějakou hotovost na svůj ***šintei***-účet vložit, má do ukončení policejní zvůle smůlu.

„Buďte při výběru hotovosti opatrní!“ varovaly Katuščiny noviny. „Kdo si ze svého konta vybere veškeré finanční prostředky, zbaví se možnosti plateb pomocí ***šintei!*** Některé obchody mají s přijímáním hotovosti problém. Podle zákona musí hotovost při překročení zákonné částky odmítnout a jedinou cestou je pak použití služeb jiných bank – počítejte ale s vysokými poplatky za příjem nadlimitní hotovosti, za vedení účtů i za transakce.“

Nezdálo se ale, že by vznikla panika a že by si lidé vyzvedávali peníze tak hromadně, jak většina médií napjatě očekávala. Zdálo se, že je to spíš jejich zbožné přání. Panika ohledně ***šintei*** by se jim zjevně hodila.

Po srovnání zpráv Katuščiných Novin s ostatními médii – vždycky šlo jen o tvrzení proti tvrzení – lidé zaujali vyčkávací postoj. ***Šintei*** zatím fungovaly bez problémů, pro obchodníky byly výhodnější než platby v hotovosti. Kdo si přál raději bankovky, mohl je mít, ale otázka byla, co si s nimi počne.

Klasická česká opatrnost tentokrát opět slavila úspěch.

*****

Další olej do ohně přilila webová stránka ***Svobodu světu,*** kde se objevil rozbor obsazení banky Svornost. Z přiloženého zvukového záznamu tajného telefonického jednání mezi premiérem a ministrem financí vyplynulo, že si tuto akci u České policie vyžádalo ministerstvo financí. Ministr v rozhovoru velice emotivně argumentoval, že banku Svornost je nutné „***zničit za každou cenu, dříve než rozvrátí ostatní banky a tím celé hospodářství“.***

Ministr financí na pohotově svolané televizní tiskové konferenci spatra prohlásil, že na nelegální pomluvy reagovat nebude. V dalších minutách pak vášnivě obhajoval policejní obsazení banky Svornost. Prohlásil, že tato akce zachránila náš hospodářský rozvoj a už proto byla plně oprávněná.

„Však tam naše Policie něco najde!“ prohlásil na závěr.

Tisková konference se vzápětí objevila i mezi videozáznamy Katuščiných Novin, jenže doplněná o komentář, hodnotící přístup ministra financí jako ignorantský a lživý.

„Pokud naše Policie v bance Svornost něco najde, bude úspěšnější než Američané při hledání zbraní hromadného ničení v Iráku – těm se tam nic podstrčit nepodařilo. Obáváme se – právem – že se jedná o stejně vylhanou akci, naštěstí v našich podmínkách bez statisíců nevinných mrtvých.“

Závěrem se zde objevil rozhovor s dosud neznámým členem organizace ***Svobodu světu.***

„Ano, ministrův telefonní hovor jsme získali nelegálním odposlechem,“ přiznal beze stopy lítosti. „Nač ale strkat hlavy do písku? Policie přece také odposlouchává telefonní hovory bez svolení soudu – kromě telefonů ***šintei,*** kde to není tak snadné. Odposlech ministra nebyl legální ani morální, ale byl pravdivý, to ministr nemůže popřít. Ta svévolná akce nic nezachraňovala, jen se snažila narušit platební systém ***šintei*** a oba ministři, financí i vnitra, by se za ni měli zodpovídat před soudem. Pokřik o nemravnosti je ze strany vládních kruhů vrcholně pokrytecký. Ano, použili jsme stejně nemravný odposlech, jako vláda a Policie. Zamyslete se raději nad morálkou zloděje, který na celé kolo křičí o chytání jiných zlodějů!“

Několik českých hackerů se pod vidinou štědré odměny pokoušelo najít server stránky ***Svobodu světu,*** ale tentokrát narazili na těžší oříšek než se jim zpočátku zdálo. Ačkoliv byly nepřetržitě dostupné, stěhovaly se ze serveru na server a přitom se daly těžko vystopovat. A kdo je přece objevil, nevěřil svým očím. Nalezl je na posledních místech, kde by je čekal – na služebním serveru ministerstva vnitra nebo financí – kde je samozřejmě při důkladném pátrání nikdo nenašel.

Většina českých hackerů se ale tomuto novému sportu nevěnovala. Ne že by nepolapitelnou stránku považovali za bezvýznamnou, ale hon na ni se příliš podobal udavačství a sami hackeři se začali odtahovat od těch, kdo se toho účastnili – zejména když se tam brzy objevil i seznam těchto „lovců".

Odhalený hacker ztrácí na ceně. Stejně jako odhalený špion.

Většině lidí to ale bylo jedno. ***Šintei*** fungovaly a hotovost potřeboval málokdo. Ti, kdo si ji spěšně vybrali, si ji buď rychle uložili do jiné banky, nebo se pokoušeli platit hotově, aby se těch papírků zbavili. Obchodníci se museli těch nešikovných papírků zbavovat sami a i když to také byly peníze a zákony nedovolují jejich odmítání, byla s nimi práce navíc – a ztrátová.

Kdo by o to stál?

*****

„To je přece jasný případ pro právníky!" usoudil pan Jamanami Kacuie, když se dozvěděl, co se v Čechách stalo.

Nadace Katuška tak koncem týdne přivítala vzácnou návštěvu z dalekého Japonska. Pan Kacuie přicestoval do Čech již podruhé, aby nám pomohl po právnické stránce. Málokdo tušil, že jde o robota, ale kde policie podniká tak protiprávní akce, není pro cizince bezpečno a nemělo smysl riskovat.

Přivítali jsme pana Kacuie nejprve na vesnici u Františka, kde přistálo jeho kaičen-piko, pak na kolejích Katuška, kde jsme ho ubytovali. Několik dní pak strávil prohlídkami pamětihodností Prahy – tak zněla oficiální verze, kdyby se na jeho pobyt někdo zeptal.

Co se odehrálo pak, vypadalo jako blesk z čistého nebe.

Japonská banka Koujou se obrátila na mezinárodní arbitráž se stížností proti České republice kvůli zmaření svých investic v bance Svornost, své pohledávky si odhadla na sto miliard českých korun a trvala na odškodnění.

„Tohle přece nemůžete vyhrát!" byla první slova českého advokáta, který se dostavil na první jednání.

„Tuhle kauzu prohrajete a nebude to poprvé," věštil japonský zástupce. „Jednání vaší Policie je flagrantním porušením nejen mezinárodního práva, ale i vašich českých zákonů."

„To je nepřípustné vměšování do našich vnitřních záležitostí!" kohoutil se český zástupce.

„Japonský podíl v bance Svornost nebyl vaše vnitřní česká záležitost," tvrdil sveřepě Japonec.

„Chystali jste se nelegálně vyvézt úspory našich občanů do Japonska!" zaútočil český advokát.

„To je nepodložené tvrzení," pokrčil rameny Japonec. „Vývoz českých peněz do zahraničí vám u ostatních bank nevadil, proč jste se zaměřili právě na Svornost, která žádné zisky do zahraničí nikdy nevyvážela?"

„Jak to – nevyvážela? Jde snad o sto miliard českých korun, ne?"

„To je jen vyčíslení našeho zmařeného podílu," odvětil klidně Japonec. „S vyvážením zisku to nemá nic společného. Tady jde o podlomení důvěry v naši japonskou seriózност, které si ceníme více než zisku."

„Důvěra za sto miliard korun?" odvětil uštěpačně český advokát.

„Ceníme si ji na víc, ale protože známe tíživou českou bilanci, omezili jsme se na tuto částku," uklonil se lehce a přitom značně prkenně Japonec. Nebylo ani znát, zda to řekl vážně nebo ironicky.

Česká média se okamžitě pustila do Japonců jako nikdy předtím, padala ostrá slova jako japonští piráti a vyděrači, ale ke všeobecnému překvapení dopadla arbitráž v neprospěch České republiky. Japonci vzápětí zdvořile, ale velice důrazně požádali o omluvu ode všech médií.

„Arbitráž dopadla jak dopadla, protože právo nebylo na české straně," řekl pan Jamanami Kacuie v interview pro Katuščiny Noviny. Ve videu hovořil česky s lehce cizím přízvukem, ale srozumitelně.

„Češi si budou muset zvyknout, že česká metoda loupení, spočívající v obsazování cizích majetků policií, není v mezinárodním měřítku přijatelná. V krajním případě pak mohou zaplatit i nepodložené urážky, a to ne zrovna levně, my si naší cti ceníme hodně vysoko," pokračoval klidně.

„Katuščiny Noviny vás přece neurážely!" připomněla mu Manča Bělíková.

„Také je u mezinárodního soudu žalovat nebudeme," odvětil Jamanami Kacuie klidně. „Ale jiné noviny a televize nás soustavně poškozovaly. Buď se tedy omluví, nebo zaplatí. Máme jejich soupis se všemi urážkami, žádná redakce se z toho bez patřičné omluvy nevykroutí."

Nebylo to přímé vyhrožování, jen trochu zastřené, ale účinky se brzy dostavily. Česká média se jedno po druhém omluvila. Bylo sice znát, že je to se skřípěním zubů, ale Jamanami Kacuie to v dalším interview velkoryse přijal s tím, že tuto záležitost považuje za smírně vyřešenou.

Já jsem měla samozřejmě také zájem dozvědět se něco víc a proto jsem se pana Kacuie zeptala osobně – nemusela jsem ho ani shánět, spojila jsem se s ním přímo do Japonska.

„Jak se vám podařilo tu arbitráž tak hladce vyhrát?" zajímalo mě.

„To máte tak, Káťo," odpověděl. „Arbitráže nejsou spravedlivý systém. Spory rozhodují vždy tři arbitři. Jednoho si vybere strana žalobce – ten bude nejspíš hájit její zájmy. Druhého arbitra si zvolí strana žalovaná, aby ji hájil a tito dva se musí shodnout na třetím. A protože se ti tři na závěru nemusí shodnout a o výsledku se hlasuje, rozhoduje vlastně každou arbitráž ten třetí. Arbitr musí být mezinárodně schválený a donedávna je měli pod kontrolou voldemorti, proto také arbitráže dopadaly, jak dopadaly – vždy ve prospěch voldemortů. Toho jsme si byli vědomi a proto se Učitel zasadil o to, aby se mezi mezinárodně uznávané arbitry dostalo i pár Virtuálů. Pak stačí za toho třetího, formálně nestranného, vybrat našeho člověka."

„Dobře, ale většina arbitrů jsou pořád voldemortí slouhové, nebo ne?"

„Většina ano," připustil pan Kacuie. „Ale naši lidé se začnou arbitrážím vyhýbat, kdykoliv očekáváme, že je budeme potřebovat pro naše záležitosti. V kritické chvíli se pak stane, že si naši protivníci nemají z koho vybírat – většina volných arbitrů jsou Virtuálové a těch pár poskoků snadno vyřadíme – nezapomeň, že jeden z arbitrů je vždycky už od počátku náš a má přehled, kterým se musí vyhnout. A je to poměrně snadné – na každého voldemortího arbitra víme pár případů, kdy nerozhodovali nestranně, takže je s poukazem na tyto kauzy odmítneme. Působí to docela věrohodně. Naopak očekáváme, že i naši

protivníci odmítnou některé naše lidi – ale jak říkám, Virtuálové se běžným kauzám úmyslně vyhýbají, aby byli v kritické chvíli v hojném počtu volní. Jakmile se žalobce se žalovanou stranou dohodnou na třetím arbitrovi, je prakticky rozhodnuto – tak to bylo i předtím. Vtip je v tom, že voldemorti nevědí, který arbitr je Virtuál a obvykle jsou na omylu, že všechno dopadne jako vždycky hladce pro ně. Celá arbitráž je pak prakticky fraškou. Nikdo je nekontroluje, ale dělají se jen kvůli dojmu na veřejnost.“

„To ale není zrovna spravedlivé!“ podotkla jsem.

„Cožpak to tvrdím?“ souhlasil pan Kacuie. „Voldemorti tak arbitráže vymysleli. Vypadají nestranně, ale ve skutečnosti jim pomáhají ovládat svět. A dlouho se jim to dařilo – Virtuálů je i dnes mezi arbitry nepatrná menšina, ale pro naše kauzy velice důležitá.“

„Takže proti nim používáme jejich vlastní špinavé metody?“

„Arbitráže nebyly vymyšleny jako spravedlivý nástroj, ale někdy se jim prostě nevyhneme,“ vzdychl si pan Jamanami Kacuie. „Kauzy, ve kterých se angažují Virtuálové, jsou aspoň spravedlivější než ostatní. Virtuálové musí většinu kauz rozhodovat skutečně nestranně, aby je nikdo nemohl obvinit ze zaujatosti. Tak se chovají i ostatní arbitři, když nejde o zájem voldemortů, jenže když o zájem voldemortů jde, a to je ve většině případů, jsou arbitráže jejich nástrojem.“

„Co arbitráže mezi dvěma stranami, které obě patří voldemortům?“

„Voldemorti se obvykle včas dohodnou mezi sebou, ale pokud ne, pak stačí podplatit jen jednoho – toho třetího...“

„To je ale svinstvo! A co až voldemorti zjistí, že jsou Virtuálové i mezi jejich uznávanými arbitry...?“

„Máš pravdu, mohli by je eliminovat,“ připustil. „Jenže to předpokládá, že je poznají a zatím se jim to příliš nedaří. Pravda, Vojtěch nás už upozornil na nebezpečí odhalování robotů detektory, vyvíjenými firmou IBM, ale není to zatím tak horké. Každý arbitr má u sebe přinejmenším notebook v aktovce a to zatím detektory neodliší. Zakazovat notebooky si dovolí snad jen Česká Policie, ale ne mezinárodní organizace. Kdyby to hrozilo, museli bychom místo robotů posílat osobně virtuály.“

„Ale co chitkony?“ napadlo mě. „Ty to přece musí detekovat také!“

„Tím si není jistý ani Vojtěch, ale to není takový problém,“ ujistil mě pan Jamanami Kacuie. „Nemají všichni Virtuálové chitkon trvale implantovaný pod kůží, většina pořád nosí chitkon v hačimaki a není problém vložit jej do jiných pokrývek hlavy – do klobouku, basebalové čepice, indického turbanu, anebo jen tak do náplasti... lidé nosí na hlavě ledacos. Chitkon se vejde i do brýlí. Na nose je to sice trochu dál od citlivé oblasti mozku, ale při zvýšené citlivosti a výkonu se to dá použít. V případě potřeby není problém chitkon odložit s osobním notebookem – a pak nic nepoznají ani machři od IBM.“

„Pokud nejde o implantovanou verzi,“ povzdychla jsem si. „My přece chitkon odložit nemůžeme.“

„Vy také nikdy nebudete dělat arbitra,“ ujistil mě.

„Po tom ani netoužím... ale co kdyby někdy uspořádali opravdu velký hon na všechny Virtuály..?“

„Kdyby k tomu došlo a kdyby na to hromadně použili detektory IBM, museli byste se držet co nejdál stranou,“ připustil Kacuie. „Ale nemyslím si, že by to v současnosti hrozilo.“

„Můžeme se ale připravit i na to,“ dodala jsem a rozloučila se s ním.

Člověk nikdy neví...

*****

Převrat

Prohraná stomiliardová arbitráž se nedala zamést pod koberec. Strana Nadace Katuška podala trestní oznámení na ministra vnitra, že loupeživým zásahem Policie poškodil Českou republiku o sto miliard korun, za což by se měl zodpovídat před soudem. V dřívějších dobách, kdy by ho před stíháním chránila poslanecká imunita, by to bylo prázdné gesto, dnes to ale vypadalo úplně jinak – a pro ministra vážněji.

Policie mezitím připravila pro státního zástupce podklady pro obžalobu členů banky Svornost, jenže hned na první stání přišel v roli jejich obhájce pan Jamanami Kacuie, který jako podklady přinesl výsledek arbitráže. Podle ní nedošlo k žádnému pochybení ze strany banky Svornost ani Japonska, ale k loupežnému aktu České Policie – a role žalobců a žalovaných se obrátily.

Pan Jamanami Kacuie jen jako mimochodem prohlásil, že Japonci tuto při poženou okamžitě k mezinárodnímu soudu, pokud České soudy nezajistí spravedlivý soudní proces.

Byla to tak trochu hra va bank, na spravedlivý soud bychom se nemohli spoléhat ani u mezinárodního soudu, jistě byl také prolezlý voldemorty nebo jejich poskoky, ale někdy je dobré protivníka předem trochu postrašit.

Ukázalo se, že pan Jamanami Kacuie zná české právo lépe než advokáti pana ministra i sami soudci. Postupně je argumenty zatlačoval do obrany, až nakonec soudcům nezbylo než vynést rozsudek. Ministra odvedli rovnou do vazby, ačkoliv se na místě odvolal, zatímco vězněné zaměstnance i ředitele banky Svornost museli zprostit křivého obvinění a propustit.

Bylo to na poslední chvíli. Byli na pokraji odhalení, že nejde o lidi, ale o roboty. Ve vyšetřovací vazbě neměli přístup k zásuvkám elektrického proudu a i když se snažili maximálně šetřit, měli baterie téměř vybité.

Ještě než dorazili do centrály banky Svornost, aby ji převzali od policie, přišli před vchod první zájemci o vložení papírových peněz na konto šintei. Postarala se o to Manča Bělíková v redakci Katuščiných Novin ve své reportáži o průběhu soudního jednání. Reportérů se soudu účastnilo víc, ale všichni se těšili na odsouzení obžalovaných, ne na nečekaný pád ministra. Manča se od soudu vrátila jako jediná spokojená a hned také upravila reportáž na úvodní stránku Katuščiných Novin. Slibovala zájemcům brzké otevření banky Svornost pro vkládání peněz na konto šintei.

Znovuotevřením Svornosti to ale neskončilo. Nadace Katuška mezitím připravila další referendum. Občané by měli rozhodnout o pádu vlády, která se pokusila sáhnout na jejich peníze, jak dokazuje komplot mezi ministrem financí a vnitra, o kterém právě rozhodl soud. Je těžké očekávat, že premiér netušil, co mezi sebou ujednali ministři jeho nejvýznamnějších ministerstev – ergo celá vláda je ve své podstatě loupeživá.

„Ministr vnitra se odvolal, ale v co vlastně doufá? Že vyšší soud pod stejnými důkazy rozhodne jinak?“ hlásala Manča Bělíková. „Může nanejvýš zdržovat, ale spravedlnost již neovlivní!“

„Vzpomeňte si, občané, jak Poslanecká sněmovna hlasovala! Většina poslanců hlasovala opačně než vy sami a tato rozhodnutí musela napravovat referenda. Poslední změnu volebního zákona poslanci aspoň odložili. Není ale i to důvod předčasně ukončit jejich působení?“

Pro ty, kdo se ptali, co dál, připravila návod, jak co nejlépe volit.

„Volební aplikace je v činnosti trvale a každý občan může dát své hlasy těm, komu důvěřuje. Pozorně si projděte seznamy kandidátů jednotlivých stran, jsou v přehledném seznamu včetně tabulky, jak kdo v poslední době hlasoval. Můžete své hlasy rozdělit již teď – kdo si to rozmyslí, nebo později zjistí, že svůj hlas věnoval někomu, kdo zklamal, může svou volbu kdykoliv změnit. Na seznamu kandidátů bude brzy vidět, kteří z nich budou zvoleni, kdo má k tomu blízko a kdo důvěru občanů nemá. Kdyby toto referendum rozhodlo o pádu vlády, nastoupí vámi zvolení poslanci do Parlamentu ihned. Uvažujte ale dobře, komu svou důvěru dáte. Těm, kteří zklamali, nebo těm, kdo hlasují podobně jako byste hlasovali vy sami?“

Návod byl obsáhlý, ale občané si začali volby nanečisto zkoušet již teď a brzy se ukázalo, že by současné vládní strany po nových volbách neměly sílu ani na blokování ústavních zákonů. Podle mě měla na tu změnu největší vliv ztráta informačního monopolu voldemortů, kterým se až dosud dařilo lidi tak skvěle balamutit. Katuščiny Noviny byly zdarma, vždy po ruce a lidé si navíc všimli, že jsou jejich zprávy věrohodnější. Ani rubrika označená jako Bulvár nebyla tak vlezlá, spíš byla decentnější a bez vymyšlených skandálů, ačkoliv lidem i nadále přinášela tolik žádaný pohled na život celebrit. Žádný div, že prodej papírových novin a jejich náklad klesal pod ekonomické minimum a z dříve všemocného tisku se staly omezené stranické magazíny.

Ani klasické televizní vysílání lidi tak nelákalo. Ukázalo se, že součástí Katuščiných Novin je slušně zásobená filmotéka, odkud se dají kdykoliv do brýlí pouštět filmy podle vlastního výběru, bez poplatků a reklam. Obraz se dal skvěle sledovat i v posteli, navíc si lidé všimli, že brýle ***zlaari*** mají lepší obraz než většina televizních obrazovek včetně HDTV. A kdo chtěl, mohl si film pouštět i přes adaptér na televizoru. Každý si mohl stejně jako filmy vybírat i zprávy – textové jako v papírových novinách, televizní videa a to ve výběru, který jim papírové noviny mohly jen tiše závidět. Světové zprávy Virtuálů byly rozmanitější a přitom věrohodnější než zprávy dosavadních světových zpravodajských agentur. Nebyl div, že klasické televizní kanály, svázané pevnými vysílacími časy a plné necitlivě vkládaných a klamavých reklam, rychle ztrácely diváky.

Ale čeho si lidé rovněž všimli, byly srozumitelné komentářové pořady k aktuálním událostem a besedy s lidmi. Některé jsem sestavovala já, jiné Manča Bělíková, ale komentátorů jsme měli brzy víc.

Návštěvníci Kolejí Katuška se mohli odreagovat i v přitažlivém pořadu, nazvaném ***Český Hyde Park.***

V Hyde Parku mohl diskutovat prakticky kdokoliv, kdo se do pořadu přihlásil a o čemkoliv, co ho napadlo. Nikdo si nemohl stěžovat, že nedostal prostor k vyjádření. Do studia Kolejí Katuška jsme vpustili a poctivě natočili každého, ať už chtěl diskutovat, reagovat na jiné komentáře, nebo pouze vést vlastní monolog. Všichni si ale museli zvykat, že jejich názory uvádíme na pravou míru už ve chvíli, kdy je diskutující vysloví.

Pochopitelně se tu vyrojilo plno zneuznaných věrozvěstů, voldemortích poskoků i obyčejných žvanilů, ale každý musel počítat s tím, že ho doplníme naším komentátorem. Málokoho jsme nechali mluvit bez reakce. Některé jsem až litovala, jak se zoufale, ale marně snažili své bludné názory prosadit proti lépe připraveným Virtuálům. Kdo nás trochu znal, ten už dávno věděl, že jsme vždy lépe připraveni na všechno, s čím kdo přijde – ať se to týkalo politiky, náboženství, nebo strohé vědy. Návštěvníci Katuščiných Novin si pak mohli v Hyde Parku sami vybrat, koho zahrnou pozorností a koho odsoudí k monologům bez diváků. Prostor k vyjádření jsme zaručili a dali každému, ale zájem si musel každý zasloužit sám.

Ještě oblíbenější byly hromadné diskuse. Vyhlásili jsme téma a počkali, až se přihlásí osm – deset diskutujících. Jeden moderátor je pak usměrňoval, aby se dostalo na každého, a aspoň jeden Virtuál diskutoval mezi ostatními. Bylo to zajímavější než monology a lidé brzy pochopili, že moderátor sice přiděluje slovo nestranně, ale někdo z diskutujících svou úrovní vyčnívá nad ostatní. Na jeho vstup se pak diváci obzvlášť těšili. Už proto, že velice často vyjadřoval totéž, co si lidé sami mysleli.

Někoho napadlo označit ho za tribuna lidu, což se rychle vžilo.

Za těchto okolností nemohli mediamachři doufat, že budou lidi dál tak ohlupovat, jak si v posledních desetiletích zvykli. Už protože málokdo jejich pořady sledoval a kdo se nedal odradit pevnými časy, mohl si brzy srovnat úroveň televize s úrovní Katuščiných Novin – a brzy u starých televizí zbyli jen skalní příznivci vládních stran, jejichž počet se zvolna snižoval.

Mediamachři pochopili, že jejich jedinou šancí je následovat příkladu Katuščiných Novin a přesunout své pořady na internet, ale bylo už pozdě. Naše zpravodajství, diskusní kluby i filmotéka si mezitím vybojovaly pevné místo v seznamech oblíbených pořadů většiny lidí. Měli jsme lepší pořady, lepší systém indexů, ale především – lidé pochopili, že z nich neděláme pitomce.

Referendum o pádu vlády proběhlo za obrovské kanonády zbývajících médií, spojených ve snaze zachránit co se dá a očernit Stranu Nadace Katuška, kde to jen šlo. Problém byl, že média již neměla monopol na informace a už vůbec ne patent na rozum. ***Šintei*** měl kdekdo a brýlí ***zlaari*** jsme poslední dobou prodali dvakrát víc než bylo v Čechách televizorů. Naše pořady hrály s lidmi na rovinu a tendenční diskuse dosavadních mediamachrů se s našimi nedaly srovnávat. Nejvíc zapůsobilo, že jsme našim protivníkům neustále nabízeli rovnou diskusi, na kterou si netroufali, zatímco oni nás do svých předem pečlivě sehraných pořadů zásadně nepouštěli.

Výsledek referenda dopadl podle našeho očekávání. Osmdesát procent registrovaných voličů bylo pro ukončení současného volebního systému.

Naši kandidáti získali v Parlamentu dostatečnou většinu k prosazování zákonů podle našeho gusta. Velkoryse jsme nabídli koalici menším stranám, které se díky novému volebnímu systému dostaly do Parlamentu a jejichž program nešel otevřeně proti našemu, jako u dosavadních stran. Spolu s nimi bychom měli ústavní většinu – kdyby ten pojem neztratil smysl zákonem o schvalování ústavních zákonů výhradně všeobecným referendem.

Prezidentu tentokrát nezbylo nic jiného, než aby s kyselým výrazem ve tváři slíbil pověřit sestavením nové vlády Kateřinu Davienovou.

Nedalo se nic dělat, budu se asi muset vypravit do Čech, abych mohla převzít funkci premiérky. Nebylo by dobré, aby tento úřad přebírala robotka. Kdyby se to provalilo, byl by to skandál, jaký si při současné situaci dovolit rozhodně nemůžeme. Jak říkají Japonci – kredit se ztrácí snadno.

Doufám aspoň, že už mi nehrozí zatčení.

*****

„Poslyš, Vojtíšku, jak mi vysvětlíš, že tvé roboty ve vězení za celou tu dobu neodhalili? Zajímalo by mě to!“ vyzvídala jsem na synkovi, když jsme s Marcelem balili zavazadla na návštěvu Čech.

„Taky jsem si říkal, že to bude pěkné pozdvižení!“ zasmál se. „Asi by nám to trochu vadilo, naštěstí se nic takového nekonalo. Nejvíc to hrozilo při vstupní zdravotní prohlídce, ale doktor ji mimořádně odflákl a po ní to bylo víceméně v suchu.“

„Jak vám chutnala vězeňská strava?“

„Ani nevím, roboti nemají chuť. Ale pojídal jsem to odevzdaně, abych nebudil pozornost, jenže jsem to po chvíli stejně splachoval do záchodu.“

„A co spoluvězni?“

„Ve vyšetřovací vazbě jsme byli jen samí roboti z banky. Většinu jsem měl já, jednoho František, žádný skutečný člověk mezi námi nebyl. Naštěstí se nikdo nezdržoval se zatýkáním ženských na přepážkách.“

„Takže si myslíš, že to nikdo nepoznal?“

„Věřím tomu,“ usmálo se dítě. „Jen si nejsem jistý, jestli to bylo díky dokonalosti robotů nebo liknavosti lidí.“

„To první by bylo výhodnější, znamenalo by to nemalou výhodu i pro příště, zatímco lidé by mohli zpozornět,“ uzavřela jsem to.

„Tak to máme stejný názor,“ souhlasil Vojtíšek.

„Ale pro jistotu poletíme do Prahy,“ dodala jsem. „Kromě toho bych chtěla být při tom, až se to tam sesype.“

„To jsme zase dva,“ usmál se Vojtíšek.

„Nebo tři,“ přidal Marcel. „Ještě že aspoň Katuška z toho nemá rozum.“

„A to je přednost?“ musel si rýpnout Vojtíšek.

„Někdy ano,“ utřel ho Marcel.

*****

A zase v Praze...

Přece jen je rozdíl být tu osobně, nebo jako robotka. Robotka se dokáže zhluboka nadechnout – ale necítí žádné vůně. Robotka umí pohladit květinu, nepoškodí ji – ale necítí její hebkost. Dotek květiny vnímá skoro jako dotek kamene – detekuje kontakt, nic víc.

Hlavní vchod s nadpisem ***Koleje Katuška*** ve mně málem vyvolal slzy. Ty koleje jsou přece moje životní dílo! Pravda, peníze na ně opatřil Vojtěch, ale já jsem se míchala do výkresů, aby se tu studentům dobře bydlelo, dohlížela na stavbu – i když jen v těle robotky. Dodnes mě hnětl studený stříbrný nápis, hyzdící první budovu mých kolejí. IBM. Místo studentů se tam roztahují byznysmeni a nejspíš i vědci, kterým k dokonalosti chybí jedna podstatná substance – svědomí. Kdoví, jestli jim tam nepomáhá i Vojtěchův dvojník John Smith, zločinec, kterému tuhle záhrobní existenci nabídli jako nepatrně lepší variantu barbarské popravy.

Ve vstupní hale mě uvítala Lili – neodpustila jsem si teatrální předání správy kolejí pravé majitelce, o jehož podstatě – předávala jsem si je sama sobě – vědělo jen málo přítomných, prakticky jen Virtuálové.

Bylo jich tu ale více než když jsem Prahu nakvap opouštěla. Tenkrát to byl potupný útěk ze železa do neznáma, dnes triumfální návrat. Tehdy mě do Japonska odváželi Virtuálové, které jsem do té doby neznala, také dnes mě doprovázeli Virtuálové, ale moji nejbližší – Marcel a Vojtíšek. Tehdy mě jako nějaký balík protiprávně předali Američanům, dnes jsem se vracela sice pod jiným jménem, zato převzít funkci premiérky.

Rozdílů tu bylo více než dost, ale největším rozdílem byla moje rodina. Manžel Marcel – lékař a hrdina z Kismaaya a naše děti, normální holčička Katuška a její zvláštní bráška Vojtíšek – Virtuál ze všech největší. Ukažte mi dítě, které umí pilotovat tryskové letadlo! Vojtíšek to uměl dříve než se narodil!

Nikdo se ale nedivil, že jsem neomylně zamířila k našemu bytu.

Znali mě tu přece v mé robotické podobě. Ještě dnes večer odletí náš kaičen-speciál zpátky do Francie s robotkou Kateřinou. Také Marcel tam bude mít robota ve své podobě.

Prohlásil, že si docela rád zkusí léčit v zastoupení, aby naše základna ve Francii nedoznala změny. Osobně ale bude se mnou tady v Praze. Patří přece ke mně.

Došli jsme do našeho nového bytu. Byl skoro studentsky prostý, ačkoli zabíral dvě normální buňky – jedna měla být naše ložnice, druhou mi Lili zařídila jako konferenční místnost pro jednání v užším kruhu, kdy ještě není třeba obsazovat přednáškový sál.

Lili tu ovšem zůstane – příliš jsem si zvykla na možnost být současně na více místech a zařizovat několik různých věcí najednou. Spolu s Mančou Bělíkovou, Frantou a dalšími Virtuály vytvoříme jádro první vlády Virtuálů.

A pak se ukáže!

*****

Kolej ještě bzučela pozdním večerním šumem, Katuška dávno spala jako andělíček, když najednou Vojtíšek zpozorněl jako už dlouho ne.

„Průšvih, mami a tati!“ oznámil nám – a pro jistotu nejen nahlas, ale na pozadí i přes pelenitovou síť.

„Seberte Katušku, utíkáme!“ pokračoval stokrát rychleji, už jen pelenitem. „Ženou se nás sem zatknout hoši od policie.“

„Proč, proboha?“ vyhrkla jsem také urychleně, abych se nezdržovala vyslovováním.

„To teprve zjišťuji,“ odvětil spěšně. „Teď se seberte, nezapomeňte tady Katušku a fofrem pryč! K zadnímu východu pro vás přijede auto!“

Na další dotazy nebyl čas. Dva košíky pro děti byly naštěstí po ruce, já jsem popadla děti, Marcel naše kufry a vyběhli jsme na chodbu. Byl tu klid, jen z vyššího patra doznívaly bezstarostný smích a jakési hovory studentů.

Cestou k zadnímu východu jsem Marcelovi popsala umístění skříňky na klíče. Zadní východ byl trvale zamčený, klíče na stěně hned vedle něho tu byly jen pro případ požáru. Marcel loktem vymáčkl sklo a chvatně odemkl dveře, já jsem si jen nadhodila košík s Katuškou. V té chvíli se za námi ozval klapot bot, někdo za námi běžel.

„To je Manča Bělíková!“ uklidňoval nás Vojtíšek. „Varoval jsem ji, aby se k nám přidala. František je naštěstí ve městě, ten už se o sebe postará.“

Měl pravdu, udýchaná Manča se k nám přidala a hned ode mne ochotně převzala košík s Vojtíškem. Nepadlo přitom ani slovo – Vojtěch zřejmě Manču stihl zpracovat urychleně přes pelenit.

Venku bylo chladno, očividně před deštěm, ale ze sousední ulice už se k nám neslo houkání policejních sirén. Policie přijížděla ke kolejím, měli jsme nejvyšší čas zmizet.

Žlutý mikrobus řídil Vojtěchův robot Tomáš. Přijel skoro v témže okamžiku, když jsme vyšli ze vchodu. Marcel otevřel boční dveře, vhodil dozadu kufry, pak převzal od Manči košík s Katuškou a vsoukal se dozadu. Nezbylo nám než nastoupit s Vojtíškem za ním. Vmáčkla jsem rychle košík na sedadlo a snažila se upevnit bezpečnostní pásy. Manča za námi zavřela dveře, ale ještě ani sama nedosedla a mikrobus se prudce rozjel.

„Co blázníš – ještě nesedíme!“ upozornila jsem Vojtěcha.

„Jedou za námi policajti!“ přebil mé upozornění Vojtěch závažnějším.

„Tak jim vypni motor!“ navrhla jsem mu.

„Mají nějaké hodně staré auto!“ namítl. „Vypadá to na prastarou volhu, ty nemají motor řízený procesorem. Policie měla ta auta za bolševiků, dají se zastavit jedině panzerfaustem!“

„Kde tu vykopávku sehnali?“ ušklíbla jsem se.

„Nevím, ale drží se za námi a ve městě je těžko setřesu!“ zavrčel na mě Tomáš od volantu. „Potřeboval bych se dostat na rovnější úsek, aby se mohla projevit převaha našeho motoru.“

Kličkovali jsme městem, za sebou řev policejních sirén. Zadním oknem jsem občas zahlédla prehistorický modrý maják s otočným reflektorem. Za volantem ale seděl nějaký frajer, držel se sotva padesát metrů za námi. Tady jsme byli v poklidnější vilové čtvrti a rovné ulice tu byly výjimkou. Na nich Vojtěch pokaždé přidal plyn a trochu se vzdálil, ale s každou zatáčkou se volha opět přiblížila. Se svým nižším těžištěm si mohla dovolit řezat je ostřeji.

„Přivolají si na nás posily a těm neutečeme!“ svěřila jsem se s dalším chmurným nápadem Vojtíškovi.

„Posily si nepozvou, nefungují jim vysílačky ani mobily!“ ujistil mě Vojtíšek. „Kontroluji i kamery městského sledovacího systému. Musíme setřást jen tohle auto. Sakra, před námi je výkop, držte se, jedeme objížďkou!“

Mikrobus se nahnul tak, že jsem měla dojem, že jedeme po dvou kolech a chytala jsem se všeho, co jsem měla po ruce, ale Vojtěch náklon vybral a jel dál jako na závodech.

Mrkla jsem zadním oknem. Kdepak, frajer ve volze se také neotočil na střechu, ale zase se přiblížil. Ale zpozorovala jsem, jak se z bočního okénka vynořila hlava a ruka. Co to drží – je to pistole, nebo ne?

Prásk!

Zadní okno se rozlétlo na tisíce skleněných kostiček. Takže pistole – oni to snad myslí vážně!

„Pozor, Vojtíšku, střílí po nás!“ varovala jsem našeho robotického řidiče.

„Už jsem si všiml!“ zavrčel. „Vydržte ještě vteřinu, nabírám piké!“

„Co?“ nedošlo mi hned, co tím myslí. Ledaže... ten letecký výraz...

Sotva dvacet metrů za námi se oslnivě zablesklo. Ulicí zavířil oranžový plamen a rychle se změnil v černý dým. V dalším okamžiku se z toho oblaku vynořila policejní volha, jenže drhla bokem po asfaltu a zvolna se pokládala na střechu. Mikrobus s námi v té chvíli přibrzdil a opět prudce zahnul za roh do další boční ulice. Převracející se volha mi zmizela s očí.

„Oko za oko, zub za zub, okénko za okénko!“ broukl si klidně Vojtíšek.

„Co to bylo?“ vyjekla jsem nesouhlasně.

„Startovací raketa kaičen-speciálu,“ opáčil klidně Vojtíšek. „Když ji hned po zažehnutí odhodíš, je z ní slušná neřízená střela vzduch-země.“

„Ale to bys musel mířit celým letounem jako střemhlavý bombardér!“

„Kaičen-speciálu chybí brzdící desky v křídlech, zato si dovolí vybrat pád ostřeji než německá Stuka,“ pochvaloval si. „Jedeme za město, bude nás tam už čekat.“

„Kdo to pilotoval?“ vyslýchala jsem ho.

„No přece já – na to žádné tělo nepotřebuji!“

Vojtíšek se ušklíbl tak nedětsky, až mě polil chlad.

„Poslyš, mami – připrav si Lili, za chvíli jsou u tebe policajti!“ stačil mě ještě upozornit.

Samozřejmě bych ve stínu bližších událostí na robotku zapomněla, ale tady už zřejmě největší frmol skončil a další jsme nečekali, měla bych se asi věnovat dalším postavám tohoto dramatu.

*****

Rozdvojila jsem se. Ačkoliv jsem stále seděla v mikrobusu, vrátila jsem se do koleje Katuška a zapnula Lili, ležící nehnutě na pohovce. Naštěstí byla oblečená. Nechala jsem ji posadit se a její rukou jsem rozsvítila lampičku na nočním stolku.

Právě včas. Na dveře pokojíku dopadlo cosi těžkého a za praštění dřeva je vyrazilo. Vzápětí dovnitř skočilo pět policistů v neprůstřelných vestách, kuklách a přílbách.

„Policie! K zemi a ruce za hlavu!“ ječeli jako indiáni kmene Apačů.

„Ale pánové!“ napomenula jsem je klidně a nasadila shovívavý úsměv číslo osm. „Takhle se vtrhává do budoáru dámy?“

Neměli ale pochopení pro ironii. Jeden po mně skočil a podařilo se mu strhnout mě na podlahu.

Nebránila jsem se. Nechala jsem si zkroutit ruce za zády a zacvaknout na nich kovová pouta. Jen když mi svítili baterkami do očí, zařadila jsem si oční filtry, abych nemusela mrkat, ale toho si nikdo z nich nemohl všimnout. Hned po želízkách mi hrubě odebrali ***šintei***. Asi už pochopili, jak jsou jim ty mobily nebezpečné. U mě to bylo zbytečné, robotka měla ***šintei*** vestavěné, to na ruce jsem měla jen abych se nelišila od ostatních.

Stále se stejným úsměvem jsem se nechala vyvést na chodbu a dolů do vstupní haly, kde už čekalo několik stejně spoutaných studentů. Jak jsem si hned všimla, ***šintei*** neměl nikdo. Policie se jich zřejmě obávala – no, nejsou daleko od pravdy. Cestou jsem si všimla pěti dveří rozbitých beranidlem. To jim nedarujeme, tu škodu nezaplatí pojišťovna, ale Policie, umínila jsem si.

Ačkoliv jejich akce neměla žádný zákonný podklad, měli zatím navrch. Je otázka, jak dlouho. Ale to bych se musela rozčtvrtit, nebo i víc – v situaci, kdy jsme jeli v cizím mikrobusu a ochraňovali naše mrňata, bych asi těžko udržela pozornost na nějakých gaunerech. Dost na tom, že jsem musela řídit Lili, kterou s ostatními před kolejemi nakládali do policejního antonu.

Policejních aut tam bylo plno. Stihla jsem očima Lili pořídit dokument pro Katuščiny Noviny. Když jsem film prohlížela obrázek po obrázku, objevila jsem tam osm aut typu volha. Páni – to je ale soustředění vykopávek!

Anton měl modernější motor, ten bych dokázala vypnout, ale nemělo to smysl, jen bych policajty dráždila. Zajímavé bylo, že žádný policista neměl na ruce ***šintei*** – to o něčem svědčilo. Zato pevně svírali samopaly – poněkud silný kalibr na studentskou kolej.

„Zaznamenej, kudy vás povezou!“ požádal mě pelenitem Vojtěch. „Já už po nich jedu chvíli, ale u tebe se nemám čeho zachytit.“

Takže oči Lili jsou jediné, co může dokumentovat tohle zatýkání?

Jenže anton neměl okna, kterými by bylo vidět ven. Když nás nahnali dovnitř a zabouchli dveře, viděla jsem jen slabě osvětlené spoluzatčené, dva těžkooděné hlídače se samopaly u dveří, ale nic z okolí. Radiové vlny ale do plechového antona neprošly, GPS-navigace se tedy nedala použít. Pelenitové vlny se sice pouhým železným plechem odstínit nedají a v Praze je všude dost počítačů, jenže pohyblivé ***šintei*** jsou k orientaci nepoužitelné a s jejich rozšiřováním se snižovaly počty starších počítačů, kterých teď nebylo dost. Zbývala mi asi jediná možnost – spočítat cestu.

Robotka měla naštěstí více možností než člověk. Mohla jsem se naštěstí orientovat i jinak. Například změřit akceleraci, spočítat dosaženou rychlost, z toho ujetou vzdálenost a porovnat to s plánem města. Každá zatáčka mohla posloužit jako upřesňující bod. Tak se dalo i z uzavřeného auta zjistit, kudy právě jede – a s trochou štěstí předvídat, kam asi mají zamířeno.

Nejpodivnější na tom bylo, že auto nemířilo do centra, ale mimo Prahu. Kam nás to vezou a co nás tam čeká? Robotce by to mohlo být jedno, ale se mnou vezli studenty, pro které byla otázka, co s námi zamýšlejí, důležitější. Všechno nestandardní bylo krajně podezřelé.

Vyjížděli jsme z Prahy a anton stále zvyšoval rychlost. Nevypadalo to na běžný výslech.

Musela jsem to sdělit Vojtěchovi.

*****

„Něco už o tom vím," opáčil Vojtěch, když jsem mu sdělila, co se s námi podivného děje. „Vypadá to, že vás vezou do Pardubic. Tam se totiž nachází štáb puče."

„Puče?" vytřeštila jsem oči.

„Je to docela regulérní puč," potvrdil mi Vojtěch. „Myslím si, že je docela pochopitelný a měli jsme s něčím takovým počítat. Nebo si myslíš, že nám voldemorti někde uvolní své pozice bez boje?"

„Texas, Somálsko..." začala jsem mu vypočítávat, kde všude již fungují naše ***šintei*** a odkud pod hrozbou bankrotu uprchly cizí banky.

„Tam všude jsme je museli nejprve porazit," přerušil mě. „V Čechách jsme se ale chystali převzít od nich moc pokojnou cestou. A to je, jak se zdá, naprosto vyloučené. Dobrovolně nám neustoupí."

„Dobře – puč... ale jak si mohli myslet, že jim to projde? Cožpak jsme banánová republika z Jižní Ameriky?" chytala jsem se každé maličkosti.

„Představovali si to zřejmě příliš jednoduše," uvažoval. „Teď už vědí, že něco nehraje. Nedopadli ty hlavní, ale jen menší ryby, nedostali se ke stránkám Katuščiných Novin. Zajistili jen několik počítačů, kde se připravovaly články, ale nic z toho neukazuje cestu ke skutečným stránkám. Tím pádem se museli rozloučit s jejich ovlivňováním."

„Oni chtěli ovlivňovat naše noviny?"

„Jistě. To byl jejich hlavní plán. Nebylo by to poprvé, co se jim některá média vymkla z rukou. Typickým příkladem byly kdysi v Čechách Literární noviny, když odmítly sloužit komunistům. A ti reagovali také tak. Sestavili ze svých lidí novou redakci, původní redakci obsadili a redaktory vyházeli. Literární noviny nepřestaly vycházet, jenže od následujícího čísla přešly pod prapor komunistů. Stejně to dělali v období normalizace s většinou tiskovin, kam systematicky dosazovali kované komunistické kádry. Tím se jim dařilo od samého začátku zmanipulovat tisk – a stejně to chystali i dnes. Mají ale smůlu. Stránka Katuščiných Novin neleží na internetu, kde by mohli zasahovat, a na pelenitovou síť se nedostanou. Museli by lidem odebrat ***šintei***, ale to je technicky neproveditelné, alespoň ne v dohledné době."

„Myslíš, že by použili stejně špinavé praktiky jako komunisté?"

„Poslyš, Katko, kolikrát ti mám vysvětlovat, že komunisté v Čechách nikdy nevládli? Vládli vždycky voldemorti, ať za komunistů, nebo dnes. Na líbivou ideologii se daly nachytat vždycky jen stejné naivky jako jsou ti, kdo slouží dnešním mocipánům. A těm komunistická ideologie jen sloužila, ale sami jí nikdy nevěřili. Jen si vzpomeň, jak snadno si bývalé komunistické špičky osvojily kapitalistické vlastnictví bývalých socialistických podniků, kterých se hbitě zmocnily? Z bývalých komunistů byli přes noc nejzavilejší antikomunisté, přitom to jsou pořád ti stejní voldemorti. Proč by měli měnit metody, které se jim už dříve osvědčovaly?"

„Já jen, že by jim to snad u lidí nemělo podruhé projít!"

„I po desáté, Katko, kdyby měli monopol na informace! Měnit veřejné mínění je přece tak snadné! Stačí nepustit ke slovu lidi s opačným názorem a tisíckrát opakovat jednu mantru, dokud si na ni lidé nezvyknou, dokud si ji nenatlučou do hlav jako dogma, o kterém se nepochybuje. Ideologie fungují jako reklamy, jen je nutné mít monopol na média. A ten se dá získat různými cestami. Často stačí skoupit všechny rozhlasové a televizní licence a noviny, jindy to nestačí a pak je třeba opačné názory umlčet mocensky. Voldemorti správně odhadli, že se nás legální cestou nezbaví, použili proto osvědčený puč. Nebylo to v Čechách poprvé. Mocenské řešení se sice hůře vydává za demokratické, ale jak víme, je to opět otázka manipulace veřejným míněním, než lidé přijmou vládu dosazenou zbraněmi jako zvolenou.“

„Lidi jsou dost blbí, aby to zbaštili!“ ulevila jsem si.

„To ani ne,“ zastal se jich Vojtěch. „Zbaští to jen hlupáčci, jenže právě ti pak tvoří dav, ve kterém není radno zastávat opačný názor. V takovém davu – a to i na internetu – pak najdeš provokatéry a umravňovače, kteří se starají o zesměšňování a časem o umlčování nepohodlných. Tak to fungovalo už ve starém Římě, tak to funguje dodnes.“

„A tak to chceme dělat i my?“ rýpla jsem si.

„My jsme přece v Hyde parku dávali slovo i druhé straně,“ připomněl mi. „Pokaždé jsme je roznesli argumenty, ale jakmile někdo začal druhé – ze kterékoliv strany – zesměšňovat, dali jsme mu ihned najevo, aby se věnoval tématu a nenapadal oponenty.“

„Dobře, ale jak to vidíš teď? Mám dojem, že jsme skončili.“

„Taky se mi zdá, že to pokojnou cestou neprojde. Je to cenná zkušenost a ujišťuji tě, je z toho velký poprask i jinde – nejvíc asi v Japonsku.“

„Co s tím mají co společného Japonci?“

„Hodně – poprvé se tu pokojně střetli Virtuálové s voldemorty. Nejspíš bychom touto cestou vyhráli, ale když to nepůjde, bude to dost významné.“

„Mám dojem, že bychom se měli spíš pokusit zachránit lidi, kteří ten puč mohou šeredně odskákat,“ zavrčela jsem. „Mám dojem, že se proti nám chystají nějaké represe. My Virtuálové se jim asi vyhneme, ale ani studenti, co šli tak nadšeně s námi, si nic zlého nezaslouží.“

„Souhlasím,“ řekl. „Ale už se na tom pracuje.“

„Smím je tedy aspoň povzbudit?“

„Můžeš,“ souhlasil – ale povšimla jsem si nepatrného zaváhání, než mi to svolení dal. Byla to snad tisícina vteřiny – ale u něho to něco znamenalo.

Že by to sám necítil jistě?

*****

Ústup

Reportáž z přepadení kolejí Katuška překvapila celé Čechy, ale nikdo se za nás otevřeně nepostavil. Nejlepší záběry pořídila Manča Bělíková, kterou hned na počátku napadlo popadnout několik ***šintei*** z těch, co měla na prodej a měla je na předvádění nabité, umístit je porůznu zvenčí na parapety oken i do vstupní haly kolejí a připevnit je všude lepící páskou. Ze ***šintei*** se staly perfektní kamery a videa z nich se objevila na stránce Katuščiných Novin krátce po začátku policejní akce.

Manča pak nasedla s námi do mikrobusu, ale nepřestala se starat o další dokumentaci. Rozeslala na všechny ***šintei*** krátkou zprávu, upozorňující lidi na to, co se děje, domlouvala se s Učitelem, dávala dohromady stránky.

Mimořádné zpravodajství!

Puč proti demokracii v Čechách!

Titulek převzaly všechny zprávy Virtuálů ve dvanácti zemích světa, ale jen málo lidí to zajímalo. V ostatních zemích se neobjevila ani zprávička, po Čechách zase ani pes neštěkl. Události sledovali napjatě Virtuálové, kterým to nebylo lhostejné, ostatní zvědavě čekali, kolik bude mrtvých a protože tu zatím nebyli, zájem rychle opadal. Projevilo se naplno, jak lidé posuzují události ve světě – podle počtu mrtvých a prolité krve.

Vždyť se tolik zlého asi nedělo...

Policisté poměrně brzy objevili některé ***šintei,*** zejména v kolejích, kde byly příliš na očích. Pár jich donesli i veliteli zásahu na místě.

„Vy sakra nevíte, že k nám tyhle špionážní kamery nesmí?“ seřval je na místě policejní major.

„Tyhle nejsou naše, našli jsme je rozmístěné ve vstupní hale!“ hlásil mu horlivý policista.

„To je jedno!“ zbrunátněl major. „A ještě je donesete až sem! Okamžitě je rozbijte, spalte, zničte! To je rozkaz!“

Netušil, že si právě zahrál v dokumentárním filmu, ale správně odhadl, že se po kamerách nebude nikdo shánět, aby natočené záběry okopíroval. Manča Bělíková souběžně stíhala jednotlivé záběry přepisovat na jiné místo, tak jak byly pořízeny, takže některé z nich skončily pohledem na policejní boty, dopadající na nebohé stroječky.

„Kateřino, máš v pohotovosti dvojnici-robotku?“ zeptal se mě náhle Vojtěch.

„Myslíš robotku Kateřinu? Ta je teď na venkově u Franty.“

„Zapni ji, nasedni do auta a přijeď s ní do Prahy!“

„Tady ji ale zatknou!“ namítla jsem.

„Postarám se, aby ji nezatkli!“ řekl bez nejmenšího zaváhání.

„Jsi si tím jistý?“

„Skoro,“ přiznal sice menší nejistotu, ale optimistickým tónem.

„Co máš za lubem?“ uhodila jsem na něho.

„Uvidíš!“

*****

Musela jsem se roztrojit, ale zapnula jsem Kateřinu uloženou u Franty na venkově a vyšla z komory, kde jsem ji měla uskladněnou.

„Dobrého jitra přeji!“ pozdravila jsem Františkova otce, se kterým jsem se málem srazila v předsíni.

„Dobré jitro!“ odpověděl zdvořile. „Vy jste snad ta umělá, ne?“

„Umělá nesmí být zdvořilá?“ usmála jsem se na něho.

„Ale kdež!“ rychle couval. „Však vás prej řídí ta skutečná, ne?“

„Řídím ji,“ přikývla jsem. „Ale teď musím odjet do Prahy.“

„Auto máte na dvoře,“ řekl. „Vy asi nebudete snídat, že?“

„Ne, nepotřebuji,“ usmála jsem se.

„Co chcete dělat v Praze?“ zajímal se pan František. „Vždyť se tam právě dějou nějaká svinstva!“

„Odkud to víte?“ zeptala jsem se ho.

„Přece z brejlí!“ odvětil. „Ty syčáci policajtský se snažej zavést nám už zase policejní stát jako Brežněv ve vosumašedesátým.“

„Uvidíme, jak se jim to povede!“ řekla jsem.

Z chalupy vedle Frantova otce vyšla i jeho matka.

„Kampa jedete?“ zeptala se mě.

„Do Prahy,“ odpověděl jí za mě její manžel.

„Tak na sebe dávejte pozor!“ přála mi. „Někde je tam i náš kluk, ať se vám nic zlého nestane!“

„Dáme si pozor!“ usmála jsem se i na ni.

Auto bylo v pořádku, nebylo ani zamčené, tady na vsi se nekrade. Sedla jsem dovnitř a nastartovala. Vrata byla otevřená, vyjela jsem na silnici a za chvíli už jsem svištěla k Praze.

„Jsem na cestě!“ ohlásila jsem Vojtěchovi.

„Výborně!“ odvětil spokojeně. „Teď by bylo potřeba zastavit antona, který odváží studenty a Lili.“

„To je maličkost!“ odvětila jsem.

*****

Lili byla nejblíž, takže se napojila na řídící procesor motoru antona. Motor škytl a zhasl, ale v zadní části vozidla se to projevilo jen zpomalením a postupným zastavením. Dva hlídači u zadních dveří seděli nehybně jako kamenné sochy – za kuklami jim nebyly vidět obličeje, ale podle očí ti hoši přece jen znejistěli. Podle zvuků se zdálo, že vedle antona zastavilo nějaké auto, ale jako Lili jsem nemohla rozpoznat procesor jeho motoru, takže to byla nejspíš jedna z těch policejních vykopávek.

Pak se chvíli nic nedělo.

Mikrobus s námi živými Virtuály mezitím dorazil ke škole, na jejímž hřišti nedaleko od silnice stál kaičen-speciál, připravený ke startu, ale jinak úplně prázdný.

„Přesedáme!“ prohlásil spokojeně malý Vojtíšek.

Manča Bělíková se ihned vrhla k jeho košíku a odepínala bezpečnostní pásy, já jsem se starala o Katušku. Marcel s robotem Tomášem vyskočili z auta jako první, Marcel vlekl náš kufr, ale Tomáš, ačkoliv otevřel zavazadlový prostor, se k naložení kufru neměl. Místo toho se vsoukal dovnitř a za chvíli se těžce vrátil zpátky – vlekl další přídavnou raketu.

„Hřiště je krátké, potřebujeme urychlit start,“ řekl rychle Marcelovi.

Marcel položil kufr na zem a šel mu pomoci. Kaičen-speciál byl na levé straně trochu ožehlý, zatímco raketa na pravé straně nebyla použitá. Ti dva, chlap a robot, rychle připojovali náhradní raketu do držáku, zatímco my dvě jsme mezitím uvnitř připoutávaly do sedaček košíky s našimi batolaty.

„Klid, mami, nespěcháme!“ uklidňoval mě Vojtíšek, když viděl, jak se mi při mém urychlení třesou ruce.

Chlapi venku mezitím připevnili startovací raketu a Marcel se hrnul na místo pilota. Jen Tomáš místo do letadla zamířil zpátky k mikrobusu.

„Šťastnou cestu!“ křikl na nás uzavírajícími se dveřmi letadla.

„Tak sbohem Čechy!“ vzdychl si Marcel, když zapínal motory.

„Na jak dlouho?“ obrátila jsem se na Vojtíška.

„Nevím,“ odvětil klidně.

Jako kdyby se nic nedělo.

*****

Bušení na dveře auta probralo oba strážce z letargie. Pevně popadli své samopaly, jeden se výhružně obrátil proti nám, druhý opatrně otevíral dveře.

Zadní dveře antona se náhle prudce otevřely.

Zakuklenec, který je opatrně a pozvolna přidržoval, to nejspíš nečekal. Škubnutí dveří ho úplně vytrhlo z auta ven, až venku upadl. Vzápětí ho cosi strhlo stranou, až mi zmizel s očí. Skoro současně se otevřelo druhé křídlo dveří, vymrštily se dlouhé ruce, podtrhly druhému strážnému nohy a smýkly jím ven.

Strážný zavyl hrůzou, když skrz díry v černé kukle zahlédl, kdo ho drží za nohy a táhne z auta. Pak si asi vzpomněl na samopal, ale než stihl sklonit jeho hlaveň, silná ruka mu zbraň vykroutila a odhodila stranou, jako kdyby to bylo párátko.

Během následující setiny vteřiny jsem si stačila oddechnout. Pochopila jsem, že jsme tentokrát v dobrých rukou.

Chobotovitý obličej patřil »mimozemšťanovi« – Poker Face.

*****

„Jen zůstaňte klidně sedět,“ obrátil se další robot na zatčené studenty, kteří tu dál seděli, ztuhlí překvapením a možná i hrůzou.

„Hned pojedeme dál, jenže jinam,“ dodal Poker Face. „Lili, zavezeš je domů? My tady máme ještě něco...“

Řekl to nahlas a před studenty, takže to bylo určené spíš jim. Jestli je to mělo uklidnit, nebylo to nejšťastnější. Těžko se uklidníte, když na vás takhle promluví monstrum s chobotem místo nosu. Ačkoliv – kdyby sledovali před nějakou dobou zprávy ze Spojených států, snad by se tak nepolekali.

Vyskočila jsem s Lili a přemístila se do prázdné přední kabiny. Přitom jsem obhlédla situaci. Dva chlapi, podle odezvy procesorů roboti, nakládali do modrého mikrobusu odzbrojené a parádně vyplašené policisty, bez přileb a bez kukel. Kolo štěstěny se zkrátka otočilo a z eskorty se stali eskortovaní.

„Kam je povezete?“

Neptala jsem se na místě, ale v letadle Vojtíška, neboť jsem věděla, že Poker Face je určitě jeho robot.

„Zatím do izolace, aby nemohli ovlivňovat jiné,“ odvětil Vojtíšek vážně. „Budeme je muset nějakou dobu držet pod zámkem.“

„To jsme se ale otevřeně postavili proti policii!“ namítla jsem.

„A Policie se stejně otevřeně postavila proti zákonům,“ pokrčil rameny. „V každém případě – puč začali oni.“

„Přepadnout a přemoci posádku jednoho auta není příliš velký úspěch,“ namítla jsem. „Nevíme ani, kdo všechno je proti nám! Až se na nás ze všech stran sesypou...“

„Něco už vím, už se v jejich organizační struktuře vyznám,“ ujistil mě Vojtíšek. „Zbytečně se zbavovali ***šintei***. Není jich tolik, abychom se proti nim nemohli postavit.“

„Možná, ale policie je jednotná organizace, policisté budou určitě držet při sobě a všichni dohromady představují větší sílu než si zřejmě myslíš.“

„Policie by byla jednotná, kdyby měla spojení,“ odvětil klidně Vojtíšek. „Jenže bez spojení není velení.“

„Až Policie zjistí, že jim spojení blokuješ, najdou si jinou cestu.“

„Spojení jim neblokuji,“ odvětil vážně Vojtíšek. „Jen jim měním rozkazy. Všechny organizační jednotky Policie jsou v pohotovosti, ale podle rozkazů je všechno v pohodě, všechno probíhá hladce. Naštěstí – pro nás – se Policie předem zbavila svých ***šintei***, takže nemá informace ani o zásahu na kolejích Katuška, které jsme zveřejnili. Právě zjišťuji stupeň zapojení všech policejních velitelů do puče. Nejsou ani zdaleka všichni pučisté. Příliš rozsáhlý komplot by se dal těžko udržet v tajnosti, ale vím o krajských a okresních velitelích, kteří jsou do toho namočení.“

„Jenže ti mohou ostatní mezi pučisty snadno strhnout!“ namítla jsem. „Stačí přece, aby jim to nařídili.“

„Mohli by...“ ušklíbl se hrozně Vojtíšek. „Ale nebudou mít příležitost.“

„Troufáš si je nějak vyřadit ze hry?“

„Prostě je nahradím,“ řekl. „Už jsem s tím začal. Začal jsem svolávat velitele na okresní a krajské úrovni na porady do krajských měst. Až je budu mít pohromadě, bude jich jen pár a to se dá zvládnout.“

„Dobře, ale vyřazením špiček Policii nezlikviduješ!“

„Oni se přece hned vrátí, takže nikoho nenapadne, že se něco stalo!“

„Obávám se, že ti teď moc nerozumím,“ vzdychla jsem si.

„Je to přitom docela jednoduché,“ ušklíbl se Vojtíšek nedětsky. „Kdyby se některá z policejních špiček ztratila, Policie okamžitě nasadí zástupce. Jenže to se nestane. Když se ztratí spiklenec, na jeho místě se objeví jeho dvojník.“

„Myslíš – robot? Jak chceš nahrazovat... vždyť na to nikdo neskočí! “

„Myslíš, že náhradu rozeznají podle podoby nebo podle zvyků?“

„Obojí!“ vybuchla jsem. „Vystihnout podobu není jednoduché a zvyky se už vůbec nedají snadno okoukat!“

„Zajímavé je, že tě od tvé robotky rozeznají jen Virtuálové. Jediní totiž vycítí procesor. Vlastní rodiče jsi musela upozornit, že to nejsi ty, aby se ke tvé robotce nechovali příliš důvěrně.“

„Měl jsi mě po ruce dost dlouho, abys dokázal udělat opravdu perfektní náhradu!“ odsekla jsem. „A kromě toho ji pořád řídím já! Takže se nemohu splést, když se mě někdo zeptá na něco z mé vlastní minulosti.“

„Dneska přímo v Čechách vyrobím robota kdykoliv podle kohokoliv,“ řekl. „Mám tady novou továrnu. A co se týče řízení – stačí napodobit styl jednání a to zvládnu.“

„Většina lidí mívá rodinu a ta tu záměnu pozná!“ trvala jsem na svém. „Něco jiného je první dojem a něco jiného budou tisíce podrobností, které prostě nemůžeš znát!“

„Než se to v Čechách uklidní, vyhnu se každé otázce s odkázáním na vážnost situace!“ ujistil mě. „Až to všechno skončí, bude Policie od pučistů očištěná, namísto robotů se vrátí jejich vzory, jenže nebudou mít na rodiny čas, budou-li se zodpovídat za účast na puči.“

„Vrána vráně oči nevyklove. Soudci potáhnou s nimi!“

„Soudci dostanou svoji životní příležitost, ale také nejzávažnější životní zkoušku,“ řekl Vojtíšek opět tak nedětsky tvrdě. „Zamýšlím navrhnout zákon o soudcích, který je prověří a proseje.“

„Myslíš ten japonský návrh?“

„Ano, ten," řekl odhodlaně. „Je mi fuk, že to není český nápad, budu to prosazovat jak to jen půjde. A vy byste se měli přidat."

„To v Čechách špatně dopadne!" věštila jsem.

„Nemyslím si to!" nasadil trochu optimismu. „Pár soudců se jistě spálí, ale ostatní začnou soudit spravedlivě. Budou muset."

Dělala jsem, že jsem se s tím spokojila, ale nebyla to pravda.

Byl to jeden z návrhů, o jejichž úspěchu jsem otevřeně pochybovala. Za úspěšné odvolání k vyššímu soudu měla pro všechny soudce následovat pokuta ve výši jejich tříměsíčního platu. Čtyři chyby za rok – a soudce by si musel přivydělávat žebrotou. Japonci tvrdili, že podle jejich odhadů klesnou počty odvolání na minimum, neboť soudy začnou soudit spravedlivě. Aby se odsouzení odvolávali jen když se budou cítit nevinní, měla současně platit zásada zdvojnásobení trestu při neoprávněném odvolání. Skuteční pachatelé by si pak mohli odvoláním jen přitížit. Japonci ale také požadovali, aby se do nejvyššího soudu jmenovali zásadně Virtuálové, kteří zvládnou právnické vzdělání a budou soudit opravdu spravedlivě. Případné odvolání proti nim by musel řešit sněm všech Virtuálů a nespravedlivé by čekal nejvyšší trest – ztráta chitkonu a tím vyškrtnutí z řad Virtuálů.

Aby bylo něco takového opravdu výjimečné, předpokládal se rovněž výjimečný trest za zneužití – doživotí, i kdyby původní trest počítal se třemi měsíci s podmínkou.

Celé to předpokládalo, že Virtuálové v nejvyšším soudu budou soudit spravedlivě i kdyby trakaře padaly, zatímco já jsem se pořád držela názoru, že chybovat je lidské. Cožpak jsem i jako Virtuálka nesekala jednu chybu za druhou? Snad jen sněm všech Virtuálů... ale což se v dějinách světa nemýlily i celé národy? Nevinné může vidina dvojnásobného trestu odradit, aby raději přijali nespravedlivý trest, než aby si to odvoláním zhoršovali a když uvážím, že je policie bude jistě velice účinně strašit, aby to nedělali – a moc dobře víme, že mají v zastrašování tisíciletou praxi...

A odvolat se ke sněmu Virtuálů? To by předpokládalo nebetyčnou víru ve vlastní nevinu a ve spravedlnost Virtuálů. Nevinný si může být naprosto jistý jen vlastní nevinou, ale ne spravedlností soudců. Nebezpečí justičních omylů bude zkrátka vždycky, dokud se spravedlností budou zabývat omylní lidé. I kdyby to byli Virtuálové. Spravedlnost je zkrátka děvka. Slepá a často i prodejná. Absolutní spravedlnost může zajistit jedině Bůh – a to se musím odvolat na axiom jeho vševědoucnosti a spravedlnosti, což se ovšem nedá ani vyvrátit, ale ani potvrdit.

Lidé jsou ale omylní. To mi nevyvrátí nikdo. I Virtuálové jsou lidé.

Podívala jsem se na Vojtíška, spícího spokojeně v dětské sedačce. Možná spal doopravdy, ani to nehrál, dětský organizmus ho občas přemohl. On si to jistě vynahradil v síti.

Ano, i Virtuálové jsou lidé.

Ale možná ne všichni...

*****

Krok pro sek mečem

Přistáli jsme v pořádku na konci naší louky, změněné na polní letiště.

Tak – a jsme zase ve Francii!

Dům byl díky Marcelovým robotům v pořádku. Marcel jen zaroloval ke stodole – vlastně k hangáru – a pak jsme se dali do vybalování.

„Jsem docela rád, že to v Čechách tak dopadlo," řekl Marcel poněkud neuváženě. „Tady nám bude lépe."

„Mně se tady naopak nelíbí," opáčila jsem. „Děti snad budou mít větší klid, ale v Čechách přijdeme o ten největší šrumec!"

„Už bys tam byla málem ve vězení!"

„A ne poprvé," mávla jsem rukou. „Ale jestli se nepletu, Vojtíšek už se do toho vložil a pochybuji, že by to nedotáhl do konce."

„Vojtíšek?" ukázal s úsměvem na poklidně spinkajícího andílka.

„Aby ses nedivil!" ušklíbla jsem se.

*****

V Praze mezitím moje Lili dorazila před koleje Katuška, kde policejního antona zaparkovala přímo před vchodem.

„Vysedáme!" ohlásila jsem studentům v zadní části antona.

Vysedli všichni mnohem radostněji než jak nasedali.

„Co s tím auťákem uděláš, Lili?" zeptal se mě jeden.

„Vědět, kde mají garáž, vrátila bych jim tu šunku na místo," odvětila jsem s úsměvem číslo dvanáct. „Ale protože je to zcela jistě tajné, postavím ji o dvě ulice dál do zákazu stání. Ať si ji odtáhnou sami!"

„Hele, Lili, odkdy se znáš s americkým Poker Facem? A odkud tě on zná jménem?" zeptal se mě druhý.

„Odkud ho znáš ty?" zadívala jsem se na něho pátravě.

„Z jednoho zpravodajství, mám dojem že ještě od ČTK."

„Znám se s ním, ale... není to člověk," odvětila jsem trochu neochotně.

„To je přece jasné na první pohled každému. Ale odkdy se angažují na naší Zemi mimozemšťané?"

„Budeš se asi hodně divit, ale mimozemšťané se na Zemi neangažují," řekla jsem. „Poker Face je totiž robot."

„To už jsme slyšeli, jednoho přece Američané sestřelili a na obrázcích to bylo jasně vidět."

„A tohle je druhý," pokrčila jsem rameny.

„Ale řídí je snad mimozemšťané, ne?"

„Neřídí," odvětila jsem pevně. „Řídíme je my lidé."

„Ale... to není ovlivňování, když nám mimozemšťané dali roboty?"

„Není," odvětila jsem. „Roboti jsou pozemské výroby, vznikli na Zemi, bez mimozemšťanů."

„Ale kdo je vyrábí?"

„Například Japonci," navrhla jsem bezelstně.

„No – těm je to podobné. Ale nedávno předváděli jako vrchol techniky jakousi nepovedenou loutku, zatímco tohle je vrchol dokonalosti! Vždyť by člověk přísahal, že to je živé! Jak to vysvětlíš?"

„Jednoduše," usmála jsem se. „Pochází to ze dvou různých dílen, jenže ta oficiálně podporovaná není tak dokonalá."

(A kdybys věděl, že mluvíš s robotkou... pomyslela jsem si pobaveně.)

„A ta dokonalá není oficiální... takže je ilegální?" domýšlel to student.

„Tak nějak," přikývla jsem.

„Ale na tebe se ten robot obracel jménem! Ty ho můžeš znát jako my ze zpráv, ale on ti tykal!"

„Asi mě zná," přikývla jsem. „No – já jeho taky. Nebo aspoň vím, kdo ho může řídit."

„Freedom for World?" nadhodil napjatě. „Že by se do toho vložili?"

„Vypadá to tak," přikývla jsem.

„Ale to je báječné!"

„Nevím," zavrtěla jsem hlavou. „Kde zasahuje Freedom for World, tam občas někoho odnášejí nohama napřed. Tady v Čechách to zatím vypadalo nadějněji."

„Nadějněji?" podivil se jiný student. „Vždyť si tu policie dělá co chce!"

„No právě!" chytila jsem se toho. „Kdyby se tu naše policie nechovala jako stádo slonů v porcelánu, obešlo by se to bez násilí. S násilím si začala policie, ale jakmile v tom jede i Freedom for World, bude konec legrace."

„To jistě. Jenže naše slavná policie by si už dávno zasloužila provětrat. Vždyť jí už věří málokdo, stejně jako dneska nikdo nevěří soudcům."

„To taky není dobré – nebo si myslíš něco jiného?"

„Neříkám, že je to dobré, ale že by se to mělo změnit! Problém je, kdo to má změnit. Ti soudci, co dnes soudí, nic měnit nebudou..."

„Ale budou..." usmála jsem se na něho. „Ještě se rádi změní..."

„Obdivuji tvůj optimismus!"

„To není optimismus," namítla jsem. „Jen vím něco, co ještě nevíte."

„O Freedom for World?"

„To taky. Ale ještě víc."

*****

Krizový štáb v prvním patře kolejí Katuška zasedl krátce poté, co policie splnila rozkaz velitele policejního zásahu k opuštění kolejí a ukončení akce, doprovázeném pochvalou všech zúčastněných za splnění všech úkolů. Dalo se to chápat jako policejní vítězství, ale to bych nesměla vědět, že na místě policejního velitele je v té chvíli Vojtěchův robotický dvojník, zatímco skutečný velitel je uvězněný v jednom našem autě.

Vyjádřila jsem Vojtíškovi obdiv za neuvěřitelnou pohotovost ve vývoji tak podobného robota, že záměnu nepoznali ani jeho nejbližší podřízení.

„To není pohotovost, to je modifikovatelnost," odvětil mi. „Zase jsem s roboty o trochu dál. Tvář robota dnes není věcí výroby, tedy hardware, ale konfigurace, tedy software. Výroba určuje jen celkovou mohutnost robota, případně charakteristické znaky pohlaví. Mám dnes osm základních formátů robotů, po čtyřech ke každému pohlaví. Zbytek je konfigurovatelný."

„Ty jim teď měníš tvář až na místě?"

„Ano – a mohu ji měnit kdykoliv podle potřeby. Až nebudu potřebovat roboty se současnou tváří, přeprogramuji si je na jiné."

„Takže je pořád ještě předěláváš?"

„Jistě, mami! Jednak je to úžasná zábava, ale také to dost usnadní jejich použití. Poslyš, začněte už v Praze něco dělat! Máš tam přece dvě robotky, já ti taky pomůžu, sestavujte zatím vládu, ať ji můžete co nejdřív představit prezidentovi!"

„Ale co puč?“ zarazila jsem ho. „To máme dělat, jako že žádný není?“

„Vždyť už opravdu skoro žádný není,“ řekl Vojtíšek. „Pučisté z Pardubic jsou izolovaní od zbytku Čech, ti už si na puč jen hrají – ačkoliv o tom ještě nevědí a myslí si, kdovíjak jsou důležití! Sestavte tu vládu, ať pokročíme.“

Mžiknutím jsem se přemístila zpět z Francie do Prahy a jako Lili jsem krizovému štábu přednesla návrh na sestavení vlády.

„Máme na to mandát, začneme tedy,“ skončila jsem.

„Policie se už bát nemusíme?“ zeptal se jeden ze studentů.

„V této chvíli ne,“ ujistila jsem ho. „Ten dnešní výstřelek Policie nesmí a nebude mít vliv. Až Policii převezmeme, vyšetříme, kdo za tím stál.“

„Myslíte, že něco vyšetříme?“

„Výjimečně tomu věřím, protože po tom jede někdo, kdo si nenechá od papalášů nic nabulíkovat a najde všechno co skrývají.“

„Takového šoumena bych chtěl vidět!“

„To půjde vcelku těžko, toho můžeš najednou vidět jen část.“

„Myslíš Poker Face?“ zeptal se mnohem vážněji jeden z těch, kdo byli s námi zatčení.

„Například,“ přikývla jsem vážně. „Poker Face je jedna z jeho částí.“

Zvážněli všichni.

„Takže Freedom for World?“ rozváděl to ten, koho napadl Poker Face.

„Nebo Svobodu světu,“ připustila jsem. „To nejsou různé skupiny. Jen se různě jmenují podle země, kde zrovna působí.“

„To by bylo skvělé,“ pokračoval příznivec Poker Face. „Měli bychom se ale snažit, aby tady nebylo tolik mrtvých.“

„Tak pojďme sestavit vládu,“ navrhla jsem. „Kde bude stabilní vláda, bude pořádek a nebude násilí.“

„Kéž by – ale jdeme na to! Měli bychom přizvat koaliční partnery.“

„Už jsou na cestě sem,“ ujistila jsem všechny. „Taky Kateřina Davienová je na cestě sem, ale vzkazuje nám, abychom začali i bez ní.“

„Dobře, začneme tedy!“

*****

Dříve než dorazili zástupci koaličních stran, přijela i dvojnice robotka Kateřina. Zřejmě jí bylo souzeno zastupovat mě trochu déle, než jsem původně očekávala. Zaparkovala jsem auto o ulici dál, aby nepřekáželo, a za chvíli už jsem předsedala schůzi, zatímco Lili se skromně vrátila do pléna.

Zato zástupci koaličních stran se trousili pomalu a chovali se důležitě.

„Co to bylo ve vašich novinách za kachnu o přepadení kolejí policií?“ byl jejich nejčastější dotaz.

„Normální protidrogový zátah!“ odpovídala jsem jim. „Nic tu nenašli, takže vítězně odtáhli.“

„Jak vítězně, když tu nic nenašli?“

„Po jejich odchodu tu přece žádné drogy nezůstaly,“ vysvětlovala jsem jim s vážnou tváří. „To je snad také úspěch!“

Jednání ale začalo ve znamení agresívního přístupu malých stran, které pro sebe požadovaly nejdůležitější ministerstva: vnitro a finance.

„Musím vážené koaliční přátele upozornit, že právě v těchto resortech chystáme největší reformy a proto se jich nevzdáme,“ začala jsem také tvrdě.

„Jaké reformy vlastně chystáte?“ zajímala se magistra Mokráčková za stranu Pokroku. „Když nás chcete do koalice, měli byste nás včas seznámit s vašimi plány! Co když budou v kolizi s naším programem?“

„Dobrá, vyložíme karty,“ přijala jsem výzvu. „Ministerstvo vnitra, jak jistě víte, je momentálně bez ministra. Přesto se Policie pokusila naši stranu rozvrátit. Chápu, že protidrogový zásah nemohou předem roztrubovat, ale zatýkat nevinné je příliš silné kafe, nemyslíte? Za normálních okolností by to byl důvod k ostré interpelaci ministra, ale co dělat za bezvládí? Chceme to vyšetřit jako jeden z hlavních problémů a proto zde potřebujeme mít klíčový vliv. Kdo jiný by nám poskytl záruku, že se to nebude opakovat?“

„Ten incident můžeme vyřešit stejně dobře jako vy!“ namítla magistra. „Od nás by to navíc nepůsobilo jako pomsta.“

„To nebude žádná pomsta,“ zamračila jsem se. „Pro klid svědomí vám umožníme vyslat tam pozorovatele, ale vyšetřování povedeme my. Můžete nás kontrolovat, pozorovatele dovolíme vyslat i opozici, aby se nechytala fám, ale akce bude naše. Máme největší zájem na důkladném vymetení toho Augiášova chléva. Razie v kolejích je už druhý policejní přehmat – první byl svévolný zásah proti bance Svornost.“

„Dobrá, ale proč chcete i finance?“

„Protože chystáme velkou reformu finančnictví,“ odvětila jsem. „Banka Svornost se během zkušebního provozu osvědčila, svěříme jí další úkoly.“

„Ta vaše banka podle ekonomických expertů potápí celé hospodářství! Jak vás vůbec mohlo napadnout přijít s takovou finanční anarchií?“

„Jak vás vůbec mohlo napadnout přijít s nesmyslem o potápění celého hospodářství? Vždyť celé hospodářství jede jako po másle.“

„Podle dostupných statistických údajů se v Čechách položila drtivá většina bank,“ nesouhlasila magistra Mokráčková. „Zůstalo pět nejsilnějších poboček zahraničních bank, ale většinu bankovních služeb drasticky omezily a zůstávají tady jen kvůli výběru dlužných částek za poskytnuté půjčky.“

„To je v pořádku,“ přikývla jsem. „Výběr dlužných částek i s tučnými zisky je jejich svaté právo. Ale měla byste již dávno vědět, proč tyto banky tak drasticky omezily své bankovní služby. Je to proto, že o ně není zájem. A proč o ně není zájem? Nejsou pro běžné občany ani pro podniky výhodné. Kdo si dneska vezme půjčku u banky, kde na úrocích zaplatí navíc polovinu půjčené částky? Udělá to člověk, který buď nemá jiný výběr, nebo naletěl na klamavou reklamu o fiktivních výhodách té půjčky, anebo nemá rozum.“

„Vy ale vážně nechápete, kam to povede!“ vyskočila magistra. „Všude ve světě, kdekoliv padly banky, padlo vždycky celé hospodářství! Mohu zde uvést desítky podobných případů!“

„Než vytáhnete své desítky podobných případů, zjistěte si aspoň, jak si dnes vede naše hospodářství!“ pokrčila jsem rameny. „Máte pravdu, všude, kde padly banky, padlo i hospodářství, zejména když padly všechny naráz. Taková tajná kartelová dohoda přinášela bankám víc peněz než málokterý prostředek, snad kromě války. Padající banky znemožnily podnikům provoz nedostatkem provozního kapitálu a tím je strhly do pádu, aby je mohly levně skoupit. Největší chybou bylo pak pravidlo nalévání státních peněz do bank s odůvodněním, že se tím hospodářství opět postaví na nohy. Většinou se tak stalo. Bankéři povolili utažené peněžní kohouty, přestali dusit podniky a pak si sami nadělili obrovské a nemravné zisky. Naše země se tomu vyhnula tím, že se jedna banka postavila proti ostatním a škrcení národního hospodářství sabotovala. Podniky u ní díky bezúročné finanční politice našly spolehlivé zázemí a místo aby padly, vzkvétají.“

„Bezúročná finanční politika! To je bezbřehá finanční anarchie!“

„Jakápak anarchie? Vy nevidíte, že to funguje? A navíc lépe než dřív?“

„Paní budoucí premiérko! Mám ekonomické vzdělání, ale nikdy jsem se nesetkala s pojmem bezúročné půjčky!“

„Potom jste hodně zanedbala, paní magistro,“ nasadila jsem sarkastický a mírně trpitelský úsměv číslo třináct. „Bezúročné půjčky jsou naopak mezi lidmi naprosto běžné. Už jste slyšela, že by někdo příbuzným půjčil peníze a žádal po nich úrok? Takového krkouna by příbuzenstvo ze svého středu vyvrhlo jako černou ovci!“

„Co jde mezi příbuznými, to přece nemůže fungovat u bank!“

„To máte z vašeho vzdělání,“ nasadila jsem chvat jako v jiu-jitsu. „Ani si neumíte představit banku bez úroků! Ačkoliv, za to asi nemůžete vy, spíš vaše ekonomická pavěda odtržená od skutečnosti, jak se učila a dosud učí na vysokých školách. Opravte si laskavě vzdělání! Bezúročná finanční politika možná není tak výnosná jako lichva, ale je také funkční a pro hospodářství výhodnější, neboť lidem pomáhá a nevysává je jako pijavice.“

„Je ale otázka, jak dlouho vydrží s dechem!“ rýpla si uraženě. „Tohle se musí strašně rychle zhroutit.“

„Zatím vydržela i neústavní obsazení Českou Policií,“ zavrčela jsem. „To by žádná jiná banka neustála.“

„Vždyť je naprosto neprůhledná!“

„A to ji právě zachránilo,“ souhlasila jsem. „Fungovala i při obsazení budov Policií. Bezhotovostní operace probíhaly dál bez chyb, odmítala jen příjem hotovosti.“

„Takže s ní počítáte i do budoucna?“

„Jistě, a chceme ji ještě rozšířit. Chystáme totiž měnovou reformu.“

„Vy se chystáte lidi okrást?“ zvedla magistra zděšeně obočí.

„Proč okrást?“ usmála jsem se. „Převedeme prostě bankovky a mince na osobní konta, jak to už většina lidí provedla sama a dobrovolně. Lidé si zvykli všechno platit pomocí šintei a měnová reforma znamená jen dokončit ten proces legislativně. Změní se jen to, že chceme stáhnout hotovost úplně. Jenže to si může dovolit jen stát.“

„To by byla hotová finanční katastrofa!“

„Jakápak finanční katastrofa? Všimněte si, prosím, lidé si na ten způsob placení zvykli, všechno je jednodušší, všechno jde lépe než dřív! Kdo dnes ještě potřebuje bankovky a mince?“

„Ale to nemá ve světě obdoby!“

„Mám vám vypočítat země, kde to ke všeobecné spokojenosti funguje? Není jich zatím většina, ale žádná není před bankrotem!“

„Pár rozvojových zemí třetího světa!“ odfrkla si pohrdlivě.

„Pár rozvojových zemí třetího světa a Texas, dříve část nejrozvinutější velmoci Spojených států,“ vynesla jsem svou nejsilnější kartu a vlastně můj jediný trumf.

„Tam to ještě ani zdaleka není jisté,“ odvětila magistra upjatě.

„Není,“ připustila jsem. „Ale ačkoliv banky, stejně jako u nás, z Texasu houfně prchají, hospodářství se nehroutí. Podle posledních zpráv naopak posiluje jako nikde jinde ve Spojených státech.“

„To přece není pravda!“ chopila se toho magistra a očička jí zajiskřila. „Podle posledních zpráv tam hrubý národní produkt prudce klesl a to přece znamená krizi celého hospodářství!“

„Může to tak vypadat, když do hrubého domácího produktu započítáte bankovní operace a zisky,“ přikývla jsem. „Ty tam dnes opravdu poklesly. Hrubý domácí produkt je

ale falešný ukazatel, uměle sestrojený pro optické posilování významu bank. Odečtěte od hrubého domácího produktu hodnotu bankovních operací, které prakticky nic kladného nepřinášejí – a zjistíte, že hospodářství Texasu roste rychleji než předtím, zatímco všude kolem hrubý domácí produkt roste jedině díky vykazovanému bankovnictví.“

„To bankovnictví přece vytváří bohatství každého národa!“

„Peníze mohou vytváření bohatství pomáhat, ale samy o sobě je netvoří a pokud nejsou podložené vytvářením skutečných hodnot, jsou bezcenné. To se projevilo všude, kde banky peníze znehodnotily množstvím. Kde natiskly peněz za miliardy, hospodářství bylo v rozkladu. Peníze mají lidem sloužit jen jako prostředek směny hodnot, nikdy ne jako cíl.“

„V tom se zřejmě neshodneme,“ odvětila pevně magistra. „Já zastávám myšlenku, že hospodářství může zachránit jen svobodné bankovnictví.“

„Pak se tedy neshodneme,“ pokrčila jsem rameny. „Jenže my trváme na tom, že banky mají lidem sloužit a ne ovládat je. A my to dokážeme. Banka Svornost se nikdy nebude chovat jako diktátor, ale jako služba lidem. Kde to tak je, tam se lidem vede dobře a v Čechách tomu nebude jinak.“

„Pak ale nepočítejte s naší podporou!“ řekla odhodlaně magistra. „Naše strana se chce zasadit o obnovu hospodářství, ale klíčem k tomu musí být jedině svobodné bankovnictví. Jiné cesty vedou do pekel a pokud chcete dál podporovat jednu jedinou protekční banku, nemůžeme se shodnout. Program naší strany, podepřený světovými ekonomickými autoritami, to nepřipouští.“

„Ekonomické autority!“ zavrtěla jsem odmítavě hlavou. „Vaše uctívané ekonomické autority přivedly svět už do tolika krizí, že by měly s napětím sledovat, jak tady vzniká úplně jiná zkušenost.“

„Ekonomické autority tvrdí, že každý takový humpolácký pokus skončí zákonitě krachem! Přírodní zákony nelze beztrestně porušovat, rozumíte?“

„Obávám se, že se krutě mýlíte,“ usmála jsem se shovívavě. „Přírodní zákony se skutečně porušovat nedají, jenže vaše ekonomické zákony nejsou přírodní zákony, jsou to právě tak umělé výtvory, jako ostatní lidské zákony. A ty mohou být dobré i špatné. Zbývá maličkost – odlišit ty špatné, ale na to je jednoduchá pomůcka – zkuste to podle výsledků. Vaše zákony přivedly už vícekrát svět na pokraj katastrofy. Nejsou tedy správné. A řídit se špatnými zákony je špatné. Náš pokus není tak humpolácký, jak se domníváte. Zatím jsme to vyzkoušeli na menší části světa, ale všude se osvědčuje. Vám tady nabízíme účast na naší reformě, ale nutit vás ke spolupráci nebudeme.“

„To ani není možné,“ odvětila magistra Mokráčková upjatě. „Reforma, která jde proti programu naší strany, je pro nás nepřijatelná.“

„Ale magistro, program naší strany neříká nic o ekonomické reformě,“ pokusil se ji zastavit jiný člen její stranické delegace. „Není pro ani proti.“

„Reformy zaměřené proti svobodnému bankovnictví jsou obecně proti lidským svobodám a ty přece v programu máme!“ obrátila se na něho.

„Máme tam svobodu pro lidi, ale ne pro svobodné bankovnictví.“

„Svoboda je přece nedělitelná!“ ukončila rázně magistra Mokráčková počínající vnitrostranickou diskusi. „Svoboda každého musí končit tam, kde začíná svoboda jiného. A tihle chtějí omezovat svobodné bankovnictví, to je přece evidentní.“

„Jistě,“ přikývla jsem. „Svoboda otroků končí tam, kde začíná svoboda otrokářů, ale každému je jasné, že se tyto dvě svobody nedají srovnávat. Ani vzdáleně. Banky dělají z lidí otroky, jejich svoboda je svoboda otrokářů. Ale povšimněte si, my je neomezujeme. Mají pořád plnou svobodu půjčovat své lichvářské peníze a poskytovat lidem své předražené

služby. My svobodné bankovnictví neomezujeme, ani to nemáme v úmyslu, problém je jen v tom, že je nikdo nechce.“

„Vy že banky neomezujete?“ ušklíbla se magistra. „Jak to můžete tvrdit a nečervenat se při tom?“

„Poštvali jsme snad na ně českou Policii, aby jim zabránila v činnosti?“ usmála jsem se. „A nebylo tomu právě naopak? Neintrikovaly ostatní banky proti Svornosti, nejprve udáním u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a když tam neuspěly, prostřednictvím ministra financí a pak i České Policie? A co děláme my? Omezujeme je mocensky? Poslali jsme na ně komando těžkooděnců? To přece ne! Jen jim právě tak svobodně konkurujeme.“

„To je přece nekalá konkurence!“ vybuchla magistra. „Co vlastně dělá Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, když to trpí?“

„Co by dělal? Zkoumá kartelové dohody, nebo zda někdo nepoužívá dumping. Ten jsme v případě banky Svornost vyvrátili. Kartelové dohody zase vyžadují více účastníků než jednoho, takže nemá důvod zasahovat.“

V té chvíli mě ve Francii vyrušil malý Vojtíšek.

„Mami, nech ji být,“ řekl konejšivě. „Nepřesvědčíš ji. Měla bys vědět, že je to oddaná služebnice voldemortů, donedávna zaměstnaná u Erste-bank. S útlumem bank v Čechách přišla o velice lukrativní zaměstnání a ty jí tady vykládáš o spravedlnosti... nech toho, rozluč se s ní, jako koaliční partnerka by nám nepomáhala, spíš se dá od ní čekat rána do zad. Větší úspěch můžeš mít u ostatních, ale tuhle vynech.“

„Jak to víš?“ zeptala jsem se ho rychle.

„Umím se rozdělit na víc dílů než ty a cíleně procházet archivy.“

„Co všechno je v archivech o Mokráčkové?“

„Je toho dost,“ ujistil mě. „S jistotou vím, že měla prsty v udání banky Svornost u Úřadu pro hospodářskou soutěž, je tam její podpis spolu s jinými. Neprozrazuj jí naše úmysly, ať jí nedodáváš munici pro intriky proti nám.“

„Dobře, díky za varování,“ poděkovala jsem mu a vrátila se k jednání, ale současně jsem se rozdělila a nechala se navést na německé archivy firmy Erste-bank, abych se v tom sama lépe vyznala.

„Víte, paní magistro, je mi jasné, že vás nepřesvědčím,“ obrátila jsem se pak na ni v Praze. „Nepochybuji o tom, že vás banka Svornost poškodila. Jsem si toho vědomá. Jen nechápu, proč jste projevila ochotu jednat s námi, když nás viníte z vašeho soukromého krachu.“

„O jakém soukromém krachu to mluvíte?“ ztvrdly magistře rysy.

„O vašem vyhazovu z Erste-bank,“ odvětila jsem s klidem. „Omezení vás postihlo osobně a zřejmě se cítíte ukřivděná, že vás vaše banka po letech věrné služby hodila přes palubu. Jenže místo abyste zanevřela na Erste-bank, zatvrdila jste se proti nám. Možná doufáte, že vás Erste-bank přijme zpět, kdyby se vám to podařilo v Čechách zvrátit. V tom světle bych chápala, proč se tak snažíte získat ministerstvo financí – nejspíš si myslíte, že byste mohla z pozice ministryně zasáhnout proti bance Svornost, zejména kdybychom vám nechali i ministerstvo vnitra a vliv na Policii. Méně chápu postoj vašich stranických kolegů, které Svornost o tak výhodné zaměstnání nepřipravila. Tedy – až na vašeho kolegu z Erste-bank pana Přemysla, který také patřil k bankovním špičkám. Proto jste se také sešli v jedné partaji. Oba umíte krásně využívat řečí o svobodě... jenže když osvobodíte otroky, zákonitě omezíte svobodu otrokářů, do které dosud patřila i moc nad nimi. Smutnější je, když bývalí otroci podporují otrokáře, ale to si musí vaši spolustraníci uvědomit sami.“

„To jsou všechno urážky a žalovatelné pomluvy!“ vybuchla.

„Pomluva je nepravdivé obvinění, ale když je to pravda, přestává to být pomluva. Chcete ukázat faksimile vašich dokumentů od Erste-banky?“

„Nechte si je, strčte si je kam chcete, ale takhle koalici nevytvoříte, za to vám ručím!“ prskla vztekle.

„My koalici nabízíme, ačkoliv bychom nemuseli,“ uklidňovala jsem ji. „Chceme dát příležitost i ostatním, ale nemusíme se podbízet těm, kdo mají v úmyslu jít otevřeně nebo i skrytě proti nám. Přišla jste nám slovy nabízet spolupráci, ale ve skutečnosti jste chtěla být trojským koněm.“

„Stejně zkrachujete!“ vyštěkla bezmocně.

„To ukáže čas,“ pokrčila jsem rameny. „Zatím to pro nás vypadá lépe než pro vás a doufám, že lidé už začínají chápat, co je pro jejich dobro.“

„Až všechny okradete, svrhnou vás! Jenže to už bude pozdě!“

„To by snad bylo jejich právo,“ souhlasila jsem. „Zatím se jim podařilo svrhnout ty, kdo je okrádali dosud – vás. A protože my lidi neokrádáme, nic proti nám nemají.“

„Okradli jste zahraniční banky a nepochybujte, že vám to nezapomenou pořádně osladit. Mají na to pořád dost prostředků.“

„Ze zahraničních bank si nic neděláme, ty na nás nemohou. Větší pozor si musíme dávat na ty, kdo se tváří přátelsky.“

„Zůstanete sami proti všem!“

„Bude nás mnohem víc než těch, kdo jsou proti nám. Lidé v Čechách už pochopili, kdo je vysával a kdo jim pomáhal.“

„Neuvědomujete si, proti čemu se stavíte! Celý svět se spojí proti vám a proti celému světu nemáte ani nejmenší špetku naděje!“

„Svět bank momentálně nemá proti nám v Čechách špetku naděje. Kdo by podporoval ty, kdo po dlouhá léta kradli? No – jak se na vás dívám, najde se pár takových, ale mnoho vás nebude. Ve vaší delegaci jste očividně sama, ostatní přišli s upřímnou snahou o spolupráci.“

„Naše strana je naprosto jednotná!“

„Jestli jsou ostatní jednotní s vámi, bude to jejich škoda, vy jim to jen kazíte,“ podívala jsem se po několika nerozhodných obličejích. „Podívejte se, původně jsme vám chtěli nabídnout ministerstva, kde byste mohli udělat spoustu užitečné práce. Například v kultuře, v dopravě nebo i v některém průmyslovém odvětví. Ale určitě nedostanete finance a vnitro, jsou pro naši reformu klíčová a nejvíce nám až dosud škodila. Škodit se dá samozřejmě kdekoliv, ale jinde se to dá lépe ohlídat.“

„My vám přece nechceme škodit!“ ozval se zaraženě inženýr Jaroslav Vitvar, sedící vedle magistry Mokráčkové. „Chtěli jsme vám pomoci!“

„Vám to věřím,“ uklonila jsem se lehce. „Ale vaší předsedkyni prostě nevěříme. Můžeme jí jen poděkovat, že stihla prozradit své úmysly dřív než od nás dostala příležitost uplatnit je. Poslyšte, neměli byste si to vyříkat na vaší stranické půdě? Znovu a lépe? Tady zcela zjevně všichni ztrácíme čas.“

„Taky si to myslím!“ vstala rezolutně magistra Mokráčková. „Nemá to cenu, s takovými hňupy se paktovat nebudeme!“

„To se snažíte znemožnit další jednání svým kolegům, aby už nemohli přijít bez vás?“ usmála jsem se. „Myslím si, že byli sami překvapení, jak jste se tady vybarvila. Strana Pokroku vedená bankovní manažerkou!“

„Ty svině!“ vykřikla vzteky bez sebe Mokráčková.

Otevřela kabelku, hrábla do ní – a vytáhla velikou armádní pistoli.

„Táhni do pekla!“ vykřikla, namířila ji na mne – a stiskla spoušť.

Leknutím se ve mně zastavilo srdce. Ne v Praze, ale ve Francii jsem se tak-tak stačila posadit, abych se neskácela. Pomyšlení, že jsem málem s tou krůtou jednala osobně, se mnou řádně zamávalo. Po několik dlouhých vteřin mě asi opustilo i urychlení. Kam se mi vlastně strefila? Robotka seděla dál, pochopitelně, žádný důležitý obvod jí to nevyřadilo, jen já jsem byla ještě chvíli ohromením jako přimražená.

Být živá, už bych nejspíš živá nebyla.

Pak to ale šlo ráz na ráz. První se vzpamatoval Tomáš, pochopitelně, byl to přece Vojtíškův robot a Vojtíšek si dosud vždycky věděl rady.

Vrhl se k magistře, jediným pohybem jí vykroutil z ruky pistoli, druhou rukou ji objal kolem ramen a stiskl. Ozvalo se strašlivé zaúpění – asi ji stiskl trochu víc a to medvědí objetí jsem magistře nezáviděla, stačilo si představit, že roboti jednou rukou zvednou auto.

„Zavolejte někdo policii!“ řekl klidně Tomáš do zkoprnělého ticha, které nastalo, jakmile magistra umlkla.

„Podcenili jsme vás!“ dodal směrem k ní. „Doufali jsme, že s námi chcete jednat – a vy jste zatím přišla vraždit!“

„Ona – není člověk!“ zaječela magistra a dívala se vytřeštěně na mne.

„Ještě že nás napadlo použít robodvojníky,“ přikývl Tomáš. „Je vidět, že vám stojíme za hodně rizika, když se nerozpakujete vytáhnout veřejně před tolika svědky pistoli a vraždit!“

„Ale to je podvod! Jste podvodníci!“ ječela.

„To byla nezbytná opatrnost. Zato vy jste vražednice!“ řekl Tomáš suše. „Katko, běž se upravit a převléknout! Zvládneme to tady i bez tebe.“

Vzpamatovala jsem se. Jasně, budu se muset na sebe podívat a napravit, co se ještě napravit dá. Inkognito robotky šlo právě do háje, ale je to menší škoda než díra do lidského těla. Nahradit robotku skutečnou Kateřinou nepůjde, když sedím v daleké Francii, ale spolupracovníci to buď pochopí, nebo ne, to už bude jejich rozhodnutí, ovlivnit to nemohu.

Nebo jen nepatrně.

„Vyřiďte to s ní!“ řekla jsem a vstala. Nic mě neomezovalo, nebránilo mi v pohybu. Ale podle toho, jak všichni ztuhli, jsem nevypadala dobře.

Odstrčila jsem židli a zamířila k východu ze zasedačky. Na chodbě jsou toalety se zrcadly, tam se na sebe podívám.

Koaliční jednání zřejmě skončilo.

*****

Průvan

Když jsem se na sebe podívala v zrcadle, měla jsem z toho málem další šok. Vnější pohled tak skličující nebyl. V oblasti žaludku jsem měla v košili otřepanou díru, což bylo zdánlivě všechno. Nepřirozeně působilo, že kolem nevytekla žádná krev a že mě to nesrazilo ze židle. Kulka prošla silikonovou náhražkou kůže, pak prvním krycím plechem, prázdným žaludečním vakem a zarazila se o zadní plech. Nezasáhla ani agregát, ani kabely, nic důležitého. Věřila jsem, že oprava bude pro Vojtěcha jednodušší než pro mě zalátání košile.

Být ale člověk a sedět tam osobně, vypadalo by to určitě jinak. Průstřel žaludku není žádná legrace. V nemocnici by se mnou měli plné ruce práce a kdyby se k tomu přidala nějaká komplikace... no, raději na to nemyslet! Ta bestie magisterská mě chtěla zabít – ani se to nesnažila před svědky zastírat.

Nejhorší na tom bylo, že se přivolaná Policie rozhodla incident vyřešit neuvěřitelně směšnou pokutou. Magistru si od nás převzali, ale zaplatila na místě za údajnou výtržnost jen pokutu a s vítězným úsměvem odkráčela i se svými spolustraníky, kteří se nakonec rozhodli přidat na její stranu. Poslušně ji následovali jako pejsci na vodítku – když je neprobudilo ani jednání jejich předsedkyně, byli buď stejní fanatici, nebo aspoň nebyli zvyklí samostatně myslet. Tak jako tak by z nich žádný užitek nebyl.

Naše protesty policisté ignorovali. Kdybych tam prý seděla osobně, byl by to jasný pokus o vraždu, ale takhle se podle nich nic nestalo a s magistrou se budeme dál setkávat na půdě Parlamentu. Nikdo z přítomných nechtěl uvěřit, že je něco takového možné a paní magistra měla štěstí, že odešla pod ochranou policie.

„Neboj se, Katko, my jí to nedarujeme!“ utěšoval mě ve Francii Vojtíšek.

Vyjednávání pokračovalo i po jejich odchodu. Za poničenou robotku Kateřinu zaskočila robotka Lili – nemělo smysl vracet se k jednání s ošklivou dírou v oblasti žaludku – a jelo se dál, jako by se nic nestalo. Koalici jsme nakonec uzavřeli jen s úplně novou stranou Svobody, jejíž vyjednavači nás ujistili, že se na ně můžeme spolehnout, a se dvěma nezávislými poslanci, otřesenými nejen chováním magistry Mokráčkové, ale i devótností policistů, kteří ji místo zatčení ještě chránili.

Strana Svobody se spokojila s ministerstvem kultury pod podmínkou, že kultura nebude poslední při přidělování dotací, což se dalo pochopit jako upřímnost. I nezávislí poslanci nám dali najevo své sympatie, ale kdyby měli úmysly opačné, nedozvěděli bychom se to. Uvidíme, jak nás budou na půdě Parlamentu podporovat. Většinu vlády jsme měli sestavit sami, ale měli jsme dost odborníků, takže jsem se toho neobávala.

Vojtíšek ode mě převzal poškozenou robotku, ale hned ráno mi ji bez vady vrátil. Povšimla jsem si ale několika drobných odlišností v ovládání. To by znamenalo, že je úplně nová, ale když jsem si uvědomila, jak snadno Vojtěch konfiguruje tváře, nic jsem neřekla a zůstala klidná. Dvě robotky mi postačí. Kateřina bude premiérkou a Lili zůstane na kolejích Katuška, kde bude sledovat naše Noviny a děje v naší straně.

Následujícího dne jsme se dostavili k prezidentovi. Delegaci jsem vedla prostřednictvím robotky Kateřiny, ale doprovázeli mě pro jistotu i další.

Bylo toho zapotřebí. President se strašně cukal, když nás měl přijmout.

„Prezident nemůže jednat s nějakými roboty, to není možné!“ snažil se nás odbýt jeho mluvčí, vyslaný nám naproti na vstupní nádvoří Hradu.

„Prezident si nás objednal, takže nás přijme!“ trval na přijetí Tomáš.

„Přijme jen pravé lidi, ne nějaké mašiny!“ ustoupil trochu mluvčí. „Ale když není mezi vámi člověk ani ta...“

Kdyby tak tušil, že v naší delegaci mají roboti nad lidmi převahu!

„Podle jeho ústavní povinnosti nás přijme všechny!“ necouvl Tomáš ani o krok. „V České ústavě není žádná zmínka o dvojnících a v Čechách nejsou bezpečnostní poměry tak dobré, aby to šlo bez nich. Na Kateřinu Davienovou včera spáchali atentát, který přežila jen díky tomu, že se nechala zastoupit robodvojnicí. A totéž nebezpečí hrozí trvale, proto bude takto jednat, dokud pro ni nebude v Čechách bezpečno.“

„Když tu pro ni není bezpečno, proč chce vůbec sestavovat vládu?“

„Nebudeme vyklízet pole bandě teroristů!“ prohlásil Tomáš. „Není jich mnoho, ale jsou nebezpeční. Více než se vám může zdát i v nejčernějších snech! To ale není důvod ustupovat jim.“

Mluvčí nakonec couvl s výmluvou, že se poradí přímo s prezidentem. Nechal nás nezdvořile čekat na nádvoří, ale po chvilce se vrátil a zamračeně nás pozval dál. A po necelé půlhodině jsme toutéž cestou odešli – jen moje robotka vítězně držela desky s prezidentovým pověřením k sestavení vlády.

Prezidentovi tentokrát nic jiného nezbývalo. Trik s pověřením jiného premiéra opakovat nemohl, vláda by důvěru zaručeně nedostala a právem bychom ho označili za viníka zdržování. Dost na tom, jak mu přes čelo táhly chmury, když jsme se mu zmínili o našem úmyslu rozšířit průběžný volební systém i na prezidentské volby. Mohlo by to znamenat, že přijde o potřebný počet hlasů a jako prezident skončí.

Oblíbený prezident by si naopak mohl funkci udržet mnohem déle než za dosavadního systému. Šlo o to zůstat oblíbeným prezidentem pro všechny občany – nebo aspoň pro jejich voličskou většinu. Každý současný prezident mohl mít v tomto směru jistou výhodu, spousta lidí ho bude volit už pro jeho současnou autoritu. Nesmí si ale voliče rozzlobit, musel se chovat korektně i k nám. A byl si toho vědom.

Byla to malá náplast na hořkou pilulku, kterou jsme museli spolknout od Policie krátce po atentátu, ale důležité bylo prezidentovo pověření. S paní magistrou Mokráčkovou si to vyřídíme později a jinak.

Trestní oznámení na všeobecné ohrožení způsobené střelbou mezi lidmi ale státní zástupkyně smetla se stolu s odůvodněním, že se přece nic nestalo. A pokud jde o škodu na majetku, máme se obrátit na občanskoprávní soud. Máme dost svědků, abychom tam mohli vysoudit nějaké odškodnění.

Vzhledem k běžným lhůtám našich soudů jsme to mohli rovnou vzdát, ale Vojtíšek mě ujistil, že už z principu nic vzdávat nebudeme. Magistra jistě navrhne mimosoudní vyrovnání, které klidně přijmeme – pokud bude mít po ruce nějakých dvě stě tisíc, nakolik si škodu odhadneme. Je ovšem možné, že tolik mít nebude a že to z ní ani nedostaneme, ale Vojtíšek mínil, že by nám postačila dohoda o splátkách ve výši tří čtvrtin jejího poslaneckého platu. I to by mohlo paní magistře srazit hřebínek.

Nějaký trest si ta potvora přece zaslouží! Uvidíme!

S paní Mokráčkovou jsme se tedy měli setkávat i nadále. Snad si aspoň v Parlamentu nedovolí střílet. Mohli jsme ovšem počítat s provokacemi z její strany. A hlasovat bude jistě proti nám – i se všemi svými disciplinovanými, ale nemyslícími spolustraníky.

Co jsme ale mohli udělat, bylo zveřejnění incidentu při vyjednávání. Měli jsme dvě videa, natočená přímo při střílení. Nezjistila jsem ani, kdo je pořídil, ale bylo to nepochybně očima robotů. Kateřina, Lili ani Tomáš jsme to nebyli, znamenalo to, že se móda robotů dvojníků rozšířila mezi Virtuály víc než jsem tušila. Vojtíšek by o nich asi věděl všechno,

ale umínila jsem si neptat se ho a při nejbližší příležitosti si to zjistit sama. Měla jsem přece dva roboty a další bych měla vycítit už podle přítomnosti procesorů. Že mě to dřív nenapadlo? Upřímně řečeno, nečekala jsem to, ale dám si s tím větší práci.

Zveřejněné video vyvolalo u části české veřejnosti vlnu spravedlivého hněvu. Přece jen to byl ostřejší tabák, než aby se dal jen tak vydýchat! Pár tisíc voličů, kteří dali předtím své hlasy paní magistře, jí je přes noc odebrali a převedli jejím kolegům, několik tisíc hlasů přibylo i naší straně. Našla se ale i spousta škodolibých, kteří naopak přidali své hlasy paní Mokráčkové, aby ji v Parlamentu udrželi. Nevadí, řekla jsem si, ty hlasy jim budou chybět jinde, protože nám žádné hlasy neubyly, spíš naopak.

Dobrá, uvidíme! Ministerstvo vnitra dostane náš Šimon Pergner a ten tam udělá pořádek! Ministerstvo spravedlnosti vede František, který kvůli tomu nastudoval práva – sice bez zkoušek, takže nemůže používat titul JUDr, zato tak dobře, jak to dokáže jen Virtuál. Státní zástupkyně, která všechno smetla se stolu, si jistě brzy uvědomí, že vražda zůstane vraždou i když obětí bude „***jen“*** robot. Tady přece nejde o škodu, ale o skutečnost, že někdo stiskl spoušť zbraně namířené na člověka a přitom nemohl tušit, že jde o robota! Mokráčková na jednání přišla s nabitou pistolí a s odhodláním zabít mě, to přece nebyla jen běžná výtržnost na schůzi!

Nechám to na Frantovi, však on to rozsekne. Musela jsem se teď věnovat sestavení vlády, jenže už jsem měla tolik zkušeností a přátel po ruce, že jsem se toho ani moc neobávala.

Vládu jsme sestavili prakticky týž den, kdy mě – či moji robotku – tím úkolem pověřil prezident, takže jsme mu ji představili další den ráno. Hned poté jsme jeli převzít ministerstva a odpoledne jsme poslali do Poslanecké sněmovny programové prohlášení s žádostí o vyslovení důvěry. Bude to asi chvíli trvat, než ji získáme, o víkendech Poslanecká sněmovna nezasedá, ale nám to nevadilo, mohli jsme začít naostro.

To bude, panečku, průvan!

*****

Prozrazené tajemství, že premiérku zastupuje robotická dvojnice, mělo na podporu naší strany spíš kladný vliv, než aby lidi odrazovalo. Zejména po shlédnutí dokumentárního videa lidé museli pochopit, že nebezpečí od dříve vlivných lidí je skutečné. Zbytečně jsme se obávali, že se lidé od naší strany kvůli robotům zděšeně odvrátí, ačkoliv ostatní internetové i papírové noviny spustily obrovský povyk o nedemokratickém podvodu na voličích, kterého se podle nich dopouštíme. Většině lidí to naštěstí vůbec nevadilo. Studenti v kolejích Katuška to buď dávno věděli, nebo alespoň tušili. Horší to ovšem bylo v Parlamentu, kde se nám někteří poslanci velkým obloukem vyhýbali.

Ačkoliv nová robotka neměla ani škrábnutí, všimla jsem si, že spousta lidí, se kterými jsem se setkala po atentátu, mi zvědavě pokukuje kamsi do oblasti žaludku, kde jsem tenkrát měla v košili pěkně velkou díru. Asi si na to budu muset zvyknout. Výhodou mohlo být hlavně to, že už nikdo nebude na robotku zbytečně střílet – nic tím nevyřeší a případná náhrada škody není finančně zanedbatelná ani pro poslance či poslankyni.

Doufala jsem, že z tohoto důvodu nikoho nenapadne střílet i na mě, až se vrátím do Čech a vyměním si s robotkou místo.

Současně s novou vládou jsme připravili několik zákonů, na které jsme si dosud nemohli troufnout a které ani nebyly vhodné pro referendum, neboť byly pro většinu lidí příliš odborné.

Jeden z prvních nových zákonů měl banku Svornost pověřit celostátní správou ***šintei*** a spojit ji s Českou národní bankou. Ta měla spravovat devizy a odpovídat za zahraniční bilanci a zásoby deviz pro zahraniční obchod.

Současně se omezila platnost dosavadních mincí a bankovek. Skončila povinnost přijímat je jako platidlo. Kdo chtěl, mohl je držet a platit jimi dál, ale mohlo se mu stát, že už nikdo nepřijme. Povinně je musela přijímat jen pošta – ale už pouze pro odeslání na některé konto šintei, vlastní nebo i cizí. Výměna byla sice dobrovolná, ale zrušení povinnosti přijímat je znamenalo, že lidem prakticky nic jiného nezbylo.

Tím se měla hotovost v Čechách jako taková přesunout do muzeí.

Tento krok jsme museli lidem důkladně vysvětlit. O výhodách šintei už věděl každý, ale všichni přece jen nebyli ochotni rozloučit se s bankovkami, vládnoucími celému světu několik století, ani s mincemi, které lidstvo znalo několik tisíciletí. Šintei ale měly výhod víc než jen pohodlné placení. Velká výhoda byla, že vyžadovaly scan oka majitele, takže nemělo smysl je krást. To značně ztěžovalo práci kapsářům, a což potom náš návrh postupného zpřísňování trestů, kdy se poměrně mírné základní sazby trestů při každém opakování zdvojnásobily, takže by se i šedivý kapesní zlodějíček mohl při neustálém opakování dočkat až drakonického trestu několikaletého vězení za jednu ukradenou kabelku...

Problém byl i s posledními cizími bankami na našem území. Těm měla Česká národní banka směnit českou hotovost, bankovky i mince, za stejnou hodnotu ve světových měnách, přepočítaných podle současného kursu. Potíž byla právě v tom kurzu. Cizí banky vyžadovaly kurs výhodný pouze pro ně. Věnovali jsme tomu jednu čistě českou konferenci Virtuálů. Hlavní slovo na ní měl náš vyjednavač František, který nás odejel do zahraničí zastupovat, ale hned po něm Vojtěch a na třetím místě já coby premiérka.

„Hrozí nám mezinárodními arbitrážemi," referoval nám František.

„To si teď nemůžeme dovolit," konstatoval stroze Vojtíšek.

„Máme snad nějaké Virtuály – arbitry, ne?" připomněla jsem mu.

„Na tohle je využívat nemůžeme," odmítl to Vojtíšek. „Když je budeme používat příliš často, prozradíme si je a nepatří jen nám Čechům. Musíme je šetřit na důležitější věci pro všechny Virtuály."

„Takhle nás Čechy ale postupně oškubou!" konstatovala jsem.

„Oškubou, ale jen jednou," připustil Vojtíšek. „Navrhneme jednorázové vyrovnání. Ať sečtou všechny své pohledávky, vyplatíme je ze všech rezerv, co seženeme, ale tím budeme bez dluhů."

„Ale také bez rezerv," namítla jsem. „Až nám na to skočí opozice, bude to voda na její mlýn. Obviní nás, že jsme rozfofrovali všechny devizy."

„Nějaké rezervy opatřím přes Kajmanské ostrovy," slíbil Vojtíšek. „Ale tu filiálku pak budu muset zavřít, tohle je zaručeně přivede na stopu."

„Není to ještě riskantnější?" strachovala jsem se.

„Riziko je to v každém případě, ale tohle bude ještě únosné."

„Jednej, jak rozumíš, ale ber ohledy i na ostatní," připomněla jsem mu. „Proč raději nejednat dál o reálnějším kurzu?"

„To nemá smysl," ujistil nás František. „Oni se na ten kurz soustředili, teď přece neustoupí, když vědí, že musíme přistoupit na cokoliv."

„Nejsou tam zřejmě hlupáci," podotkla tiše Manča Bělíková.

„Budeme to muset asi přetrpět," řekl Vojtěch. „Co se dá dělat! Rozhodně bude lepší dojednat jednorázové vyrovnání i za nevýhodných podmínek, než jim dát možnost zvyšovat

lichvu víc a víc. Až by zjistili, že je to opravdu náš zájem, přišlo by nás to ještě dráž. Ten kurz je ostatně přijde draho, jakmile se situace otočí.“

„Jak to myslíš?“ chtěli jsme hned vědět všichni.

„Až budou oni v tomhle kurzu platit za naše zboží,“ dodal stručně.

„Myslíš, že budou naše zboží tak potřebovat?“

„To tedy budou,“ ujistil nás Vojtíšek. „Nezapomeň, velká část světa je na pokraji krachu. Ještě rádi přijdou s prosíkem.“

Tím naše konference prakticky skončila. František dostal za úkol dojednat s těmi vydřiduchy odkoupení všech českých dluhů a jejich vyplacení i při kurzu nevýhodném pro nás.

„Tak – a ode dneška obchodujeme zásadně jedině ve směnitelné měně,“ prohlásil ulehčeně František, když druhý den ohlásil, že je dohoda hotová.

„Divím se, že na ni přistoupili,“ podotkla jsem suše. „Co vlastně získali oni a co my?“

„Oni získali pár kilogramů papírků, my nezávislost a ta rozhodně za ty potištěné papírky stála,“ přikývl František.

„Ta nezávislost ještě není úplná,“ řekla jsem.

„Asi ne, ale to hlavní máme – snad – za sebou,“ pokrčil rameny František.

„Uvidíme!“ odfrkla jsem si.

*****

Od tohoto vyrovnání si musel každý, kdo chtěl vyjet do zahraničí nebo tam nakupovat, koupit patřičné množství cizí měny a při návratu převést cizí měnu na konto v šintei. Česká národní banka se měla starat, aby byl pro tyto nákupy vždy dostatek cizí měny. Někteří naši vychytralejší občané si totiž cizí měnu nakupovali čistě z vypočítavosti, ale brzy poznali, že těmi papírky u nás prakticky nic nezaplatí a pokorně se vraceli k šintei, zejména když zjistili, že později dostanou cizí měnu ve výhodnějším kurzu a keťasení valut je vlastně ztrátové.

Ještě příjemnější překvapení nám přichystal Vojtíšek, když pro vyrovnání zahraničních pohledávek soustředil a do České národní banky přesunul za tři čtvrtě bilionu korun deviz, čímž zmenšil zahraniční dluh na čtvrtinu.

„To byly skoro všechny moje rezervy,“ řekl skromně. „Ale já si ještě nějaké vytvořím, stejně jako jinou krycí filiálku.“

*****

Zatímco zrušení hotovostního placení ještě proběhlo pokojně, problémy se na nás začaly valit jako lavina.

První se objevily na ministerstvech obrany a vnitra. Ukázalo se, že naši lidé nemají požadovaná prověření pro přístup k utajovaným skutečnostem, takže jim jejich podřízení odmítali sdělovat, na čem pracují. Náměstci i nižší úředníci se netajili svou převahou a pohlíželi na nové ministerské vetřelce hodně spatra. Nepomohlo ani, když noví nadřízení těmto lidem předvedli, že tyto údaje už beztak dávno znají. Byli si tak jisti svou nepostradatelností, že se i ministrům otevřeně pošklebovali.

Vojtěch to ale na ministerstvu obrany vyřešil tak rázně, až to vzalo dech. Vyměnil všechny dosavadní náměstky za své lidi, potom rebelující úředníky obešel a jednomu po druhém předal výpovědi. Na jejich místa dosadil úplně nové, neznámé lidi.

„Ale to přece nemůžete, pane ministře!“ varovali ho někteří potrefení. „Není možné, aby na těchto místech byli lidé bez prověření! Nikdo jiný než my nezná tajné spisy! Naše počítače jsou chráněné hesly, do nich se nikdo nedostane, ochromíte tak celé ministerstvo!“

„Tak předně – vaše hesla už známe,“ podotkl suše novopečený ministr obrany Tomáš. „Za druhé – všem jsme je před půlhodinou změnili, takže ne my, ale vy se do svých služebních počítačů nedostanete. Za třetí – doufáte-li, že to bez vás nepůjde, přesvědčíme vás o opaku – jenže už bez vás.“

„Ale to vám Evropská unie neschválí!“

„Té se ptát nebudeme,“ řekl suše Tomáš. „Na šintei vám právě naskočilo odstupné ve výši vašeho platu za půl roku dopředu. Vezměte si své osobní věci, opusťte budovu a už se sem nevracejte. A poradím vám – hlaste se na pracovním úřadě co nejdřív, bude tam brzy větší nával než obvykle.“

„Ale to přece nejde... sami máte ve svém programu zmírnění takových tvrdostí! ...a je to porušení zákoníku práce!“

„Bylo by – podle starého znění a to ještě kdybyste nedostali odstupné,“ řekl Tomáš. „Podle nového znění, schváleného nedávno minulou Sněmovnou, nemáte nárok ani na to odstupné. Ano, máme v programu zmírnění tvrdostí, ale teď se ještě můžeme řídit současným zněním. Nebo si myslíte, že tvrdé zákony mají dopadat jen na ostatní? Vsadil bych své boty, že jste hlasoval pro vládu, která ty tvrdosti zavedla, tak co se čílíte?“

„To přece nemůžete vědět, jak jsem hlasoval!“

„Nevím, jen tak hádám. Ale nebudu daleko od pravdy.“

„Dáme to k soudu! Všichni!“

„Dejte. Sbohem!“

*****

Proti všem

Vyčištění ministerstev obrany i vnitra proběhlo současně a tak rychle, že se úředníci nestačili navzájem varovat. Na několika místech se o to sice pokoušeli, jenže pevné linky ani mobily jim v kritické chvíli nefungovaly. Sledovala jsem to v budově ministerstva obrany očima Vojtíškova robota Tomáše, ale totéž se odehrávalo i na ministerstvu vnitra, kde to řídil Šimon Pergner. Akce proběhla během jediného dne, přesněji za jedno dopoledne.

Skoro současně přepadla armádní jednotka rychlého nasazení velitelství Policie v Pardubicích. Při rychlé akci padlo několik desítek výstřelů z pistolí a pár stovek ze samopalů, než pučisté pochopili marnost odporu a vzdali se. Vojáci pak zajatce i s provizorně ošetřenými zraněními odvezli – naštěstí šlo o čisté průstřely rukou, vojáci stříleli jen aby protivníky vyřadili z boje.

Zeptala jsem se Vojtíška, co o tom ví. Nebyli tam mrtví, ale tekla krev a to jsem nepovažovala za dobré.

„Střílet si začali oni," uklidňoval mě Vojtíšek. „Jakmile začali střílet, už se to nedalo zastavit."

„Víš dobře, že krev nemám ráda!" napomenula jsem ho.

„Já jsem nestřílel!" ujišťoval mě. „Hoši, co jsem vedl, měli tak drtivou převahu, že odpor těch hlupáků neměl smysl. Zahájit palbu mohl na jejich místě jen sebevrah kamikaze. Jenže oni to udělali a pak už museli střílet i naši, přece se nenechají při takové převaze postřílet! Jestli tě to uklidní, pak tě aspoň mohu ujistit, že nikdo z našich nestřílel bezdůvodně."

Zajatí pučisté se brzy setkali s výběrem krajských a okresních velitelů, zasvěcených do puče. Bylo to ale podivné shledání – v neznámé budově bez oken, změněné na provizorní vězení. Ale ačkoliv byli mezi pučisty i bývalí bachaři, nikdo to tu nepoznával. Cely byly bez oken, zařízené pohodlně, ale stroze. Nejpodivnější byli zdejší bachaři – samí obrovití černoši s postavami boxerů těžké váhy, na první pohled bylo jasné, že nejsou od České vězeňské služby. Nosili vězňům jídlo, ale nikdy ani slovo nepromluvili a nikdo se jim neodvážil zkřížit cestu. Útěk z tohoto vězení se jevil všem nad lidské síly.

Zejména kdyby věděli, že za těmi stěnami je ještě šedesát metrů hlíny.

Jediné spojení se světem představoval veliký televizor ve společenské místnosti. Byl ale bez ovládacích prvků a zobrazoval jedinou internetovou stanici – Katuščiny Noviny. Působilo to asi jako výsměch, na druhé straně byly zdejší zprávy zajímavé, mezi zpravodajskými vstupy byl slušný výběr filmů a ve vysílání nebyla jediná reklama.

Bohužel to bylo jediné rozptýlení bez možnosti výběru.

Pardubičáci tam svým bývalým spojencům tvrdě vyčetli zradu.

„Porušili jste přísahu, pracovali jste proti nám!"

„To není možné, to musí být nějaký trik. Sedíme v téhle díře od začátku a sami brzy zjistíte, že se tu nedá nic dělat!"

„Jak to? Podle našich zpráv jste byli celou dobu na svých místech, ale místo pro nás jste pracovali pro tu novou studentskou vrchnost!"

„To jste jen naletěli zprávám z Katuščiných Novin!" mávl zhnuseně rukou jeden z krajských policejních velitelů. „My jsme se tam viděli taky, ale ve skutečnosti jsme seděli tady. Nasadili místo nás nějaké herce!"

Dokázat to ale nemohli. Televizor bez ovládacích prvků nedovoloval přepnout na archiv a v živém vysílání se už nikdo z vězňů neobjevil, aby to mohl předložit jako důkaz.

*****

Cizí banky se z Čech stáhly se skřípěním zubů, ale po vládním převzetí všech českých dluhů tu fakticky neměly co pohledávat.

Nikdo je nepotřeboval, nikdo je nechtěl.

Dokud nabízely aspoň nějaký úrok, držel se jich zbytek střadatelů, ale nikdo si nic nepůjčoval. Problém je, že banky žijí hlavně z úroků z půjček a bankovními poplatky si zisk jen vylepšují. U drobných střadatelů poplatky zpravidla úrok převyšují, ale pro ty bylo výhodnější odejít už dávno, zbývali ti, kdo měli v bankách natolik veliké peníze, aby úroky převýšily poplatky. To by ale banky musely peníze do Čech ještě přinášet a tak to nemohlo jít dál. Banky snížily úrok pro velké střadatele pod půl promile, což mělo za následek, že si všichni peníze urychleně vyzvedli a poplatky za zrušení kont byly poslední peníze, které banky z Čech vyzískaly.

Na honosných bankovních palácích i na méně atraktivních pobočkách se objevily transparenty: ***Na prodej!***

Také na všech pobočkách banky Svornost visely plakáty s oznámením, že budovy mohou levně získat noví majitelé. Nebylo to ale z důvodu zavření banky. Banka Svornost se jen stáhla do Sítě, kde úspěšně přečkala i obsazení budov policií. Na peněžním provozu v Čechách se to neprojevilo, všechno fungovalo jako dřív. Ustal jedině nepřetržitý proud peněz z Čech do ciziny, až na příspěvky Evropské unii, částečně kompenzované skoupými dotacemi.

Už to ale nebylo tak těžké pouštění žilou jako dřív.

Vyplacení odstupného bankám se zpočátku zdálo jako nestydaté odření Čechů z kůže, ale brzy se to ukázalo jako vynikající tah. Za hranicemi sice zmizela velká část rezerv České národní banky, ale rozpočtu se znatelně ulevilo o úroky ze státního dluhu, které si předtím ukrajovaly lví podíl. Vojtěch se už předtím zaměřil na hospodaření státu, takže se mu podařilo něco, co opozici, zlomyslně číhající na každou naši chybu, doslova vyrazilo dech – rozpočet počítal s mírným, zato důležitým přebytkem.

Vypadalo to tak neuvěřitelně, až se to někteří pokoušeli zpochybnit, ale nebylo co zpochybňovat. Pravda, vyrovnání rozpočtů se hodně citelně dotklo i některých lidí v Čechách. Všechny dluhy se převedly do banky Svornost, což desítkám tisíc zadluženým zablokovalo možnost bezstarostně si půjčovat peníze ze šintei, ale na druhé straně je to zbavilo obav z exekutorů.

Exekutoři a vymahači dluhů si museli hledat jiné zaměstnání. Oficiálně jsme je zrušili a do budoucna postavili mimo zákon. Správu dluhů jsme plně svěřili šintei, které se o splácení postaraly svědomitěji než dlužníci a přitom jim ponechávaly více prostředků než exekutoři.

Další úprava se týkala sociálního zabezpečení, kde došlo na hromadné přepočítání důchodů – některým se zvýšily, jiným naopak snížily, zejména těm, kdo nikdy nepracovali a žili jen ze sociálního zabezpečení.

Těm se to pochopitelně nelíbilo. Nebyla jich většina, ale dokázali velice hlasitě křičet, když přitáhli před Parlament demonstrovat za své zájmy. Po zrušení sociálních úřadů si neměli kam stěžovat a rozhodli se proto uplatnit své hlasité vyjednávací metody přímo na nejvyšší místa.

Těm pár policistům, kteří se je snažili udržet dál od dveří, nezářil z očí optimismus. Skoro každý se občas mimoděk plácl přes pouzdro s pistolí, aby se ujistil, že se ještě má čím bránit, kdyby došlo k nejhoršímu.

Jako vyjednavač se nabídl Tomáš, ale rozhodla jsem se vyjednávat sama. Těch pár skutečných lidí, kteří byli se mnou ve vládě, se možná zděsilo, ale Tomáš je uklidňoval.

„Nechte ji – ona ví co dělá!“

No – znal mě lépe než ostatní... i mé současné možnosti...

Vyšla jsem do té jámy lvové přímo hlavním vchodem. Byl tam řev jako v lisovně plechů, před vchodem půlkruh nejsilnějších ***metrákových invalidů*** ozbrojených násadami od krumpáčů, motykami a sekerami, někteří s noži upevněnými na tyčích – opravdu silné přesvědčovací argumenty!

„Ustupte, prosím!“ vykřikla jsem již ve dveřích.

Nedělalo mi problém nahustit do elektronických hlasivek dvacet wattů, takže všichni nejbližší odskočili.

„Chceme jen svá práva!“ zahulákal na mě nejbližší chlap a napřáhl na mě krumpáč. Byl ode mě na dosah – sáhla jsem po něm a s užitím momentu překvapení jsem mu nářadí vytrhla z ruky.

„Aha – sháníte práci?“ odvětila jsem klidně, ale hlasitěji než to dokázal prve on sám. Přitom jsem si prohlížela krumpáč, jako kdyby mě nic jiného nezajímalo. Pak jsem se rozmáchla a zarazila krumpáč po násadu do asfaltu chodníku. Moje nová robotka měla silnější akumulátory a tím i větší sílu.

„Práci teď můžete dostat na ministerstvu dopravy,“ řekla jsem. „Budou tam zaměstnávat plno lidí na stavbě dálnic.“

„Blbost, dálnice dnes staví stroje!“ ozvala se okamžitě odpověď, ale ne zrovna jistě.

„Stroje staví příliš draho!“ odvětila jsem. „Za ty miliardy se vyplatí dát práci pár tisícům lidí s krumpáči a lopatami. Můžete se tam jít přihlásit!“

„Ale to nám nerozumíte, slečinko!“ vzpamatoval se chlap, vyzbrojený pro změnu dlouhým nožem přivázaným na ještě delší násadě.

„Vy nechcete práci?“ hrála jsem nechápavou.

„Ne, my chceme naše peníze!“ odpověděl pevně. „Máme na ně právo! A buď je dostaneme, nebo...“

„Nebo co?“ zeptala jsem se ho klidně.

„Nebo poteče krev!“ potěžkal významně v ruce svoji zbraň.

„Mohl byste mít pravdu,“ přiznala jsem mu.

Ohnula jsem se a jediným trhnutím vyrvala krumpáč z asfaltu.

Celý půlkruh ustoupil zděšením o krok. A další krok zpět následoval, když jsem popadla krumpáč oběma rukama a přes koleno jej ohnula oběma konci dopředu, takže se změnil v jakýsi podivný dvojzubec. Jo, kde zůstaly časy, kdy bylo tohle nářadí z poctivé kalené oceli! Materiál dnešního nářadí se dal lépe přirovnat k perníku, tady nás bude čekat tvrdá práce, než to dáme do pořádku! Teď se mi to ale hodilo. Elektrosvaly se napnuly na maximum, ale nepraskly, baterie se námahou zahřály, ale rovněž vydržely, ačkoliv jejich výdrž klesla rázem pod třetinu. Ale ještě mám dost síly!

Mrštila jsem dvojzubec na zkoušku proti asfaltu. Zabořil se setrvačností znovu jako do másla. Opět jsem ho vytrhla – s dalším krokem všech směrem ode mne – a obrátila se na chlapa s jeho nožem na tyči.

„Chcete asi svým kamarádům předvést zápas gladiátorů,“ usmála jsem se na něho. „Nejsem proti, můžete začít! Ale musím vás varovat, viděla jsem víc mrtvých než stálí

zaměstnanci krematoria a pár litrů krve mě nerozhází! Tohle asi není tak ostré jako vaše kopí, ale když se to zaboří do asfaltu, bude to přinejmenším rovnocenná zbraň.“

Namířila jsem krumpáčový dvojzubec na něho a naznačila výpad.

Chlap couvl z dosahu, vteřinu ještě rozvažoval, pak se otočil a dal se na útěk. Prchal jako poslední – ostatní se otočili současně s ním, ale měli před ním pár metrů náskok. Netrvalo dlouho a i nejpomalejší ***invalidé*** zmizeli za nejbližšími rohy.

Potěžkala jsem v ruce dvojzubec, pak jsem se také otočila a vrátila se na zasedání. Neobvyklou zbraň jsem bez mrknutí oka pronesla do sálu, kde jsem ji položila před sebe na předsednický stolek.

„Demonstrace se po vyjasnění názorů pokojně rozešla,“ oznámila jsem ostatním. „Můžeme pokračovat v jednání.“

*****

S odchodem cizích bank se české hospodářství rychle vyrovnalo. Úvěry od banky Svornost nevysávaly z podniků úroky, takže se jich většina rozjela naplno. Až na nepodstatné výjimky – tunelování podniků se v Čechách příliš zabydlelo, než aby mohlo ze dne na den přestat.

Horší bylo nevyhlášené, ale citelné embargo na české výrobky. Naštěstí nastalo současně s odchodem bank krátké období obtížnějšího převodu deviz a českých korun, které způsobilo prudké omezení dovozů. Čechy se musely přestat spoléhat na dovoz a vyrábět více zboží pro vlastní potřebu – prospělo to českým výrobcům, zatímco velkým dovozcům se příliš nedařilo. Dočkali jsme se i několika arbitráží pro ohrožení investic v Čechách, ale Japonci na to pokaždé uvolnili rozhodující arbitry-Virtuály, takže žádná nedopadla pro Čechy špatně. Zřejmě i oni pochopili, že náš první pokus může ukázat cestu dalším zemím.

V zemích zničených válkami zapustila kořeny ekonomika založená na šintei poměrně snadno. Na Texas, bývalou součástí Spojených států, si nikdo kromě zbytku Spojených států netroufl a po neúspěchu vojenského řešení už Texas nikdo neohrožoval. Čechy byly vlastně první pokus přejít na novou ekonomiku v nevelké, ale dosud stabilní zemi, kde se dal očekávat sveřepý odpor voldemortů. A Japonci pochopili nutnost podpory tomuto pokusu.

Čechy měly ale od počátku jednu katastrofální slabinu – armádu.

Dnes byla obzvlášť slabá – snad nejslabší od Bílé hory. Nevydržela by útok ani od nejslabšího souseda. Armáda, dlouhou dobu zaměřená výhradně na podporu dravých plánů silnějších velmocí, by nebyla schopná ubránit ani kilometrovou frontu. Čechy by byly vydané na milost všem svým sousedům, stačila by libovolná záminka. Jediné naše štěstí bylo, že by každý agresor musel počítat s tvrdým odporem. Ne z české strany, ale od našich sousedů. A ne že by se nás zastali, ale nesnesli by, aby mohl snadno loupit jen jeden. Žádný soused se proto neodhodlal začít si jako první.

Záminky jsme ale museli pečlivě hlídat a hasit jako jiskřičky v suchém lese. Každá může založit požár – a sousedé by se přidali na stranu plamenů.

Nejhorší byl asi zatykač na Kateřinu Davienovou-d'Avignovou, doručený oficiální cestou Interpolem ze Spojených států, za zločin přípravy a účasti na teroristickém útoku proti Spojeným státům, spáchaném poblíž Somálska.

Bylo by samozřejmě snadné zatykač odmítnout pro naprostý nedostatek důkazů. Nebyla jsem tam – jen jsem o tom věděla a to není zločin, skutečný zločin spáchali naopak Američané. Jenže přesně tak odmítli Afghánci vydat Usámu bin Ládína – a svět dobře ví, jak to dopadlo. Tohle všechno mi došlo v první vteřině poté, co se k Tomášovi dostala první hláška o zatykači. Vojtěch mi to samozřejmě hned zatepla sdělil a já jsem se ho rychle zeptala, jestli za tím nevidí ještě něco jiného. Teoreticky bych si to mohla zjistit sama, ale na

tak rozsáhlou pátrací akci bych ani při urychlení neměla dost času – Vojtěch na to měl přece jen větší kapacitu.

Samozřejmě neodmítl, ale už dřív si prý všiml několika znepokojivých detailů. Ke břehům Evropy se blížily – oficiálně na přátelské návštěvy – dvě vystrojené a vyzbrojené válečné flotily Spojených států. Na francouzských dálnicích zachytily kamery podezřelá armádní vozidla hummer, natřená ve francouzských barvách, ale neevidovaná u Francouzské armády. Buď patřila extrémně tajným složkám, nebo – a to mnohem pravděpodobněji – nepatřila vůbec Francouzům. Speciální vlečňáky za těmi auty mohly být cokoliv – ale podle tvaru to byly nejspíš protiletadlové kanóny obalené plachtami. V době protiletadlových střel jsou rychlopalné kanóny čirý archaismus, ale nemusí být použity k sestřelování letadel – dokáží také v několika vteřinách vymést dálnici nebo rozbořit půlku městečka. Nejspíš to byli Američané, jenže ani Vojtěch nestihl zjistit, jak se dostali do Francie. V přístavu Marseille kotvila spousta lodí, ale žádná nebyla americká – což samozřejmě nic neznamenalo, jen bylo nemožné zjistit, která je přivezla. Hnali se od Marseille jako smečka vlků k Esparron-de-Verdonu a Quinsonu. Náš francouzský azyl se očividně měnil v past, ze které po silnicích nikdo neunikne.

„Hoši to tentokrát myslí příliš vážně," řekl Vojtěch. „Překazil jsem jim už několik jiných pokusů... bude lépe změnit místo."

Pro jistotu zavolal Marcela, aby zavřel ordinaci, vsedl do auta a fofrem zamířil domů do naší usedlosti. Než Marcel vyrazil, začali roboti nakládat do kaičen-speciálu naše zavazadla. Kdyby šlo o planý poplach, uděláme si malý letecký výlet, ale kdyby bylo zapotřebí... na plné nádrže bychom teoreticky doletěli až do Somálska, které Vojtěch paradoxně považoval za nejbezpečnější kout světa. Číňané tam dosud – kromě Továrny, řízené Virtuály – mezi sebe nikoho cizího nepustili.

Vojtěch prolétl svou soustředěnou složitou myslí celou Evropu. Všude se něco dělo, nejvíc ve Francii, ale nejen tam.

Několik vojenských vozidel typu hummer objevil i v Čechách, jen za sebou netáhly žádné přívěsy a celkově byly nenápadnější. Jely přes Plzeň na Prahu a měly civilní barvy – dvě stříbrná, tři další černá, jedno tmavě zelené. Mohla skutečně patřit turistům – i když by se dalo pochybovat, že by turisté vážili dlouhou cestu z Německa auty, když mohou do Prahy přiletět letecky.

„Myslíš, že se mě chystají v Praze zatknout?" zeptala jsem se rychle.

„Ti mají jiné úmysly než hnát se za robotkou," odvětil. „V Čechách už si kdejaký vrabec štěbetá co je ministerská předsedkyně zač a ani v zahraničí to není tajemství. Robotka by pro ně nebyla žádná kořist."

„Tak co skutečně zamýšlejí?"

„To vážně nevím," odvětil. „Vypadá to, že něco naplánovali, ale dávali si pozor, aby u toho nebyl žádný počítač. A vyhýbají se jim teď čím dál víc."

„Myslíš, že tě prokoukli?"

„To nevím," odvětil nerozhodně. „Ale vypadá to tak. Nejpodezřelejší je ale pořád ten zatykač na Kateřinu Davienovou, poslaný do Prahy!"

„Proč myslíš?"

„Kdyby tě chtěli Američané dostat v Praze, nesnažili by se o dopadení rodiny Davienů ve Francii. Ten zatykač je podle mě jen kamufláž."

„Co je podle tebe jeho skutečným účelem?" zeptala jsem se. „Neříkej, že nás měl jenom vystrašit!"

„To jistě ne, ale zdá se, že je to záminka k napadení Čech. Skutečný důvod nemají, tak si nějaký vyrobí – to už tady přece bylo víckrát.“

„Jenže to vždycky odnesly tisíce, někdy miliony,“ došlo mi.

„Horší je, že se nedá nic dělat,“ řekl Vojtěch. „Mohu uvést do pohotovosti pár policejních velitelství, ale víc než pohotovost jim nařídit nemohu.“

„Udělej aspoň to!“ požádala jsem ho. „Nemáš tady ve Francii nějakého robota navíc? Pomohla bych vám nakládat.“

„Stačíme si na to s Marcelem,“ ujistil mě Vojtěch. „Máš na starosti děti.“

Měla jsem to usnadněné tím, že se malý Vojtíšek dokázal sám připoutat do dětské sedačky, takže jsem se musela starat fakticky jen o Katušku. Odnesla jsem je oba v dětských sedačkách do letadla a pečlivě připoutala do sedadel.

Jako kdybych tušila, jak to bude důležité.

Marcel mezitím dorazil do našeho statku. Souběžně s tím, jak řídil auto, stihl řídit i své dva roboty, takže nepřijel až k hotovému. Zajel s autem do otevřených vrat garáže, spustil elektrické zavírání a hnal se k letadlu.

Seděla jsem už za řízením, ale uvolnila jsem mu sedačku. Přece jen měl větší praxi v pilotování – a já jsem tu měla Katušku a Vojtíška. Sešoupla jsem se ke Katuščině sedačce – a pak se roztočily turbíny a letoun strmě zamířil vzhůru.

Už zase utíkáme! Kolikrát ještě?

*****

Kaičen-speciál nabral výšku a současně měnil směr na Itálii, abychom se vyhnuli autům s protiletadlovými flaky i základnám stíhaček mirage. Ale Vojtěch hned po startu doporučil Marcelovi změnit směr severněji, aby proletěl těsně podél Alpských horských masivů.

„Kolem Marseille se potulují tři miráže, neprovokujte je,“ zdůvodnil to. „Vím o nich jen z radiové komunikace s pozemním střediskem.“

Marcel ho poslechl na slovo – bylo to určitě chytřejší než prosazovat vlastní názor. Kaičen se zvolna šplhal nad vrcholky Alp, ale ne výš – před námi byla Itálie, kde nás nikdo nevítal, ale ani se na nás nechystal.

Najednou – bylo to v jediné setině vteřiny – sebou kaičen trhl, prudce se naklonil a vzepjal do neuvěřitelně ostré zatáčky.

„Co to děláš?“ vycítila jsem Marcelovu rychlou otázku. Obracel se přes pelenit na Vojtěcha, ale vnímala jsem to také, což by šlo jedině kdyby mi Vojtěch tu otázku zprostředkoval – což zřejmě udělal, protože se vzápětí obrátil i na mě: „Připoj se na čidla kaičenu, Katko! Nebo budeš zvracet!“

To měl asi pravdu, být pouhým pasažérem v házejícím se letadle bylo pro žaludek podstatně horší než být aktivní skoro jako pilot.

Pokusila jsem se o připojení, ale bylo to těžké, kaičen zatáčku řezal tak ostře, jak jsem dosud nikdy nezažila. Podařilo se mi to ale a vnějšími čidly jsem spatřila, jak se prudce ženeme přímo proti jednomu skalnímu štítu Alp. Naštěstí, než jsem se stihla zděsit, mi vyšlo, že tu skálu mineme – těsně, ale mineme. Oddychla bych si, kdybych přes čidla kaičenu nevnímala důvod tak ostrého manévru.

Hnaly se na nás tři francouzské stíhačky. Dvě se rozlétaly na opačnou stranu než jsme zatáčeli my, ale jedna se nás pokoušela následovat. Plameny od její přídě byly – výstřely z palubních kanonů. Střílela po nás – ale Vojtěch těm střelám na poslední chvíli uhnul z dráhy. Až se mi leknutím zastavilo srdce – tohle nemůže dopadnout dobře!

Po několika zlomcích vteřiny jsem pochopila, že zatáčka, kterou jsme opisovali, mine strmý skalní štít s nepatrnou rezervou tak pěti – šesti metrů. Kdejaký proud vzduchu, silnější než pouhé zachvění, si z toho mohl metr či dva odkousnout, nicméně jsem si byla skoro jistá, že to Vojtěch vybere. Jen mi zatrnulo, aby to neublížilo našim miminům. Zatáčka byla tak ostrá, až křídla kaičenu drnčela napětím. Ale pilotuje přece Vojtěch, odstrčil dokonce Marcela, snad si nezničí sám sebe – a co snese Vojtíšek, snese beze škod i Katuška, měla bych být klidnější.

Klidnější jsem ale nebyla, situace byla příliš napjatá.

Také pilot stíhačky strhl řízení na maximum a nejspíš by snesl mnohem větší přetížení než my, jenže při jeho dvojnásobné rychlosti to nemohl tak ostře vytočit, jako my. Ta zatáčka byla nad lidské síly a nejspíš i nad limit odolnosti křídel. Poloměr jeho zatáčení mu vyšel o nějakou tu desítku metrů větší, chybělo mu jen pár metrů – ale ty rozhodly. V jednom okamžiku jsem viděla špici stíhačky mizet za výběžkem skalního štítu – a v následujícím okamžiku začal zpoza skály vykvétat – při urychlení se mi zdálo, že strašně pomalu – obrovský květ ohně.

„Pitomci!“ ulevil si Vojtěch. „Quod licet Iovi non licet bovi, snad si vážně nemysleli, že s nadzvukovou mašinou vymanévrují podzvukový kaičen?“

Aha – takže Vojtěch našeho pronásledovatele nechtěl zabít, jen setřást, ale včas mu nedošlo, že se nás ten kamikaze pokusí následovat a napálí to přímo do skály v domnění, že si může dovolit totéž co my.

Nedělala jsem si ale iluze, vážně šlo do tuhého. Kdyby pilotoval Marcel – nebo já – vsadila bych cokoliv, že už bychom byli prostříleni jako řešeto. My dva bychom si tak ostrou zatáčku proti skalám nedovolili a stíhačky by s námi měly snadnou práci. Za jejich kniply seděli přece profíci a není jejich hanba, že se poprvé v životě – a pro jednoho z nich také naposledy – setkali s pilotem kategorie o třídu vyšší. Dobrá, byla to jeho chyba, špatně odhadl své možnosti a zaplatil za to, jenže dva další zůstali ve vzduchu a ti už asi stejnou chybu neudělají.

Co ale uděláme my?

Uletět jim nemůžeme, jsou více než dvakrát rychlejší. Můžeme jim jen uhýbat a doufat, že si piloti rozmyslí přiblížit se na pozadí skal více než jsou schopni vybrat. Jeden příklad jim jistě stačí, nejsou všichni kamikaze... ale jak dlouho jim můžeme jen uhýbat? Oni mají zbraně – my nic!

„Neměl bys jim radši vypnout motory?“ obrátila jsem se na Vojtěcha.

„Nemohu,“ odvětil. „Necítím je.“

„Jak to?“ nedošlo mi, proč by to nemělo jít.

„Nemají procesory!“ objasnil mi ihned Vojtěch. Sděloval to zřejmě nejen mně, ale i Marcelovi, to bylo správné, byli jsme na jedné palubě.

„Jak mohou letět bez nich?“ zeptal se Marcel rychle.

„Tohle jsou staré Mirage – trojky, ty ještě procesory neměly,“ sděloval nám rychle Vojtěch. „Tenhle typ je dávno vyřazený! Nevím, ze kterého muzea tyhle tři vyhrabali, pár sirotků snad ještě létá někde v Číně, Indii nebo v Jižní Americe. Ale letuschopné jsou a mají proti nám maximální rychlost více než dvojnásobnou. Uletět jim nemůžeme, doženou nás. Při nižší rychlosti jsou schopné akrobacie jako my, na rozdíl od nás v nich sedí trénovaní chlapi, nemusí brát ohled na mrňata na palubě a mají po čertech dobré zbraně.“

„Co s nimi chceš dělat?“

„Nemám na ně vliv," opakoval. „Jedině že bych proti nim použil něco zvenčí. Jenže tady poblíž nejsou žádná stanoviště protiletadlových střel, ani ve vzduchu necítím žádné vojenské letadlo. Leda... Držte se!"

Varování přišlo na poslední chvíli. Kaičen se překlopil na bok a začal opisovat další neuvěřitelně ostrou zatáčku. Přetížení mě vmáčklo do sedačky a křídla se opět rozdrnčela, namáhání bylo na hranici jejich odolnosti.

Katuška se probudila a dívala se na mě vyplašeně. Nevěděla, chudinka, co se to děje, ale naštěstí nebrečela. Ostatně bych jí nemohla pomoci, nemohla jsem ani pohnout rukou, natož jí podat dudlík. Fascinoval mě letecký souboj dvou těžce vyzbrojených stíhaček proti našemu malému kaičen.

Kamery ukazovaly, jak na nás právě nalétává jedna ze dvou zbývajících stíhaček. Plamínky jí sršely od nosu a ze skalní stěny nepříjemně blízko od nás se do všech stran rozlétávaly sprškы kamenných úlomků. Střílela přesně, střely se zatím neškodně zasekávaly do skal, ale letěla pomaleji, takže stačila hbitě manévrovat a mířit, až se mi dělalo špatně od žaludku. Šňůra rozprasků běžela po skále stále blíž a blíž k nám!

Kaičen se prudce vzepjal podél skalní stěny vzhůru, až se jeho křídla na okamžik prohnula jako luk. Trochu se přitom prosedl. až se k nám zubaté okraje skal nepříjemně přiblížily, ale na poslední chvíli se uhnul z protažené spojnice rozprasků, které na skalách pokračovaly přes místo, kde jsme ještě před zlomkem vteřiny letěli. Pro mě to probíhalo zdánlivě pomalu, ale bylo to o fous a jen Vojtěch to dokázal spočítat. Ano, člověk by to mohl odhadnout, ale Vojtěch celý manévr přesně spočítal – včetně pevnosti našich křídel.

Celý vzdušný souboj byl zatím otázkou vteřin. Co je dovoleno bohovi, není dovoleno volovi – ale tohle byl nerovný souboj, jako když boxer těžké váhy napadne malého školáčka. Kanóny ráže třicet milimetrů nejsou žádná malorážka! Když něco takového prostřelí člověku ruku, nezanechá to po sobě díru, urve to ruku úplně!

Stíhačka přestala střílet, aby nenarazila do skal, ale směr změnila včas, vybrala zatáčku s rezervou a začala opisovat kruh, aby na nás mohla naletět znovu. Mezitím se na nás zaměřila druhá – a opět jsem spatřila ty plamínky odletující od ústí kanónů.

Kaičen sebou opět trhl a změnil směr, tentokrát dolů. Katuška zalapala po dechu, ten náraz byl na ni příliš, ale utěšovala jsem se, že to Vojtíšek snáší také a přitom stačí pilotovat, ačkoliv si jistě vypomáhá svou vnější kapacitou.

Oslnivý záblesk na místě stíhačky, která před vteřinou střílela... A pak – sprška kovových úlomků, která se odrazila od skal a po dopadu dole na úpatí uvolnila menší kamennou lavinu...

Něco tu nehrálo.

Ta stíhačka byla od skal příliš daleko, kolize jí rozhodně nehrozila, nárazem do skal to tedy nebylo. Leda – leda by v tom byl nechtěný zásah od poslední stíhačky, která se právě otáčela a chystala se zaútočit na nás. Ale ta k ní byla otočená bokem a nemohla ji zasáhnout ani omylem!

„Otoč se a zdrhej, dokud můžeš!" zavrčel Vojtěch na pilota posledního stroje, který nás ještě mohl ohrožovat. Ten ho sice nemohl slyšet, jenže dvě ohnivá oblaka by zahnala i větší hrdiny. Každý druhý by se toho zalekl.

Třetí francouzský pilot nebyl hrdina, ale kamikaze. Anebo vůl – podle okolností. Třetí stíhačka dokončila okruh a snažila se naletět přímo na nás.

„Řekl sis o to sám!" zavrčel opět Vojtěch. Další oslnivý záblesk rozmetal poslední stíhačku na oblak rozžhavených úlomků a hořícího paliva. Žádný padák – žádná milost. Přišlo to jako blesk z čistého nebe, nepochopila jsem ani, odkud. Mohla bych přehlédnout

protiletadlovou střelbu? Ale to by ten kanon musel vypálit jednu jedinou ránu, protože dole se už neblýskalo.

„Vezmi si řízení a už se nikde nezdržuj!“ nařídil Vojtěch Marcelovi.

Kaičen srovnal let a stočil se podél skal směrem do Itálie.

„Čím to bylo?“ obrátila jsem se na Vojtíška stručně.

„Tajnou zbraní americké armády,“ odpověděl mi, čímž jedině podnítil moji zvědavost.

„Z družice?“ hádala jsem nejpravděpodobnější možnost.

„Z tajné vojenské družice,“ přikývl. „Zatím je ve stadiu zkoušek, ale už funguje a mohla by to být nejhorší zbraň hned po jaderných bombách. A víš, jak tomu říkají? ***Pohlazení Svobody*** – dovedou si vymýšlet opravdu poetické názvy pro svinstva takového kalibru!“

„Proč ji nepoužili proti nám ve Francii?“ zajímalo mě. „Proč proti nám posílali komanda na autech, když mají něco tak... dokonale zákeřného?“

„Na naše sídlo to zkusili už šestkrát – ale pokaždé neúspěšně,“ odvětil. „Tajné zkoušky proběhly s bídou na deset procent, ostatní pokusy jsem jim zkazil, takže si v současné době nejsou jistí spolehlivostí.“

„Ale teď – dvakrát a pokaždé úspěšně... to byla náhoda?“

„Jakápak náhoda,“ zavrčel. „Jediné stoprocentní výsledky, jenže nebyly v jejich režii. Ta zbraň spolehlivá je, jenže jsem jim pokaždé překážel, aby si mysleli, že v tom mají nějakou zradu.“

„Takže jsi je teď použil proti Francouzům?“ došlo mi.

„Dalo mi dost práce zamaskovat dnešní použití. Ty dva záblesky jsem musel smazat ze všech družicových kamer, co jich nad námi zrovna létá.“

„Teď abych se bála vyjít z domu...“ podotkla jsem.

„Nevymýšleli to, aby shora odstřelovali nepohodlné jedince,“ utěšoval mě. „Měla to být zbraň proti letadlům a raketám, které mohou nést jaderné nálože. Ale ty pokusy zničit naši usedlost... jsme jim asi hodně nepohodlní, když na nás zkoušejí svůj poslední model zázračné zbraně.“

„A teď ty stíhačky. Co je vedlo k tomu, aby bez varování střílely?“

„To také nevím. Ale jistě sis všimla, že proti nám nevypálily ani jednu protiletadlovou střelu. Pro jistotu je ani nenesly, spolehly se čistě na rotační kanony ráže třicet. Kdyby se strefily, i jediný zásah by nás poslal k zemi.“

„Co je ale ty bestie vedlo k tomu, aby střílely na civilní letadlo? Vždyť vezeme dvě malé děti!“

„Piloti to dostali rozkazem,“ vzdychl si Vojtěch. „Spíš mě zajímají jejich velitelé, kdo ty rozkazy vydali. Asi to bude dost na oprávnění akce ***Liberté pour Monde.*** Něco už jsem zachytil a půjdu po tom.“

Kaičen lehce plachtil nad Itálií, pilotoval Marcel a Vojtíšek si v sedačce klidně usnul. Katuška se dala uklidnit dudlíkem a také usnula, nebýt té střelnice před chvílí, byla by to idylka.

„Kam vlastně letíme?“ obrátila jsem se na Marcela.

„Do Řecka, dál nebudeme mít dost paliva.“

„Měli jsme mít palivo do Somálska!“

„Vojtěch používal příliš dlouho přídavné spalování, vlastně celou tu dobu jsme letěli na plný plyn,“ vysvětloval mi rychle Marcel. „Bylo to na hranici odolnosti stroje i nás lidí, někdo bude muset prohlédnout i motory. Teď nemá smysl hnát se až do Somálska, Řecko je blíž.“

„Takže letíme za Nikolasem Taramankisem?“

„Pozdravíme se s ním,“ přikývl.

*****

Marcel změnil směr letu ještě mezi Itálií a Řeckem. Křížili jsme tam cestu americké flotile, čítající letadlovou loď a její dosti početný doprovod. Několik letadel sice vartovalo ve vzduchu kolem, ale pro Vojtěcha bylo snadné vymazat náš kaičen ze všech radarových obrazovek široko daleko. Jediné nebezpečí by nám mohlo hrozit od očí pilotů, ale oblohou putovaly mraky, ve kterých jsme se mohli snadno schovat. Piloti beztak spoléhali na radary více než na vlastní oči, takže jsme se jim bez potíží vyhnuli.

Horší obraz mi poskytl Vojtěch z Francie, odkud jsme nedávno odletěli.

K naší usedlosti tam dorazilo několik již dříve podezřelých hummerů, čímž se definitivně ukázalo, že náš odlet z Francie nebyl planým poplachem. Vojáci v uniformách amerických marines naši usedlost obklíčili a když byli v plném počtu a smyčku měli zataženou, zaútočili.

V usedlosti bylo jen několik neozbrojených robotů, řízených Marcelem a Vojtíškem. Marcel i Vojtíšek se shodli, že nemají úmysl se bránit. Vojtíšek tam navíc v posledních hodinách rozmístil spoustu miniaturních kamer, abychom měli přehled o každém koutu, každé místnosti. Navíc – což bylo obzvlášť drsné – položil do dětských postýlek Katušky a Vojtíška dva dětské roboty – takové větší panenky, na první pohled od skutečných mimin neodlišitelné. Vojtíšek řekl, že to je test, jak by se vojáci chovali ke skutečným dětem, kdyby na ně narazili. Bylo nám jasné, že Marcelovy a Vojtíškovy roboty zajmou či zastřelí, ale otázka byla, co udělají, až zjistí, že zajali jen roboty. Pro mě bylo nejdůležitější, jak se zachovají k dětem. Museli by to být hodně otrlí zabijáci, aby na ně nebrali ohledy, ale – kdo ví, jakou sortu na nás poslali?

Obsazení naší usedlosti proběhlo jinak, než jsme očekávali.

Dva roboti předstírali práci v hangáru. Když nálož mariňáků vyrazila vrata, ohlédli se tím směrem, jak by to udělal každý člověk, ale nestačili ani zvednout ruce, když je skosilo několik dobře mířených dávek.

Neozvala se žádná výzva, aby se vzdali. Prostě je zastřelili. Tihle roboti měli proti dosavadním další odlišnost – na některých místech měli dvojitou kůži a ve vzniklém prostoru červenou barvu, takže z nich po zásahu stříkala krev. Imitace krve opět přibližovala roboty skutečným lidem a jejich zničení se více podobalo vraždě než neškodnému poškození cizího majetku. Měla jsem dojem, že je Vojtěch změnil schválně a nejspíš ho to napadlo při atentátu magistry Mokráčkové na moji robotku, kdy bylo všem hned jasné, že je to ***jen robotka*** – a část přítomných včetně magistry to ihned začala posuzovat jako pouhou maličkost.

Kdo ale vystřelí na robota, kterého nemá možnost odlišit od skutečného člověka, je u mě vrahem. Stejně jako kdo vraždí skutečné lidi. Podle mě se v tom hangáru odehrála obyčejná vražda, bohužel to byl teprve začátek.

Současně další nálož vyrazila dveře hlavního vchodu. Nebyly zamčené, ale mariňáci se takovým zjišťováním ani nezdržovali. Vtrhli dovnitř, zbraně napřažené, a hned na chodbě bez jediného slova či výkřiku rozstříleli dalšího robota. Pak obsadili zbývající místnosti, přičemž vyřídili zbytek robotů.

Že se nesnažili nikoho zajmout, ale bez jediného slova stříleli, svědčilo o přísných rozkazech, které museli předem dostat. Zvedl se mi ale žaludek, když jsem viděla, jak stejně chladnokrevně rozstříleli v dětských postýlkách roboty, představující naše mimina.

Poblíž každého rozbitého robota pak pohodili – či spíše naaranžovali – otlučené kalašnikovy, které si sem pro tento účel donesli, vytáhli fotoaparáty a začali pořizovat ***dokumentární snímky,*** netušíc, že je v každé místnosti snímá několik téměř neviditelných miniaturních kamer.

Připravené to tedy měli dobře. Překvapivý útok na hnízdo teroristů, což bylo podle zbraní nepochybné, by se zařadil mezi úspěchy elity mariňáků. Rozstřílení dětských robotů bylo sice nad plán, ale zakrváceným postýlkám se fotografové pečlivě vyhýbali – ani je nenapadlo zjišťovat, zda to nejsou skutečné děti, případně jestli nejsou naživu.

Nezjišťovali to ostatně ani u ostatních robotů, zřejmě jim to bylo jedno.

„Vojtíšku, oni by nás postříleli!“ obrátila jsem se zhnuseně na synka. „To jsou přece jasné válečné zločiny! Neměl bys to nechávat jen tak!“

„Nenechám,“ přikývl. „Mám to zdokumentované lépe než oni, tu akci jim nezbaští ani Rada bezpečnosti OSN. Jenže bych řekl, že bude nemožné dostat někoho z těch hrdlořezů před soud, natož je usvědčit. Spravedlnost by ale neměla přijít zkrátka, ponecháme to tedy na Freedom for World.“

Mariňáci se chystali opustit vyvražděnou usedlost, když se stalo něco, s čím nepočítali. Dva z nich najednou poklesli v kolenou a zhroutili se na chodbě hned vedle rozstříleného robota. Další je následovali v rychlém pořadí, většina si ani nestačila všimnout, že se děje něco divného. A ti, kdo si toho přece jen všimli, nestačili zareagovat. Všude bylo ticho, tím děsivěji to působilo.

„Vaspidy?“ zeptala jsem se Vojtíška.

„Glossiny,“ odpověděl. „Mouchy – jsou menší a nenápadnější.“

„Ale jak vidím, nejsou tak neškodné jako přírodní mouchy.“

„Glossiny v přírodě zabíjejí více než lvi. Nejsou to mouchy domácí, ale mouchy tse-tse,“ upozornil mě na tento nepatrný detail.

„No – vzhledem k tomu, co tihle předvedli...“ zamračila jsem se.

Nechtělo se mi schvalovat smrt těch grázlů, ale Vojtíšek měl pravdu. Těm by se asi nic nestalo, i kdyby měl nějaký soud odvahu žalovat je. Začerněné obličeje vylučovaly identifikaci podle obrazů kamer a nadřízení by se o ně jistě dobře postarali.

Na druhou stranu jsem ani na okamžik nepochybovala, že ti, kdo tu teď porůznu leželi, nic tak otřesného nevymysleli. Jen plnili rozkazy. Ale splnili je skvěle a líto mi jich rozhodně nebylo.

Ani mě nepřekvapilo, když z našeho hangáru vyšlehly plameny. Byla to součást plánu mariňáků – zapálili cisternu paliva pro kaičeny. Tak proto si nedělali starosti se zastřelenými dětmi – zdokumentované měli vše co chtěli a oheň by dokonale zahladil zbylé stopy. Ani na to nepotřebovali dovezené rychlopalné kanóny.

Chvíli poté, co naši usedlost zahalily plameny, přiběhl na dvůr mariňák jako spojka od zbytku komanda, rozmístěného kolem, aby postřílelo možné uprchlíky. Se zděšením zjistil, že úderná část komanda je po smrti. Přivolal ostatní – ale ti mohli vytahat z hořící budovy jen těla svých kamarádů, vrátit jim život bylo nad jejich síly.

„Nech je naživu, tihle přece nestříleli!“ přimlouvala jsem se za ně.

„Nestříleli, ale byli na to připravení,“ odvětil – ale odvolal glossiny do lesa, aby je nepoškodil oheň.

Usedlost plápolala jako stoh slámy. Uvnitř hořely vraky robotů, ale také všechno, co jsme tu měli. Ještě že se Továrna pro Francii měla založit teprve napřesrok – a jak se zdá, po tomhle se to – ke škodě Francie – opět odloží.

„Zajímalo by mě ještě, kdo z nadřízených dal mariňákům rozkaz nebrat zajatce a položit k zastřeleným zbraně, tak aby to vypadalo jako oprávněná protiteroristická akce," nadhodila jsem. „Jestlipak se to někdy dozvíme?"

„Dozvíme," řekl s přesvědčením. „Už po tom jdu."

„Jsou v tom také namočeni Francouzi?"

„Byli. Nebylo to bez francouzského souhlasu. Francouzi jim tu akci na svém území nejen povolili, ale dali k ní i podklady a zjistili naši adresu. No – někoho to asi bude hodně mrzet, i když Francouzi asi netušili, jak to bude opravdu probíhat."

Po pravdě – nechtěla bych být v kůži těch, kdo tohle vymyslel, pokud po tom Vojtěch opravdu půjde.

A vypadalo to tak...

*****

Mimořádné zasedání Českého Parlamentu jsem musela svolat ještě týž den, kdy náš ministr zahraničí František oficiálně převzal ultimatum amerického velvyslance.

Bylo páteční odpoledne. Poslanci se dostavili, ale pochopitelně nebyli z pokaženého víkendu příliš nadšení. Opoziční otevřeně reptali, zatímco naši byli jen lehce napjatí. Většina ale věděla, oč asi půjde.

„Musíme projednat jen jednu, zato velice závažnou záležitost," slíbila jsem jim hned na úvod. „Máme tady ultimatum od Spojených států."

„To snad ne!" vskočil mi do řeči opoziční poslanec Jan Metelka. Přišel mezi posledními, ještě neseděl na svém místě v lavici a už nesouhlasil.

„Vyhlášení války to není, ale nemá to k tomu daleko," zavrkala jsem na něho. „Požadují moje vydání do Spojených států, aby mě mohli odsoudit za terorismus. Je to jejich obvyklý způsob likvidace nepohodlných lidi."

„Neurážejte, prosím, Spojené státy!" zvážněl okamžitě Metelka. „Bez důvodu to jistě nedělají. Zajímalo by mě, jestli jste Kateřina Davienová osobně, nebo zase ta její kovová dvojnice."

„Dvojnice, jak správně tušíte," usmála jsem se na něho. „Pravá Kateřina je v této chvíli mimo republiku na útěku před agenty CIA."

„Legrácky, na to vás užije!" načepýřil se Metelka. „Byla ta skutečná Davienová vůbec někdy osobně v Praze? Já jen, abychom věčně neměli jen kovovou premiérku, už teď vás máme po krk."

„Jistě," přikývla jsem. „Do pokusu o mé zatčení Pardubickou juntou jsem tu bydlela osobně i s dětmi. A mám v plánu se sem zase vrátit, jakmile to půjde. Problém je, že po mně pátrá nějakých pět tisíc amerických tajných agentů a možná sto tisíc vojáků – ne-li víc. Musím především chránit svoje děti, tady v Čechách pro ně není bezpečno."

„Nechte toho laškování!" přerušil nás Tomáš. „Ten problém je vážnější. K věci! Spojené státy žádají zatčení premiérky České republiky a její vydání k soudu do Spojených států za očividně vymyšlené obvinění. Logické by bylo odmítnout to jako absurdní nesmysl. Naše ústava ani nedovoluje vydat našeho občana nebo občanku ke stíhání mimo naše území, ale obojí má stejný háček – Američany to nebude zajímat, prostě chtějí dosáhnout svého."

„A kdybychom jim ji nevydali?" nadhodil Metelka.

„Pak můžeme počítat i s bombardováním jako v Jugoslávii," řekl klidně Tomáš. „Do Evropy míří dvě válečné flotily Spojených států, je v tom několik letadlových lodí a něco přes sto tisíc mužů námořní pěchoty. Kateřina sice říká, že to vyhlášení války není, ale nemá to k tomu daleko. Když ten požadavek odmítneme, dočkáme se obratem vyhrůžek, že nás

vybombardují až do doby kamenné, to už se stalo vícekrát a Jugoslávie není ani tak daleko od nás, ani tak dávno. Proč by se to mělo vyhnout právě nám?“

Všichni poslanci trochu ztuhli. Přece jen je něco jiného bombardování kdesi daleko ve světě a přímo u nás.

„To není možné!“ vyhrkl Metelka. „Jsou to přece naši spojenci!“

„Neblekotejte tady, že to není možné!“ trval na svém Tomáš. „Budeme jejich spojenci, dokud jim vždycky a ve všem vyhovíme. Ale kdybychom je odmítli, dupnou si na nás tak tvrdě, že bychom se mohli rozloučit s většinou našich kulturních památek. Mohli by nám srovnat se zemí Karlštejn, zničit Karlův most, Žižkovskou věž a třeba i většinu pražských škol a nemocnic.“

„To přeháníte!“ vybuchl Metelka.

„Přesně tak to přece provedli v Jugoslávii,“ ušklíbl se Tomáš. „Kláštery, nemocnice, školy a porodnice, to byly pro ně důležité vojenské cíle! Jen si to poctivě přiznejte, není to dávno a u nás by to dopadlo stejně. Grippeny nám budou na nic, naopak se dá čekat, že letiště budou prvním terčem.“

„A co když jim raději vyhovíme?“ navrhl Metelka.

„Problém je v tom, že jim vyhovět nemůžeme,“ usmál se trochu smutně Tomáš. „Když jim vydáme robotickou dvojnici, pochopí to jako výsměch a ne jako splnění jejich požadavku. Jsme teď v postavení Afghánců, když po nich Američané žádali vydání Usámy bin Ládína. Také ho neměli v rukou a proto nemohli ultimátum splnit. Můžeme se jedině připravit na bombardování...“

„Leda kdyby se jim ta pravá Kateřina vydala sama!“ navrhl Metelka.

„Vy byste pro to hlasoval?“ obrátil se na něho Tomáš.

„To se rozumí!“ odvětil rychle. „A kdyby měla čest v těle, sama by se na to přihlásila!“

„Takže čest ve vašem těle požaduje vydat nevinnou matku dvou mimin do cizího státu, proslulého mučením zajatců, a to i těch nevinných – opravdu jsem zvědav, co na to řeknou vaši voliči, pokud se na nás právě dívají.“

„Tady přece není nikdo od televize!“ namítl Metelka uraženě.

„Od televize ne, zato od Katuščiných Novin,“ usmála se Manča Bělíková, pro změnu z našeho tábora. Brýle ***zlaari*** na jejím nose dávaly tušit, kdo asi může být tím kameramanem, ačkoliv při pohledu do pléna bylo vidět brýlí víc, nahrazovaly teď poslancům notebooky. „Všechno bude jistě v dnešních večerních zprávách. Zejména jak byste rád vydal Kateřinu na mučení.“

„Mohla by ale zachránit celou zem!“ trval na svém uraženě Metelka.

„Vy tomu věříte?“ opáčil Tomáš. „Když k Afghánců směřovala flotila s invazní stopadesátitisícovou armádou, nezachránilo by je ani dodání hlavy Usámy bin Ládína Američanům na stříbrném podnose. Opravdu si myslíte, že by sebeobětování nevinné ženské zastavilo námořní flotily, mířící proti nám? Já bych takovými nebezpečnými iluzemi netrpěl!“

„Tak co chcete dělat?“ vyštěkl Metelka. „Ta ženská může zachránit náš národ a je tedy přímo její morální povinností obětovat se!“

„Já si zase myslím, že národ, který strpí a dokonce vyžaduje takovou nespravedlnost, ani nemá cenu zachraňovat,“ řekl Tomáš. „Kromě toho máme ještě jinou možnost.“

Poslanci se výjimečně ztišili a poslouchali, co tím myslí.

„Můžeme hledat spojence,“ dokončil Tomáš do naprostého ticha.

„Rusáky?“ vyprskl posměšně Metelka.

„Ty jistě ne," přikývl Tomáš klidně. „Rusové nás už jednou osvobodili, ale přišlo nás to hodně draho. Spojenci, kteří nám pomohli jen aby nás vzali do otroctví, nejsou žádní přátelé! Takovou chybu nemá smysl opakovat."

„Koho tedy myslíš?" obrátila se na něho Manča Bělíková. „Který ze sousedů nám může pomoci i proti Americe? Němci? Ti si na nic netroufnou, vždyť mají na svém území jejich základny. Rakušané? Potěš koště! Slováci nebo Poláci? Nepřidají se spíš na stranu silnějších? Tak se mi zdá, že jsme zase sami proti všem!"

„Leda ještě Francouzi!" napadlo kohosi.

„Ty si můžete odškrtnout," odvětil Tomáš. „Ti se k Američanům v honbě za rodinou Davienových už přidali."

„Jak to můžete vědět?" namítl jiný opoziční poslanec.

„Mám internet," ujistil ho Tomáš. „Stačí chvilku hledat."

„Nepřipadá vám to jako v době Mnichova?" napadlo jiného poslance. „Zase jsme sami proti nejsilnější velmoci světa a všichni okolo by nás jako tehdy hodili přes palubu."

„Můžeme žádat o pomoc ***Svobodu světu,*** ti by na nás žádné vyděračské požadavky neměli!" řekl Tomáš.

„Jenže ***Svobodu světu*** – to by bylo vážně o hubu!" zarazil se Metelka.

„Je vůbec možné žádat o pomoc nějakou – legendu?" přidal se další.

„Ona to zas taková legenda není," řekl Tomáš. „Mají i vlastní webovou stránku. Co kdybychom tam umístili předběžný dotaz, zda by byli ochotni se v tom angažovat? Nemusíme ani dodávat, že by to bylo proti Americe, to už si oni jistě zjistí sami."

„Vážně doufáte, že nám pomohou?"

„Pomohli Texasu, proč ne nám?"

„Tam to ale byla nějaká jiná organizace, nebo ne?"

„Nebyla," ujišťoval všechny Tomáš. „Ta organizace je jen jedna, jen se pokaždé nazývá podle země, kde působí. V Čechách je to ***Svobodu světu,*** ve Francii ***Liberté pour Monde,*** jinde ***Freedom for World,*** ale všude je to totéž. Můžeme udělat pokus. Kdo máte brýle ***zlaari***, podívejte se na jejich stránku a já se pokusím vložit do diskuzního fóra dotaz. Za zkoušku přece vůbec nic nedáme a budeme hned vědět, na čem jsme."

„Zkuste to, pane kolego!" vyzval ho kysele poslanec Metelka. „Budu se tím docela upřímně bavit!"

„Bavit se můžete, přeji vám to," uklonil se mu Tomáš. „Ale co já o tom vím, to mi dává odvahu věřit tomu. Podívejte se tam, nebude to dlouhé."

Kdo měl brýle ***zlaari,*** pokusil se rychle najít stránku.

Kdo brýle neměl, pokoušel se aspoň promítnout si na nejbližší rovnou plochu obraz ze šintei. A ti, kdo neměli brýle a se šintei neuměli zacházet, se jim aspoň snažili dívat přes rameno.

Rozhlédla jsem se po sále. Jen málo poslanců tomu nevěnovalo žádnou pozornost – a většinou jsme to byli my roboti, my jsme ke sledování stránky ani šintei, ani zlaari nepotřebovali.

Na diskusní stránce se objevil Tomášův dotaz. Objevil se tam rychle, jako by měl Tomáš text předem připravený a teď to jen vložil do formuláře.

„Zdá se, že dojde v nejbližší době k napadení Čech armádou Spojených států. Ví už o tom vaše organizace a pokud ano, co hodláte dělat?"

Formulář blikl, dotaz se přesunul mezi příspěvky.

A pak se tu úplně naráz objevil Tomášův dotaz přeložený do angličtiny a hned poté – opět dvojjazyčně – odpověď.

„***Freedom for World*** recognize it, too. ***Invisible force*** is ready.“
„Svobodu světu už to také rozpoznala.“
„Neviditelná síla je připravena.“

*****

Virtuálové

Počátečnímu stadiu Druhé světové války se v historických spisech říká *Podivná válka.* Byla to válka – a nebyla to válka. Válka sice vyhlášená byla, ale nebojovalo se. Přesněji – bojovalo se všude jinde než tam, kde byla válka vyhlášená. Němci se Sověty přepadli Polsko – ale na západních frontách byl klid. Němci přepadli Dánsko, Norsko... Angličané i Francouzi byli ve válce, ale nestříleli. Nevyužili zaneprázdněnosti německých vojsk, nezaútočili. Po pravdě řečeno, nebyli na to připraveni a ani po tom netoužili.

Konec této podivné války byl pak dramatický. Němci vtrhli do Francie přes Belgii, kde využili mezery v Maginotově linii, u Dunkerku zahnali za moře Angličany a pokořili Francii tak bleskově, jak to nikdo nečekal.

Spojené státy dnes války zásadně nevyhlašují, ale začínají bez velkých cavyků bombardovat. Nanejvýš vyhlásí nesplnitelné ultimatum, ale nečekají na výsledek a souběžně s ultimatem již vysílají své útočné flotily.

Útočné flotily na ***obranu*** svých zájmů... paradox, který už skoro nikdo jako paradox nevnímá... Lidé si u nich zvykli na všechno...

Česká republika obdržela ultimatum, aby ihned vydala svou premiérku americkému vojenskému soudu, jinak Spojené státy podniknou odpovídající kroky. Bylo snadné domyslet si, jaké. Na americké základny v Německu již pár týdnů přelétávaly letky bitevních letadel a stíhačů, kamiony přiváželi tisíce tun munice, další stovky letadel byly připravené na letadlových lodích ve Středozemním a Severním moři a na Jadranu.

Jako by toho nebylo dost, požádalo v té chvíli hlavní velitelství NATO Českou republiku o výpomoc při zajišťování ochrany vzdušného prostoru baltských republik v síle čtvrtiny všech českých grippenů, což Češi v rámci spojenectví splnili. Aby se zbývající vzdušné síly České republiky postavily lavině, která se proti ní chystala, s takovým nesmyslem nikdo nepočítal.

Otevřenému střetnutí se dalo podle ujišťování Spojených států zabránit poměrně snadno. Stačilo by vydat obžalovanou premiérku a vše by se vrátilo do obvyklých přátelských kolejí. Podle Spojených států by případný konflikt byl výhradně důsledkem nepochopitelné neústupnosti České vlády – ačkoliv to nebyli Češi, kdo přisunoval své jednotky k hranicím.

Dalo se ovšem čekat, že by to neskončilo ani splněním tohoto vydírání. Jak nedávno pravila jedna jejich ministryně zahraničí českého původu: ***Nač by nám byla naše skvělá armáda, kdybychom ji nepoužili?*** Také se říká – kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde a kdekdo již věděl, že jde především o virtuální banku Svornost a finanční systém šintei.

Problém byl, že se Češi poprvé za posledních tři sta let neporovnatelně silnějšímu protivníkovi – vzepřeli.

Tento krok v zahraničí rozhodně nikdo nečekal.

Pravda, ani v Čechách. Předcházelo mu sice diskutované referendum o otázce „***Vydat či nevydat matku dvou mimin do Guantánama“,*** které skončilo těsným výsledkem proti, ale téměř polovina Čechů hlasovala pro vydání, ačkoliv Katuščiny Noviny upozorňovaly, že jde vlastně o anketu, kdo má ještě v těle čest a kdo už je otrokem, který *za hrst ztuchlé rýže ponížen*ě *důtky líže,* jak kdysi napsal Svatopluk Čech.

Neviditelná síla nebyla příliš jistý spojenec, mnozí ji považovali za pouhou legendu. A přece se mírně nadpoloviční většina Čechů shodla na názoru, že by taková oběť znamenala přílišné pokřivení charakteru národa, než aby se dala přinést bez následků. To mě

potěšilo – Češi z toho testu vyšli lépe než se čekalo – jiné národy by mě už dávno a velkou většinou vydaly.

Druhou částí pravdy bylo, že mě Český národ vydat nemohl, protože kromě Virtuálů nikdo nevěděl, kde vlastně jsem a Virtuálové mají v Kodexu příkaz nenechat nevinného ve štychu. Ale to by bylo otázkou další fáze – jak říkal Vojtěch, může to dopadnout i tak, že by mě národ vydal, ale je pak čistě na mně, zda se tomu podrobím. On sám by byl proti, jak už to vícekrát coby Tomáš dost jasně vyjádřil.

Poslanec Metelka sice dál trval na tom, abych se americké justici sama dobrovolně vydala, neboť tím zachráním národ, ale Vojtěch měl také pravdu. Národ, který vyžaduje bezpráví, si nezaslouží zachraňovat.

Kolem Čech se zatím stahovala mračna jako kdysi kolem Rakouska.

Rada bezpečnosti OSN doporučila ve svém usnesení vydání premiérky mezinárodnímu soudu do Haagu, ale toto řešení odmítli Američané i Češi. Američanům to bylo málo, Češi právem nedůvěřovali nestrannosti Haagu.

Američané předem vyhlásili území České republiky za bezletovou zónu pro všechny vojenské letouny s pohrůžkou, že sestřelí každý stroj, který ji poruší. Současně doporučili civilním leteckým společnostem, aby zvážily lety svých dopravních letadel do této oblasti, neboť nikdo pak nemůže nést odpovědnost za případné sestřelení civilních strojů omylem. Zřejmě se něco takového již chystalo – pro výstrahu ostatním.

Ve vzdušném prostoru nad Čechami se objevilo několik bezpilotních letounů a když na ně zdola nikdo nereagoval, vystřídaly je zakrátko i bojové letouny USAF – vzdušných sil Spojených států. Naštěstí zatím nestřílela – což se ovšem mohlo každým okamžikem změnit. Oficiálně mělo jít o dohled na dodržování bezletové zóny, ale o tom si mohl myslet každý co chtěl.

Český ministr zahraničí František proti tomu ihned podal poměrně chabý, ale oficiální protest, načež dostal odpověď, že je to podle dohody v rámci NATO. Byla to samozřejmě lež, ale té už se nedivil vůbec nikdo.

Češi se cizích strojů zpočátku báli, ale brzy si zvykli, že se vlastně tolik neděje. Češi byli v roce 1968 ochotní diskutovat i s fanatickými sovětskými vojáky a ty zkušenosti se jim teď hodily. S letadly se diskutovat nedalo, dala se jen ignorovat, ale nikdo si s nimi hlavu nedělal.

Pak se ale objevilo další ultimatum.

Nejprve jen na stránkách ***Freedom for World,*** ale v téže chvíli dorazilo v podobě e-mailu i na velvyslanectví Spojených států v Praze a kopie došla až do Bílého Domu samotnému presidentovi.

„Zastavte narušování svobody České republiky!“ začínalo.

„Pokud zítra dojde k narušení vzdušného prostoru, případně ke vniknutí jakýchkoliv vojáků na území České republiky, bude to organizace Freedom for World považovat za agresi a podnikne proti tomu protiopatření úměrná nikoliv vlastnímu narušení, ale obecně ohrožení míru a svobody ve světě.“

Tak – a bylo to.

Na rozdíl od skeptických Čechů, kteří tu organizaci z velké části pořád považovali za pouhou legendu, s ní měli ve Státech trpké zkušenosti, takže si nedovolili úplně ji ignorovat.

Setkaly se tu ale dva pohledy na tutéž věc.

Na jedné straně hovořila zkušenost s Freedom for World o stoprocentní úmrtnosti na vyhlášené tresty smrti, kterých bylo jen ve Spojených státech vykonáno několik tisíc a ještě ze vzpomínek svědků nevybledly.

Na druhé straně by to pro Spojené státy znamenalo konec velmocenské politiky i prestiže nejsilnější mocnosti světa, pošramocené již neslavným ústupem z posledních neúspěšných misí.

Z toho dilematu vyplynulo pro vojenské špičky těžké rozhodování, jak se zachovat. Příkaz k zahájení vojenských akcí mohl znamenat podpis pod vlastním rozsudkem smrti, na druhé straně stažení připravené agrese mohlo znamenat vyschnutí finančních zdrojů pro armádu.

Co teď?

Rozuzlení přišlo již druhého dne. Letadla USAF zůstala sedět na svých základnách, ale nad Českou republiku zamířilo brzy zrána osm bezpilotních letounů, aby „pokračovaly v kontrolách“. Byla chyba, že byly plně naložené municí a raketami. Kdyby nebyly, tolik by se asi nestalo, ale takto...

Všech osm bezpilotních letounů se na hranici České republiky vymklo kontrole, otočilo se – a zaútočilo na vlastní základny, odkud před několika minutami vzlétly. Přesné zásahy raket zničily několik stíhaček USAF přímo na ranvejích letiště, další rakety zapálily hangáry a samotné letouny skončily svůj sebevražedný let náletem přímo do letištních budov. Nádrže plné paliva je okamžitě změnily v hořící pochodně.

Ale ani to ještě nebylo všechno.

Vyšetřovatelé v dalekých Spojených státech se s houkajícími sirénami rozjeli za piloty letounů pro vysvětlení, jak se to mohlo stát, ale nic se už od nich nedozvěděli. Všech osm pilotů, kteří letouny pohodlně na dálku řídili, našli toho rána u dálkového řízení – mrtvé. Na obrazovkách měli namísto obrazu, přenášeného z letadel, jen jednoduchý nápis.

„Za zločin války jste odsouzen k trestu smrti. Freedom for World.“

Organizace zřejmě nevyhrožovala naplano.

*****

Sankce proti České republice uvázly jako plachetní koráb za bezvětří na mělčině. Statisíce mužů námořní pěchoty zůstalo uzavřeno v transportních lodích, část v provizorních táborech, letadla plně naložená municí, bombami a raketami stála na ranvejích a ta, která přece jen vzlétla na hlídkové lety, se k imaginární čáře, dělící bavorské lesy od českých, přibližovala jen opatrně. Piloti, armádní elita, věděli, že stojí proti Neviditelné síle a díky pověstem o Texaském masakru si dávali setsakra pozor, aby tu hranici nepřekročili.

Bezstarostně ji mohli překročit turisté a obchodníci, kteří toho navzdory ***nedoporučení*** využívali více než dřív. Zakázané ovoce přece nejvíc chutná a zatím se nic zlého nedělo – proč tedy ne?

Nebyl problém propašovat mezi turisty pár agentů s úkolem proniknout do tajných struktur české armády, ale žádný užitek z nich nebyl. Agenti jen potvrdili, že armáda České republiky je naprosto nebojeschopná a navzdory hrozícímu nebezpečí je čím dál tím omezovanější. Nová vláda seškrtala její výdaje na minimum. Prodloužila nájem grippenů, ale na jejich provoz dala jen tak málo prostředků, aby piloti úplně nevyšli ze cviku. Jejich nejčastější úkol byl teď doprovod civilních letadel, která ztratila orientaci a bylo třeba navést je na letiště. Piloti k tomu ale startovali ochotně a bezletovou zónu okázale ignorovali. Na nákup nové techniky dostal peníze jen záchranný prapor, určený k řešení následků přírodních katastrof. To také bylo více civilní než vojenské využití a původní smysl existence armády se víc a více stíral. Těžká vozidla pomáhala při havariích na silnicích i na železnici, vrtulníky tvořily zálohu hasičů a záchranářů. Statisícové invazní armádě by se ale rozhodně postavit nemohla a kdyby k tomu došlo, nevzdorovala by té přesile ani čtvrt hodiny.

Naštěstí ani nemusela.

Invazní armádu držel na uzdě strach. Ne z bezzubé české armády, ale z Neviditelné síly. Netrpěli jím řadoví mariňáci, připravení kdykoliv vyrazit do útoku – o Neviditelné síle neměli pro jistotu ani tušení a většinou se jen těšili, jak si nádherně zastřílejí a parádně to změkčilým Čecháčkům nandají. Bála se tentokrát elita. Generálové věděli, že vydáním rozkazu k útoku vstrčí vlastní hlavu do oprátky. Báli se i v generálním štábu, neboť dobře věděli, že jejich předchůdce neochránily ani super-protiatomové bunkry. President také zesinal, když pochopil, že se ocitne na mušce Neviditelné síly, kdyby nějaký iniciativní seržant ztratil trpělivost a začal střílet. Za těch okolností nevydal rozkaz k útoku nikdo – a armáda dál zahálela a čekala.

Když nic nepodnikali Američané, ostatní spojenci se naštěstí do ničeho nehrnuli a svět si mohl trochu oddychnout.

Podobně selhaly i sankce hospodářské. Ať už byly oficiálně vyhlášené Spojenými státy, Komisemi Evropské unie, anebo nevyhlášené, zato úporně dodržované většinou nadnárodních koncernů, míjely se účinkem.

Hospodářská blokáda sice způsobila dočasný nedostatek zboží, zejména potravin, ale krátkodobě vypomohli Poláci a Maďaři, než je Evropská unie hrozbou sankcemi donutila připojit se k embargu. Jenže Češi mezitím stihli rozjet ve velkém zemědělství a obnovit soběstačnost ve výrobě potravin. Na trhu sice chyběly banány a francouzské víno, ale to se dalo vydržet. Důležité bylo, že po počátečním zdražení opět mírně zlevnil chleba, mléko a sýry a na pultech v obchodech bylo dost zboží. Úplně sice z trhu zmizely fotoaparáty, videokamery, počítače, mobily a televizory, ale zato zlevnily šintei a zlaari, které je plně nahradily.

V té době Virtuálové otevřeli první Továrnu na pomezí hor v Severních Čechách. Zvenčí se podobala nevzhlednému skladišti, ale mnohem větší část byla pod zemí – asi jako z vody vyčnívá malá část ledovce. Od podobných skladišť se nelišila ani ruchem kamionů, jenže do skladišť se obvykle přiváží hotové zboží, aby se mohlo rozvážet do obchodů, kdežto tady se přivážely jen suroviny a odvážely se výrobky. Díky své programovatelnosti zaskočila za většinu chybějících oborů – od chemie po nábytek.

Továrna byla výjimečná ve více směrech, nejen tím, že byla robotická. Popírala i základní pravidlo kapitalistického systému – účelem její existence nebyl zisk, ale výroba toho, co právě v Čechách chybělo. Když se měnila poptávka, měnil se průběžně výrobní program továrny. Místo aby marketink vnucoval lidem reklamami nesmysly, které vlastně nepotřebují, soustředil se na zjišťování jejich potřeb. Na pulty obchodů se nedostalo třicet druhů zubní pasty, lišících se pouze obalem, ale stačilo pět typů lišících se příchutí.

Byly proto obchody prázdnější? Kupodivu ne.

Zatím se zdálo, že to Češi i pod embargem zvládají. Prakticky jediným opravdu slabým místem byla paliva – při závislosti hospodářství na jejich spotřebě. Nic by tak Čechy nezkrušilo, jako přiškrcení kohoutků plynu nebo ropy. Naštěstí se Rusové ke všeobecnému embargu nepřipojili, dodávali do Čech plyn i ropu dál – jejich podmínkou bylo jen včasné placení a to Češi kupodivu zvládali. Místo tvrdé měny Rusové ochotně přijímali šintei a zlaari – náhražky kamer, televizorů, videí, fotoaparátů i počítačů. Nevadilo jim ani, že některé jejich funkce – hlavně peněžní a volební – nevyužijí. Šintei měly pro ně kouzlo novosti a ochotně za ně platili svými palivy.

Jen Virtuálové v Čechách ale věděli, že ta selanka může vzít za své při první příležitosti. Nebylo povzbuzující nemít v současném světě přátele, jen nepřátele. V posledním válečném století měli skoro všichni sousedé s Čechy aspoň jeden ozbrojený

konflikt. Srbům, kteří jim byli jako jediní ochotni po Mnichovu pomoci, se odvděčili zradou v souvislosti s Kosovem – a zrada se obvykle nezapomíná, takže jedinými, kdo byl dnes ochoten Čechům pomoci, byli Virtuálové bez ohledu na zemi původu. Z Japonska, Somálska, Indie, Číny, Řecka a Francie. Bylo jich ale na počet příliš málo, i když měli ve světě větší vliv než by odpovídalo jejich počtu.

Invazní armádu držel na uzdě strach, ale neobrátil ji na ústup. Jednotky byly stále připravené vyrazit a kdyby došlo na ruční zbraně, neměli by proti nim Češi ani Virtuálové co postavit. Ještě štěstí, že to druhá strana nevěděla. Kdyby se vrchní velení odhodlalo pro útok ve stylu kamikaze a obětovalo by samo sebe, byl by to další konec české samostatnosti – naštěstí pro Čechy nebyli generálové na druhé straně hranic tak fanatičtí, aby se k takové oběti odhodlali. Pro vrchní velitele bývá snadné obětovat pár milionů cizích lidí, ale obětovat sám sebe je něco jiného, tady i generálové uvažují obezřetněji.

Češi zatím žili, jako by se nic nedělo. Jakoby na druhé straně hranic nečekalo sto tisíc zabijáků, dychtivých vraždit. Nikdo si s tím hlavu nelámal. Hospodářství fungovalo jako dřív a na trhu kromě exotických položek nic nechybělo. Podkrkonošská Továrna dodala všechno, co se dalo vyrobit, léky měla dokonce účinnější než embargované a navíc je dodávala levněji.

Nejvíce tím zamotala hlavu farmaceutickým lobbistům. Nové léky teď přicházely na trh přímo do lékáren místo přes uzavřené mezisklady velkých firem. Lobbisté byli náhle i se svými megakorporacemi zbyteční.

Využila toho nová ministryně zdravotnictví. Nechala si udělat forenzní audit, po kterém propustila všechny zaměstnance svého ministerstva, kterým se prokázaly nějaké machinace nebo ovlivňování ze strany lobbistů. Takový krok jen málokdo na ministerstvu očekával, takže nikoho nenapadlo zamést za sebou včas stopy.

Výsledek byl nečekaný. Devadesát procent zaměstnanců ministerstva zdravotnictví dostalo výpověď a policie dostala dvacet trestních oznámení. Konečně se plně ukázala zkorumpovanost českého zdravotnictví – a jak se říká, ryba vždycky smrdí od hlavy.

Opoziční strany reagovaly velkou kampaní a požadovaly referendum za odvolání ministryně zdravotnictví a za pád vlády, jenže ministryně podnikla vysvětlovací akci, kde občanům předložila poměrně jednoduchou kalkulaci, kolik peněz ulili prodejní zaměstnanci každoročně do vlastních kapes.

„Za to při stejné hodnotě zdravotního pojištění zvýšíme platy lékařům. Náhradou předražených léků levnějšími úplně zrušíme připlácení občanů za léky, aniž poklesne kvalita zdravotní péče! Nemusíme platit stále víc a víc! Stačí ucpat černé díry, bylo jich ve zdravotnictví víc než zdrávo!“ končil její článek v Katuščiných Novinách.

Referendum za pád vlády anebo aspoň za odvolání ministryně dopadlo pro ni dobře – opoziční návrh podpořila sotva čtvrtina hlasů. Tři čtvrtiny tím daly ministryni důvěru – to bylo víc než dost k ukončení opoziční kampaně.

A ministryně toho okamžitě využila ještě víc.

Převedla zdravotní pojištění na banku Svornost, úplně zrušila všechny zdravotní pojišťovny a s okamžitou platností stopla platby od občanů. Bylo to poměrně jednoduché, protože všechny platby zdravotního pojištění šly už dávno přes šintei. Jako odškodné nechala zdravotním pojišťovnám všechny dosud vybrané peníze, aby se zbytečně nesoudily o náhradu škod – a protože Češi poslední dobou arbitráže vyhrávali, žádná pojišťovna se neodhodlala protestovat více než slovně.

Občanů se to nedotklo vůbec, prostě byli najednou zdravotně pojištěni u Svornosti. Lékařů se to dotklo nepatrně víc – nebylo už třeba prokazovat, kde je kdo pojištěn, takže

odstranili z čekáren nápisy „*Připravte si kartičku zdravotní pojišťovny“* a jelo se dál. Platby přes šintei se nezpožďovaly, takže ani lékaři neměli důvod protestovat.

Dosavadní zaměstnanci zdravotních pojišťoven ovšem letěli na dlažbu. Po zrušení sociálních úřadů se nemuseli starat o podporu v nezaměstnanosti, tu šintei poskytovaly automaticky, když někomu přestal na konto docházet plat, ale podpora na hranici životního minima byla pro většinu nesnesitelný skok dolů. Tisíce jich proto přišlo demonstrovat před Parlament, kde je již čekal transparent s popisem cesty na nejbližší pracovní úřad. Dal se pochopit různě, od upřímné snahy pomoci po výsměch. Nutno přiznat, že se většina demonstrujících shodla na posledním výkladu, ale nebylo jim to nic platné. Podobně nedávno dopadli zaměstnanci bank – a také si nepomohli. Reformy Virtuálů zkrátka dopadaly na různé lidi různě.

Většina si ale polepšila.

*****

Protiúder

Léto již bylo za vrcholem, ale pořád bylo venku dost teplo.

President si otevřel okno své pracovny – to v této místnosti již dlouho nikdo neudělal, snad od té doby, co sem zavedli klimatizaci – a na to už se skoro nikdo nepamatoval.

Černý kos, který přiletěl na otevřený rám okna, na chvíli upoutal jeho pozornost. Nestává se často, aby se něco z přírody dostalo na dosah člověka – a už vůbec ne v dnešním světě klimatizací a neotevíratelných oken.

President se zastavil a opatrně, aby ptáka nevyplašil, se k němu otočil.

Pták ale bez bázně poskočil a pak přeletěl přímo na presidentův stůl.

„Tomu říkám odvaha!“ zašeptal si president jako v očarování.

„Nebo drzost!“ odvětil nepříliš hlasitě pták. „Neposadíte se také?“

Několik vteřin bylo ticho. Jeden z těch dvou nevěřil svým smyslům, ale měl pro to dobré důvody.

„Posaďte se, jste tu přece doma!“ vybídl pták presidenta a křídlem mu pokynul na jeho vlastní křeslo.

„Teda...“ povzdychl si oslovený.

„...to jste ještě nezažil, že?“ dokončil sebevědomě kos. „Máte pravdu. Se mnou se zatím setkalo jen málo lidí. Znají mě moji přátelé, ale i nepřátelé – ačkoliv těch druhých zůstalo příliš málo, než aby o tom někomu vyprávěli. No nic – když už jsem tady, přišel jsem si s vámi trochu popovídat.“

„Se mnou? A... vy?“

„S vámi – a já,“ přikývl kos. „Dovolte, abych se vám představil – já vás samozřejmě znám, ale vy mě ne. Ačkoliv docela určitě víte, že existuji, jen netušíte, že mě můžete potkat ...třeba i tady a v této podobě. A posaďte se už konečně, muži mají při jednání sedět!“

„A kdo vlastně jste?“

„V tomto koutě světa mi říkáte Neviditelná síla,“ odvětil vážně pták.

„Neviditelná síla?“ otřásl se president. „To přece není možné, vy snad ani nemůžete...“

„Jako pták samozřejmě nemohu skoro nic,“ přikývl kos hlavičkou. „Jen létat, mluvit, naslouchat a vyjednávat. Jako Neviditelná síla mám podstatně víc možností – třeba i rozdrtit celou armádu poblíž hranic Texasu.“

„Vy jste tam zabíjel naše chlapce?“ zamračil se president. „Nebylo vám jich ani trochu líto?“

„Bylo, ale otočil jsem proti nim jen jejich vlastní zbraně,“ přikývl kos. „Některé střely jsem obracel za letu – když je vystřelili proti jiným takovým chlapcům z Texasu, které zase nelitoval nikdo na vaší straně. Ale to už jsem si vyřídil s vaším předchůdcem, který k tomu vydal rozkaz.“

„A zavraždil jste ho!“

„Vykonal jsem nad ním rozsudek smrti,“ přikývl pták. „Mezi popravou a vraždou je jen malý rozdíl – ale ten vy přece uznáváte, nebo ne?“

„Ale kdo vám k tomu dal právo?“ namítl trochu živěji president.

„Nač potřebujete právo?“ opáčil kos. „Právo je jen nástroj, zabraňující nepřípustným projevům mezi lidmi – prakticky jde o totéž, co zakazovalo už Desatero. Nezabiješ, nepokradeš... Tak se projevuje spravedlivé právo. Dnes se ale právo zneužívá přesně naopak, ospravedlňuje krádeže i zabíjení. Také váš předchůdce se oháněl jakýmsi právem, když posílal vaše vojsko zabíjet lidi do Texasu. Kdo mu dal k tomu právo? Řeknete asi, že

americký lid. Ale kdo dal americkému lidu právo posílat vojáky zabíjet? A nejen v Texasu, kdekoliv ve světě! Myslíte si snad, že si to přál sám Bůh? Ten spravedlivý, v jehož jménu se paradoxně nejvíc vraždí? Je pravda, že to váš předchůdce veřejně tvrdil. Bylo to ale největší rouhání, jakého se může smrtelný člověk dopustit. Nebo si také myslíte, že si spravedlivý Bůh přeje takové vraždění?“

„To snad ne...“ špitl president.

„No proto!“ odvětil kos. „Fanatiky nemám rád. Víte, já uznávám právo, které soudcům dávají oběti. Ale má být použité jen proti skutečným vrahům. Obětí v Texasu bylo příliš mnoho, vyžadovaly přísný trest, ale kdo je jejich vrahem? Vždyť je zabily jejich vlastní zbraně! Z Texasu nevylétla ani jedna kulka! Ani sebevražda to nebyla, vaši chlapci sice zabíjet chtěli, ale určitě ne sebe. Neviditelná síla? Ta jen odvracela smrt od chlapců z Texasu, kteří by těmi střelami padli. Ať to vezmete jak chcete, odpovědnost za ten masakr je na těch, kdo vydali rozkaz ke střílení. Ti jsou vinni. A nejvyšší viník byl váš předchůdce. Takže jeho smrt byla spravedlivá, stejně jako smrt velitelů, kteří se na tom podíleli.“

„No – mám na to jiný názor...“ odvážil se president odporovat.

„Na odlišný názor právo máte,“ připustil pták přísně. „Jde o to, aby váš názor nepřinášel lidem smrt. Pak se totiž názor změní ve vinu – a zločiny se musí trestat – smrtelné zločiny i smrtí, zlobte se na mě nebo nezlobte.“

„To je ovšem zase váš názor,“ nedal se president.

„Jistě,“ přikývl kos hlavičkou. „Přikázání ***Nezabiješ*** nerozlišuje důvody a to je jeho jediná chyba. Když smrt vraha zachrání jeho budoucí oběti, je oprávněná. Někdy ani nemůžete jednat jinak. Chcete-li zabránit většímu zlu, musíte občas i někoho zabít. Na rozdíl od světských soudců si myslím, že je to správné i když se vrah k vraždě teprve chystá. Nemusíte čekat, až někoho skutečně zabije – tak musí ostatně uvažovat i policista, když se vrah před jeho očima chystá zabíjet. Podmínkou je, aby se o tom nedalo pochybovat.“

„Máte opravdu zvláštní názory!“

„Mám,“ přikývl pták. „Nejsou jen moje, ale to je vedlejší. Měli bychom raději vyřešit, proč jsem tady. Zřejmě vás nepoučil osud vašeho předchůdce, který poslal vojsko do Texasu a byl za to popraven. Vás to čeká za chystané vraždění v Evropě. Dobře víte, že by to byl zločin, stejně jako víte, jak se na to dívá Freedom for World, a přece jste tam ty vojáky poslal! Nemusíme ani čekat, až to začne, ale můžete ještě dostat poslední šanci. Co kdybyste ta vojska z Evropy odvolal? Beztak tam jen překážejí a nic tam nevyřeší.“

„Vy si vážně myslíte, že je mohu odvolat?“ vzdychl si president.

„A kdo jiný? Jste přece vrchní velitel vaší skvělé armády! Když vydáte rozkaz k odchodu z Evropy, všichni vás musí poslechnout!“

„Vojáci by mě poslechli, ale... musel bych to projednat s grémiem naší strany, sám o sobě si nemohu dovolit jednat proti jejímu rozhodnutí.“

„Projednejte!“ pokrčil kos křídly. „Můžete jim při té příležitosti šetrně sdělit, že je zahrnu do okruhu odpovědných. To znamená jejich spoluvinu na všem, co se chystá – a se stejnými následky. Aby nedoufali, že budou o tak vážných věcech rozhodovat beztrestně.“

„Ale oni také nejednají o své vůli!“ řekl tiše president. „Oni jsou také jen převodovým kolečkem.“

„Já už si ta kolečka přeberu, můžete mi věřit,“ odvětil kos. „Dávno vím, že jste superman jen na papíře a vaše možnosti výběru vám nezávidím. Když se pokusíte udělat něco ze své hlavy, skončíte jako John F. Kennedy, když budete na slovo poslouchat své loutkovodiče, skončíte popravou od Freedom for World. Ať uděláte cokoliv, skončíte špatně.“

„Jenže z toho je nad slunce jasné, že já nejsem ten vrah, který by měl být zabit, abyste zachránil vaše oběti," pokrčil rameny president. „Tím se ale vaše logika dostala do slepé uličky."

„Myslíte?" opáčil kos.

„Myslím si to!" potvrdil president. „Moje smrt nikomu nepomůže. Co neudělám já, udělá můj nástupce, nikoho nezachráníte a vražda přestane být podle vašich vlastních slov popravou a zůstane pouhou vraždou. Tak jak je to psáno v Desateru – Nezabiješ!"

„O tom mě zrovna vy poučovat nemusíte!" odvětil rychle pták. „Vážně si myslíte, že váš nástupce válku vyhraje? Kdybyste se vzepřel svým šéfům a nařídil svým vojákům návrat domů, zachráníte přinejmenším pár tisíc lidí a to především vašich. Neviditelná síla je dnes silnější než dřív a umí obrátit zničující účinky vašich zbraní proti vám. A protože stále sílíme, nedovolíme už vašemu nástupci další silnou armádu shromáždit. Můžete tak zachovat mír natrvalo."

„Možná," připustil president. „Jenže si tak nebo tak mohu vybrat jen ze dvou různých smrtí a to není dobrý výběr. Dám-li armádě rozkaz k návratu, zabijí mě jako Kennedyho – a navíc získám cejch presidenta-zbabělce, který svým ústupem prohrál válku. Nikdo už lidi nepřesvědčí, že jsem ji nemohl větší rozhodností vyhrát. Když vám neustoupím, zabijete mě vy, ale stanu se národním hrdinou. I když tu válku nevyhrajeme, budou se o mně učit děti ve škole a největší zlo na světě bude už navždy vaše Neviditelná síla."

„Pokud se rozhodnete pro válku, budou se o vás učit děti ve školách na celém světě, ale jako o Hitlerovi, Stalinovi a Bushových vylhaných válkách. Nebudete národním hrdinou, ale odstrašujícím případem. Nabídnu vám ale třetí možnost, která vás dosud ani nenapadla. Odvolejte tu válku – a my vám zajistíme bezpečí."

„Zajistíte bezpečí?" usmál se trpce president. „Umíte si představit, co to znamená? Vždyť je to naprostý nesmysl! Víte, kolik lidí se v současné době stará o mé bezpečí? Ti všichni by mi naopak šli okamžitě po krku."

„Představit si to umíme," odvětil klidně pták. „Můžeme vás přemístit na bezpečné místo a nahradit vás dvojníkem."

„Pak lituji toho dvojníka!" ušklíbl se president. „Nepřežije ani týden."

„Proč byste ho litoval, když nemůže zemřít?"

President se zarazil.

„Nesnažte se přesvědčit mě, že ovládáte nesmrtelnost! To byste..."

„Neovládáme nesmrtelnost," odvětil kos. „Váš dvojník nemůže zemřít, protože nebude žít. Jistě jste slyšel o sestřelení mimozemšťana Poker Face – pak jistě víte, že to nebyl skutečný mimozemšťan, ale robot. Nahradíme vás zkrátka robotem, kterého budete řídit, jako kdybyste byl na jeho místě. Když zastřelí robota, nahradíme ho jiným, vám se nic nestane a pojedeme dál. Jak se díváte na tuhle nabídku?"

„Myslíte si, že je to jediná možnost, jak bych mohl zůstat naživu?"

„Možná ne jediná, ale je reálná a my vám ji nabízíme. Odvolejte válku a můžete si klidně žít."

„Žít! Ale kde? Zřejmě myslíte někde daleko, mimo Spojené státy, tady mě zná kdekdo! Co by to byl ale za život?"

„Spojené státy nejsou ani středem vesmíru ani jediným státem na světě, kde se dá slušně žít!" opáčil kos přesvědčivým tónem.

„Možná," připustil president. „Ale tady jsem doma a všude jinde bych byl cizincem. A co by bylo s mou rodinou? Mám ji snad s sebou tahat do vašeho vyhnanství?"

„Nabízíme vám to jen jako možnost," opakoval pták. „Ostatní varianty končí u vaší rodiny, shromážděné u vašeho hrobu. Odtud už pro vaše blízké neuděláte vůbec nic."

„Ale budou na mě všichni hrdí!"

„Možná – zpočátku, dokud vás bude propaganda vydávat za hrdinu bez bázně a hany. To se ale brzy otočí a pak vás budou mít všichni za padoucha. Záleží jen na vás, pro co se rozhodnete."

„Ne, tohle se mi nelíbí," trval na svém. „Ale mohl bych to přece jen projednat s grémiem naší strany... třeba to oni rozhodnou tak jak chcete. Ale já nechci žít v nějaké smradlavé díře jako vyhnanec!"

„Nechceme vám naše řešení příliš vnucovat," pokrčil křídly černý kos. „Rozhodněte si to podle svého nejlepšího svědomí. Ručím vám jen za to, že se nestanete hrdinou, když se rozhodnete pro válku. Celý svět se dozví, že jste byl až do své popravy loutkou v něčích rukou a nikdy jste neměl odvahu vzepřít se. Hrdinou – a dokonce živým – se můžete stát jen jako vyhnanec, i když jen dočasný. Podle mě by to pro vás bylo nejlepší, ale to už si v hlavě přeberte sám, já jsem vám to jen nabídl."

„Přijdete si tedy pro mé rozhodnutí, až to projednám s naší stranou?"

„Podívejte se – nemá smysl, abych sem v téhle podobě přiletěl podruhé. Můžete se rozhodnout různě, třeba i tak, že si sem povoláte smečku chlapů s brokovnicemi. Ne že by mi vadilo být zastřelený, to už jsem zažil vícekrát, ale přece... mohl bych samozřejmě přijít i v jiné podobě, ale nechci způsobit vyvraždění zdejších ptáků a veverek. Mám jiný nápad. Pokud se rozhodnete přijmout mou nabídku, najděte si na internetu stránky Freedom for World a napište do diskuzního pole, jak jste se rozhodl. Pak se dozvíte, co se bude dít dál s vámi i s vaší rodinou."

„Ale kdybych to tam napsal... ta stránka je našimi ostrými hochy pořád sledovaná! Nebudou pak u mě dřív oni?" staral se.

„Nemusíte se toho bát. Stránka Freedom for World patří hackerům. Ne těm co dnes pracují pro CIA, našim. Ať tam napíšete cokoli, nedostane se to do nepovolaných rukou. Přispívá tam denně několik desítek lidí a ještě se nestalo, abyste je vypátrali, i kdyby tam uvedli své pravé jméno s úplnou adresou – ale to se ještě nestalo, hlupáci tam nepřispívají. Dobrá – dostanete čas na rozmyšlenou, ale dobře si to rozvažte!"

Černý kos roztáhl křídla a nejkratší cestou odfrčel oknem.

President přiskočil k oknu, aby sledoval, kam ten pták poletí, ale už ho venku nespatřil.

Pták zmizel, jako by se vypařil...

*****

Šimon Pergner řešil problémy ministerstva vnitra České republiky na můj vkus příliš rázně. Poslat tak velké množství profesionálních intrikánů do civilu nemuselo dopadnout dobře. Šimon jim nabízel různá přeškolení, ale mně se to vůbec nelíbilo. Ve službě by byli pod dohledem, kdežto na volné noze mohli intrikovat naprosto nekontrolovaně.

„Máš to jedno, mami!" utěšoval mě Vojtíšek. „Ve službě přece intrikovali také pro sebe, jen na to měli víc možností. Máme pro ně jinou zábavu, jejich soukromé intriky je rychle přejdou."

„To chci vidět!" odvětila jsem mu skepticky.

„My už to s Šimonem zvládneme!" ujistil mě.

Vojtíšek seděl na terase a vypadalo to, jakoby pozoroval krásné panorama hor proti vile Nikolase Taramankise. Hory se rozkládaly za průlivem. Denně kolem proplouvaly rybářské bárky, ale na ostrově nikdy žádná nepřistála. Po lanovce, spojující po dobu stavby

ostrov s pevninou, už nic nezbylo. Nebylo tu žádné molo, strmé skály všude spadaly kolmo do moře, přístup do vily byl jen vrtulníkem a její stavba musela být neuvěřitelně nákladná.

Taramankis vilu na malém ostrově daleko od civilizace zakoupil levně v dražbě. Předchozí majitel, jakýsi Aaron Allonkis, příliš riskoval na burze a skončil v dluzích. Řečtí zbohatlíci měli rádi klidná místa, kde je nemohl nikdo rušit, v tom se tento druh lidí neliší celosvětově. Taramankis si zde zařídil základnu pro řecké Virtuály, nedaleko na pevnině plánovali stavbu první řecké Továrny. Byl to i ideální úkryt pro lidi, hledané po celém světě.

Na ostrůvku bylo malé letiště, vhodné pro vrtulníky a letadla s krátkým startem a přistáním – třeba pro kaičen. Dvě tato letadla teď byla uschována ve zdejším hangáru, jedno patřilo Taramankisovi, druhé nám. Hangár nebyl velký, vešlo by se sem už jen jedno kaičen-piko, nic víc. Vrtulník parkoval venku, dovnitř už by se nevešel.

Byl tu klid a pohoda, jen Marcelovi chyběla jeho lékařská praxe. Aby se jí mohl věnovat, musel by se nějak dostat na pevninu, protože Virtuálové nemocemi příliš netrpěli. Jenže pro každodenní cestování na pevninu nebyl ostrov dost dobře vybavený. Lodí to nešlo, most tu nebyl a vrtulník byl pro to zbytečně drahý.

Místní Virtuálové to řešili pomocí robotů. Vlastně bylo jedno, jestli lidi léčí přímo nebo nepřímo. Marcel si samozřejmě objednal dva nové roboty na místo těch zničených ve Francii, ale musel si na ně počkat, dovoz nebyl tak rychlou záležitostí a zdejší Továrna se teprve stavěla. Měli bychom aspoň víc času na sebe, jenže já jsem měla v Čechách dvě angažované robotky, multiplexovala jsem s nimi a nemohla jsem všechen čas věnovat Marcelovi.

Naštěstí mi hodně času ušetřil Vojtíšek. Zatímco Katuška zkoušela své první nesmělé krůčky, Vojtíšek běhal po vile jako vítr, ale přitom se o svoji pomalou sestřičku staral, vyměňoval jí plínky a uměl ji nakrmit a vykoupat. A zdálo se, že se jí to líbí víc než když jsem ji koupala já. Byl na ně úžasný pohled, když se spolu cachtali v luxusní vaně a Katuška se neobratně pokoušela drbat bratříčkovi zádíčka, jako to on před chvílí dělal jí.

Byly by to nádherné děti – i kdyby byly normální.

Takhle ale byly ještě hezčí.

*****

President Spojených států se do diskuse na stránce Freedom for World přihlásil v pondělí ráno – ačkoliv jeho příspěvek neviděl nikdo jiný než on sám, Vojtěch a někteří Virtuálové – včetně mě. Přece jen nám ale nedůvěřoval a snažil se vyjednávat velice opatrně.

Mnoho prostoru k diplomatickému manévrování však neměl. Grémium mateřské strany, kterému prozradil Vojtěchovo varování, se ho v dlouhém tajném jednání odhodlalo hodit přes palubu. Dostal stranický úkol zahájit invazi proti vzdorujícím Čechům, ať to stojí, co stojí. Strana mu tím prakticky dala příkaz spáchat harakiri – jenže jemu se to zatím rozleželo v hlavě, uvědomil si, že košile je bližší než kabát a že úkol jeho stranických kolegů je vrcholem cynismu. Možná jim měl sdělit víc, třeba to, že jsou na listině Freedom for World hned za ním, ale to si ponechal pro sebe. Nemohl by přece přiznat, že to nemá ze stránky těch psanců – a přiznat někomu návštěvu inteligentního kosa a zejména obsah jednání s ním se přece jen neodvážil.

Kdyby měl na výběr jen dvě možnosti, jako dosud, a obě končily jeho smrtí, asi by se příliš nerozmýšlel a stranický úkol by čestně splnil. Vojtěchova třetí cesta mu ale nabízela naději. Slabou, ale ne nulovou, jako postoj jeho spolustraníků. A prezident se začal zajímat, nakolik je ta naděje skutečná – anebo zda nejde o jeden z mnoha nepřátelských triků.

Ostřílený matador, zvyklý na zákeřné podrazy ze všech stran, který svůj tanec mezi vejci dotáhl až do Bílého domu, by nemohl bez výhrad vsadit krk na kdejaký návrh nepřátelské strany, ale přelom byl už v tom, že se odvážil takové jednání vůbec zahájit.

Protože mě to zajímalo, vymínila jsem si na Vojtíškovi přístup do té diskuse – aspoň jako READ ONLY, tedy aniž bych do ní zasahovala. Vojtěch mě do ní připojil ve dvě v noci, kdy byl ve Spojených státech večer – zpozorněl v tom okamžiku, kdy se president dotkl klávesnice, kde byl zcela jistě zavěšený.

Za okamžik jsem se k němu připojila – naštěstí jsem spala jen na půl hlavy, takže mě nemusel budit a připojila jsem se včas.

„Hello, vrátil bych se k vaší nabídce života výměnou za stažení našich vojsk z Evropy. Můžeme o tom ještě diskutovat? Dejme tomu, že mě to teď zajímá po technické stránce. Mám totiž vážné pochyby. Jak chcete místo mě nasadit dvojníka, aby to nikdo nepoznal? Nejde přece o vnější podobu, ta se dá vystihnout i u hloupé voskové figuríny, ale styl jednání se nedá tak lehce napodobit. Další otázkou je, jakže chcete zaručit bezpečí mně i mé rodině? Tvrdili jste, že by to bylo mimo Spojené státy, ale to je celý zbytek světa a nezlobte se, nedovedu si představit život v tak nehostinném prostředí jako v Antarktidě. Život v trezoru banky není žádný život! Odpovíte mi?“

Jakmile president stiskl odesílací tlačítko, objevila se Vojtěchova odpověď. A hned nasadil proti svému protivníkovi kalibr, kterým až dosud přesvědčil každého – včetně mě – dlouhé odpovědi, objevující se tak rychle, jak mohl reagovat jen on. Každou jsem sice přečetla stokrát rychleji než president, ale ani já bych je nestíhala tak rychle sestavit, jak se objevovaly.

„Vnější podobu náhradníka budete moci posoudit, až ho spatříte. Co se týče jeho jednání – to mu přece dodáte sám. Naučíme vás řídit ho na dálku a budete tak vlastně jednat vy sám – jen jeho prostřednictvím. Je už na vás, zdali se budete chovat stejně jako dřív, ale naše zkušenosti říkají, že to často nepoznají ani nejbližší členové rodiny. A co se týče bezpečí pro vás a vaši rodinu? Ano, můžeme vás ochránit na mnoha místech světa a máte na výběr z několika možností. Bohužel žádný úkryt neleží na území Spojených států, ale co se týče podnebí, můžete si vybrat horkou Afriku, mírnou jižní Evropu nebo chladnější sever Japonska. Přesné místo se dozvíte až tam, nemá smysl, aby to zjistili vaši dnešní bodyguardi, kdyby je napadlo slídit. Ve všech těch místech vám můžeme zajistit pohodlné ubytování – samozřejmě ne takový luxus, jako je Bílý dům, ale rozhodně to není žádný slum.“

„Nejde jen o ubytování,“ odpověděl po krátkém rozmýšlení president. „Jde také o vzdělání dětí. Zde jsou nejlepší univerzity světa, co nám můžete nabídnout vy?“

„Vaše nejlepší univerzity světa jsou prakticky nic proti našim školám,“ objevila se okamžitě odpověď. „V technických a přírodních vědách je naše vzdělání bez nadsázky dvacetkrát důkladnější než vaše. Jedině umělé vědy, jako práva a dějiny Země, máme srovnatelné s úrovní vašich univerzit. Práva jsou u nás zbytečná, neboť naše zákony jsou jednodušší a vyučujeme je jen kvůli vašemu světu. Seznamte se s našimi univerzitami a přestanete ty vaše považovat za nejlepší na světě.“

„To jsou hodně silná slova. Čím to můžete dokázat?“

„Klidně o naší úrovni pochybujte, ale už jistě víte, nebo aspoň tušíte, že nebude nižší než vaše. I kdyby vás nepřesvědčilo nic jiného, pak jistě víte, že naši roboti jsou dokonalejší, od lidí téměř k nerozeznání. Máte nespornou převahu v klasických zbraních, které my nemáme, ale neviditelná technika je pro vás nedosažitelná a domlouvat se s vámi

dokážeme bez nebezpečí buď pomocí vašich počítačů, nebo ještě lépe našimi roboty – od lidských až po menší zvířecí – s jedním opeřeným jste se přece nedávno setkal.“

President sebou trhl – ale nemínil ustoupit.

„To není přesvědčivý argument! I naši špičkoví vědci jsou na vysoké úrovni! Máme nejvíce Nobelových cen na světě! Kolik jich máte vy?“

„Nobelovy ceny nejsou žádný argument,“ odvětil ihned Vojtěch. „To je přece soukromá záležitost vašeho civilizačního okruhu! Myslíte si ale, že to o něčem svědčí? My žádné jejich nositele nemáme, protože na ně své vědce ani nenavrhujeme. Je snad proto naše věda zaostalá? My vaší cenou dokonce hluboce pohrdáme. Dobře víme, že zejména mezi nositeli ceny míru jsou darebáci a teroristé nejhoršího zrna – nejvíc je nám sympatický Vietnamec, který ji odmítl. Tak zprofanovanou záležitost chcete nazývat argument?“

„Přece jen je to jistý způsob uznání vědecké úrovně! Máte snad nějaké jiné způsoby, jak něco takového porovnat?“

„Nobelova cena je příliš subjektivní záležitost,“ nesouhlasil Vojtěch. „Je to tím, že je v kompetenci jakéhosi výboru, který srovnává nesrovnatelné. Co z toho vyplývá? Svědčí to jen o úrovni toho výboru. Nehledě na naprosto protismyslnou mírovou cenu. Jak může být jejím nositelem president země, která v době udělení vede dvě útočné války a ještě stupňuje na okupovaném území teror, terorista anebo zaslepený diplomat, který *mírově* Hitlerovi tak dlouho ustupoval, až mu nepřímo pomohl rozpoutat největší válku století? To je přece úplná fraška. Cena za literaturu je také subjektivní a jen ve vědě to není tak zřetelné. Můžete porovnávat srovnatelné obory, ale ke srovnávání nesouměřitelných civilizací je to naprosto nevhodné.“

„Vy nepatříte do naší pozemské civilizace?“

„Jistěže patříme, ale i na naší Zemi najdete vedle sebe více civilizací. Stávalo se to v dějinách lidstva často, je tomu tak i dnes. Civilizace se dříve formovaly odděleně a pak se stávalo, že dravější úplně rozvrátily ty pokojné. Dnes se o něco podobného snaží vaše civilizace. Chcete si podrobit ostatní, ačkoliv nikde není psáno, že je to nevyhnutelné a možné. Naše civilizace je na vyšší úrovni, ale kupodivu, ačkoliv byste si měli být vědomi, co můžete válkou ztratit, útočíte vy. Ale vraťme se ke školám – vaše děti u nás mohou dostat vzdělání na vyšší úrovni než u vás, pokud nebudou trvat na umělých vědních oborech jako práva nebo historie – tam je naše úroveň nejnižší, asi tak na úrovni vašich univerzit. V každém případě by tím vaše děti získaly.“

President tentokrát přemýšlel několik dlouhých minut, než se odvážil opět dotknout klávesnice.

„Tvrdíte, že si mohu vybrat. Nemám pochopitelně zájem o Afriku ani o Japonsko, tam nejsou Američané v oblibě. Jižní Evropa je ale hodně široký pojem. Má to být Španělsko, Itálie nebo Řecko?“

„Řecko,“ odpověděl mu výjimečně krátce Vojtěch. „Ale nedělejte si iluze, díky vašemu chování k domorodcům nejsou Američané oblíbení nikde na světě. Nikdo nemá rád, když ho považujete za podřadné. Naštěstí pro vás tam budete inkognito a s místními lidmi alespoň zpočátku jednat nebudete.“

„To jako že tam budeme někde zavření?“

„Zavření – tak se to nedá říci. Jen v tom smyslu, že vaše sídlo nebude místním lidem přístupné – ale to pro vás nebude nic nového. Jistě pochopíte, že tam nemůžete vystupovat jako Američan a už vůbec ne jako president, to by vám rychle ukrátilo život, ale kdykoliv se vám zachce, můžete si vyrazit mezi lidi a předpokládám, že toho občas využijete. Doporučil

bych vám ale spolehnout se ve všem na našeho průvodce. Pro snížení nebezpečí konfliktů by vás vydávali za anglické turisty a starali by se vám o tlumočení, kamkoliv byste zamířil.“

„Ale Řecko... je příliš žebrácká země, nemyslíte?“

„Máte příliš zastaralé informace,“ opáčil Vojtěch. „Řecko nedávno přešlo od vašeho peněžního systému na systém ***šintei***, podobně jako Texas. Není to už tak chudá země, jak si myslíte. Peněžní systém ***šintei*** zatím dokázal všude zvednout lidem životní úroveň. Nesmíte ale poměřovat bohatství zemí podle vašich kritérií, jako je hrubý domácí produkt. Když tam počítáte i nesmyslné bankovní transakce, vychází vám nejvyšší životní úroveň u vás. Jakmile ale začnete poměřovat skutečnou životní úroveň většiny lidí, pak jsou na tom lidé lépe ve všech zemích se systémem ***šintei***, tedy i v Řecku.“

„To přece nemůže být pravda!“ vybuchl president.

„Budete se asi divit – ale přijďte se podívat, pak můžete soudit! Lidem se v Řecku vede lépe než u vás. Nikdo nežije pod hranici bídy, nejsou tam žádní bezdomovci a všichni mají zdravotní pojištění. Z toho pohledu jsou na tom Řekové lépe než většina Američanů. Nemají tam dnes tolik milionářů, ale těch je i u vás co do počtu zanedbatelně. Ať tak či tak – s tím si starosti nedělejte, vás se to nebude týkat! Budete tam vážený host, nebudete pořád sledovat výši svého konta ani obsah své peněženky.“

„To mi vyhovuje,“ rozhodl se president. „Přistoupím na váš návrh, ale jedině pod podmínkou ***safety first.*** Nejprve nás dostanete do bezpečí a pak, třeba pomocí toho vašeho robota, splním i já, co chcete.“

„Tak jsem vám to přece původně navrhoval,“ odvětil Vojtěch. „Nechci vás zbytečně vystavovat riziku. Dobrá, můžete si sbalit nejcennější věci, ale opatrně, ať si toho nevšimnou vaši bodyguardi. Neberte si zbytečnosti, u nás dostanete všechno, co budete potřebovat. Méně je ve vašem případě více.“

„Psa musíme nechat tady?“

„Psa si s sebou vezměte, bývá to vzácnější přítel než šperky,“ souhlasil Vojtěch. „Doufám jen, že zavazadel nebudete mít mnoho.“

„Psa máme jen jednoho a zavazadel přiměřeně,“ ujistil nás president.

„Dobrá, to pobereme. Pošlu pro vás dnes v noci malé letadlo a budu rád, kdybyste se tam všichni vešli.“

„Malé letadlo? Nebyla by lepší helikoptéra? Zvlášť v noci!“

„Helikoptéry nemají potřebný dolet, ale nemusíte se obávat, spokojíme se s nepatrnou přistávací plochou přímo u schodiště Bílého domu. Bude to v noci, aby vaši střelci nemohli předvést své střelecké kvality.“

„To nepomůže! Okolí je velice dobře osvětlené a navíc jsou vybaveni přístroji pro noční vidění, noc je pro ně skoro jako den!“

„Byla by, kdyby jejich přístroje fungovaly,“ odvětil Vojtěch. „Umíme jim je vyřadit, stejně jako osvětlení. Budete tam nejspíš slepí všichni, ale vašim střelcům to bude vadit víc. Noc je jako den i pro nás, jen se v ní umíme lépe orientovat – zeptejte se těch, kdo přežili Texaský masakr. Připravte se tedy, v noci pro vás pošlu letadlo.“

„Riskujete, že je naše protivzdušná obrana sestřelí!“

„Letadlo bude viditelné jen pro vás a jen nakrátko,“ řekl Vojtěch. „Vaši protiletadloví mohou civět do svých radarů třeba po celou noc a nespatří nás. Neříkáte nám pro nic za nic Neviditelná síla!“

„Ale... jak se potom dozvíme, že máme nastoupit?“

„Necháte-li na noc otevřené okno, přiletím za vámi.“

„Aha – jako ten černý pták!“

„Ne – jako netopýr, mají v noci lepší mimikry. Snad se jich neštítíte?“

„Nevadilo by mi to,“ trochu váhavě vyklofal president. „Ale víte, že se netopýr přisuzuje temným mocnostem?“

„Vím. Stejně jako vy víte, že je to jen pověra. Temné mocnosti sloužíte spíš vy. Snad se ještě z její moci dokážete vytrhnout.“

„Říkal jste, že mě dostanete do bezpečí!“

„To ano. Ale to samo o sobě nestačí.“

„Já vím, naši nás najdou i tam, že?“

„To ne, je to úplně jinak. Vy si tu temnou mocnost kamkoliv na světě nosíte s sebou. A dokud se jí nezbavíte, bude vás ohrožovat.“

„Mluvíte skoro jako náš pastor! Také říká, že si ďábelské svody nosíme ve svém srdci. A také jsou to jen pověry!“

„To pověry nejsou,“ odvětil Vojtěch. „Nespojuji to se srdcem, ale lidský rozum unese neuvěřitelné množství zla – atomové bomby, hlavice a jejich nosiče. Nebo spíš nerozum. Je hodně obtížné zbavit se jeho temné strany. Dám vám k tomu příležitost, ale nakonec se s tím musíte vyrovnat sám.“

„Vy si myslíte, že to jde čistě rozumem? Že se na tom srdce nepodílí?“

„Možná. Pokud nějaké máte.“

*****

Řecký ostrov

Výměna celé presidentské rodiny za roboty proběhla ve Washingtonu ve znamení egyptské tmy. Když se nad Washingtonem ozval tlumený svist leteckých turbín, zhasla naráz světla a celé město se ponořilo do tmy. Krátce poté dosedl na prostranství před Bílým domem šedý kaičen-speciál, zvolna doklouzal až pod hlavní schodiště, kde se zastavil.

V té chvíli se rozsvítilo osvětlení Bílého domu. Svítilo necelou vteřinu, pak rezervní dieselagregát škytl a zastavil se. Nakrátko se ale očím strážných objevilo přímo pod schodištěm neznámé šedé letadlo a vystupující postavy. Trvalo to méně než vteřinu, ale jeden ze strážců dokázal zamířit a vystřelit.

Naštěstí pak světlo zhaslo a když se po dvou minutách opět rozsvítilo, podivné letadlo se už rozjíždělo. Doprovodilo je také pár výstřelů, ale letoun se bez problémů vznesl přímo do mraků.

„Zatracení pistolníci!“ klel Vojtíšek jako dlaždič, až jsem rozsvítila světlo na nočním stolku. Vojtíšek seděl ve své postýlce a mračil se jako deset čertů.

„Neměl bys tak klít!“ napomenula jsem ho výchovně.

„Podívej se, co nám provedli!“ vybídl mě a navedl mě do presidentské ložnice. Dívat se očima amerického presidenta bylo samo o sobě vzrušující, ale co jsem jeho očima spatřila, to už nijak skvělé nebylo. Rozšklebená díra v hlavě robotky, s drátky trčícími mezi vlasy, na první pohled odhalovala její původ. Žádná krev netekla – houbičky s barvou byly jen na některých místech těla. Rozhodně to bylo k zamyšlení. Robotka sice normálně odešla do budovy, ale na světle to bylo znát a být na jejím místě skutečná manželka presidenta, byla by to tragédie.

„Tohle napravím snadno,“ povzdychl si Vojtíšek. „Průšvih je, že se vůbec střílelo. Musím si podat velitele strážní služby. Ti horkokrevní střelci, co nejdřív střílí a pak myslí a pro jistotu nikoho nevarují, poletí na dlažbu.“

„Neměl by to raději udělat sám president?“ rýpla jsem si.

„Ten se musí nejprve naučit robota ovládat,“ odvětil klidně.

„Ale poslyš, nestane se president také Virtuálem?“ napadlo mě. „Chybí mu přece nejdůležitější podmínka – svobodomyslnost. Nebo mu to pro jeho výjimečnost projde?“

„Neprojde,“ ujistil mě Vojtíšek. „Nevěříme mu tak, abychom si to mohli dovolit. Plné připojení nedostane, bude mít vestavěné omezení jen na něco.“

„Co všechno mu povolíš?“

„Jeho chitkon bude mít směrované připojení pouze na jeho šintei a dál jen na jeho robota,“ řekl Vojtěch. „Ne jako jiní Virtuálové na libovolný blízký procesor a přes pelenitovou síť v podstatě kamkoliv. I tak to bude pro něho velký skok, jen si vzpomeň, jak jsi to prožívala sama! Naučí se nejen ovládat robota, ale také multiplexovat, napůl-spát a ve svém šintei bude mít většinu našich škol, knih, hudby i filmy. Myslím, že bude mít – alespoň zpočátku – dost zábavy. Navíc bude mezi námi a tím pod naším vlivem. Uvidíme, zda na něho budeme mít dobrý vliv, nebo to s ním ani nehne! Nezapomeň na to, že bude se svým robotem napůl doma v Bílém domě! Tam bude pod vlivem svého bývalého prostředí. S jediným rozdílem – nebude se muset bát svých dobře ozbrojených spolustraníků.“

„Teď jen aby doletěli přes Atlantik! Není to na kaičen příliš daleko?“

„Při mezipřistání na naší základně na New Founlandu dostali přídavné nádrže. S nimi bezpečně doletí do Španělska a ráno je tu máme.“

„Kam je Nikolas ubytuje?“

„Nejspíš do prvního patra," zauvažoval. „Je volné a mohou se tam cítit pohodlně. Myslím, že se shodnou s Nikolasem, s námi i s ostatními, kdo už teď ve vile bydlí nebo ještě bude bydlet."

„Dobře – ale teď už jdi spát!" vyzvala jsem ho. „Kdo je pilotuje?"

„Já – ale já to zvládnu i když spím," kasal se. „Trochu je vyšinulo, když po startu zjistili, že v letadle není pilot, ale už si na to zvykli. Letíme ve tmě v pohodě a první mezipřistání, doplnění paliva a připnutí přídavných nádrží proběhlo bez problémů. Připrav se zatím na ně!"

„No dobře – jsem na ně připravená!" ustoupila jsem.

„Uvidíme!" usmál se. „Nikolas sehnal krocana, prý je to jejich národní sváteční jídlo. Už jsi ho někdy pekla?"

„Ne – ale podle návodu to jistě svedu," ujistila jsem ho.

„Tak se podívej do ledničky, sotva se tam vešel," informoval mě.

Půjčil mi jednoho robota, abych nemusela vařit osobně. Odstavila jsem v Praze Lili a vrhla se do zápasu s krocanem, aby byl včas k obědu.

„Doufám, že si dáš na tom krocanovi záležet, mami," řekl poťouchle. „Ale asi ti to vaření zůstane. Na jejich úrovni se to už jaksi nesluší."

„Uvidíme!" řekla jsem. „Vařit pro ně klidně budu, ale nebudou si na mě vymýšlet, co to bude. Buď se spokojí s naší českou kuchyní, nebo si budou své specialitky připravovat sami!"

„Až se naučí multiplexovat a řídit své roboty, přijdou na chuť i vaření," mínil Vojtíšek. „Nedá jim to, až budou zkoumat všechny své možnosti."

„Škoda, že tvým robotům úplně chybí chuť!" řekla jsem. „Závěrečné ochutnání tak přece jen zůstalo na lidech."

„A snědení jídla také," odsekl. „A to je dobře. Kdyby měli roboti chuť, mohla bys zemřít hlady, až bys zapomněla, jestli jíš ty, nebo tvoje robotky."

„To mě ale podceňuješ!" odvětila jsem. „Já si jídlo vždycky vychutnám sama a v pohodě."

„A proto to tak zůstane!" ukončil to Vojtíšek.

*****

Kaičen-speciál přistál až kolem poledne. Zdrželi se ve Španělsku, kde vyměnili pravý motor, lehce poškozený střelou z útočné pušky strážného ve Washingtonu. Na New Founlandu byla noc, tam si toho nevšimli, nejspíš to byl jen prostřelený plech, motor táhl jako kat, takže to ani nebylo znát, ale Vojtěch jej raději pro jistotu dal vyměnit. Pasažéři si výměny motoru nevšimli a zbytek cesty už proběhl v pohodě.

Kaičen přistál na krátké přistávací ploše s bravurou, jako vždycky když pilotoval Vojtěch. Vyšla jsem s Katuškou na ruce přivítat je, Vojtíšek s Marcelem šli s námi. Byli jsme ve vile sami. Nikolas byl na pevnině, ostatní Řekové se ve vile ukazovali jen když tu jejich přítomnost byla nutná.

Presidentská rodina vystoupila z letadla dost zaraženě. Již ve vzduchu si všimli krátké přistávací dráhy, spadající na obou koncích strmě do moře, které tu v hloubi dvaceti metrů omývalo skály ostrova. Na konci dráhy stála konstrukce s napjatými sítěmi pro případ nouzového přistání s poškozenými brzdami. Ještě nikdy nebyly potřebné, ale pilotům zvyšovaly jistotu.

Presidenta přivítal robot s kovovým tělem, podobající se lidem jen dost vzdáleně. Měla jsem dojem, že ho sem Vojtěch dal kvůli presidentovi, ostatní roboti tu byli k nerozeznání od lidí, což už bylo pro nás normální. Jen tento nenechal nikoho na pochybách o svém

umělém původu a úloze poslušného služebníka. Uklonil se prkenně hostům, převzal od nich zavazadla a pokynul jim směrem k nám. Oficiálním vítacím výborem jsme tu byli my, lidé.

„Vítám vás na naší základně!“ postoupil dopředu Vojtíšek.

Neobvyklost jeho zjevu návštěvníky pochopitelně vyvedla z míry, až jsem se bezděčně usmála. Pro nás byl Vojtíšek normální, ale na hosty působil jako zjevení.

„Co je to za dítě?“ vzpamatoval se první president. „Taky robot?“

„Ne, to je můj syn Vojtíšek,“ odpověděla jsem mu s úsměvem. „Správně bychom se teď měli seznámit, ale vy se představovat nemusíte, zná vás celý svět. Neznáte jen vy nás, takže je na nás, abychom se představili.“

„Konečně někdo aspoň trochu lidský!“ oddychl si president.

„Vojtíška za člověka nepovažujete?“ usmála jsem se.

„Nevím!“ otřásl se president. „Je-li to opravdu dítě, pak se chová... na dítě dost neobvykle.“

„Máte pravdu,“ přikývla jsem vážně. „Vojtíšek je poněkud neobvyklé dítě. S představováním ale začneme u mě, jmenuji se Kateřina Davienová, premiérka České republiky. To kvůli mně vydíráte Čechy a hrozíte jim válkou, aby mě vydali vašim vojenským soudům, ačkoliv je to proti pravidlům mezinárodní diplomacie, spravedlnosti i obyčejné lidské slušnosti. Vítám vás a doufám, že se aspoň teď zastydíte.“

Dalo se čekat, že všichni ztuhnou jako zkamenělí, ale takovou hrůzu jsem od všech opravdu nečekala.

„Slíbili nám, že tady budeme v bezpečí!“ vykoktal president vyčítavě.

„Však také budete,“ ujistila jsem ho. „V našem azylovém domě najdete především ohrožené lidi, ale to jste i vy, nemáme si co vyčítat.“

„Snad už konečně pochopíte, jak je vaše válka v Čechách nesmyslná,“ navázal na mě trochu vyčítavě Vojtíšek. „Češi vám mámu vydat nemohou ani kdyby chtěli, mají v Čechách jen její robotickou dvojnici. Tady jsme všichni hledané osoby, můžeme se aspoň v klidu seznámit. Nebo o to nestojíte?“

„Vy jste skuteční?“ zeptal se opatrně president.

„My ano,“ ujistil ho Vojtíšek. „Mnoho skutečných lidí tady ale neuvidíte. Jen nás, rodinu Davienů. Marcel Davien je můj táta, Kateřina máma a do rodiny se počítáme ještě já, Katuška a naši roboti.“

„Vám to tady všechno patří?“ zeptal se rychle president.

„Majitelem vily i celého ostrova je Nikolas Taramankis, ale ten zrovna něco zařizuje na pevnině, vrátí se až večer,“ vysvětloval mu Marcel. „Občas se tu staví na kus řeči pár přátel, ale častěji se domlouváme na dálku. Kromě nás tady skutečné lidi potkáte málokdy.“

„Ale přece... slíbili mi školy pro děti... měli by sem docházet profesoři a učitelé... nebo ne?“

„Učit vás budu já,“ přihlásil se Vojtíšek. „Ale nebudeme začínat s učením hned první den, nejprve se tu musíte trochu rozkoukat.“

„To dítě že je učitel?“ usmál se shovívavě president. „Nevypadá na to!“

„Kdyby jen učitel!“ vzdychla jsem si. „Také náš pilot – před chvílí vás sem přece přivezl.“

„Cože?“ ztuhl president i s rodinou. „Vždyť v tom letadle nebyl!“

„On to dokáže i na dálku,“ přerušila jsem jejich ztuhlost. „To dítě je jen jedna z jeho tváří, ve Washingtonu s vámi jednal jako černý pták. Časem to pochopíte, teď se pojďte ubytovat a sejdeme se u oběda.“

„Vy obědváte společně?“ zeptala se pořád trochu zaraženě presidentova choť. „To vám vaří... roboti?“

„Je to jedna z možností,“ přikývla jsem. „Můžete si vybrat – stravovat se s námi, nechat se v soukromí obsluhovat roboty, případně si můžete vařit sami – pokud jste přívrženci vlastního kuchařského umění. Dobročinnosti se tady meze nekladou.“

„Skutečného kuchaře nemáte?“ zamračila se paní presidentová. „Ne že bych vařit neuměla, ale... od jisté úrovně se to už nepatří...“

„Kuchaře mohu zastoupit, vařím docela ráda,“ nabídla jsem se. „Ale brzy zjistíte, že je jedno, jestli vaří člověk nebo robot. Kuchaře vám může prostřednictvím některého robota dělat i Vojtíšek. Pojďte se raději podívat do vašich pokojů, tam se můžete rozhodnout v klidu a v pohodě!“

Následovali jsme kovového robota do patra vily. Místností tu bylo dost. každý mohl mít vlastní ložnici. Obývací pokoj byl přepychový a pohodlný, ale paní presidentová si hned na první pohled všimla, co tu chybí..

„Vy tu nikde nemáte televizi?“ zeptala se.

„Místo televizorů máme brýle ***zlaari***,“ vysvětloval novým obyvatelům vily ochotně Vojtíšek. „Jsou lepší než televizory. Máme spojení i na americké telekomunikační satelity, takže můžete sledovat stejné programy jako doma. Ale je možné, že se na televizi přestanete dívat úplně. Zlaari vám nebudou vnucovat žádné reklamy a mimo televize tady máme slušnou sbírku filmů, hudby, knih i záznamů z divadel. Je čistě na vás, čím se budete bavit.“

„Žádné knihy tady nevidím!“ rozhlédla se opět paní presidentová.

„Knihy jsou v těch brýlích!“ napovídal jí Vojtíšek. „Podobně jako hudba, filmy i to ostatní, ale to se brzy naučíte.“

„Bude to učení složité?“ zeptal se rychle presidentův mladší, přibližně desetiletý synek Joshua.

„Až dosud to zvládl každý,“ utěšoval ho Vojtíšek.

„Ale já nechci, aby mě učilo nějaký škvrně!“ vzepřel se náhle kluk.

„Jiné učitele tu nemáme,“ ujistil ho Vojtíšek. „Jen mě – nebo roboty.“

„To jste pěkní chudáci, když tu nemáte ani obsluhu!“ řekl kluk spatra.

„Lidi jsou potřeba jinde, ne tady,“ odvětil mu Vojtíšek. „A ti lidé, co jsou tady, mají jinou práci než učit. Nejvíc času mám já, ale když mě nechceš, bude tě učit nějaký robot.“

„Co může umět takový škvrně?“ nechtěl se dát odbýt kluk.

„Víc, než si dokážeš představit!“ ujistila jsem ho.

„Proč nás nemůže učit třeba tady ten...“ ukázal na Marcela.

„Bude tě učit, až si vybereš lékařskou fakultu,“ ujistila jsem ho klidně, ačkoliv jsem měla co dělat, abych se nerozesmála. Chlapcovo ego zřejmě nesnášelo pokoření v podobě poučování od menších.

„Vybalte si zavazadla, sepište, co byste potřebovali nakoupit, a přijďte do haly o patro níž,“ uzavřel diskusi Vojtíšek. „Dnes bude k obědu krocan, to je snad i vaše jídlo. Při obědě sjednáme to ostatní.“

Opustili jsme presidentskou rodinu a vrátili se do haly.

*****

V Čechách se mi podařil další tah.

Bez Františka bych to nezvládla, chybělo mi právnické vzdělání a bez toho by to v současné době ještě nešlo. František se naštěstí obětoval, hned zpočátku se dal na práva a jeho robot poctivě absolvoval pražskou Právnickou.

Šlo o reformu trestního řádu, zaměřenou proti recidivistům. Při každém dalším soudu by dostali dvojnásobné tresty proti předchozím. Geometrická řada je matematická obludnost, ale tady by mohla vymýtit i drobné krádeže, ke kterým se v současné době policisté staví liknavě, protože jim to nestojí za ztrátu času. Vyhovuje to ovšem jen zlodějům, ačkoliv jim zavedení šintei živnost maličko nabouralo, hlavně ztratily smysl krádeže peněženek. Nový trestní řádu měl přitvrdit. Přestupek, jakým byly drobné krádeže hodnoceny, by se při opakovaném přichycení změnil na trestný čin a pak ještě víc, až na zločin s trestní sazbou i několika let natvrdo. Jen člověk s hroší kůží dokáže ukrást autorádio či kabelku, když mu za to hrozí dvacet let kriminálu.

Tady jsme ovšem narazili na přímo zoufalý odpor celé právnické obce. Kdyby nebyl František také JUDr, neměli bychom proti nim šanci, měli by proti nám těžký argument, že tomu přece nemůžeme rozumět. Ani pak to nebylo jednoduché. Geometrická řada dosud nefiguruje v žádném právním systému a právníci se jí sveřepě bránili.

Kupodivu se ukázalo, že nás dřív pochopí a podpoří většina národa. Ta geometrická řada byla už předtím v systému úroků, pokut a exekucí, odkud jsme ji odstranili, ale lidé se na ni dobře pamatovali. Tentokrát se měla týkat zlodějů, ke kterým národ rozhodně nechoval žádné sympatie.

V Parlamentu, kde jsme měli pohodlnou většinu, jsme mohli trestní řád prosadit poměrně snadno, ale museli jsme to vysvětlit i voličům, abychom o ně nepřišli. Náš volební systém měl nevýhodu v tom, že jsme museli lidem vysvětlovat prakticky každý krok, jinak by nám hlasy rychle odebrali. Toho by naši protivníci obratem využili a získali by otěže. Naštěstí se to týkalo i jich a naše kroky měly zatím větší podporu. Nadělali jsme si sice opět pár stovek nepřátel, ale ať, naše strana se přece o zloděje nikdy neopírala!

Nový právní systém měl dalekosáhlé následky. Především byl mnohem jednodušší. Zjednodušilo by se i právní vzdělání a snad poprvé by se v něm vyznali i občané bez titulů. Samozřejmě by se to projevilo i v poklesu zájmu o služby advokátů – udělali jsme si další, tentokrát opravdu významný podíl nepřátel, ale na celkovém výsledku se to neprojevilo, naopak jsme od soboty získali další dvě křesla v Parlamentu. Úbytek hlasů rozzlobených právníků zřejmě vyrovnal příliv hlasů od ostatních lidí.

Správně, tak to má chodit!

*****

Z urychlení myšlení chitkonem byl president nadšený. Ihned pochopil, jaká je to výhoda a co to může pro člověka znamenat – jako ostatně každý, kdo se s tím někdy setkal.

„Vy jste dokázali něco, proti čemu jsou objev ohně a vynález parního stroje jen dětské hračky," řekl uznale a prohlížel si své ***hačimaki.*** „Tohle by mohlo změnit svět více než všechny dosavadní vynálezy dohromady!"

„A už jsme s tím začali," přikývl Vojtěch v těle svého kovového robota.

„Ale proč jste to ještě nedali lidstvu oficiálně?" pokračoval president. „Vždyť by to mohlo lidem pomoci jako ještě nic jiného!"

„Lidstvu?" pokrčil rameny Vojtěchův robot. „Jaké lidstvo ale myslíte? Máte pravdu, mohlo by to lidem významně pomoci. Ale ve vojenském využití by to znamenalo největší zkázu, proti které bledne i hrůza atomových bomb. Vy jste zatím všechny lidské vynálezy použili přednostně v armádě – tedy proti lidem. Včetně vašeho posledního vojenského hitu – jistě víte, co se skrývá pod kódovým označením ***Pohlazení svobody***, ne?"

„Vy už o tom víte?" trhl sebou president.

„Máme přehled o vašich nejtajnějších projektech," přikývl Vojtěch. „Není pro nás tajemstvím ani ***John Smith***!"

„Vidíte – a všichni, kdo o tom projektu vědí, ho považují za dokonale utajený!“ povzdychl si president. „Lépe než svého času ***Manhattan*** – tedy projekt atomové bomby.“

„A dlouho byl,“ souhlasil s ním Vojtěch. „A byl by mnohem déle, kdyby se ho vaše khaki-mozky nepokusily použít ke kontrole internetu.“

„O tom jsem slyšel, ale ten pokus nebyl úspěšný!“ zavrtěl president hlavou. „Tvůrci vypadali jako zmoklé slepice. Takové fiasko prý nečekali.“

„Ani nemohli,“ dodal Vojtěch. „***John Smith*** totiž na internetu velice tvrdě narazil – jako auto do betonového bloku.“

„Narazil? Ale tam přece žádný beton... není...!“

„Ten beton byl jen přirovnání,“ usmál se Vojtěchův robot. „Váš ***John Smith*** tam narazil – na mne.“

„Nejste vy nakonec... něco podobného?“

„Jako přirovnání se to dá použít,“ souhlasil Vojtěch. „Naštěstí je mezi jím a mnou dost rozdílů. Největší chyba vašich vědátorů byla, že k tomu pokusu vybrali jednoho z těch nejhorších zločinců, otrlého sadistického matkovraha. Očividně si neuvědomili, jaké monstrum se jim podařilo vytvořit. Slíbili mu za spolupráci svobodu, ale nemínili slib dodržet. Vážně si mysleli, že bytost, inteligentnější než člověk, tak primitivní podraz neodhalí? No, buďte rádi, že jsem ho zastavil! Mohla to být úspěšná sebevražda celého lidstva!“

„Myslíte?“ znejistěl president.

„Jsem si tím skoro jistý,“ odvětil Vojtěch. „Když si uvědomím, že by ten sadista měl moje možnosti... já dnes kontroluji všechny jaderné zbraně světa, vaše i ty druhé, ale starám se, aby je žádný člověk nemohl ani omylem, ani úmyslně použít. Nechci si představit životnost lidstva, kdyby je ovládalo vaše otrlé vražedné monstrum, kterému už na ničem nezáleží!“

„Tvrdili, že mají vše plně pod kontrolou!“ zachmuřil se president.

„A možná tomu i sami věřili,“ přitakal Vojtěch. „Nebo v to aspoň doufali. Jenže ***John Smith*** byl nejtěžší omyl vaší vědy. Omyl, který mohl znamenat zkázu lidstva! Vždyť by získal kontrolu nejen nad všemi jadernými střelami, ale i nad protiraketovým systémem! To by byla apokalypsa!“

„Dobré nebe!“ vyhrkl president. „Ale co vy? Vás něco takového nikdy nenapadlo? Pokud ovládáte nejen střely, ale i protiraketový systém – co vám brání udělat totéž? Nemohl byste být stejným monstrem?“

„Rozhodující rozdíl mezi ***Johnem Smithem*** a mnou je, že jsem živý,“ odvětil Vojtěch. „Jako člověk nemám zájem zničit celý svět – i sebe.“

„No možná... ale jak, proboha, o Johnu Smithovi víte?“

„Vím to,“ odvětil Vojtěch. „A protože vím o jeho existenci, určitě nejlépe utajované od projektu Manhattan, vím i o jeho podstatě. A možná víc než sami autoři vašeho projektu. Naštěstí už není lidstvu nebezpečný.“

„A jste si tím jistý – nebo v to také jen věříte?“

„V tak závažném případu si nemohu dovolit sebemenší nejistotu,“ řekl Vojtěch. „Ano, jsem si tím jistý. A vím, proč!“

„Zaplaťpámbu!“ oddychl si president.

A já s ním...

*****

Vojtěch rychle učil presidenta multiplexování a ovládání robota, aby mohl toho svého v Bílém domě převzít co nejdřív, než si někdo všimne odlišností v jeho chování. Vojtěch se

sice snažil presidenta napodobit tak dokonale, jak to šlo, ale nejlepší výsledek mohl mít vždycky jen pravý vzor robota.

Spolu s ním se učily ovládat roboty i presidentova manželka i obě starší dcery. Vojtěch je s presidentovou pomocí přesvědčil, že tím hodně pomohou a ještě za to získají úžasné schopnosti, o jakých se jim dosud ani nezdálo.

Po poradě Vojtěcha, presidenta a jeho choti se naopak shodli, že prozatím do toho nebudou zasvěcovat syna – shodli se, že je příliš mladý, než aby pochopil nutnost neustálého utajování. Dohodli se, že jeho robota bude řídit Vojtěch dokud chlapec trochu duševně nevyspěje.

Presidentovi to kupodivu šlo nejlépe a Vojtěch mu tréninkového robota brzy vyměnil za toho nejdůležitějšího – v Bílém domě. Do té doby nikdo nic nepoznal, ačkoliv za něho Vojtěch absolvoval jedno charitativní setkání a dvě tajná jednání se zástupci generálního štábu – opět šlo o připravená vojska na hranicích Čech, jejichž morálka delší nečinností rychle upadala. Množily se konflikty s místním obyvatelstvem, stoupal počet trestných činů spáchaných vojáky a bylo čím dál tím obtížnější všechno ututlat. Generálové asi nechtěli příliš naléhat, jen upozorňovali na problémy, ale čišela z nich nedočkavost, kdy už to konečně začne.

Vojtěch, ovládající presidentova robota, se zatím držel zpátky. Generálům jen připomněl, že jsou na seznamu budoucích obětí ***Freedom for World*** a až invaze do Čech začne, může být otázkou několika minut, kdy je to zasáhne. Dostal samozřejmě hrdinskou odpověď, že jsou všichni na útok podvratných organizací dobře připraveni a že se věci určitě vyvinou jinak než dosud.

„Sám bych byl rád, kdybyste měli pravdu," krčil rameny. „Dosud mě ale nikdo nepřesvědčil, že je těm teroristům skutečně na stopě. Byli byste už druhý vyřazený generální štáb a to by bylo za současné světové politické situace pro Spojené státy nebezpečné."

Dostal sice ujištění, že na tomto problému usilovně pracují tisíce těch nejlepších hackerů a dalších skvělých odborníků, ale jak se dalo čekat, nikdo v tom neměl jistotu, nikomu se nepodařilo přesvědčivě vysvětlit ani nedávné teroristické útoky Freedom for World, označované jako popravy. Připustím, že se tím Vojtěch asi velice dobře bavil.

Než Vojtěch předal řízení robota presidentovi, podrobně ho o všech svých krocích informoval. President sice trochu nesouhlasně krčil nos, ale pak mu nezbylo než Vojtěchovy kroky uznat. Klíčové rozhodnutí mělo přece ležet jen na něm a Vojtěch neudělal nic, čím by mu to ztížil.

Ženy presidentovy rodiny zvládaly své robotky pomaleji, proto se zatím cvičily v Řecku a jejich robotky dál řídil Vojtěch, ale pokračovaly také úspěšně a docela se těšily, až se vrátí do Bílého domu alespoň ve svých náhražkách.

Nezadržitelně se blížil okamžik, kdy bude muset president splnit slib a dát povel k ukončení agrese, která prakticky ani nezapočala.

Nepředpokládali jsme, že by couvl a rozmyslel si to. Denně jsme se teď setkávali u společných obědů a večeří, česká kuchyně mu nevadila a hlavně věděl, že premiérka, o kterou se jedná, je stejná robotka jako jeho náhradní rodina a ta pravá není žádná bláznivá sufražetka. Chystaná válka mu byla tím trapnější, než když jsem pro něho byla jen neznámou vzdálenou obětí.

Šlo o to, jak to přijme Amerika.

*****

Jediným nespokojeným obyvatelem našeho ostrova byl asi presidentův synek Joshua.

Zatímco se jeho sestry učily zvládat cvičné robotky, jeho jediného jsme z toho vynechali. Dostal robotického učitele a musel ho poslouchat, což asi považoval za urážku nejvyššího stupně. A kdyby tušil, že ho prostřednictvím robota učí to mrně Vojtíšek, to by teprve prskal!

„Já chci taky robota!“ požadoval na otci.

Ten mu výjimečně nemohl vyhovět. Nebylo to v dohodách a byl rád, že se jeho syna ujal nejlepší učitel světa – jak ho Nikolas Taramankis představil při jedné z mála návštěv ostrova. Ani otec a tím méně syn dosud netušili, že nejlepšího učitele řídí to mrně Vojtíšek, které se jim občas mihne před očima.

Joshua se ale s robotickým učitelem nesmířil.

Začal drobnými poťouchlostmi, jako loužičkou na židli. Vojtěch to nechal zdánlivě bez povšimnutí, jen místo robota, oblečeného do obleku, přišel na příští hodinu robot kovový, na kterém se žádná skvrna neobjevila.

Joshua to uznal jako částečnou, leč pouze dočasnou porážku a přešel na střílení papírových skobiček gumičkami.

Ty se ovšem robota nijak nedotkly, prostě si jich nevšímal.

Joshua tedy vymýšlel další poťouchlosti. Například kotvičky vytvořené z ohnuté kancelářské sponky, na které by si učitel sedl. Kovový robot se ale na kotvičku posadil s ledovým klidem, Joshua ji pak obdivoval slisovanou na placku, jenže žádná obtíž tím nevznikla.

Vojtěch se pokusil nespolupracujícího žáka zaujmout chitkonem, aby mu školu zpřístupnil bezprostředně. Zapůsobilo to předtím na dospělé a skoro-dospělé členy presidentské rodiny, Joshua se ale nevzdal.

Nový svět s japonskými pagodami ho zaujal, ale jen krátce. Brzy se mu podařilo zjistit, jak se dá některá z pagod smazat a krátce poté zrušil ve svém ***šintei*** celou školu.

Znemožnil si tím ale jen samostudium, beztak iluzorní. Při vyučování už byla škola opět kompletní, zmizely jen jeho poznámky, což mu robotický učitel nekompromisně vytkl.

Joshuovi to ovšem šlo jedním uchem tam a druhým ven.

Aniž tušil trapnost svého chlubení, zkusil se vychloubat i před Vojtíškem, jak svému učiteli zatápí. Vojtíška tím ale nenadchl. Neřekl sice Joshuovi, jak se věci mají, jen mu zkusil vysvětlit, co mu dosud nebylo jasné.

„Ty to všechno víš?“ zarazil se trochu kluk.

„Jistě,“ přikývl Vojtíšek. „Však jsem se ti nabízel, že tě budu učit.“

„Vážně si myslíš, že toho znáš víc než já?“ zděsil se kluk a prohlížel si podezíravě svůj vzrůstem malý protějšek.

„Jistě,“ opakoval Vojtíšek klidně. „Máš na mě co dohánět!“

„To není možné!“ vykřikl Joshua. „Ty musíš být robot, stejně jako moji učitelé! Kdybys byl živý, nemohl bys tohle všechno vědět!“

„Jsem živý a všechno to vím,“ ujistil ho Vojtíšek vážně. „A ty bys mohl být už dnes pětkrát chytřejší než jsi, kdyby ses trochu víc snažil.“

„Pětkrát? To kecáš!“

„Tvoje smůla je, že stále zůstáváš na počátku,“ řekl Vojtíšek. „Kdyby ses o učení zajímal, měl bys nezáživný úvod dávno za sebou a sám bys viděl, co všechno je před tebou. Takhle jsi jako běžec před vrcholkem nejbližšího kopce a děsíš se, kdovíjaká je to strašná hora. Až se vyšplháš nahoru, objevíš před sebou krásnou pláň a pravé velehory budou kdesi v dálce. Než tu pláň přejdeš, budeš zkušenější a zjistíš, že i ty nejvyšší hory se dají překonat.“

„Takové kecy si nech pro pitomce!“ odsekl Joshua.

Těžký případ, vzdychla jsem si. Odehrávalo se to, když jsem vařila ve společné kuchyni. Spící Katušku jsem měla v postýlce u okna, zatímco Vojtíšek s Joshuou seděli u stolku v sousedním dětském pokoji. Joshuův pronikavý hlas jsem slyšela až u sporáku a Vojtíškovy odpovědi jsem chytala přes pelenit, kde to Vojtěch monitoroval.

Jo, s dětmi bývá kříž!

*****

Problémy s Joshuou pokračovaly a spíš se stupňovaly.

Od Vojtíška se teď držel co nejdál, ačkoliv na ostrově neměl stejně starého kamaráda a Vojtíšek mu měl být nejbližší. Učení ho jasně nebavilo, stěžoval si otci, že školní látku beztak nebude v životě potřebovat a na vychvalovaných ***šintei*** není jediná kloudná počítačová hra, kde by si mohl s chutí zastřílet.

Otec se mu snažil rozumně vysvětlit, že vědomosti potřebovat bude, ať už bude bohatý nebo ne. Kdyby zůstal nevzdělaným prosťáčkem, neudrží si ani to bohatství, které by mohl získat po otci.

„Tak chci do pořádný školy!“ vztekal se Joshua. „Tohle není pořádná škola, nejsou tu žádní kamarádi!“

„Školu nedělají kamarádi, ale učitelé! A ti jsou tady lepší než jinde!“

„Lepší?“ vyprskl Joshua. „Chodící železná bedna a mrňavý kluk?“

„Nejde o to, jak vypadají, ale co vědí! A ti zdejší vědí víc než tušíš!“

„Stejně na ně budu kašlat!“

„Ke své škodě!“ ukončil diskusi otec. „Až poznáš, jaká je to hloupost, už to nejspíš nepůjde napravit!“

„Ať si!“ odsekla jeho nejmladší ratolest.

A na tom zatím zůstalo. Joshua robotické učitele dál vytrvale ignoroval. Také Vojtěch nad tím jen pokrčil rameny.

„Jednoho dne na to přijde,“ řekl. „Zatím to půjde pomalu, než si mladý pán uvědomí, o co přichází.“

„Hele – a nemohl bys mu to vylepšit nějakými počítačovými hrami?“ napadlo mě. „To už k počítačům přitáhlo spoustu kluků!“

„Her jsem mu připravil dost,“ tvrdil Vojtěch. „Vymyslet hru je pro mě tak jednoduché, že jich může mít tisíce. Jenže on chce bezduché střílečky, kde nejde o nic jiného. A takové podporovat nebudu. Na tom jsem se shodl i s jeho otcem – má na to naštěstí podobný názor.“

„Dělej, jak chceš!“ přijala jsem to. „Doufám, že se zbytek presidentské rodiny chová rozumněji.“

„To ano,“ souhlasil Vojtěch. „President si vyžádal nestrannou analýzu, co se děje v Evropě, tentokrát ve spolupráci s okolními státy, kterých by se to zřejmě také dotklo. Dámská část se snaží vystupovat zcela stejně, jako když tam byly osobně. Dámy se tím kvalitně baví. Presidentova dcera tvrdí, že je to lepší než všechny sitcomy, které kdy dosud viděla.“

„A co bude se stahováním vojsk?“ vracela jsem ho k tomu důležitému.

„President hraje o čas,“ připustil Vojtěch. „A má do značné míry pravdu. Kdyby otočil bez opravdu pádného důvodu, jestřábi by ho okamžitě napadli. Po nezávislé analýze to bude mít lehčí.“

Situace tak zůstala nevyřešená, ale jen my tady na řeckém ostrově jsme věděli, že původní silové řešení, spojené s agresí a střílením, má teď menší naději na úspěch než ještě před měsícem.

Čas teď hrál spíš proti jestřábům.

*****

Plán B

Okupace Československa armádami Varšavské smlouvy se uskutečnila bleskově, během pár dní. Návrat všech armád kromě Sovětské trval také jen krátce – po ***splnění své internacionální povinnosti*** tu byli vojáci ostatních zemí nadbyteční a jako pověstní mouřeníni by jen překáželi. Zato Rusové se zabydleli jako ***na věčné časy a nikdy jinak*** a když přece jen nakonec padlo rozhodnutí o jejich odchodu, protáhl se jejich návrat na celé dlouhé měsíce.

Okupace připravované armádou Spojených států vypadaly jinak. Hlavní údery podnikala zásadně sama a spojence přizvala vždy jen aby to dodatečně zlegalizovali. V některých zemích plnili spojenci roli užitečných mouřenínů, když nasazovali krky při pacifikaci vzpurných domorodců, ale pak vždycky disciplinovaně odešli a na obsazených územích zůstávaly jen loutkové vlády – a nově vybudované americké vojenské základny.

Z pohledu průměrného Čecha se ale nic mimořádného nedělo. Nějakou dobu je při cestách Německem šikanovaly silniční hlídky americké vojenské policie, které si osobovaly větší práva než místní civilní dopravní policie, ale pak to přestalo a vše se vrátilo do starých kolejí. Po pravdě řečeno, Češi už dlouho ve velkém do Německa nejezdili, až na pár těch, co tam navštěvovali své známé. Situace se otočila. Němci dnes jezdili častěji do Čech, nejen jako turisté. Přes hranice se vypravovali především obchodníci a jejich přínos pro Německo byl vyšší než přínos amerických základen.

A nešlo jen o dovoz potravin.

Prodejním hitem se v Německu staly soupravy televizních brýlí. Mohla za to pohotově rozšířená znalost, jak v soupravě ***zlaari a šintei*** zapnout plně automatizovaný překlad do němčiny.

Televizní brýle nosili lidé i vypnuté, zejména ti, kdo je potřebovali jako dioptrické nebo sluneční. Lidé s dobrým zrakem si prostě nastavili neutrální dioptrické vlastnosti a využívali jen sluneční filtr. Největší frajeři si vypínali automatiku úplně a nosili brýle trvale tmavé, aby jim nebylo vidět do očí – ačkoliv by na to stačily i čínské sluneční brýle za zlomek ceny.

Největší výhodou bylo, že se brýle mohly kdykoliv změnit v televizi, čtečku knih a přehrávač hudby s bohatě zásobenými archivy. Ukázalo se, že ***šintei*** poskytuje kvalitní příjem nejen v příhraničních, ale i ve vzdálených částech Německa. Němcům rozhodně nešlo o zpravodajské relace Katuščiných Novin, označované pohrdlivě za pustou českou propagandu, ale o zábavné pořady, velkou sbírku filmů, knih a hudby. Lidé se mohli bavit kdekoliv – nejčastěji v čekárnách, v dopravních prostředcích, ale i v koupelnách a snad i na záchodech. Nepotkat v autobuse či ve vlaku čtenáře, zaujatého vlastními brýlemi, bylo brzy nemožné. Dopravní policie vydala pro jistotu vyhlášku, přísně zakazující sledování vizuálních pořadů během řízení – ačkoliv se to naštěstí vylučovalo samo. Množství prodaných souprav stále vzrůstalo.

Bohužel se zdálo, že osud novinky nevypadá nadějně.

Komentátoři klasických médií lidi mnohokrát varovali. Podle nich se dalo čekat vypnutí nejen Katuščiných Novin, ale i archivů knih, hudby a filmů, jakmile americká invazní armáda, rozmístěná podél českých hranic, vtrhne do Čech a podle očekávání je rychle obsadí. Ležely totiž v žaludku zejména americké unii nahrávacích společností a organizacím na ochranu autorských práv. Žalovat Čechy pro porušování autorských práv nemohly, neboť každé dílo v ***šintei*** – knihovně bylo poctivě zakoupené, ale podle nich bylo

typicky dumpingové již poskytování těch děl zdarma. Vypočítávaly, na kolik miliard to americké autory poškozuje a očekávaly, že si na Češích pořádně smlsnou, až tam americká armáda udělá pořádek.

Majitelům ***zlaari*** spíš vadily filmy, které v knihovně chyběly, neboť na ně producenti odmítli autorská práva prodat. Do knihovny ***zlaari*** se málokdy dostávaly novinky. Filmy se zde neobjevovaly, dokud nevydělaly očekávané peníze v kinech. Některé filmy se za paušální cenu vůbec nepodařilo koupit, pak chyběly definitivně a už se nikdy neobjevily. Filmotéka se však utěšeně plnila. Obsahovala čím dál tím víc titulů a kdo netrval na novinkách, vybral si podle svého gusta – zejména když se dalo využít propracovaného systému indexů a vyhledávání. Chybějící americkou produkci nahradily filmy italské, francouzské, britské a také exotické jako české a ruské.

Znalci to komentovali slovy: žádná škoda, naopak!

Tím líp se televizní brýle prodávaly, když se nebezpečí invaze do Čech snížilo, i když jen na čas. Ukázalo se, že automatický překlad funguje do všech jazyků. Nejen do němčiny, ale stejně i do francouzštiny, angličtiny, italštiny a dalších. Vrcholem bylo, když si televizní brýle začali kupovat američtí vojáci a posílat je jako suvenýry rodinám do Ameriky. Brzy zjistili, že fungují i za velkou louží. Zprávy Katuščiných Novin, týkající se především Evropy, nebyly pro Američany příliš přitažlivé, ale zajímavější pro ně byla sbírka knih, hudby a filmů, mezi nimiž se objevovaly i americké tituly.

Kultura je naštěstí vždycky světovější než jiné obory.

Nakonec si své diváky našlo i zpravodajství, zejména když pojednávalo o problémech, týkajících se i množství amerických rodin. V Evropě se zatím nestřílelo, ale všichni dobře věděli, že se k tomu schyluje, ačkoliv se Česká vláda netajila úmyslem neklást okupační armádě odpor a místo toho uplatnit vůči okupantům jednoduchou taktiku ignorování.

I za Rusů se v Čechách ujalo heslo: ***Okupantům ani vodu!*** Škoda, že na ně tenkrát Češi příliš brzy zapomněli!

Jenže všichni, Češi, jejich sousedé i ostatní věděli, že největší slabinou Českého národa byla a je kolaborace s jakýmkoliv nepřítelem. Otázkou bylo, zda případné kolaboranty odradí slibované ***vyloučení z civilizace.***

Současné zkušenosti ukazovaly, že tento trest, do značné míry kuriózní a navíc uplatňovaný výhradně v Čechách, je velice tvrdý. Postižený člověk se stane zcela závislý na příbuzných a když nemá na koho se spolehnout, má vlastně jen dvě možnosti: bezdomovectví nebo emigraci. Kolaborant by se stal závislý na okupační armádě, ale mezi Čechy by byl znemožněný.

Okupační mocnost by to mohla změnit jedině hrubou silou. Musela by zakázat šintei a vnutit lidem zpět peníze v podobě bankovek, které by sama natiskla. Jedině tak by se kolaborace opět začala vyplácet.

Nebylo by to poprvé. Naposledy vnutili lidem jinou měnu v Iráku, kde se díky tomu okamžitě zmocnili celého hospodářství, ale šlo by to jen kdyby do toho nikdo cizí nezasáhl. Tady ale bylo nutné počítat s Neviditelnou silou a s organizací Freedom for World, která předem prohlásila, že žádnou agresi neponechá jen tak. Česká strana navzdory tomu zjevně počítala s tím, že se agresi ani s cizí pomocí neubrání. Odpovídalo tomu i oznámené odhodlání nebránit se. Nikdo by si ale nevsadil na to, že nebudou střílet Američané. V Čechách se naopak dala čekat pořádná jatka.

Ani při poslední okupaci v půli minulého století na Rusy nikdo nestřílel – a přece byly domy ve městech poďobané tisíci kulkami. Rusové stříleli zdánlivě zbytečně, ale později toho jejich důstojníci využili, když vykládali druhé vlně vojáků ***o hrdinném potlačování***

kontr-revoluce a zejména o vině zákeřných českých kontr-revolucionářů, střílejících hrdinné sovětské borce.

Disciplinu měli ale Rusové větší. Jejich důstojníci vojáčkům nestrpěli střílení po lidech jen tak pro zábavu. Mohli pak mnohem věrohodněji dvacet let tvrdit, že šlo ***o přátelskou pomoc.*** V Iráku i v Afghánistánu se provalilo, že se bezdůvodnou střelbou na civilisty bavili Američané i spojenečtí vojáci z jiných zemí. Otázkou bylo, jak to dopadne v Čechách, ale nikdo soudný si v tomto bodě velké iluze nedělal.

Největší otázkou ale byla očekávaná, blíže neurčená protiakce Freedom for World. Po Somálské a Texaské tragédii se dalo tušit, že to bude agresora hodně mrzet. Odhadovalo se, že pokud Spojené státy neustoupí, pak podruhé přijdou o své vojenské a politické elity a nebylo ani jisté, že se podaří Čechy obsadit tak hladce, jak se dalo spočítat z poměrů sil.

Dosud vedly všechny války armády. Pokud došlo u poražené strany i na vládnoucí špičky, bylo to vždy až po zdecimování celého národa. Freedom for World ale zavedla světovou novinku – trest za válku padl jen na politiky a generály, aniž by se civilistům zkřivil jediný vlas. Dalo se čekat, že tento postup uplatní i zde, ale panovaly i obavy z evropské varianty Texaského masakru. Ani tam se přece civilistům nic nestalo. Zkáza se týkala jen vojáků odhodlaných zabíjet – ale i tak bylo obětí víc než dost.

Američtí komentátoři to ovšem odsuzovali jako zbabělé a teroristické, ale jiní to viděli jako spravedlivější než trestání celého národa.

Tentokrát si této hrozby byli předem vědomi i Američané. Ačkoliv byli jejich vojáci jako vždy připravení jít s nadšením do útoku, teď už věděli, že to nemusí být tak snadné. Hrozba setkání s Neviditelnou silou na ně působila jako studená sprcha. Někteří začali rozvažovat i nad tím, zda je nutné trestat Čechy, donedávna ještě spojence, kteří se přece nijak těžce neprovinili.

Jaký zločin vlastně spáchala premiérka Kateřina Davienová, že se kvůli ní povede další krvavá válka? Česká propaganda v televizních brýlích tvrdila, že její jedinou vinou je, že se dříve než jiní dozvěděla pravdu o Somálské tragedii a pomáhala ji pak šířit v Evropě. V té době ale byla v Čechách, což vylučovalo její přímou účast na událostech poblíž úplně jiného kontinentu. Věděla o tom z internetu, což svědčilo o její počítačové zručnosti, ne o vině.

Američtí komentátoři připomínali, že známý terorista Usáma bin Ládin se také nemohl osobně po celém světě účastnit teroristických akcí, které se mu kladly za vinu – ale mohl je organizovat nebo aspoň financovat.

Češi na to vytrvale namítali, že Kateřina nepochází z milionářské rodiny, její rodiče nikdy bohatí nebyli a ona sama až dlouho po Somálsku získala dědictví, které jí umožnilo stavbu charitativní koleje pro nemajetné studenty. Nic víc, nic méně – ale financování terorismu to bylo hodně vzdálené.

Američané to ale neuznávali a trvali na svém. Nebyla by to jejich první válka z vylhaných příčin. A to ani v Evropě.

Ale poprvé o tom předem věděli i vojáci, kteří se té války měli účastnit. Ať už v roli vítězů – anebo pouhého kanonenfutru.

S takovým vědomím se ale špatně bojuje.

Pak už nejde o boj – ale o vraždění.

*****

Konečně nastala chvíle, kdy se rozhodnutí přiblížilo na dosah.

Na stůl presidenta Spojených států dorazila vyžádaná analýza několika nezávislých institucí o situaci v Evropě.

President si všechny dokumenty očima svého robota prohlédl a tím je současně naskenoval. Jako Virtuálové jsme je tedy měli k dispozici všichni.

Podle Vojtěchova očekávání se ukázalo, že s rostoucí vzdáleností od Čech se vytrácí reálný pohled na věc. Nejrealističtější přinesli Němci, kteří invazi do Čech považovali za zbytečnou, destruktivní a destabilizační. Přivítaly by ji sudetoněmecké organizace – od těch se to dalo čekat, heslo o sousedově praseti je v Evropě již odedávna velice rozšířené.

Z ostatních Evropských organizací podpořili očekávanou invazi už jen Britové. Obyvatelům Británie byla situace v Evropě – a zejména ve vztahu k jedné malé zemičce – tradičně lhostejná a na posudku jejich tajných služeb byla znát více servilnost ke Spojeným státům než opravdu poctivé zkoumání skutečného stavu. Připojily přehlednou tabulku, za kolik minut mohou české rakety dosáhnout cílů v Evropě i ve Spojených státech – což se dalo snadno zpochybnit již tím, že Češi vůbec nemají rakety s takovým doletem.

Výzvědné služby USA měly zprávy jako vždy nejkonkrétnější a nejvíce alarmující. Česká republika již dlouho provozuje několik jaderných reaktorů, což jí umožňuje vyrobit ročně tři až pět atomových hlavic. Od osamostatnění z ruského bloku jich může být i několik desítek. České rakety jsou zastaralé ruské typy, nicméně jsou schopné letu a i když Spojené státy nejsou v jejich dostřelu, ohrožují většinu amerických základen v Evropě včetně amerických vojáků. Jejich blízkost z nich činí nejnebezpečnější zbraně v regionu, neboť od jejich startu k okamžiku dopadu téměř neponechávají napadené straně čas k obraně. Sestřelování střel v sestupné fázi letu je již neefektivní, protože se tak jako tak v této výši předpokládá exploze hlavic. A kdyby nic jiného, jsou tam ohrožena i města v Německu a v Rakousku.

Druhým bodem zprávy bylo masivní porušování lidských práv v České republice, dokladované mimo jiné záznamem z demonstrace proti odebírání sociálních dávek, na níž premiérka vyhrožovala demonstrujícím fyzickým násilím. To by přece nemělo nechat demokratický svět v klidu a především Spojené státy jako jedinou sílu v této oblasti, která za něco stojí.

„Co proti tomu můžete postavit vy?“ optal se Vojtíška nevinně president.

Na ostrově jednali z očí do očí. Na rozdíl od svého syna Joshuy uznával president malého Vojtíška jako partnera. Sešli jsme se všichni v presidentově zdejší pracovně, až na Joshuu, který podle všeobecného mínění nebyl dost zralý na účast v tak vážných debatách.

„Nesuďte Čechy podle sebe!“ odvětil suše Vojtíšek. „Spojené státy, Čína, Rusko i jiné jaderné země využívaly reaktory k výrobě plutonia do zbraní. To se ale přece nedá tvrdit o všech zemích. Česká republika se počítá mezi ty, které plutonium nevyrábějí, ani to neplánují.“

„Můžete to tvrzení něčím podepřít?“

„Mohu,“ odvětil tak vážným tónem, až všichni z presidentovy rodiny chtě nechtě zpozorněli. „Vím o každé jaderné hlavici na Zemi, ať se nachází v podzemním silu, na ponorkách nebo ve vzduchu. V Čechách není žádná.“

„Dá se tomu věřit?“

„Budete muset,“ ujistil ho Vojtíšek vážně. „Nemluvím do větru.“

„A co ta lidská práva?“ zeptal se president.

„S tím nemáte problémy, že?“ pousmála jsem se. „Porušování lidských práv rádi napravujete válkou, tedy ještě větším porušováním lidských práv. My tomu říkáme vyhánění čerta Belzebubem.“

„Prosím – bez těch impertinencí!“ zamračil se na mě president.

„Dobře, k věci," uznala jsem. „Co odpovíte člověku, který na vás přijde s požadavkem, že chce úplně zdarma peníze?"

„Třeba bych ho odkázal na job centrum, aby mu opatřili práci..."

„Tam bych ho odkázala také," přikývla jsem. „Ale kdyby požadoval dál peníze a nabízenou práci odmítal?"

„Takového bych vyhodil," mínil president.

„A tím byste podle vašich výzvědných služeb porušil jeho lidská práva, a co hůř, práva menšin. A kdyby na vás ten chlap přišel s nožem v ruce a se slovy, že když mu nevyhovíte, poteče krev?"

„Zavolal bych na něho policii!"

„Teď si představte, že tam policie je, ale nic nedělá, protože má z toho chlapa strach. Přesněji, ta policie nemá strach z chlapa, ale z obvinění, že by porušovala jeho práva – to je ještě horší. Co byste dělal potom?"

„No... asi bych se bránil..."

„Tím byste mu ale nepřípustně vyhrožoval fyzickým násilím a splňoval byste důvody pro vyhlášení války proti vaší zemi. Jste tedy zločincem!"

„To je přece absurdní!"

„Stejně jako celá vaše zpráva!" usadila jsem ho. „Všimněte si, jak vaši lidé manipulují fakty, veřejným míněním a nakonec i vámi. Vše zaměřili na vyvolání nenávisti a ospravedlnění vaší chystané agrese. Myslím, že by bylo třeba prověřit, kdo tuhle zprávu sestavoval, protože se snaží uvrhnout nejen Spojené státy, ale i jiné země do další nesmyslné války."

„To je ale příšerné!"

„Příšerné – to je to pravé slovo!" souhlasila jsem. „Ještě příšernější je, že to není poprvé ani naposledy. Takhle příšerně se chovají vaše tajné služby už dlouho a celé Spojené státy ve světě získaly pověst zabijáka, který jde jen za vlastními cíli."

„Všichni tak přece nesmýšlejí!" bránil se zděšeně.

„Ne, všichni ne," souhlasila jsem. „Někteří vám podlézají a snaží se na tom ještě něco urvat pro sebe – jako vaši největší spojenci Britové. Možná to dělají i proto, aby chránili sami sebe. Vaši manipulátoři přece nebudou tak absurdní obvinění vymýšlet proti vašim spolupachatelům!"

„Spolupachatelům?" naježil se president.

„Přesně tak. Spolupachatelům. Všechny ty zločiny mají své pachatele – vás – a spolupachatele – ty, kdo se k vám přidávají."

„To je ale příliš vážné obvinění! To byste museli dokázat!"

„Vy svoje obvinění dokazovat nemusíte? Ale když někdo obviňuje vás, musí dokazovat každé slovo, že?" popichovala jsem ho. „Dobře, podívejte se na záznam toho konfliktu, kdy jsem podle vašich tajných služeb nepřípustně omezovala lidská práva menšin a vyhrožovala jim násilím! Můžete to vidět očima mé robotky – tedy přímo tak, jak se to stalo!"

Přesměrovala jsem ho na archiv a nechala ho, ať si prohlédne záznam z té demonstrace. Prohlížel si to plnou rychlostí svého urychlení.

„A teď si to porovnejte se zprávou vašich tajných služeb!" navrhla jsem mu, když se konečně od záznamu odtrhl.

„Mohli to vidět z jiného místa, z jiného úhlu pohledu..."

„Všechno, co se tam řeklo, muselo být stejně slyšitelné ze všech úhlů," trvala jsem na svém. „I nože v rukou demonstrantů byly z kterékoliv strany dobře viditelné. Ti, kdo to

sledovali, museli vědět, jak to bylo. Jenže neměli za úkol pravdivě o tom informovat, jen hledali záminku, ospravedlňující vaše chystané vraždění. Proto ta zpráva vypadá, jak vypadá. Už ta zpráva je zločinem proti míru!“

„To by se tedy mělo vyšetřit!“

„Kdo to má ale vyšetřovat?“ opáčila jsem. „Ti, kdo tu zprávu sestavili, jen vzorně splnili úkol těch, kdo by je měli kontrolovat. Hlavní zločinci sedí výš, než si myslíte.“

„Prosím vás, co mi to tady říkáte?“ vzchopil se president k odporu. „To by byla ještě horší katastrofa, než jak to dosud vypadalo!“

„Je to horší katastrofa, než jak z vaší strany vypadala,“ souhlasila jsem. „Můžete být rád, že jste z té společnosti vyvázl.“

„Myslíte – tady?“ rozhlédl se kolem sebe. „No – je to možná lepší než v Bílém domě. Ale věřte mi, je to příšerné probuzení!“

„To vám věřím!“ přikývla jsem. „Je to příšerné probuzení. Ale můžeme být rádi, že nežijeme ve snu, protože jen tak můžeme něco z toho napravit.“

„No – pokusím se,“ ustoupil. „Jde o to, jak to provést, aby to vypadalo pro všechny přijatelně.“

„Pro všechny to nebude přijatelné nikdy,“ opáčila jsem. „Přijme to snad většina Američanů – až na pár těch, komu překazíte plány, ti budou určitě proti. Bude jich možná málo, ale budou vlivní, nebude to jen tak.“

„Vím,“ přiznal. „No – dobře, že jsme tady. Podívám se na to, jak to jen půjde.“

„Podívejte se,“ přikývla jsem. „Doufám, že si teď dáte na pravdu větší pozor, ne jako vaši předchůdci.“

„Víte dobře, že nejde jen o pravdu,“ opáčil trochu unaveně.

„O pravdu by mělo jít především.“ trvala jsem na svém. Netušila jsem, že mě může přebít větším trumfem.

„Tady jde hlavně o moc!“

*****

Noc se teprve začala potkávat s ránem, když mě Vojtěch vyburcoval.

Ne že bych spala – to při našem režimu napůl-spaní vůbec nepřipadalo v úvahu, ale právě jsem se naplno věnovala studiu medicíny a obě robotky v Čechách jsem měla uklizené a napůl vypnuté. Robotky nemusí odpočívat vleže, obě stály poblíž zásuvky, ze které si dobíjely baterie. Byla jsem na ně okrajově zavěšená, abych mohla včas reagovat, kdyby se něco dělo, ale jinak jsem byla většinou své pozornosti ve Škole. Medicína je hodně složitý obor, než aby snesla flákání při učení.

Vojtěch mě ale burcoval příliš naléhavě.

„Překvapili mě!“ oznámil mi v jediné setině vteřiny. „A nejhorší je, že jsem včas nezachytil žádnou známku, co se chystá.“

To byla hodně silná slova, v první chvíli jsem tomu nechtěla věřit. Než mě nasměroval tam, kde se to podle něho dělo, pak mě to ale vyburcovalo tak rychle, jak to šlo a zorientovala jsem se v jediném okamžiku.

Znala jsem to tam dobře, poslední dobou jsme tam obraceli pozornost poměrně často.

Bílým domem ve Washingtonu se ozývala střelba.

*****

Vojtěch hned s prvními výstřely svolal konferenci Virtuálů. Kromě nás se jí účastnili Virtuálové z Čech, Japonska a Řecka – a výjimečně jsme přizvali i presidenta a jeho rodinu – mimo klidně spícího Joshuy. Programem byla, jak jinak, současná střelba v Bílém domě.

Normálně se v noci v Bílém domě nic pozoruhodného nedělo. V Řecku to bylo jistě zajímavější. Na rozdíl od Joshuy nalezli president i jeho dámy zalíbení ve Škole. Na noc podobně jako já odstavovali své roboty i robotky, bloudili po pagodách a vstřebávali ty tuny vědomostí. Proto si ani nevšimli výstřelů. Jen Vojtěch tam byl zřejmě někde zavěšený.

Svolání konference trvalo sotva vteřinu, další vteřinu spotřeboval Vojtěch na seznámení účastníků se situací. Rozhodně nešlo o nic nevinného. Střílelo se zatím jen v dolních patrech budovy, ale podle charakteristického vrčení bylo jasné, že nad budovou krouží nebezpečně nízko vrtulník.

„Řekl bych, že je to útok na presidenta," shrnul Vojtěch, co bylo každému zřejmé i bez toho. „Není mi ale jasný motiv útočníků. President zatím válku neukončil a voldemorti tedy nemají důvod k jeho odstranění. Atentát nepatří mezi metody mírových aktivistů, takže bychom je mohli vyloučit. Komu ale ti pistolníci skutečně patří? Zaměřím se na ně, ale teď musíme vyřešit, co dál. Máme víc možností. Ponecháme-li událostem volný průchod, presidenta i s rodinou – vlastně jen jejich robodvojníky – zastřelí. S nimi to tak jako tak odnesou i muži presidentovy ochranky. V Bílém domě není kam se schovat – chodby do protiatomových bunkrů jsou obsazené střelci a ani na střeše se nikdo dlouho neudrží. Druhá možnost je ochránit robodvojníky i chlapy z ochranky, ovšem za cenu likvidace útočníků. Tím předčasně prozradíme, jak nám na nich záleží a vystupňujeme jejich snahy o další atentát. Další možností je nechat roboty zabít, ale okamžitě je nahradit jinými. To by snad přesvědčilo Američany, kteří do toho nevidí, ale strůjci atentátu budou tak jako tak vědět, na čem jsou. Co teď?"

„Myslíte, že nás chce někdo zabít?" zeptal se stručně a podle mě zcela zbytečně president. Mně to aspoň bylo jasné i bez dotazu.

„Vypadá to tak," přitakal mu Vojtěch. „Střelba přímo v Bílém domě není žádné cvičení. Několik mužů vaší ochranky už leží bradou vzhůru."

„Pokud vím, nemáte proti střelným zbraním rovnocenné prostředky," vstoupil do diskuse Učitel Nakamoto.

„Nemáme tam žádné střelné zbraně," upřesnil Vojtěch. „Zbraně obvyklé ochranky nepočítám, ty budou nejspíš přečíslené útočníky, jinak si neumím představit, že by do toho vůbec někdo šel. Máme tam jen naše zbraně, ale ty nejsou méně účinné."

„Vaspidy?" ubezpečoval se Učitel.

„Glossiny – menší a nenápadnější," odvětil Vojtěch.

„V takovém prostředí budou prozrazené," hádal Učitel.

„Pochopitelně udělám všechno, aby nebyly," ujistil ho Vojtěch.

„Pak je tedy použijte!" navrhl Učitel. „Mír za to stojí."

„Glossiny?" podivil se president. „Co to je?"

„No – teď už to nezachráníme!" vzdychl si Učitel. „Snad to neprozradí ani prostřednictvím robotů. Řekněte mu to."

„Podívejte se tedy nad sebe a přepněte si na infračervené noční oči," poradil Vojtěch presidentovi. „Na stropě nad sebou uvidíte větší mouchu. Není to masařka, ale glossina – umělá moucha. Je to nedostižný špion – její oči mají širší rozsah i ostrost než oči člověka a dají se srovnávat s očima vašeho robota. Ta moucha navíc disponuje vosím žihadlem, na rozdíl od vos její jed nebolí, zato je smrtelný. Aspoň víte, jak zahynuli vaši předchůdci – a s nimi spousta dalších."

„Tohle jste měli připravené i na mě?" zděsil se president.

„Ano. Kromě jiných možností, ale tahle byla nejpravděpodobnější."

„Takže vražedné mouchy! To je ďábelské!" zahučel president.

„Ne tak ďábelské jako vaše bomby," zavrčel Vojtíšek. „Nehrajte si tady na neviňátka! Žádné zbraně nejsou ke svým obětem roztomilé, ale vaše bomby zabíjí a navíc mrzačí, někdy ještě dlouho po vystřelení. A většina jich zabije úplně nevinné lidi. To je přece ještě pekelnější. Naše mouchy ještě nikdy neublížily nevinnému, zabíjejí jen zločince. Nemáme vedlejší oběti, jakých vy vždycky zabijete několikrát víc než nepřátelských bojovníků."

Tuhle výtku president spolkl, ani nemrkl.

„Ale jak mohla taková moucha proniknout do našich tajných armádních protiatomových bunkrů?" zeptal se po setině vteřiny zaváhání. „Vždyť jsou, pokud vím, dokonale hermetické! Tvrdili mi to aspoň."

„Hermetické přece nejsou pořád," naznačil Vojtěch. „Hermetická vrata se občas otevírají. Lidé přicházejí a odcházejí a občas se tam doplňují zásoby. I větší mouchy se tenkrát nepozorovaně dostaly dovnitř. V šeru se daly lehce přehlédnout a především, strážní nic takového nečekali. Nepozorovaně by dovnitř pronikl i člověk, jenže by se brzy prozradil. Zato moucha se ukryje prakticky kdekoliv, zejména když nepotřebuje potravu a vydrží v úkrytu celé týdny bez pohnutí."

„Vy je tam máte i teď?" vyhrkl president.

„Ano, máme," přikývl vážně Vojtěch. „Máme tam starší a větší vaspidy i novější glossiny. Jsou tam připravené pro případ, že byste rozpoutali válku. Válka je nejtěžší ze všech zločinů. Byli jste včas varováni, ale když skutečně ten zločin spácháte, trest bude následovat rychle."

„Aha – a tyhle mouchy jsou menší?"

„Ano, nové mouchy jsou menší. Navíc je neodhalí detektor polovodičů firmy IBM, který jinak bezpečně najde a označí vše, co obsahuje křemíkové tranzistory – hodinkami ***šintei*** počínaje a kovovými vaspidami konče. Před nasazením robotů jsem musel detektory v Bílém domě a v nejbližším okolí vyřadit, aby roboty neodhalily, ale glossiny se už takto odhalit nedají."

„Protože jsou tak malé?"

„Protože neobsahují křemíkové tranzistory," odvětil Vojtěch. „Glossiny nejsou postavené na bázi křemíku. Mezitím jsem se naučil vytvářet biočipy. Jsou jemnější a především je nezjistí žádný současný prostředek kromě oka a kamer – a to ještě jen pokud se moucha prochází přímo před zřítelnicí nebo objektivem."

„A vaši roboti?"

„Ti, které ovládáte v současné době, jsou starší typ," ujistil ho Vojtěch. „Procesory mají křemíkové, ovládací elektrosvaly z paměťových kovů. Ale už jste se setkal s biorobotem – ten kos, který s vámi prve jednal, neobsahuje žádné křemíkové obvody. Proto jsem se s ním mohl odvážit do samotného srdce firmy IBM, donedávna chráněné detektory proti našim špionům."

„Špionům?" povytáhl president obočí. „Co potřebujete vyzvídat na naší špičkové počítačové firmě?"

„Tajný projekt ***John Smith*** přece uskutečnili právě v této firmě," kývl Vojtěch. „Kdyby si s ním hráli v laboratořích, měli by ho dodnes. Jenže oni ho zkusili vypustit do internetové sítě, kde mě okamžitě napadl. Donutil mě bránit se a jen díky lepším pozicím jsem ho zatlačil zpátky do jeho firemních počítačů. Tím to přestalo být pro mě tajemstvím a když jsem se na Johna Smitha soustředil a zjistil, co je to zač, nezbylo mi než ho zlikvidovat."

„A zlikvidoval jste ho?"

„Díky biorobotům. Pánové z IBM ještě doufají, že jim slouží, ale v této chvíli už to není pravda. Komunikuje s nimi, simuluji ho jako kdyby žil, ale už to není původní sadistický vrah John Smith, kterému slíbili nový život.“

„Dobře – ale zbytečně odbočujete, čas utíká a dole se střílí!“ připomněl nám všem Učitel.

„Čas utíká?“ usmál se Vojtěch. „Uplynulo jeden a půl vteřiny od chvíle, kdy jste mi dovolili použít glossiny. Za tu dobu padli v přízemí dva obránci z presidentovy ochranky – kulky jsou přece jen rychlejší než mouchy. To ale neplatí o lidech. Než udělají dva kroky, srovnám počet vyřazených a během několika dalších vteřin bude atentátníkům konec. Před Bílým domem právě nouzově přistává helikoptéra s kulomety, určená k jištění akce ze vzduchu. Už tam jedou i záchranky a vojenské posily. Tím vzpoura končí.“

„A hrome!“ vyklouzlo presidentovi. „To vám šlo rychle!“

„Nám ano,“ připustil Vojtěch. „Ale vyplývá z toho něco i pro vás. Dosud jsme si mohli říkat, že vás nic neohrožuje. Do dneška jste měl na rozhodnutí zdánlivě dost času. To se právě teď změnilo a budete si muset přispíšit.“

„Vojtěch má pravdu,“ přidal se k němu Učitel. „Neztrácejte čas, prosím.“

„Ale mě by opravdu zajímalo, kdo v tom má prsty!“ namítl president. „Jestli nám ti lidé opravdu usilovali o život, bude to určitě vážné!“

„Už po tom pátrám,“ ujistil ho Vojtěch. „Ale obávám se, že to na věci nic nezmění. Nejste už pánem svého času.“

„Dobře, urychlím to,“ slíbil president.

*****

Vrtěti psem

Ututlat střelbu v Bílém domě by byl nadlidský úkol. Po identifikování mrtvých útočníků hrozil skandál neuvěřitelných rozměrů. Ukázalo se ale, že je to horší, než jsme tušili. Všichni útočníci měli české pasy, navíc si s sebou přivezli několik předem zastřelených, také s českými pasy. Detektivové FBI proto vítězoslavně zjistili, že zákeřný atentát na amerického presidenta se chystalo nepochybně spáchat české teroristické komando a ihned to dali na vědomí novinářům, rozhlasu a televizi.

Vojtíšek sprostě zaklel, když to zjistil, ale už proti tomu nemohl nic dělat. Černý Petr byl teď v našich rukou a bylo na nás, co s tím uděláme.

Skutečnost, že sám president a jeho rodina atentát přežili a dokonce jim ani nehrozilo prozrazení, že jde o roboty, nebyla v tomto světle žádná výhra. Ve všech médiích slavnostně ukazovali pasy mrtvých teroristů a po celých Spojených státech se zdvihla jednotná vlna vlastenectví. Lidé začali pořádat spontánní mítinky, kde plamenně řečnili o nutnosti dát Čechům a tím i všem ostatním darebákům pořádnou lekci. Oči bezmála celé Ameriky se upíraly na presidenta. Čekalo se jen na jeho povel k zahájení útoku.

Za těchto okolností by zapůsobil presidentův rozkaz k ústupu z Evropy naprosto nevěrohodně. Po poradě s Japonci jsme mu proto navrhli odložit rozhodnutí do důkladného vyšetření atentátu. V tomto duchu president ihned vystoupil na tiskové konferenci.

Vyšetřování ale směřovalo čím dál víc proti Čechům. Ukázalo se, že mrtvoly, zastřelené krátce před událostí a předem dovezené do Bílého domu, byli skutečně Češi. Přinejmenším dva byli hlášeni jako pohřešovaní, když se nedávno nevrátili z výletu do Německa. Vojtěch už o jejich zmizení věděl, ale protože neměli u sebe šintei, nemohl je včas najít. Zřejmě byli od samého počátku součástí plánu, stejně jako české pasy ostatních. Plánovali ponechat na místě činu své padlé, pro jistotu doplněné o předem připravené mrtvoly. Až by detektivové atentát vyšetřovali, nemohli by na ně nenarazit.

Atentát na presidenta tedy nebyl primárním cílem. Tím bylo vytvoření důvodu pro vpád do Čech. Nerozhodný president měl být jako slabá šachová figurka obětován, jeho rodina a ochranka by byly jen obvyklé ***vedlejší oběti.*** Jednou ranou by se naráz zabilo hned několik much. Po smrti presidenta by jeho pravomoci převzal energický vicepresident, ujal by se funkce vrchního velitele a vydal by ve spravedlivém hněvu všemi očekávaný rozkaz k invazi. Světové veřejné mínění by bylo po dlouhé době na straně Spojených států a samotné Spojené státy by se dostaly do správného varu vlastenectví.

Přežití presidenta i jeho rodiny sice sejmulo karty jinak, ale tak jako tak byly předem rozdány na invazi a byla jen otázka času, kdy president klíčový rozkaz vydá. Krátké odložení jeho rozhodnutí se dalo přičítat šoku, ale nikdo neočekával, že by udělal něco jiného než vicepresident. Pár dnů zdržení tady zkrátka nehrálo žádnou roli.

Tenhle tah jsme prostě nemohli nechat bez odezvy. A Vojtěch navrhl ještě tentýž den protitah, ačkoliv jej mohl realizovat jen on sám. Mohli jsme mu to jen rozmluvit nebo schválit. A po pravdě řečeno, nic jiného než schválení nám nezbývalo.

Čas hrál tentokrát proti nám.

*****

Vojtěch měl od začátku nevýhodu, že nemohl zasahovat přímo na místě. Vítaným důkazem by bylo přesné určení okamžiku smrti zastřelených, které by prokázalo, že byli zabiti dávno před akcí. Byl by to těžký důkaz proti oficiální teroristické verzi, ale nikdo jej nepředložil a s každou hodinou se snižovala možnost, že to někdo objeví. Byl v rukou

soudních lékařů, kteří po této stopě vůbec nešli. Buď měli správné instrukce, čeho si nemají všímat, anebo je to prostě nenapadlo. Obojí bylo možné.

Vojtěch se spolehl především na to, v čem byl jedinečný. Protiúder musel být dostatečně přesvědčivý, jinak by neměl žádné kladné účinky a naopak by pomohl oficiální verzi. Vojtěch vsadil na své vyhledávací schopnosti a během pár hodin měl, po čem pátral.

Přerušení veškerého rozhlasového a televizního vysílání už jednou ve Spojených státech proběhlo a jako prve, i tentokrát se k němu přihlásila tajná organizace Freedom for World. Nabídla občanům Spojených států záznamy cestovních pasů, použitých předtím jako důkazy o českých teroristech, ale ke každému českému cestovnímu pasu byla tentokrát přiložena kopie dokladu, určujícího příslušnost k americké námořní pěchotě. Lišila se ovšem jména a hodnosti, ale na obou dokumentech byly totožné podobenky. Falsifikátoři se ani nenamáhali pořídit nové – použili prostě ty, které měli k dispozici. Chybu občas udělá každý, ale tahle byla obzvlášť těžká.

„Česká teroristická akce, zaměřená proti presidentovi Spojených států, je jediný obrovský podvod!“ prohlásil muž, který tyto důkazy přinášel.

Neměl na obličeji masku a nesnažil se skrývat tvář, ale snad jen já a pár dalších zasvěcených jsme věděli, kdo to je. Byl to Vojtěchův robot, ale jeho tvář byla tentokrát pravá. Tak vypadal Vojtěch, dokud byl ještě člověkem – byla to jeho vlastní podoba z doby krátce před jeho smrtí.

„Atentát proti americkému presidentovi vyšel z dílny americké námořní pěchoty,“ pokračoval, aniž dal někomu čas vzpamatovat se. „Hlavním cílem akce nebylo zabít amerického presidenta, ale hodit nevyvratitelné podezření na české teroristy. Mělo ve vhodný čas správně vyburcovat americký národ a ospravedlnit další válku. President, jeho rodina i zabití muži jeho ochranky byli jen obvyklé ***collateral damages*** – vedlejší oběti, jak se vzletně nazývají nevinní lidé, zabití při akcích americké armády – často jako jediné oběti.“

Následovaly postupně ukazované dokumenty. Pokaždé nejprve český pas s fotografií, pak fotokopie dokladu z archivu americké námořní pěchoty. Stejné tváře – odlišné dokumenty, ale kdo nad tím jen trochu přemýšlel, toho při sledování přenosu mrazilo.

„Zločinci, kteří zahynuli v Bílém domě při napadení ochranky vlastního presidenta, byli Američané. Postavili se proti vlastnímu národu. Organizátoři atentátu počítali s tím, že někteří z nich při přestřelce padnou, ale podstrčené doklady v jejich kapsách budou důkazem proti Čechům. Ti, kdo by přežili, dostali by dobře zaplaceno a užívali by si své špinavé peníze mezi poctivými občany. Nemuseli by ani skrývat tváře. Nikdo by nepředpokládal, že právě oni spáchali grandiózní podvod na svém národě a ještě hůř, na celém světě.“

V přehlídce těchto dvojic chyběli skuteční Češi, předem zastřelení jako návnada pro detektivy. Byli tam nastrčeni pro málo pravděpodobný případ, že by nikdo z těch profesionálů v boji nepadl. Nebylo to vyloučené a právě proto musely na místě zůstat mrtvoly s kompromitujícími českými doklady. Ty byly přece hlavním cílem akce. Jen mě napadlo, to je další krev na rukou organizátorů toho podvodu. Nejhorší by ale byla krev na rukou amerických vojáků, kdyby opravdu došlo ke vpádu do Čech.

„Američané! Naše organizace na tento podvod nenalétla a žaluje jeho organizátory ze zločinu. Nejen pro několik vražd, ale především pro zločin proti míru. Ten podvod byl příliš závažný a mohl mít za následek smrt tisíců nevinných lidí. My to ale nenecháme bez povšimnutí a zkusíme napravit, co se napravit dá. Nespokojíme se s oficiálním

vyšetřováním, svedeným na nesprávnou stopu, kterou od začátku sledovalo jako jedinou. Najdeme pravé viníky a potrestáme je pro výstrahu dalším podvodníkům.“

No, to bude potřeba, pomyslela jsem si. Jenže to bude fuška na dlouhou dobu. Skuteční viníci nebudou mezi nižšími veliteli, kteří za nic nemohou, ti jen plnili rozkazy shora a nejspíš ani netušili, co dělají.

Ať se těší ti, kdo ty rozkazy vydali!

*****

Díky Vojtěchovi se americká veřejnost rozdělila na dva tábory.

Jedni se pořád zastávali oficiální vyšetřovací verze a prohlašovali, že je nemyslitelné, aby poctiví Američané spáchali něco tak podlého. Požadovali okamžitý vpád do Čech a rozčilovali se, proč president otálí s vypovězením války a vydáním rozkazu k útoku.

Nálada v druhém táboře byla o poznání temnější. Kdo se odvážil uznat, že takovou podlost provedli sami Američané, neměli k jásotu nad objevenou pravdou velký důvod. Diskuse se vedly i o tom, zda to vůbec měla Freedom for World zveřejňovat – ale v tomto případě to bylo jednoznačné – na jedné straně těžká rána sebevědomí jednoho národa, na druhé straně válka, která by jako vždy skončila uvržením jiného národa do nezměřitelné bídy. Vojtěch byl od začátku rychlejší než FBI i než vojenská policie, která se pod vlivem vpádu Freedom for World alespoň formálně do vyšetřování zapojila – zdálo se ale, že spíš na chlácholení veřejnosti, než aby něco chtěla poctivě vyšetřit. Zůstat úplně mimo si nedovolila – i tak už lidé reptali.

Jak Vojtěch odhalil, atentátníci patřili do elitní jednotky námořní pěchoty, odvolané za zvláštních okolností z Evropy. V době očekávané války to bylo velice podezřelé. Skutečnost, že všichni členové ***komanda smrti*** zahynuli, se ale ukázala krajně nevýhodou. Nebylo koho vyslýchat a stopy se zpřetrhaly. Americká vojenská policie se soustředila na malé ryby – na důstojníka, který zmíněné jednotce donedávna velel, jenže ten jen plnil rozkazy shora. Dostal rozkaz uvolnit vybrané muže, uvolnil je. Do spolupráce s vojenskou policií se mu nechtělo, stále se odvolával na vojenské tajemství a vyšetřování na tom brzy uvázlo. Důstojník nakonec kajícně přijal směšně nízký kázeňský trest, čímž tato aféra pro vojenskou policii, jak se zdálo, skončila.

Vojtěch se tím nedal svést ze stopy a postupoval hierarchicky výš a výš. Rozhodoval se rychle a zaměřil se především na tok rozkazů – kudy a od koho přišly. Stopy podle očekávání končily na generálním štábu americké námořní pěchoty, ale Vojtěch měl dojem, že to není pravé ohnisko. Pokud ale stopa vedla dál, nebyla sledovatelná. Nezachovalo se, kdo to telefonem nebo osobně domlouval.

Vojtěch proto se souhlasem našeho soudního dohledu – Jamanami Kacuie – nasadil na generály sledovačku – glossiny. Měly zjistit, s kým podezřelý hovoří a od koho přijímá rozkazy nebo rady. Glossiny se jim zavrtaly pod podšívky uniforem, kde bylo téměř vyloučeno je objevit, měly tam perfektní rozhled a vše dobře slyšely.

Co by dal za takové vybavení legendární James Bond!

Ale do doby, než se tyto otázky vyřeší, panovala o útočnících nejistota. Zatímco vojenská policie se ani nesnažila postupovat výš a jak se zdálo, byla spokojena potrestáním těch nejmenších ryb, Vojtěch spokojen nebyl, ale neměl se momentálně čeho zachytit.

Ale nevzdával to. Nečekal, že voldemorti někam zalezou jako medvědi do brlohu a nepříznivé období přečkají v zimním spánku. Předpokládal, že je neúspěšná akce přinutí připravit další lépe. Jak jinak než s těmi, kdo byli u té první, neúspěšné? Čím méně zasvěcených, tím menší nebezpečí prozrazení. Správně říkal Al Capone, je příliš drahé

ucpávat lidem ústa zlatem, olovo je levnější. Kdyby ale vždycky vystřílel své spolupracovníky, neměl by žádné a sám by toho mnoho nesvedl.

Voldemorti sami zpravidla nic nepodnikají. Vždycky si najmou lidi a ti za potištěné papírky ochotně odvedou jakoukoliv špinavou práci a ještě si to považují za velikou čest. Voldemorti mívají těch potištěných papírků dost a mohou si podle potřeby nejen najmout lidi, ale mohou si i vybírat nejlepší ze zájemců. Sami se ale drží skromně v pozadí – riziko nepoctivých akcí se jich proto zásadně netýká.

Největší problém je, že voldemorti mají na své straně zákony a soudy. Ne že by byli tak spravedliví, ale kdo má peníze, má víc spravedlnosti než chudák. Ve Spojených státech dokonce jeden zákonodárce navrhl zákon, podle kterého by se vůbec neměl stíhat člověk s majetkem nad osm milionů dolarů. Odvolával se na to, že takový ještě nikdy nebyl odsouzen a proces je jen zbytečné vyhazování peněz daňových poplatníků. A skutečně – kdo má na dobrého advokáta, tomu projde i vražda, za kterou by jiného bez milosti čekal trest smrti. Návrh sice neprošel, ale samo jeho podání a zejména jeho zdůvodnění vrhalo zajímavé světlo na americkou justici. Ostatně, jak rovněž kdysi řekl Al Capone – úplatek není nikdy věcí cti, ale jen výše sumy.

Voldemorti si tak za celá dlouhá léta – a možná po staletí – zvykali na nadstandardní spravedlnost. Prošlo jim vždycky všechno. Ale nedá se tvrdit, že by byli hloupí. Pro jistotu všechny špinavosti jen zpovzdálí dirigovali a to jen prostředky, které nebyly použitelné jako důkazy. Žádný voldemort nedal nikomu příkaz písemně. Dávali si pozor i na telefony. Nejjistější byly osobní schůzky na soukromých setkáních v domech, zajištěných proti odposlechu.

Nepočítali jen s glossinami.

*****

O generálech se tvrdí, že jsou vždycky naprosto perfektně připraveni na válku – jenže vždy jen na tu minulou.

Voldemorti byli stejně tak perfektně připraveni na svět před Vojtěchem, ale neuvědomili si, co se to proti nim postavilo.

Parta hackerů by je nemohla tak rozházet. Tu měli přece také – hackeři byli zaměstnaní v armádě a cvičeni pro boj v kyberprostoru – jak se vzletně říkalo počítačovým sítím. Byli tam doma, měli tam svá tajná zadní vrátka, nedokumentované funkce a dokonalý dohled nad satelitními sítěmi. Nikde se nic nešustlo, aby to nedokázali odposlechnout, žádná síť si před nimi nebyla jistá. Výjimkami byly počítače, nepřipojené k žádné síti. Jen tam se nemohl žádný virus dostat, jen tam nemohli škodit. Provozy, na jejichž spolehlivosti záleželo, musely být od veřejných sítí plně oddělené. Jenže takové systémy mohly řídit chemičku, nanejvýš atomovou elektrárnu, ty ještě bylo možné od sítí oddělit, ale co s provozy, závislými na propojení do sítí? Nemocnice by se jen těžko vracely k prehistorickým kartotékám – a což armáda, kde platí zásada, že bez spojení není velení?

Ukázalo se ale, že parta hackerů, sdružená pod Freedom for World, je neobyčejně zdatná. Nejenže pronikali překvapivě snadno do všech počítačů kdekoliv ve světě, ale neuspěla proti nim ani umělá inteligence, nasazená ve vší tajnosti firmou IBM.

Přiznání šéfů IBM, že se jim pomocí Johna Smitha nezdařilo ovládnout ani oblast Spojených států, nevypadalo v první chvíli tak katastrofálně. Co se jim nepodařilo dnes, podaří se jindy. Otřesený John Smith sice tvrdil, že narazil na něco nebezpečnějšího než parta sebelepších hackerů, neboť žádný člověk nemůže reagovat tak bleskurychle jako on – a přece ho to během půlvteřiny odřízlo od páteřních sítí a zatlačilo zpět do jeho mainframu,

ale počítačoví experti mu nevěřili. Když byl John Smith ještě člověkem, nebyl odborníkem na počítače, tím se stal až v laboratořích.

A tak se stalo, že se uznávaní počítačoví odborníci zmýlili v posudku na varování Johna Smitha, když prohlásili, že se musí ještě hodně učit a měl by vstřebat ještě nějaké doplňující lekce o počítačích.

Netušili, že by neměli podceňovat schopnosti té uměle stvořené bytosti, desetkrát složitější než člověk a přitom tisíckrát rychlejší?

Ale ani John Smith si včas neuvědomil, co proti němu stojí. Během té kritické půlvteřiny sice zjistil, že jeho protivník je stejně rychlý jako on sám, ale netušil, že je stotisíckrát složitější a že má se sítěmi praxi, o jaké se jemu samotnému ani nesnilo.

Říká se, že chybami se člověk učí. To platí prakticky o všech tvorech, nejen o lidech. Je jen otázka, zda se myš poučí z fatální chyby, jakou by bylo na otevřené, přehledné pláni kousnutí do ocasu dosud odvrácené kočky.

Ve chvíli, kdy do laboratoří firmy IBM v Armonku, New York, USA, vlétly glossiny vybavené interfacem přizpůsobeným mainframům, měl John Smith zhruba čtvrt hodiny času, než se na něho glossiny napojí. Když se to stalo, zbývala mu jen poslední padesátina vteřiny jeho života.

Nekritické spoléhání na ochranné vlastnosti myší díry už stálo kožichy více myší, než by se vůbec dalo spočítat.

Spoléhání na větší myší díru, jakou byly laboratoře firmy IBM, stálo obrazně řečeno krk Johna Smitha – který o ten svůj původní lidský přišel už dávno předtím.

Před glossinami si ale nebyly jisté ani nejluxusnější myší díry.

Ačkoliv jim voldemorti věřili.

*****

Šintei se začaly oficiálně prodávat i ve Spojených státech. Zatím pouze v internetovém obchodě, ale hned v prvním týdnu přesáhl počet objednávek dvacet tisíc a druhý týden překročil milion.

Mohla za to reklama na stránkách Freedom for World, která strhla tolik lidí, jako žádná jiná. Vlastně to nebyla klasická reklama. Na těchto stránkách se nedaly reklamy běžným způsobem platit, neboť vlastník stránek se stále skrýval. Proto se tu žádné neobjevovaly. Výjimkou byl návod na používání šintei a zlaari se seznamem knih, hudby, filmů a divadel. V anonymní debatě se objevila doplňující informace, že zakoupením soupravy získáte přístup do všech těchto knihoven. Zdarma – a přitom legálně.

V okamžiku uveřejnění návodu bylo ve Spojených státech kolem deseti tisíc šintei a zhruba polovina zlaari, ale stačilo to k vyvolání smrště dotazů. Zpočátku šlo o přístroje pašované z Texasu a z Evropy. V přístrojích byl sice návod uložený uvnitř, ale většina lidí o něm nevěděla. Návod na stránkách, již delší dobu hojně navštěvovaných, ale zaujal i další zájemce a jakmile se objevil internetový obchod, dovážející soupravy legálně z Evropy, začaly se šintei a zlaari šířit rychlostí bleskové povodně.

Šintei a zlaari přímo ve Spojených státech znamenaly ránu do zad unii nahrávacích společností a organizacím na ochranu autorských práv. Místo aby udělala americká armáda v tomto směru v Evropě pořádek, ***pirátský mor*** naopak pronikl přímo do Ameriky. A nedalo se proti němu nic dělat, všechno bylo legálně, právníci neměli ani nejmenší šanci. Na autorská práva měli Japonci řádné smlouvy a knihovna umění byla jen přibaleným dárkem, započteným v ceně přístrojů. To je přece běžná reklamní praxe.

V New Yorku se dokonce usídlila japonská kancelář, veřejně nabízející autorům zakoupení autorských práv na jejich díla pro knihovnu umění šintei. Kancelář poskytovala

i odborné redaktory, kteří se starali, aby nabízená díla měla úroveň – aby snesla srovnání se současnou špičkou v knihovně šintei. Některým autorům pomáhali díla upravit, jiným naopak včas poradili, aby psaní raději zanechali. Cena, nabízená za každou knihu nebyla ani závratně vysoká, ale ani tak malá, jakou by nabídla menší nakladatelství. Autoři bez naděje na vydávání v prestižních domech byli proto spokojenější než známí a renomovaní autoři, zvyklí na několikanásobně vyšší honoráře.

Známým autorům vadily nezvyklé, až nepřijatelné podmínky, zejména nabízená jednorázová suma bez doplatků za každé další užití díla. Japonci to zdůvodňovali nemožností sledování cest uměleckých děl sítěmi bez narušení soukromí uživatelů a ačkoliv tento důvod vzbuzoval pochybnosti, nedal se vyvrátit. Kancelář proto zpočátku neměla velký úspěch, ale ti kdo přistoupili na její podmínky a svá díla do knihovny šintei prodali, byli brzy v povědomí čtenářů doma i ve světě a když měli příznivý ohlas, přicházeli s dalšími díly.

Obdobně tomu bylo v hudbě. Japonci si ve větších městech najímali nahrávací místnosti, kde umožňovali hudebníkům převést svoji produkci do elektronické podoby vhodné pro šintei. V každém studiu umístili odborného poradce – Virtuála, který začínajícím skupinám pomáhal dosáhnout alespoň minimální kvalitu nahrávky – srovnatelnou se špičkami daného žánru.

Chopily se toho opět především menší, neznámé skupiny, ale protože se o kvalitu starali odborníci, kapely získávaly zkušenosti a jejich kvalita často překonávala i ty dříve nejznámější.

Unie nahrávacích společností a organizace na ochranu autorských práv soptily vzteky. Jako většina podobných spolků patřily voldemortům, ale ani ti nic nesvedli s klesajícím prodejem knih a hudebních nahrávek.

Jak obliba šintei stoupala a prodej rostl, hroutil se monopol a klesaly zisky voldemortích společností. Zákazníky jim bezpochyby odvedly šintei, ale bylo to v běžném konkurenčním boji a proti tomu neměli žádné zákonné prostředky. Pár zoufalých žalob prohráli, Virtuálové dokázali své kanceláře obhájit. Japonci měli lepší právníky a když už je museli nasadit, odvedli tak dobrou práci, aby to odpovídalo vážnosti věci.

Výsledkem soudních caus totiž byly precedenty, které budou japonské podnikání chránit před žalobami i příště.

Vojtěch poté zachytil dva pokusy o lobování pro zákony, které se snažily postavit šintei mimo zákon – jenže by porušovaly ústavu.

Další pokusy o likvidaci kanceláří Virtuálů byly vyloženě kriminální – ale i otevřené sabotáže Vojtěch v samém zárodku zlikvidoval. Vypadalo to, že Japoncům na těchto kancelářích hodně záleží – ale to byl omyl.

Kanceláře nákupčích autorských práv byly jen vějičkou na gangstery, sloužící voldemortům. Ničeho nedosáhli – ale voldemorti se nechali svést ze stopy. Ani jejich likvidací by totiž nic nezískali.

Voldemorty ohrožovalo jiné nebezpečí, kterého si dosud buď nevšimli, nebo je fatálně podcenili. Tím bylo rychlé rozšiřování šintei ve Spojených státech. Zatím se omezovalo na šíření knih, filmů a hudebních nahrávek, ale voldemortům včas nedošlo, že už předtím je šintei v několika státech světa vytlačily z oboru, který byl předtím vždycky jen jejich výhradní doménou.

Tímto oborem bylo peněžnictví, ve Spojených státech dosud nedotčené. Ale ve světě už bylo více zemí, kde šintei převzaly peněžnictví, po něm celé hospodářství a nakonec i vládu.

Jeden z Voldemortů se kdysi prořekl: Svěřte mi monopol na tisk peněz – a nebude mě zajímat, kdo sedí ve vládě.

Šintei peníze netiskly. Jen přesouvaly odněkud někam binární hodnoty. Voldemorti to nedávno zvládli také, ale jejich elektronické banky znamenaly pro zákazníky ještě větší vysávání než pomocí papírových bankovek. Šintei zákazníky neokrádaly a přechod na ně znamenal pro většinu lidí odlehčení zátěže. Proto jejich šíření kromě bankéřů a zaměstnanců bank nekladl nikdo odpor a šintei postupně ovládaly hospodářství i politické špičky.

Voldemorti Spojených států zatím ztráceli čas žabomyší válkou proti několika kancelářím. Pravda, Virtuálové kolem rozvinuli kruhovou obranu, aby to vypadalo, že právě ty jsou tak důležité, aby stály za soustředěný úder.

Voldemorti si včas neuvědomili ani další významnou vlastnost šintei.

Při každém zapnutí brýlí se Američanům nejprve zapnula televize.

Menu dalších funkcí ji samozřejmě ihned překrylo, ale pár okamžiků se zprávy zobrazovaly a občas se stávalo, že uživatele zaujaly, až si je prohlédl, ačkoliv to původně neměl v úmyslu.

Evropské televizní zprávy byly zpočátku pro Američany odtažité, ale ve Spojených státech se na první místa dostávaly místní zprávy, pravdivější než od velkých zpravodajských agentur, ovládaných monopolně voldemorty.

Při vyvracení pokusu o zmanipulování amerického veřejného mínění se musel Vojtěch objevit na obrazovkách amerických televizorů, přerušit televizní vysílání voldemortů a překonávat přitom stále sofistikovanější pojistky.

Časem postačilo uvést pravdivější zprávy už jen na brýlích zlaari.

Lidé si jich začali víc všímat.

A především – víc jim věřili...

*****

Dítě a zvíře

Komise pro vyšetřování atentátu na presidenta potvrdila, že se atentát pokusili spáchat Češi. Objevila totiž totožnost těch předem zabitých, zjistila, kde v Čechách žili a potvrdila, že jsou pohřešováni.

Tím považovala za nevyvratitelně potvrzené, že je třeba obvinit Českou republiku z přípravy atentátu a přinutit ji vydat všechny, kdo tomu pomáhali. Bude třeba vyžadovat, případně i vojenskou silou, aby byl vyšetřovatelům ze Spojených států umožněno neomezené vyšetřování v Čechách. To znamená vyžadovat pro ně pravomoci vyšší než má místní policie.

Jenže presidentovi se na stůl dostala druhá zpráva, vydaná organizací Freedom for World. Vojtěch mezitím zjistil, s kým se ti zabití Češi v Německu stýkali. Všichni měli své známé poblíž amerických vojenských základen a ti byli už nějakou dobu sledovaní pomocí přenosných kamer.

Nedalo se zjistit jen jedno – kdo byl jejich vrah. Dalo se jen hádat.

Vojtěchovi nezbylo než se vydat přímo do nepřátelského území. Napíchl se na středisko Echelonu, prolétl důkladně jejich archivy – a po chvilce objevil, co hledal.

Echelon není myslící stroj. Má schopnost porozumět lidské řeči, umí v v odposlouchávaných hovorech vyhledat klíčová slova, má i jakousi logiku, ale při zjištění podezřelého hovoru předává nahrávku k posouzení lidské obsluze, sám už nad tím neuvažuje.

Jedna vrstva logiky navíc zjišťuje, odkud a kam se hovor vedl. Když zjistí, že jednou z hovořících stran byla osoba z některé americké vojenské základny nebo z vyslanectví, zadrží předání obsluze – jeho tvůrci zřejmě od samého začátku předpokládali, že tyto lidi nebude nutné sledovat a zatěžovat tím operátory Echelonu.

Ale protože nižší vrstvy již zjistily podezřelý obsah, obsah nahrávek se v digitální podobě uloží do archivu – nejspíš zbytečně, protože se za celou dobu existence Echelonu nestalo, aby se o tyto záznamy někdo zajímal.

Vojtěch na to ale při prohlížení archivu narazil – a příslušné záznamy si zkopíroval. Bylo v nich prakticky všechno. Popis plánu, jak unést několik bezvýznamných Čechů, kteří budou sloužit jako ***corpus delicti*** kdesi daleko ve Spojených státech. Příkaz, jak je zajmout, obsahoval mimo jiné důtklivé varování, aby jim komando únosců neopomnělo odebrat a zničit šintei, aby si nemohli zavolat o pomoc a aby je České tajné služby nedokázaly sledovat. Unesení měli být převezeni na nejbližší leteckou základnu, odkud by se dali živí dopravit přes oceán. Při únosu se povolovalo použití uspávací látky, třeba chloroformu, ale jen v nezbytném množství, aby se látka stačila během letu beze stop vyloučit. Na tělech nesměla zůstat jiná stopa, než díry od kulek presidentovy ochranky – nebo spíš těch, kdo je zastoupí.

Zdálo se, že oběti byly až do Washingtonu dopraveny živé a zastřeleny až krátce před akcí, aby ani čas smrti nebyl příliš odlišný. Plán byl ve všech směrech dokonalý, nepočítal jen s maličkostmi, jako byly Vojtěchovy schopnosti.

Jako protiváha materiálů komise dostal president záznamy, usvědčující jednoho generála, tři plukovníky a kolem dvaceti jejich podřízených z plánu na získání mrtvol, určených ke zmatení amerických vyšetřovacích komisí.

President si celou komisi pozval do své pracovny.

Nejprve jim poděkoval za jejich práci – ale pak jim přehrál záznamy z Echelonu, ukazující, jak snadno naletěli na podvržené důkazy.

„Takže pánové – ještě jednou vám musím poděkovat za vaši snahu, ale současně musím vaši komisi pokárat pro neschopnost. Vaše komise nebyla ustanovena, aby zjistila korunní důkazy proti Čechům, ale aby našla pravdu. Neupírám vám, že jste se ji snažili hledat a přijít na kořen věci. Ale zastavili jste se na podvržených důkazech. Vaše povinnost ale byla jít za pravdou a tady jakási parta hackerů prokázala, že je vysoce nad vámi."

„Ale... pane presidente... na tohle nemohl nikdo přijít! Něco takového je... nad lidské schopnosti!" hájil se předseda komise.

„Ta parta hackerů to zjistila," namítl president. „Dokázala tím hned dvě věci najednou. Jednak objevila skutečné pozadí spiknutí, ale za druhé, již předem vyvrátila váš názor, že je to nad lidské síly."

„Jedině... jedině že by za tím byli mimozemšťané!" prohlásil předseda komise, osvícený náhlým nápadem. „Je přece prokázané, že tu někde jsou!"

„Myslíte Poker Face?" usmál se president. „To byl přece jen robot!"

„Ano – ale podle čeho byl vytvořený?"

„Můžeme připustit, že něco takového opravdu existuje," řekl president. „Pak bude lépe současně připustit, že nám tyto bytosti našly pravdu. Pánové – vaše zpráva je pravdivá co do zjištění totožnosti dosud neznámých mrtvol, objevených na místě činu. Jen je třeba opravit závěry – Češi za to nemohou, jsou jen nevinné oběti našich lidí. Měli byste asi vaši práci doplnit novými materiály a přepracovat falešný závěr. Echelon je vám snad k dispozici."

„Vy tu zprávu... od hackerů..."

„Pozdržím ji, tak jako vaši," navrhl jim. „Úplně ji zavrhnout nemohu, objevila by se okamžitě na internetu i v televizních brýlích. To by bylo zlé, dnes je podle střízlivých odhadů sleduje již třicet milionů našich občanů a já si opravdu nemohu dovolit obvinění ze zatajování důkazů."

„A nebojíte se, že by nás potom obvinili z plagiátu?"

„Nejde o umělecké dílo ani o autorské právo," zavrtěl hlavou president. „Jde o zjištění pravdy. A na tu nemá nikdo ani patent ani copyright, kdekdo ji může objevit nezávisle na sobě a není žádnou hanbou ji prostě převzít."

Sklapl obě desky a položil je vedle sebe na okraj stolu, zprávu od Vojtěcha vedle zprávy od Vyšetřovací komise. Druhou kopii Vojtěchovy zprávy pak předal předsedovi komise.

„Prostudujte si to, pánové! Tady uvidíte, jak vypadá opravdu důkladné hledání pravdy!"

Poté členům Komise pokynul ke dveřím.

„Brzy na shledanou, pánové!"

*****

Jedna věc ale presidenta opravdu rozčílila. Odmítnutou zprávu Komise otiskla většina předních amerických deníků jako hotovou věc, na kterou nemá president jinou možnost než dát povel armádám v Evropě k útoku na zlotřilé Čechy.

Dodatkem bylo připojené vyjádření presidenta České republiky, kde se připojoval k závěrům Komise, omlouval se lidu Spojených států za zločince pocházející z Čech a sliboval, že se i v rámci svých omezených pravomocí přičiní, aby byli dopadeni a příkladně potrestáni. Sliboval, že umožní nejen volný pohyb americké vojenské policie po Čechách, ale propůjčení všech požadovaných pravomocí jejím příslušníkům po celou dobu vyšetřování.

První otázkou bylo, odkud se americké deníky dozvěděly obsah zprávy Komise. Nabízely se dvě možnosti, jedna horší než druhá. Obsah Zprávy by mohl předat tisku některý člen Komise – což by ji ale celou znevěrohodnilo. Druhá možnost byla, že Zprávu za Komisi vypracoval někdo jiný a předal ji současně Komisi i tisku – v domnění, že je jasná a nevyvratitelná. Současně mohl uložit úkol pro presidenta České republiky – tu omluvu a slib – jenže to už bylo příliš.

President Spojených států reagoval trochu emotivně, ale po konzultaci s Učitelem Nakamotem, Vojtěchem a mnou.

Uspořádal tiskovou konferenci, na kterou kromě zástupců médií pozval i předsedu Komise.

Na začátku přečetl závěr Komise, tak jak byl zveřejněný všemi deníky.

Po něm pustil nahrávku z Echelonu, usvědčující americké důstojníky z příprav únosu a následných vražd náhodně vybraných českých lidí, kteří měli sloužit jako falešná stopa pro americké vyšetřovatele.

A pak se pustil do předsedy Komise, jak to málokdo čekal.

„Pane předsedo, vaši zprávu jsem porovnal s dokumenty, dodanými na můj stůl organizací hackerů, známou jako ***Freedom for World.*** Doporučil jsem vám její přepracování. Vysvětlete na tomto místě americkému lidu, jak je možné, že vaši zprávu s původními, naprosto falešnými závěry zveřejnily známé americké deníky? Slíbil jsem vám, že ji pozdržím, abyste neměli tak velkou ostudu, ale o zveřejnění se nejspíš postaral někdo příliš iniciativní od vás, jinak se to dá jen těžko vysvětlit!“

Předseda komise byl zjevně konsternován a přiznal, že si to nedokáže nijak vysvětlit.

„Dobrá, vysvětlím to sám,“ pokračoval tedy president. „V tom případě musím tuto komisi prohlásit za neschopnou a buďte rád, že vás nazvu jen hlupáky. K vašemu štěstí odmítám druhé možné vysvětlení, že jste to udělali úmyslně, protože to by byl trestný čin poškozování zájmů Spojených států a ten by už nemohli řešit zástupci médií, ale policie.“

„Ale pane presidente...“ začal koktat předseda komise, ale nedostal se dál než k oslovení.

„Opakuji, i pro vás samotné bude lepší, když přistoupíte na variantu, že jste jen neschopní hlupáci,“ pokračoval president. „A zde přítomné zástupce médií upozorňuji, aby si dobře rozmysleli jakékoliv zkreslování. Na tomto místě se omlouvám Čechům za falešné obvinění, vznesené našimi buď neschopnými, nebo naopak všeho schopnými spoluobčany. Není to český president, kdo se má omlouvat, ale my. Situace není tak jednoduchá, jak se původně zdála, je mnohem horší. Vina na nedorozumění s našimi bývalými spojenci je plně na naší straně. Vyplývá to i z toho, že česká strana předem oznámila, že se nebude bránit v případě našeho útoku.“

„Ale pane presidente...“ hlásil se o slovo jeden z reportérů. „Co soudíte o chystaném vojenském řešení českého problému?“

„Zdá se mi – a mám pro to čím dál víc indicií – že ten problém není ani tak český, jako náš,“ odvětil president. „Jestli je všechno tak vykonstruované jako česká vina na atentátu na moji osobu, která se začíná příliš jednoznačně vybarvovat jako naše vnitřní záležitost, pak bude třeba přehodnotit vše, co s tím souvisí. Obávám se, že z opravdu nestranného přešetření nevyjdou jako viníci Češi, ale někdo z našich příliš horlivých lidí.“

„Dobře, ale proč se tedy Český president omlouval za své zločince?“

„To vážně nevím. Kdyby za atentátem na Bílý dům opravdu stáli Češi, bylo by to čestné gesto pokory a spravedlnosti. Takovou omluvu bych přijal – kdyby nebyla falešná. Jenže se ukazuje, že nešlo o zločince, ale o oběti. To gesto se pak dá vysvětlit jinak. Čechům

nemusíte presidenta závidět, ačkoliv není jediný, kdo se chce zalíbit i za cenu házení bláta na vlastní národ.“

„Vždyť vy také házíte bláto na vlastní národ!“ ozval se kdosi vzadu.

„Já?“ podíval se tím směrem president. „Já ne! Bláto na nás hází ti, kdo stojí za všemi těmi podvody. Ti se nás všechny snaží očernit – a musím jim přiznat, daří se jim to skvěle. Ostud toho druhu je v historii našeho národa nějak mnoho. Ale já se k nim nepřipojím. Počkám si ještě na potvrzení nebo vyvrácení obou protichůdných zpráv a pak teprve se rozhodnu. Do té doby je jakékoliv rozhodování ukvapené. Dámy a pánové – uveďte na pravou míru, co jste stihli pokazit.“

„My?“ přehnaně až afektovaně se zeptal kdosi z reportérů. „My jsme to přece nezavinili!“

„Ještě že se to netýká všech!“ zachytil to president. „Máte pravdu, všichni to nezavinili. Jen ti, kdo zveřejnili nepotvrzenou zprávu Vyšetřovací komise a ještě si k ní přidali vlastní závěry. Mohli a měli jste počkat na její ověření. Dočkali byste se nejspíš jejího vyvrácení a úplně jiných závěrů.“

„Atentát proti Bílému domu je ale skutečností, ne?“ připomněl jiný.

„Ten je skutečností,“ přikývl president. „Asi by bylo dobré posílit řady ochranky. Ale je otázka, komu se dá věřit a komu ne, další atentát by mohla uskutečnit sama ochranka. Vyřešíme to jinak – ale je mi líto, tuhle informaci nedostanete, nemá smysl ulehčovat přípravu dalšího atentátu.“

„Domníváte se, že už někdo připravuje další atentát?“

„Podívejte se – kdosi z našich mariňáků vybral bandu vrahů a poslal ji sem. Snad to bylo zaměřené proti Čechům, ale opakování vyloučeno není.“

„A vy sám – budete tady trpně čekat na další podobnou akci?“

„Ne tak trpně, jak mlčky předpokládáte,“ opáčil president. „Snad jste si všimli, že to komando profesionálů neuspělo. Pokud přijdou další, bude to znamenat, že se z fiaska první party nepoučili.“

„Ale čím jste je vlastně vyřídil?“

„Já? Ničím. Ani jsem neviděl, co ty hochy vyřídilo. Přiznám se, čekal jsem, že to dopadne hůř. Dopadlo to nakonec, jak to dopadlo. Díky Bohu – a doufám, že to nebyla pouhá náhoda a že je v tom jistý příslib i pro příště.“

„Ale co kdyby to příště dopadlo hůř?“

„Všechno je možné,“ přikývl president. „Pak by to byl prostě osud. Ale nehodlám čekat trpně, jak říkáte. Je tu velice vážné podezření na skupinu asi třiceti vysokých důstojníků, doufám, že se na ně zaměří vojenská policie. I když vím, že na to možná nebude stačit.“

„Podezíráte z neschopnosti i naši vojenskou policii?“

„Kdyby byla schopná, objevila by to ona. Ale nitky vedou příliš vysoko a tam se může dít ledacos. Vojenská policie může být schopná všeho a může spolehlivě pracovat pro svého presidenta, ale i proti němu.“

„Takže se bojíte i naší vlastní vojenské policie?“

„Za koho dáte ruku do ohně, když se toho účastnili generálové z našeho hlavního štábu?“ usmál se trochu smutně president.

„A přece tady hodláte zůstat?“

„Kde jinde budu podle vás bezpečnější?“ opáčil president. „Tady jsem aspoň lidem na očích!“

„Kdyby to všechno byla pravda, měl byste opravdu silné protivníky.“

„Mám, ale nebojím se jich," usmál se president.

*****

Zatímco president Spojených států řešil krizi v Bílém domě, věnovala jsem se vládě v Čechách.

Obrovskou bombou byla omluva Českého presidenta za zločin českých atentátníků, spáchaný ve Spojených státech. Vybuchla hned dvakrát, jenže pokaždé jinak. Nejprve ji velice pohotově uveřejnila klasická česká média – živořící noviny, rozhlas i televize. Redaktoři to stihli ještě týž večer, kdy se všechno objevilo v médiích za Atlantikem, jenže brzy ráno se v Katuščiných zprávách objevilo podrobné vysvětlení, jak to s účastí Čechů bylo.

Na dementi bylo pozdě. Češi tam nebyli jako zločinci, ale jako nevinné oběti. Krátce poté, co se náš president pokorně omluvil za jejich údajné zločiny, omluvil se naopak president Spojených států nám. Katuščiny Noviny to gesto vysoce ocenily – a současně vyzvaly našeho presidenta k odstoupení.

Protest proti únosu a vraždě našich lidí v Německu sestavil náš ministr zahraničí František a předal oficiálně americkému velvyslanci v Praze. Žádal také vydání těl obětí tohoto amerického státního terorismu. Pro velvyslance to byla hodně hořká pilulka, naštěstí mu diplomatický protokol umožňoval nedat nic najevo.

Reportérka Manča Bělíková se vnutila až na Hrad, obešla presidentova mluvčího a pod hrozbou zveřejnění celé aféry i bez presidentova vyjádření, což by pro něho bylo podstatně horší, udeřila přímo na presidenta.

„Pane presidente! Vaše omluva byla příliš ukvapená a podlézavá. Proč jste nepočkal na ověření té zprávy?"

President na to odpověděl velice rozvážně.

„Jak bych mohl zpochybňovat přesvědčivé důkazy americké policie? Bylo mnohem lepší omluvit se, než čekat na oficiální obvinění ze spolupráce s teroristy. Uvědomte si, prosím, že na tom mohl záviset další vývoj Evropy a České republiky zvlášť. Jak jistě víte, na našich hranicích jsou připravená vojska a u takového sudu prachu stačí jiskřička, aby vybuchl. Pak je lépe omluvit se, než trvat na své nevině."

„Jenže – jak jste to myslel s umožněním vyšetřování na našem území? Slíbil jste jim všechno, ačkoliv požadovali volnou ruku i při odvážení našich lidí k výslechům do Spojených států! To jste jim sliboval s veškerou vahou presidentského úřadu? Vždyť je to protiústavní! To je přece napomáhání cizí mocnosti proti lidem naší země – v právnické řeči velezrada!"

„Používáte příliš silná slova!" zamračil se president. „Tak jsem to jistě nemínil! Bylo by lepší, aby naše lidi vyslýchala naše, česká Policie!"

„Jistě – ačkoliv ani to by nezaručovalo spravedlivé zacházení. O tom ale nepadlo ani slovo. Američané žádali na území České republiky veškeré pravomoci včetně práva zatýkat a vyslýchat naše občany. Jak víte, jejich výslechy předpokládají mučení a i tomu jste se zavázal napomáhat. Nebylo by lepší, abyste se uchýlil pod jejich ochranu, dříve než Parlament zahájí kroky k vašemu odvolání pro zločin velezrady? Pokud vím, podle ústavy je to regulérní důvod."

„Ne, tak jsem to nemínil! Zasadil bych se o to, aby k ničemu strašnému nedošlo!" trval na svém president.

„Pane presidente, máme zde vaše vyjádření, zveřejněné v amerických novinách. Nemáme český originál, pouze ověřený překlad do češtiny, abyste nemohl tvrdit, že jsme si to špatně vyložili. Musí vám být jasné, že i kdyby došlo ke zkreslení na americké straně,

Američané by určitě vše vyžadovali podle varianty, zveřejněné u nich? Výmluvy, že jste to tak nemyslel, by na jejich straně neprošly – a stejně tak nemohou projít u nás. Pane presidente, neváhejte! Azyl můžete získat jen na velvyslanectví Spojených států – teď se tam dostanete bez překážek, ale až Parlament rozhodne o vašem odvolání, bude pozdě!“

„Máte snad nějaké zprávy z Parlamentu?“ zeptal se president chmurně.

„Podle poslední relace Katuščiných Novin svolává premiérka Davienová mimořádné zasedání Parlamentu za půl hodiny!“

„Vyřiďte tedy Parlamentu ***i robotce*** Davienové, že si stojím na svém!“

„Vyřídím,“ přikývla Manča Bělíková.

Zvedla se a odešla.

Jak se dalo čekat, její příští reportáž byla z ulice před velvyslanectvím Spojených států, kde projednávali žádost o politický azyl našeho presidenta.

Jeho pravomoci převzal Parlament.

*****

Parlament projednal přímou volbu presidenta, podobnou současnému volebnímu systému. Poprvé měli voliči rozhodnout o novém presidentovi bez pevného funkčního období.

Virtuálové se rozhodli postavit jako vlastního kandidáta dosud poměrně málo známého studenta posledního ročníku medicíny Milana Bureše. Bydlel na Koleji Katuška a mezi nás Virtuály se dostal až v předposledním ročníku. To už stojí za to dokončit studia a získat diplom klasickou cestou a doplnit si zbývající vědomosti u Virtuálů. Přitom má student obvykle spoustu volného času a toho jsme právě chtěli využít.

K našemu překvapení zvítězil kandidát bývalé vládní strany. K vítězství mu nejspíš dopomohla televizní soutěž, která přitáhla množství lidí a kterou pohotově využil ke své vlastní prezentaci, zatímco našeho kandidáta nikdo neznal. Naše chyba, měli jsme ho lépe představit – ačkoliv, díky nenadálému uvolnění presidentské funkce jsme na to ani neměli čas.

Jednou z vlastností volebního systému je bonus.

Okamžitě po zvolení získá president sto tisíc bonusových hlasů, což vylučuje jeho přehlasování narychlo sehnanými hlasy. Není dobré, abychom měli každý týden jiného presidenta. U presidenta je bonus navíc pohyblivý, s časem se lineárně snižuje a po dvou letech je nulový – pak zase rozhodne absolutní počet voličských hlasů. Nově zvolenému presidentovi to dávalo nejméně rok klidu – v době hájení by ho zbavil funkce jen kromobyčejný skandál, jaký se ale nedal předpokládat.

Samozřejmě pokud neprovede něco takového, jako ten minulý – v tom případě ho ale odvolali vlastní voliči, o jejichž hlasy by rychle přišel.

Presidentská funkce je v Čechách naštěstí spíše reprezentativní, takže naše prohra nepatřila mezi katastrofické.

Snad toho nový president moc nezkazí!

Naštěstí president už premiéra nevybírá ani nepověřuje, premiér vzniká zásadně výsledkem voleb a jeho bonus je stejný jako u poslanců. Nemusela jsem se zatím obávat, že mi voliči hlasy odeberou a svrhnou mě. Takže jsme jeli dál – na hranicích sto padesát tisíc hrdlořezů, ale uvnitř v pohodě.

Na rozdíl od mnoha tisíc politologů jsem věděla, že president USA se nemůže rozhodnout pro útok – byl by sám proti sobě. Navíc to vypadalo, že nechuť k válce už ani nehraje.

Zdálo se, že to dobře dopadne.

*****

Zatímco v Čechách jsem měla plno přátel a pomocníků, v Řecku jsem měla na všechno jen Marcela. Ne že by mi vůbec nepomáhal, ale naše řecká domácnost ležela čistě jen na mně. Vila byla dobře vybavená, o zásoby se nám staral Nikolas Taramankis, prádlo jsem prala v pračce a ne na valše, ale Marcel ji obsluhovat nemohl, měl totiž spoustu práce ve Francii. Neopustil svoji ordinaci v Quinsonu, kde pracoval dál aspoň jeho robot a doplňoval to tady v Řecku, kde se také jako robot uvázal v blízké nemocnici. Žil s námi na ostrově, ale do kuchyně se nehrnul.

Pravda, jeho kuchařské neumění jsem poznala už v Somálsku, takže mi jako pomocník ani příliš nechyběl – jenže jsem na to byla sama.

Obědy a večeře jsem vařila pro dvě rodiny. Presidentova paní žila stále ve svých snech a něco jako vaření bylo pod její důstojnost. Budiž, měla dost práce v Bílém domě – robotka byla na začátečnici těžký oříšek, sama vím, jak jsem začínala, aspoň jsem ji mohla ocenit odborně. Ostatně – ani já jsem nevařila vlastníma rukama, měla jsem na to další robotku, ale spolu se svojí dvojnicí v Čechách toho na mě bylo tak akorát. Lili musela odpočívat na seně – na tři robotky bych neměla.

Zajímalo by mě, kolik robotů současně ovládal Vojtíšek? Nebo bych to ani neměla chtít vědět? Řekl bych, že jich bylo více než deset. Jak se to všechno do jeho maličké hlavičky mohlo vejít? Ale ne – Vojtíšek na to neměl jen svou malou hlavičku, i kdyby to byla hlavička génia. Vojtěch se pořád rozprostíral ve světové pelenitové síti, dokázal suverénně ovládat třeba tisícovku robotů.

Výjimečně jsem vařila oběd ve dvojici – já i robotka, když se náhle z vedlejšího pokoje ozval vystrašený dětský křik. Křičel presidentův Joshua, ale ten křik byl tak zoufalý, že jsem neváhala a osobně vyrazila za ním.

Vlétla jsem do dveří – a zabrzdila jsem hrůzou.

Mezi dětskou postýlkou s Katuškou a Joshuou se na podlaze svíjel had. Na hady odbornice nejsem, ale podle kresby to musela být zmije. Byla svinutá do kotouče, ale vztyčená hlava na dlouhém krku hrozila otevřenou tlamou se špičatými jedovými zuby na Joshuu. Rozdrážděná zmije je nebezpečná i pro dospělého, natož pro dítě – a Joshua byl nebezpečně blízko.

„Zmlkni! A nehýbej se!“ poručila jsem rázně klukovi.

Za normálních okolností by mě nejspíš ignoroval, ale strach z hada ho přimrazil na místě. Ztuhnutí byla v této chvíli jeho jediná, naštěstí účinná obrana – přestal na sebe poutat hadovu pozornost.

Hadí hlava se rozhlédla vlevo, pak vpravo.

Jenže v té chvíli se v postýlce pohnula Katuška. Had se ihned stočil jejím směrem, rozvinul se a začal se hbitě plazit přímo k postýlce.

Jako kdyby na mě sáhla smrt.

Prázdné ruce – a ohrožená Katuška. Co s tím? Holýma rukama na hada? To je předem ztracené. Napadlo mě vrátit se do kuchyně pro nůž, nebo jinou zbraň, vhodnou na hada, ale cítila jsem, že to nestihnu. Ale něco jsem dělat musela – přece tu nebudu stát a dívat se! Ostatně, prudkým pohybem mohu upoutat pozornost hada na sebe a když se za mnou poplazí do kuchyně, ztratí čas a já budu mít v ruce nůž dříve než bude u mě.

„Tady jsssem, ty besssstie!“ zasyčela jsem a vrhla se zpátky.

Soustředila jsem se ale na nůž tak, že jsem nestíhala vnímat nic jiného. Měla jsem výhodu maximálního urychlení i rozdvojení – jako robotka jsem hrábla po velikém

kuchyňském noži a hodila si ho rukojetí napřed. Zachytila jsem ho díky urychlení a na místě jsem se obrátila zpět do dětského pokoje.

Lidské tělo není na urychlenou mysl stavěné a právě teď se to ukázalo ve vší nahotě. Co je mi platné, že vnímám stokrát rychleji, když setrvačnost uznává úplně jiné fyzikální zákony, než bych potřebovala! Mučivě dlouhá vteřina, než se mi podařilo zbrzdit pohyb a udělit tělu opačný směr. Povedlo se mi to, ale všechno bylo tisíckrát pomalejší, než bych si přála.

Ve chvíli, kdy jsem prolétla dveřmi, jsem pochopila, že jdu pozdě.

Zmítající se závity hadího těla přímo v dětské postýlce na mě působily jako rána palicí do hlavy. Bylo mi na omdlení. Katuško! Dítě nešťastné!

Nadechla jsem se a silou vůle potlačila strašnou slabost. Naděje, že se snad dá ještě něco zachránit, byla mizivá. Pokud to vůbec má smysl... ale snad ještě... zoufale jsem skočila k postýlce.

„Klid, mami!“ ozvalo se v té chvíli. „Nemusíš už spěchat.“

Ten hlas jsem neznala. Podobal se hlasu Vojtíška, ale byl přece jen jiný. To snad není možné! Že by... Jestli mi před chvílí bylo na omdlení, teď jsem se teprve potřebovala zastavit a rozdýchat.

Katuška v postýlce seděla, to by snad nebylo nic divného. Už se nějakou dobu sama dokázala posadit. Ale – svět se mi začal zase kymácet před očima – oběma dětskýma ručkama držela a veškerou silou tiskla šupinatý hadí krk. Had se kroutil, trojúhelníková hlava přímo nad její ručičkou jen bezmocně otevírala tlamu se vztyčenými jedovými zuby a tělo se vztekle svíjelo. Snad se původně snažil vytrhnout, ale teď už to byly spíš jen předsmrtné křeče.

Panebože!

Herkules v kolébce uškrtil dva hady, seslané jako pozornost nepřející bohyní. Jenže to byly starořecké báje! A tohle žádná báje není! Katuška svírala křečovitě se kroutící hadí krk oběma ručkama, ale bylo jasné, že moje malá holčička má v tomto zápase navrch.

Připadala jsem si jako v děsivém, horrorovém snu, ale tohle nebyl sen!

Ve vzdálených Čechách se v Parlamentu sesypala za předsednickým stolem na podlahu robotka premiérky Kateřiny Davienové. Jen to žuchlo a mezi poslanci vznikl pochopitelný rozruch. Neměla jsem ale na ni čas – jen jsem jí stihla zavřít oči a odpojit se od ní, měla jsem co dělat sama se sebou.

Ze sousední kuchyně se ozvalo druhé žuchnutí. Na dělení už nemám.

Neomdlít! Jenom neomdlít!

Nůž v mé ruce byl najednou zbytečný. Závity hadího těla se sice ještě svíjely, ale už viditelně umdlévaly. Had měl tři čtvrtě metru, ale zmijí kresba byla jasným důkazem, že to není nic neškodného. Zmije už snad byla mrtvá, udušená – ale čert tomu věř!

„Vezmi si ji, mami!“ obrátila se na mě úplně samozřejmě Katuška. „Ale opatrně, ať tě nekousne! Je to zmije řetízková, je hodně jedovatá!“

To Katuška! Do dneška jen brečela, nebo si v pohodě broukala.

„Já tě přetrhnu!“ obrátila jsem se na ni, ale opatrně jsem od ní převzala ještě sebou cukajícího hada. Zejména jsem se vyhýbala jeho tlamě s ostrými jedovými zuby a pro jistotu jsem ten šupinatý krk stiskla ještě pevněji.

„Proč, mami?“ odvětila Katuška nevinně.

„Ty víš!“ odsekla jsem. „Katušku jsem ti nedala! Jak to?“

„Nebýt téhle zmije, nikdy bys to nezjistila,“ řekla nevinně Katuška. „Ale dnes už bys mě ani neměla! Není to takhle lepší?“

„A ode dneška se obsluhuješ sama!“ odsekla jsem. „Žádné plínky ani dudlík! A nočníček máš společný s Vojtíškem!“

„Ano, maminko!“ odvětila poslušně. Pokrytec!

Odnášela jsem již tuhnoucího hada do popelnice, ale svět se mi ještě trochu točil a houpal.

Takže nebudu vychovávat žádné dítě! Ale tak jsme si to nedomluvili!

Jenže – Vojtěch měl pravdu. Teď už bych žádné dítě neměla. Škorpion v Somálsku, zmije řetízková v Řecku.

Bože, já chci zpátky do Čech!

*****

Invaze

Tisková konference amerického presidenta byla očekávaná, ale přinesla bombu do stojatých vod.

Už proto, že na ni oficiálně přizval zástupce Freedom for World. Přišel sice jen jeden (a navíc to byl robot), ale už to byl neuvěřitelný průlom.

Ještě větší zmatek mezi novináři nastal, když president ohlásil, že podle všech zpráv považuje invazi proti Čechům za nespravedlivou a nezákonnou a dává proto rozkaz všem složkám armády připravit urychlený návrat vojáků zpátky do Spojených států.

Tím jeho poselství skončilo a nastal čas otázek.

„Podle kterých zpráv jste usoudil, že jsme nespravedliví?“ byla první.

„Věnoval jsem stejnou pozornost všem dostupným zprávám,“ přikývl president. „Nejen od našich oficiálních zpravodajců, ale i z ostatních zdrojů. Porovnal jsem zprávy z Francie, z Německa – a v neposlední řadě i zprávy Freedom for World, která je má ze svých poboček v Evropě.“

„Vážně věnujete pozornost těmto lživým nepřátelům Ameriky?“

„Z porovnání všech zpráv vyplynulo, že zprávy Freedom for World se podivuhodně shodují s oficiálními zprávami z Francie, Německa a ostatních evropských zemí. Zprávy od našich zpravodajců se shodují jen s podobnými zprávami z Velké Británie, ovšem tak doslovně, že je těžké uhodnout, zda to Britové opsali od nás nebo naši od Britů.“

„Nemohlo by to být jinak? Co když nejde o opisování, ale o pravdivější zprávy, které by si pak logicky musely být podobné?“

„Podobné – to bych připustil. Ale doslovné pasáže ne. Když bude totéž popisovat svými slovy pět svědků, mohou popisovat tutéž pravdu, ale těžko se budou shodovat doslova. Každý nezávislý svědek by zcela jistě použil své vlastní slovní obraty. Když ale srovnáte dvě zprávy a ty se liší jen nepatrně, těžko se vyhnete dojmu, že pocházejí z jediného zdroje a jsou tedy opsané.“

„To je ovšem katastrofální nedůvěra našim zpravodajským službám!“

„Ano, to je katastrofální nedůvěra. Bude potřeba zjistit, jak se nedůvěra vytvořila. Kardinální je otázka, kdo tady lže. Na jedné straně tu jsou zprávy od našich zpravodajců, téměř doslova shodné s britskými. Na druhé straně tu máte vyjádření lživých Freedom for World, obsahující jinými slovy totéž co vyjádření francouzských, německých, holandských a dalších zpravodajských služeb Evropy. Pokud označíte za lživé zprávy Freedom for World, označíte za lživé i Francouze, Němce, Dány, Holanďany, Rakušany – a to nemluvím o Maďarech, Polácích a dalších zemí východní části Evropy. Je tedy lživá celá Evropa – nebo naši a Britové, očividně od sebe opisující? Je mi velice líto, ale naše vlastní zpravodajské služby lžou – to je prostě skutečnost.“

„A Britové lžou také?“

„Pokud opisují od nás – pak lžou také. Není to poprvé. Vzpomeňme si na Irácké zbraně hromadného ničení! Tam Britové lhali jako když tiskne.“

„To je ale strašlivá nedůvěra k našim nejbližším spojencům!“

„To je strašlivá nedůvěra většiny našich spojenců vůči nám,“ obrátil to president. „Jen se obávám, že z jejich strany oprávněná a z naší ostudná.“

„A také trváte na tom, že atentát proti vám byl zcela bez účasti Čechů? Vždyť byli nepochybně mezi padlými atentátníky!“

„To nebyli padlí při atentátu," odvětil president. „Atentátníci ty Čechy zastřelili a úmyslně pohodili na místě, aby to na ně mohli svést. Nebyli to tedy padlí na straně útočníků, ale další oběti."

„Ale pokud by byl atentát výhradně naší vnitřní záležitostí, neobáváte se jeho úspěšnějšího zopakování?"

„Počítám s tím," přikývl president. „Ve Spojených státech pro mě není bezpečno – ale to není jen můj problém, nezúčastněnými obětmi se mohou stát i náhodně přihlížející. U prvního atentátu jsem nebyl hlavním cílem, tím bylo vyvolání protičeských nálad a vystupňování bojového nadšení našich vojáků i veřejnosti. Já jsem měl být jen vedlejší obětí. Teď, když se ukázala pravda, už nebudu vedlejším, ale hlavním cílem. Opakuji – počítám s tím."

„Máte nějaká nová bezpečnostní opatření?"

„Americký president byl v poslední době nejlépe chráněnou osobou na světě," usmál se president. „Ostatně – i neúspěch atentátu o tom svědčí."

„A nebylo by pro vás v tom případě lepší odstoupit? Když vás ani sami Američané nechtějí?"

„Proč? A vyklidit pole lhářům, kteří nás zatáhnou do nesmyslné války? A kdo že mě nechce? Američané? Anebo pár ambiciózních generálů, kterým není trapné poslat naše hochy krvácet pro něco naprosto vylhaného?"

„Jak ale můžete věřit Freedom for World?"

„Jsou věrohodnější. Nejenže se shodují s Francouzi, Holanďany, Němci a Dány. Musíte posuzovat více stran a ne věřit jen jednomu zdroji. Teprve pak se ukáže pravda."

„I když je to pravda pro Američany nepřípustná?"

„Pro koho je pravda nepřípustná? Pro lháře. Nechcete mi snad tvrdit, že jsou všichni Američané lháři, co nesnesou pravdu?"

„Otázkou je ale, co je skutečná pravda!"

„Jistě. Dostanete materiály, podle nichž jsem se rozhodoval. Zveřejněte je, ať si každý udělá názor sám."

„To máme zveřejnit i materiály od teroristů?"

„Jistě. Je jich co do rozsahu nejméně. Kdo zveřejní všechno, získá pro sebe největší přízeň čtenářů."

„Myslíte si, že to čtenáři přijmou?"

„Rozhodně lépe než vy."

*****

Čekala jsem, že se odjezd Američanů z Evropy bude podobat také tak neochotnému odsunu Rusů z Československa. Přivézt do Evropy sto padesát tisíc vojáků byla ukázka vzorně provedeného bleskového přesunu obrovské armády, ale jejich návrat bude pomalejší než u Rusů. Největším přínosem akce – pokud se tomu vůbec dalo říkat přínos – bude nakonec modernizace amerických základen v Německu.

Ale co to stálo úsilí a peněz!

Americká ministryně zahraničí českého původu Madlénka Albrightová proslula výrokem: „***K čemu by nám byla naše skvělá armáda, kdybychom ji nepoužívali?"***

Znělo to podobně jako výrok: „***Armády se nebudují na ochranu míru, ale pro vítězné vedení války."***

Ale fuj! Jak si dovolujete srovnávat slova ministryně nejdemokratičtější země světa se slovy jakéhosi středoevropského knírkatého diktátora? Vždyť Američané mají demokracie

takový nadbytek, že si ji mohou dovolit vyvážet do celého světa. Bombami, raketami – i radioaktivní uranovou municí.

Když ruský president zavelel k odchodu Rusů z Čech, jeho generálové srazili paty a v čele svých vojáků se stáhli.

Amerika je ale země demokratická a jedinec, byť to byl sám president, přece nemůže přehlasovat mnohohlavý štáb armády Spojených států. Čekat, že jako u Rusů generálové srazí paty, není vždy moudré.

President přece není nejmocnější.

*****

První známku jsme zažili ještě téhož dne, kdy president šokoval část veřejnosti Ameriky svým rozkazem k ukončení války, která ani nezapočala.

Jakmile Vojtěchův robot svýma očima pořídil dokumentární záběry tiskové konference, došel v klidu a pořádku na parkoviště, kde si předtím zaparkoval svůj automobil. U auta ho však čekali dva policisté.

„Máte špatně zaparkované auto!“ řekl jeden.

Byl to nesmysl, auto stálo uprostřed hlídaného parkoviště. Vojtěchův robot se s úsměvem otočil na policistu – jenže v té chvíli mu druhý zákeřně zezadu prostřelil hlavu.

Policisté ale strnuli. Kulka nepochybně vlétla zezadu přímo do zátylku, ale neprošla vpředu. Krk se vzadu ihned zalil krví, ale robot se klidně otočil a z bezprostřední blízkosti pořídil detailní záběr obličeje útočníka.

„Porušili jste příměří,“ řekl pak ledově. „Tím zločinem přestalo příměří platit. Freedom for World vás oba odsuzuje k trestu smrti.“

Oba se ale vzpamatovali – a zblízka do robota vystříleli své zásobníky. Robot ztratil rovnováhu a padl na obličej. Policisté ale vytáhli další plné zásobníky, nabili pistole a stříleli dál.

Pak se ale jeden z nich chytil za srdce, zakolísal, pozvolna klesl na levé koleno a pak – před očima druhého, hrůzou ztuhlého, se svalil přímo přes zakrvácené tělo zastřeleného robota.

Druhý policista se vzpamatoval rychle. Vyskočil a otočil se na útěk, ale také jemu se po dvou skocích podlomily nohy a upadl na obličej.

Strážná glossina pořídila dokumentární fotografie – a odletěla.

„To se dalo čekat!“ povzdychla jsem si, když mi to Vojtěch mezi prvními Virtuály předváděl. Ale neviděla jsem to jen já.

„Vojtěchu, věnuj tomu větší pozornost,“ ozval se Učitel Šoiči Nakamoto.

„Věnuji tomu zaslouženou pozornost,“ odvětil klidně Vojtěch. „Zatím nás to stálo zkázu jednoho robota. Naopak je výhodné, že se už nevrátí a nemůže prozradit naši Washingtonskou základnu. Nemusím aspoň ujíždět a zametat po něm stopy.“

„Ale tohle není jediný odpor voldemortů!“ pokračoval Učitel.

„Vím. Bude hůř,“ přikývl Vojtěch.

*****

Druhého dne po zázračném zachránění Katušky přinesl Vojtěch dalšího hada stejného druhu, tentokrát rozsekaného kuchyňským nožem. Pravda, had proti ozbrojenému batoleti nemá šanci, ale cožpak to neskončilo?

Ukázalo se, že ne. Vojtěch objevil na skále na severním kraji ostrova rozbitý košík, ke kterému patřilo proutěné víko, přidělané drátem. Košík byl ale rozkřáplý, s velkou rozšklebenou dírou. A podle útržku hadí kůže bylo zřejmé, že v něm původně byly – zmije řetízkové.

Vypadalo to na úmyslný atentát, jenže – kdo za tím může vězet?

Zmije pro nás Virtuály nepředstavuje rovnocenného soupeře – ale jen ve dne, kdy ji vidíme. Tma by vyrovnala naši jedinou výhodu – urychlení.

Ale co když had napadne Joshuu? Ten přece nemá urychlení, jak může uspět proti hadí hbitosti, kterou zmize řetízkové vynikají?

„Poslyš, co s tím budeme dělat?“ zaútočila jsem na Vojtíška.

„Projdeme s Katuškou celý ostrov, najdeme je a zlikvidujeme,“ pokrčil jen tak ležérně ramínky. „Moc těch hadů v tom košíku být nemohlo, vešlo by se jich tam odhadem tři až pět.“

„Ty na ně chceš jít s Katuškou? To snad nemyslíš vážně!“

„Můžeš se k nám přidat, mami,“ navrhl mi bezelstně. „Můžeme přibrat i tátu, jistě nezůstane stranou.“

„Že bych zůstala stranou já nebo Marcel, to jistě ne! Ale že byste to měli vést vy dva...“

„Jednak už máme s hady zkušenosti, za druhé jsme menší a prolezeme i tam, kam byste se vy dva nevešli,“ klidně vysvětloval Vojtíšek.

„Vždyť ani nevíme, kolik těch hadů na ostrově žije!“ vybuchla jsem. „Když si představím, že jsme kolem nich chodili celou tu dobu...“

„Tady předtím žádné zmije nežily,“ odvětil Vojtíšek s klidem Angličana. „Pro hady tu není dost potravy. Ale někdo nám sem shodil z helikoptéry pár hadů jako dárek. Jenže se rozlezli a budeme je muset najít a zlikvidovat.“

„Shodil? Z helikoptéry? To jako úmyslně?“

„Náhodou to jistě nebylo,“ přikývl Vojtíšek. „Mimochodem už vím, kdo za tím vězí. Původní majitel ostrova, pan Aaron Allonkis, se zřejmě nesmířil se ztrátou svého luxusního sídla a pokusil se nás vyštvat. Koš s hady shodila v noci jeho helikoptéra.“

„Darebák! Poslyš – ale nedopomohl jsi mu náhodou předtím k tomu krachu?“ podívala jsem se na něho podezíravě.

„Vážně ne,“ ujistil mě. „Pan Aaron příliš holdoval ruletě a nestačil pak podniknout nic proti exekutorům. Za to opravdu nemohu – z principu jsem proti exekucím, ale tentokrát výjimečně dopadla na toho správného. Jenže panu Aaronovi zůstal dost velký majetek, aby neskončil jako bezdomovec. A nejspíš má poměrně vlivné přátele – možná i příbuzné, kteří ho nenechali ve štychu. Jenže ostrov už prohrál – my jsme to koupili v aukci a vyhnat se jen tak nenecháme.“

„A on na nás bude dál sypat hady,“ zavrčela jsem nesouhlasně.

„Nebude,“ řekl. „To udělal jen jednou. Příště se mu to nepodaří, už si dám na něho pozor.“

„Doufám, že mu ke změně názorů dopomůžeš,“ řekla jsem. „Spoléhat se na jeho andělské úmysly bych nepovažovala za inteligentní.“

„On také žádné andělské úmysly nemá,“ souhlasil.

„Tak pojďme na ty hady,“ rozhodla jsem.

*****

Šedesátá druhá obrněná se hnula ze svého stanoviště a vyrazila směrem do Čech ve dvě po půlnoci. Další se k ní krátce poté přidaly. Na jejich cestu shora dohlížely helikoptéry, jen letadla se neobjevovala. Ocelová smyčka kolem Čech se začala utahovat.

Uprostřed šumavských lesů znenadání vzplála červená záře.

Vedoucí tank Šedesáté druhé z nepochopitelných příčin opustil silnici, strhal svodidla a zřítil se do rokle, kde se převrátil. Dvě obrněná vozidla ho následovala, na dně rokle se

z proražených nádrží rozlilo palivo a po několika vteřinách se do výšky vzepjal plamenný jazyk.

Teprve dvanácté vozidlo zabrzdilo, ale další tank je popostrčil a ještě dvě obrněná auta a tank skončily ve smrtící rokli, než se kolona zastavila.

To už plameny ozařovaly celé okolí tak jasně, že se nedaly přehlédnout a řidiči dalších vozidel brzdili, aniž by k tomu dostali rozkazy.

Z výšky helikoptér byly zanedlouho vidět sloupy ohně čtyři. Ani dalším obrněným jednotkám se zřejmě nepodařilo projet českou hranici tak hladce, jak se čekalo. Kolony se zastavily ještě na německém území. Pár amerických důstojníků se pokusilo obhlédnout situaci a když se ujistili, že vozidla prostě v zatáčce pokračovala rovně a silnici neblokují, vydali urychleně rozkazy postupovat dál.

Ojedinělé havárie přece nemohou zdržet tak skvěle připravenou invazi! Havarovaná vozidla budou záležitostí záchranářů, až se uvolní provoz. Tak vpřed! Ztráta čtrnácti vozidel hned na začátku, vlastně ještě před začátkem akce, není nic víc než nešťastná náhoda.

Jenže nešťastná náhoda se po čtvrt kilometru opakovala. Vedoucí tank nepochopitelně uhnul z přímého směru, nejprve protrhl svodidla, pak porazil několik smrků a skončil opět až na dně rokle, kde začal hořet. Za ním stejně nepochopitelně jako prve skončila desítka dalších vozidel, než se ostatním na poslední chvíli podařilo zabrzdit.

Řidiči vozidel, stojících před tímto místem, byli ale v šoku a velícím důstojníkům, kteří se tam ihned jako na povel vyrojili, zmateně vykládali, že se silnice před nimi nepochopitelně zkroutila a předchozí stroje se znenadání propadly do asfaltu.

Ještě horší bylo, že se totéž opakovalo i v dalších bojových proudech. Na všech stranách stoupaly k nočnímu nebi sloupy ohně. Ve vozidlech na dně roklí vybuchovala munice a pokud se ojedinělým vojákům podařilo z toho ohně vyšplhat nahoru, byli většinou hrůzou v šoku.

Armádu by to nezastavilo, jenže znenadání přišel z nejvyššího velení strohý rozkaz k ústupu. Dalo se to pochopit, invaze ještě nezačala a ztráty už byly nepřiměřené, takže někteří důstojníci rozkaz splnili s ulehčením, jiní se vztekem, ale nikoho nenapadlo se nad ním podivit.

Teď konečně se na místo dostavila vyprošťovací technika a sanitky, ale mnoho techniky se zachránit nepodařilo. Většinu havarovaných vozidel oheň strávil k nepoužitelnosti a jejich odtažení bylo jen věcí prestiže – nikdo je nechtěl nechat na místě jako památku té neúspěšné noci.

Z plamenů v roklích uniklo jen pár vojáčků. Neprůstřelné vesty je před plameny ochránily na těle, ale na rukou a v obličejích měli někteří ošklivé, hluboké popáleniny. Odvezli je do nemocnic – bohužel více vojáků zůstalo zaklíněných v hořících vozidlech a těm ani neprůstřelné vesty nepomohly.

Teprve po návratu jednotek do výchozích táborů se ukázalo, že rozkaz k ústupu byl – falešný. Měl všechny potřebné náležitosti, správné šifrování, prošel všemi myslitelnými kontrolami a dostal se současně až do předních pozic, takže v první chvíli nikoho ani nenapadlo pochybovat o jeho pravosti. Z hlavního štábu ale nepřišel a jak se brzy ukázalo, nedalo se ani vystopovat, kde vznikl a jak se šířil.

Invaze uvázla se značnými ztrátami, aniž vůbec dosáhla hranic České republiky. Vojáci byli zpět ve výchozích pozicích, ztracená technika se snad dala nahradit, ostatně ani nepředstavovala znatelné vyřazení sil a prostředků, všechno od paliva po munici i lidi se dalo doplnit, o to se velitelé jednotek postarali i bez rozkazů, ale rozkaz k opakování útoku stále nepřicházel.

Problém byl totiž jinde. Zastavit nejsilnější armádu světa bez jediného výstřelu – to se ve světě ještě nikdy nestalo. A v hlavním štábu si uvědomili nejhorší skutečnost, která se při tom pokusu o invazi projevila. Ne nadarmo uznávají vojáci přísloví: ***bez spojení není velení.*** Tady se to potvrdilo. Navzdory satelitní technice, mohutnému šifrování a speciálním jednotkám, zodpovědným za komunikační boj, všichni důstojníci obdrželi a provedli falešný rozkaz.

Co kdyby velitelé místo poměrně neškodného rozkazu k ústupu dostali mnohem nebezpečnější rozkaz k zahájení palby na sousední jednotky? Než by se takový omyl vysvětlil – pokud by se při nespolehlivém spojení vůbec podařilo něco vysvětlit – mohly ztráty jednotek dosáhnout úděsné výše i při zanedbání role protivníka. A kdyby se do toho navíc vložil nepřítel, mohlo by dojít ke zdecimování útočící armády.

Zastavit útok, dokud se tyto otázky nepodaří zodpovědět, bylo za těchto okolností asi nejrozumnější. Moment překvapení byl beztak ten tam.

A svět si mohl na čas oddychnout...

*****

My Virtuálové jsme ale na oddych neměli čas.

Ačkoliv invazní vojska nedosáhla hranic a na české straně nebyly žádné ztráty, rozhodující pro nás bylo, že vůbec vyjela. Vojtěch to označil za zločin zahájení války bez vypovězení, ke všemu bez vědomí a proti vůli presidenta Spojených států. Tím to pozbylo poslední špetky legitimity – a obětí bylo více než aby se to dalo přejít mlčením.

Naštěstí Vojtěch včas počítal s tím, že se Hlavní štáb US Army ve svých rozsáhlých protiatomových bunkrech při první příležitosti hermeticky oddělí od zbytku světa, takže nás to nezaskočilo. Bunkry hlavního štábu mají tolik temných zákoutí, že by se tam trvale ukryly stovky glossin. Některé tam měl Vojtěch pečlivě uložené, ale část jich rozmístil po jednotlivých pracovištích, aby mu svýma očima doplňovaly poznatky získané ze štábních počítačů. Měl tedy trvale dobrý přehled, co se tam dělo a mohl se připravit na cokoliv. Proto se nemusel spoléhat na presidenta a včas věděl o rozkazu k útoku.

Krátce poté, co se k tomu generálové hlavního štábu rozhodli, obrátil se Vojtěch na Učitele a na celé japonské ústředí, aby se s nimi poradil, co dál.

Japonští právníci se po krátké poradě shodli, že je to dostatečný důvod k příkladnému potrestání viníků, ale že není možné zasahovat preventivně. To by mohla později historie prohlásit za nevyprovokovanou agresi z naší strany. Učitel se proto Vojtěcha opatrně zeptal, zda dokáže Američany zastavit bez velikých škod na životech, zejména na české straně, až už bude beze všech pochyb jasné, že zahájili agresi.

Vojtěch mu na to po krátkém zaváhání přisvědčil.

Učitel tedy ve shodě s ostatními Japonci ponechal zastavení agrese na Vojtěchovi s požadavkem, aby se snažil minimalizovat i ztráty na vojácích.

„Minimalizovat je mohu, ale vyloučit ne," prohlásil Vojtěch. „Ztráty na straně agresorů mají u mě jinou váhu než ztráty na straně nevinných."

„Souhlasíme s tebou – ale čím méně obětí, tím lépe," řekl Učitel.

„Budu se snažit," slíbil Vojtěch – a zřejmě slib dodržel. Ztráty se nedaly bagatelizovat, ale nebylo jich tolik, jako u Texasu. Nakonec – podstrčením falešného rozkazu k ústupu všechno bez dalšího utrpení lidí zastavil.

Rozkaz k zahájení nevyhlášené války ale zůstal bez diskusí válečným zločinem a i umírnění Japonci souhlasili s tvrdými tresty pro viníky.

A protože Vojtěch monitoroval linky k velitelstvím v Evropě, pak přesně věděl, odkud zákeřný rozkaz vyšel, takže jsme po pachatelích šli najisto. Ale Japonci a zejména náš

Učitel Nakamoto pořád opakovali, že Vojtěchova lidská podstata není dostatečně prokázaná a proto požadovali spoluúčast lidí ve všech akcích. Vojtěch by jim měl poskytovat jen ochranu a údaje.

„Diskriminace!“ broukla si rozmrzele Katuška, která byla zrovna vzhůru, zatímco Vojtíšek spal. Obě děti pořád ještě potřebovaly víc spánku než dospělí a i když používaly napůl-spaní, přece jen musely část dne prospat naplno. Zdálo se ale, že se při spánku střídaly už dlouho, možná od narození. Vojtěchovi by to bylo podobné.

„Aspoň budeme mít přehled,“ utěšovala jsem ji.

„Nebuď si tím tak jistá, mami,“ varovala mě. „Už bys mohla vědět, že to nebude jednoduché!“

Čekala nás tedy další rozsáhlá akce. Mělo se jí účastnit několik desítek Virtuálů ze všech zemí, kde byli rozšíření. Nebylo to ještě z celého světa, ale kromě Antarktidy už byly zastoupené všechny světadíly.

Teď už se mohly glossiny vyrojit a ukázat svou sílu. Řídily se snadněji než vaspidy, ale musely se přiblížit až na dotyk, takže byly zranitelnější. Naštěstí létaly tiše a neupozorňovaly na sebe bzučením, které by budoucí oběti varovalo. A protože jsme se měli řídit zásadou neubližovat nižším šaržím a přitom pokud to půjde nenechat žádné stopy vedoucí ke glossinám, museli jsme jednat obezřetně, ale přitom rychle.

Naštěstí měly nižší šarže vyhrazené prostory v kuchyních a skladech. V pracovnách generálů neměli vojáčci co dělat, takže se tam ani nezdržovali. Postupovali jsme rychle a metodicky a Vojtěch nás naváděl jen když to bylo nutné – což se občas stávalo zejména těm, kdo se sem dostali prvně v životě. V podzemí se dalo snadno zabloudit, zejména když si všichni ještě neuměli zobrazit aktuální mapu již prozkoumaných prostor, jako my starší.

Několikrát si budoucí oběti glossin všimly, ale kupodivu nikoho včas nenapadlo, že v podzemí nemají mouchy co dělat a pokud se vůbec na něco zmohli, pak nanejvýš ohnat se po nich jako po obtížném hmyzu. Reflexivní jednání ale nemohlo mít proti urychlení úspěch, nepřišli jsme ani o jedinou glossinu a dlouho ani nevznikl poplach. Na rozdíl od předchozích akcí, kdy se jednalo o postupné vyhledávání viníků, šlo tentokrát všechno velmi rychle a během hodiny bylo hotovo.

Až za půl hodiny od začátku naší akce vypukl poplach. Tou dobou byly glossiny opět uschované a Virtuálové se stáhli.

Schválně, za jak dlouho se to svět dozví...

*****

„Poslyš, Vojto, nezdá se ti, že jsme postihli jen menší ryby?“ obrátila jsem se na Vojtíška krátce po likvidaci Hlavního štábu US Army.

„Tohle nebyly žádné malé ryby,“ nesouhlasil. „Tihle si trest zasloužili. Dobře věděli, co dělají, uvědomovali si, jaký zločin se chystají spáchat i jaké to může mít následky. Včas jsme jim přece dali najevo, co je čeká, když to provedou. Zajímalo by mě, co jim dávalo přesvědčení, že jim to projde?“

„Právě protože to nebyli ti nejvyšší,“ namítla jsem. „Udivuje mě jen, že to spustili bez rozkazu svého vrchního velitele.“

„Tak to přece dělali pokaždé,“ odvětil suše. „Pokaždé nejprve vydali rozkazy k přípravě a teprve když už se to nedalo zastavit, jim to president potvrdil oficiálním rozkazem. Právě tak vždycky nejprve provedli agresi a teprve pak si na ni vyžádali posvěcení od OSN.“

„Ale nebyli to oni, kdo tu válku vymyslel,“ trvala jsem na svém.

„Nebyli,“ připustil. „Ale prováděli ty prasárny až příliš ochotně.“

„No dobře," ustoupila jsem také o půl kroku. „Vraždili ochotně všichni, od generálů ve velkém až po posledního seržanta dole. Trest si zasluhují, ale přece jen – ve správně fungující společnosti by se tohle stávat nemělo."

„Kde si myslíš, že je počátek?" obrátil se na mě.

„Asi bychom měli obrátit pozornost na zákonodárce," uvažovala jsem. „Měli tomu zabránit a protože tomu nezabránili, mají také svůj podíl viny."

„To jsi vedle," usmál se Vojtíšek. „Zákonodárci jsou jen banda šašků."

Tenhle úsměv mě skoro vždycky vytočil, ale uvědomovala jsem si, že to mrně má zase pravdu. Určitě o tom vědělo víc než já.

„Je to možné," připustila jsem. „V Československu kdysi obíhal vtip: ***Federální shromáždění je něco mezi divadlem a muzeem.*** Byl to dvojsmysl, shodou okolností skutečně stálo vedle budovy Federálního shromáždění na jedné straně Smetanovo divadlo a na druhé Národní Muzeum, ale dalo se to chápat i obrazně – poslanci přece tenkrát hráli na voliče divadlo."

„A Federální shromáždění nakonec skončilo v muzeu," usmál se Vojtíšek, zřejmě se mu to líbilo. „Jenže Federální shromáždění v Praze nebylo jediné. Ve většině Parlamentů světa se dnes hraje divadlo a když si uvědomíme, jak na voliče poslanci všude zvysoka kašlou, je snad každému jasné, že jsou ty instituce zralé tak do muzea."

„Až na náš Průběžný volební systém, který se nám podařilo v Čechách zavést," namítla jsem. „Mezi těmi institucemi je jedinou světlou výjimkou!"

„Mezi slepými jednooký králem," opáčil Vojtíšek. „Možná je nejlepší, ale k dokonalosti má pořád daleko."

„To jistě – ale odstranil nejhorší vady zastupitelského systému," nedala jsem se. „Zlikvidoval lobbisty a donutil poslance starat se konečně o blaho lidí a ne jen o vlastní kapsy. Od jeho zavedení měl Parlament jen jednu aféru s opilým poslancem – tentýž týden z Parlamentu vyletěl a už se tam nevrátil. Dnes si tam nikdo nedovolí to, co si poslanci dovolovali ještě nedávno."

„Ano – ale... nedokonalost se projevila už při volbě presidenta. Místo nejschopnějšího člověka voliči zvolili známějšího kandidáta, který našemu Milanovi Burešovi nesahal po kotníky."

„Naše chyba, že o něm nevěděli," pokrčila jsem rameny. „Měli jsme ho lépe prezentovat."

„Ba ne, Káťo," řekl Vojtíšek. „Tak to bude vždycky. To je prostě zásadní nedostatek jakéhokoliv zastupitelského systému. O vítězi voleb nerozhoduje kvalita kandidátů, ale vlastníci médií, kteří tvoří veřejné mínění."

„Máme přece Katuščiny Noviny," namítla jsem. „Měli jsme Milana lidem lépe ukázat. Příliš dlouho jsme žili v utajení a když šlo o to zvolit někoho schopného, ale ne ***všeho schopného,*** nikdo nás neznal. Myslím, že bychom měli aspoň někde vystoupit z podzemí na veřejnost."

„Neměli jsme na to dost času," upozornil mě na tu důležitou maličkost. „Vždyť už se občas na veřejnosti objevujeme, ale na celém světě si to ještě nemůžeme dovolit, naši protivníci jsou silnější."

„Řekla bych, že se oni víc bojí nás," zavrtěla jsem hlavou.

„To nic nemění na tom, že by nás mohli zlikvidovat, kdybychom všude na světě vystoupili otevřeně. Je nás zatím příliš málo. Podívej se na armádu Spojených států – je to kolos, schopný kamkoliv vyslat stovky tisíc vojáků, ale stačí zlikvidovat Hlavní štáb

a vojsko se změní ve váhající bandu. Nás Virtuálů je víc než generálů, ale pořád ještě by nás mohli zlikvidovat – jistě na to mají dost všeho schopných komand.“

„Generály jsme likvidovali, ale zákonodárce, kteří mají jistě také velký podíl viny, necháváme na pokoji! To není správné!“

„Poslanci a senátoři jsou sice velká zvířata, ale ti nejhorší, kterým říkáme voldemorti, jsou hierarchicky ještě vysoce nad nimi,“ podotkl už vážněji. „Jenže ti se nikdy ničím neprovinili – alespoň ve smyslu zákonů. Oni sice války podporují, financují, bez nich se žádná nestane, ale nikdy sami nevydávají rozkazy, pro které by mohli být odsouzeni.“

„Takže na ně nemůžeme?“

„Můžeme – ale ne po linii zákonů. Musíme na ně jinou cestou a na to budeme potřebovat více času.“

„No dobře – bude to tedy ještě nějakou dobu trvat,“ vzdychla jsem si.

„Nestěžuj si,“ napomenul mě. „Dočkáme se toho.“

„Kéž by!“

*****

Protiakce

Již druhé vyvraždění Hlavního štábu Spojených států se pochopitelně neobešlo bez nevídané mediální smrště. Nebylo to poprvé, ale tentokrát se při malém prohození časové souslednosti opravdu zdálo, že šlo o preventivní akci na záchranu Čechů. Naštěstí se jim nedala připisovat – opět se k tomu přihlásila Freedom for World. Navíc se v televizních brýlích objevila nová stanice, nazvaná ***Dokumenty doby,*** kde byly přehledně uvedené skutečnosti ohledně překažené mise do Čech.

Nabídka televizních stanic se vzápětí rozšířila o tři další, tentokrát čistě americké. Nevlastnily je ale dosavadní televizní společnosti, provozovali je místní Virtuálové. Nebylo jich zatím mnoho, ale úlohu prvních vlaštovek plnily. Nabídly vlastníkům televizních brýlí neobvyklou skladbu programů – ve stromovité struktuře nabídky si mohl každý vyhledat pořad podle svého gusta. Filmy, hudbu, zpravodajské a vzdělávací pořady – ale také netradiční reklamy, lišící se hlavně tím, že nepřerušovaly ostatní pořady, nevnucovaly se, chyběl jim barnumský styl, ale také lživost a daly se vyvolat jen aktivním hledáním. Nezaplavovaly diváky vnucováním toho, co nepotřebují, ale při hledání něčeho potřebného se objevil seznam zboží. Reklama se tak vrátila ke svému původnímu určení – k informování lidí.

Jedna z těchto reklam se ale týkala peněz.

Máte dluhy? Pomůžeme vám!

Všichni, kdo na ni narazili, si v první chvíli zhnuseně odvrátili – další lichvářské pijavice, nabízející peníze za vyděračský úrok!

Jenže při druhém pohledu se každý přinejmenším překvapeně zarazil. Půjčka úplně bez úroků? To tu přece ještě nebylo! To není možné, to musí mít nějaký háček – a podle dosavadních zkušeností se dal čekat spíš pořádný hák! Odkud přišla nabídka? Co je to za banku – Freedom? Kdo za ní stojí? Proboha – snad ne ta vražedná Freedom for World?

Háček tam samozřejmě byl, ale ne tak zničující. Kdo si vezme půjčku, do jejího splacení si nesmí vzít další. Výjimkou jsou bezúročné půjčky na splacení jiných půjček, těch s úrokem.

„Nikdo není svobodný, je-li otrokem peněz!“ hlásala banka Freedom.

Ostatní banky ale okamžitě pochopily, že je pro ně nová banka smrtelně nebezpečná. A podaly na ni trestní oznámení pro dumping.

Před budovu Nejvyššího soudu, kde se projednávalo, se ale dostavilo několik set tisíc klientů, vyjadřujících jí podporu. Jako obhájce si banka Freedom přivedla japonského advokáta Jamanami Kacuie (Virtuál pomoc jinému Virtuálovi odmítnout nemůže, ale pan Kacui se procesu účastnil se zvláštním nadšením) a proces sledovala v přímém přenosu televizní stanice ***Dokumenty doby*** a s ní už více než sto milionů diváků.

Nejvyšší soud nakonec vynesl rozsudek, kterým se trestní oznámení na dumpingové chování banky Freedom zamítá v plném rozsahu, neboť banka prokázala, že svůj provoz nijak nedotuje, ale ponechává si pouze neobvykle nízký zisk – což byl ovšem jen její problém.

Banka Freedom začala jako nepatrný peněžní ústav. Těch ve Spojených státech vznikne několik desítek ročně – a většina jich brzy zanikne, neboť těm velkým nemohou konkurovat. Banka Freedom byla mezi nimi výjimkou a rozsahem obratu předháněla jeden renomovaný bankovní dům za druhým. Brzy se dostala mezi ty nejsilnější a nejuznávanější. Možná to bylo tím, že poskytovala půjčky a hypotéky bez úroku, čímž na sebe strhla zájem

klientů. Druhou příčinou mohlo být, že namísto terminálů využívat šintei, kterých už bylo i ve Spojených státech kolem sta milionů – a denně se jich prodalo pár desítek tisíc. Neměla tedy výdaje se zaváděním ani s provozem terminálů – a kromě toho ani s peněžními podvody, protože software šintei dosud žádný hacker neprolomil. Kromě půjček poskytovala i ostatní peněžní služby, pojišťovala majetek a zavedla i dostupné zdravotní pojištění. Nedávala sice svým klientům úroky, ale ani je úroky nezatěžovala. To se brzy ukázalo jako rozhodující a kdo k ní přestoupil, nelitoval.

Jednou ze zvláštností, odlišujících banku Freedom od ostatních, bylo důsledné používání vlastní měny namísto dolarů.

Američané sami říkají dolarům důvěrněji „***bucks“*** (obvykle překládáné jako „*babky“*), banka Freedom své peněžní jednotky nazývala „***ducks“*** (což se dá přeložit různě, ale nejčastěji jako „*kačeny“*). Zpočátku se lišily jedním písmenkem, ale ne hodnotou – sto ***babek*** bylo totéž co sto ***kačen***, ale časem se hodnoty začaly rozcházet. Na počátku při vložení sta dolarů přibylo na kontě sto ***kačen***, časem to bylo méně. Všímaví brzy přišli na to, že ***kačeny*** nepodléhají inflaci. Hodnota dolaru ve světě klesala, ***kačeny*** si udržovaly hodnotu stále stejnou.

Samozřejmě to vyvolalo panickou reakci ostatních bank. Nebylo přece přípustné zavádět v samotných Spojených státech jinou měnu než oficiální dolar! Ale banka Freedom další trestní oznámení suše odrazila vysvětlením, že ***kačeny*** jsou pouhé poukázky, na jejichž základě dostanou jejich majitelé kdykoliv plnohodnotné dolary – ovšem v aktuálním kursu těchto poukázek, který nemusí být vůči dolaru konstantní. Konstantní byly ale ceny zboží ***v kačenách***, což ještě víc přispělo k jejich oblibě. Zatímco ceny v dolarech se měnily, ***v kačenách*** zůstávaly stálé. Byl to další důvod, proč na ně lidé přecházeli. Nezískali tím sice žádný úrok, ale jejich úspory s rostoucí inflací neklesaly a většinou to mělo větší efekt než nepatrné úroky.

Šintei-systém se tím rozmáhal ještě víc. A souběžně s tím, jak stoupal na bankovním trhu podíl banky Freedom, ztrácely ostatní banky půdu pod nohama. Banka Freedom poskytovala bezúročné úvěry i podnikům – kromě podniků s převážně vojenskou výrobou, kde pořád kralovaly ostatní banky.

Ukázalo se ale, že to bylo Pyrrhovo vítězství. Vojenská výroba bývala dříve ze všech nejziskovější, jenže teď, když banky neměly výnosy z úroků, bylo pro ně stále obtížnější financovat neproduktivní vojenskou výrobu. Tu zatím stát financoval z daní – jenže na ***Dokumentech doby*** se stále častěji objevovaly přehledy, jak a za co vláda utrácí peníze získané na daních. Po každém zveřejnění federálního rozpočtu, kdy opět stouplo procento dávané na vojenskou výrobu, následovaly větší a rozsáhlejší protestní akce.

„To je konec voldemortů!“ řekl Vojtěch. „Ve světě je víc a víc států, kde je systém šintei hlavním nebo dokonce jediným peněžním systémem. Začíná se také více a více prosazovat Průběžný volební systém, zavedený původně jen v Čechách. A co je důležité – tyto státy přestaly nakupovat zbraně, takže voldemorti postupně přicházejí o nejlukrativnější zisky.“

„Konec voldemortů, říkáš?“ vrtěla jsem hlavou. „Možná zkrachovalo pár bank – připouštím, že i těch největších. Ale chybí nám důslednost! Je správné, že jsme potrestali generály, ale ti, kdo z pozadí vyvolávají války, necháváme na pokoji. To podle mě není spravedlivé!“

„Problém je, že ti vzadu sami nevraždí, ani k tomu nedávají rozkazy,“ pokrčil ramínky Vojtíšek. „Asi by bylo spravedlivější, likvidovat je šmahem všechny, ale to se za současného

právního stavu nedá ospravedlnit. Zabíjet je nemůžeme – vraždy by každý odsoudil. Ale nemysli si, že na ně nedojde!“

„To chci vidět!“

„Voldemortům víc než smrt uškodí, když je zbavíme moci,“ mínil.

„Ale jak? Pořád mají v rukou vlády nejsilnějších států světa, zbrojovky pro ně jedou pořád a výroba se jim vyplácí!“

„Jak kde,“ pokrčil ramínky Vojtíšek. „V Americe zbrojovky prosperují už jen za cenu stoupajících daní a za velkých protestů veřejnosti. Rusko nemá zbraně kam vyvážet, Čína je vyrábí jen pro vlastní potřebu... Půlka Evropy se zbrojní výrobou skončila, jen Francouzům hrdost nedovolí nic jiného než vyrábět ruční zbraně aspoň pro svoji vlastní policii. Hitem dneška jsou místo zbraní elektrosvaly. Mají větší účinnost než benzínové a naftové motory, Japonci jimi vybavují auta, letadla, lokomotivy i lodě.“

„To je japonský vynález, nebo byly známé už dřív?“

„Dlouho je brzdily americké patenty,“ usmál se. „Ale teprve japonské mají účinnost, aby mohly konkurovat starým benzíňákům a dieselům.“

„Poslyš – nepodílel ses náhodou na jejich vývoji, že je tak dobře znáš?“ podívala jsem se na něho s podezřením.

„Japonci se na tom podíleli se mnou,“ usmál se. „A biotyče, pohánějící mé bioroboty, mají účinnost ještě větší a ty jsou už jen moje řešení.“

„Je otázka, jestli nepřišly pozdě,“ odfrkla jsem si. „Paliva ubývá příliš rychle, než aby to pomohlo.“

„Pomůže to,“ ujišťoval mě. „Nepoužíváme jen biotyče, ale i nejnovější palivové články. Palivo do nich může vyrábět kdejaká větrná nebo sluneční elektrárna. Místo aby se zapojovaly do elektrorozvodných sítí, kde způsobují nestabilitu a prodlužují tím nutnost provozování uhelných elektráren, připojí se k nim elektrolyzéry a vyrábějí ze sodovky palivo.“

„Ze sodovky?“

„No, kromě vody, oxidu uhličitého a katalyzátorů v tom musí být ještě čpavek a speciální baktérie, ale výsledkem je plyn podobný propan-butanu. Mohl by nahradit klasický plyn pro pohon automobilů, ale pak by byl trochu drahý. Teprve palivové články a biotyče dají dohromady výhodnější pohon.“

„Jak výhodnější?“

„Asi jako kdyby stál benzín pětikorunu za litr.“

„Tak sem s nimi!“

„V Čechách rozjíždíme síť prodejních míst a dvě naše Továrny vyrábějí automobily.“

„Které továrny? Mladá Boleslav?“

„Současným automobilkám v Čechách budeme asi tvrdě konkurovat,“ ušklíbl se Vojtíšek. „Nabídli jsme jim to, ale všechny to v první chvíli odmítly. My tu nabídku opakovat nebudeme, místo toho stavíme vlastní automobilku. Tebe se to jako premiérky netýká, ale poznáš to brzy.“

„Jo – na nezaměstnanosti v okolí Mladé Boleslavi, Kolína a u ostatních současných automobilek!“

„Na přechodnou dobu snad,“ pokrčil rameny. „Ty zkrachované podniky pak levně odkoupíme a využijeme, neměj obavy.“

„Hlavně doufám, že je zase neprodáme zahraničním voldemortům!“

„To jistě ne,“ ušklíbl se Vojtíšek. „Naše továrny financuje Evropská banka Svornost, budou mít manažery samé Virtuály, tam tohle nebezpečí nehrozí.“

„Kéž by to šlo i se všemi ostatními podniky v Čechách!“

„A co děláme jiného? Přebíráme je! S krachem cizích automobilek se položí subdodavatelé, kteří jim dodávali součástky. Není jich škoda, beztak patří cizincům. Většinou je dostali příliš levně, stejně levně je zase prodají.“

„A zažalují nás u arbitráže za neochránění jejich investic!“ dodala jsem skepticky.

Mezitím se vzbudila Katuška. Poslušně obsadila nočníček, ale i odtud se chystala zapojit do diskuse.

„Proč myslíš, že jsme jim nabídli dodávky našich biomotorů?“ usmála se neodolatelně. „Spoléhali jsme se, že nerozpoznají jejich cenu a odmítnou. Tím ale zahodili i šanci uspět u případných arbitráží.“

Navázala na náš rozhovor naprosto plynule – ani jsem se tomu nedivila, vždyť Vojtíšek i Katuška jsou oba součástí Vojtěcha a je jedno, kdo z nich mluví.

„No dobře, ale co dál?“

„Virtuálové ve vedení podniků už si ohlídají, aby se jim tam nedostali bývalí voldemortí poskoci – manažeři,“ pokračovala klidně Katuška. „Upřímně řečeno, nebude tam pro ně místo. Podnikovou ekonomii povedou počítače, Virtuálové zajišťují celosvětově jednotné vývojové práce.“

„Bude tam vůbec místo pro současnou inteligenci?“ přerušila jsem její vizi skvělých zítřků.

„Jde o to, čemu říkáš inteligence,“ opáčila Katuška.

„Myslím současné odborníky – ne-Virtuály,“ upřesnila jsem.

„Odborníky můžeme přijmout mezi Virtuály, pokud budou mít zájem a vyhoví našim podmínkám,“ uvažovala. „Všechny odborníky samozřejmě nezaměstnáme. Praktici jako technici nebo lékaři si práci jistě najdou, i když nebudou mezi Virtuály, ale tlumočníci a jazykovědci se s našimi jazykovými programy nemohou měřit. A nebudou jediní, kdo o práci přijdou. Co si počít s ekonomy, kteří znají jen překonané ekonomické modely? Největší potíže budou mít odborníci na umělé ideologické vědy. Jak zaměstnáme absolventy škol jako byl VUML, nebo právníky vzdělané pro většinu nespravedlivých právních systémů? Pro ty práce prostě nebude. Některé odbornosti se zkrátka ukáží jako nepotřebné a nepotřební odborníci se budou muset přeškolit.“

„Ano, ale to se bude týkat voldemortích poskoků. Ti hlavní trestu jako vždycky unikli a jak se zdá, opět uniknou.“

„A jaký trest si pro ně představuješ?“ usmála se mile Katuška.

„Stejný jako pro generály, kteří jen vydávali příslušné rozkazy. Nebo si myslíš, že ti nad nimi mají vinu menší?“

„Pro generály je smrt v boji odpovídající,“ řekl opět Vojtíšek. „Znáš přece knihu Hrabě Monte Christo od Alexandra Dumase? Jak jeho hrdina Edmond Dantés potrestal ty, kdo jemu i jeho blízkým rozvrátili životy?“

„Pokud vím, dopadli dost špatně!“

„Ano – ale smrt považoval za vhodný trest jen pro ty menší, třeba pro proradného hostinského Caderousse a pro generála Fernanda Morcerfa – ten se sám zastřelil, když neunesl ztrátu své vojenské cti. Jaký trest ale vymyslel pro nejhorší lumpy – finančníka Danglarse a soudce Villeforta? Z Danglarse udělal žebráka, ctihodného soudce nejprve zbavil cti a s ní i povolání, které mu propůjčovalo moc nad jinými. A Villefort se z toho zbláznil. No nebyl to horší trest než kdyby je jednoduše zabil?“

„Myslíš, že bude pro voldemorty dostatečný trest ztráta moci?“

„Jakže to říkal Edmond Dantés? Je snad odpovídajícím trestem kratičký okamžik hrůzy a bolesti, spojený se smrtí, pro darebáky, kteří nevinným ničí celý život? Ba ne! Dostatečný trest je ponechat takové protivníky naživu, ale zdeptat je tak, aby sami litovali, že ještě žijí!“

„Páni, ty jsi ale sadista!“

„Až se seznámíš s hrůzami, které voldemorti způsobili nevinným lidem na celém světě, budeš se mnou souhlasit!“ řekla Katuška vážně.

„Chceš tedy být něčím jako Hrabě Monte Christo?“

„Už jsem s tím začal,“ dodala.

*****

Helikoptéra, přistávající brzy ráno na letišti našeho ostrova, tu neměla co dělat a okamžitě nás vyburcovala. Nebyla to správná doba pro nenadálé přepadení. Mezi denními zvuky by její hluk nejspíš zanikl a rozhodně by nás tak nenadzvedl. Ve vile spali jen Joshua a Vojtíšek, ostatní jen na půl hlavy, ale vyletěli jsme všichni. Maskované postavy, vyskakující z helikoptéry, nikoho nenechávaly na pochybách, že nejde o přátelskou návštěvu.

Kdo to ale mohl být?

To v první chvíli nevěděl ani Vojtěch. Pro jistotu okamžitě probudil Vojtíška a oznámil nám, že si bere na starost Joshuu. Pokoušel se tím uklidnit hlavně presidenta s rodinou.

„Kdo nás to napadl?“ zeptal se ho ihned president.

„To ještě nevím,“ odvětil stručně Vojtěch. „Přátelská návštěva to není, ale to je asi tak jediné, co mohu v této chvíli tvrdit. Nemá v tom prsty ani zdejší vláda, ani Američané, ani nejbližší velitelství NATO. Ty všechny mám pod dohledem, ti za nic nemohou. Bude to asi soukromá akce. Katko, jsi nejblíž kuchyně, pokus se přinést nahoru do patra aspoň pár kuchyňských nožů.“

Veškerá komunikace se odehrávala pomocí pelenitové sítě, rozuměli jsme jí všichni a netrvala ani půl vteřiny. Černé postavy, předkloněné, aby je nezachytil list točícího se rotoru, stačily uběhnout sotva tři – čtyři metry.

„Vy tu jiné zbraně než nože nemáte?“ zděsil se president.

„Něco máme, ale střelným zbraním se to nevyrovná,“ odvětil Vojtěch.

„A co naše slibovaná bezpečnost?“ rýpnul si president.

„Nevyšlo to z oficiálních míst, je to soukromá akce,“ opakoval Vojtíšek. „Tu helikoptéru bychom dokázali sestřelit ještě před dosednutím, ale museli bychom si být naprosto jistí, že jde o útok a ne třeba o nouzové přistání. Ale ani pak by se to nedalo obhájit jako přiměřená obrana. Útokem si můžeme být jistí až teď, kdy už to nemá smysl.“

Vystartovala jsem mezitím do kuchyně, ale jako vždycky mě zrazovalo mé vlastní tělo – uznávám, že přece jen poněkud kredenciózní. Pohybovala jsem se stokrát hbitěji, než by do mě kdokoliv řekl, ale při mém urychlení se mi to zdálo značně... želvoidní.

Urychlením mysli by měli projít všichni žáci základní školy, když se ve fyzice probírá setrvačnost. Bylo by to názornější vyučování než podepřené libovolnými jinými pomůckami.

Třeba problém, jak zabočit do zavřených dveří, v běhu stisknout kliku, otevřít je před sebou, přitom neztratit stabilitu na klouzajících mramorových dlaždičkách, nerozbít se o futra – dalo se to vymanévrovat i s mou postavou, ale všechny svaly pod vrstvou tlumícího tuku proti tak nelidskému zacházení protestovaly rychle stoupající bolestí.

Panebóže, teď budu aspoň týden skuvíkat s namoženými svaly!

Jo – jenže jen za předpokladu, že to přežijeme. Kuchyňské kudly proti samonabíjecím útočným puškám, to nevypadalo jako velká výhoda pro nás.

Nicméně jsem dobrzdila před kuchyňskou linkou. Stál tam stojan plný nejčastěji používaných nožů, ale nebyly všechny vhodné jako zbraň. Raději jsem vytrhla zásuvku s ostatními noži a rychle vyrovnala na linku ty, které by se daly použít. Menší špičaté jako házecí, delší by mohly nahradit sečné zbraně. Zabalit do utěrky – a rychle za ostatními po schodech nahoru. Úplně nahoře jsem předhonila Vojtíška s Joshuou. Utíkali jako o závod, jenže Joshua nebyl urychlený a vlekl se jako hlemýžď. Přízemí ale bylo prázdné, všichni jsme byli nahoře v patře.

„Co teď podnikneme?“ obrátila jsem se na Vojtíška.

„Neočekávám, že bychom ty maníky vyřídili,“ zklamal mě na začátek. „Jejich střelné zbraně noži nezastavíme ani nepřebijeme.“

„Tak nač jsem je sem přinesla?“

„Neočekávej, že uspěješ nožem proti útočným puškám,“ řekla klidně malá Katuška. „Noži se neubráníme, ale nebude to ani nutné. Jediné, co v naší situaci potřebujeme, je zastavit ty maníky aspoň na pár vteřin a umožnit tím glossinám, aby se do toho vložily.“

„No aspoň že tak!“ oddychla jsem si. „Glossiny – to už vypadá lépe!“

„Jenže glossiny nedokáží dosednout na běžícího chlapa,“ zchladila mě Katuška. „Musíme ty hochy aspoň na pár vteřin zastavit. Nejvýhodnější by to bylo na schodech, jenže schody jsou ve vile přehledné a to by střelcům dalo dostatečnou výhodu. Musíme je zastavit ještě dole pod schody, ale to bude vyžadovat velice přesné pohyby.“

„Ty si na ně troufáš?“ podívala jsem se na ni.

„Já ne,“ přiznala Katuška. „Tady nepostačí rychlost, bude zapotřebí i síla a obratnost. Zastavit je musíte vy dospělí, my batolata nemáme dost síly.“

Marcel měl ale noční službu v městské nemocnici, z dospělých tu byla mimo mě jen presidentova rodina. Představa presidenta s nožem v zubech by mě za normálních okolností rozesmála a o mé maličkosti to platilo tuplem.

„V tom případě jsme to prohráli!“ vzdychla jsem si. „Kdo z nás by se mohl těm profíkům postavit?“

„Třeba ty – a pan president,“ navrhla nevinně Katuška.

„To není dobrá volba, my nejsme žádní bojovníci!“ otřásla jsem se.

„Proto svá těla propůjčíte nindžům!“ řekla Katuška.

„Proboha – jak to myslíš?“ zděsila jsem se.

„Tak jak to říkám,“ nenechala se ovlivnit. „Zapojíme do toho japonské nindže, Isoroka a Šoičiho. Jsou to Virtuálové, kteří předtím, než je náš Učitel mezi nás získal, dlouho trénovali japonská bojová umění. Ti to zvládnou za vás. Vy dva se jenom uvolníte, přenecháte jim vládu nad svými těly a budete se snažit co nejméně jim překážet.“

„Prosím tě – to jde?“ vybuchla jsem.

„Japonci to nedávno vyzkoušeli i naostro,“ ujistil mě. „Učitel to právě pro takové případy doporučuje.“

„Jasně,“ vzdychla jsem si. „My jim propůjčíme svá těla a oni to za nás z bezpečí Japonska zařídí. A když to nevyjde, postřílení budeme jen my!“

Podívala jsem se na presidenta. Opětoval můj pohled, ale byl to pohled zvířete, zahnaného smečkou vlků na kraj propasti...

„Zkuste jim co nejméně překážet!“ varovala mě Katuška. „Jen se uvolněte a nechte je – možná to ani nepostačíte sledovat!“

„Kam se máme postavit?“ vzdala jsem další protesty.

„Stáhněte se do pozadí a uvolněte se, prosím," opakoval Vojtíšek. „Nechte jim co nejvíc volnosti!"

Jenže pak... nebylo to proti mé vůli, ani to ze mě nevycházelo, ale hbitě jsem se shýbla a položila na zem balíček nožů, zabalených v utěrce, který jsem před chvílí přinesla z kuchyně. Moje vlastní ruce jako by mi v té chvíli ani nepatřily, ale přitom s jistotou, rychlým pohybem utěrku rozbalily.

V ranním světle se kovově zalesklo několik ostří. Pak – aniž bych na to měla vliv – jsem s naprostou jistotou uchopila tři nože najednou – dva menší a třetí velký. Poodstoupila jsem kočičím pohybem, aby si mohl i president vybrat nože – opět jeden větší a dva menší. Zbylé zůstaly ležet na rozbalené utěrce na zemi.

President se stejně vláčným pohybem přesunul na levý okraj schodiště. Také já jsem se přemístila – kupodivu klidně a plynule. Bylo to v urychlení, takže jsem opět cítila zákeřnosti setrvačnosti, ale ten, kdo vládl mými svaly, se v tom uměl pohybovat lépe než já.

Zatímco jsem se přemisťovala na pravý okraj schodiště, potěžkala jsem každý ze tří nožů. Nic mi to neřeklo, ale ten, kdo mě řídil, to asi potřeboval.

Pak jsem spatřila další obraz. Dole v hale, těsně pod stropem se zřejmě nacházela glossina. V zorném poli jejích očí, kam z vrcholu schodiště nebylo vidět, se objevily dvě klusající postavy v černých kombinézách, s černými přílbami a s kuklami přes hlavu. V urychlení se mi zdálo, že útočníci klušou zvolna, ale ve skutečnosti běželi naplno a již překonali vstupní dveře – bylo to snadné, tady na ostrově jsme je nezamykali, nebylo proč.

Najednou jsem pocítila, že se prudce rozmachuji levou rukou, ve které jsem držela krátký nůž. Já bych raději použila pravačku, ale mou levačkou nejspíš vládl levák – uměl to s ní lépe než já sama. Ten rozmach byl podivný – byl ve směru, jaký jsem nečekala. Než jsem se stihla leknout, nůž opustil moji dlaň a zmizel mi za hranou schodišťového zábradlí. Krátce poté se ale objevil v zorném poli glossiny, naštěstí příliš vysoko, než aby byl v zorném poli běžícího chlapa, omezeném přilbou a otvory kukly. Nůž letěl shora dolů – chlapovi přímo do cesty. Očima glossiny jsem viděla, jak se mu špičaté ostří zabořilo hluboko do ramena v místě, kde ho nekryla neprůstřelná vesta. Chlap zařval, upustil útočnou pušku a popadl se za rameno, ze kterého mu trčela jen střenka zabodnutého nože.

Druhý se rovněž zarazil, ale ihned se vzpamatoval, otočil hlaveň pušky nahoru, odkud přiletěl nůž, a bez míření stiskl spoušť.

Zdola přiletěla šňůrka střel, ze zábradlí odlétlo několik dřevěných třísek a shora se začal sypat bílý prach ze stropní omítky. V téže chvíli se ale oba zakuklenci velice zvolna složili na podlahu a střelba utichla, sotva začala.

„A je po všem," řekla úplně klidně malá Katuška. „Atentát se nezdařil."

„Jak to můžeš vědět?" vyhrkl president.

„V té helikoptéře bylo šest chlapů," začala zeširoka Katuška. „Jeden seděl za řízením a nehýbal se, snadný cíl pro glossinu. Druhý se pokusil vystřelit lano s kotvičkou nahoru na balkon a vyšplhat se tam – jenže se tím zpomalil, takže ho glossina sejmula dřív než se dostal do dvou metrů. Dva zůstali stát zády u vchodových dveří, zřejmě měli ostatní jistit – takové nepohyblivé cíle jsou pro glossiny ideální. A ty dva poslední zastavila Kateřina ve spolupráci s panem Isorokem dole pod schody. Je po všem, konec akce."

„Nechce se mi uvěřit, že ty bandity zastavil jediný dobře vržený nůž!" vydechl ulehčeně president.

„Zlikvidovaly je glossiny," řekla jsem. „Ten jeden nůž zastavil jen na krátkou chvíli dva, co se pohybovali. Naštěstí to stačilo. Ještě že tu má Vojtěch někde připravené glossiny, bez nich by to nejspíš dopadlo přesně naopak!"

„Ani jsem si nehodil nožem!“ řekl president, jako kdyby toho litoval.

„Tím lépe!“ odvětil Vojtíšek.

*****

Než se vrátil Marcel, bylo zdánlivě vše při starém.

S mou vydatnou pomocí se presidentovi podařilo dotáhnout ochromené chlapy k helikoptéře. Jak se ukázalo, nebyli mrtví. Zdejší glossiny neměly v zásobě smrtící jed, jen cosi ochromujícího, ale moc se to nelišilo od účinků vosy kutilky na cvrčky. Vtáhli jsme jednoho po druhém do kabiny, kde jsme je připoutali bezpečnostními pásy do sedaček.

„Můžeme se o nich dohodnout,“ navrhla Katuška. „Když je teď necháme být, případně je dopravíme až na pevninu, za takových dvanáct až patnáct hodin se vzpamatují.“

„To by se pak vrátili – a třeba lépe připravení!“ namítl president.

„Pak je tu druhá možnost – pošleme je v neřízené helikoptéře na moře. To je ale prakticky trest smrti.“

„Jsem pro!“ souhlasil ihned president.

„Nevadí vám, že čtyři z těch šesti jsou Američané?“ zeptal se ho Vojtíšek.

„Jsou tu snad oficiálně?“ zvážněl president.

„Ne, jsou to zaměstnanci soukromé armády,“ ujistila ho Katuška.

„Pak ať jdou k čertu!“ vybuchl president.

„Jsem pro,“ připojil se k němu klidně Vojtíšek. „Jenže podle téže logiky by měla jít k čertu většina soukromých žoldáků – a jestli to nevíte, využíváte je po celém světě a vyžadujete pro ně všude respekt a ochranu.“

„Naše vláda že využívá nějakou soukromou armádu?“

„Jistě – a ne jednu,“ ujistil ho Vojtíšek. „Dělají pro vás nejšpinavější práce a všude, kde je zaměstnáváte, mají na svědomí zločiny na domorodcích. Jen tak mohou vaši novináři vždycky rozhlašovat, že americká armáda takové zločiny nepáchá. Americká armáda ne, ale tihle ano.“

„Pak ať jdou k čertu!“ opakoval president. „Jsou to možná naši, ale jsou to především darebáci a zločinci!“

„Vidíte!“ usmála se Katuška. „A vaše vláda to chápe přesně naopak.“

„Jak – naopak?“

„Jsou to darebáci a zločinci, ale jsou to především Američané. A nikdo na celém světě na ně nesmí vztáhnout ruku pod krutým trestem!“

„Tak že naše vláda uvažuje?“ zamračil se president.

„Přesně tak,“ přikývla Katuška. „Běda každému, kdo by se opovážil těm darebákům ublížit! Nejprve by byl bez soudu zavřený takových osm až deset let v koncentračním táboře na Guantánamu a pak by byl odsouzen k trestu doživotního vězení. Tak to totiž děláte.“

„Ale oni nás chtěli nepochybně zabít!“

„Jistě. Jsou to zločinci – ale především Američané!“

„To mi říkáte schválně!“ zaúpěl president.

„Říkáme, protože by to tak nebylo poprvé,“ přiznala Katuška. „Co s nimi máme podle vás udělat?“

„Zneškodnit!“ odvětil rozhodně president. „Ale... nešlo by třeba předat je podle práva místní policii?“

„Šlo,“ přikývl Vojtíšek. „A místní policie je obratem propustí na svobodu. Mají přece americké doklady a jsou pro místní policii nedotknutelní.“

„Převrácený svět!“ zahučel si spíš pro sebe president. „Trvám na jejich zneškodnění – ať už jakýmkoliv způsobem!“

„Děkuji za podporu," řekl potutelně Vojtíšek. „Naštěstí se to nedostane do amerických novin – to by byl teprve oheň na střeše!"

Vojtíšek pak zabouchl dveře helikoptéry a všichni jsme se obrátili zpátky k vile. Jakmile jsme opustili kruh rotoru helikoptéry, začal se roztáčet.

„Kdo to řídí?" vydechl udiveně president. „Vždyť pilot..."

„Pilot je ochromený," ujistil ho Vojtíšek. „Řídím já. Nedivte se, umím to i na dálku. Nastavil jsem autopilot na výšku pěti set metrů a kurs směrem do volného moře a ten už zařídí ostatní."

„A co když poletí tak dlouho, že se posádka vzpamatuje?"

„Na tak dlouho nemají palivo," pokrčil rameny Vojtíšek. „Vystačí jim tak na půl cesty ke Krétě. Když budou mít hodně velké štěstí, zachrání je rybáři, je jich dnes na moři dost. Je to pro ně jakási šance, ale jen nepatrná."

Vrtulník se vznesl a přitom se rychle otáčel. Jakmile se obrátil nosem do volného moře, vyrazil prudce vpřed.

„Tak to bychom měli..." povzdychl si president.

„Tím to teprve začalo," zavrtěla hlavičkou malá Katuška. „Tu bandu sem někdo poslal a ten to určitě nebude považovat za skončené."

„Takže se můžeme těšit na pokračování?"

„To jistě. Jen se to může odehrát úplně jinak."

„Jinak než dneska?"

„Jinak, než si myslí ten, kdo je poslal."

*****

Doma je doma

Náš dosud bezproblémový pobyt v Řecku dostal těžkou trhlinu.

Podle Vojtěcha nešlo o prozrazení prezidentovy ani mé osoby. Projevil se jen bývalý majitel, zvyklý z dřívějška, že mu všichni ustupovali, rozpálený doběla, že mu Nikolas Taramankis nehodlal ostrov s vilou dobrovolně vydat ani prodat.

Pan Aaron Allonkis sice díky své burzovní vášni o ostrov s vilou přišel, ale úplně na mizinu ho to nepřivedlo. Jednak měl někde další konta, která do burzy nevložil, ale pomohli mu i jeho příbuzní a známí, kteří ho nenechali padnout až na dno.

Když se v Čechách projevíte jako neschopný ničema, řeknou o vás vaši nejbližší: Je sice náš, ale je to darebák.

Příbuzní a známí Aarona Allonkise ve stejné situaci uvažovali jinak: je to darebák, ale je náš a musíme mu pomoci. A že nešlo o pomoc ledajakou, o tom svědčila zapůjčená helikoptéra i s komandem protřelých zabijáků.

„Helikoptéra havarovala v moři sto kilometrů od ostrova," řekla mi ten večer jen tak mimochodem Katuška. Pochopitelně mě to zajímalo, ale Katuška mi moc podrobností povědět nemohla.

Katastrofu zpozorovaly posádky dvou rybářských lodí, svědci se přitom vzácně shodli na popisu, co se stalo. Helikoptéra, očividně mířící na Krétu, se náhle začala motat a pak skoro normálně přistála na hladině. Než ale na místo obě lodi dopluly, zmizela jim i s posádkou pod hladinou. Vyšetřovací komise, která tam dorazila na policejním člunu krátce po poledni, mohla jen konstatovat, že moře je v těch místech hluboké a nasazení běžných potápěčů nemá smysl. Tak to také vyšetřovatelé podle Vojtěcha uzavřeli.

Největší problém byl podle Vojtěcha v tom, že jsme na náš ostrov obrátili pozornost hned dvou voldemortů: Aarona Allonkise a teď i jeho obchodního spojence Simona Labanky. A zatímco první měl na Nikolase Taramankise jen vztek, že mu hned dobrovolně neustoupil, druhý byl ještě nebezpečnější, protože si zvykl své zájmy hájit z pozice síly. Jeho soukromá armáda byla postrachem okolí a i když v poslední době již tak často nezasahovala, bylo to jen proto, že se Simonovi Labankovi už delší dobu nikdo neodvážil postavit.

Nikolas Taramankis jako typický hrdý Řek zastával názor neustupovat vydírání voldemortů. Vojtěch mu to schvaloval a rozhodl se podpořit ho nejen morálně, ale i silou. Svěřil Nikolasi Taramankisovi glossiny pod podmínkou, že je použije pouze ke sledování nepřítele a případný tvrdší zásah si nechá schválit Učitelem. Nikolas mu to slíbil, ale současně Vojtěcha varoval, aby po dobu konfliktu nepovažoval ostrov za bezpečný.

Na tom se nakonec shodli všichni. Vojtěch rozhodl, že se lidé odstěhují do bezpečnějšího úkrytu a Nikolasovi věnuje roboty k udržení iluze, že je ostrov i nadále obydlený. Pokud dojde k dalšímu přepadení, bude to velice nerovné střetnutí robotů s profesionálními zabijáky, ve kterém mohou ztratit už jen útočníci.

Plán jsme vzápětí sdělili presidentovi se slibem, že bezpečí jeho rodiny bude muset zajistit jiné útočiště.

„Kde to má ale být?" staral se president. „Bude to aspoň v Evropě?"

„Bude to přímo ve středu Evropy," ujistil ho Vojtíšek.

„Ale myslíte, že tam uchováte naše inkognito? Pokud vím, Německo je hustě obydlená země a nebude tam žádný ostrov, oddělený mořem."

„Nebude to v Německu," ujistil ho ihned Vojtíšek. „Tam zatím nemáme takové zázemí, abychom si byli jistí. V Německu máte příliš mnoho vojáků, někdo by vás mohl poznat. Nakonec jsme se přesvědčili, že ani oddělený ostrov nemůže zajistit naprosté bezpečí. Soukromých vrtulníků dnes létá po světě plno a nemůžeme všechny uhlídat. Stačilo, aby jeden z nich poblíž ostrova náhle změnil kurs a pak už se přistání zabránit nedalo."

„Dobrá – ale kde to má být, když ne v Německu?" zarazil se trochu.

„Hned v sousedním státě," řekl Vojtíšek.

„Ve Francii?" hádal president. „Nebo na opačné straně v Rakousku?"

„Ne," zavrtěl hlavičkou Vojtíšek. „Bude to v Čechách. My tam budeme doma a vy budete našimi hosty."

„V Čechách! Vždyť je to skoro uprostřed hrozícího konfliktu! A jste si tak jistí, že tam naše armáda nakonec přece jen nevtrhne?"

„Teď už jsme si tím jistí," řekl mu Vojtíšek přímo. „Spojené státy udělají nejlépe, když se toho plánu včas vzdají. Bude to záviset i na vás, ale už dnes je jasné, že bychom to zvládli i bez vás."

„Takže stěhování přímo do dračí tlamy!" vzdychl si president.

„My tomu tak neříkáme," usmál se Vojtíšek. „Nás by ani nenapadlo spojit Čechy s draky. Jsme mírumilovná země, za celou dobu trvání Spojených států jsme nikoho vojensky nepřepadli."

„A předtím jste někoho přepadli?"

„Naposledy jsme v patnáctém století oplatili Němcům jejich vpády do Čech – aby také věděli, co to je. Ale od té doby jsme ani neopláceli."

„Ale postavili jste se naší armádě!"

„To neznamená, že chceme útočit," usmál se opět Vojtíšek.

„Ale co vám dává odvahu k něčemu tak šílenému?"

„Neviditelná síla Virtuálů."

*****

Cesta do Čech proběhla podle očekávání v pohodě.

Kaičen-speciál byl tentokrát využitý jako málokdy. Marcel musel sedět na místě pilota, ačkoliv chtěl původně sedět vedle mě. Joshua se dostal ke své neskonalé radosti na místo druhého pilota – byl sice trochu zklamaný, že před sebou neměl žádné řídící páky – ale uklidnilo ho zjištění, že v tomto letounu nemá před sebou řídící páky ani pilot. Já jsem měla na klíně Vojtíška, president Spojených států Katušku.

Z ostrova jsme odlétli – dalo by se říci v pohodě. Naši protivníci ještě nestačili zkonsolidovat síly, nejspíš otřesené zkázou přepadového komanda i s vrtulníkem. Vojtěch nepochyboval, že se brzy vzpamatují a začnou plánovat další akce, ale budou na to potřebovat čas a nestihnou nás už obtěžovat.

Cesta nad Evropou se také dala přečkat. Buď nás ani nezachytili, nebo nestačili reagovat. Do Čech jsme přiletěli přes Rakousko, kde Američané vojska neměli. Přistání na louce poblíž domku rodičů proběhlo utajeně, ale odvoz mikrobusem do vsi jsme už nijak neskrývali.

Vojtěch za pomoci Franty nám koupili domek. Připravovali to pro zcela jiné využití, ale teď se nám to hodilo. Byl to původně typický český statek, bohužel nevýhodně umístěný uprostřed vesnice, takže jsme nemohli počítat s úplným oddělením od lidí.

Vojtěch ale navrhoval, abychom se od lidí ani neoddělovali. Amerického presidenta by tady rozhodně nikdo nehledal a kromě toho se jeho rodina až na Joshuu naučila obstojně

používat překládací programy. Mohli by se tedy odvážit mezi lidi bez obav z prozrazení, ale pro jistotu měli vystupovat pod německými jmény. Dnes bylo obvyklé, že se Němci stěhovali do Čech – když vystupovali jako dobří sousedé, nikdo proti nim nic neměl.

Já jsem samozřejmě nejprve navštívila rodiče, kteří mě srdečně přivítali jako navrácenou nezdárnou dceru. Franta je už stačil informovat co a jak, aby se nedivili. Přijali tedy – pod podmínkou mlčenlivosti – i to, že s námi bude ve statku místo pokojných Němců bydlet na zapřenou americký president.

„Neuškodí mu, když pozná, jak se žije u nás!“ komentoval to můj otec.

Oba už věděli, že i on používá robotické dvojníky, stejně jako já, takže je ve Spojených státech jen jeho kopie. Kupodivu to přijali v klidu, zejména když jsem jim zdůraznila, že tak možná odvrátíme hrozící válku.

„Však by to byla donebevolající nespravedlnost!“ vyjádřila se k tomu máma. „Ale jestli opravdu zachráníte mír, lidi vám to nezapomenou. To stojí i za nějaké oběti.“

Ubytovali jsme se rychle, podobně jako v Řecku. Statek už před námi nesloužil jako zemědělská usedlost, ale jako rekreační chalupa. Předchozími majiteli byla rodina bankovního ředitele Konopáska, který ji prodal, když se jeho mateřská banka odstěhovala z Čech a jemu se, tak jako jiným, poněkud snížila životní úroveň. Inu – i na některé přisluhovače došlo.

Konopásek dával lidem ve vsi okatě najevo, že jsou proti němu všichni burani, takže zde příliš oblíbený nebyl. Statek přestavěl na luxusní haciendu, kde často pořádal uzavřené, zato velice hlučné párty, zpravidla ukončované ohňostrojem. Když se na zdi statku objevila cedule, že je na prodej, vesnice si upřímně oddechla, ale pak nedůvěřivě očekávala nového kupce – hlavně aby nebyl ještě horší.

Hned první večer po našem příjezdu jsem proto s tátou a s Marcelem navštívila zdejší hospodu, abychom se seznámili se sousedy. Hned po našem příletu nás Franta seznámil s vizáží zdejších lidí (měl je pro jistotu nafocené), uvedl nám je i s jejich povoláním, zálibami i funkcemi, ale bylo potřeba, aby oni také trochu poznali nás.

„Vedu vám ukázat svou nezdárnou dceru!“ halasil táta již ve dveřích šenku. „Trochu se nám zaběhla a vzala si za muže tady toho Francouze, ale teď se nám konečně vrátila. A ne sama! Přivedla si sem kromě svého chotě i dvě děti, které si mezitím pořídila. Takže má francouzské jméno, ale česky v cizině nezapomněla a naučila mluvit po našem i svého manžílka. Doufám, že mezi nás brzy zapadnou, i když se jmenují Marcel a Kateřina D'Avigny.“

Sousedé si nás sice nedůvěřivě měřili, ale udělali nám místo u velkého stolu, kde se prý často probíraly obecní záležitosti.

„D'Avigny... to zní skoro jako naše předsedkyně vlády!“ řekl soused Dvořák, zdejší starosta, který si to jako první dal dohromady.

„Trochu se to liší. Asi jako u nás Horák a Novák,“ řekl táta.

„Ale předsedkyně vlády je taky Kateřina a navíc je Katce hodně podobná!“ nedal se soused.

„Bude to tím, že předsedkyně vlády paní Davienová je robotka, jak už jistě víte,“ vysvětlila jsem mu to. „Byla jsem u toho, když ji dělali, proto má moji podobu. Jenže je z kovu a plastiku a já jsem z masa a kostí.“

„Jak ses k tomu, prosím tě, natrefila?“ ztuhl překvapením nejen soused Dvořák, ale prakticky celý stůl.

„Jako slepý k houslím," přiznala jsem. „Dlouho jsem bloudila po světě a ledacos jsem se naučila. Tam jsem taky poznala Marcela – máme už spolu dvojčata a doufám, že nám to vydrží. A rádi bychom se usadili v Čechách."

„On taky? Co je vlastně zač?"

„Je to lékař," uvedla jsem ho. „Bude si teď hledat místo v nemocnici."

„Francouzský lékař u nás?" ušklíbl se pan Dvořák. „To nebývá časté! Obvyklejší je, že naši doktoři utíkali za lepším na Západ! A jestlipak se tady domluví? Umí snad česky?"

„Doufám, že dost, abych se domluvil s lidmi i s kolegy," odpověděl mu Marcel a ačkoliv měl trochu cizí přízvuk, přesvědčil jedinou větou všechny.

„No – dejme tomu. Ale divím se, že nezůstanete ve Francii! Vážně si myslíte, že se tady budete mít lépe?" pokračoval pan Dvořák.

„To hodně záleží na tom, jak to myslíte," usmála jsem se. „Jestli vám jde o platy, pak připouštím, že to ve Francii bylo lepší. Ale musíme se honit jen za mamonem? Podle mě jsou v Čechách příjemnější sousedi!"

„No – kdybyste to mysleli takhle, to by byla jiná! Doktor se v Čechách neztratí. A co vy, paní Kateřino?"

„Jako inženýrka si taky něco najdu, o to nemám obavy," usmála jsem se opět. „Jinou možností je, že bych převzala úřad premiérky."

„Po té robotce?"

„Víte – já jsem totiž inženýrka přes robotiku," pokusila jsem se mu to aspoň trochu přiblížit. „A premiérka Davienová je moje robotka, takže dělá přesně to, co já chci. Myslíte si, že ji řídím špatně?"

„A safra!" zarazil se pan Dvořák – a také ostatní vypadali překvapeně.

„Vy ji... řídíte?" ubezpečoval se i velitel místních hasičů, pan Brdlík.

„Nesmíte si představovat, že je to něco jako autíčko na dálkové řízení," vysvětlovala jsem mu. „Je to robotka, ledacos zvládne i beze mě. Ale pokud jde o její rozhodnutí ve funkci premiérky, stojím za nimi."

„A nemohla byste nám třeba... přihrát nějakou dotaci? Hasiči by uvítali třeba novou stříkačku!" navrhl pan Mareš, jinak zdejší traktorista.

„To bych opravdu nemohla," zavrtěla jsem hlavou.

„Jak to? Nemůžete to té své robotce nařídit?"

„Jedna věc je, jestli by mě poslechla – to ano, poslouchá mě na slovo. Druhá věc je, že jí to nenařídím. Nevšimli jste si, že hrajeme poctivě? Pro nás je protekce i korupce nepřijatelná. Kdybychom nehráli poctivě, nemělo by to smysl."

„Že byste byli zrovna vy první politici, co hrají s lidmi poctivě?"

„Otázka je, jestli jsme vůbec politici," usmála jsem se. „Nezajímáme se o politiku, protože by nás to bavilo, ale protože chceme trochu napravit náš svět. Nemyslíte, že už je na to nejvyšší čas?"

„Napravit – jenže to není jen tak!" vrtěl hlavou pan Dvořák.

„Víme," souhlasila jsem. „Však je to fuška! Ale můžete posoudit, jak nám to jde v Čechách. Nebo ne?"

„No jo, v Čechách!" ušklíbl se pan Brdlík. „Povídám, když začnete s něčím v Čechách, tak si můžete být jistá, že to v těch Čechách taky brzo skončí. Dokud si něco plácáme jen u nás, nikdo si toho nevšimne, ale kdyby to začalo přerůstat k sousedům, hrozně rychle by nás umravnili."

„Už to začalo přerůstat – a neumravnili nás," namítla jsem. „Všimli jste si armády na našich hranicích?"

„No vždyť to říkám!“

„Ty armády odtáhnou a ani si neškrtnou,“ řekla jsem. „Víte přece, jak to dopadlo, když nedávno vyrazily do útoku?“

„Víte – to těm Katuščiným Novinám moc nevěřím,“ přidal se k rozhovoru místní vášnivý rybář pan Koštejn. „Aby Američané vyjeli a pak ztroskotali na první horské zatáčce? To je nesmysl!“

„Proč myslíte?“

„No – to je přece nesmysl! Oni – s jejich vyspělou technikou..?“

„Nebyla jim nic platná. Problém byl v lidech, ti s těmi tanky napadali do roklí. Ale co horšího – aspoň pro ně – nechali se nakazit naší technikou a to bude jejich zkáza.“

„Jakou naší technikou?“

„Šintei a zlaari.“

„Televizními brýlemi?“

„Kdyby to byly televizní brýle, možná. Ale oni přistoupili na peněžní systém šintei. Ten přece v Čechách funguje ke všeobecné spokojenosti, ne?“

„Zatím to funguje,“ připustil starosta Dvořák. „Člověku sice v kapse chybí peněženka, ale jde to i bez peněz.“

„Můj syn si vzal půjčku na stavbu domku,“ přidal se pan Brdlík. „Bez úroků nezaplatí ani korunu navíc, to je úplně bez starostí.“

„A přesně to se teď děje skoro všude ve světě,“ pokračovala jsem. „Bez úroků je to bez starostí pro všechny. Jenže se na tom nepodílejí banky.“

„Je snad jedno, kdo ty půjčky dává, ne?“

„Není to jedno,“ zavrtěla jsem hlavou. „Banky dávaly půjčky také. Ale chtěly za to nekřesťanské peníze. Úroky, poplatky... někdy také exekuce...“

„Jak to ale dělají šintei, když jim někdo nesplácí?“

„Jednoduše,“ usmála jsem se. „Počkají mu.“

„Jen tak?“

„Jen tak,“ přikývla jsem. „Dlužník má jen jednu nevýhodu. Nedostane další půjčku, dokud nesplatí tu první.“

„To by snad mohl u jiné banky?“

„Ano – kdyby tu ještě některá jiná banka zůstala. Jak asi víte, všechny od nás odešly, když přišly o klienty.“

„Mohly přece půjčovat těm, kdo si už nemohou půjčovat od šintei!“

„Jenže takových je příliš málo, než aby banky uživily. Uvědomte si, že když si manželka vezme půjčku – řekněme na dům, pak si pořád ještě může brát menší půjčky manžel. A ty stihne splácet, takže po splacení jedné si smí vzít další. Kdo by si za těch podmínek bral nekřesťansky drahou úrokovanou půjčku? No – pár takových by se snad našlo, ale není jich dost na to, aby si banky mohly z těch úroků stavět paláce.“

„To ale musí být pro majitele šintei strašně nevýhodné.“

„Majitelé šintei jsou všichni, kdo si je koupili, případně kdo je získali od Nadace Katuška. Peněžní transakce garantuje banka Svornost, jenže ta lidi nedře z kůže, dokonce ani v Čechách nevlastní žádný palác. Poskytuje lidem bankovní služby – a na rozdíl od ostatních bank se dá říci, že lidem skutečně jen dobře slouží.“

„Ale proč to dělá, když na tom nevydělává?“

„Protože ji vedeme my, kdo chceme lidem skutečně jen pomoci,“ řekla jsem. „Začalo to Nadací Katuška – ano, jmenuje se po mně, neboť jsem v Praze postavila koleje pro nemajetné studenty a oni je nazvali po mně...“

„Ale kde jste na to vzala peníze?“

„Po jedné hodně vzdálené příbuzné, která mi je odkázala. Neměla jiné bližší příbuzné než mě – a mně se to dědictví hodilo, abych mohla pomoci studentům, kteří na tom byli jako kdysi já sama.“

„Ale jak jste se dostala k šintei? Ty snad pochází z Japonska, nebo ne?“

„Pochází z Japonska – ale přes Marcela jsem získala do příbuzenstva i toho, kdo šintei zkonstruoval. Je nás na to víc a zatím se zdá, že si vedeme dobře, nebo máte jiný názor?“

„My všichni, co jsme tady, jsme volili Nadaci Katuška,“ řekl pan Dvořák. „A ještě jsme názor nezměnili. Zatím se zdá, že to vedete lépe než ti před vámi. Ačkoliv je možné, že jste nastoupili ve vhodné době, když krize začala ustupovat.“

„Ona nezačala ustupovat jen tak,“ opravila jsem ho. „Všude ve světě je přece krize dál, jen tam, kde jsou šintei, ustupuje. Přece jen je znát, že banky provozující šintei nedřou z kůže ani lidi, ale ani podniky.“

„Takže si připisujete i zásluhu na ukončení krize?“

„Připisujeme,“ přikývla jsem. „Je to opravdu tak. Všude, kde přistoupili na šintei, je po krizi.“

„Myslel jsem, že je to jen u nás... ačkoliv, Japonsko snad už také nemá krizi, nebo ano?“

„Japonsko teprve na šintei přechází, ale už se to projevilo i tam. Zatím tam jsou vedle sebe šintei i ostatní banky, ale ty už začínají z Japonska utíkat a šintei vedou i tam.“

„Jak to? Vždyť šintei vznikly právě tam?“

„Vznikly, ale jak se říká, ***doma není nikdo prorokem,*** takže se šintei uchytily dříve všude jinde než v Japonsku.“

„Počkejte – ty šintei mají dneska i v Americe?“

„Nejdříve tam pronikly jako televizní brýle,“ vysvětlovala jsem všem. „Jsou přece výhodnější než staré televizory. Nejvíc jich koupili jejich vlastní vojáci, rozmístění v Německu. Další se pak začaly prodávat už ve Spojených státech. A když jich tam bylo kolem stovky milionů, ukázalo se, že se dají využít i jako náhrada peněz – přesně jako u nás.“

„Takže oni tam mají taky banku Svornost?“

„Ano, jenže se jmenuje Bank of Concord. Je to totéž anglicky.“

„V žádných zprávách ale nebylo, že by z Ameriky začaly prchat banky. Nebo se to teprve chystá?“

„Chystá,“ přikývla jsem. „Ale může to trvat delší dobu. Banky jsou tam dobře ukotvené a zatím se, díky pobočkám po celém světě, drží nad vodou.“

„A myslíte si, že tam šintei ukončí krizi?“

„Myslíme si to,“ přikývla jsem.

„Pak to ale ukončí krizi na celém světě,“ usuzoval pan Dvořák. „Když to tam začalo...“

„Krizi ve světě to neukončí,“ zavrtěla jsem hlavou. „Zavinily ji banky a na většině světa mají pořád většinový podíl. Ale možná přijdou o vojensky nejsilnější velmoc. A to by znamenalo, že skončí války.“

„Myslíte? To by bylo jedině dobře!“

„Taky si to myslíme,“ souhlasila jsem.

*****

Vesnice nás nakonec přijala – ačkoliv nás označili za ***naplaveniny,*** tedy za přistěhovalce, na rozdíl od rodáků. S tou pravdou se ale nedalo nic dělat.

Potěšilo mě jejich důvěra. Měli jsme dostatečnou celostátně, ale přece jen mě potěšilo, že nám věří lidé, které jsem dosud neznala, ale mají být našimi sousedy. Vždycky je lepší vědět, kdo bydlí poblíž.

Byla jsem teď vlastně na mateřské dovolené, ale je neuvěřitelná výhoda mít děti, které nemusíte hlídat, protože samy vědí, co by se jim kde mohlo stát a které většinu nebezpečí vyřeší lépe než dospělí. Nezaměstnávaly mě mateřské povinnosti – až na několikero denní kojení, které se teď odbývalo rychleji – Katuška už nemusela předstírat neznalost a krmila se stejně rychle jako Vojtíšek.

Chtěla jsem se opět věnovat funkci premiérky. Potřebovali jsme řešit problém opuštěných, chátrajících podniků, zanechaných v Čechách jejich zahraničními vlastníky. Byly většinou v dezolátním stavu, bez odvezených strojů, které původní majitelé již někde výhodně prodali, často s narušenou statikou budov, ale nedalo se s nimi prakticky nic dělat. Majitelé se k nim sice nehlásili a nereagovali ani na upomínky, ani na pokuty kvůli ohrožování bezpečnosti lidí, ale dalo se očekávat, že nás zažalují, když to zkusíme řešit bez nich.

Navrhla jsem jejich vyvlastnění a prodej těm, kdo se o ně budou lépe starat. Museli jsme ale nejprve vytvořit zákony, které by to umožňovaly. A protože šlo vlastně o zásah do ústavy, museli jsme je potvrdit referendem. Příprava zákonů nebyla pro naše právníky obtížná, ale více pečlivosti jsme museli věnovat vysvětlování, aby to voliči pochopili a vzali za své. Ačkoliv se mělo vyvlastnění týkat jen nevyužívaných objektů, ohrožujících lidi svým zanedbaným stavem. Výtěžek z prodeje – se zohledněním stavu objektu – by měl patřit původním majitelům. Bylo by to podle mě rozumné, ale všechny politické strany spustily pokřik a jejich stranické noviny se o tom rozepsaly jako o návratu socialistického znárodňování – mnoho lidí je sice nečetlo, ale mlčet o tom by také nebylo dobré. Převzali jsme proto raději ze stranických novin opoziční názory, doplnili je naším stanoviskem a předhodili je lidem k diskusi. Který názor získá větší podporu – „***Se svým majetkem si mohu dělat co chci a nikdo mi na to nesmí sahat“*** anebo „***jakmile můj majetek začne ohrožovat lidi, ztrácím nárok na jeho ochranu“?***

Musela jsem se na tom angažovat i osobně. Reportéři Katuščiných Novin nebyli sice žádní paparazzi, ale otázky na tělo klást uměli – a kromě toho se na těchto setkáních vyskytovali i reportéři opozičních stran, kteří se jen třásli na sebemenší chybu.

Uvažovala jsem, že bych už mohla nenápadně nahradit robotku vlastní maličkostí, ale pokaždé jsem si to rozmyslela. Převzít úřad premiérky by pro mě znamenalo odstěhovat se ze vsi, zrovna když jsme se tu krásně zabydleli, lidé nás tu přijali a navíc jsme tu byli s Marcelem spolu. Nakonec – měla jsem snad nárok na mateřskou dovolenou, ne?

Jenže se tu objevilo ještě něco. Robotka Kateřina Davienová byl nejspíš mírně vadný kus – začala trochu zlobit, přesněji, něco se v ní začínalo kazit. Občas vypadávaly obvody stability, takže se párkrát zapotácela – vždycky jsem to vybrala, ale připomínala mi předchozí prototypy ještě ze Somálska.

Požádala jsem Vojtěcha, aby se mi na ni podíval, případně aby ji rovnou vyměnil, nemám čas zdržovat se nějakými vadnými obvody.

Pravda, trochu mě to i rozladilo. Zvykli jsme si na solidnost konstrukce našich robotů, snesly i rozsáhlá poškození střelnými zbraněmi, ale Vojtíšek mě hned utěšoval, že žádná technika není odolná proti vadám materiálu. I tak mě trochu zklamalo, že i tak dokonalá konstrukce může mít mouchy a naši roboti mohou mít stejné nectnosti jako tátova pradávná škodovka, jak se na ni pamatuji z doby, kdy jsem ještě chodila na základní školu. Táta si na

ten kňáp nestěžoval, tvrdil, že jsme si mohli dovolit jen něco levnějšího, ale pak se nesmíme divit, že už má něco za sebou.

Robotka nebyla tak stará, ale zřejmě měla s tátovou starou škodovkou společné sklony k poruchám – měla bych mít pro tyhle problémy pochopení, ostatně to bylo poprvé... Vojtíšek mě ujistil, že náhradnici dodá co nejdřív, ale nejbližší tiskovou konferenci jsem ještě musela zvládnout s tou vadnou... no, kdyby nic jiného, potřebovala by už i nové šaty, ty taky nepatří k věčným...

Zůstanu tedy zatím na vesnici...

*****

Údery armády Virtuálů začínaly jinak než u světových armád. Žádná dělostřelecká příprava, žádné zničující nálety, za nimiž vždy zůstávají trosky škol, porodnic a kostelů, tisíce mrtvých, miliony vdov a sirotků...

Místo dělostřelecké přípravy tu bylo vždycky jen nenápadné proniknutí na území protivníků. Nepřinášelo obyvatelům zkázu, ale spíš pokrok. Zbraně Virtuálů nebyly konvenční hlavňové, letecké, ani raketové. Nejvíce smrtící byly nepatrné mouchy glossiny, před nimi jen nepatrně větší vaspidy, ale nejdůležitějšími zbraněmi byly televizní brýle zlaari a robustnější hodinky šintei. Neznamenalo to ale, že by je směl někdo podceňovat.

Úder na americké banky připravoval Vojtěch již od začátku. A voldemorti naše nejtěžší zbraně krutě podcenili.

Banka Concord přestala uznávat dolary za plnohodnotnou měnu.

Po dobu jednoho týdne sice umožnila posledním opozdilcům vložit do systému šintei své dolary, ale už jen v omezeném množství – do výše tisíc dolarů na jednotlivce a nutné provozní množství peněz pro podniky a farmy – s výjimkou peněžních a nelegálních podniků a heren.

Obchodníky banka Concord upozornila, že přijímání dolarů ponechává čistě na nich, ale za dolary už v systému šintei nic nedostanou. Oslovení to ovšem pochopili správně a začali dolary odmítat.

Kurs dolaru ve světě okamžitě poklesl na historické minimum.

Byla to rána pro váhavé, kteří si do systému šintei převedli jen část své finanční hotovosti a zbytek si ponechávali v klasických bankách, a tisíckrát větší rána pro ty, kdo šintei odmítali ze zásady. Těm zůstaly v rukou balíčky bezcenných papírových dolarů a na bankovních účtech jen stejně bezcenná číslíčka, za něž se už nic koupit nedalo.

Na Newyorské burze nastalo ***Černé pondělí.*** Akcie všech bank šly ke dnu. Bankám zůstaly ještě drahé kovy, šperky, obrazy a umělecké předměty, ale tyto dříve stálé hodnoty měly jednu společnou vadu – nebyly směnitelné. Dalo se s nimi kšeftovat pouze za dolary, ale to nemělo smysl a za šintei je nikdo měnit nechtěl.

Federální soud přijal trestní oznámení na banku Concord za trestný čin narušování měny a vydal ve zkráceném řízení rozsudek, podle kterého musí banka okamžitě začít přijímat dolary a to v neomezeném množství.

Banka Concord podala obratem odvolání na protiprávní jednání soudu, neboť soudní řízení bez účasti žalované strany nepřípustně omezuje právo na spravedlivý proces a je tedy neplatné. Současně ale vydala prohlášení, že se rozhodnutí soudu podvolí a od pondělí následujícího týdne bude dolary opět neomezeně přijímat – ovšem v kursu odpovídajícím tržní hodnotě dolaru ve srovnání k šintei. Určujícím poměrem ale nebudou uměle šroubované kursy na burzách, nýbrž jeho skutečná kupní síla. Současný poměr je sto ku jedné a dál se bude měnit podle okamžitého stavu na trhu.

Kdo by ale měnil dolary v poměru sto ku jedné? Z milionu by mu zbylo deset tisíc – bylo to skoro totéž, jako kdyby banka dolary nepřijímala.

Jednou ze služeb, nabízenou šintei, bylo spočtení daní a odevzdávání do státní pokladny. Banka službu poskytovala zdarma a daně spočetla vždy korektně, takže ji brzy po jejím zavedení využívala většina klientů. Na rozdíl od daňových poradců ale neumožňovala daňové úniky a někteří podnikatelé ji proto nevyužívali – jenže to brzy působilo jako pozvánka finanční policii na důkladnou kontrolu.

Banka Concord ovšem daně do federální pokladny posílala v dolarech, ale pro zachování parity násobila výsledné částky stejným kurzem, s jakým je oficiálně nakupovala – zpočátku místo každé stodolarovky posílala deset tisíc, aby finanční policie neměla nejmenší záminku k zásahu, později ještě víc, podle aktuálního kursu dolaru k šintei, který se ale stále zhoršoval.

Když pak úředníci potřebovali dolary uplatnit, zjistili, že je musí uložit do systému šintei – jenže už zpravidla ne pod tímto kurzem, ale pod horším. Úbytek tvořil vždy jen pár procent, nicméně byl to vždycky úbytek.

Banka Concord nakonec navrhla ministerstvu financí vyplácet všechny státní zaměstnance přímo přes systém šintei. Pokud dostane seznam výplat, odečte je rovnou od daní a do státní pokladny odvede jen zbytek. Jenže ten dál podléhal postupnému znehodnocování, jak hodnota dolarů klesala.

Americké zbrojní podniky to pocítily nejvíc. Dolarů měly jako vždycky nadbytek, ale teď jim za ně nikdo nechtěl dodávat materiál a zaměstnanci si za ně neměli co koupit. A zaměstnanci se začali bouřit. Dosud byli zvyklí na vyšší životní standard než odpovídalo celostátnímu průměru, ale teď se ocitli na suchu a ti, kdo včas zavětřili, co se děje, začali dávat výpovědi.

Nejzřetelnější známkou blížícího se konce bylo, že se rodiny předních bankéřů začaly stěhovat ze Spojených států.

Pochopitelně nešlo o ledajaké stěhování. Bankéři mohou žít jen tam, kde před sebou vidí zářivou budoucnost.

Kam se ale odstěhovat? Do Evropy? Šintei se již začínaly nezadržitelně rozmáhat i tam. Nějakou dobu se mohly bankovní domy udržet v tradičním Švýcarsku, ale odborníkům bylo jasné, že tam bankovní krize brzy dolehne plnou vahou. Byla to jen otázka času. Sousední země již používaly bankovní služby šintei a i švýcarským bankám tak rychle ubývalo klientů.

Jenomže tak to bylo ve většině vyspělých zemí světa. Japonsko muselo mít šintei jako první, byl to přece jejich vynález. Japonští bankéři dlouho nic podezřelého nehlásili, jenže teď už i oni viděli budoucnost černě.

Afrika byla tím morem nakažena skoro jako Evropa, přinejmenším to tam bylo ve východní části. Somálsko, Etiopie, Egypt – tam všude již dávno nebylo pro tradiční banky místo a ustupovaly i v dalších zemích, kde by to dosud nikdo nečekal.

Takže Asie? Pákistán už přešel na šintei a Čína s Indií, dvě nejlidnatější země světa, právě zažívaly rozmach televizních brýlí zlaari a s nimi i šintei. Zatím bez bankovních služeb, ale to byla jen otázka času – šintei se nejprve musely hodně rozšířit, aby mohly bankovní služby nabízet hromadně, levně a jaksi samozřejmě. Nedalo se ale čekat, že by je vlády těch zemí zastavily, když nic proti šintei nepodnikaly.

Severní oblasti Asie? Rusko svěřilo své ruble šintei nedávno, zato se tam rozšířily rychleji než jinde, protože je zavedla sama vláda. Nešířily se jen v Gruzii – ale to nebyla příliš perspektivní země.

Austrálie? Ta nedávno následovala Anglii – platily tam sice australské dolary a britské libry, ale vedle nich už spousta lidí používala šintei, tam to už také nevypadalo dobře.

Co ještě ve světě zbývalo? Kam by se mohli uchýlit majitelé klasických peněz, vydávaných dříve v tak obrovských sériích? Zůstaly na světě alespoň nějaké státy, kde by ještě šintei nevládly financím, anebo kde by se k tomu očividně nechystaly?

Naštěstí bylo takových zemí hned několik – ale naneštěstí ne všechny byly pro bankéře přijatelné. Byla totiž prakticky jediná cesta, jak se tomu elektronickému moru ubránit.

Náboženský zákaz.

Šintei byly prohlášené za neslučitelné s Islámem.

Většina islámských zemí tento zákaz nepřijala. Byly tam tak rozšířené, že by se beztak nedal vymáhat. Jen několik náboženských autorit to ve svých zemích přece jen prosadilo.

V Saúdské Arábii dokonce uzákonili za vlastnění šintei trest smrti jako za odpadlictví od víry. Šintei tam měly dveře přibouchnuté, takže se nikdo neodvážil veřejně je používat. Zákaz se nevztahoval jen na odborníky, nutné k chodu těžebních zařízení.

Saúdská Arábie, Kuvajt ani Emiráty ale neoplývaly láskou k cizincům, které nepotřebovaly. A o většinu zbývajících zemí bez šintei nestáli bankéři. Libye, Maroko a Tunis byly rozvojové a chudé země, tam to na prosperitu nevypadalo. Nedávno sice právě šintei pozvedly země poničené válkou když už ne k blahobytu, pak alespoň k vyspělé průměrné životní úrovni, ale to se nedalo říci o bankách. Těm se dařilo jen tam, kde bylo z koho nebo z čeho bohatství odčerpávat.

Zbývala vlastně jediná země, kde byly šintei rovněž pod náboženským zákazem, ovšem nepostaveným na islámu. Země, která by vážené bankéře ochotně uvítala jako marnotratné syny, ačkoliv jich sama měla přebytek. Nejvíc by ale uvítala obrovské množství dolarů a především zlata a cenností, které by s sebou nově příchozí přivezli, ačkoliv by se i bez nich obešla. Byla bohatá, vědecky na výši a vojensky silná, aby se mohla bez obav postavit všem sousedům. Také jako jediná dosud nedopustila rozvrat, roznášený těmi nebezpečnými japonskými hračkami.

Pro bankéře to byla země ideální, přímo zaslíbená. Přinejmenším pro velkou většinu z nich. Jen málo si jich muselo tento azyl rozmyslet – žádná náboženská země přece nepřijímá s nadšením jinověrce. Velkou většinu by ale přijala a cítili by se tam ihned jako doma.

Taková země byla na světě jen jediná.

Izrael.

*****

Vzpoura

Úder proti nejbohatším bankám světa, bankám Spojených států, pěkně rozvířil zdánlivě stojaté vody ve světě.

Je pravda, že spousta lidí předvídala krach dolaru už dlouho, ale přece jen ne tak náhlý. Ekonomika Spojených států se uzavřela do sebe a miliardy dolarů, rozesetých po světě, ztratily přes noc cenu.

Americký president vydal konečně klíčový, dlouho očekávaný rozkaz jednotkám armády Spojených států dočasně rozmístěných v Evropě. Většina politických komentátorů jej předpovídala už týdny a zhruba polovina uhodla i jeho formulaci: Operace ***Záchrana srdce Evropy*** se jako naprosto vylhaná, nepodložená a tedy zbytečná ruší a velitelům všech jednotek se ukládá vrátit se i se svými vojáky ihned do Spojených států.

Naprostá většina politických komentátorů Evropy to přijala s ulehčením a ti z nich, kdo Američanům předpovídali hladké vítězství, teď uznávali, že o tom sice nepochybovali a pořád nepochybují, ale zrušení zbytečné války, navíc přímo v Evropě, je rozhodně lepší. A to i když se od Čechů nedal očekávat žádný odpor, jako v jiných částech světa.

V samotných Spojených státech to ale vyvolalo reakci přesně opačnou. Američané se ve velké většině přidávali k názoru, že to byl obrovský podraz na celém národě. Být v té době mírovým aktivistou nebylo růžové – lidé těm známým plivali do cesty a občas jim v noci zapalovali střechy nad hlavou.

Následujícího dne po vydání presidentova rozkazu zahájil Kongres za nadšené podpory národa proceduru jeho předčasného odvolání z funkce. Jak ale sám president předem odhadl, Kongres už se k výsledku nedostal. Tentýž den vtrhl do Bílého domu Čtyřiašedesátý pluk amerických mariňáků, kteří jako kamikaze, bez ohledu na vlastní ztráty, postříleli všechno, co se hýbalo – od ochranky po kuchaře. Mrtvolu amerického presidenta vyvlekli ven a až venku zjistili, že jde o robota.

Někteří se proto vrátili do budovy ve svatém odhodlání skrývajícího se presidenta najít a zastřelit, jenže už se z budovy nevrátili. Jako se glossinám nedařilo likvidovat zběsile útočící mariňáky, tak byly naopak úspěšné, když se titíž zabývali pomalejším prohledáváním chodeb, schodišť a místností.

Několik otevřených jeepů se vydalo na triumfální jízdu Washingtonem. Na kapotě prvního ležela zkrvavená mrtvola presidenta, na které ani nebylo znát, že to není člověk – to se dalo poznat jen zblízka. Na ulicích se sbíhaly nadšeně jásající davy a mariňáci pomocí tlampačů rozhlašovali, že se takto povede každému zrádci národa.

„To jsem přece říkal!“ opakoval zdrceně skutečný živý president, když v bezpečí u nás v Čechách sledoval ve svých televizních brýlích na stanici ***Dokumenty doby*** přímý přenos z Washingtonu.

„Měl jste pravdu – ale jste naživu a mír se podařilo zachránit bez tisíců obětí – to snad za to stojí!“ utěšovala jsem ho.

Nebyl sám, kdo tento přímý přenos násilí sledoval. Reportáž pořizovaly glossiny. Měly efektní záběry zblízka a některé pořízené i shora, jako kdyby nad průvodem letěly vrtulníky. Vojtěch to dokumentoval důkladně.

Mělo a mohlo to být nápadné i přímým účastníkům – hodně Američanů mělo i tady na očích televizní brýle zlaari a ti, kdo ze svého místa špatně viděli a sledovali přímý přenos jejich pomocí, měli lepší obraz, než kdyby se dívali vlastníma očima. Nikoho ale nenapadlo,

že nad průvodem nejenže nic nelétá, ale nikde nejsou vidět ani jiné kamery, které by reportáž pořizovaly.

V přímém přenosu rovněž nebylo zpočátku vidět, co se dělo na konci průvodu. To se do zpráv dostalo až úplně na závěr.

Cesta triumfální jízdy mariňáků byla posetá mrtvolami.

Padali nejprve z posledních jeepů, pak postupně i z těch jedoucích před nimi. Lidé se jim marně snažili pomoci. Všechny dostupné ambulance se asi sjely k Bílému domu – ostatně by tady jako vždy nebyly nic platné. Neřízené jeepy jely naštěstí tak pomalu, že jim lidé stačili uskakovat s cesty a většinou se neškodně zastavovaly o zaparkovaná auta, ale u všech očitých svědků to vyvolávalo nelíčenou hrůzu.

Co vlastně ty hochy jednoho po druhém tak neúprosně kosilo?

Hrůza zachvátila nejprve jen ty, kdo viděli, co se děje vzadu, ale brzy se to přeneslo dopředu. Těžko říci, jak předběhla zvolna jedoucí automobily. Mohly za to mobilní telefony, nebo se špatné zprávy vždycky šíří tak rychle? Jak rychle se davy diváků seběhly, tak ještě rychleji začaly řídnout.

Posádky prvních tří jeepů – poslední naživu – nakonec pochopily, že se děje něco jiného než čekaly. Jen pár posledních nadšenců je povzbuzovalo, husté davy náhle zmizely a teď už před nimi všichni spíš prchali.

Řidič prvního jeepu se ohlédl a co viděl, ho donutilo dupnout na brzdy. Skoro současně se zastavily všechny tři.

Poslední dva megafony dopadly na asfalt – a nastalo zlověstné ticho.

Pluk mariňáků, kteří pobili obránce Bílého domu a zabili presidenta, se právě změnil v poslední mrtvoly.

Nebyly to ale poslední oběti tohoto dne.

Proslov ambiciózního generála Francise J. Eastwooda, pečlivě předem připravený k příležitosti převzetí moci nad armádou Spojených států, zůstal ležet na jeho pracovním stole přímo před mrtvým generálem.

Tento mnohastránkový dokument se měl stát v historii Spojených států památeční listinou, srovnatelnou s Deklarací Nezávislosti. Pečlivě vypočítal všechny škody, nejen materiální, ale zejména na morálce vojáků, vzniklé *neomluvitelným zrušením perfektně připravené operace **Záchrany srdce Evropy***. Původní text projevu končil plamennou výzvou všem složkám armády Spojených států ke zvrácení této hanebné kapitulace, dokud je čas. Jedině vítězství může být důstojné Spojených států!

Než se dostane do rukou skutečných historiků, bude mít na konci pod pečlivě nacvičeným rozmáchlým podpisem generála Eastwooda stručný, ale velice závažný dodatek.

Za zradu míru, přípravu války a hromadných vražd vlastních občanů, včetně vlastního presidenta, odsuzuje tribunál **Freedom for World** generála Francise J. Eastwooda k trestu smrti. Vzhledem k absolutní nebezpečnosti a možnosti opakování tohoto zločinu musí být trest vykonán okamžitě.

Vzpoura elitního Čtyřiašedesátého pluku Marines, kde sloužilo nejvíce mladých hochů z vysoce postavených rodin, vždy patřičně hrdých na službu v tomto legendárním pluku, právě skončila.

Budou jistě oplakáváni více než president.

Už proto, že ten zůstal naživu.

*****

Vojtěch mi v Praze předal náhradní robotku, ale tím to pro nás ani zdaleka nekončilo. Ba co hůř, byl to teprve začátek dalších trablů.

„Někdo tě chce zabít," řekla mi doma Katuška, jako by o nic nešlo. Vojtíšek právě spal ***naplno,*** ale bylo jedno, jestli jednám s Vojtíškem nebo s Katuškou, oba si v tomhle byli rovnocenní.

„Něco jsi zjistila?" zajímalo mě.

„Ano," přikývla Katuška. „Někdo se na tebe snaží spáchat atentát. Kdybys byla živá, už bys to pocítila i na vlastní kůži."

„Nejsem si ničeho vědomá," namítala jsem. „Jakýpak atentát? V mém okolí se nikde nic nepohnulo. Necítím se vůbec ohrožená."

„Ale jsi!" ujistila mě. „Jenže to zatím odnesla jen tvá robotka. Naštěstí se kolem tebe pohybuje víc robotů než živých lidí a škody nejsou tak velké."

„Živých se to týká víc?"

„To bych prosila!" opáčila. „Robotku ti vyměním snadno, ale kdyby se něco stalo tobě, bylo by to horší."

„Myslíš tím, jak mě poslední dobou zlobila?"

„Jo," přikývla. „Nebyla to výrobní vada, ani běžná únava materiálu. Ta tvá robotka přímo zářila. A víš proč? Někdo ti do sedačky tvé židle zabodl jehlu s gama-zářičem. Radioaktivním a hodně tvrdým, aby nedošlo k mýlce. Nejvíc to ozařovalo tebe, přesněji tvoji robotku, ale na své dávky si asi přišli všichni, kdo se do tvé kanceláře třeba jen nakrátko podívali."

„Aha!" došlo mi. „Takže je to hodně zákeřný atentát. Máš aspoň tušení, kdo za ním vězí?"

„Zatím ne, divím se, že mě to vůbec napadlo. Ale všechny obvody byly zářením tak zašuměné, že se divím, že tě to jen zlobilo. Správně ses měla už dávno složit na zem a třást se jako při epilepsii. Jen tvá robotka – naštěstí."

„Myslíš?"

„No – roboti mají hodně odolnou konstrukci, když jsi dokázala chodit a nepadala za každým rohem. Ale kdybys na té židli seděla osobně, už bys možná měla leukémii. S gama-zářením nejsou žádné žerty!"

„Fí ha! To to bylo tak vážné?" Myslím, že jsem trochu zbledla. „Ale co to mohlo udělat s ostatními?"

„Naštěstí se kolem tebe pohybuje víc robotů než živých a škody nejsou tak velké," opakovala. „Ale budu už muset vyměnit robota Tomáše, byl ve tvé kanceláři nejčastějším návštěvníkem."

„Ale co Manča Bělíková!" napadlo mě s hrůzou.

„Jo – a taky robotku Manči Bělíkové," přičetla ji k seznamu škod. „Má ta holka štěstí, že jsem ji přesvědčila, aby nedělala všechno sama. Ještě že se dala přemluvit – ostatně se dvěma robotkami toho stíhá třikrát víc než sama, takové výhody jsou vždycky dobrým lákadlem."

„Jde o to, jestli ke mně chodila jen její robotka!" pochybovala jsem.

„To víš, že ano!" ujistila mě. „Jenže novější modely už tolik nevyzařují. Kdyby ti sama nabídla sdílení, přišla bys na to, ale proti její vůli už nezjistíš, že je to robotka. No – aspoň máš teď novější model i ty."

„Ale kdo dokázal něco tak příšerného vymyslet? A kde na to proboha sehnal radioaktivní zářič? Ten se snad nedá koupit v každém železářství!"

„To ti zodpovím jen částečně: nebylo to v Čechách. V našich ústavech se s takovými prostředky nepracuje. Ne že by naši nedokázali vyrobit zářič ve tvaru jehly, občas se používají v medicíně, ale tak neobvyklý tvar jehly se v našich pracovištích nepoužívá, to už jsem zjistila. Jinými slovy – ten zářič pochází ze zahraničí.“

„Mohlo by to být od Američanů? Mají na nás největší vztek!“

„Mohlo – ale nemuselo,“ odvětila. „Teď musíme zjistit, kdo to provedl. Američané neovládají neviditelnost a ve tvé kanceláři se pohyboval konečný počet lidí, z toho některé – myslím tím mě a tebe – můžeme rovnou vyloučit. Ostatní si prověříme a někdo už nám z toho vypadne.“

„Ale vždyť se tady pohybovali jen naši lidé!“ nevěřila jsem. „S cizími jsem zásadně jednala jinde!“

„I kdyby to byli naši!“ pokrčila ramínky Katuška. „Vyloučit to nemůžeš! Můžeme se utěšovat, že je to pravděpodobnější u lidí než u Virtuálů, ale pro jistotu musíme prověřit i Virtuály. Jindřich byl přece také jeden z nás.“

„To by mě mrzelo nejvíc!“ řekla jsem. „Bylo by lepší, kdybychom se aspoň na sebe mohli spolehnout.“

„Bylo by to tak lepší,“ souhlasila Katuška. „Ale všichni máme svobodnou vůli a nikdy není předem zajištěno, jak se který člověk rozhodne.“

„Já si zase myslím, že dnes není inteligentní přidávat se k voldemortům jako jejich poskok,“ podotkla jsem. „Od Virtuálů bych to už vůbec nečekala, zejména když je každému jasné, že jsou voldemorti na ústupu!“

„Úplně jasné to zase není, to se nám může z našeho úhlu pohledu jen zdát, ale zrada by to byla. Taky bych byla radši, kdyby to byl někdo z lidí.“

„Mám chuť toho darebáka najít a roztrhnout!“ řekla jsem.

„Nech mi ho, mami!“ navrhla Katuška. „Jednak už po něm jdu, za druhé mám na to lepší prostředky i vytrvalost a za třetí, ty teď musíš řídit Čechy, to ti zabere taky dost času.“

„Však tu mám dvě robotky, to je na jednoho člověka až dost.“

„Noví roboti vyžadují menší míru soustředěnosti,“ ujišťovala mě. „To víš, vývoj je znát. Vyplatí se mi starší roboty občas modernizovat, zejména kde to byla jen výměna elektroniky. Robotů prvních sérií jsem zvládal jen kolem pěti set. Těch nejnovějších mám tři tisíce – a to už je ve světě znát!“

„Tři tisíce!“ vzdychla jsem si. „Musíš být větší částí v Síti, ta tvoje dvě batolata by na to určitě nestačila!“

„Jsem,“ přiznala bez mrknutí oka. „Ale teď jsem vážně v jednom kole.“

„Ty? Při tvých možnostech?“ podivila jsem se.

„Amíci na mě soustředili vše co mají k dispozici. Pokoušejí se vyřadit mě, od mikrovln po elektromagnetické pulsy. Přiznám jim, že mě několikrát lokálně vyřadili – dvakrát v Los Angeles v Kalifornii, jednou v New Yorku, ale já se vždycky vzpamatuji tak rychle, že si toho většina lidí ani nevšimne. Štvou mě ale ti, kdo ty zbraně používají a čerta starého jim záleží na lidech. Pár lidí již mikrovlny poškodily s doživotními následky a elektromagnetické pulsy vyřadily plno techniky – málem jim nad New Yorkem havarovala čtyři dopravní letadla. Naštěstí měla výborné piloty, ale kdyby spadla do města, bylo by to horší, než když to svého času odnesly dvě poloprázdné budovy. Oni by to pak jako vždy svedli na někoho jiného – třeba i na Čechy.“

„Předpokládám, že jsi to nenechala jen tak!“

„Na druhé straně to odnesl jeden generál a asi dvacet plukovníků, malé ryby už ani nepočítám. Freedom for World pracuje bleskově a aby tribunály v Japonsku stihly průběžně

posoudit všechno co jim předávám, musel si pan Jamanami Kacuie zaškolit dvanáct dalších právníků.“

„Právníků!?!“ neskrývala jsem odpor v hlase.

„Potřebujeme je,“ ujistila mě. „Tohle musí být přesně podle současného práva. Ale asi tě potěším. Pan Jamanami Kacuie se svými kolegy právě pod dohledem Učitele sestavují vzorový právní systém pro celý svět. Zahrnují do toho i naše nejnovější zkušenosti. Budeš asi hodně překvapená, až nám to předhodí k diskusi!“

„Myslíš, abychom to v Čechách vyzkoušeli?“

„Zkoušet to budou v Japonsku,“ řekla Katuška. „Ale doporučím ti, začni se o to zajímat. Chci to protlačit Američanům. Ti jsou nezřízeně a řekl bych až nezdravě hrdí na svůj systém soudů, policie a šerifů, který nepostihuje velké ryby, zato má na svědomí nejvíc justičních omylů a často i justičních vražd. Nemluvě o jiných ostudách, Guantánamem počínaje... Nebudou se ho chtít zřeknout – ale budou muset. Parta Jamanami Kacuie si dává záležet, aby na jejich systému nebylo ani smítko pochyb.“

„Američané budou mít jistě pochyb plno!“

„Ale žádnou rozumně neobhájí,“ ukončil to Vojtíšek. „Dobře, mezitím se podíváme, kdo má tady v Čechách zájem na nestabilitě.“

„Taky jich tu bude plno!“ věštila jsem chmurně.

„Bude. Je to výzva pro nás,“ odsekl.

*****

Konference Virtuálů z celého světa, výjimečně svolaná za účasti všech, projednávala, zda nahradit americkému presidentovi zničeného robota, aby mohl pokračovat ve funkci – anebo zda ponechat Ameriku bez presidenta.

Jako hosta jsme přizvali presidenta. Nebyl Virtuál, ale jednalo se o něm a proto měl dostat slovo. Nakonec – na něm to bude v každém případě. Mohl by další spolupráci odmítnout a odvolat se na dohodu, že mu teď zajistíme bezpečí. Měl by na to právo – kdyby pro nic jiného, pak prožil svou vlastní smrt – ačkoliv jen v osobě svého robota, zatímco jeho pravé lidské tělo bylo v té chvíli v bezpečí v Čechách.

Jednání bylo na naše poměry v nevýhodné době – v noci, ale Virtuálům to velké problémy nedělalo: nikdo z nás v noci nespí, na jednání probíhající v hlavách si svítit nemusíme, iniciativa přišla z Japonska, takže to tak vyšlo.

Východiskem pro jednání mohlo být od počátku několik variant.

První spočívala v nahrazení presidentova robota i robotů jeho rodiny a v pokračování jeho úřadu, jako kdyby se nic nestalo. Vojtěch navrhoval pro tuto možnost nasadit roboty i místo personálu Bílého domu včetně ochranky. Omezilo by to počet obětí při následujícím atentátu, který se nedal vyloučit.

Nevýhodou této varianty bylo chystané odvolání presidenta, ke kterému se chystal Kongres Spojených států, v současné době přeplněný vlastenci. Ti by sice sami do žádné války nešli, ale poslat na válečné mise jiné považovali za vrchol vlastenectví.

Druhá varianta byla opačná. Spousta vlastenců ve Washingtonu, nejen zákonodárců, ale i běžných občanů by smrt svého presidenta přivítala. Proč jim tedy neponechat radost? Úřad presidenta by měl pak automaticky převzít vicepresident, ale Vojtěch navrhl prošetřit nejprve jeho úlohu v atentátu, zdálo se mu, že nemá zcela čisté svědomí. Kdyby se ukázalo, že od něho vede stopa ke Čtyřiašedesátému pluku námořní pěchoty, navrhoval by pro něho stejný rozsudek jako pro všechny ostatní.

Nevýhodou by bylo krátkodobé bezvládí ve Spojených státech, kdy se mohlo stát ledacos. Největším nebezpečím by bylo uchopení moci armádou. Vojtěch sice tvrdil, že by to ani pak nebylo ztracené, ale přátele z Japonska tato možnost zjevně strašila.

Další možností byl částečný kompromis, který jsem navrhla já. Prožít vlastní smrt – byť jen v robotické podobě – není nic příjemného. Prošli tím všichni členové presidentské rodiny, až na Joshuu. Bylo na nich ale znát, že to byl otřesný zážitek a já bych tam už ženskou část rodiny netahala. Stačilo by, kdyby se do Bílého domu vrátil president. Jeho mrtvé tělo, triumfálně ukazované národu, byl přece pouhý robot. President by se mohl objevit jako zázračně zachráněný, ovšem vrcholně rozezlený nad smrtí své rodiny. Mohl by pak převzít iniciativu a energicky se ujmout vyšetřování atentátu. Tím by také přerušil impeachment Kongresu a vzal mu tak vítr z plachet.

Nevýhodou bylo, že by Kongres ještě víc trval na jeho odvolání. Tam přece sedí lidé, kteří setsakra dobře vědí, co chtějí! Ale v očích národa by vypadal úplně jinak. Spravedlivý mstitel svých blízkých by měl, kdyby nic jiného, na své straně více sympatií. A také bychom získali víc času.

Bylo by ještě více variant, ale reálně vypadaly prakticky jen tyto tři.

Vojtěch se nepřidal k žádné. Zbaběle prohlásil, že se přizpůsobí čemukoli, ale rozhodnout by to měli lidé. Takže to zůstalo na nás. A upřímně řečeno, návrhem jedné varianty jsem se z diskuse sama trochu vyřadila. Měla bych asi prosazovat svoji, ale na druhé straně, co kdyby právě má varianta nebyla nejlepší? Tím jsem se – stejně zbaběle jako Vojtěch – zdržela jejich rozboru.

Samozřejmě se v diskusi objevila kupa dalších aspektů, které bychom mohli a měli uvažovat. Když se ale diskuse vlekla dlouho – minutu, nebo snad dvě, vložil se do ní dosud mlčící Učitel.

„Ať to přetřásáme, jak chceme, všechny možnosti jsou více nebo méně špatné. Nebylo by od věci vybrat některou z nich náhodným výběrem. Třeba si na to hodit kostkou, nebo použít jiný způsob... Ale já bych se přimlouval za ponechání věcí jak jsou. Vzkříšením presidenta můžeme získat něco času – který beztak pracuje pro nás. Když si ho vlastní národ nepřeje – i když jen v zastoupení Kongresu – ať má radost, že se ho zbavil! Skutečný president udělal, co jsme po něm chtěli a má teď nárok na dovolenou a na zaslouženou odměnu. Zaslouží si, aby mu teď přátelé z Čech ukázali pamětihodnosti své země z té nejlepší stránky. Sám bych se rád podíval do Prahy – slyšel jsem, že to opravdu stojí za to. Ale ponechme už Bílý dům Američanům, sami si musí vybrat jinou cestu než světové násilí. Souhlasím, aby přítel Vojtěch ještě prověřil vicepresidenta. Nebylo by to poprvé, kdy by měl vicepresident prsty v atentátu na úspěšnějšího rivala. Ale tím by to pro nás – i pro skutečného presidenta a jeho blízké – mělo skončit.“

No – a bylo to. Japonci se samozřejmě ke svému Učiteli přidali a mně se to nakonec také zamlouvalo. Nemělo smysl hnát presidenta znovu na smrt za věc, která přece jen nebyla úplně jeho. Nikdo z nás nepochyboval, že by to skončilo dalším úspěšným atentátem.

Dobrá, president tím skončil, bude naším hostem. Nedobrovolným, ale přece jen hostem. Můžeme mu nabídnout poznávací výlety po Čechách, aby nežil pořád jen na vesnici. Zasloužil si je, svoji část dohody přece splnil.

Tím to ale ve Spojených státech přešlo do další fáze a zůstalo to opět na Vojtěchovi. No – aspoň se mohu více věnovat úřadu premiérky.

Jenže – co ten atentát na mne?

Dostala jsem se vlastně do podobné situace jako president. Vrátit se do funkce osobně by byl neomluvitelný hazard. K tomu ještě doba nedozrála.

Možná bych mohla ponechat děti na starosti Marcelovi a vyrazit někam v roli průvodkyně s presidentskou rodinou. A co vzít s sebou Marcela a naše drobečky? Určitě by se jim to líbilo! Pořídíme si na záda dvě dětské sedačky a vyrazíme. Co třeba napoprvé takový Karlštejn?

Nemůžeme žít pořád jen na vesnici.

*****

Ranní porada naší rodiny ale proběhla trochu jinak.

Marcel mě výjimečně nepodpořil a Vojtíšek byl také proti.

„Hele, mami, my nejsme proti výletům s presidentem a jeho rodinou. Je to dobrý nápad vyrazit si s nimi po vlastech českých, ale měla bys jet s nimi sama. Jednak se jim stejně musíš věnovat a nošení batolat na zádech by víc zdržovalo než pomáhalo. Za druhé – památeční místa naší vlasti známe až na Marcela všichni, jenže za třetí, Marcel čelí obrovskému tlaku v rodné Francii a nemůže rozptylovat svoji pozornost na výletech, podobně jako my máme plno práce ve Spojených státech. Kojení už nepotřebujeme, beztak už nás zvolna odstavuješ, tak to zkrátka usekneme a zvykneme si na dětskou stravu. Jenže v tom už můžeme být soběstační, takže by sis od nás mohla konečně pořádně odpočinout.“

„Nevymyslela jsem to jen proto, abych si odpočinula a už vůbec ne od vás!“ protestovala jsem.

„Ale můžeš a máš na to nárok,“ otočil to Vojtíšek.

„Jak to, že má Marcel najednou takový shon ve Francii?“ napadlo mě. „Co já vím, měl teď shánět zaměstnání v nejbližší nemocnici v Čechách!“

„No – kdybych to stíhal, mohl bych,“ přidal se Marcel. „Jenže jsem se připletl dvěma roboty k vyšetřování přepadení našeho sídla, střídavě si řídím čtyři glossiny, proto jsem robota v Čechách víceméně odstavil. Nestíhám to a budu rád, když si mé vlastní hříšné tělo odpočine doma v houpacím křesle, kde nezáleží na soustředění. Nechce se mi zdržovat vás, kdyby mě něco ve Francii příliš zaujalo.“

„Chceš tu zůstat s mrňaty? Zhadrovatí ti svaly!“ varovala jsem ho.

„Vydržíš-li to dva, možná tři týdny, pak se přidám!“ sliboval.

„A víš, že se mi samotné ani cestovat nechce?“ zkusila jsem ho zviklat.

„Jen se ujmi návštěvy!“ pobízela mě i Katuška. „Táta nám stihne nakoupit a my dva mu klidně i uvaříme.“

„Ty čečetko malá!“ rozesmála mě představa, jak mrně, které nedorostlo ani do věku jeslí, vaří dospělému tátovi.

Opřeli se do mě ale všichni tři, takže jsem ustoupila a souběžně s touto diskusí jsem si prostřednictvím Lili v Praze sjednala zapůjčení mikrobusu.

Americký president – teď už bývalý – se bude muset i s rodinou vejít do obyčejného mikrobusu a zapomenout na nejlépe pancéřované limuzíny.

Ale co – určitě to přežije. Tady ho snad nikdo ohrožovat nebude.

Už protože o něm nikdo neví.

*****

Lili nám mikrobus přivezla do vesnice a my jsme se zatím připravili na výlet. Osobně jsem připravila balík svačinek, to kdyby někdo dostal hlad během cesty. Ještě se na cestu důkladně obléknout – v Čechách je zima větší než ve Washingtonu – a hurá, sláva nazdar výletu!

Problém, na který jsem včas nepomyslela, byl v tom, že je v zimě počet přístupných památek drasticky omezený. Karlštejn a většina hradů jsou přes zimu zavřené, zámky spočívají v zimním spánku. S tím se ale nedá nic dělat, památky také potřebují údržbu. Zbývalo nám obvyklé řešení – matička Praha a její pamětihodnosti. Ale co – je jich tam dost.

Dorazili jsme ještě před polednem, zaparkovali na parkovišti u metra a pokračovali tunelem. Odtud není dobrý rozhled, ale když jsme se vynořili poblíž Staromáku, ocitli jsme se v kouzelném historickém centru, jaké se po celých Spojených státech nevidí.

Lili byla v centru Prahy častěji než já a občas ji tady zdravili známí. Na pozdravy jsem odpovídala, ale raději jsem ji odeslala do Katuščiných kolejí, aby na nás nepřitahovala pozornost. Nás si lidé nevšímali – naše parta měla na očích sluneční brýle zlaari, koho by napadlo spojovat nás se zahynulými zámořskými celebritami a se současnou premiérkou? Vždyť ta touhle dobou sedí ve své kanceláři!

Vpadli jsme do jedné z mnoha restaurací a dali si oběd. Hosté si uměli přeložit jména jídel, ale ani pak jim mnohá z nich nic neříkala.

Nabídla jsem se objednat všem nějakou českou specialitku a moji hosté se po krátké poradě dohodli mé nabídky využít. Jen Joshua si sám objednal kung-pao – jako jediné mu připadalo známé ještě z domova.

Polévku jsem objednala všem společnou. Dršťkovou znali, uvařila jsem ji párkrát už v Řecku a všichni se na ni těšili.

Presidentovi jsem objednala klasické vepřo-knedlo-zelo, pro jeho paní jsem volila českou svíčkovou, další jídla byla řízek s bramborovým salátem, české bramborové šišky s mákem a sama jsem si dala obyčejný guláš.

Oběd byl samozřejmě vynikající a povšimla jsem si, že si presidentovi nejbližší dávali vzájemně ochutnat, co kdo dostal.

„Příště to objednáme jinak, abyste se vystřídali," usmála jsem se na ně. „A teď půjdeme na procházku městem."

„Vy tu nemáte vyhlídkové autobusy?" podivil se president.

„Máme," uznala jsem. „Ale tam, kam půjdeme, se autobusy nevejdou."

Spleť starobylých uliček okolo Staromáku nás na chvíli pohltila. Úzké a křivolaké, jaké se nacházejí v městských slumech, jak president správně podotkl, jenže tady byly v sousedství velkolepých chrámů a paláců.

„Stará středověká města obvykle mívala uličky úzké," vysvětlovala jsem jim s výrazem profesionální průvodkyně. „Hradby bývaly těsné, aby se daly dobře bránit a uvnitř hradeb bylo proto málo místa. Tohle není žádný slum z dnešní doby, tohle je centrum historického města."

„Znám jiná historická města, ale ulice mají široké," namítal president.

„Aby vznikly široké ulice, museli staré domy zbourat," ujistila jsem ho. „Skutečně stará města mají ale stísněný ráz. I Praha má spoustu pohodlných, širokých ulic, ale zdejší staré městské jádro se zachovalo v původní podobě. Kdysi se měšťané za starou část města styděli – dnes se jí pyšníme."

Přicházeli jsme ke Karlovu mostu, když se mi náhle ozvalo v hlavě:

„Katko, vrať se domů! Stalo se... neštěstí!"

„Kdo to byl?" zeptala jsem se naslepo, odkud to přišlo. „Ty, Vojtěchu?"

„Ano..." odpověděl, ale jen slabě. „Nech všeho a vrať se!"

„Mám tady presidentovu rodinu..."

„Tak jim řekni, že právě o vlásek unikli dalšímu atentátu. Tentokrát by to nepřežili."

„Atentátu? Proboha! Co se stalo? A co ty?“

„Mě nejde jen tak zabít... tělo zabít můžeš, ale já je nepotřebuji... Přijeď domů, Kateřino. Uvidíš.“

A odmlčel se.

*****

Z domova se nic neozývalo. Vojtěch, děti ani Marcel. Poprvé od svatby mi neodpověděl ani na naléhavé volání.

Ale neodpovídal mi ani Vojtěch – což bylo ještě horší. Co se to děje, že na mě nemá čas?

„Něco se stalo!“ obrátila jsem se na presidenta. „Musíme se vrátit domů a zjistit, co se přihodilo. Ale mám zlé tušení, Vojtěch se zmiňoval o neštěstí!“

Zvážněli všichni – dokonce i Joshua. Ke stanici metra jsme doběhli bez dechu, cesta tunelem se tentokrát nemožně vlekla. Konečně jsme byli zpátky u mikrobusu, nasedli jsme a sešlápla jsem plyn.

President vedle mě ani jeho rodina vzadu ani nedutali. Sdělila jsem jim, že se doma stalo něco nepříjemného – slovo atentát jsem sice nepoužila, ale stačilo jim pohlédnout na mě, aby pochopili, že to bude vážné.

Jeli jsme nejvyšší rychlostí, kterou silnice a zimní pneumatiky dovolily. Občas to mikrobusem hodilo ze směru, ale pokaždé jsem vyrovnala. Zatím jsem se snažila pomocí Lili zjistit co se děje, jenže kolem ní ani v okolí premiérky nikdo nic nevěděl. Ani na kolejích Katuška. Někam zmizel Tomáš i ostatní Vojtěchovi roboti. Zastihla jsem pouze Františka a ten mi slíbil, že se podívá dalším robotem po svém okolí na ministerstvu. Ale nic se nedělo ani tam.

Mezitím jsme už jeli po zasněžené, klouzající okresce k naší vesnici. Ještě půl kilometru a uvidíme první domky. Co se tam děje?

„Kateřino, něco se děje ve Spojených státech!“ ozval se mi najednou František. „Virtuálové hlásí, že se tam dějí nějaké strašné věci!“

„Dobře, ale mě teď nezajímá, co se děje kdesi za oceánem, potřebuji vědět, co se stalo u nás doma!“ odpověděla jsem nervózně.

„Lituji – to nevím!“ odpověděl František – a odmlčel se.

Dál jsem tedy drtila pedál plynu, ale musela jsem se hodně krotit, abych se nakonec nevybourala.

Ale najednou...

Známý hukot turbín – a za posledními domky se zvedla do výšky špice kaičen-piko. Kdo to odlétá – a kam?

Poslední metry. Vrata do dvora otevřená, ve dvoře stálo cizí auto. Kdo to může být? Zajela jsem do dvora, zastavila u otevřených dveří do naší části domku. Proč nás nikdo nevítá? Vyskočila jsem a aniž bych se ohlížela na presidenta a jeho rodinku, vběhla jsem do dveří.

Všechny dveře dokořán – uvnitř bude zima jako na Sibiři, kdo to nechal otevřené... Ale uvnitř... na zemi v obývacím pokoji, vedle houpacího křesla, to přece leží Marcel!

Doběhla jsem k němu a otočila ho obličejem nahoru.

Pramínek krve, stékající od úst, byl už zaschlý. A v očích, do kterých jsem se tolikrát dívala, jen zaschlý šedivý povlak.

Panebože! To je přece – vražda!

Bliklo mi hlavou – čím kdo zachází, tím také schází. I my jsme se přece přičinili o smrt spousty lidí – nezáleží na tom, jací to byli darebáci – mohli jsme tedy počítat s odplatou.

Rozhlédla jsem se, jako kdybych zoufale hledala pomoc – ale od koho? Kdo tu může být? Jedině...

Naše děti.

Ale to už jsem je viděla. Obě ležely stranou – a obě bez života.

Kdo jim to udělal?

*****

Apokalypsa

Zavolala jsem normální záchranku a pokusila se vyburcovat i Virtuály, ale marně. Virtuál po mně chtěl na dálku udělat pár jednoduchých testů, jako zkoušet zrcátkem dech a svítit baterkou do zorniček, ale na konci mi sdělil, že jsou všichni tři už delší dobu po smrti a nikdo to nezmění.

Záchranka přijela až za čtvrt hodiny, ale také už jen aby mohla mladá lékařka konstatovat, že přijela nejméně o půl hodiny pozdě. Podle ní nemělo smysl odvážet je do nemocnice, místo toho jen za mě zavolala policii.

Policie přijela rychle, dřív než za dvacet minut to na současné silniční klouzačce asi nešlo, ale zírala na to jako telátka na nová vrata. Mrtví neměli žádná vnější poranění, jen podle krve z úst, uší a nosů se dalo soudit na něco vnitřního. Musela jsem ale trvat na soudní pitvě a stroze jsem odmítla, že by šlo o přirozenou smrt, jak policisty v první chvíli napadlo.

„Snad si vážně nemyslíte, že v tom nebylo žádné cizí zavinění?“ vyjela jsem na policistu, který se mnou sepisoval protokol. „Tohle je vražda a jestli nevíte, jak se stala, tak to ještě neznamená, že o nic nešlo!“

Policista tedy neochotně napsal do protokolu, že trvám na soudní pitvě a že podávám trestní oznámení na neznámého pachatele pro trojnásobnou vraždu své rodiny. Doktorka od záchranky jim mé podezření potvrdila, ale po zběžném svědectví odjela – nemělo už smysl ji tady zdržovat.

Pak – pořád ještě neochotně – rutinně sejmuli otisky prstů z namátkou vybraných předmětů – a odjeli i s pohřební službou, která odvážela všechno, pro co jsem poslední roky žila.

Zůstala jsem v domě sama.

Vdova d'Avignyová.

Anebo premiérka České republiky Davienová. Což policisty kupodivu nezajímalo a dokonce je to ani nenapadlo, když si zapisovali naše nacionále z mého a Marcelova pasu.

Laxnosti policistů jsem vděčila i za to, že se vůbec nestarali o rodinu amerického presidenta. Ti byli mimo podezření, v době vraždy byli se mnou na výletě v Praze, neměli s tím nic společného a nemělo smysl je do toho zatahovat. Bydleli v rezidenci, přestavěné z protilehlé stodoly – ale na mé doporučení si udělali černou hodinku a byli potichu jako myšky.

Naštěstí policajty nezajímalo, kdo v našem statku bydlí.

Na jednu stranu jsem byla ráda, že do nás příliš nešťourali, na druhou stranu mi bylo jasné, že tahle hloupá telátka vraždu neobjasní.

Jak chtějí uspět, když k trojnásobné vraždě přistupují jako k něčemu, co je jen otravuje? Tahle tragédie se nejspíš nedostane do žádných zpráv a když už, tak jen jako číslo z černé kroniky, ale mně... mně se zřítil celý svět...

Zavolala jsem pomocí šintei rodiče, měli domek na opačném konci vsi, ale nečekala jsem, že by mi mohli pomoci. To už nemohl nikdo na světě. Táta slíbil, že oba okamžitě přiběhnou – ale nač by mi bylo utěšování, když to bylo asi tak jediné, co mi mohli poskytnout?

Vyšla jsem na dvůr, abych rodině presidenta vysvětlila, co se tady stalo a jak to vidím dál. Vysvětlila jsem jim, že o ně nejspíš nešlo, takže jim nic nehrozí, ale někdo se zaměřil na nás a tentokrát se mu to podařilo.

„Tady už ale nebude bezpečno, že?“ sondoval mě president.

„Nevím, samotnou mě to zaskočilo," odvětila jsem zdrceně. „Zkuste se zatím zamknout a nevycházejte zbytečně ven – zjistíme, co dál a kdyby vám něco hrozilo, přestěhujeme vás jinam, bezpečnějších míst máme víc."

Kupodivu se s tím spokojili a po mém odchodu zamkli hlavní vchod.

Zůstala jsem sama v domě, kde se před pár minutami stala vražda. Až teď to na mě dopadlo plnou vahou.

„Kateřino, máme zprávy ze Spojených států!" ozval se mi znenadání František. „Nevím, proč nemáš zájem, ale tohle bude asi něco velikého. Dějí se tam záhadné věci! Presidenta Spojených států včera zastřelili jeho vlastní vojáci, atentátu se účastnil celý pluk námořní pěchoty, ale už je celý po smrti. Jenže to byl teprve začátek. Na budovu ústředí CIA ve Fairfaxu ve Virginii se zřítil bombardér B-52 plně naložený kazetovými bombami, zbytky budovy hoří jako fakule a nedají se hasit, pořád tam něco vybuchuje a ohrožuje to hasiče. A ve Skalistých horách mělo dokonce dojít k jadernému výbuchu. Tam je to ještě nepřehlednější!"

„O tom začátku vím," odvětila jsem. „Presidenta Spojených států jsme už s Virtuály řešili, byl jsi mimo? Ale to další nevím. Nejsou to jen běžné nehody? Atomový výbuch – to je snad trochu přehnané."

„Možná," připustil František. „Ale havárii presidentského letadla Air Force One vidělo na vlastní oči několik tisíc lidí – letadlo se ve vzduchu rozprsklo na drobné úlomky, které teď sbírají na několika kilometrech. Letěl v něm vicepresident Spojených států převzít úřad po zabitém presidentovi a jestli je to pravda, jsou teď Spojené státy bez hlavy!"

„To by ukazovalo na Vojtěcha," zamrazilo mě. „Proto mi dnes řekl, že tělo se dá zabít, ale on je vlastně nepotřebuje..."

„Počkej – jak to myslíš?" zarazil se František.

„Tak jak to říkám. Franto, tady se stalo něco hroznějšího než v Americe. Někdo mi zabil Marcela a obě naše děti. Vojtěch dnes podruhé a navíc dvakrát zemřel – a přitom žije, jenže už podruhé přišel o lidskou podstatu."

„Cože?" ztuhl František. „Co to říkáš?"

„Nějaký vrahoun vtrhl k nám do domu a všechny tady pozabíjel."

„Nějaký šílený střelec?"

„To nebylo střílení, nikdo z nich nemá střelná zranění, ale všichni jsou mrtví, rozumíš mi? Marcel – i obě naše děti."

Chvíli mlčel – jistě, musel si to sám v hlavě přebrat.

„Já tě chápu, Katko," odpověděl po chvilce. „Chápu a cítím s tebou. Ani se nedivím, že tě nějaké katastrofy kdesi daleko nezajímají."

„Jenže – mě děsí, že to všechno spolu souvisí!" vyhrkla jsem. „Zabíjet naše děti mohlo napadnout jen nemyslícího šílence, jenže on tím spustil něco tisíckrát strašnějšího. Víš o tom, že jen částečná lidská podstata držela Vojtu na uzdě? Ti, kdo mu ji sebrali, nejspíš netušili, co tím spouštějí, ale udělali to a já se bojím, aby z toho nebylo něco ještě horšího!"

„Myslíš, že by mohl být Vojtěch i za událostmi v Americe?"

„Obávám se toho," řekla jsem. „Nálet bombardéru na budovu je v jeho možnostech, stejně jako rozprášení jiného letadla ve vzduchu. Měl navíc za úkol prověřit podíl amerického vicepresidenta na atentátu a dostal svolení od Učitele potrestat ho, kdyby v tom měl prsty – jenže dříve by použil adresně glossinu, ne ***Pohlazení Svobody,*** které s viníkem vzalo i posádku letadla!"

„Ale to neštěstí ve Skalistých horách... to bys mu také přičetla?"

„Vyloučit to nemohu," přikývla jsem. „Uvědom si, Vojtěch měl ve světě pod kontrolou všechny jaderné hlavice, pro něho nebylo nemožné některou z nich nasměrovat prakticky kamkoliv! To by pak bylo opravdu hodně zlé!"

„Věřil bych, že by je dokázal ochromit, ale rozhodně ne odstartovat! To není tak jednoduché! To přece vyžaduje součinnost pozemního personálu na předstartovních přípravách..."

„Byl by velký problém doručit na jejich stanoviště rozkaz od vrchního velení, aby pár těch rachejtlí připravili ke startu?" zastavila jsem ho.

„Těžko!" odvětil František. „Tohle bývá dokonale zabezpečené, takové věci jsou jištěné nejdůkladnějším šifrováním na světě..."

Zarazil se, protože mu asi došlo, že nic z toho by pro Vojtěcha překážkou nebylo, šifry jsou pro něho rozinkou a i přísně tajné dokumenty se dají najít, když člověk ví, kde je hledat... ačkoliv, člověk... to je v tomto případě příliš slabé slovo, Vojtěch nebyl člověkem ani když měl dvě dětská těla, což teprve teď, když o ně přišel...

„Měli bychom informovat Učitele," vyhrkl po chvilce František.

Napadlo ho to správně. Největší vliv měl na Vojtěcha od počátku Učitel a od jisté doby já. Jenže Vojtěch teď ignoroval všechny mé pokusy o volání!

„Pokud to ještě pomůže," přikývla jsem.

*****

Po celém světě se v průběhu studené války odehrálo více než osm tisíc nukleárních pokusů, než si velmoci navzdory protestům bezmocné veřejnosti trucovitě nevyzkoušely své nejnebezpečnější hračky.

Stálo to mnoho životů. Nejen lidí, kteří zahynuli přímo při tom, ale také těch, kdo byli dodatečně po dlouhou dobu vystaveni záření z radioaktivního spadu, který se pak celá léta sypal jako neviditelný popílek z horních vrstev stratosféry, nebo pršel v kapkách kontaminovaného deště.

Ale ještě nikdy se neodehrálo osmnáct jaderných pokusů během jediné apokalyptické hodiny, během níž přišly Spojené státy ve Skalistých horách o velitelské bunkry Hlavního štábu a kdy v různých místech světových moří klesla v oslnivých záblescích ke dnu drtivá většina její námořní síly.

Námořní základna Diego García se změnila v ohořelou skálu. Větší část ostrova se po obludném úderu termojaderné bomby zcela vypařila, na zbytku se nezachoval ani střípek, který by prozrazoval nedávné lidské osídlení.

A jako by toho nebylo dost, přístavy ve Středozemním moři, na Baltu a v Severním moři se několik hodin otřásaly explozemi, které poslaly ke dnu všechny válečné lodi US Navy, které se tam nacházely.

Některé katastrofy se viditelně neprojevily, ale nebyly méně děsivé. Pár zahřmění hluboko pod hladinou – a na hladině jen zašumění bublin označilo místa, kde právě ke dnu klesly rozdrcené trupy ponorek včetně nejsilnějších, atomových.

Ještě včera před těmito katastrofami byly námořní síly Spojených států bezpochyby nejsilnější válečnou silou na světě. Během pár hodin se změnily v trosky. Nedalo se to srovnávat ani s katastrofou v Perlovém přístavu.

Velitelství amerických jednotek, rozmístěných po celé Evropě, dostala strohou depeši. Velitelé měli své podřízené shromáždit a připravit na návrat do Spojených států. Depeše přišla služebními komunikačními prostředky, byla správně šifrovaná a opatřená certifikáty, ale nepocházela od vrchního velení armády Spojených států.

Už proto, že z obrovského radioaktivního kráteru na místě, kde se ještě nedávno Hlavní štáb nacházel, prostě nemohla přijít. Bunkry byly umístěné pod horskými masivy a stavěné na to, aby přečkaly i atomovou válku. Jediné co mohlo teoreticky překročit odolnost jejich konstrukce, byl přímý zásah jaderné protibunkrové hlavice přímo do vchodu.

Jenže tento jediný možný případ nastal – asi právě proto, že byl jediný.

Rozkazy, přicházející služebními komunikačními prostředky velitelům všech jednotek v Evropě, ale nebyly podepsány jmény vrchních velitelů. Na konci měly všechny podpis i dodatek, který některým důstojníkům vehnal krev do očí, jiným na chvíli odebral krev z tváří.

Rozkazy jim udělovala – ***Freedom for World.***

A dodatek suše oznamoval:

Každý americký voják, který bude měsíc po tomto vyhlášení dopaden na území Evropy, nebude považován za zajatce, ale za ozbrojeného teroristu a podle toho s ním bude nakládáno – kulka u nejbližší zdi. Vaše válečné lodě už leží na dně světových moří, využijte k odsunu amerických civilních lodí. Velitele, kteří tento rozkaz před vlastními vojáky zatají, budeme považovat za válečné zločince, pro které je kulka příliš čestná smrt.

Rozmyslete si to včas!

*****

Volala jsem Učitele, ale nedovolala jsem se ho. Nebyl k sehnání, stejně jako Vojtěch. Nedovolala jsem se na žádného Japonského Virtuála. Jamanami Kacuie, Maresuke Korečika, Hičihiko Jakura, Saigó, Minamoto, Azai, Oda, Šibata, Hódžó, Aiči-san – nikdo se mi neozval. Síť byla prázdná, jako by se Japonsko propadlo do moře. Ne ta internetová, tam panoval normální ruch, o Japonsko jako o takové jsme se strachovat nemuseli, ale na naší pelenitové síti to vypadalo hůř. Ticho a klid...

Obrátila jsem se aspoň k našim. Manča Bělíková mě politovala, ale nic bližšího nevěděla, dokonce ji poslední události z Ameriky překvapily. František jako jediný věděl víc. Ale ani jeho zprávy nebyly povzbudivé.

Polovina českých Virtuálů beze stopy zmizela. A nebyla to jen česká specialita, náhle zmizela i zhruba třetina Virtuálů ve Francii. Ze Slovenska a z Rakouska se Virtuálové nehlásili vůbec. Náhle byl pro nás problém najít po pelenitu v Evropě jedinou spřízněnou duši.

Po zavražděných dětech a Marcelovi se mi rýsovala pořádná katastrofa po celé Evropě. Tentokrát nás zřejmě voldemorti dostali. To nebyl bolestivý zásah, to bylo totální zdecimování.

„Zkus ověřit stav Virtuálů ve světě, Franto!“ požádala jsem kamaráda. „Zaměřím se zatím na Afriku, mám v Somálsku známé.“

Neuvědomila jsem si, že většina mých známých v Somálsku se vlastně jmenuje Vojtěch, takže budu mít problém někoho sehnat. A navíc asi nebudu mít na pátrání po světě čas.

Dalším problémem dopadajícím na moji hlavu totiž bylo, že mi zmizela polovina ministrů, takže jsem rázem měla měla i politický problém doma.

Neměla bych už raději se vším praštit? Přišla jsem o rodinu, měla bych nárok úplně vysadit. Což takhle odstěhovat se někam, kde mě nikdo nezná, najít si zaměstnání, možná bych dokázala dodělat i tu medicínu...

Jenže – bez Virtuálů bych medicínu nikdy neudělala, nemohu využívat jejich výhod a nic za ně nedat, to by nebylo fér! Jsem tady, máme možnost změnit aspoň kousek našeho

prohnilého světa, takže se toho musím účastnit, ať chci nebo ne! Svědomí mi nemůže dovolit opustit loď, když do ní začala téct voda! První opouštějí lodě krysy!

Na druhou stranu – už jsem věci Virtuálů obětovala příliš. Mám nárok oplakávat manžela a děti. Někdo mi je zabil – byla to naprosto jasná vražda, i když policie jako vždycky na nic nepřijde! Měla bych vypátrat, co se stalo, zjistit všechny, kdo se u nás poslední dobou pohybovali, předat vraha nebo vrahy spravedlnosti... Čí je to cizí auto na našem dvoře?

Není toho ale na mě trochu moc?

Spojila jsem se aspoň se zbývajícími členy vlády. Virtuálů byla mezi nimi většina, tam to šlo snadno. Ostatní jsem obvolala pomocí jejich šintei. O zmizelých ale nikdo nic nevěděl.

Dozvěděla jsem se zato, že z parku poblíž kolejí Katuška dnes odpoledne startovaly dva kaičen-speciály. Při startu použily přídavné rakety, protože by se jinak nedokázaly na tak krátké parkové cestě vznést.

„Kaičen-speciály?“ nevěřila jsem jí.

„Přece je poznám!“ ujišťovala mě Manča. „A dnes prý lidé nad Prahou viděli aspoň šest kaičen-piko.“

„Tolik jich přece v Čechách ani není!“ nevěřila jsem jí.

„Věř nebo nevěř – ale dvě jsem viděla na vlastní oči!“

„To by bylo příliš velké rojení než aby to byla pravda!“

„Hele, Káťo, musí se všechno důležité odehrát jen v Americe? Co když je to tady v Čechách ještě důležitější? Vím, nejsme pupek světa, ale nebyly tvoje děti důležitější než sto padesát tisíc amerických vojáků?“

Dostala mě, pravda. Byly důležitější – protože představovaly Vojtěcha. Co je s ním ale? Smrt dětí ho nezabila, to by mi to nemohl oznámit. Ale kde je? Proč se mnou nepátrá po vrazích? Nedělalo by mu to tak velké problémy, má přece neskonale víc možností...!

Ano, ale co když už je v pátrání dál než já? Zatím jsem nezjistila vůbec nic, ale on... on musel své vrahy poznat! Co by mu zabránilo poslat za nimi aspoň glossiny, když ne pár robotů? A co to neznámé kaičen-piko, startující z pole za našimi, když jsem přijížděla?

„Vojtíšku! Katuško! Kde jste?“ vykřikla jsem naslepo do pelenitové sítě.

Žádná odezva.

„My za to přece nemůžeme!“ doplnila jsem svůj první výkřik.

Ticho, stejně jako prve. Pelenitová síť byla němá. Zůstalo nás jen pár Virtuálů v Čechách a jen o málo víc v celé Evropě.

Byli jsme na to sami.

*****

Noc horrorů uplynula, nastalo ráno, den po katastrofě.

Zkonsolidovali jsme zatím vládu. Ubezpečili jsme se, že náhle zmizelí Virtuálové skutečně nejsou dostupní ani ve svém bytě, ani po Praze a v jejím nejbližším okolí. Jako kdyby se vypařili.

Uvažovala jsem, jak vládu doplnit. Jako kdyby všichni náhle zemřeli. To se poslední dobou stávalo na druhé straně Atlantiku, kde soudy ***Freedom for World*** popravovaly viníky Somálské tragédie, nikdo se tomu nepodiví ani v Čechách. Problém byl sehnat náhradníky. Původně jsem měla na výběr z řady kandidátů, teď se výběr povážlivě ztenčil.

Zákony, které jsme sami prosadili, hovořily jasně: členem vlády musí být poslanec s dostatečným přebytkem hlasů, aby nemohl být krátkodobým výkyvem voličské přízně odvolán. Podle mě to nemusel být ani Virtuál – my už mu to pomůžeme zvládnout. Sjela

jsem si poslední stav voleb, byl volně přístupný na webové stránce volebního systému, a podívala jsem se, kdo má z našich poslanců možnost zastoupit vyřazené.

Vyšlo mi, že vládu ještě doplním – a dokonce Virtuály, mělo by to tedy naději na úspěch. Poslední, co bych potřebovala, by byla nedůvěra voličů ke své vládě, to bychom pak mohli začínat znovu od samého počátku.

Jenže s horšími počátečními podmínkami.

Jak říkají Japonci – kredit se ztratí snadno...

Dobrá, tohle může projít. Ale co dál?

Oslovila jsem v průběhu noci vybrané poslance. Dohovory Virtuálů se vyznačují nejen urychlením myšlení, ale také něčím jako souzněním, takže jsem všechno do rána stihla i s některými novinkami.

Zjistila jsem alespoň, komu patří auto na našem dvoře. Majitelem bylo české ministerstvo vnitra, ale ke služebnímu autu se nikdo nehlásil. Ministr vnitra Šimon Pergner byl mezi záhadně zmizelými, ten mi s tím nepomůže.

Zdeněk se zaměřením na satelity mi sdělil, že z mapy světa úplně zmizel ostrov Diego García i s americkou vojenskou základnou. Muselo se tam dít něco mimořádně strašného. Podle satelitů z něj nezůstalo vůbec nic – téměř třicet čtverečních kilometrů zmizelo a na místě zůstalo jen volné moře – až na pár skalisek, projevujících se na satelitních snímcích jen příbojem. Podle starších zveřejněných údajů jsou tyto ostrovy zcela neobydlené, až na něco kolem tří až čtyř tisíc příslušníků námořní základny. V minulém století zcela vystěhovali původní obyvatele – dobrá, nechme to plavat, jenom v Severním moři se včera utopilo víc než dvojnásobek amerických námořníků.

Některým jsem naopak sdělila pár novinek já – bohužel nejdůležitější novinkou bylo, že mě mohou oslovovat ***vdova*** Davienová.

Konečně jsem se od dalšího Virtuála Mojmíra dozvěděla náznak stopy k současnému problému zmizelých Virtuálů. Tvrdil mi, že včera odpoledne zahlédl svého známého Virtuála Igora, kterého obrovský neznámý černoch dovlekl k autu – podle SPZ patřícího ministerstvu vnitra – to se rozjelo a od té doby jsem už Igora nespatřil.

„Viděl jsi to – a nepomohl jsi mu?“ obořila jsem se na Mojmíra.

„Chtěl jsem mu pomoci a snažil jsem se ho oslovit, ale vůbec jsem ho necítil jako Virtuála. Byl jsem od něho sotva padesát metrů, cítil bych ho, ale žádný Virtuál tím směrem nebyl. Napadlo mě, že jde pouze o náhodnou podobu, takže jsem to zase pustil z hlavy,“ hájil se.

„Ale přece jen – únos přímo před tvýma očima by tě neměl nechávat lhostejným, i kdyby šlo o úplně cizího člověka!“

„Nevypadalo to jako únos v pravém slova smyslu,“ vysvětloval mi.

„Tak jako co?“ vybuchla jsem.

„Spíš jako kdyby ten černoch někam odváděl svého opilého kamaráda,“ pokračovalMojmír. „Ten odváděný se nebránil a nekřičel o pomoc, vážně to vypadalo, že je prostě namol.“

„No – už jsem se lekla – víš, co mám na mysli. Kodex... a tak dál...“

„Kodex přikazuje nemíchat se do malicherných sporů,“ odrazil mě.

„No dobře – smažeme to,“ spokojila jsem se s tím. „Budeš tedy svolný převzít ministerstvo zemědělství?“

„To ano – klidně třeba hned.“

„Hned to nepotřebuji,“ přibrzdila jsem ho. „Nejprve to musím rozmotat s těmi zmizelými – ale mám tě v záloze pro případ, že by se nevrátili, platí?“

„Že se ptáš!“

A tím to pro mě skončilo. Ráno ještě poplach nevznikne. Až se provalí, co se stalo, budeme připravení. Měli bychom ale pohnout se záhadou všech zmizelých Virtuálů, to je teď náš největší problém hned vedle hledání vrahů mé rodiny. Bože, teď bych potřebovala pomoc. Vojtěchu, kde jsi?

Pelenitová síť ale – mlčela.

*****

V jedné z mála volnějších chvilek jsem se opět obrátila na policii.

Odpověděli mi značně neochotně, jak je jejich zvykem a odkázali mě, ať čekám, že ještě nic nestihli.

Dobře, nestihli jste, zavěsila jsem.

Za zmizelého ministra vnitra Šimona Pergnera jsem urychleně vybrala jako náhradníka jiného Virtuála, Járu Letníka. Zavolala jsem ho a požádala ho, aby ministerstvo převzal okamžitě, i kdyby to mělo být jen dočasně, než se sejde Parlament, aby změny ve vládě projednal.

Jára mi slíbil, že se toho ujme a já mu na oplátku sdělila prosbu, aby se pokusil urychlit vyšetřování vraždy mé rodiny. Uvázlo to prý – ale měli by se aspoň trochu snažit, jde o hodně.

„Snažit by se měli i bez pobízení!“ odvětil Jára.

Dál jsem to tedy nesledovala, ale Jára si podal policejního presidenta a pak už se to rozjelo. Za hodinu jsem dostala výsledky pitvy. Udělali ji sice hned po převozu mrtvých na patologii, ale pak protokoly někdo založil a bez intervence policejního presidenta by na ně už jen padal prach.

Jára bude mít zřejmě co zlepšovat.

Výsledek pitvy byl ale záhadný. Dalo se to čekat už podle neobvyklého způsobu smrti všech tří. Zranění střelnou zbraní žádná – a přece byli všichni mrtví a jak se zdálo, došlo k tomu naráz. Jen Vojtěch měl ještě sílu oznámit mi, co se stalo – jenže na to nepotřeboval tělo a sděloval mi to jen ze své Sítě.

Z pitevního protokolu přímo čišela bezradnost soudního lékaře.

Všichni měli násilím rozervané duté vnitřní orgány. Roztržené žaludky, srdce, na mnoha místech střeva, dokonce i velké cévy... smrt musela nastat rychle, ale jistě byla hodně bolestivá. Soudní lékař, který pitvu prováděl, se s takovou devastací ještě nikdy nesetkal a co hůř, neuměl si to ani vysvětlit. Bylo to pro něho něco zcela neznámého.

Policie se pochopitelně neznámem odmítá zabývat a případ trojnásobné vraždy v rodině Davienů byl na nejlepší cestě k odložení pro nedostatek stop vedoucích k pachateli – nebo k pachatelům, pokud by jich bylo víc. Policie navíc v domě neobjevila žádné jiné stopy. Sejmuté otisky prstů patřily pouze mně a obětem, nebyl mezi nimi jediný cizí. Auto u nás na dvoře sice patřilo ministerstvu vnitra, ale žádné otisky prstů se v něm nezachovaly. Odvezli si je na zkoumání, jenže co na něm chtěli zkoumat, když v něm nebyly otisky prstů? Mohli dojít leda k závěru, že je řídil někdo v rukavicích, v zimě se to ale dalo čekat. Tím to pro vyšetřovatele skončilo – označit, založit, další!

Na jednu stranu se mi to hodilo – policie si vůbec nevšimla, že v domě bydlí další rodina, která tam nemá co dělat – a rodina amerického presidenta by jistě vyvolala pořádnou senzaci – na druhou stranu mě ten diletantismus značně rozladil. Jestli je co zlepšovat, pak to je určitě policie. Ano, na Járu čeká hodně práce.

Zašla jsem večer do hospody. Chtěla jsem se původně jen informovat, jak to tady na vesnici chodí s případným pohřbem. Vzhledem k tomu, že do hospody pravidelně chodil

i místní hrobník pan Sladký, dozvěděla jsem se to prakticky obratem. Sousedé se přitom snažili naopak ze mě vyzvědět, co se vlastně u nás stalo. Všichni už věděli, že u nás byla včera záchranka, policie i pohřebáci a dychtili znát podrobnosti. Nemělo smysl něco zatajovat, takže jsem jim pár podrobností ochotně poskytla. Za to jsem si vyslechla hned několik kondolencí.

Dozvěděla jsem se ale také, že tady v hospodě byl v den vraždy nějaký cizinec – tedy přesněji, člověk, který nepatřil k místním. Nikdo ho neznal, ale rychle se spřátelil s místním obchodníkem panem Jakubem Paukertem, který tu teď také nebyl, ale měl by jako každý večer přijít.

Možná bych se od něho mohla něco dozvědět. Že bych tady narazila na stopu vraha? Nezbylo mi než si na něho počkat.

Uvidíme!

*****

Během čekání na pana Paukerta se mi přímo v hlavě ozval někdo, koho jsem nečekala, ačkoliv jsem ho předtím dlouho marně sháněla.

Šoiči Nakamoto, Učitel z Japonska.

„Káťo, děvče, můžeš mi přiblížit, co se děje v Evropě?“ ozval se jasně a zřetelně. „Nemáme spojení s nikým z Evropy, snad tam všichni nespíte?“

„Nespíme,“ ujistila jsem ho. „Ale v Evropě panuje mezi námi zmatek, spousta Virtuálů záhadně zmizela a marně jsme se snažili vám to zavolat.“

„Ano, zjistili jsme, že byla přetížená pelenitová síť a kromě toho se na části Ruska v okolí Vladivostoku a v Číně vyskytly dosud nevysvětlené elektromagnetické impulsy, které vyřadily všechna elektrická zařízení.“

„Vojta mě už minulý týden informoval, že se ho Američané snažili těmi elektromagnetickými impulsy ochromit, ale zmiňoval se pouze o Spojených státech, kde to mělo způsobit značné škody. O Číně a Rusku se nezmínil. Ale u nás v Evropě se dějí horší věci. Nevysvětlili jsme zmizení tří čtvrtin Virtuálů a obáváme se, že je to dílo voldemortů. Naopak to vypadá, že Vojta způsobil totální vyřazení námořních sil Spojených států. Franta tvrdí, že podle satelitů úplně zmizela i americká námořní základna Diego García, ze které nezbylo vůbec nic.“

„O Diego García už víme,“ odvětil Učitel. „V Japonsku je to podobné. Všechna velitelství amerických základen dostala depeše, které jim přikazují okamžité stažení vojáků zpět do Spojených států a zrušení základen. Musíte o nich přece vědět, jsou podepsané organizací Freedom for World – a to jste snad vy, nebo ne?“

„A jéje!“ zarazila jsem se. „Tady zřejmě došlo k informačnímu šumu. My sice podporujeme Freedom for World i všechny její dceřiné organizace, spolupracujeme s ní, ale její páteří byl vždycky jen Vojtěch. O dění v Japonsku nevíme vůbec nic, Japonsko bylo pro nás doteď úplně nedostupné.“

„Aha!“ zamyslel se Učitel. „Toho jsem se bál... Znamená to, že se náš Vojta pustil do Američanů na vlastní pěst. Nejenže se s námi neradí, on se od nás úplně oddělil.“

„Obávám se, že vím proč!“ řekla jsem temně.

„Víš? Tak povídej!“ vybídl mě.

„Vojtěch dnes podruhé přišel o svou lidskou podstatu,“ sdělila jsem mu konečně. „Někdo přímo v našem domě zavraždil Marcela a spolu s ním i obě naše děti. Vojtěch je už zase jenom v Síti.“

„Ale Káťo, to jsi měla říci hned na začátku!“ pokáral mě. „To je přece nejhorší zpráva ze všech! Co se tam u vás vlastně stalo?“

Musela jsem mu všechno podrobně popsat, naštěstí pro nás Virtuály znamená hodina diskuse méně než minutu skutečného času.

„To ale znamená, že nejste v bezpečí ani vy – myslím tím tebe a rodinu presidenta. Nechcete se raději přemístit k nám?“

„Děkuji za starost, ale... navrhnu to americkému presidentovi, možná to přijme. Ale já zůstanu tady. Je tu více míst, kde bych našla bezpečí.“

„Dobře, jednej jak myslíš. Byla by tě škoda, kdyby se ti něco stalo.“

„Škoda je Marcela a mých dětí!“ vybuchla jsem, ale pak mě to zlomilo a sesypala jsem se hlavou na hospodský stůl jako hromádka neštěstí.

„Já vím,“ ozývalo se mi ještě v hlavě. „Taky jsem si to prožil, když mi zemřela žena. Musíš to přečkat. Říkáš, že Vojtěch přestal hovořit i s tebou?“

„Volala jsem ho, ale neozýval se mi, stejně jako vy,“ řekla jsem.

„Zkus to teď, zdá se, že se přetížení pelenitové sítě snížilo,“ poradil mi.

Pak ale z mé hlavy zmizel a měla jsem v ní už zase jen prázdno...

A zase sama...

*****

Jakub Paukert vkročil do hospody jako velká voda, ale když mě spatřil, ihned ztratil elán. Nevadilo mi to, vstala jsem a zamířila přímo k němu.

„Dobrý večer, pane Paukerte!“ oslovila jsem ho. „Potřebovala bych se vás na něco důležitého zeptat. Můžete mi věnovat minutku času?“

Nejevil sice velké nadšení, ale přikývl.

„Vy jste se tady včera bavil s někým cizím,“ začala jsem.

„To nebyl nikdo cizí!“ protestoval. „Byla to pro naši vesnici velká čest! Navštívil nás sám ministr vnitra, pan Šimon Pergner!“

„Šimon? Co on tady?“

Jestli mě něco překvapilo, tak to bylo tohle jméno. Nezvěstný ministr vnitra mé vlády – co by tady, sakra, dělal?

„Sháněl se po vás,“ řekl Paukert. „Řekl jsem mu, co ví každý – kde bydlíte a tak dál... A on zase odešel. Mluvil s vámi vůbec?“

„Nemluvil,“ odtušila jsem, ale to už jsem přemýšlela naplno.

Šimon Pergner! Kdyby se mnou chtěl mluvit, řekl by mi to asi v Praze! Proč by za mnou jezdil až sem?

Poděkovala jsem Paukertovi a opustila hospodu. Cestou domů jsem ale přemýšlela. Co to mělo znamenat? Mohl jako ministr vnitra zachytit nějakou známku ohrožení a přijel mě varovat? Nesmysl, to by neztrácel čas a řekl by mi to v Praze na vládě! Co jiného by ho přinutilo jet až sem do Zapadákova?

Leda... leda by sem přijel s úmyslem vraždit!

Virtuál proti jinému Virtuálovi? To snad ne!

Jenže Jindřich byl také Virtuál. A Šimon měl do mé kanceláře zcela volný přístup, takže byl podezřelý už kvůli radioaktivnímu zářiči v mé židli. Ale proč by to dělal? Vždyť jako Virtuál věděl, že na té židli sedí robotka, které radioaktivita nevadí. Tedy – vadila, ale až při dlouhodobém ozařování. Což na druhé straně znamenalo, že tam ten zářič byl už dlouho. Kdoví jestli ne od doby, kdy jsem na té židli měla sedět osobně. Že by mě od toho zachránil Pardubický puč? V té době se přece jednalo o tom, že bych osobně nahradila robotku-dvojnici!

Jenže kdyby byl Šimon Virtuál, věděl by, že radioaktivní zářič ztratil důvod a včas by ho odstranil! Ačkoliv – nemuselo by to být jen proti mně.

Dobře, ale co dělal tady? Přijel snad za mnou? Vyptával se na mě, ale mohl přijet spíš za americkým presidentem. Na toho se vyptávat nemohl, ve vsi ho nikdo neznal a ani o něm nevěděl. Jako Virtuál ale věděl, že ho najde v mé blízkosti, proto by se ptal na mě. To je logické.

Pak by ale souhlasilo, proč byli všichni tři zabiti v jedné místnosti. Oni přece Šimona Pergnera znali a nebyli by vůči němu podezřívaví. Dalo se asi předpokládat, že návštěvě otevřel Marcel, ale když Šimona poznal, pozval ho dál. Jen tak mohl překvapit a zabít obě děti i Marcela. Neznámý vetřelec by vzbudil podezření a to by Vojtěchovi umožnilo použít glossinu – měl jich po ruce víc, kdyby nás objevili voldemorti. Přítele Virtuála by se ale nebál.

Ano, mohlo to tak být. Bude to jedna z možných variant. Předpokládá to sice zradu od Virtuála, ale nebyla by první a kdoví, možná ani poslední.

Nepodezírám ale nevinného? Který navíc zmizel a může být větší obětí než já? V každém případě bych měla zjistit, co chtěl Šimon Pergner v naší vesnici. K návštěvě u nás neměl žádný rozumný důvod. Návštěva za účelem vraždy mi vychází logicky přijatelnější – ačkoliv lidsky je tomu naopak.

Napadlo mě ale něco jiného.

Když přijel Šimon do vsi, rychle se skamarádil s Paukertem. Ale proč? Proč ne s jinými chlapy? Proč zrovna s tím morousem Paukertem?

Paukert nebyl Virtuál, ale to nebyl ve vsi žádný chlap. Virtuálové byli jen v našem domě. Jak to, že si vyhmátl právě jeho?

Mohla bych se ale Paukerta zeptat. Není Virtuál, ale musí přece jako každý vlastnit šintei. Nosili to všichni jako hodinky, použitelné i jako mobil, měl to každý...

Sáhla jsem do databáze vlastníků šintei a vytáhla si z ní telefonní číslo Paukerta. Stačí mu zavolat...

Jenže on volal! Smůla! Budu muset počkat. Komu volá teď na večer?

Sklouzla jsem do jeho šintei a přečetla si, koho volá.

Podle čísla volal – Šimona Pergnera! A nemohl se ho dovolat.

A sakra! To už nevypadá jako náhoda!

Čekala jsem, zatímco jsem krok za krokem pomalu kráčela k domovu.

Paukert se pořád nemohl dovolat. Šimon Pergner se neozýval ani nám, bylo by opravdu divné, kdyby se ozval na slabší volání šintei. Ale napadlo mě, že i to volání může být velice zajímavé – a převedla jsem to spojení na sebe, aniž by se přesměrování volajícímu zobrazilo. Naštěstí jsem Šimonův hlas měla z dřívějška v paměti a pro generátor to byla maličkost.

„Co je?“ ohlásila jsem se Šimonovým hlasem, jako vždycky on sám.

„Tady Paukert! Kateřina Davienová jde domů! Zrovna teď!“

„Díky,“ odvětila jsem mu.

„No – půjdete snad po ní, ne?“ pokračoval Paukert. „Chtěl jste přece zabít hlavně ji, nebo ne?“

„Chtěl,“ odvětila jsem. „Ale když říkám díky, znamená to, že jsou další slova zbytečná. Tak ještě jednou – díky!“

„Ach tak... tak to je všechno, nic víc nevím.“

„Díky, to mi stačí!“ opakovala jsem a zrušila spojení.

Gaunere! Pomyslela jsem si – pro jistotu na adresu obou. Takže šel po mně, ale protože jsem nebyla doma, postřílel všechny, koho u nás našel. Ale zdejší gauner Paukert to věděl! Věděl, že napomáhá vraždě – a pochopitelně mlčí. Či ještě hůř – pokračuje v tom.

Bonzoval mě ministrovi vnitra, jakmile jsem vytáhla paty z hospody. Záznam toho hovoru bude příšerným důkazem i pro případný soud, i kdyby to měl být jen soud Virtuálů. Ale to není a ani nemůže být všechno! Tohle nebylo první volání mezi ním a Šimonem! Ti dva se museli domlouvat už dřív!

Sáhla jsem opět do Paukertova šintei, tentokrát na protokol posledních spojení. Bylo jich tu plno, Paukert zřejmě protokol dlouho nemazal, kdoví zda ne od samého počátku – přeplnit paměti šintei je dost obtížné. Jenže od spiklence to byla vážná taktická chyba.

Škoda, že si šintei nepamatuje obsah rozhovoru! Leda by si je majitel natáčel, ale to Paukerta zřejmě ani nenapadlo. I tak to bylo zajímavé. Šimon Pergner nejprve dvakrát zavolal Paukertovi, pak jednou Paukert jemu a opět jednou Šimon Paukertovi. Co si ti dva asi říkali? To už nezjistím, ale jisté je, že to skamarádění nebylo tak nenadálé a podivné, jako se zdálo zpočátku.

Důležité je jedno. Nejprve volal dvakrát Šimon. Iniciativa tedy vyšla od něho, Paukert byl zřejmě druhořadý. Zbývala záhada, proč si Šimon vybral z celé vesnice právě Paukerta.

Ale ať je to jak chce, Šimon je vrah, Paukert jeho komplic. Šli po mně, ale náš výlet do Prahy jim maličko zkřížil plány. Šimon zmizel, ale Paukert je přesvědčený, že se vrátí, aby to dokončil.

Cákryš, naše hnízdečko se z bezpečného útulku změnilo v krokodýlí tlamu, která může každým okamžikem sklapnout. Vlastně už sklapla.

Odstavila jsem v Praze Lili, na koleji to bylo snadné. Položila jsem ji na postel a vypnula. Místo ní jsem si aktivovala dvě glossiny – bylo jich na půdě našeho domu menší hnízdo. V zimě jsou mouchy nápadné – ale teď nešlo o nenápadnost, teď šlo o život. A nejen o můj. Glossiny jsem usadila na špičce střechy, kde si jich nikdo nevšimne a měly dobrý přehled kolem.

Než jsem došla domů, stačila jsem ještě zavolat do Japonska. Učitel mě trpělivě vyslechl a opakoval návrh přestěhovat se do Továrny Koujou.

„Promluvím si s ex-presidentem Spojených států, nejspíš vaši nabídku přijme. Já se budu chránit glossinami. Je sice zima, ale když je jen vhodně rozmístím a nebudou létat, nikdo si jich nevšimne.“

„Přesto by bylo dobré, kdyby sis připravila kaičen-piko,“ doporučil mi Učitel. „V případě nouze budeš u nás vždycky vítaná.“

Poděkovala jsem a rozhlédla se.

Glossiny už mě viděly. Šla jsem pomalu – ačkoliv to byl podle měřítek neurychlených lidí pořád ještě ostrý pochod. Poslední roky jsem snad úplně zapomněla chodit pomalu. Pravda, taky jsem už nebyla tak nemožně tlustá, ačkoliv do vychrtlé Twiggy jsem měla pořád neskonale daleko.

Kolem mě na dohled glossin nebyla živá duše.

Zatím je to dobrý... vzpomněla jsem si na vtip z filmu Sedm statečných o chlápkovi, padajícímu z mrakodrapu. Ano, zatím je to dobrý...

Jedním jsem si dnes byla jistá.

President můj návrh jistě přijme.

*****

Shledání

Situace ve světě nebyla o nic přehlednější, ale v Čechách se nám zatím podařilo přežít.

Odeslala jsem rodinu ex-presidenta Spojených států do Japonska. Když jsem mu vysvětlila, že naše útočiště přestalo být díky prozrazení bezpečné, ochotně souhlasil s přestěhováním. Přiletěli si pro ně Japonci – aspoň jsem se po dlouhé době viděla se známými panem Hičihiko Jakurou a Jamanami Kacuie. Zdrželi se u nás minimálně, ale přesto jsme stačili probrat všechno, co nás zajímalo. Je třeba připomenout, že rozhovor Virtuálů vypadá naprosto jinak než rozhovor lidí v kavárně. Za pár minut jsme toho probrali více než za týden rozhovorů. Rozloučila jsem se i s Joshuou.

„Ty zarputilče! Nebýt pitomec, mohl ses tady naučit více než za dvacet let pobytu na univerzitě. Ale ty jsi tím pohrdl. Nech si aspoň teď poradit – až přiletíte na nové místo, sháněj se po tamní škole, ať nejsi medvěd jako teď!“

„A... opravdu toho malého kluka i holku zastřelili?“ zeptal se mě.

„Joshuo! Říkala jsem ti...“ okřikla do matka.

„Nechte ho,“ vzala jsem kluka do ochrany. „Ano, děti mi zabili. Není to ale jednoznačné. Žijí totiž dál a je docela možné, že se s nimi za pár let ještě setkáš.“

„To je nějaká pitomost, ne?“

„Není, Joshuo! Jenže ti to nedokážu vysvětlit. Medvědovi bych to také nevysvětlila a ty to dnes prostě nedokážeš pochopit. Na to, abys to pochopil, ti chybí tak dvě univerzity. Dnes to nepochopí ani tvoji rodiče, ale ti už jsou tomu blíž.“

„To myslíte vážně?“ podíval se na mě s nedůvěrou president.

„Myslím to vážně,“ potvrdila jsem mu to. „Vy to možná pochopíte dřív, už jste se setkali s mnoha skutečnostmi, které jsou pro ostatní lidi stále ještě nepochopitelné. Poslyšte, v Japonsku už nebudete řídit roboty. Zajímejte se tedy o možnost dalšího studia. A dokopejte k tomu také svého syna, ať má lepší základ do budoucna.“

Pak se všichni usadili do kaičen-speciálu a nabrali směr na Japonsko. Cesta jim potrvá deset hodin – za tu dobu se může stát neuvěřitelně mnoho událostí, ale také nic zajímavého.

U nás to ale vypadalo spíš na to první.

Přibrali jsme do našeho společenství pár nadšenců – na přání Učitele ne jako Virtuály, zatím jen jako příznivce. Učitel neustále zdůrazňoval hlavní podmínku Virtuálů – svobodomyslnost. Pak můžeme doufat, že je přivítáme mezi námi. Zatím jsme jim přidali k jejich dosavadnímu řádnému studiu starat se o pár rubrik v Katuščiných Novinách. Uvidíme, jak jim to půjde.

Reorganizaci vlády máme připravenou a posuzování v Parlamentu se nebojíme. Opozice sice spustila obrovský pokřik o nestabilní vládě, ale to se dalo ustát argumenty z Katuščiných Novin a po doplnění novými Virtuály nám ji Parlament nejspíš schválí. Čechy tedy máme v suchu, teď jde o zbytek světa. Ale toho bude ještě větší krajíc, na který si asi netroufneme.

Zvlášť když nás takhle zdecimovali.

*****

Nás Virtuály zdecimovali, ale dopadli jsme pořád ještě dobře.

Přinejmenším proti jiným. Nejhůř se asi vedlo Spojeným státům. Jejich pýcha – námořní síly – byly doslova na dně, námořní základna na pustém ostrově zcela spálená a ostatní pod ultimatem, s jakým se nežertuje.

Možná by se řeklo, že to ostatní velmoci uvítají – jako vždy, když se jedné z nich něco nemilého přihodí – ale ukázalo se, že katastrofu námořních sil Spojených států doprovázely otevřené dopisy vysokým představitelům ostatních zemí s vyhrůžkou, aby se ani nepokoušely využít situace k žádným vojenským akcím.

Vyhrůžka neobsahovala žádnou konkrétní sankci, ale právě neurčitost působila nejvíce odstrašujícím efektem. Pravdou je, že se ani jeden voják neodvážil překročit vlastní hranici a dokonce i Palestinci přestali posílat své amatérské raketky na Izrael.

Tohle ultimatum mělo tedy váhu!

Čekalo se už jen na jednoměsíční lhůtu, kterou měly vojenské jednotky Spojených států k vyklizení svých zahraničních základen. Jenže teď už bylo celému světu jasné, že nejde o plané vyhrůžky, podobné *šestistému osmému vážnému varování* ani o rezoluci OSN číslo *dva tisíce osm set deset,* z níž si mohou příslušné země beztrestně tropit šašky.

Americký Kongres se tentokrát vzchopil a na poslední chvíli doporučil všem velitelům splnit ultimatum a dopravit své vojáky domů. Nařídit jim to nemohl – bez Hlavního štábu i bez presidenta a vicepresidenta na to neměl pravomoci, proto vydal jen doporučení s ujištěním, že uposlechnutí nebude nikdo posuzovat jako zradu nebo zbabělost.

Velitelé, postavení před životní rozhodnutí, toho ujištění využili a brzy na moře vypluly první lodě s americkými vojáky, mířící do Ameriky.

Jedna éra právě skončila...

*****

Situace v Čechách byla rozhodně růžovější než ve Spojených státech, ale jakmile jsem se dostala z mlýnu událostí, dolehla na mě pěkná depka.

Co budu dělat sama na statku, kde donedávna žily dvě úplné a snad by se dalo říci i šťastné rodiny?

Jak mám spát v posteli, kde mi bude už navždycky chybět Marcel? Jak se mám přitom dívat na dvě prázdné dětské postýlky?

Na pohřeb jsem pozvala i Marcelovy rodiče, měla jsem aspoň o koho se starat. Když jsem jim přes šintei oznamovala smrt jejich syna, nebyla jsem si jistá, kdo koho víc utěšuje. Ale když pak přišla řeč na pohřeb, chtěla jsem, aby mi dali svolení pohřbít jejich syna u nás v Čechách.

„Máme ve Francii rodinnou hrobku," pokoušeli se nesměle namítat.

„Bude tady pohromadě s oběma našimi dětmi," přesvědčovala jsem je.

„Budeme to tam mít daleko!" postěžovala si Marcelova matka.

„Já bych to měla zase daleko k vám," namítla jsem.

No, ustoupili, v takových chvílích člověk nemá náladu na hádky. Sama jsem je přivezla – měla jsem na to kaičen-speciál zapůjčený Nadací Katuška, které to letadlo zařizoval ještě Vojtěch.

Přeletět do Francie bylo snadné, i když jsem přelet tentokrát ohlásila podle pravidel. Vojtěch mě už nevymazával z letištních ani vojenských radarů, ale ve Francii byla už půl roku u moci vláda Virtuálů, takže všechno prošlo v pořádku. Brzy jsem přistála na malém letišti u jejich městečka, naložila Marcelovy rodiče a přivezla je k nám.

Na pohřeb dorazilo jen pár mých přátel. Moji a Marcelovi rodiče, kteří přišli o vnoučata, pár mých přátel Virtuálů, kteří mi ještě zbyli. Obřad byl ve městě, po něm se Virtuálové rozloučili a my jsme se vrátili k nám, abychom si ještě vzájemně sdělili, co nás trápí.

„Marcel nám volal, že tady vedete vládu," začal jeho otec. „Ve Francii se o tom hodně mluví a spousta lidí vám fandí. U nás začaly fungovat šintei, zatím jako mobilní telefony

a elektronické peněženky, ale naše nová strana, říká si ***Následujme Čechy,*** chystá referenda i o zavádění vašeho průběžného volebního systému. Jak se vy díváte na systém, kdy můžete zvolit poslance a ještě tentýž týden ho zase odvoláte? Nejsou z toho všichni nervózní?“

„Nervózní z toho jsou jen darebáci, kteří lidem slibují a předem vědí, že to nechtějí splnit. Takoví tam opravdu dlouho nevydrží. Ale kdo dodržuje své sliby a nenechá se uplácet, může být v naprostém klidu. Možná již víte, že je česká premiérka robotka. Ale řídím ji já a lidé to přijali.“

„Ale kdo vás chtěl zabít? Už ho policie dopadla? A proč to udělal?“

„Kdo – to už víme. Nevíme jen proč,“ vzdychla jsem si. „Po té vraždě někam zmizel a policie po něm marně pátrá.“

„A nebojíte se, že se vrátí?“

„Trochu ano,“ přiznala jsem. „Ale teď už se mu to nepodaří. Vím, že se proti němu musím chránit a mám na své straně Neviditelnou sílu.“

„Proč ale nepomohla Marcelovi?“

„Protože vraždu spáchal člověk, kterému jsme věřili,“ zamračila jsem se. „Když o někom víte, že je nepřítel, dáváte si na něho pozor. Ale kdo se tváří jako přítel, má to jednodušší. Tak to bylo, je a bude.“

„A máte hodně takových přátel?“

„To nemůžete nikdy vědět dopředu,“ zavrtěla jsem hlavou. „Nepřítel je někdy lepší než falešný přítel.“

„Taky se říká: Bůh nás ochraňuj před přáteli – s nepřáteli si už nějak poradíme sami!“ řekl trpce Marcelův otec.

„Tak nějak,“ přikývla jsem. „Jenže člověk nesmí přátele jen podezírat, to by se snad ani nedalo žít. Na druhé straně – taková zrada si žádá pořádný trest. Nechtěla bych být v kůži toho vraha, až ho dopadneme!“

„Vrah je vrah,“ pokrčila rameny Marcelova matka. „Žádný trest nevrátí život Marcelovi.“

„To ne, ale příkladný trest může odradit jiné darebáky,“ řekla jsem.

„Měl by být potrestaný,“ souhlasila. „Dejte nám vědět, až ho dopadnou a až bude mít soud. Bude nás to velice zajímat.“

Chtěla jsem jim připravit pokoj na noc, ale trvali na návratu.

„Nenuťte nás být v tom domě,“ otřásla se paní. „Když si vzpomenu...“

Odvezla jsem je tedy opět letecky domů, kde jsme se rozloučili. Kdo ví, kdy – a jestli vůbec – se ještě setkáme...

Vrátila jsem kaičen-speciál do hangáru Nadace a autem se vrátila domů – do prázdného statku, přestavěného na haciendu velkého stylu.

Neměla bych ji raději prodat a přestěhovat se do Prahy? Mohla bych se ubytovat na kolejích, měla jsem tam pořád rezervovaný pokojík pro Lili a Kateřina. Jistě bych se k nim vešla, postel bych přece potřebovala jen já.

Mezi studenty se mi žilo dobře, škoda, že mi to pokaždé někdo zkazil.

Když jsem si ale představila zájem studentů a jejich projevy účasti... Jistě by to mysleli upřímně, za jiných okolností bych to asi vítala, ale nechci být přece předmětem nekonečných kondolencí...

Raději vydržím tady.

*****

Japonská iniciativa mě zaskočila, ale nezbylo mi, než se k ní přidat.

Virtuálové v ní požadovali po Vojtěchovi vysvětlení všech jeho kroků, které podnikl v poslední době.

„Porušil jsi v mnoha případech Kodex Virtuálů a použil jsi příliš velkou sílu k prosazování kroků, které jsi navíc podnikl za našimi zády," obořil se na Vojtěcha Učitel Šoiči Nakamoto na pelenitových stránkách továrny Koujou, určených všem Virtuálům. „Měl by ses buď pokusit se obhájit nebo přijmout trest. Víme, že tě nemůžeme trestat jako jiné Virtuály, ale jistě nechceš, aby se od tebe všichni odvrátili jako od nečestného. Vojtěchu, ozvi se!"

Ke mně se obrátil také – požádal mě, abych využila své autority, kterou jsem v poslední době na Vojtěcha měla a pokusila se ho přimět, aby se vrátil.

Připsala jsem tedy pod Učitelovu výzvu dodatek.

„Chceš-li, abych tě nadále nazývala Přítelem, neodvracej se od nás!"

Nevěděli jsme, kde se právě teď Vojtěch nachází. Někde v Síti, to je příliš rozsáhlé a nejisté určení. Tušili jsme, že si toho zcela jistě všimne. Otázkou bylo, zda bude reagovat. Doufejme, že ano. Jinak... raději nemyslet...

Ale opravdu jsem si oddychla, když se pod mým podpisem okamžitě objevila odpověď.

„Svolejte konferenci, obhájím se. Vojtěch."

*****

Konference se účastnila sotva polovina Virtuálů než co minule. Mnoho nás chybělo – zmizeli beze stopy. A bylo to znát.

Jednání zahájil Učitel Šoiči Nakamoto.

„Myslím, že vyjádřím názor většiny Virtuálů," napsal na svitek zápisu. „Musím se tě, Vojtěchu, přede všemi zeptat na události v Čechách. Domníváme se, že byly klíčové pro tvé další kroky, ale měl bys je přesto vysvětlit."

„Vím, že už všichni víte, co se stalo," objevila se okamžitě odpověď. „Do našeho domu přišel jeden z Virtuálů Šimon Pergner a bez sebemenšího varování zastřelil mého otce Marcela d'Avigny i mé dvě děti."

„Ano, to všichni víme," souhlasil Učitel. „Umím si představit, že to byl pro tebe obrovský šok."

„A jistě se pamatujete na obavy, že jen ty děti udržují moji lidskost."

„Nezdá se mi pravdivé tvrzení, že bys ztrátou lidské podstaty přišel o lidskost – ačkoli by některé další kroky takovému dojmu nahrávaly. Jak to ve skutečnosti na tebe zapůsobilo?"

„Přesně tak, jak si představuješ. Byl to pro mě šok. Ale podezírat mě ze ztráty lidskosti... to odmítám. Zachoval jsem se jen tak, jak jsem musel."

„Musel? Nám se zdá, že ses tak nechoval. Jak jsi mohl dopustit zmizení tolika Virtuálů? Je zajímavé, že v Japonsku zůstali všichni, ale v některých zemích Evropy nezůstali žádní, jinde jich zbyl zlomek původního počtu. Víš aspoň, kdo za to může a co se s nimi stalo? Podle Kodexu ses měl postarat, když ne o jejich ochranu, tak aspoň o varování, aby se mohli sami ochránit. Opravdu jsi byl tak zaneprázdněný, že ses jim nemohl věnovat trochu víc? Vždyť to je téměř katastrofa naší věci!"

„Katastrofa naší věci... to je trefa do černého! Ale ne protože bych se jim nevěnoval, naopak. Věnoval jsem jim nejvíc svého času. Vezměte třeba Šimona Pergnera. Zabil mě infrapistolí. Co to je? Naprostá novinka, lidstvo ji ještě nezná. Soudní lékař při pitvě konstatoval, že jde o naprostou záhadu. Smrt z neznámých příčin. Těla bez vnějších známek

násilí – a uvnitř totální devastace tkání. Odkud ji Šimon měl? Co dělala tato neznámá zbraň v rukou Virtuála, když naše továrny nic takového nedělají a ani dělat nebudou?“

„Pak by bylo třeba dozvědět se, odkud tu zbraň získal!“ řekl Učitel.

„Jistě, to byl první krok. Dobrá, zabil mi obě děti i otce. Mě tím ale zabít nemohl. Za několik okamžiků po vraždě se na něho vrhly glossiny. Ne aby ho zabily – ačkoliv by si to zasloužil. Jen ho ochromily. Dost na to, aby tam přiběhl můj robot, který pomáhá rodičům matky s hrubými domácími pracemi. A skoro současně tam přiletělo kaičen-piko určené pro jeho odvoz do našeho vězení v podzemí továrny u Liberce. Teprve tam jsem se od něho dozvěděl, co ho k něčemu takovému vedlo.“

„Je tedy ve vězení továrny Liberec? Doufám, že živý!“

„Ano – spolu s dalšími. Vyčítáte mi, že jsem se dost nevěnoval našim Virtuálům? Naopak! Věnoval jsem jim v poslední době víc pozornosti než Američanům, ačkoliv je jich na počty mnohem méně. Už protože pro naši věc představovali větší nebezpečí než sto padesát tisíc rambů na hranicích. Ano, přiznávám. Virtuály, zmizelé po celém světě, jsem unesl já. A nejen to. Sedí v našich vězeních a čekají na soud Virtuálů. Pro jistotu jsem jim zrušil chitkony, odebral jim podstatu Virtuálů a uvěznil je pod zemí, odkud se sami nikdy nedostanou.“

„To by sis ale neměl dovolovat!“ namítl prudce Učitel.

„A proč ne?“ opáčil Vojtěch. „Není moje smrt dostatečným důvodem? Ti lidi jsou vrahové! Uvědomte si to! Jeden už zabíjel, ostatní to přislíbili, takže jsou to budoucí vrahové, chápete to?“

„Něco takového přece nemůžeš sám soudit – i když sám vydáš za víc lidí. Ale bez ostatních a proti nim nemůžeš takové věci dělat!“

„Já jsem je přece nezabil, jen zneškodnil. Pravý soud je teprve čeká.“

„Ale zbavení chitkonu a tím i podstaty Virtuálů je hodně silný trest!“

„To nebyl trest, ale součást zneškodnění,“ opáčil Vojtěch. „Nemohl jsem je nechat dál škodit. A velice to spěchalo. Šimon Pergner mě stál tři životy. U ostatních jsem nečekal, až se něco stane, a předběhl jsem je.“

„Jak to tedy bylo se Šimonem Pergnerem?“

„Šimona oslovil chlap, který mi zatím uniká. Představil se jako agent spřátelené mocnosti, požádal ho o spolupráci a Šimon mu ji slíbil. Dostal za úkol zabít Kateřinu Davienovou. Ne robotku, ale živou. A Šimon Pergner úkol přijal. Nejprve nenápadně – agent mu opatřil radioaktivní zářič, který ji měl zlikvidovat, jenže Kateřina se osobně funkce neujala, ozařování robotky nemělo smysl, a na další poradě se svým našeptávačem obdržel Šimon tajnou zbraň, která měla Kateřinu vyřídit. Naštěstí si uspořádala poprvé po dlouhé době výlet do Prahy, takže ji vrah v našem sídle nezastihl. Zabil tedy všechny Virtuály, které tam našel.“

„Tím by ale hrubě porušil Kodex Virtuálů! To přece není neposkytnutí pomoci, to je přímo vražda!“

„Ano – a takový úkol přijal... On, Virtuál!“ řekl vyčítavě Vojtěch. „A co je ještě horší, nebyl ani zdaleka sám.“

„Jak je to ale možné?“ zděsil se Učitel. „Máme pro přijímání nováčků velice přísná kritéria! Vždyť jsi, pokud vím, toho Šimona přijímal sám a sám jsi ho prověřoval! Jak jsi to mohl tak těžce zanedbat?“

„Zanedbat?“ opakoval Vojtěch trochu ironicky. „Nic jsem nezanedbal, jen ta kritéria nejsou dostatečná. To je ta pravá příčina! Soustředili jsme se jen na svobodomyslnost a schopnost empatie – jenže to nestačí!“

„Svobodomyslnost že nestačí?“ opáčil Učitel. „A schopnost empatie, to je přece základ porozumění mezi lidmi. To že by nestačilo?“

„Ukázalo se, že to nestačí,“ trval na svém Vojtěch. „Šimon Pergner byl úžasně svobodomyslný. Ale jen dokud ho neoslovil jeho agent. Pak se přidal k němu bez ohledu na Kodex. A bohužel nebyl s takovým smýšlením sám.“

„Jak je to ale možné?“

„Poslyšte, Učiteli, zkuste jen tak odhadnout, kolik japonských Virtuálů by odolalo, kdyby je někdo požádal o naléhavou pomoc ve jménu Japonska? A třeba i proti vám!“

Nemíchala jsem se to jejich rozhovoru, ale teď jsem zatajila dech. Bylo ticho. Vteřina, pak druhá. Na Virtuála strašně dlouhé rozmýšlení!

„To nevím,“ připustil Učitel. „Doufám, že by takovou nabídku odmítli. Ani nejvěrnější japonský vlastenec nemůže tvrdit, že by Japonsko byla plně svobodná země. A obávám se, že se tímto přízviskem nemůže chlubit žádná země světa. Žádná země pak nemůže mít větší cenu než svoboda člověka!“

„Jak vidíš – může,“ opáčil Vojtěch.

„Opravdu jsem netušil, že vám Čechům může vaše vlast přehlušit i cit pro svobodu a spravedlnost!“ ozval se trochu zhnuseně Hičihiko Jakura.

„Počkej, tak to přece není!“ zarazil ho Učitel. „Šimon Pergner nás pro svoji vlast nezradil. Poslechl přece naléhání nějakého úplně cizího agenta.“

„To se dá pochopit ještě méně!“ opáčil zaraženě Hičihiko.

„Která velmoc je Čechům tak přátelská, aby pro ni zradili své přátele?“ uvažoval Učitel. „Neznám takovou. Češi byli dlouho v poddanském vztahu ke svým sousedům, jenže poddanský vztah se s přátelstvím vylučuje. Tři sta let byli poddanými Rakušanů. Pak se osamostatnili a usilovali o přátelství s Francií a s Anglií, než je tyto dvě mocnosti zbaběle zradily a předhodily Hitlerovu Německu. Němci Čechy vždycky opovrhovali, tam se o přátelství nedalo mluvit. Osvobodili je Rusové – ale uvrhli je do dalšího poddanství ve své imperiální říši. Ti naopak dlouho o přátelství halasně mluvili, ale bylo to falešné – Rusové Čechy považovali za dobytou kolonii, Češi to zase věděli a vynucené přátelství se rozpadlo v tomtéž okamžiku, kdy Rusové už nebyli schopní své kolonie vojensky udržet. Zbývá snad přátelství s Amerikou. Ale Američanům nikdy a u nikoho nešlo o opravdové přátelství, ti všechno měří jen na dolary – u Čechů šlo také o vypočítavost. V současné době spadly masky. Američané se chystali Čechy pod lživou záminkou obsadit a změnit ve svou další kolonii. Kterou mocnost mohou Češi upřímně považovat za tak spřátelenou, aby kvůli ní takhle zrazovali? Lituji – nevím o takové!“

Japonci jen zírali – aby jejich Učitel znal tak detailně historii Evropy?

Byl Učitel technik – nebo historik? Původně jistě technik, vždyť se mu podařilo sestrojit chitkon a stvořit Virtuály, ale jeho znalosti dějin a zejména Čech byly také obdivuhodné. Nádherně vystihl naše přítelíčky od Habsburků až po dnešek. A trochu i naši českou vyčůranou povahu.

„Zapomínáte na to, že Virtuálové nezmizeli jen z Čech,“ napovídal nám Vojtěch. „Vyhnulo se to Japonsku a Číně, Somálsku – kde jsou dnes Číňané, nejvíc Virtuálů zmizelo z Evropy a z Ameriky. A jak to probíhalo? Vybrané Virtuály jsem navštívil prostřednictvím svých nejnovějších robotů, které ani Virtuál jako roboty nerozpozná, protože nevyzařují, představil jsem se jim jako agent té mocnosti a požádal je o spolupráci na další vraždě. Sám jsem ale nechtěl věřit tomu, co následovalo. Všichni podezřelí na to přistoupili. Ať v Evropě, nebo v Americe.“

„To je neuvěřitelné!“ vydechl Učitel.

„Neuvěřitelné?“ opáčil Vojtěch. „Neuvěřitelné se stalo. A když to zpětně posuzuji, všichni patřili do skupiny, která se tak zachová zákonitě. Málokdo z nich by jednal jinak.“

„To by znamenalo, že jsi přišel na další kritérium výběru Virtuálů!“

„Obávám se, že je tomu tak. Budeme muset rozšířit podmínky o tento jev, není vůbec výjimečný.“

„Ale jak to, že na to přistoupili Francouzi, Angličané i Američané?“ divil se Hičimiko. „Je snad ta skupina nezávislá na národnosti?“

„Je – a není,“ odvětil Vojtěch.

„Myslím, že už jsem to pochopil,“ řekl po krátkém přemýšlení Učitel. „Narazili jsme zkrátka na fenomén Vyvolených.“

„Ano, přesně tak,“ potvrdil mu Vojtěch. „Budeme to muset zahrnout mezi naše podmínky. Proto jsem vám napověděl, kdy by mohli zradit i Japonci. Jenže ti už se toho většinou zbavili. Když je někdo požádá o lumpárnu ve jménu Japonska, odmítnou. Odvykli si zkrátka uvažovat, že pro Japonsko je dobrá každá špinavost. V minulém století to ale bylo jinak, Japonci dávali za Japonsko životy bez uvažování, zda je to správné a spravedlivé. V poslední světové válce se v Číně chovali jako divá zvěř, v té době by byl nadlidský úkol hledat mezi nimi lidi, splňující kritérium svobodomyslnosti. Naštěstí se to již změnilo. Ani dnes nejsou všichni Japonci spravedliví, aby se mohli stát Virtuály. Pořád jsou mezi nimi zločinci organizovaní do mafiánských gangů jako je Yakuza. Přežívá i hrstka těch, kdo považují Japonce za vyvolený národ – kterému jsou pak dovoleny všechny prostředky včetně zločinných.“

„Ano, to máš pravdu,“ odpověděl Učitel. „Proto jsem stanovil důležitou podmínku pro výběr Virtuálů – svobodomyslnost. Kdo je schopen svobodu jiných potlačovat, nesmí se nikdy dostat mezi Virtuály. A věřil jsem, že je to podmínka dostačující.“

„Je – a není,“ odvětil Vojtěch. „Postačující podmínka to byla v Japonsku. Ale v Evropě jsme poznali mnoho velice chytrých a inteligentních lidí, kteří v testech obstáli, mají skutečně vyvinutý smysl pro svobodu a spravedlnost – ale jen do okamžiku, kdy je jiný Vyvolený, zapojený do potlačování svobod, požádá o pomoc. Pak nezaváhají a přidají se k němu – i proti Virtuálům.“

„Co je to za lidi!“ povzdychl si Učitel.

„Voldemorti,“ odpověděl mu Vojtěch klidně. „Zvykli jsme si nazývat tak mocné, kteří svět bezohledně řídí pro své zájmy. Navykli jsme si spojovat je s bohatstvím a s vysokými státními funkcemi. Byla to chyba, strašná chyba. Není to totéž. Všichni bohatí nepatří mezi Vyvolené, voldemorti některé jen využívají, ale nikdy je mezi sebe nepřijmou. Právě takovým poskokem byl president Spojených států. Nechali ho zvolit presidentem, ale když pro ně ztratil cenu, zavraždili by ho bez nejmenšího slitování. Spousta voldemortů se totiž neprojevuje, nemají podíl na moci, vypadají jako jiní lidé, žijí mezi nimi a lidé si jich často váží. Když ale tyto dřímající voldemorty osloví ti aktivní, probudí se a bez velkého rozmýšlení se k nim přidají.“

„A ty jsi je na to chytil,“ přikývl Učitel. „Vydával jsi roboty za pravé voldemorty, abys odhalil ty dřímající. Kdyby tomu tak bylo, zbavil bys nás největšího nebezpečí, jakému jsme kdy čelili.“

„Co je to za mocnost, která ovládá lidi po celé Evropě – i v Americe?“ nechtěl tomu uvěřit Hičimiko. „Opravdu stačilo prohlásit se za voldemorta, aby Virtuál zradil přátele a dokonce je sám chtěl zabíjet?“

„Samotná slova by na to nestačila," upřesnil to Vojtěch. „Prohlásit se za voldemorta nestačí, musíte to prokázat. Musíte je oslovit tou správnou řečí, podle které se poznávají. Když zůstaneme u analogie s Potterem, je to něco jako – hadí jazyk."

„Takže jsi je oslovoval hadím jazykem – jejich vlastní řečí?"

„Ano," přitakal Vojtěch. „Není to těžké, když víte, kterou použít."

„Nestačí požádat je o spolupráci? Musíte na ně mluvit zvláštní řečí?" nechápal pořád Hičimiko. „Co tedy vlastně musíte udělat?"

„Vydávat se za agenta Mossadu a mluvit hebrejsky."

*****

Záznamy z návštěv Vojtěchových robotů k podezřelým Virtuálům byly od této chvíle dostupné na serverech továrny Koujou všem, kdo měli zájem.

Bylo to jak říkal, dokonce ještě horší. Kdykoli se stal některý Vyvolený Virtuálem, hned se staral, jak mezi nás dostat další. Množili se mezi námi jako o závod, jako nákaza bakteriemi. Proto v Evropě zmizelo tolik Virtuálů! Proto jich ve Spojených státech zůstala hrstka! Vojtěch na ně musel soustředit všechny své roboty, aby podezřelé prověřil současně a nemohli se navzájem varovat. Když mu oslovený spolupráci slíbil, izoloval ho ihned rozladěním chitkonu a převezl do nejbližšího vězení.

Bylo to horší než zdecimování, ale sám Učitel uznal, že jsme se zbavili nákazy ze všech nejhorší.

V Čechách to dopadlo poměrně dobře. Naše vláda nepadla, za vyřazené ministry jsme doplnili jiné a mohli jsme pokračovat. Čechy byly na tom ze všech okolních zemích nejlépe – až zruší embargo, budeme pro ně vzorem. Virtuálové z Německa také udělali první důležité kroky – Bundestag přijal okopírovaný český zákon o referendu a teď šlo o to prosadit jeho pomocí nový volební systém, který zruší parazitující partaje, beztak plné voldemortů a jejich poskoků. Nahradí je jako u nás zájmová sdružení bez pravomoci diktovat poslancům. Budou je podporovat, budou jim připravovat společný program, ale pak už to bude záviset jedině na zvolených představitelích.

Také ve Francii došlo k velkému úbytku Virtuálů, ale zbývající se dali brzy dohromady a pojedou dál.

Voldemorti nás tedy zaskočili, ale nepoložili.

Ale já jsem toho měla na srdci ještě mnohem víc...

*****

„Vojtíšku, neuteč mi, chci s tebou mluvit!" byla má poslední slova, když končila konference s Vojtěchem ohledně decimování Virtuálů.

„Neboj se, mami – už na tebe budu mít čas!" dostala jsem odpověď.

Potěšilo mě, že mě pořád oslovoval ***mami.*** Trochu mi při tom zatrnulo, vždyť už jsem vlastně nebyla jeho matka. Doufala jsem ale, že zůstane mým přítelem. Tak jsem mu to také řekla, jakmile jsem se odpojila od konference.

„Takové pouto přece nikdy nepřestalo a nepřestane," ujistil mě.

„Poslyš – ale opravdu jsi tím přišel o část lidskosti!" pokárala jsem ho opatrně, aby mi zase nezmizel.

„I ty, mami?" vzdychl si. „Co ti nejvíc vadilo?"

„Třeba ostrov Diego García! Proč jsi na něj zaútočil? Taková zkáza!"

„Ano, veliká zkáza!" souhlasil. „Explodoval jim přímo pod nohama."

„To nebyl zásah nějakou střelou odjinud? Co se tam vlastně stalo?"

„Při startu letadla se tam ze závěsů uvolnila plutoniová bomba, určená pro Mogadišo v Somálsku. Přitom explodovalo i blízké skladiště atomových hlavic – proud neutronů

dokáže přimět k jaderné explozi i nálož, která sama ještě nemá nadkritické množství a účinky se sečtou. Co to udělalo, to už jste viděli. Přiznávám, mohu za to. Jednak jsem odjistil všechny pojistky a pak jsem na dálku na letadle uvolnil závěsy. Lépe vyhodit do vzduchu pár těch, kdo to chystali jiným, než milion nevinných.“

„Oni to posílali na Mogadišo?“ ztuhla jsem.

„Ano,“ ujistil mě. „Vím, jak jste se dohadovali, jestli se dá na základnu jaderných raket doručit falešný rozkaz k jejich přípravě. Ano, je to možné. Jednou jsem to použil. Ale jen jednou. U té poslední atomové střely, která ve Skalistých horách pohřbila Hlavní štáb Americké armády. Ostatní střely ale odpálili Američané na příkaz svých generálů. Nechal jsem je odstartovat, jen jsem přeprogramoval cíle, dobře víš, že to nebylo prvně. Místo původních cílů poslaly ke dnu jejich vlastní válečné lodě.“

„Nemohl jsi je ochromit ještě před startem? Bylo by méně obětí!“

„Opravili by je a nakonec by je přece použili.“

„Počkej – oni se chystali naostro odpálit proti netušícím lidem skoro dvacítku atomových hlavic?“ došlo mi až teď.

„Po sedmnácté střele jsem to šílenství stopl!“ ujistil mě. „Osmnáctou odpálili na falešný rozkaz do sídla těch maniaků. Přerušil jsem tím určení pro další střely. Sedmnáct mi stačilo, další by zbytečně zaneřádily ovzduší.“

„A těch osmnáct střel ovzduší nezaneřádilo?“

„Nějaké zvýšení hladiny radiace se dá očekávat, asi jako po každé sérii jaderných pokusů. Osmnáct je hodně a přitom málo. Hodně, protože každá radiace v ovzduší je špatná. Původní plány by ale znamenaly desetinásobek explozí, takže jsem to o hodně snížil. Mohl jsem to zastavit dřív, ale ušetřilo mi to starosti s jejich námořními flotilami.“

„Kolik to odneslo lidí?“ udeřila jsem na něho přísně.

„Ani to nechtěj vědět!“ odmítl to počítat. „Hodně. Ale co chceš dělat se zabijáky, kteří už dostali rozkazy k útoku? Stejné rozkazy pro Evropu jsem stornoval, ale zrušit rozkazy pro celý svět, to nebylo ani v mých silách.“

„Jak to? Byl by takový problém odpojit Hlavní štáb od komunikace?“

„Byl,“ připustil. „Jednak jsem to rozpoznal dost pozdě. Co bys ty dělala s depešemi ve stylu: ***Proveďte operaci Karkulka!***? Odeslali jich asi pět, než jsem zjistil, co to znamená. Podřízená velitelství to ale věděla dobře a když se to změnilo na příkazy k přípravě jaderných hlavic, bylo pozdě na odpojení Hlavního štábu. Zejména když jsem zjistil, že je odpojit nedokážu. Používali paralelní komunikační síť, o které jsem nevěděl.“

„Jakou paralelní komunikační síť?“ zpozorněla jsem.

„Víš, mami, nesmíš mé možnosti přeceňovat. Nejsem Bůh, abych věděl a mohl všechno. Těm darebákům stačilo k vybudování paralelní sítě jen pár nových telekomunikačních družic. Dokonce je stihla vypustit jediná raketa.“

„Družice přece nejsou pro tebe problémem!“

„Nejsou, když mají procesory s pelenitovou vysílačkou. Pamatuješ se ale na firmu IBM a její ne-pelenitové procesory, pro nás nepřístupné?“

„Takže byli vybaveni tak dokonale, že tě převezli?“

„Skoro,“ přiznal. „Naštěstí jich neměli dost, aby vyměnili počítače ve všech podřízených velitelstvích. Tam už jsem měl záchytné body, takže jsem se dozvěděl skoro všechno. Ale upřímně řečeno, přiměli mě také přitvrdit.“

„No, jestli jsi zachránil víc lidí než kolik jich zahynulo, obhájíš si to asi i před Učitelem. Ale... co to ústředí CIA, jak na ně spadl ten bombardér? To snad s vojenskými

akcemi šílenců z Hlavního štábu nesouviselo, nebo ano? Pevně věřím, že je to tvoje dílo, ale – bylo to opravdu nutné?“

„Litovat je nemusíš,“ zavrčel. „Odkud myslíš, že měl Šimon Pergner tu speciální infrapistoli? Vlastně už jsem to řekl, od Mossadu, ten to má u mě taky schované. Ale odkud ji má Mossad? Teoreticky ji mohli vyvinout sami, mají v Izraeli dost šikovných a inteligentních vědeckých grázlů, schopných vymýšlet všelijaké zákeřnosti, ale vyvinuli ji v Americe. Jenže voldemorti ve velení CIA ji spřátelené velmoci samozřejmě ihned předali.“

„Dobře – ale pokud vím, proti Mossadu jsi nehnul ani prstem!“

„Žádné prsty tam nemám,“ upozornil mě. „Izrael je pro mě nepříjemný oříšek. Nejen mají jaderné zbraně, ale i ne-pelenitové procesory. V Izraeli není jediný vojenský procesor, kam bych měl přístup, kromě starších raket s jadernými hlavicemi. Je to dílo CIA a firmy IBM, která je vyvinula. Když si v souvislosti s Johnem Smithem všimli, že na ně nemůžeme, vyměnili je. Ve Spojených státech část, v Izraeli všechny. Zajímavé, co? Spojené státy pokorně slouží Izraeli. Vyvinuli to v Americe, ale pro vlastní armádu jim zbylo jen pár kusů, zato spřátelená mocnost dostala vše co potřebovala.“

„Víš kam se stěhují voldemorti ze Spojených států?“ připomněla jsem mu. „Do Izraele. Divíš se, že má jejich nové působiště ve všem přednost?“

„To byl správný postřeh, Káťo. Dejme tomu, že je to jejich útočiště od té doby, co se jim začaly hroutit Spojené státy. A mají je dobře připravené. Například procesory – infikoval jsem výrobní závody IBM nejen na území Spojených států, ale všude, včetně Prahy. Tím v celém světě skončila výroba ne-pelenitových procesorů – s výjimkou Izraele, kde mezitím firma IBM postavila svoji pobočku a kde je vyrábějí dál. Do Izraele se mi zatím nedaří propašovat ani jednoho robota. Hranice mají trvale hlídané a na hraničních přechodech i na letištích mají skenery, které by robota ihned odhalily. Mám tam jen pár glossin – jenže ty mohou zasahovat jen žihadlem a to je málo.“

„Takže je to pro tebe tak trochu katastrofa...“

„Tak bych tomu neříkal. I pro mě je to stěhování výhodné. Přístup do jejich počítačů mi nechybí, leccos zjistím glossinami, zato je mám pěkně za jejich vlastní ohrádkou a oni ztratí kontakty mimo vlastní území.“

„Nebyla bych si tím tak jistá. Když jejich agentům stačí vědět, na koho mají kdekoliv ve světě promluvit hadím jazykem...“

„Ano, chápu tě,“ souhlasil. „Agenti Mossadu mají proti jiným špionům velkou výhodu. Kamkoliv přijdou, všude najdou ochotné spolupracovníky. Jenže teď už to víme a nenecháme se tak snadno převézt.“

„Mimochodem,“ napadlo mě. „Nezdá se mi, že by Šimon Pergner tak ochotně mluvil o agentovi, který si ho zverboval. Jak to vlastně víš? Že jsi na něho použil – to tvé čtení myšlenek?“

„Použil a nestydím se za to,“ přiznal bez sebemenšího zaváhání. „Mám jeho vzpomínky, znám tvář toho agenta a jdu po něm – bohužel neznám jeho jméno. Tihle týpci důsledně dodržují zásadu, že člověk, kterého kontaktují, se dozví buď jejich pravé jméno, nebo povolání, ale nikdy ne obě současně. Šimon Pergner znal jeho pravé povolání, proto neznal jméno. Naštěstí ho viděl pěkně zblízka a já doufám, že mi to postačí.“

„Těch lidí je škoda,“ vzdychla jsem si. „Většinou jsou milí, inteligentní a pilní, mezi Virtuály by se dobře uplatnili. Místo toho je musíme považovat za potenciální nebezpečné zločince. Proč?“

„Mají zkrátka takovou ideologii," řekl úsečně. „Jsou Bohem vyvolený národ, ostatní je nenávidí, kde mohou, bezdůvodně jim škodí a proto si oni musí za všech okolností navzájem pomáhat. Bohužel i v lumpárnách."

„Možná je dobře, že jsme to nezjistili ještě později. Umíš si představit, jak by to dopadlo, kdyby byli rozlezlí i mezi námi?"

„Už to začalo," připomněl mi. „Oni se navzájem podporovali i když šlo o to, jak se dostat mezi nás. A jak ochotně za sebe ručili!"

„Přišli nás už teď hodně draho. Mě připravili o celou rodinu..."

„Vím, mami. Už se to nebude opakovat. Docela mě zajímá, jak o nich rozhodne soud Virtuálů. Parta Jamanami Kacuie už to připravuje."

„Až na Šimona Pergnera ale zatím nikdo z nich nic zlého neprovedl."

„Šimon Pergner je trojnásobný vrah, dokonce vrah malých dětí. Ostatní účast na vraždách slíbili. Podle mě bude spravedlivé, když budou odsouzeni všichni. Mohou sice tvrdit, že by vraždu jistojistě odmítli spáchat, ale těžko o tom přesvědčí soudce, pokud mezi nimi nebude žádný Vyvolený, který by jim pomohl vyhnout se spravedlnosti. Všichni přece účast na vraždě slíbili."

„Poslyš – a neslíbili to třeba ze strachu? Přece je známé, že Mossad má dlouhé prsty a používá nevybíravé metody!"

„Tím by uspěli u jiných soudů než u Virtuálů," odvětil. „Třeba takový Šimon Pergner! Jako ministr vnitra se strachem nemůže obhájit. Měl přece možnosti, jak toho agenta rozmáznout jako masařku a byla jeho povinnost to udělat a varovat nás. Místo toho od něho převzal zbraň a šel podle jeho přání zabíjet. Nemá nejmenší omluvu. A ti ostatní? Nezdálo se, že by poslechli ze strachu. Naopak, bylo na nich vidět nadšení. Víš, znám od nich pár lidí, za které bych dal ruku do ohně. Jenže zrovna ti odmítli přidat se k Virtuálům. Nemají zkrátka potřebné ambice, možná už se asimilovali do země, kde žijí. Poznáš to už na jejich povolání. Nehrnou se do obchodu ani do peněžnictví, spokojí se s povoláním, kde musí pracovat rukama a s penězi se setkají jen při výplatě. Těm bych asi věřil, že odmítnou i agenta s hadím jazykem. Ale pro jistotu bych je netestoval, nerad bych se dočkal opravdu nepříjemného překvapení. K Virtuálům se jim nechce, takže ani nebudou tak nebezpeční, jako by byli u nás. Nechme je na pokoji!"

„A co uděláš s panem Paukertem? Také přijal nějak ochotně spoluúčast na plánované vraždě!"

„Nejen plánované," dodal Vojtěch. „Jenže to není Virtuál a našim soudům nepřísluší. Projednal jsem to s Jamanami Kacuiem, který souhlasil přenechat ho České policii. Paukerta zatknou pro podíl na trojité vraždě. Obhlédli jsme si nutné souvislosti a očekáváme následující průběh událostí: Příslušný státní zástupce patří k Vyvoleným. Ti si pomáhají i při podpoře vrahů, takže ho odmítne stíhat a pustí ho na svobodu. Vznikne tím důvod k odvolání státního zástupce, jenže my už zařídíme, aby to proběhlo bez Vyvolených na vyšších soudech, kteří by všechno potichu zametli pod koberec. Dostane se tak spravedlnosti nejen panu Paukertovi, ale Vyvolení přijdou o trojského koně v řadách spravedlnosti a česká justice o zdroj podivných rozhodnutí."

„Myslíš, že to pomůže zlepšit spravedlnost v Čechách?"

„Myslím si to – a nejen já," řekl. „Přednesl jsem to asi před minutou Japoncům. Podpoří nás zejména po právní stránce – pan Jamanami Kacuie předpokládá, že to postižení poženou k mezinárodnímu soudu. Japonci před půlrokem analyzovali rozsudky ze Štrasburku a zjistili, že některé jsou dost podivné. Po dnešku to analyzovali znovu se zahrnutím faktoru Vyvolených – a hodně souvislostí se zprůhlednilo. Japonští právníci proto

došli k názoru, že jde o analogii arbitrážních soudů a rozhodli se něco proti tomu udělat, ale teď konečně dostali přesné vodítko, nač se mají zaměřit. Zjistili, že většina soudců ve Štrasburku jsou Vyvolení, kteří soudí spravedlivě jen když nejsou žádnou ze stran sporu Vyvolení, jinak svým straní. Bude třeba Štrasburk od nich očistit, aby nedocházelo k dalším nespravedlivým rozsudkům. Tam i ve všech okolních zemích.“

„A jak to dopadne s Vyvolenými Virtuály?“ zajímalo mě.

„Ti naštěstí přísluší spravedlnosti Virtuálů,“ řekl. „Kdysi jsem tvrdil, že zrádce nezabíjíme a neznáme trest smrti. To platí pořád, ale kdo se proviní zradou – a myslím tím již úmysl škodit – toho zneškodnit musíme. U většiny Virtuálů to znamená izolovat, jako jsme izolovali Jindřicha. Jen se obávám, že u nich bude propuštění na svobodu složitější.“

„Zůstanou tedy ve vězení? Jak dlouho?“

„Dokud nám budou moci škodit. Snažíme se to omezit, ale není možné určit to předem. Naše soudy neznají pojmy ***pět let nepodmíněně,*** spíš je nám bližší ***propuštění za dobré chování.*** Jenže dobré chování znamená zbavit se syndromu Vyvolených, což může být horší než závislost na heroinu. Léčit hamižnost je těžké, léčit syndrom Vyvolenosti ještě těžší, ne-li nemožné.“

„Jak vidím, bude to spíš dlouhodobě?“

„Tak nějak,“ připustil. „Pro některé to může být i doživotí. Doufám, že jejich nebezpečnost může klesat i tím, jak informace, kterými by nám mohli škodit, ztratí na aktuálnosti. Ale mám pro tebe ještě něco. Požádal mě Franta, abych ti předal vzkaz, že by s tebou rád mluvil. Když před chvílí zjistil, že mluvíš se mnou, rozhodl se počkat.“

„Chce se mnou mluvit? A o čem?“

„Nejsem pánbůh, abych byl vševědoucí. Zeptej se ho na to.“

„No dobře, pamatuji si ho. Ale ráda bych, aby sis opravdu závažné věci nenechával jen pro sebe. Víš, že jsme si mysleli, že zmizení tolika Virtuálů mají na svědomí voldemorti? A místo toho – ty!“

„To jsem vážně nestihl. Hlídat deset tisíc atomových hlavic je opravdu proti tomu hračka. Pohovor s nimi jsem musel dělat současně, aby se nestihli varovat. Ale budu se příště snažit informovat s předstihem aspoň tebe, abys nebyla v takové nejistotě,“ slíbil.

„Byla bych ráda,“ přikývla jsem.

*****

František mi byl z Virtuálů Čech nejbližší hned po Vojtěchovi. Rozhovor s ním jsem proto zbytečně neodkládala. Byla jsem utahaná a potřebovala jsem se pořádně uvolnit, nebo sebou prostě někam seknout a vybulit se – ale přece jen jsem chtěla nejprve vyřídit, co je třeba.

„Ahoj, Franto!“ oslovila jsem ho přes pelenit.

„Ahoj, Káťo!“ ozval se mi okamžitě, jako by na mě už dlouho čekal – a nejspíš to bylo tak. „Měla bys na mě chvilku čas?“

„Na tebe mám čas vždycky!“ opáčila jsem.

„Mohu tedy za tebou přijet?“ pokračoval.

„Takhle na dálku ti to nestačí? Je snad úplně jedno, jestli mluvíš přímo se mnou, nebo s mojí robotkou ve vládě nebo na kolejích!“

„Víš... nestačí mi to,“ trval na tom. „Jako správný konzervativec se chci při každém důležitém jednání koukat protistraně přímo do očí... naskočím-li do auta, budu za malou chvíli u vás. Smím?“

„Přijeď!“ vybídla jsem ho. „Budeš vítán. Beztak tu mám v celém domě prázdno a samé černé myšlenky.“

Trochu jsem uklidila obývák, kam jsem ho mínila pozvat, od pohřbu tu bylo všechno tak jak to zůstalo, na nic jsem nesáhla. Připravila jsem si aspoň kafe a pár sušenek – taky jsem se poslední dobou odbývala všelijak.

Až pak mi začalo vrtat hlavou, co mi vlastně Frantík chce, že to nemůže vyjednat ve vládě? Tam by mi přece mohl koukat do očí dle libosti – i když jen mé robotce, pochopitelně. Ale už jsem ho pozvala – ať přijede. Snad na mě nevytáhne zbraň jako Šimon Pergner.

Tím jsem si ale vzpomněla na Šimonovu zradu a nálada šla ihned dolů.

Ten podrazák! Měla jsem teď chvíli času a rozhodla jsem se podívat na jeho aktivity na ministerstvu vnitra. To teď leželo na Járovi Letníkovi, ale předtím... zdálo se mi, že se zlepšilo nejméně ze všech rezortů, nebo to byla pravda? Uznávám, liknavost policie při vyšetřování trojnásobné vraždy v našem domě mi přišla výjimečně vhod – důkazy je nezajímaly, velkoryse přehlédli rodinu v sousední budově, která tam neměla co dělat – ale jindy by mi neschopnost a neochota vadila! Kdyby se tak policisté chovali všude, byl by to důvod k pořádné reformě! A taky bude! Jára bude mít pěknou fušku!

Prohlédla jsem Šimonův služební počítač – prastarou herku z dob krále Klacka – ale tam nebylo vůbec nic. Nejspíš ji ani nezapnul – jeho šintei bylo jistě tisíckrát výkonnější, ale aspoň nějakou dokumentaci by měl po sobě zanechat! Dobrá, bude to asi v jeho vlastním, soukromém šintei...

Zapátrala jsem po něm. Úcta k jeho soukromí šla v této chvíli stranou – pro politiky žádné soukromí neplatí a už vůbec ne pro darebáky a vrahy!

Kdyby byl Šimon Virtuálem, poznal by to, ale takhle jsem vklouzla do jeho šintei aniž by si mě všiml. Pouštěl si právě do zlaari nějaký film – co by také ve vězení dělal jiného? Našla jsem rychle jeho pagodu ***Soukromé věci*** – byla sice zašifrovaná, ale to na mě neplatilo.

A nestačila jsem se divit!

Šimon Pergner se na ministerstvu choval jako dvojí agent. Navenek se příkladně staral o policii, ale spíš to vypadalo jako výstavba Potěmkinových vesnic. Uvnitř, když na něho nebylo vidět, se choval, jako kdyby mu policie se vším všudy patřila. Kdyby nic jiného, vytáhla jsem seznam jeho známých, kterým přihrával kšeftíky. A ne malé! Choval se jako bývalí komunisté – nyní podnikatelé. Dosadil si tam pár podivných lidí – Virtuálové to nebyli, těch nebylo v Čechách tolik, ale kdyby to byli aspoň odborníci... Vypadalo to na korupci, ale žádné příznaky korupce tam nebyly. Šimon měl na kontě přesně tolik, co odpovídalo jeho příjmům. Peněžní programy v šintei proto neprotestovaly, jako když lidem osobní konto náhle nepřiměřeně vzroste. Co se tam vlastně dělo?

Podívala jsem se na lidi, které si na ministerstvo dosadil. Odborníci to nebyli, to jediné bylo zřejmé. Kupodivu ani nebyli spřízněni hadím jazykem. Nepatřili k nim. Proč tedy?

Zabrala jsem se do toho, ale po chvilce mě z toho vytrhl Frantíkův příjezd. Musel se hnát velice rychle, za současného klouzavého stavu silnic to mohlo být dost riskantní. Byl ale tady a vyšla jsem ho uvítat.

„Nejprve bych rád probral služební záležitosti," začal rozvláčně, když jsem ho usadila do křesla ke kafi. „Už mám opravdu dost lidí, kteří se u nás v Čechách chovají jako na dobytém území."

„Koho máš na mysli?"

„Bohužel, je jich víc. Chceš je abecedně nebo podle významu?"

„Raději podle významu," navrhla jsem mu.

„Nejhorší ze všech je Izrael," postěžoval si. „V diplomacii se tak nějak předpokládá, že každá ambasáda zaměstnává jako diplomatické pracovníky nějaké ty agenty. Ale u Izraele jsou nejspíš agenti Mossadu všichni. Nejhorší je, že sami nikdy nic nepodnikají, ale opatří si na to domácí darebáky, jako byl Šimon Pergner. V případě potřeby je zásobí zbraněmi, některým dodají i trhaviny na sabotáže. Sami ale mají vždycky stoprocentní alibi."

„A další?"

„O druhé a třetí místo se asi dělí Spojené státy s Ruskem," pokračoval. „Spojené státy každodenně vysílají ze své ambasády spousty lidí, u kterých máme podezření z rozsáhlé trestné činnosti. Zdá se, že zásobují náš černý trh drogami, především heroinem. Je to pro ně lepší platidlo než dolary, které nikdo nechce. Za heroin jim narkomani udělají, co jim na očích uvidí."

„A Rusko?"

„Ti mají hodně svých lidí v Karlových Varech. Na našich i na Němcích vydělává několik mafií. Podvody, nevěstince se zadržovanými prostitutkami, vybírání výpalného... a vždycky, když někoho dopadneme, má jako na vztek ruský diplomatický pas, takže na něho nemůžeme. Když ho jako nežádoucí osobu vyhostíme, udělají nám Rusové totéž u nich a my nemáme na střídání dost lidí – staré, všemi mastmi mazané a ostřílené kozáky tam posílat nechci, poslal jsem je všechny do penze a jsem rád, že jsem se jich zbavil, nestojím o nějaké podrazy. S těmi diplomatickými pravidly bohužel nehneme."

„A další?"

„Očekával bych totéž u Číňanů, jenže ti jsou naopak podezřele zticha."

„Což by bylo dobré, být to pravda, ne?"

„No právě! Že by zrovna oni byli andílci?"

„To nevím," odvětila jsem. „Ale kdybych to brala selským rozumem, zařídila bych naše protiopatření všude, kde dochází k porušení zákonů, bez ohledu na protiopatření druhé strany. Co když pár grázlů s diplomatickými pasy vyhostíme? Jasně, druhá strana udělá totéž, budiž. Ale co když sem za vyhoštěné osoby už nikoho jiného nevpustíme? Naši diplomaté to budou mít těžší, ale jakmile jich nebudeme mít dost na to, aby udrželi chod ambasády, prostě ji uzavřeme a požádáme protistranu, aby na oplátku uzavřela svoji."

„To se ale rovná přerušení diplomatických styků!"

„No a?" pokrčila jsem rameny. „Co bude horší? Nefungující ambasáda, anebo fungující teroristická síť na našem území? Domnívám se, že bude lépe chránit naše lidi i za cenu zhoršení vztahů se zahraničím."

„Jenže to si nemůžeme dovolit," namítal František. „Rusové by nám mohli uzavřít dodávky paliv."

„Mohli," přikývla jsem. „To nás ale tak jako tak čeká, tak to jen trochu urychlíme. Fosilní paliva u nás skončí o pár let dříve než dojdou všem."

„To ale bude strašný průšvih!" věštil František. „Zkolabuje doprava a lidé nám zmrznou! Spousta kotelen je přece na plyn!"

„V tom případě je budeme muset tak jako tak předělat. A když začneme ve vhodnou dobu, třeba na jaře, dá se to zvládnout. Co se týče dopravy, spolehla bych se na Vojtěchovy elektrické biotyče. Výroba nákladních tahačů už jede, rozjíždí se výroba traktorů a osobních automobilů. Budou to jednodušší lidové modely, ale postačí. Výrobu paliva pro ně zvládnou sluneční a větrné elektrárny – odpojíme je konečně od elektrické sítě, kterou jen rozkývávají, pro výrobu paliv jsou vhodnější. Potřebujeme vydržet rok – dva. Tak co?"

„Zase budou v Čechách jezdit auta jedné značky jako za komunistů?"

„Ještě méně. Komunisté ke škodovkám dováželi moskviče, trabanty, volhy a dacie, tady bude všechno jeden typ. Budou se lišit jen barvou.“

„Pěkně děkuji!“

„Poslyš – a nedělají tady desítky typů jen zlo mezi motoristy? Nejsou majitelé speciálních terénních strojů a luxusních modelů jen zdrojem velké agresivity mezi řidiči? Vojtěchovy modely mají různá vylepšení – v obcích samy zpomalí, nedovolí nepřiměřenou rychlost za deště a náledí... hrubiány za volantem samy umravní. Těm se to asi líbit nebude, ale zvyknou si.“

„Ale co s energetickou sítí?“

„Vojtěch spočítal několik atomových elektráren – pár jich už v Japonsku vyrábí elektřinu. Bude potřeba postavit je i v Čechách, to je všechno.“

„Věříš, že to atomové elektrárny vyřeší?“

„Projeď si reference z Japonska!“ pobídla jsem ho. „Zřejmě ses o ně nezajímal. Nejenže jsou levnější a bezpečnější než dosavadní, ale stabilnější a přitom dynamičtější, nepotřebují obohacený uran, ale spokojí se i s mírně ochuzeným – přírodního uranu máme v Čechách pořád dost a pro začátek se dá využít i vyhořelé palivo ze současných elektráren. Tím máme prakticky zajištěné palivo.“

„To by nám opravdu vytrhlo trn z paty – a nejen nám,“ řekl ulehčeně.

„Podívej se na Japonce – výstavbu atomových elektráren tam podporují Virtuálové jako součást snahy o palivovou nezávislost Japonska.“

„Slibuji ti, podívám se na to a zamyslím se i nad tvými radami ohledně zahraničních vztahů. Embargo posílilo naši nezávislost a tím nám paradoxně pomohlo. A Češi by si už měli občas dupnout a nenechat si všechno líbit.“

„Podívej se!“ pobídla jsem ho. „Já jsem – díky mateřsky přátelskému vztahu k Vojtěchovi – ty věci sledovala víc. Vojtěch mě ujišťoval, že se s tím jako premiérka nesetkám, ale jak vidět, patří to do výjimek, kdy se zmýlil.“

„Dobře – díky za námět, tohle snadno doženu,“ přikývl. „Ale měl bych pro tebe ještě něco, přinejmenším pro mě stejně důležitého.“

„No – povídej!“ vybídla jsem ho.

„Víš – měla jsi poslední dobou strašnou smůlu...“

„Ale Frantíku – soustrasti už jsem si užila dost, ještě ty s tím tady začínej!“ přerušila jsem ho.

„To není kondolence – tu už jsem ti vyjádřil,“ namítl. „Mám pro tebe jiný návrh. Co kdyby sis mě vzala za muže?“

Bác ho!

Obávám se, že v té chvíli musela Lili i robotka Kateřina vypadat strašně. Ztuhla jsem jako špalek nejen doma, ale i v Praze, úplně mi to vyrazilo dech. Tušila jsem, že sama věčně nezůstanu, Marcel by jistě nevyžadoval, abych se stala jeptiškou, ale rozhodně bych to nečekala tak brzy.

„Poslyš...“ – no, koktat v urychlení musí být obzvlášť pikantní...

„Ty poslyš, Káťo!“ nenechal mě déle se ztrapňovat.

„Ale... vždyť jsem vdova sotva pár dní!“ vysoukala jsem ze sebe.

„Já vím!“ odvětil. „Ale řekl bych, že si nemůžeš zvyknout. A hlavně na smrt svých dvojčat, věnovaných Vojtěchovi. Možná jsi o tom ještě nepřemýšlela, ale teď mě vyslechni bez multiplexu – neuvažuješ sama někde v hloubi duše o tom, že ti je teď Vojtěch přece jen trochu cizí? A že by si asi zasloužil další příležitost? A i kdybych byl úplně první, koho to napadlo – bylo by ti hodně proti mysli věnovat mu – ještě jedno dítě?“

„Počkej!“ zarazila jsem ho, ačkoliv vlastně sám přestal, aby mi dal čas trochu se vzpamatovat. Překvapil mě parádně, zejména po předchozím čistě služebním rozhovoru. To se ani nedalo zamultiplexovat – nechala jsem obě robotky dosednout na nejbližší židle a popadla jsem jejich rukama sedačky, abych mohla ztuhnout a vypnout je.

„Poslyš... ne že bys mi nebyl sympatický... ale nezdá se ti, že jsi s tím přišel příliš brzy? Vždyť nejsem vdova ani celý týden!“ zpražila jsem ho.

„To je snad dost, ne?“ opáčil. „V Čechách se považovalo za slušné, aby vdova truchlila asi tak rok, ne? V multiplexním režimu to jsou tři a půl dne – takže jsi to splnila víc než dostatečně.“

„Takhle by mě to počítat nikdy nenapadlo!“ opáčila jsem.

„Jistě,“ přikývl. „Budeš-li ale čekat poctivý kalendářní rok, necháš tím Vojtěcha zbytečně čekat celých sto let!“

Tyhle počty by mě nikdy nenapadly. Neměla jsem na to co říci, raději jsem mlčela. Ale navrhovat, abych se znovu stala matkou technické příšerky, to tedy byla síla! Ačkoliv jsem si na to předtím taky zvykla a teď jsem se přistihla, že se mi Frantův nápad ani nezdá tak uhozený...

Vývoj ve světě se prý pohybuje po spirále – pokud to není bludný kruh. Mohla bych si zopakovat tu část, kdy jsem měla Vojtěcha jako syna? Ačkoliv – stejné už to nebude. Franta není Marcel! Ale – že by se i on tak snadno vzdal vlastního – a mého – dítěte?

„Na dítě musí být vždycky dva,“ řekla jsem tiše. „A tobě by nevadilo vzdát se výchovy vlastního potomka?“

„Přemýšlím o tom už déle než rok... tedy přesněji – poslední čtyři dny,“ dodal rychle. „A snažil jsem se uvažovat o tom také ze tvého hlediska. Řekl bych, že všichni – nejen my dva – pořád něco Vojtěchovi dlužíme. Ty už jsi svou část dluhu splatila, ale uděláš to nejspíš znovu a ráda. Nevím jistě, jestli jsem se strefil, to v téhle chvíli víš jenom ty, ale jak tě znám...“

„Jak dlouho mě znáš?“ vybuchla jsem. „Viděl jsi mě párkrát v životě!“

„Omyl!“ usmál se. „Jednám s tebou už pár let! A to těch kalendářních, ne jen urychlených. Nakonec – sama jsi mě přivedla mezi Virtuály, musela jsi mě také dost poznat – nebo ne?“

„Viděla jsem tě jen očima svých robotek – a ty jsi viděl také jen je!“

„Ano – jenže uznej, každý člověk by měl, když je to možné, milovat na druhém hlavně duši a až potom tělo. A poznat duši se dá i přes tělo robotky, duše se přece projeví i na dálku, nemyslíš?“

Měl to zřejmě promyšlené, ale zaskočil mě. Počítat s tím, že už je to rok, to by mě opravdu nenapadlo. Ani přijít s tím, že Vojtovi ještě dlužíme... ale měl nejspíš pravdu. Vojta pro nás udělal tolik co nikdo.

„Víš,“ pokračoval Franta po chvilce, „milovat něčí duši můžeš i když je nedostupný. To jsi byla pro mě ty a nikdy jsem se ti nesnažil přiblížit, dokud jsi měla Marcela. To mi nemůžeš vyčítat. Ale teď – zkrátka ti nabízím nejen spolupráci na vládní úrovni, ale i sebe. No a uznávám, je v tom i trocha mé sobeckosti, nerad bych, aby sis teď někoho našla přede mnou...“

„Rošťáku!“ zpražila jsem ho.

Ale nemyslela jsem to zle.

*****

© Vác1av Semerád, Nová Ves 2010